

NAT
Mangle
PPP Server
EOIP Tunnel
DHCP Server
Web Proxy
Hotspot Gateway
Queue – Traffic Shaping

آموزش میکروتیک MTCNA

نویسنده:
احسان سونی

فهرست

فصل اول : آشنایی با روتر میکروتیک و نصب سیستم عامل میکروتیک	۳
فصل دوم : تنظیمات اولیه روتر میکروتیک	۱۵
فصل سوم : مفاهیم مسیریابی در میکروتیک	۲۳
فصل چهارم : NAT(Network Address Translation)	۳۸
فصل پنجم : فیلترینگ	۶۳
فصل ششم : Mangle	۸۰
فصل هفتم : DHCP Server	۸۷
فصل هشتم : DNS	۹۵
فصل نهم : Web Proxy	۱۰۱
فصل دهم : Queue – Traffic Shaping	۱۰۸
فصل یازدهم : PPPOE Server	۱۲۱
فصل دوازدهم : PPTP VPN Server	۱۳۴
فصل سیزدهم : L2TP VPN Server	۱۵۵
فصل چهاردهم : IPIP Tunnel	۱۷۳
فصل پانزدهم : GRE Tunnel	۱۸۲
فصل شانزدهم : EOIP Tunnel	۱۹۱
فصل هفدهم : Mikrotik Hotspot Gateway	۲۱۰

فصل اول : آشنایی با روتر میکروتیک و نصب سیستم عامل میکروتیک

معرفی میکروتیک

میکروتیک نام تجاری شرکت تولید کننده تجهیزات است که معمولاً به همین نام خوانده می شود. شرکت میکروتیک در کشور Latvia (شرق اروپا) فعالیت می کند. این شرکت در سال ۱۹۹۵ توسط دو دانشجوی MIT آمریکا به وسیله ی نگارش سیستم عامل میکروتیک به این نام گذاشته شد. همزمان با شکل گیری استانداردهای ۸۰۲.۱۱ و توسعه سخت افزاری این سیستم قابلیت وایرلس نیز به آن افزوده شد و به دلیل استقبال کاربران ، این شرکت سیستم عملی مبتنی بر کرنل لینوکس (Linux 2.6) بنام Mikrotik Router OS را ارائه داد.

ویژگی های Mikrotik Router OS

از ویژگی های Mikrotik ارائه سرویس هایی مانند Routing, Wireless, Hotspot, BandWidth Manager, Tunnels and Vpn, ... بر روی لایه ۳ می باشد که دیگر نیازی به لایه های بالاتر ندارد و این ویژگی در بالا بردن کیفیت و Performance سیستم تاثیر دارد. یکی دیگر از ویژگی های میکروتیک پایداری آن است. میکروتیک همانند یک روتر قوی از سرعت بوت بالا و عملکرد خودکار بدون نیاز به هیچگونه Login یا استارت کردن هر نوع سرویس برخوردار است.

سیستم عامل میکروتیک دارای چندین سطح مجوز یا License Level می باشد. هر سطح مجوز ویژگی های بیشتری نسبت به سطوح قبلی دارد ویژگی هایی مانند : امکان مدیریت کاربران بیشتر، رفع مشکلات مجوزهای قبلی، اضافه شدن امکانات جدید و ... امروزه مجوزهای سطح ۳ و ۴ و ۵ و ۶ برای میکروتیک قابل ارائه می باشد چرا که سطح صفر به عنوان نسخه Demo و سطح یک آن نسخه ی انتقالی از نسخه قدیمی ۲،۸ (Free) به بعد بود. به منظور ارتقای عملکرد این سیستم باید لایسنس هر ویژگی را دریافت کرد تفاوت این سطوح را در جدول زیر میتوان مشاهده کرد :

Level number	0 (Demo mode)	1 (Free)	3 (WISP CPE)	4 (WISP)	5 (WISP)	6 (Controller)
Price	no key	registration required	volume only	\$45	\$95	\$250
Upgradable To	-	no upgrades	ROS v6.x	ROS v6.x	ROS v7.x	ROS v7.x
Initial Config Support	-	-	-	15 days	30 days	30 days
Wireless AP	24h trial	-	-	yes	yes	yes
Wireless Client and Bridge	24h trial	-	yes	yes	yes	yes
RIP, OSPF, BGP protocols	24h trial	-	yes(*)	yes	yes	yes
EoIP tunnels	24h trial	-	1 unlimited	unlimited	unlimited	unlimited
PPPoE tunnels	24h trial	-	1 200	200	500	unlimited
PPTP tunnels	24h trial	-	1 200	200	500	unlimited

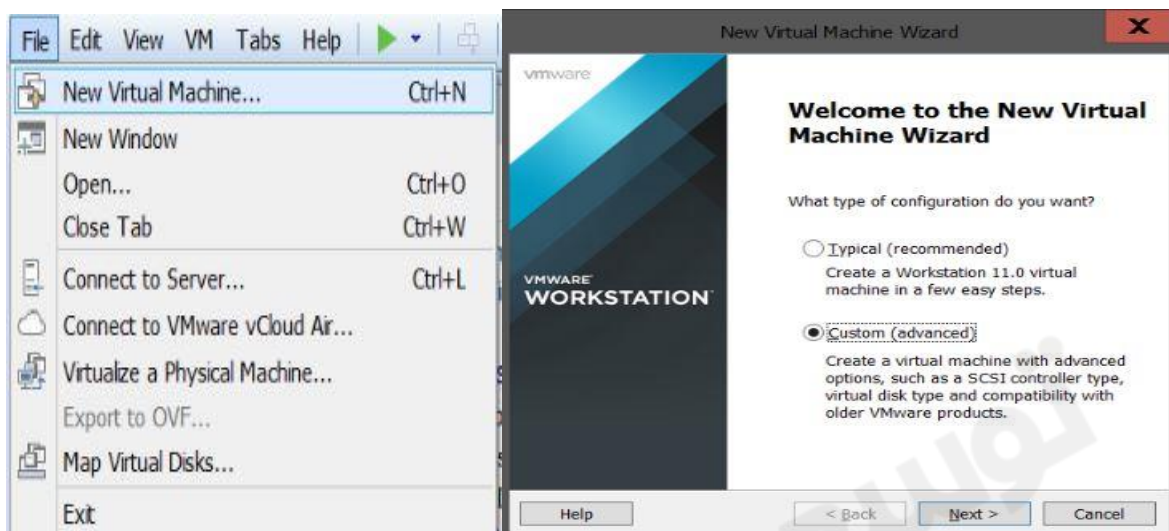
نقطه ی قوت دیگر میکروتیک به صرفه بودن آن نسبت به نمونه های مشابه است در ضمن بر روی تمامی روترهای آن نسخه ای از Router OS نصب می باشد.

تجهیزات شرکت میکروتیک به دو دسته نرم افزاری بنام Router OS و سخت افزاری بنام Routerboard تقسیم میشوند. Router OS میکروتیک بر روی یک کامپیوتر پنتیوم ۳ نیز قابل نصب می باشد و میتوان اعمالی مانند NAT, Firewall, Filtering را روی آن کامپیوتر انجام دهیم.

نصب سیستم عامل میکروتیک بر روی VmWare Workstation

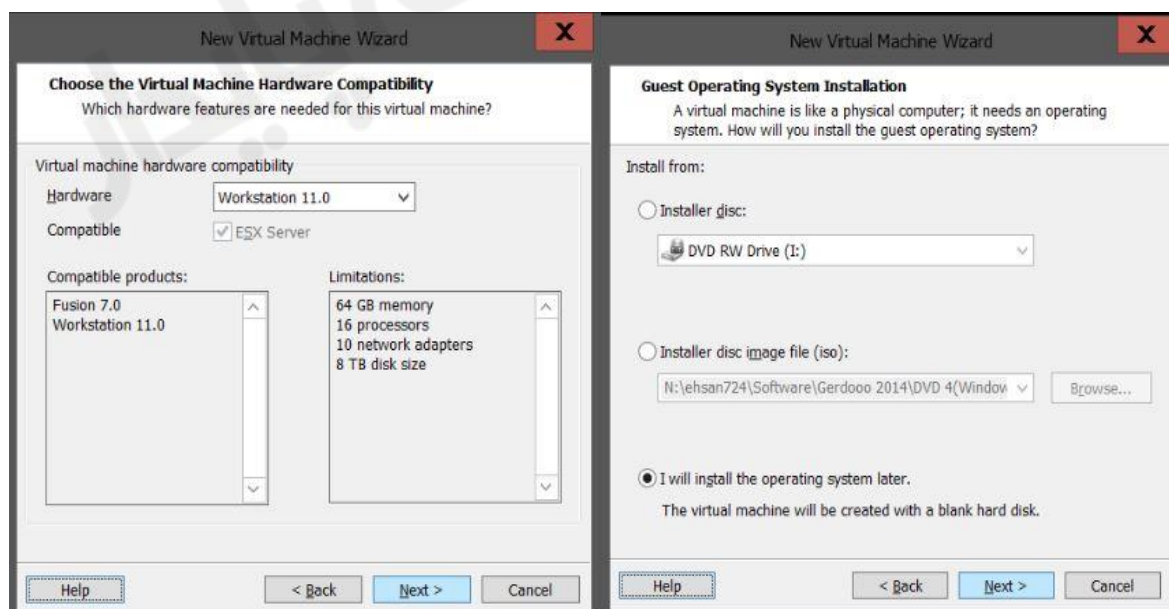
نحوه ایجاد ماشین مجازی:

از منوی **File** گزینه **New Virtual Machine...** را انتخاب میکنیم و در صفحه ی بعد برای اینکه مشخصات ماشین مجازی را طبق نیاز تغییر دهیم گزینه ی **Custom** را انتخاب میکنیم.

در این مرحله دستگاہی که حاوی نصب سیستم عامل مورد نظر می باشد را انتخاب میکنیم.

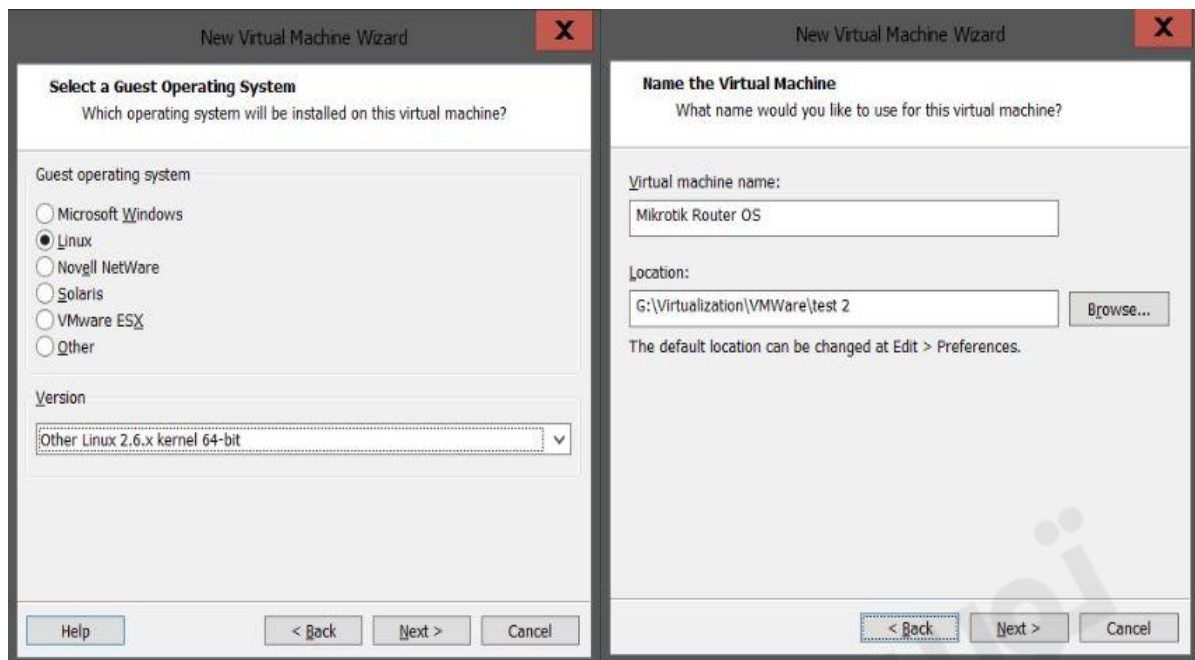
- چنانچه سیستم عامل بر روی **DVD** باشد گزینه اول را انتخاب میکنیم.
- چنانچه سیستم عامل به صورت فایل **iso** گزینه دوم را انتخاب میکنیم.
- چنانچه بخواهیم بعد از آماده سازی ماشین مجازی دستگاه را مشخص کنیم گزینه سوم را انتخاب میکنیم.

در این مرحله نوع سیستم عاملی که بر روی این ماشین قرار است نصب شود و نسخه ی آن را انتخاب میکنیم.

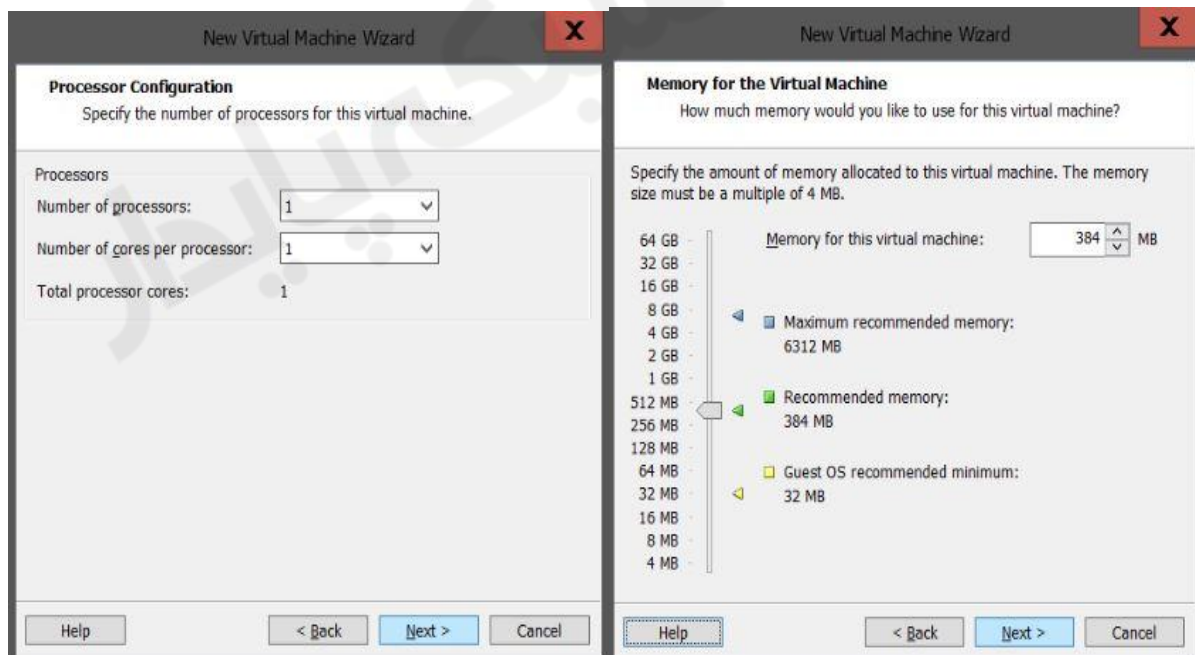
نکته : برای نصب میکروتیک سیستم عاملی از نوع **Linux** انتخاب میکنیم.

در مرحله بعد یک نام برای ماشین مجازی در نظر گرفته می شود و در قسمت **Location** مسیر نصب فایل های مورد نیاز را مشخص می کنیم.

میزان پردازنده ای که می خواهیم به ماشین مجازی اختصاص دهیم را مشخص می کنیم.

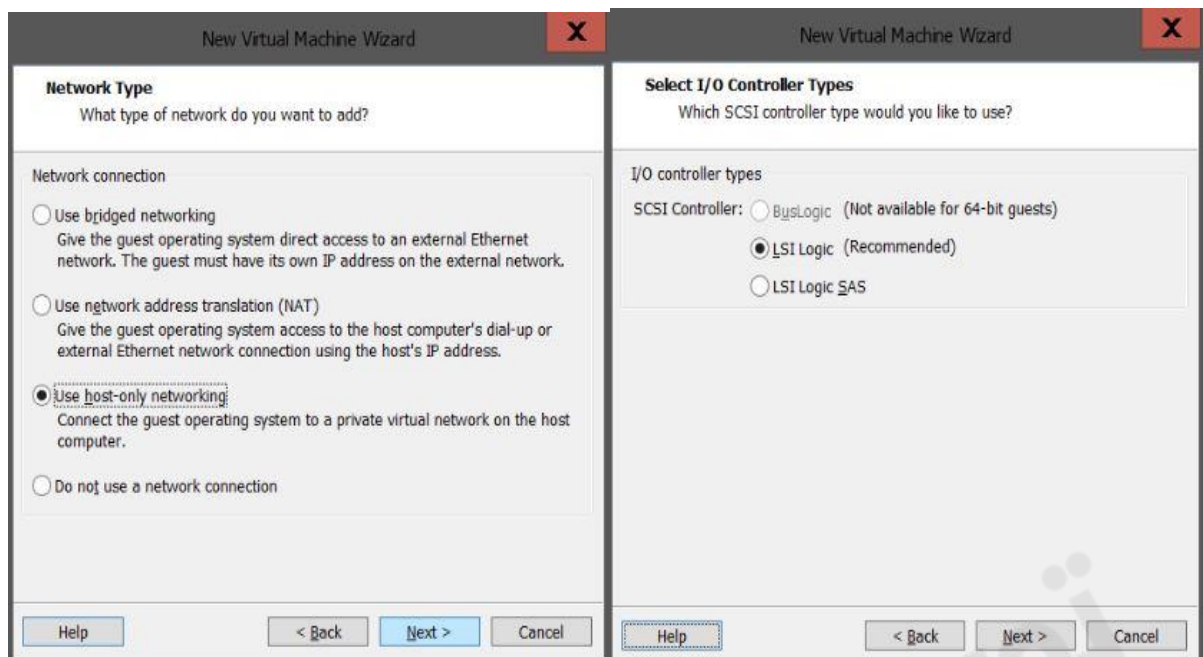
در مرحله بعد میزان **RAM** مورد نیاز برای ماشین مجازی را مشخص می کنیم.

نوع کارت شبکه را مشخص می کنیم.

نوع کارت شبکه را **Host Only** قرار می دهیم تا بتوانیم از طریق سیستم عامل اصلی خودمان به **Router OS** دسترسی پیدا کنیم.

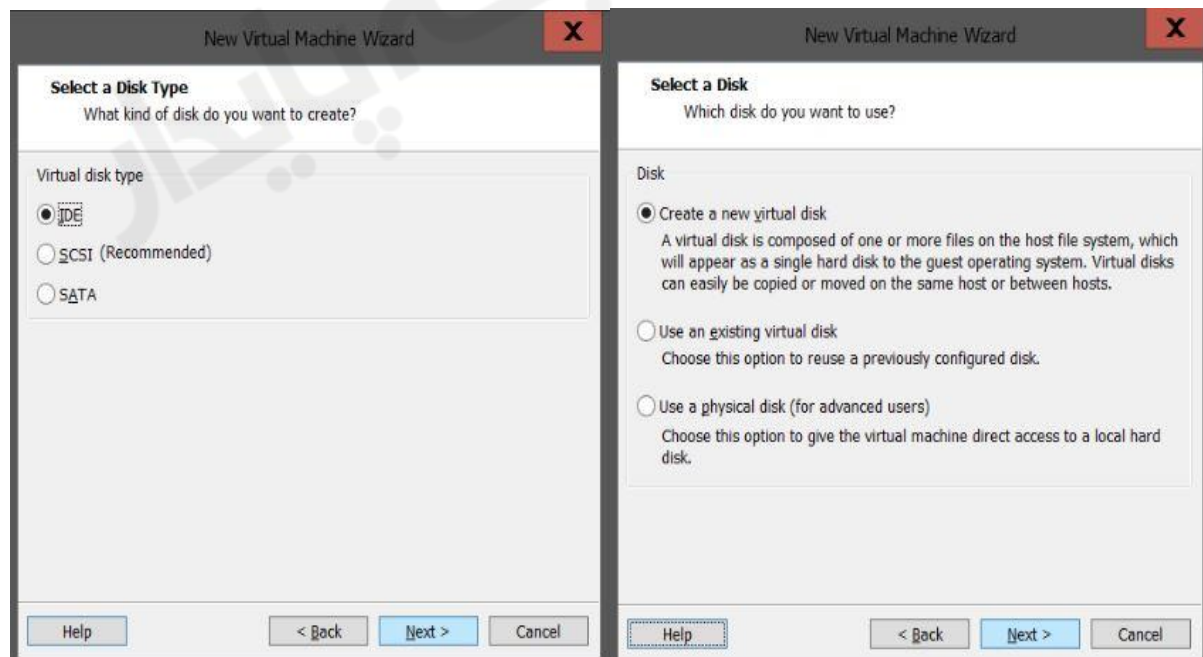
در مرحله بعد نوع کنترلر ماشین را تعیین کرده ، تنظیمات پیش فرض را انتخاب می کنیم.

برای ایجاد یک دیسک مجازی جدید بر روی این سیستم گزینه اول را انتخاب میکنیم و چنانچه بخواهیم از فایل های دیسک های مجازی که از قبل ایجاد شده باشد استفاده کنیم گزینه دوم را انتخاب میکنیم.

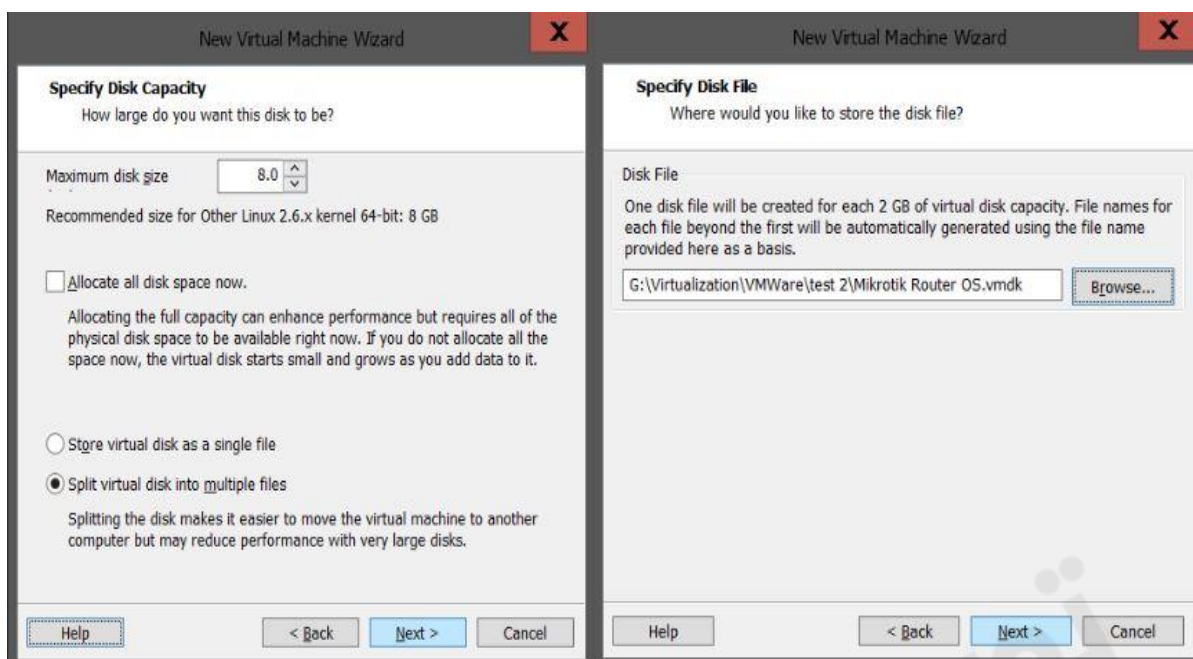
در مرحله ی بعد دیسک مجازی را انتخاب میکنیم. برای نصب میکروتیک از دیسک IDE باید استفاده شود.

نکته : Mikrotik OS های قدیمی با هاردهای SATA, Iscasi مشکل داشت و فقط با IDE کار میکرد اما این مشکل در Mikrotik OS های جدید رفع شده است.

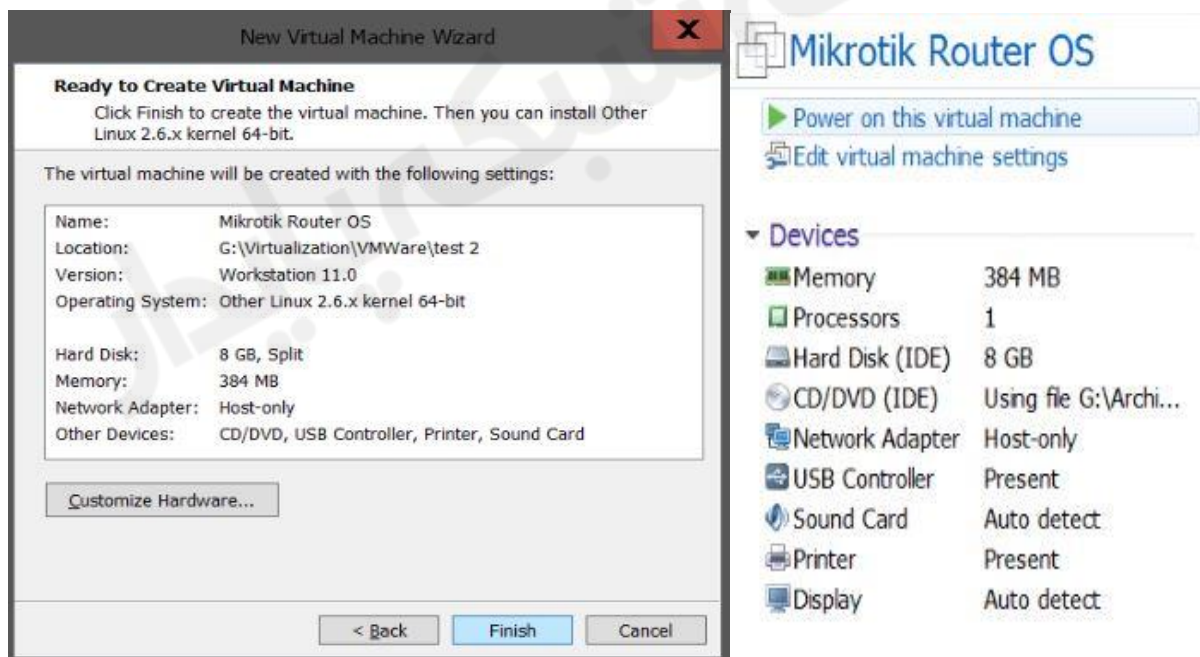
میزان فضای دیسک مجازی را انتخاب میکنیم. چنانچه گزینه Allocate all Disk Space را به حالت انتخاب در بیاورید تمام فضای مشخص شده را از روی سیستم اصلی برای فایل های نصب میکروتیک رزرو می کند.

در مرحله بعد یک نام برای فایل نصب میکروتیک در نظر گرفته و به مرحله بعد می‌رویم.

در این مرحله خلاصه‌ای از تنظیمات انجام شده نمایش داده می‌شود.

در مرحله بعد بر روی گزینه **Power on this virtual machine** کلیک می‌کنیم تا مراحل نصب سیستم عامل میکروتیک آغاز شود.

نصب Mikrotik OS بر روی VmWare

در ابتدای نصب سیستم عامل میکروتیک بر روی سیستم صفحه‌ای مشابه شکل زیر نشان داده می‌شود :

- برای انتخاب تمام **Package** های میکروتیک باید کلید **A** را فشار دهید.
- چنانچه بخواهید موردی از **Package** را انتخاب کنید از کلید **Space** استفاده کنید.
- با استفاده از کلید **I** موارد مشخص شده از **Package** میکروتیک را میتوان نصب کرد.

```

Welcome to MikroTik Router Software installation

Move around Menu using 'p' and 'n' or arrow keys, select with 'spacebar'.
Select all with 'a', minimum with 'M'. Press 'i' to install locally or 'q' to
cancel and reboot.

[X] system          [X] ipv6          [X] routerboard
[X] ppp             [X] isdn         [X] routing
[X] dhcp           [X] kvm          [X] security
[X] advanced-tools [X] lcd          [X] ups
[X] calea           [X] mpls         [X] user-manager
[X] gps            [X] multicast    [X] wireless
[X] hotspot        [X] ntp

system (depends on nothing):
Main package with basic services and drivers

```

در مراحل بعد سوالی مبنی بر حفظ تنظیمات قبلی پرسیده می شود و با استفاده از کلید y به این سوال پاسخ مثبت می دهیم. در ادامه پیغامی مبنی بر پاک شدن تمام داده های روی دیسک نشان داده می شود که با استفاده از کلید y این مورد را نیز می پذیریم و مراحل نصب را ادامه می دهیم. بعد از طی شدن فرایند نصب تمام Package نیاز است که سیستم یک بار ریستارت شود. بعد از لود شدن کامل سیستم عامل میکروتیک با استفاده از نام کاربری admin بدون اینکه رمزی را وارد کنیم به میکروتیک وارد میشویم.

```

MikroTik v5.20
Login: admin
Password:

```

```

MMM      MMM      KKK      TTTTTTTTTT      KKK
MMMM     MMMM     KKK      TTTTTTTTTT      KKK
MMM MMMM MMM III KKK KKK RRRRRR 000000 TTT III KKK KKK
MMM MM  MMM III KKKKK RRR RRR 000 000 TTT III KKKKK
MMM     MMM III KKK KKK RRRRRR 000 000 TTT III KKK KKK
MMM     MMM III KKK KKK RRR RRR 000000 TTT III KKK KKK

MikroTik RouterOS 5.20 (c) 1999-2012      http://www.mikrotik.com/

ROUTER HAS NO SOFTWARE KEY
-----
You have 22h25m to configure the router to be remotely accessible,
and to enter the key by pasting it in a Telnet window or in Winbox.
See www.mikrotik.com/key for more details.

Current installation "software ID": W5EY-LHT9
Please press "Enter" to continue!

-

```

روش های دسترسی به Mikrotik

جهت دسترسی به میکروتیک و اعمال تنظیمات بر روی آن چند روش می توان استفاده کرد :

۱- اتصال از طریق کابل کنسول (Console)

۲- اتصال از راه دور (Remotly)

۲,۱- رابط متنی (Command Line Interface(CLI

Telnet	✓
SSH	✓
Winbox Terminal	✓

۲,۲- رابط گرافیکی (Graphical User Interface(GUI

Winbox	✓
Webfig	✓

۳- اتصال از طریق نرم افزارهای جانبی (Application Interface)

اتصال از طریق کنسول

زمانی که امکان دسترسی مستقیم به میکروتیک وجود داشته باشد بهترین حالت ، استفاده از کنسول آن است. برای این کار چنانچه از Router OS میکروتیک استفاده می کنید بر روی سیستمی که Router OS روی آن نصب است Login کرده و تنظیمات مورد نظرتان را اعمال کنید و چنانچه از Routerboard میکروتیک استفاده میکنید باید کابل کنسول دستگاه را به کامپیوتر متصل کنید و از این طریق تنظیمات را بر روی میکروتیک اعمال کنید. برای این کار سوکت RG-45 از کابل کنسول را به پورت کنسول از Routerboard را متصل کرده و از سمت دیگر پورت سریال کابل کنسول را به پورت سریال کامپیوتر متصل میکنیم. نکته : چنانچه کامپیوتری پورت سریال نداشته باشد از مبدل سریال به USB استفاده میکنیم.

نمونه ای از یک کابل کنسول

نمونه ای از یک دستگاه Mikrotik RouterBoard

اتصال از راه دور (Remotly)

بطور کلی همیشه امکان دسترسی مستقیم به میکروتیک وجود ندارد و گاهی نیاز است که از راه دور برای اعمال تنظیمات بر روی میکروتیک اقدام شود.

دو روش برای اتصال از راه دور برای میکروتیک وجود دارد :

۱- از طریق رابط دستوری (Command Line Interface)

۲- از طریق محیط گرافیکی (Graphical User Interface)

از طریق رابط دستوری

برای اتصال از طریق رابط دستوری در میکروتیک چند روش وجود دارد :

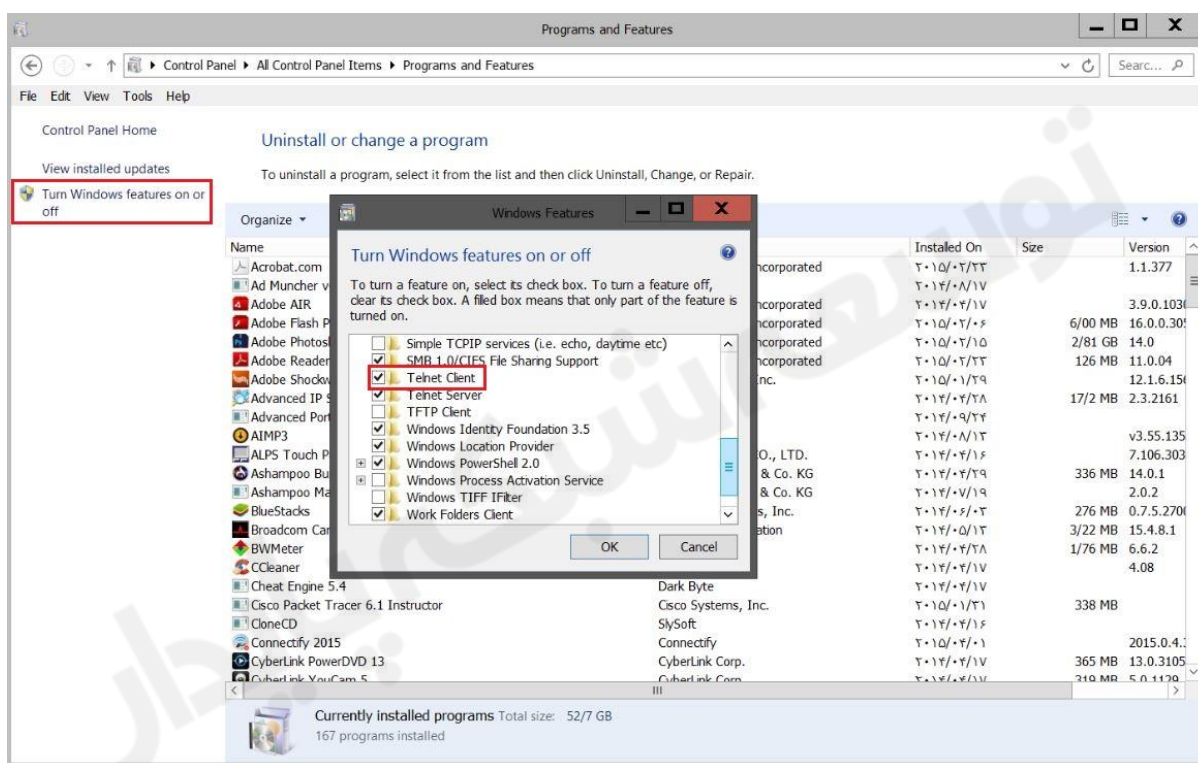
Telnet-۱

پروتکل Telnet برای برقراری ارتباط متنی بین دو سیستم در شبکه مورد استفاده قرار میگیرد. این پروتکل از پورت 23/TCP استفاده میکند.

برای برقراری ارتباط با میکروتیک از طریق Telnet باید بر روی سیستم کلاینت ویژگی مربوط به Telnet را از مسیر زیر فعال میکنیم :

Control Panel/Program And Features/Turn Windows Features On or Off

بعد از این مراحل سرویس مربوط به Telnet Client را فعال میکنیم.

در قدم بعد برای اتصال به سیستم میکروتیک از طریق Telnet در پنجره ی CMD دستور زیر را وارد میکنیم :

```
C:\Users\bata computer>telnet 192.168.88.1
```

در واقع بعد از دستور آدرس IP سیستم میکروتیکی که قصد وارد شدن به آن را داریم را وارد میکنیم.

نکته : به صورت پیش فرض آدرس IP در میکروتیک 192.168.88.1 می باشد.

بعد از این مرحله زمانی که کلاینت به میکروتیک متصل شد باید یوزرنیم و پسورد معتبری که در میکروتیک تعریف شده است را وارد میکنیم.

```
MikroTik v5.20
Login: admin
Password:
```


نکته : بصورت پیش فرض یوزرنیم در میکروتیک **admin** و بدون پسورد می باشد.
در نهایت محیط **CLI** مربوط به میکروتیک نشان داده خواهد شد و از این طریق می توان تنظیمات مورد نظر را اعمال کرد.
نکته : با استفاده از دستور **quit** می توان از این محیط خارج شد.

```

roTik v5.20
ogin: admin

MMM      MMM      KKK      TTTTTTTTTT      KKK
MMMM     MMMM     KKK      TTTTTTTTTT      KKK
MMM MMMM MMM III KKK KKK RRRRRR 000000 TTT III KKK KKK
MMM MM  MMM III KKKKK RRR RRR 000 000 TTT III KKKKK
MMM     MMM III KKK KKK RRRRRR 000 000 TTT III KKK KKK
MMM     MMM III KKK KKK RRR RRR 000000 TTT III KKK KKK

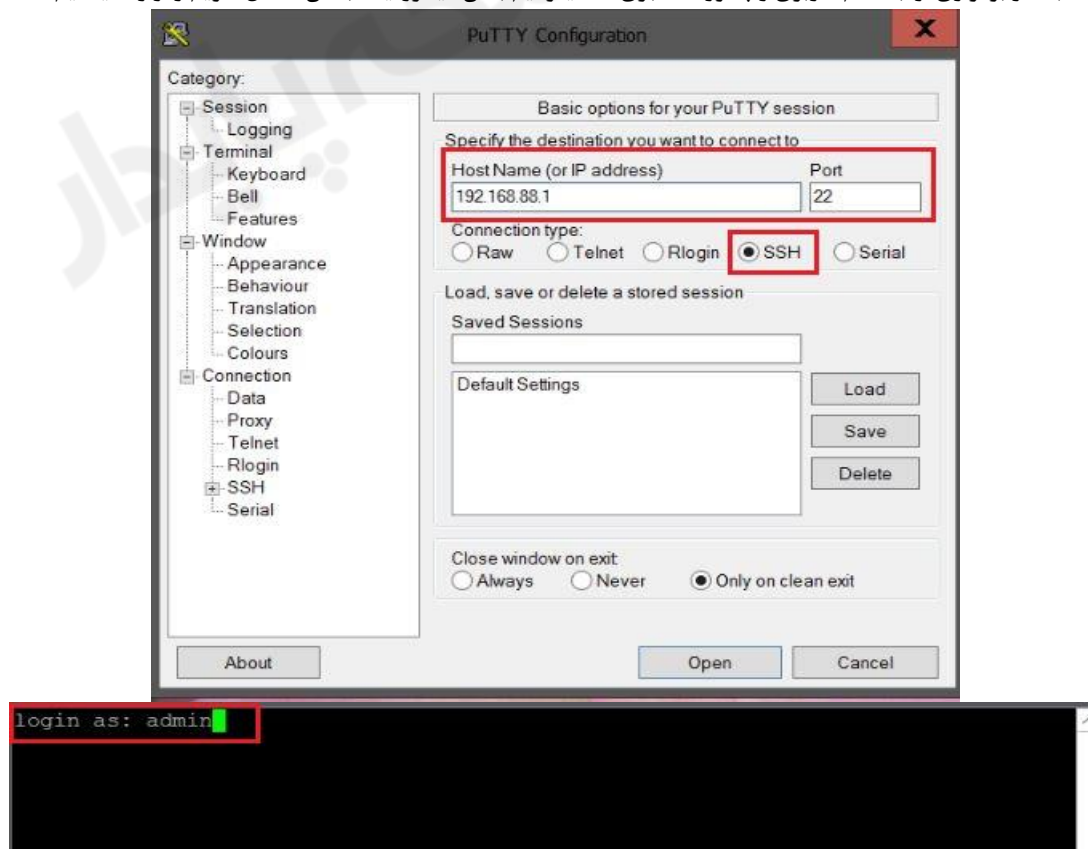
MikroTik RouterOS 5.20 (c) 1999-2012      http://www.mikrotik.com/

```

۲- Secure Shell(SSH)

برای اتصال به میکروتیک از طریق **SSH** از یک نرم افزار جانبی مانند **Putty** استفاده شود.
برای این کار بعد از اجرای نرم افزار :

۱. در قسمت **Host Name(or Ip Address)** نام سیستم میکروتیک و یا **IP** آن را وارد میکنیم.
۲. در قسمت **Connection Type** نوع **SSH** را انتخاب میکنیم.
۳. بعد از برقراری ارتباط نام کاربری و پسورد معتبری که میتوانیم با آن میکروتیک به آن متصل شویم را وارد میکنیم.


```

MMM      MMM      KKK      TTTTTTTTTT      KKK
MMMM     MMMM     KKK      TTTTTTTTTT      KKK
MMM MMMM MMM III KKK KKK RRRRRR 000000 TTT III KKK KKK
MMM MM  MMM III KKKKK RRR RRR 000 000 TTT III KKKKK
MMM     MMM III KKK KKK RRRRRR 000 000 TTT III KKK KKK
MMM     MMM III KKK KKK RRR RRR 000000 TTT III KKK KKK

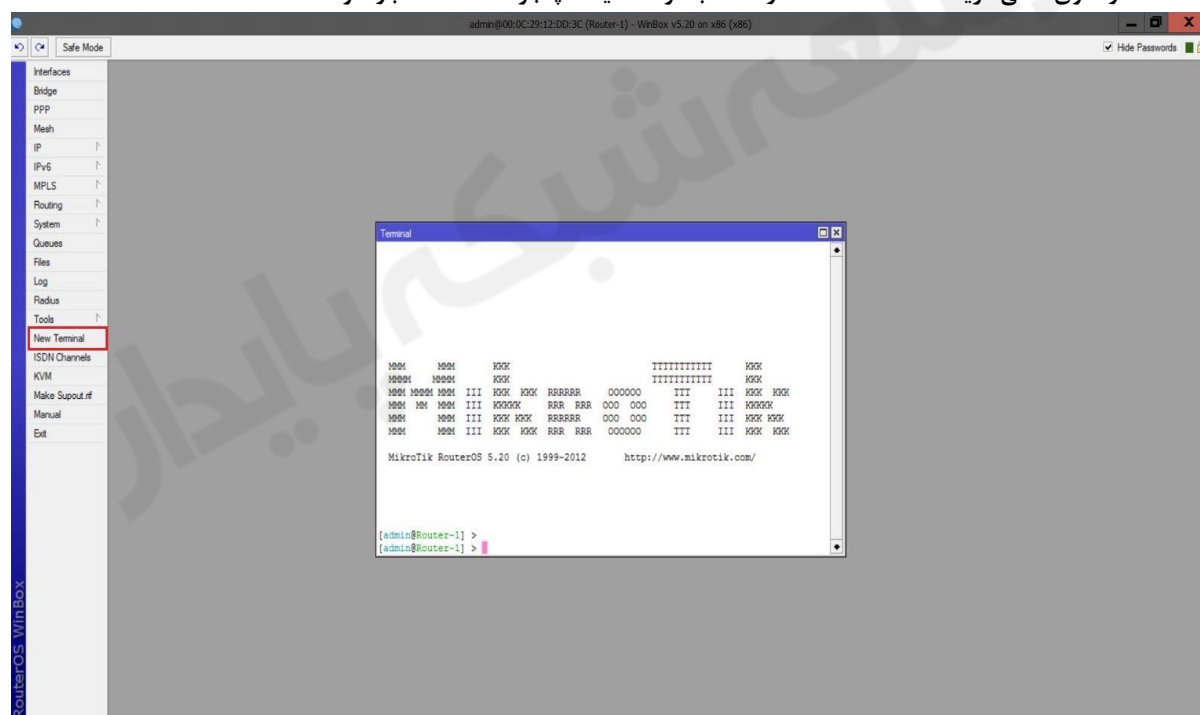
MikroTik RouterOS 5.20 (c) 1999-2012      http://www.mikrotik.com/

[admin@Router-1] >

```

Winbox Terminal-۳

از طریق نرم افزار Winbox نیز می توانیم به محیط Command Line دسترسی داشته باشیم. برای استفاده از این قابلیت در نرم افزار Winbox از منوی اصلی گزینه New Terminal را انتخاب کرده تا اینکه پنجره Terminal باز شود.

از طریق محیط گرافیکی

Winbox-۱

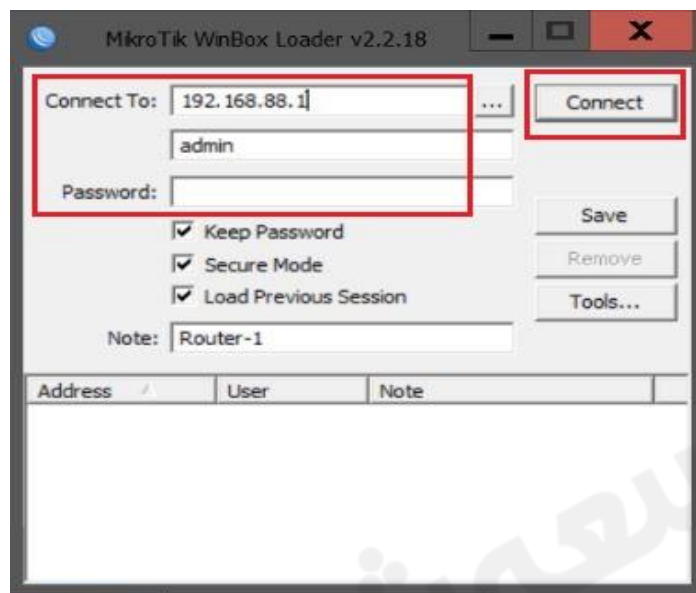
نرم افزار گرافیکی برای مدیریت Router OS و RouterBorad میکروتیک می باشد. این نرم افزار کم حجم توسط شرکت میکروتیک ارائه شده است. این نرم افزار را میتوانید از سایت رسمی میکروتیک دانلود کنید. آدرس سایت میکروتیک www.Mikrotik.com با استفاده از نرم افزار Winbox به دو روش می توان به دستگاه های میکروتیک متصل شد :

- IP-Address ✓
- Mac-Address ✓

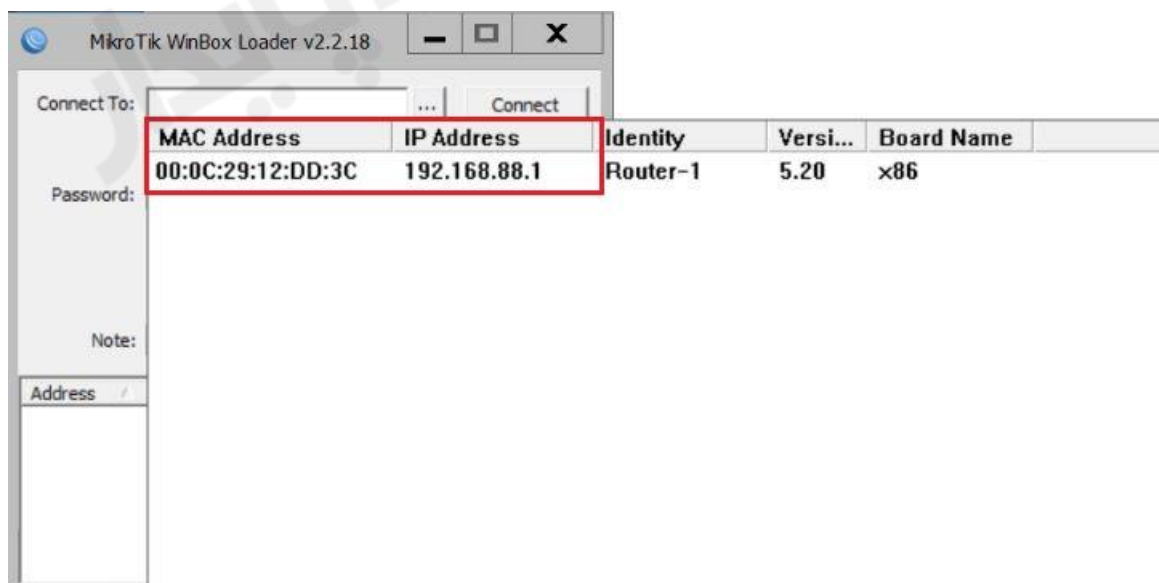
نکته : برای اتصال به میکروتیک از طریق **Mac-Address** تنها زمانی که میکروتیک در **Broadcast Domain** شما باشد امکان پذیر است و با توجه به اینکه **Mac** در لایه ۲ کار میکند بنابراین برای ارتباط با روتر میکروتیک نیازی به تنظیم **IP** بر روی آن نمی باشد بنابراین اتصال میکروتیک از طریق **Mac-Address** در اینترنت به هیچ عنوان امکان پذیر نیست.

چنانچه دستگاه میکروتیک در **Broadcast Domain** شما نباشد برای اتصال به آن **IP** دستگاه مورد نظر را در قسمت **Connect TO** وارد کرده و نام کاربری و رمز عبور تعریف شده در دستگاه را وارد کرده و بروی **connect** کلیک میکنیم.

بصورت پیش فرض نام کاربری **admin** و بدون رمز عبور می باشد.

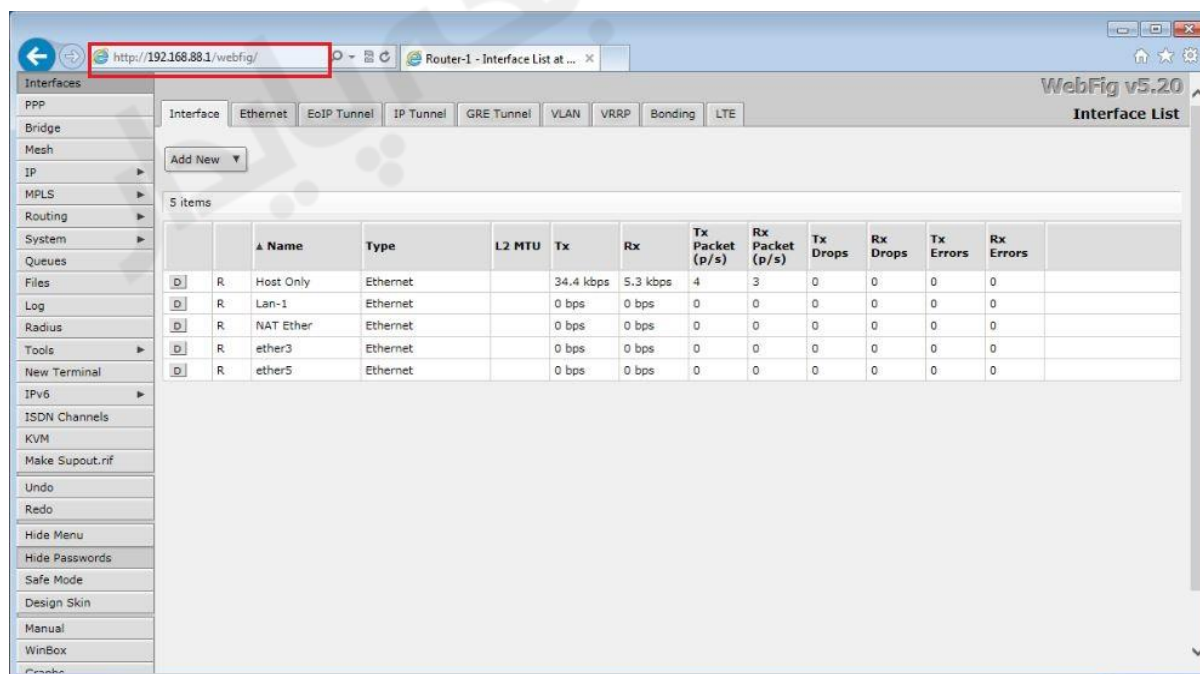
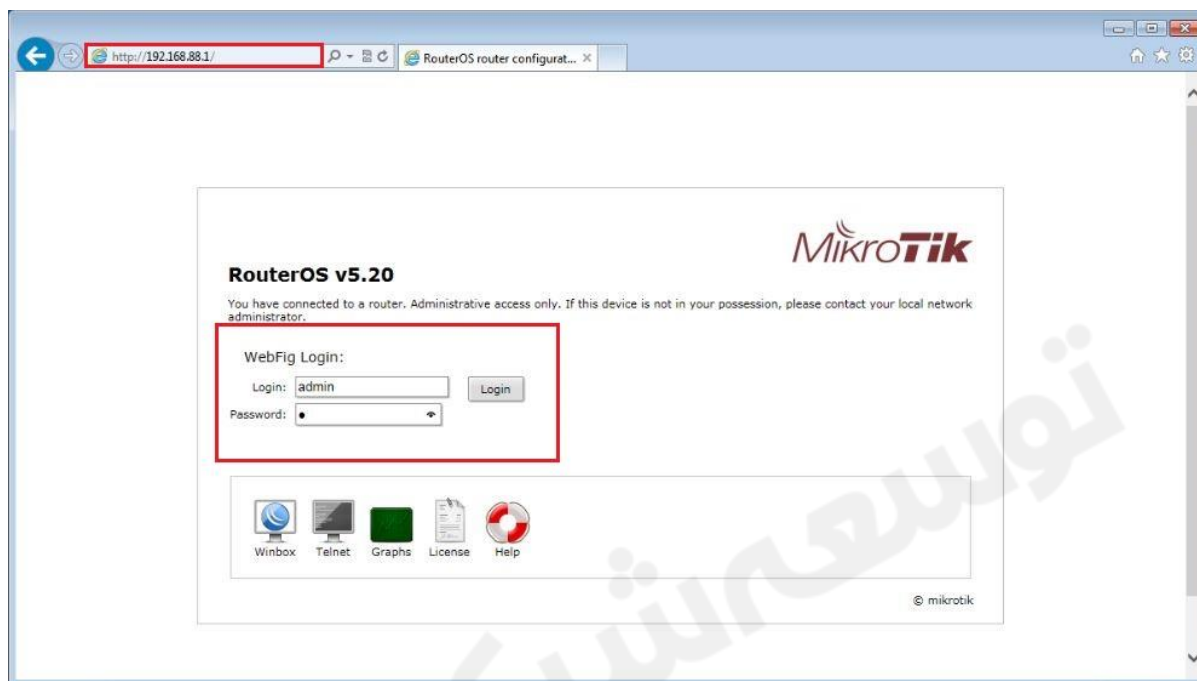

چنانچه دستگاه های میکروتیک در **Broadcast Domain** شما باشد برای اتصال به میکروتیک از طریق **Winbox** بعد از اجرای این نرم افزار بر روی علامت **...** کلیک می کنیم در پنجره باز شده **Mac-Address** و **IP-Address** میکروتیک هایی که شناسایی می شوند لیست شده است.

Webfig-۲

یک رابط کاربری وب برای نظارت ، مدیریت و عیب یابی میکروتیک می باشد.
 برای استفاده از Webfig نیازی به نصب هیچ برنامه ای نیست و تنها وجود یک مرورگر روی سیستم کفایت می کند. این روش برای اتصال به میکروتیک به صورت WebBased می باشد.
 برای این کار در پنجره مرورگر خود IP مربوط به میکروتیک را وارد کرده و بعد از وارد کردن نام کاربری و رمز عبور بر روی Login کلیک کرده، وارد صفحه Webfig می شویم و رابط گرافیکی میکروتیک برای شما نمایش داده می شود.

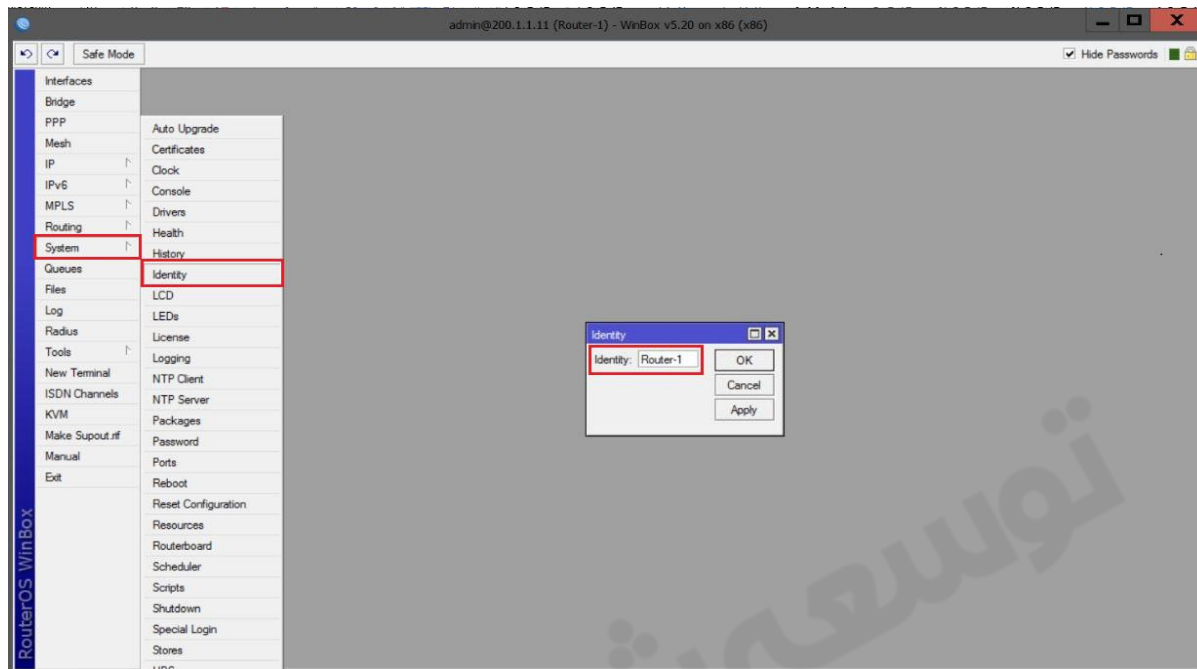
۳- اتصال از طریق Application Interface

حالت خاصی از روش های اتصالی به میکروتیک از طریق نرم افزارهای جانبی است این نرم افزارها می توانند پورتی را بر روی میکروتیک باز کنند و از طریق این پورت می توان دستگاه میکروتیک را مدیریت کرد.

فصل دوم : تنظیمات اولیه روتر میکروتیک

(۱) تغییر نام سیستم میکروتیک

از طریق Winbox

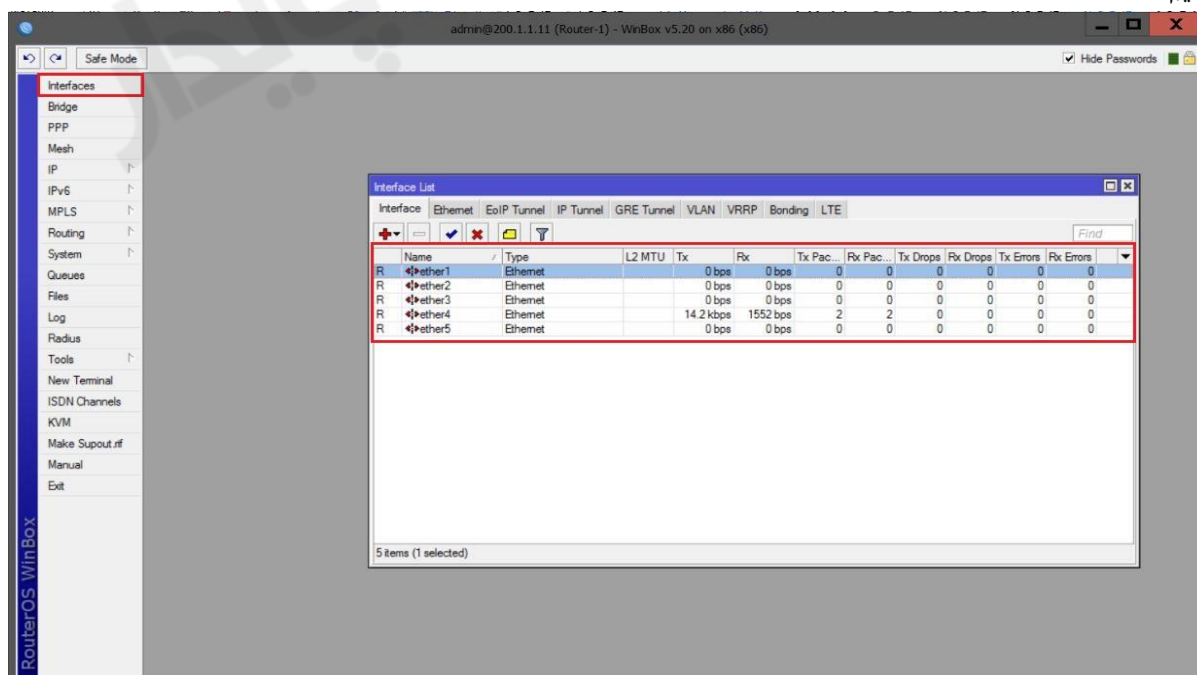

از طریق New Terminal

[admin@Router-1] > system identity set name=Router-1

(۲) نمایش کارت شبکه های موجود در روتر میکروتیک

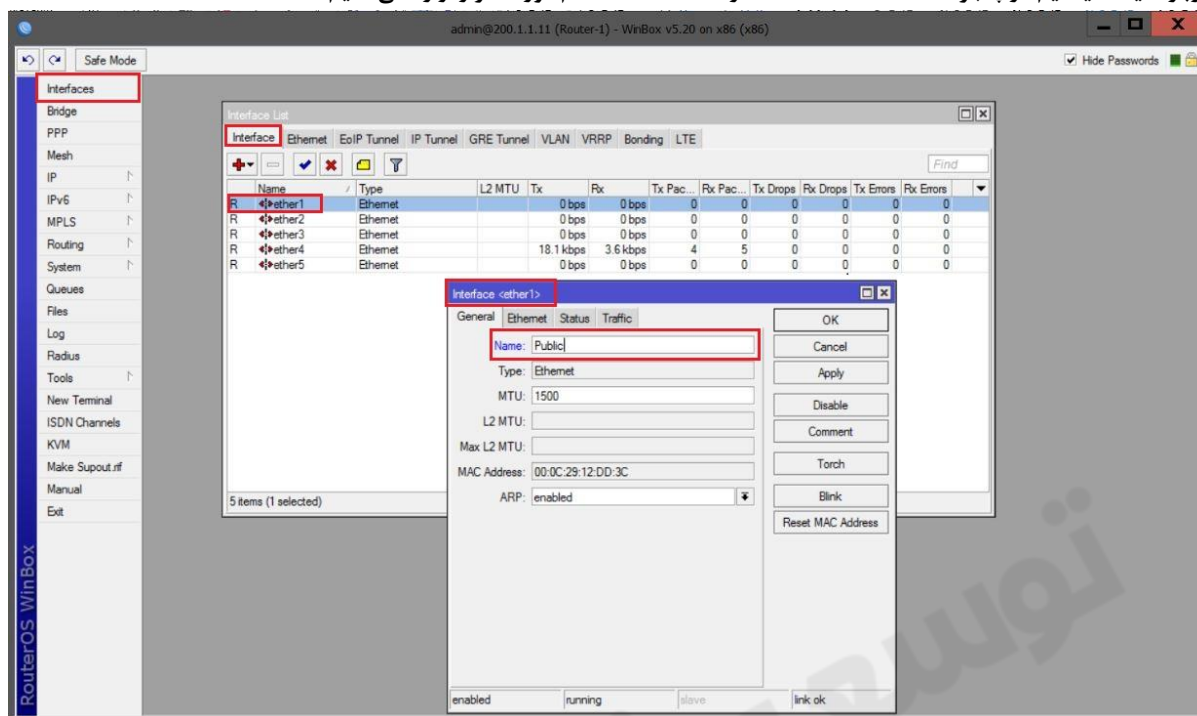
برای نمایش کارت شبکه از منوی اصلی Interface را انتخاب کرده و از پنجره Interface List می توانیم کارت شبکه ها را مشاهده کنیم.

[admin@Router-1] > interface ethernet print

۳) تغییر نام کارت شبکه

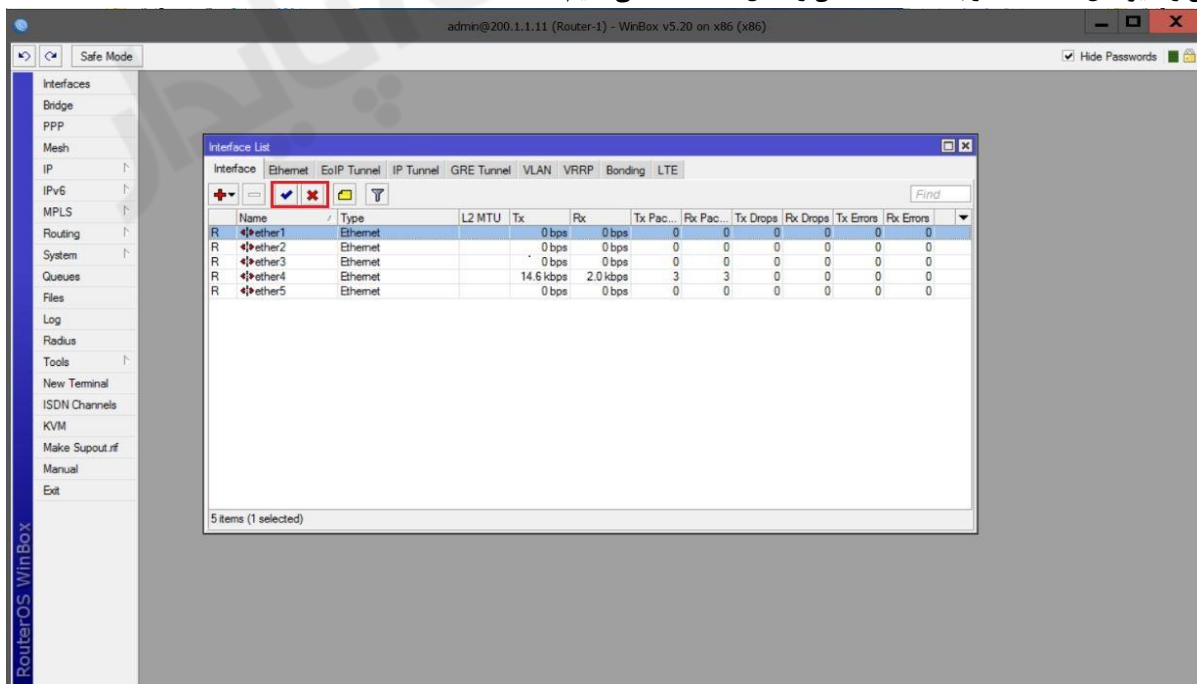
برای تغییر نام کارت شبکه از منوی اصلی گزینه **Interface** را انتخاب کرده و در پنجره **Interface List** بر روی کارت شبکه مورد نظر دوبار کلیک میکنیم در پنجره **Interface<ether>** در قسمت **Name** نام مورد نظر را وارد می کنیم.

[admin@Router-1] > interface ethernet set ether1 name=Public

۴) فعال و غیر فعال کردن کارت شبکه

برای این کار از منوی اصلی **Interface** را انتخاب کرده و از پنجره **Interface List** کارت شبکه مورد نظر را انتخاب و با علامت آن را غیرفعال (Disable) و با علامت آن را فعال (Enable) می کنیم.

[admin@Router-1] > interface ethernet disable ether1

[admin@Router-1] > interface ethernet enable ether1

۵) انتساب IP به کارت های شبکه میکروتیک

برای انتساب IP به کارت های شبکه میکروتیک به دو صورت می توان عمل کرد :

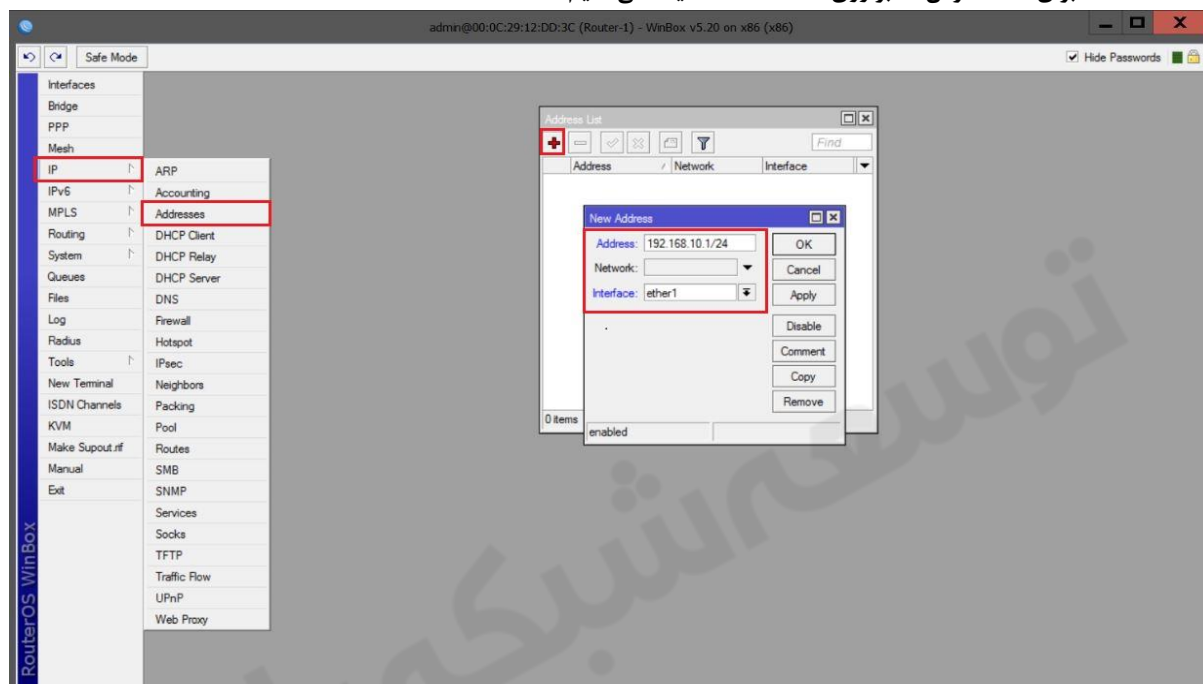
Dynamic IP ✓

Static IP ✓

در روش Dynamic سیستم به صورت خودکار تنظیمات را از سروری بنام DHCP دریافت می کند. نحوه ی دریافت تنظیمات شبکه از DHCP در فصل های بعد توضیح داده می شود.

در روش Static مدیر شبکه به صورت دستی آدرس IP را به کارت شبکه میکروتیک اختصاص میدهد.

برای دادن IP بصورت دستی از منوی اصلی گزینه IP و از زیرمنو باز شده Addresses را انتخاب می کنیم و در پنجره Address List برای اضافه کردن IP بر روی علامت ADD کلیک می کنیم.

در پنجره New Address باید سه Option مشخص شده در شکل مقدار دهی شود.

✓ Address : آدرس IP مورد نظر را وارد می کنیم.

✓ Network : SubnetMask مورد نظر برای آدرس IP را مشخص می کنیم.

✓ Interface : کارت شبکه ای را که می خواهیم این IP به آن اختصاص داده شود را مشخص می کنیم.

```
[admin@Router-1] > ip address add address=192.168.10.1/24 interface=ether1
```

۵-۱) برای نمایش IP هایی که بر روی کارت شبکه تنظیم شده است از دستور زیر استفاده می کنیم :

```
[admin@Router-1] > ip address print
```

خروجی دستور بالا :

```
[admin@Router-1] > ip address print
Flags: X - disabled, I - invalid, D - dynamic
# ADDRESS NETWORK INTERFACE
0 192.168.10.1/24 192.168.10.0 ether1
```

۵-۲) غیر فعال کردن IP Address :

```
[admin@Router-1] > ip address disable numbers=0
```

۵-۳) فعال کردن IP Address :

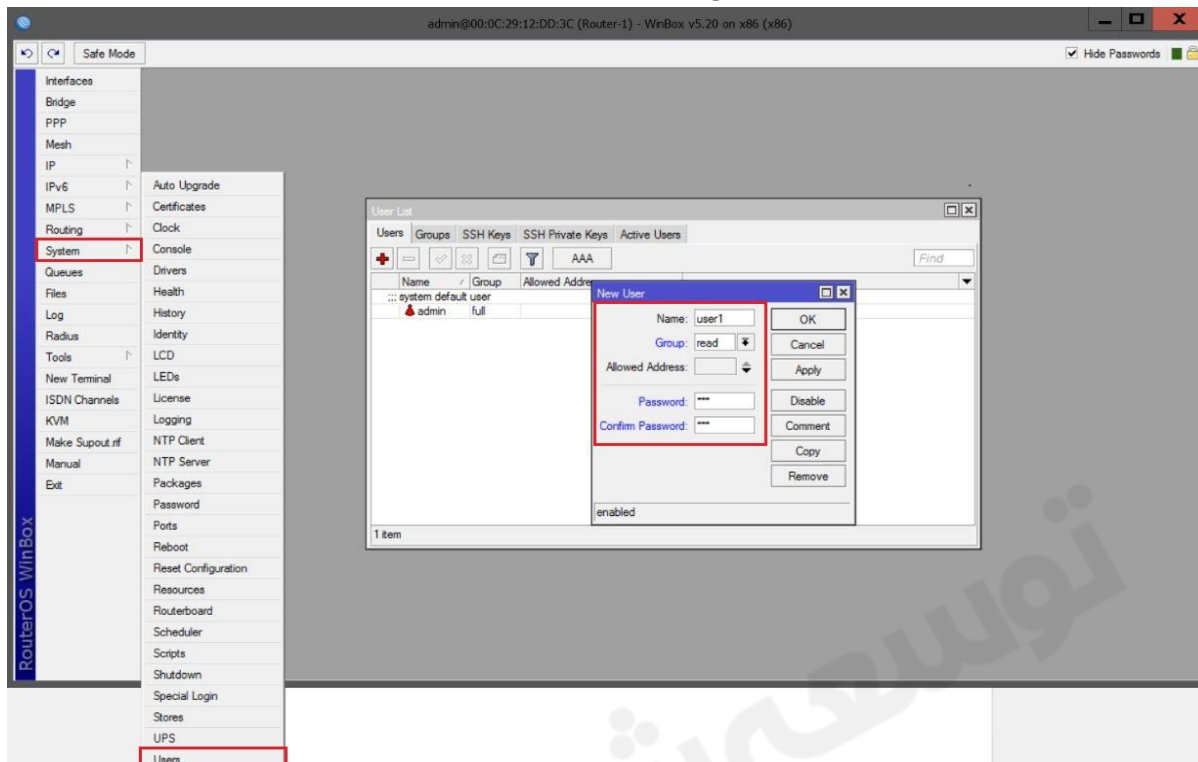
```
[admin@Router-1] > ip address enable numbers=0
```

۵-۴) حذف IP Address :

```
[admin@Router-1] > ip address remove numbers=0
```

۶) ایجاد یک کاربر جدید :

از منوی اصلی گزینه **System** و از زیر منوی باز شده گزینه **Users** را انتخاب می کنیم. در پنجره **User List** بر روی علامت **ADD** کلیک کرده و از صفحه **New User** مشخصات جدید را وارد می کنیم.

Name : نامی را برای کاربر مورد نظر انتخاب می کنیم.

Password : رمز عبور مورد نظر را برای کاربر مشخص می کنیم.

Group : سطح دسترسی کاربر را مشخص می کنیم. بصورت پیش فرض ۳ گروه با دسترسی های مختلف در میکروتیک وجود دارد که عبارت اند از :

- ✓ **Read** : اعضای این گروه فقط توانایی مشاهده تنظیمات را دارند.
- ✓ **Write** : اعضای این گروه علاوه بر مشاهده تنظیمات توانایی تغییر و اضافه کردن تنظیمات جدید را نیز دارند.
- ✓ **Full** : اعضای این گروه توانایی اعمال تنظیمات و پیکربندی روتر میکروتیک را دارند.

Address : چنانچه بخواهیم مشخص کنیم که کاربری صرفاً از طریق سیستم خاص به میکروتیک متصل شود آدرس IP سیستم مورد نظر را در این قسمت وارد می کنیم.

[admin@Router-1] > user add name=user1 password=123 group= read address=10.10.10.1

۶-۱) نمایش کاربران تعریف شده :

[admin@Router-1] > user print

خروجی دستور بالا :

```
[admin@Router-1] > user print
Flags: X - disabled
#  NAME      GROUP      ADDRESS
0  ;;: system default user
   admin     full
1  user1      read      10.10.10.10/32
```

۶-۲) غیرفعال کردن یک کاربر :

برای غیر فعال کردن کاربر هم از طریق نام کاربر و هم از طریق شماره خط می توان آن کار را انجام داد

```
[admin@Router-1] > user disable user1
[admin@Router-1] > user disable numbers=1
```

۳-۶ فعال کردن یک کاربر :

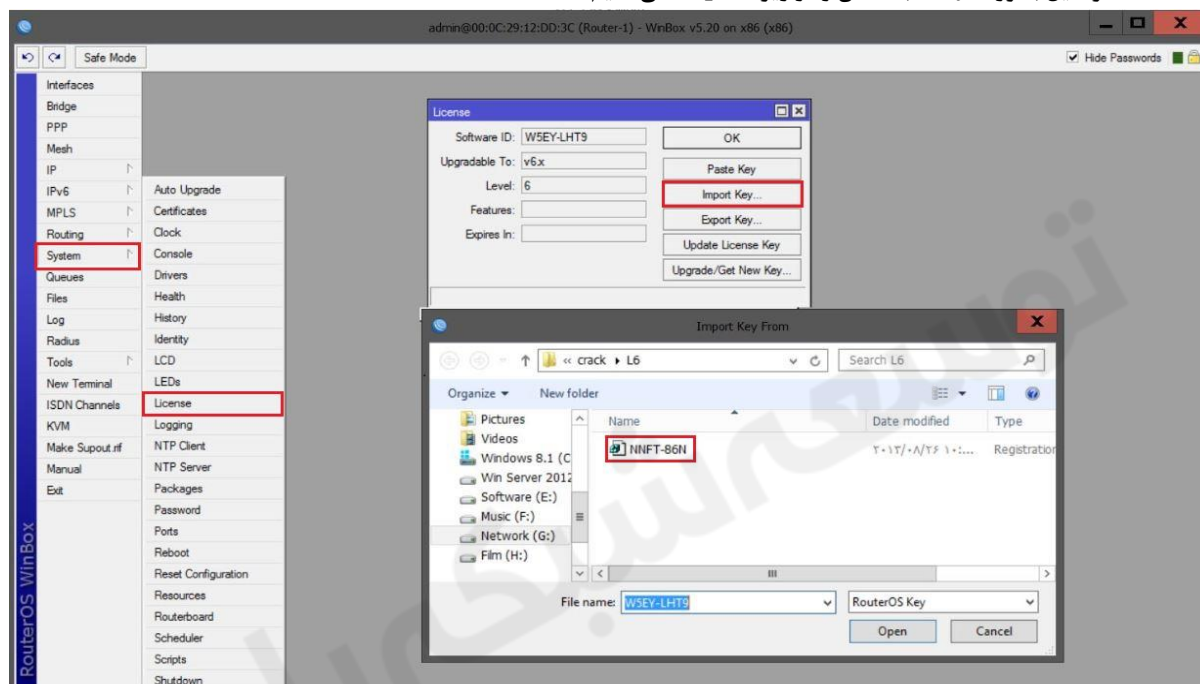
```
[admin@Router-1] > user enable user1
[admin@Router-1] > user enable numbers=1
```

۴-۶ حذف یک کاربر

```
[admin@Router-1] > user remove user1
[admin@Router-1] > user remove numbers=1
```

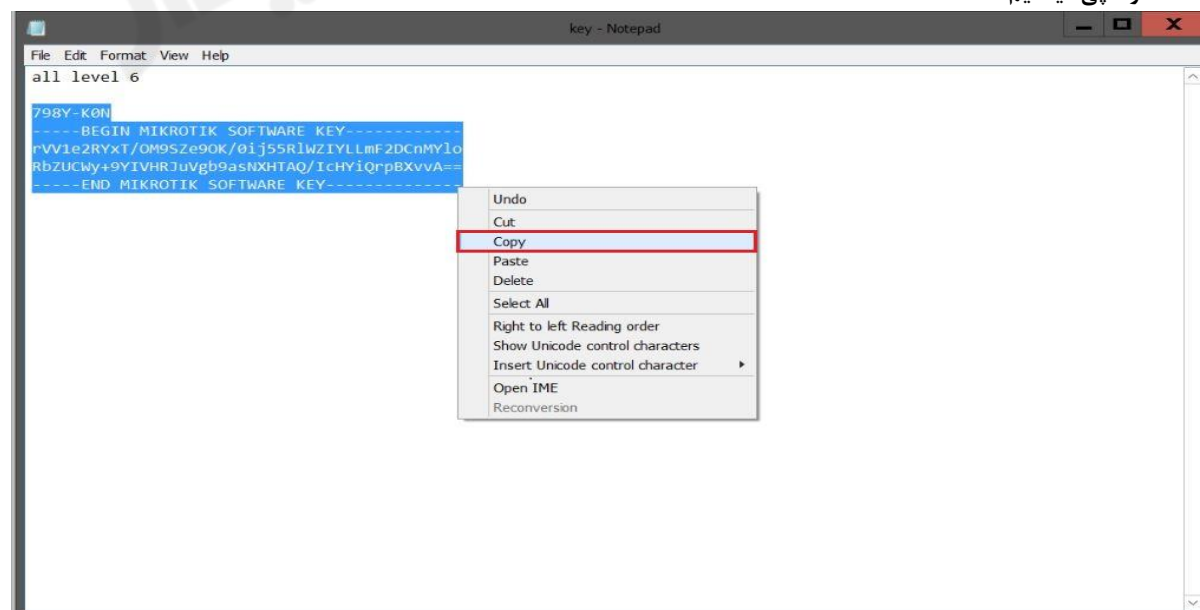
۷ نحوه لایسنس کردن میکروتیک :

➤ اگر فایل بصورت Key باشد آن را از زیر Import می کنیم :

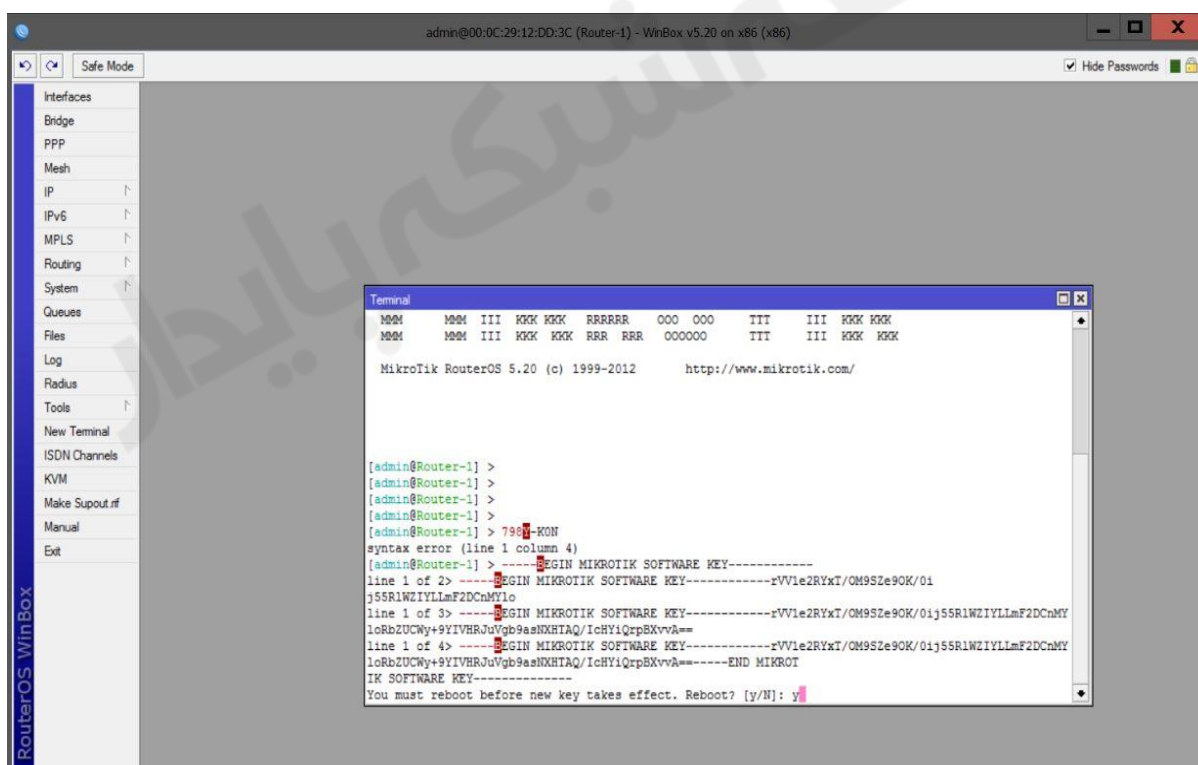
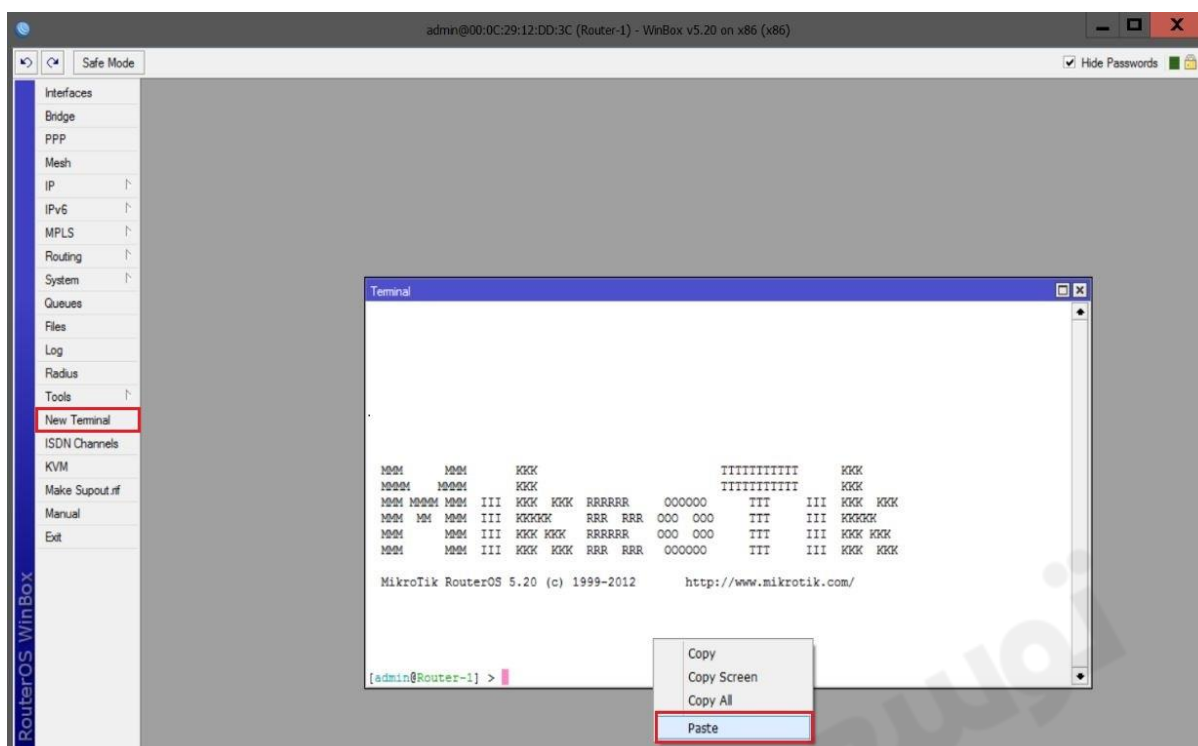

➤ اگر بصورت فایل متنی باشد از مسیر زیر آن را ADD می کنیم :

ابتدا کد را کپی میکنیم

سپس کد کپی شده را در میکروتیک Paste کنید.

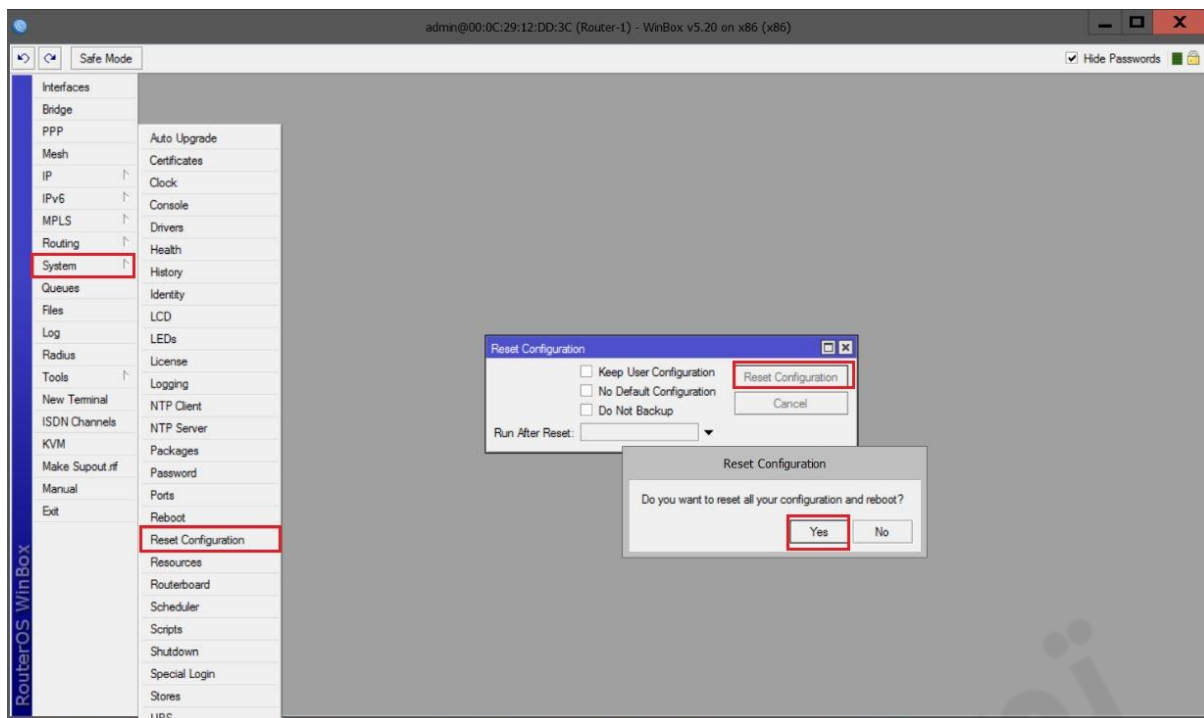

در آخر سیستم را ریستارت می کنیم.

۸) برگرداندن تنظیمات دستگاه به تنظیمات کارخانه :

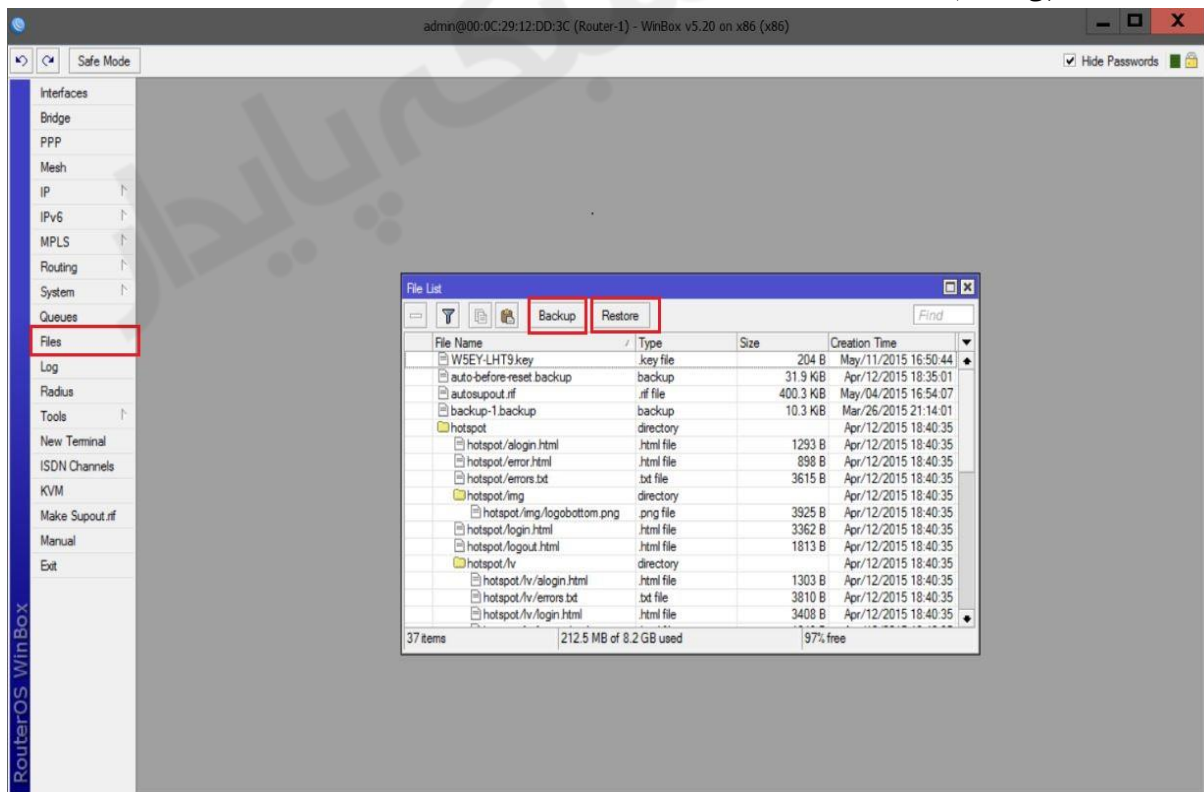
برای این کار از منوی اصلی گزینه System و از زیرمنوی باز شده Reset Configuration را انتخاب می کنیم.

[admin@Router-1] > system reset-configuration

۹) Backup گرفتن و Restore کردن

برای این کار از منوی اصلی گزینه **File** را انتخاب میکنیم و از پنجره **File List** دکمه **Backup** یا **Restore** را انتخاب میکنیم.
 نکته: اگر بخواهیم فایلی که **Backup** گرفته شده را بر روی هارد دیسک خودمان داشته باشیم فایل **Backup** گرفته شده را بر روی هارد دیسک **Drag** یا کپی میکنیم.

[admin@Router-1] > system backup save name=backup-10

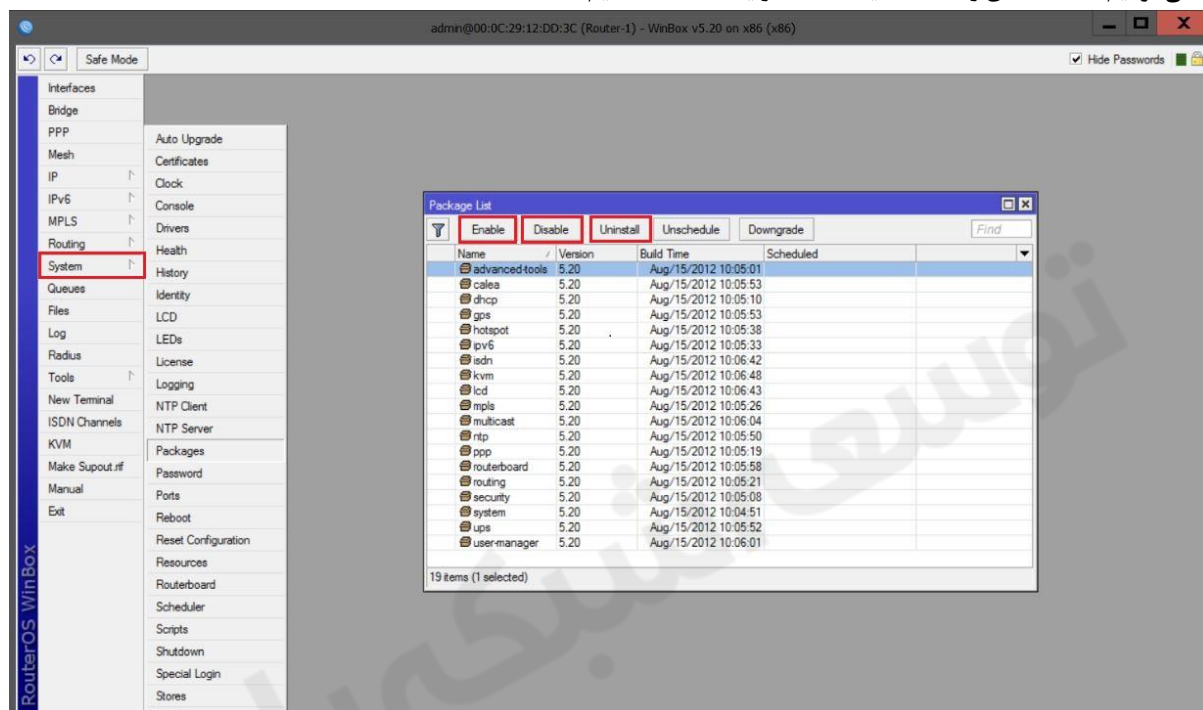
[admin@Router-1] > system backup load name=backup-10.backup

(۱۰) Export گرفتن از تنظیمات و Import کردن آن بر روی روتر دیگر

```
[admin@Router-1] > export file=config-11  
[admin@Router-1] > import file-name=config-11.rsc
```

(۱۱) نصب و Upgrade کردن Package :

Package ها را از سایت میکروتیک دانلود می کنیم و از منو اصلی File را انتخاب کرده و Package ها را در این قسمت کپی می کنیم بعد از این کار از منوی اصلی گزینه System و از زیر منوی باز شده Reboot را انتخاب می کنیم تا سیستم ریستارت شود. برای دیدن package هایی که نصب کردیم از منوی اصلی گزینه System و از زیر منو باز شده Package را انتخاب می کنیم. در این قسمت ما می توانیم Package ی را Enable یا Disable یا Uninstall کنیم.

فصل سوم : مفاهیم مسیریابی در میکروتیک

آشنایی با مفهوم Routing

مسیریابی یا Routing یکی از مهمترین ویژگی های مورد نیاز در یک شبکه به منظور ارتباط با سایر شبکه ها است. در صورتی که امکان مسیریابی پروتکل ها وجود نداشته باشد کامپیوترها قادر به مبادله داده نخواهند بود.

تعریف Routing : از Routing به منظور دریافت یک بسته ی اطلاعاتی (Packet) از یک دستگاه و ارسال آن از طریق شبکه برای دستگاهی دیگر و بر روی شبکه ای متفاوت استفاده می گردد. در صورتی که شبکه شما دارای روتر نباشد امکان مسیریابی داده بین شبکه شما و سایر شبکه ها را نخواهد داشت.
به طور کلی دو روش مسیریابی وجود دارد :

Static Route ✓

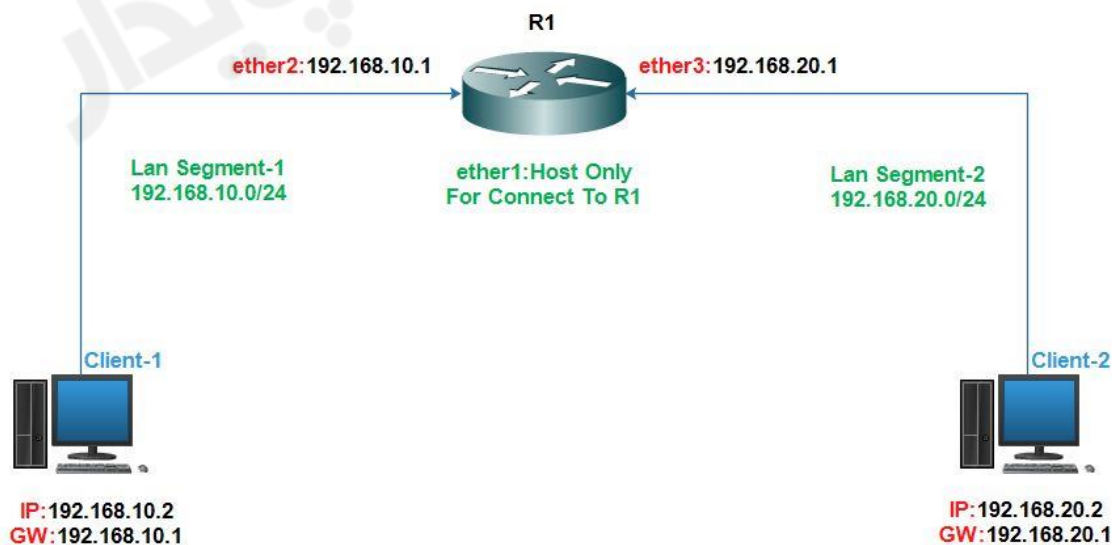
Dynamic Route ✓

در مسیریابی Static یا ایستا بسته های اطلاعاتی فقط از همان مسیری که توسط مدیر شبکه تعریف شده اند راهنمایی برای رسیدن به مقصد را پیدا می کنند و راه دیگری را نمی توانند پیدا کنند.

در مسیریابی Dynamic یا پویا بسته اطلاعاتی ما همیشه از یک مسیر مشخص برای رسیدن به مقصد استفاده نمی کنند بعضا براساس پروتکل های مورد استفاده در آنها بهترین مسیر برای رسیدن به مقصد پیدا می شود و کانال مربوطه برای رسیدن بسته ی اطلاعاتی به مقصد نیز باز می شود. در ساده ترین تعریف ، اگر روترهای موجود در مسیر مبدا به مقصد تشخیص دهند که مسیر بهترین برای رسیدن بسته اطلاعاتی به مقصد وجود دارد قطعا بسته اطلاعاتی خود را از این مسیر عبور می دهند ، معمولا این فرایند با پیدا کردن کوتاه ترین مسیر بین مبدا و مقصد انجام می شود. فرایند پیدا کردن بهترین مسیر در پروتکل های مسیریابی مختلف بصورت متفاوتی انجام می شود برخی از آنها از ملاک Hop Count برای پیدا کردن این مسیر استفاده می کنند و برخی فقط سریعترین مسیر را پیدا می کنند. روترهایی که در یک شبکه وجود دارند و از یک پروتکل مسیریابی Dynamic استفاده می کنند اطلاعات موجود در Routing Table های خود را با همدیگر به اشتراک می گذارند تا همیشه بروز باقی بمانند.

سناریو ۱ : هدف این سناریو برقراری ارتباط بین دو شبکه با Subnet های متفاوت می باشد.

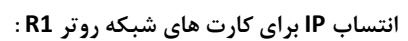
Connected Routing

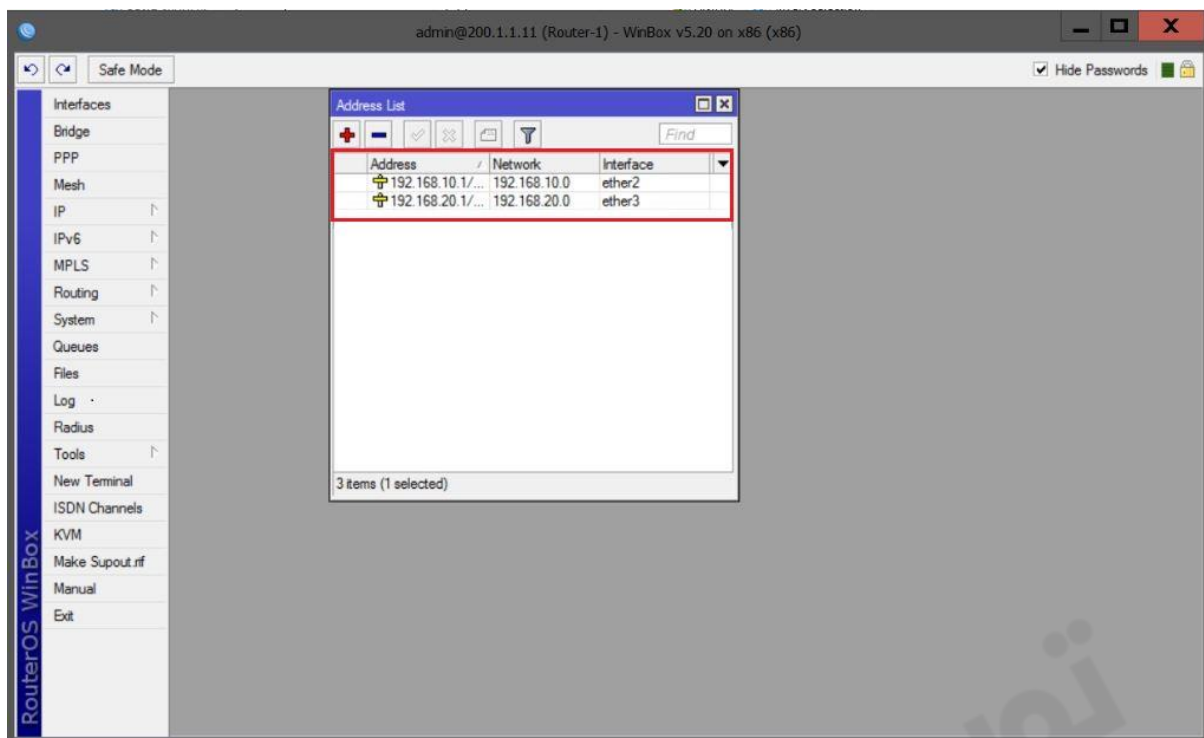

برای پیاده سازی این سناریو :

- یک روتر میکروتیک به عنوان مسیریاب در نظر گرفته شده است.
- دو سیستم کلاینت به عنوان کلاینت های موجود در هر شبکه راه اندازی می کنیم.

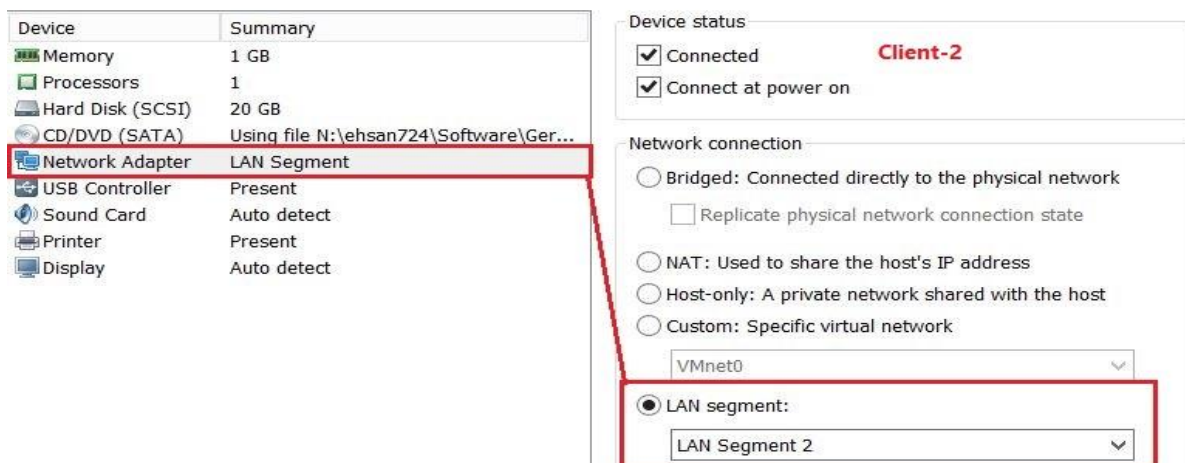
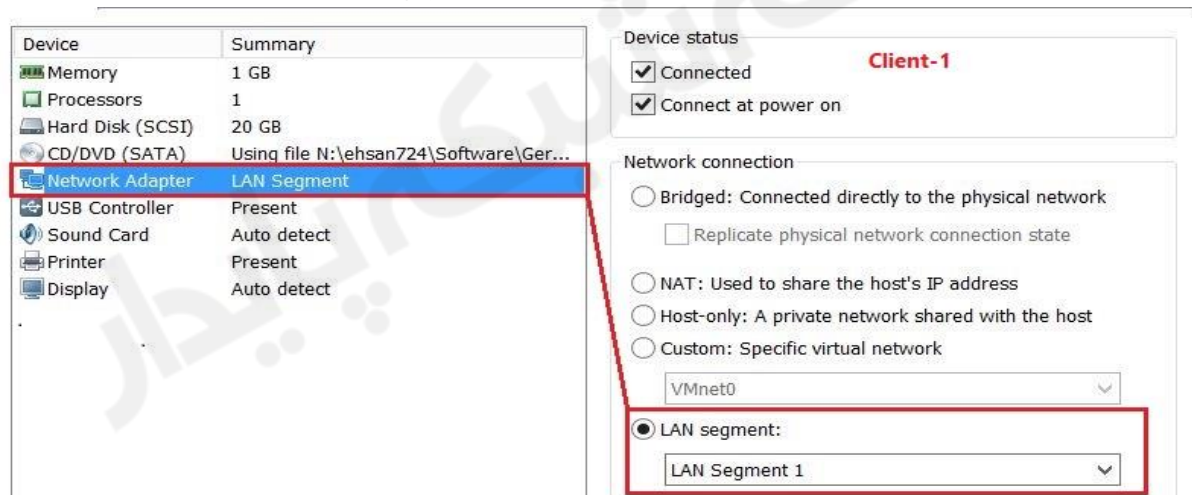
اضافه کردن کارت شبکه به روتر در VmaWare و قرار دادن آنها در Lan Segment های مختلف

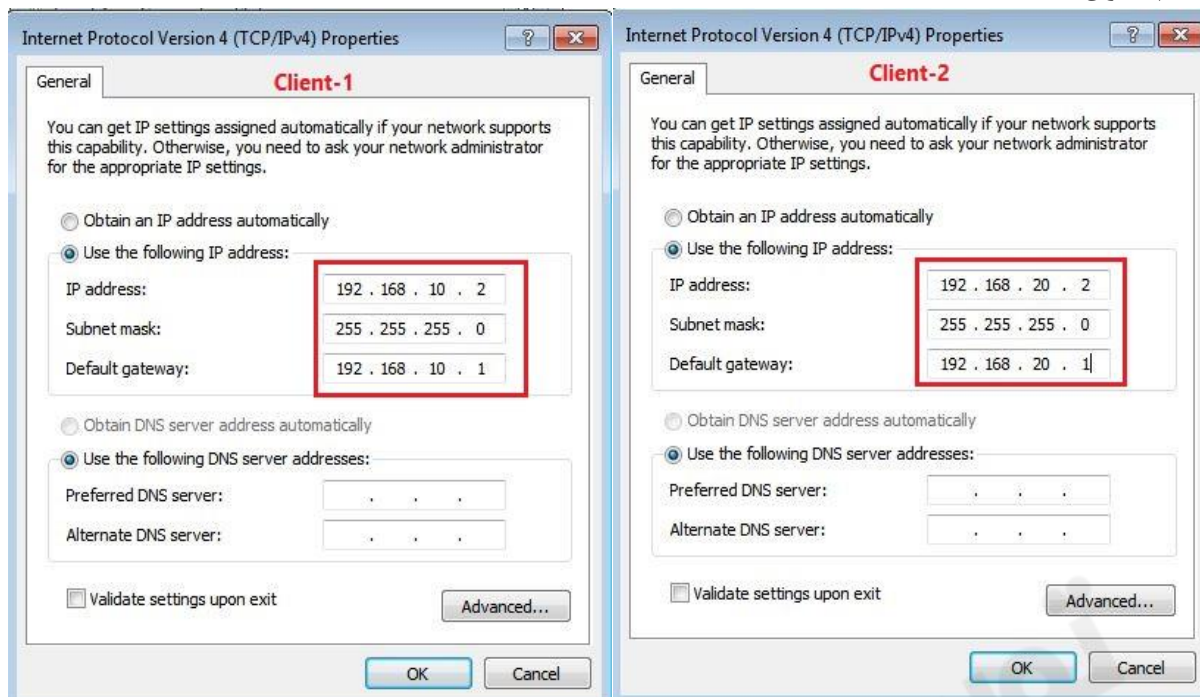

تنظیمات در سیستم های کلاینت :

کلاینت ۱ را در Lan Segment-1 و کلاینت ۲ را در Lan Segment-2 قرار میدهم. سپس طبق سناریو برای آنها IP تنظیم میکنیم.

تنظیم IP برای کلاینت ها :

با این تنظیمات باید ارتباط بین کلاینت ها برقرار باشد برای تست اینکه ارتباط برقرار است از کلاینت ها به یکدیگر Ping میزنیم
کلاینت ۱ به کلاینت ۲:

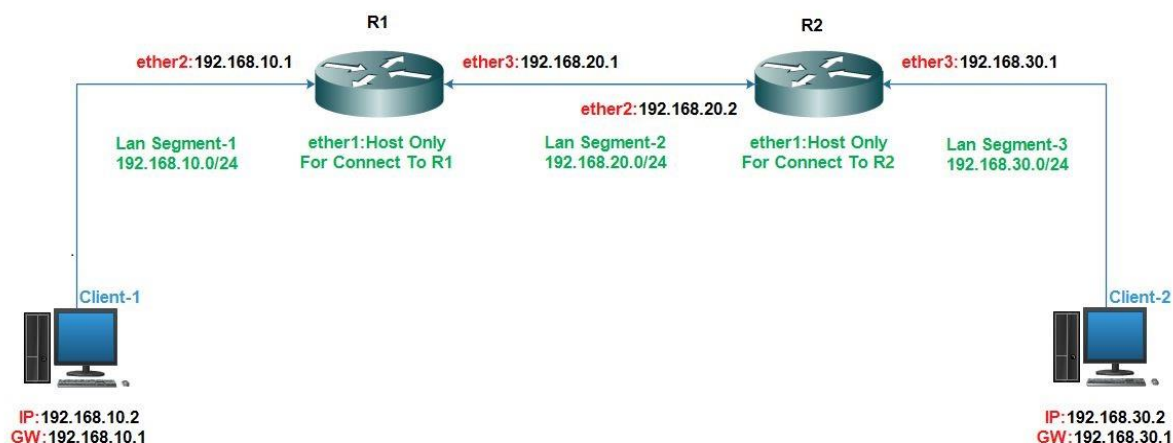
```
C:\Users\LanSegmet1>ping 192.168.20.2
Pinging 192.168.20.2 with 32 bytes of data:
Reply from 192.168.20.2: bytes=32 time=1ms TTL=127
Reply from 192.168.20.2: bytes=32 time=1ms TTL=127
Reply from 192.168.20.2: bytes=32 time=5ms TTL=127
Reply from 192.168.20.2: bytes=32 time=1ms TTL=127
```

کلاینت ۲ به کلاینت ۱:

```
C:\Users\LanSegment>ping 192.168.10.2
Pinging 192.168.10.2 with 32 bytes of data:
Reply from 192.168.10.2: bytes=32 time<1ms TTL=127
Reply from 192.168.10.2: bytes=32 time=1ms TTL=127
Reply from 192.168.10.2: bytes=32 time=1ms TTL=127
Reply from 192.168.10.2: bytes=32 time=1ms TTL=127
```

سناریو ۲ : هدف این سناریو برقراری ارتباط بین دو شبکه با Subnet های متفاوت با استفاده از Static Route می باشد.

Static Route

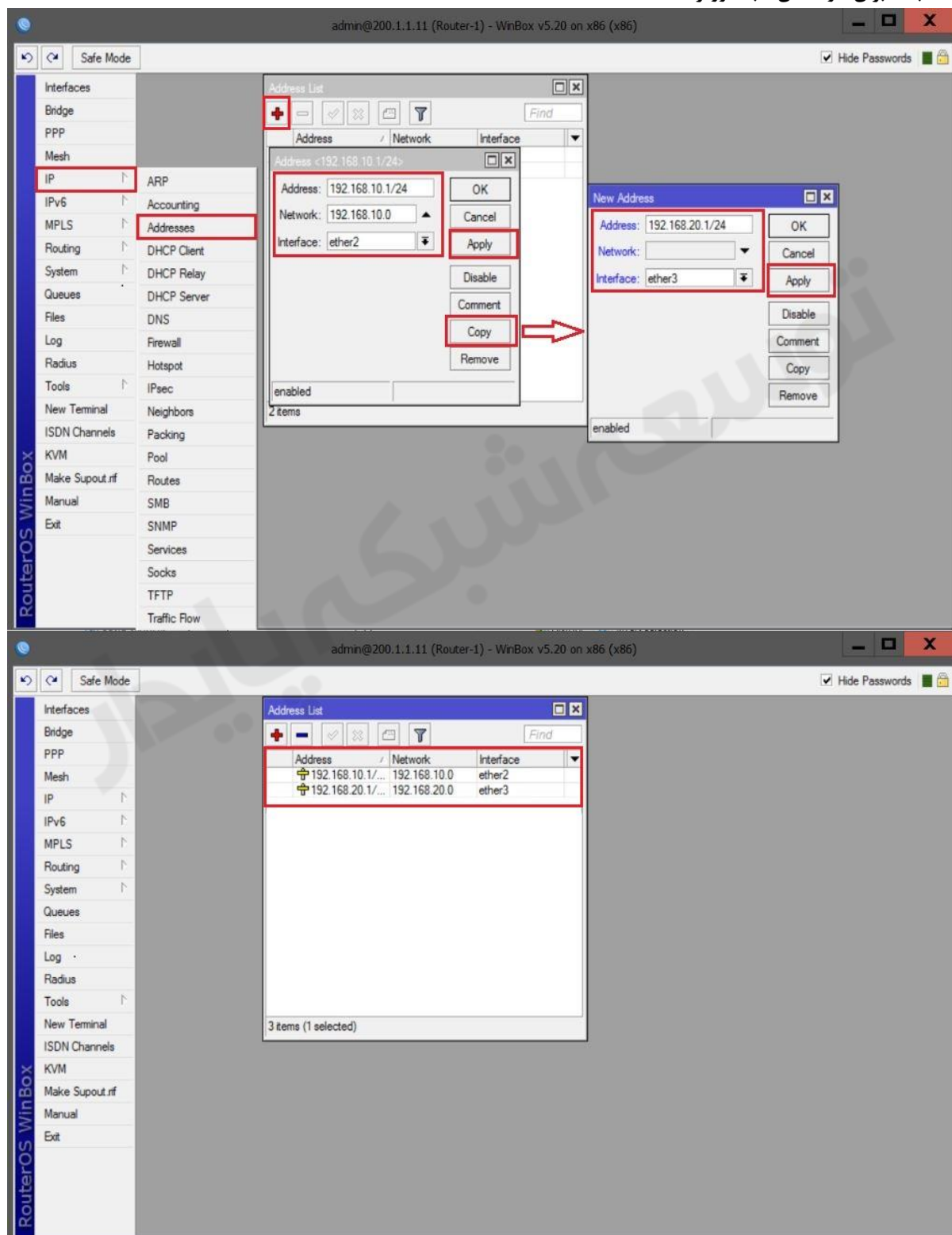
برای پیاده سازی این سناریو :

➤ دو روتر میکروتیک به عنوان مسیریاب در نظر گرفته شده است.

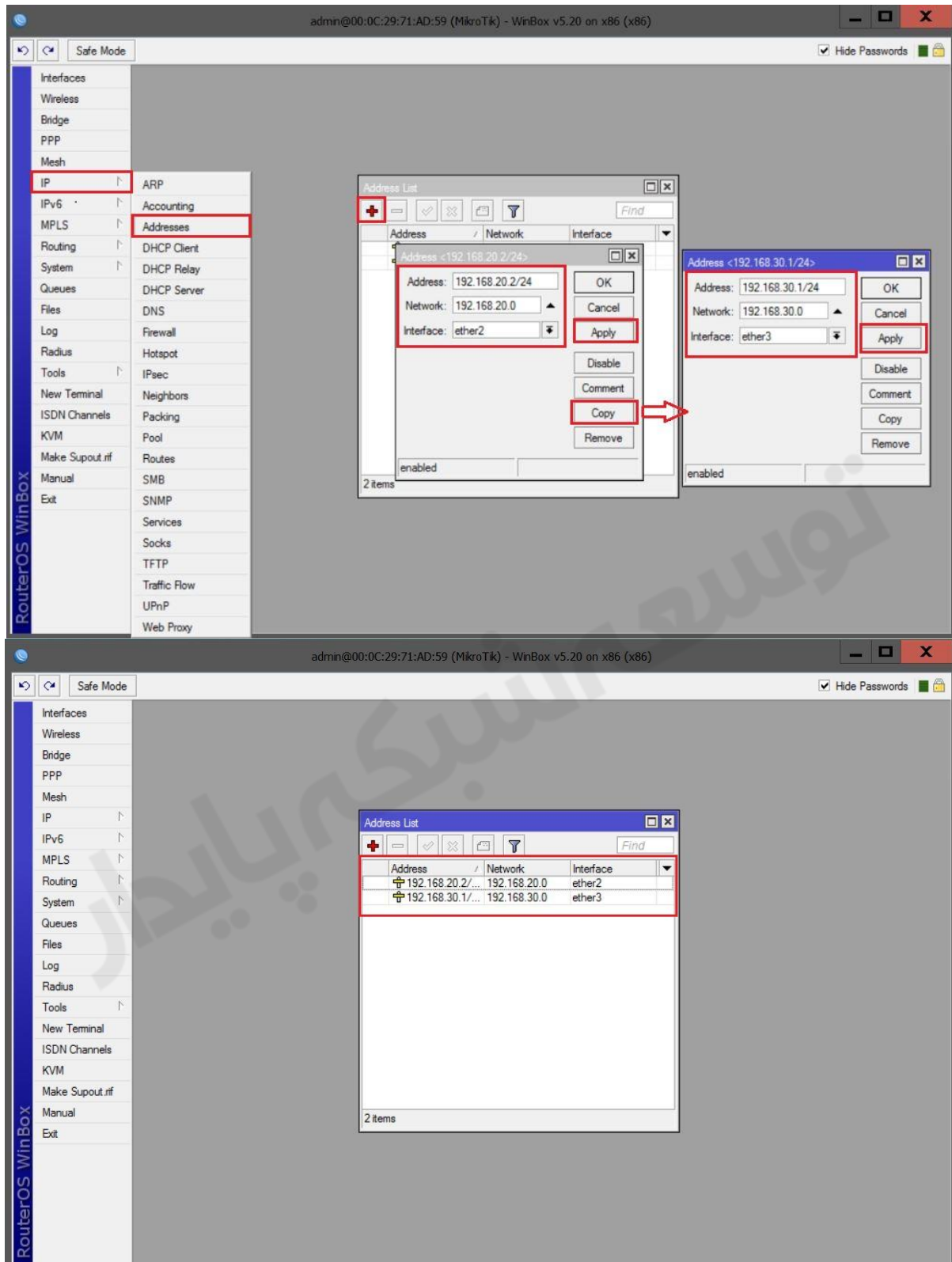
➤ دو سیستم کلاینت به عنوان کلاینت های موجود در هر شبکه راه اندازی می کنیم.

برای پیاده سازی این سناریو طبق شکل بالا روترها و کلاینت ها را بر روی **VMware** راه اندازی می کنیم و کارت شبکه های آنها را در **Lan Segment** های گفته شده قرار می دهیم و طبق شکل بالا به هرکدام از دستگاه ها IP هایی که مشخص کردیم را برای آنها تنظیم می کنیم.

انتساب IP برای کارت های شبکه روتر **R1** :

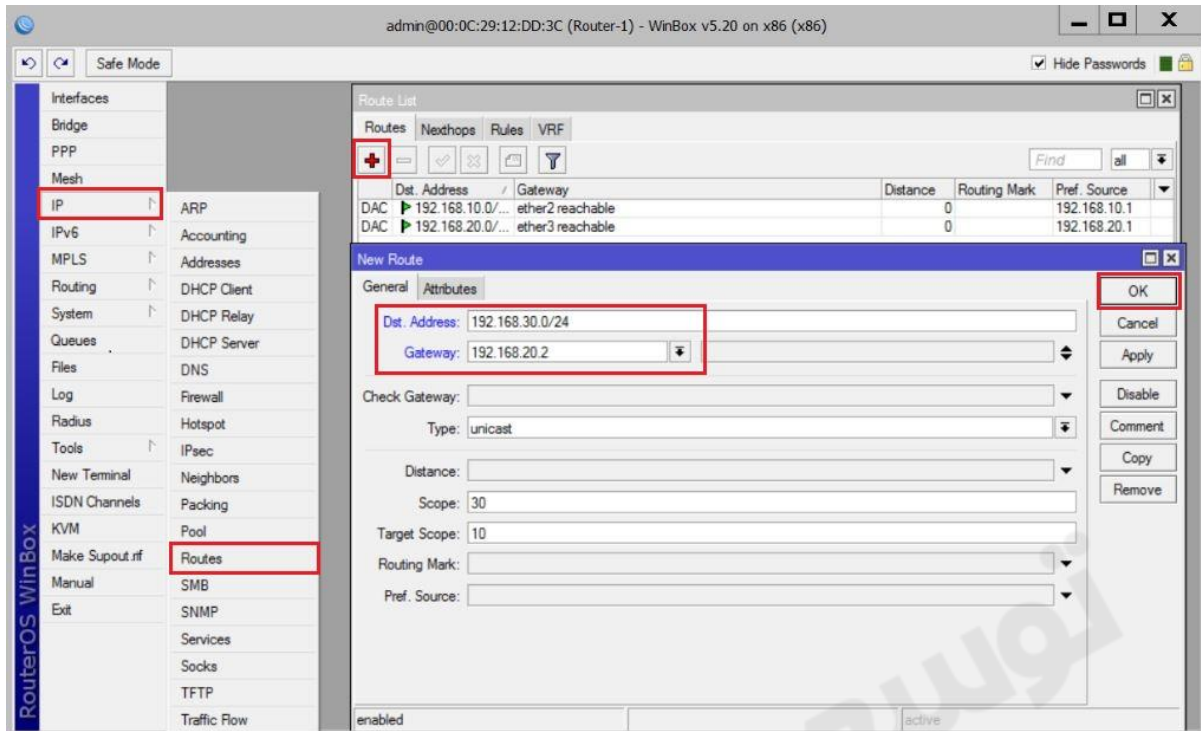
انتساب IP برای کارت های شبکه روتر R2 :

تا اینجا کار ارتباط بین دو روتر برقرار است برای تست برقرار بودن این ارتباط می توانید از منوی اصلی گزینه **Tools** و از زیر منوی باز شده **Ping** را انتخاب کنید و IP روتر مقابل را وارد می کنید. برای اینکه ارتباط بین دو شبکه **Lan** را برقرار کنید باید بر روی روترها **Static Route** و یا **Dynamic Route** ایجاد کنید. ما در این سناریو از **Static Route** استفاده می کنیم و در ادامه به بررسی **Dynamic Route** نیز خواهیم پرداخت.

ایجاد Static Route بر روی روتر R1 :

برای این کار از منوی اصلی گزینه IP و از زیر منوی باز شده Routes را انتخاب می کنیم.

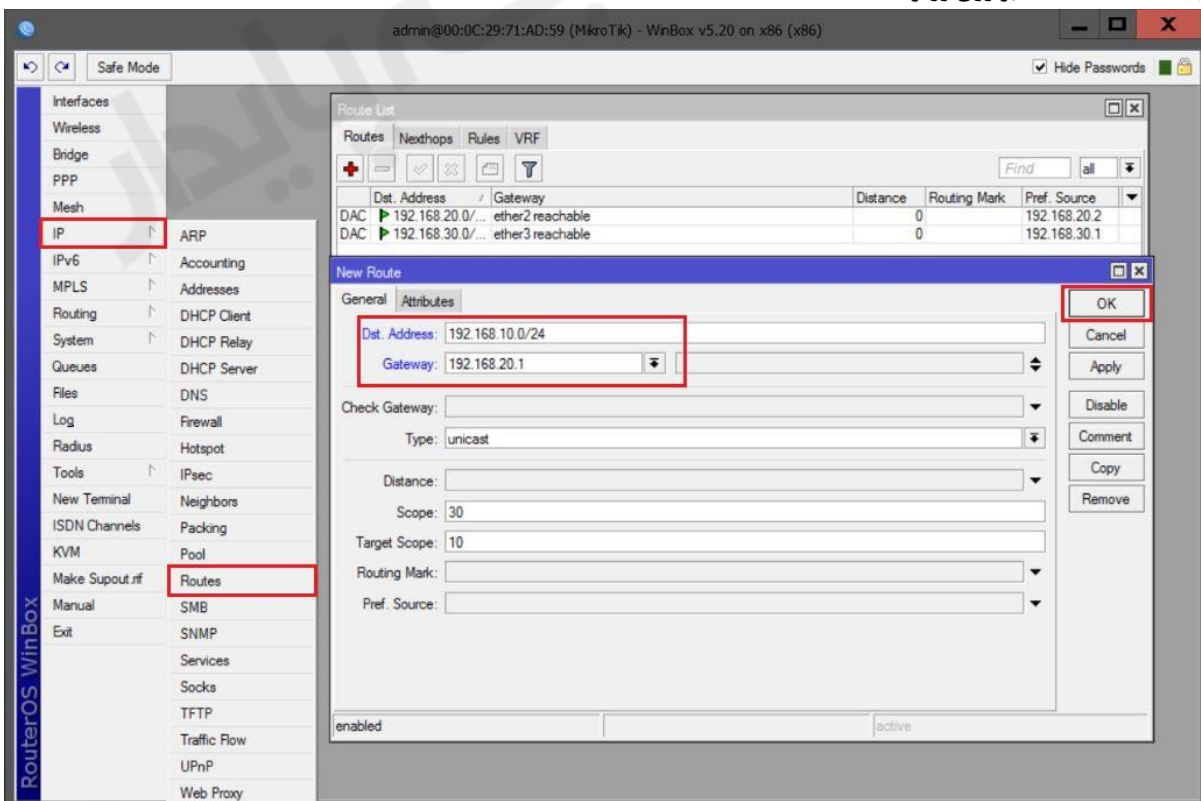

Dst. Address : در این قسمت IP زیر شبکه ایی که قصد Route به آن را دارید وارد می کنید.

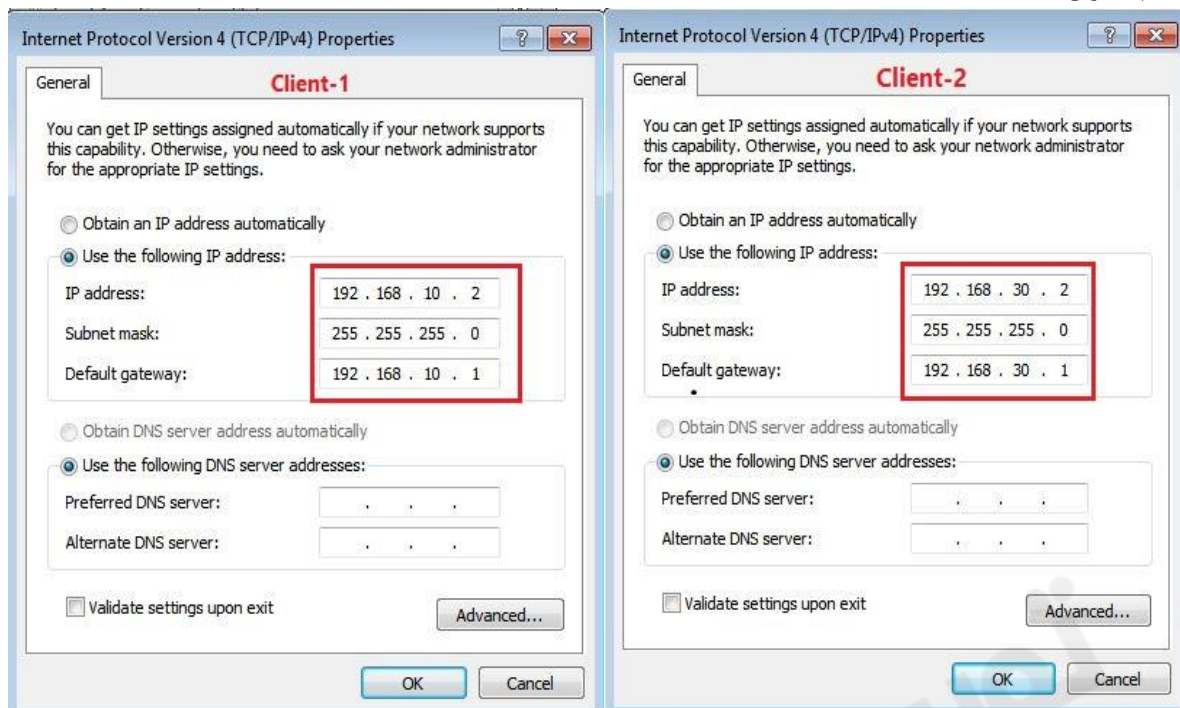
Gateway : در این قسمت مقصد بعدی که بسته ها به آنجا ارسال خواهند شد را می نویسیم.

نکته : چنانچه زیر شبکه مورد نظر شما با چندین روتر در ارتباط باشد تنها IP روتر مجاور را در Gateway وارد می کنیم.

ایجاد Static Route بر روی روتر R1 :

تنظیم IP برای کلاینت ها :

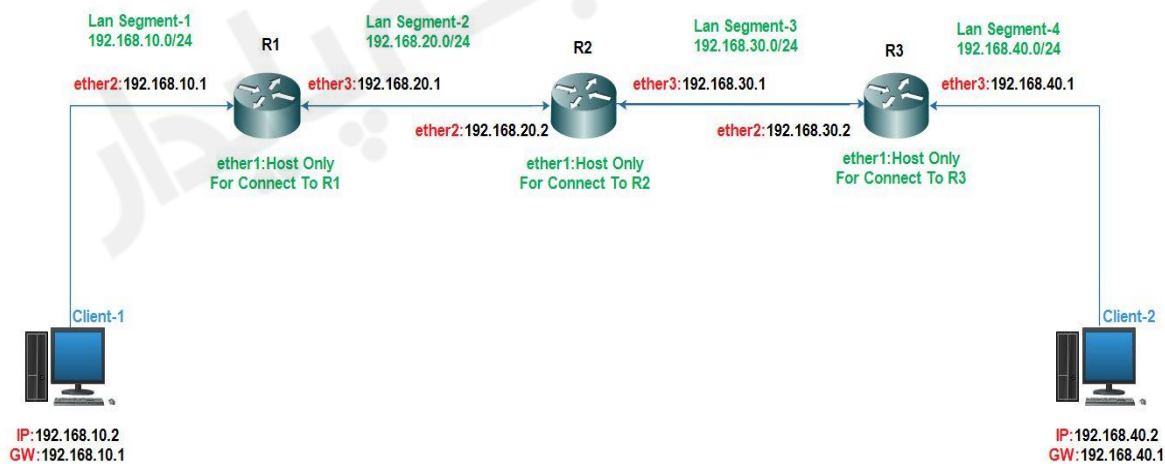

با این تنظیمات باید ارتباط بین کلاینت ها برقرار باشد برای تست اینکه ارتباط برقرار است از کلاینت ها به یکدیگر Ping میزنیم.

سناریو ۳ :

هدف این سناریو برقراری ارتباط بین دو شبکه با Subnet های متفاوت با استفاده از Default Route & Static Route می باشد.

Default Route & Static Route

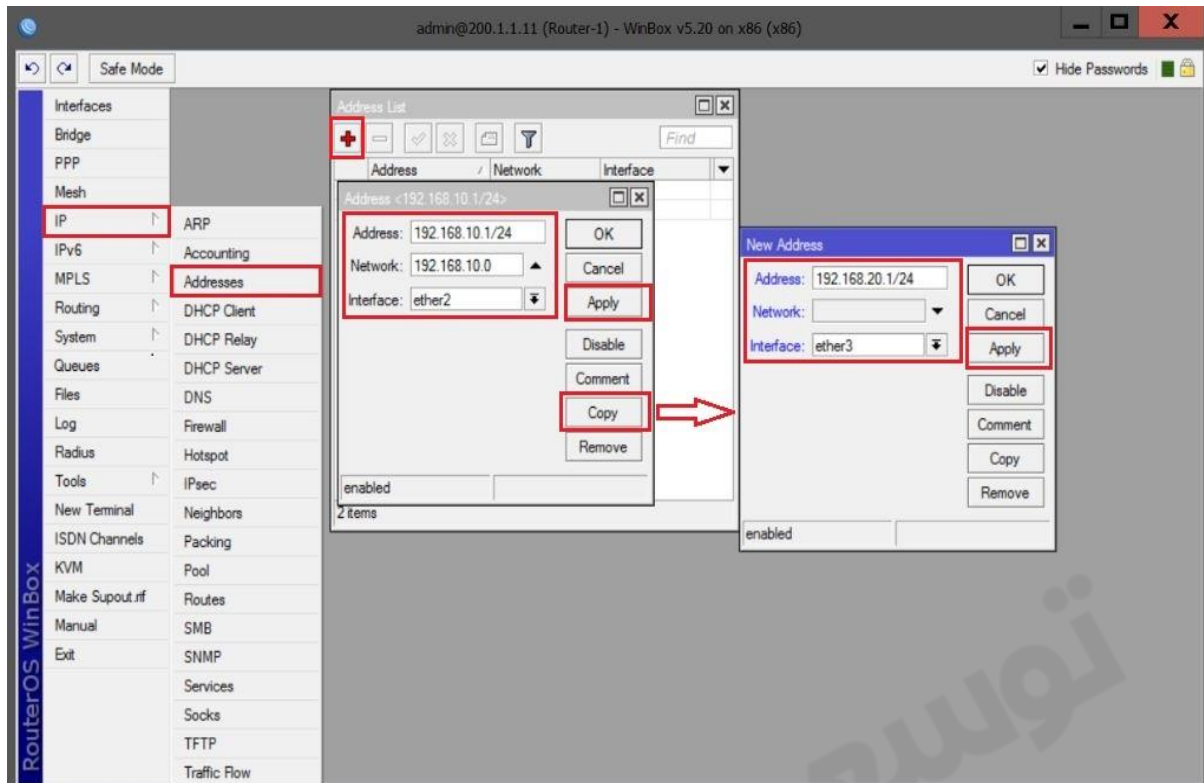
برای پیاده سازی این سناریو :

➤ سه روتر میکروتیک به عنوان مسیریاب در نظر گرفته شده است.

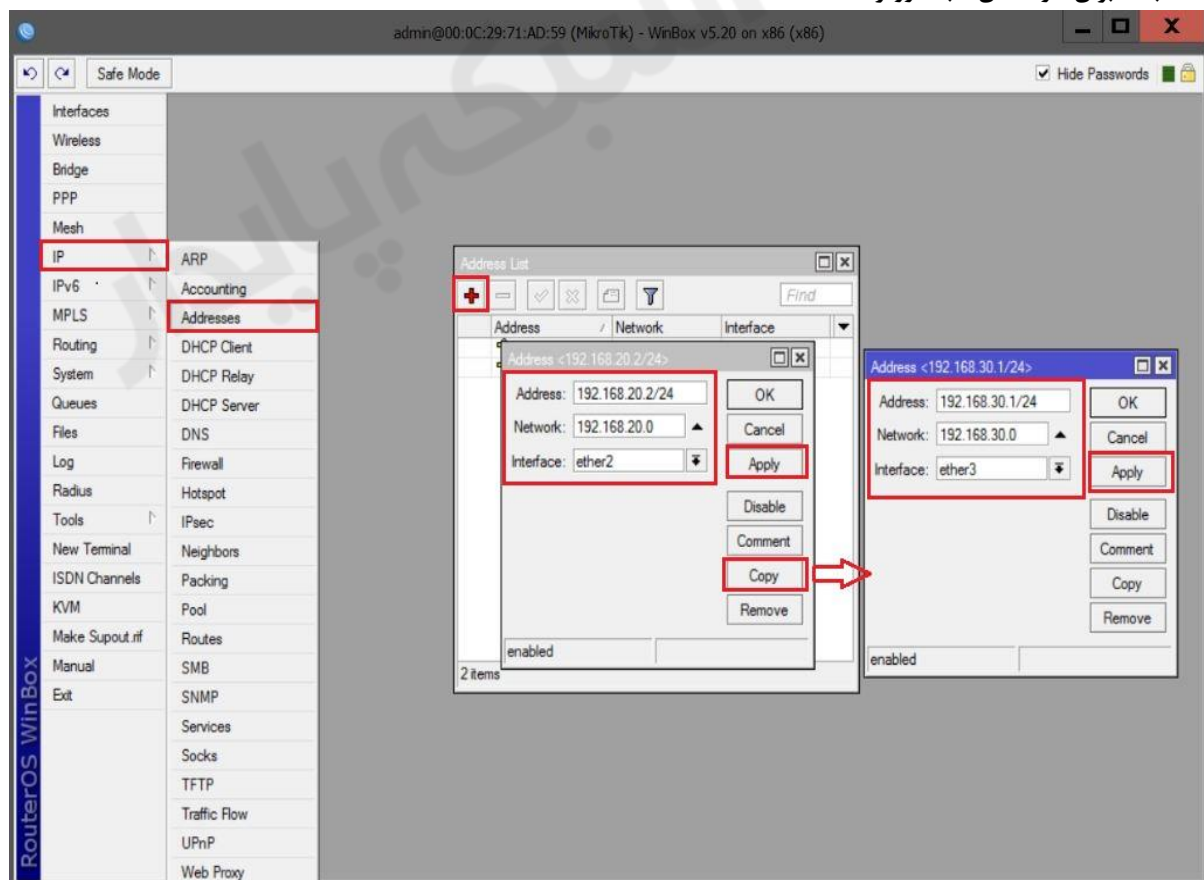
➤ دو سیستم کلاینت به عنوان کلاینت های موجود در هر شبکه راه اندازی می کنیم.

برای پیاده سازی این سناریو طبق شکل بالا روترها و کلاینت ها را بر روی VMware راه اندازی می کنیم و کارت شبکه های آنها را در Lan Segment های گفته شده قرار می دهیم و طبق شکل بالا به هر کدام از دستگاه ها IP هایی که مشخص کردیم را برای آنها تنظیم می کنیم.

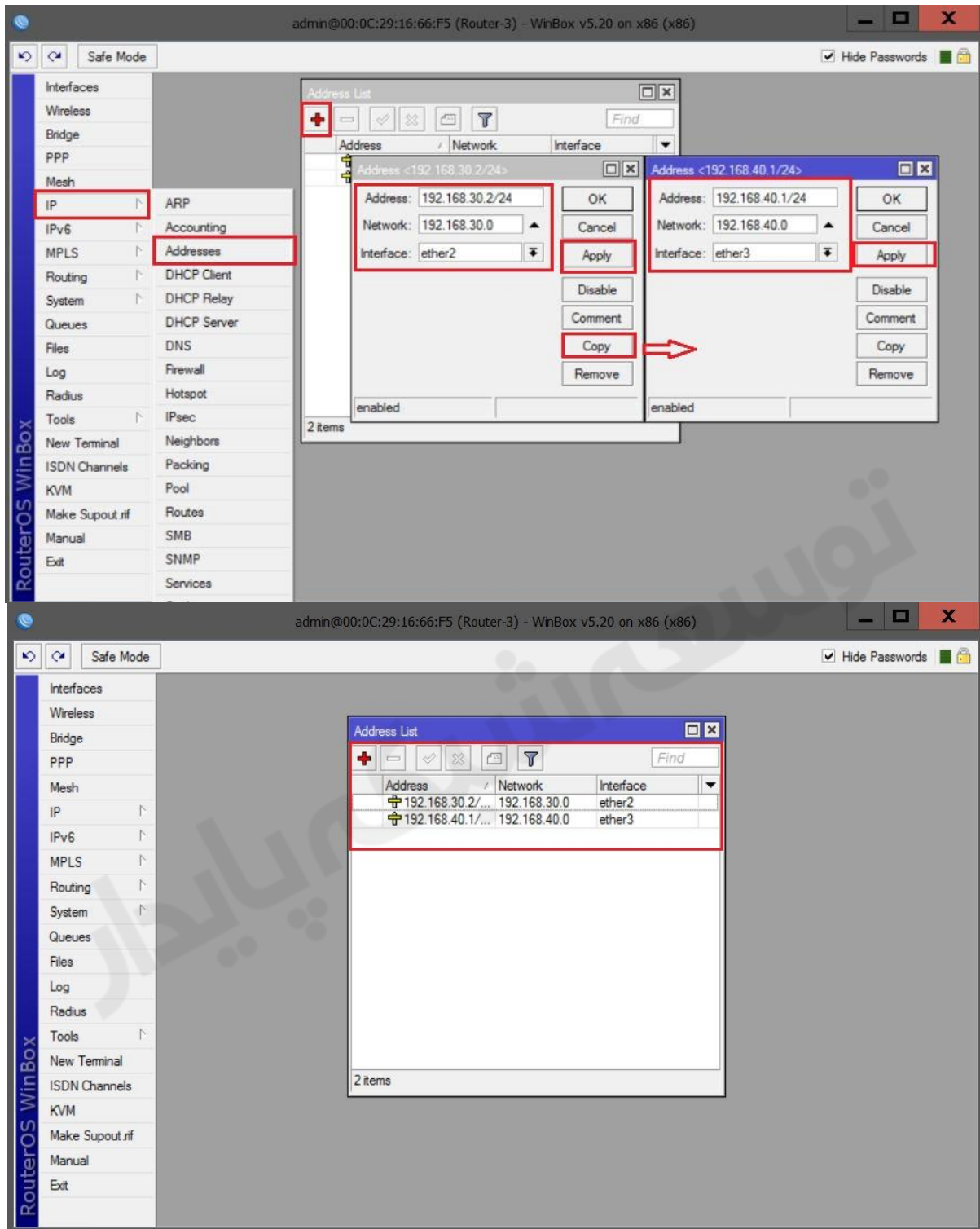
انتساب IP برای کارت های شبکه روتر R1 :

انتساب IP برای کارت های شبکه روتر R2 :

انتساب IP برای کارت های شبکه روتر R3 :

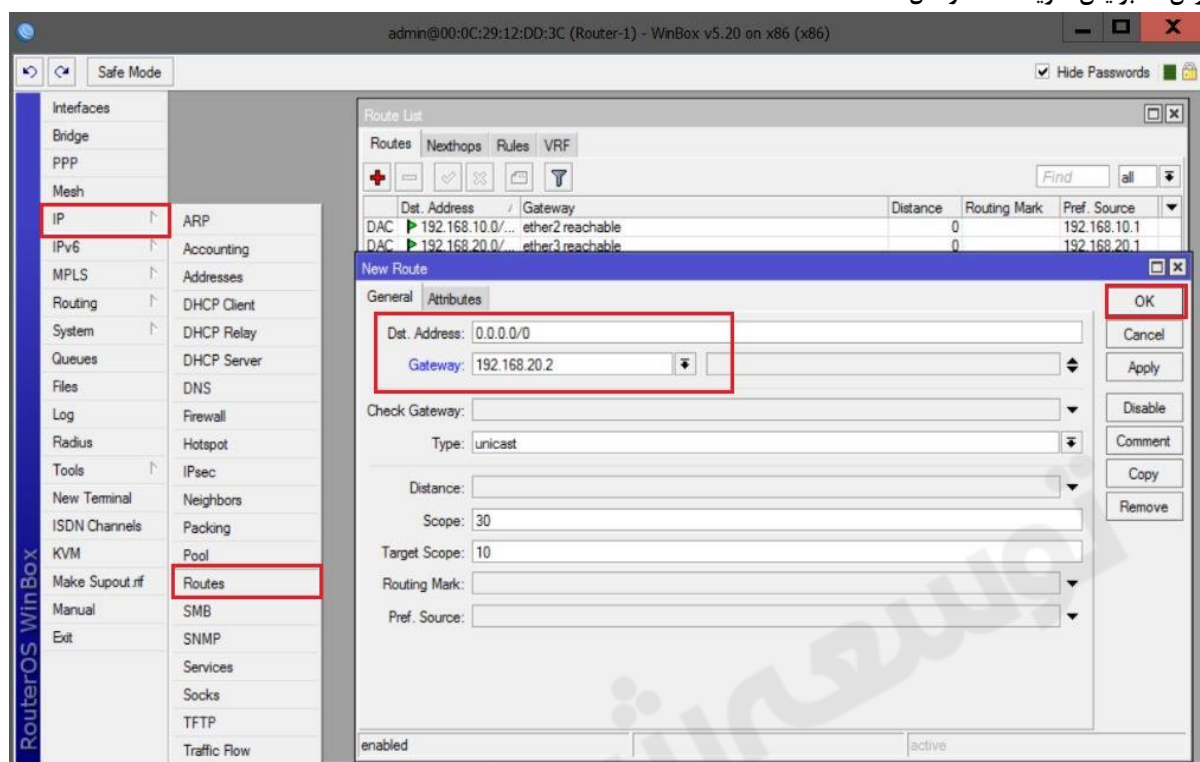

- تا اینجای کار با این تنظیمات ارتباط روتر R2 با دو روتر دیگر برقرار است چون به صورت مستقیم به دو روتر دیگر وصل است ولی با دو شبکه Lan ارتباطی ندارد.
- روتر R1 با شبکه ای که کلاینت 1 در آن است و با روتر R2 ارتباطش برقرار است.
- روتر R3 با شبکه ای که کلاینت 2 در آن است و با روتر R2 ارتباطش برقرار است.

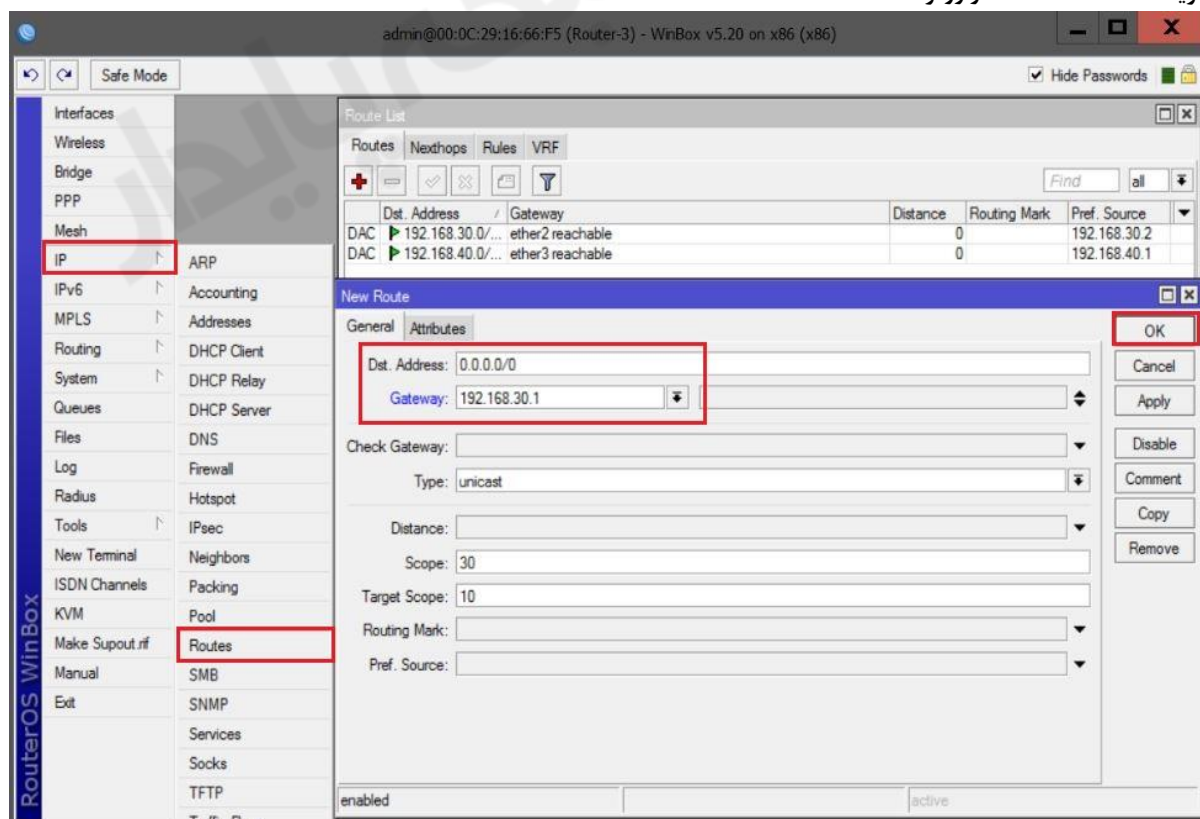
برای اینکه تمامی ارتباطات برقرار باشد باید تنظیمات زیر را بر روی روتر انجام دهیم :

تعریف Default Route در روتر R1 :

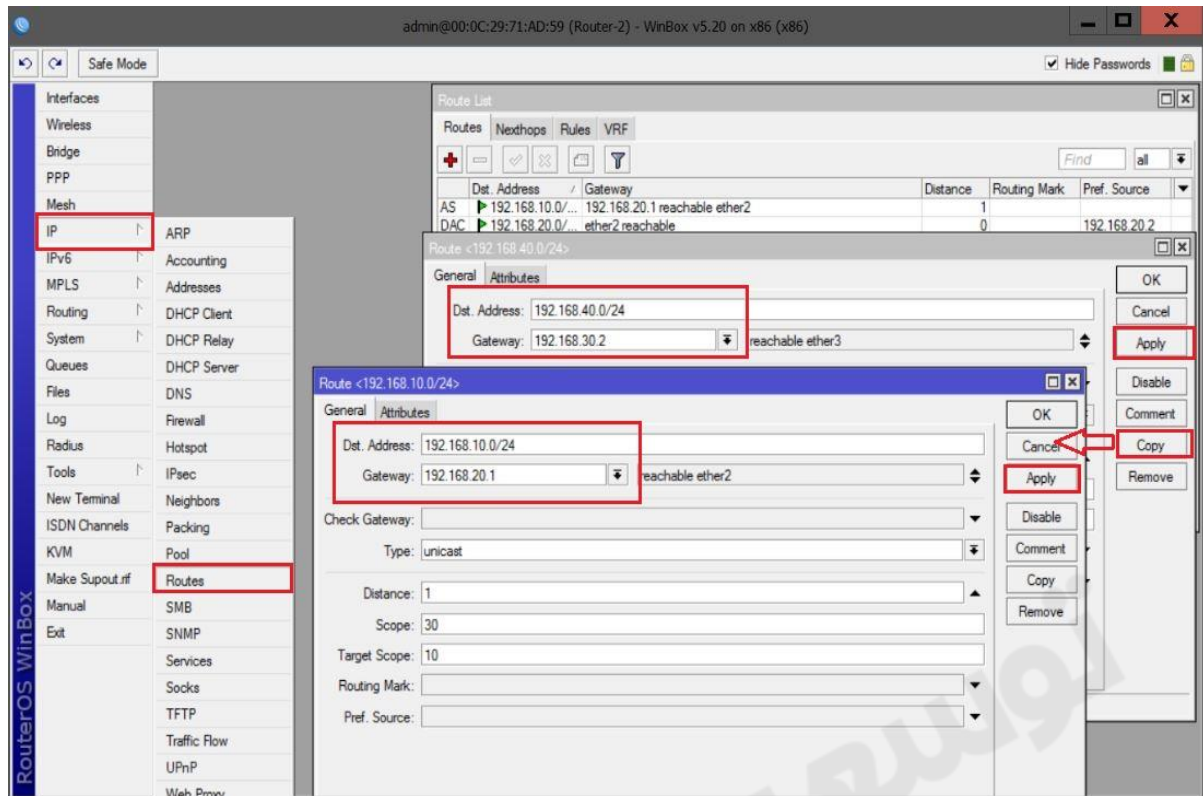
Default Route یا مسیر پیش فرض همان اصطلاح چهار صفر میباشد (0.0.0.0/0) که یک نوع خاص از مسیریابی پویا می باشد. در مسیر پیش فرض یک مسیر را برای روتر مشخص می کنید تا زمانی که یک مقصد را شناسایی نکرد در خواست مورد نظر را به مسیر پیش فرض که برایش تعریف شده ارسال کند.

تعریف Default Route در روتر R3 :

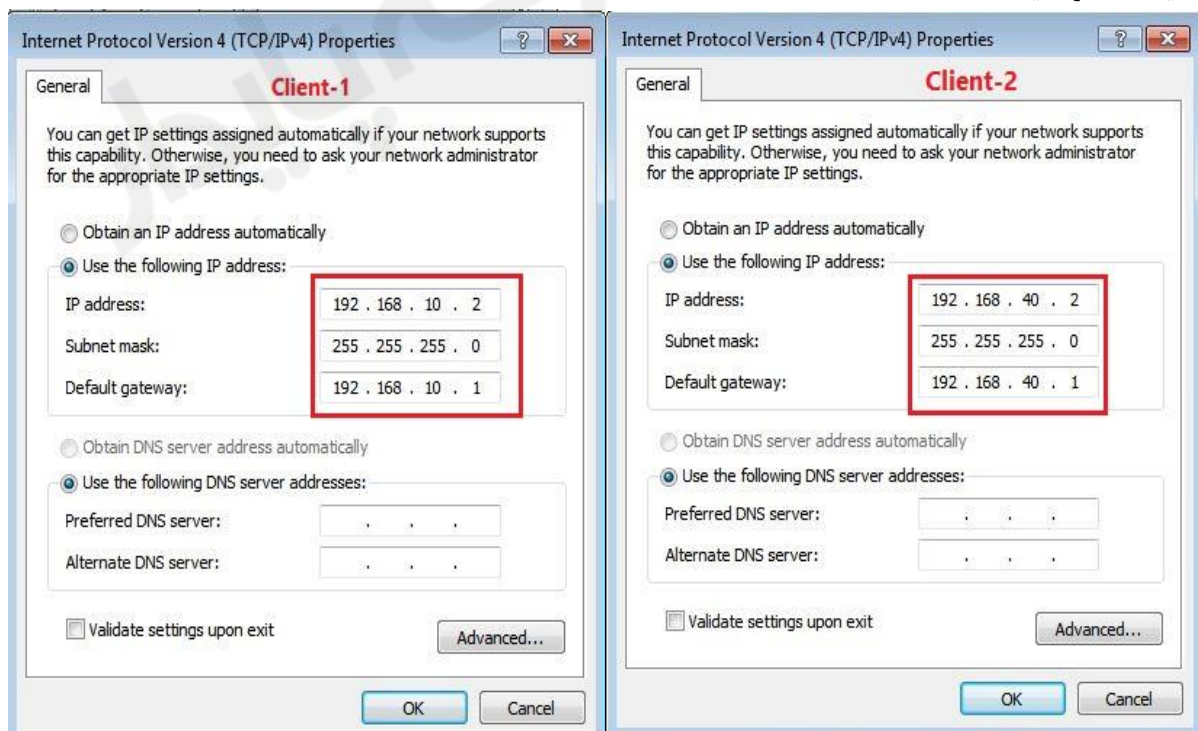

ایجاد Static Route بر روی روتر R2 :

نکته : دلیل اینکه برای روتر R2 ، Static Route تعریف کردیم این بود که Packet های ارسالی از سمت دو روتر مختلف بود و امکان داشت هر دفعه Packet به یکی از روترها تحویل داده می شد.

تنظیمات IP در کلاینت :

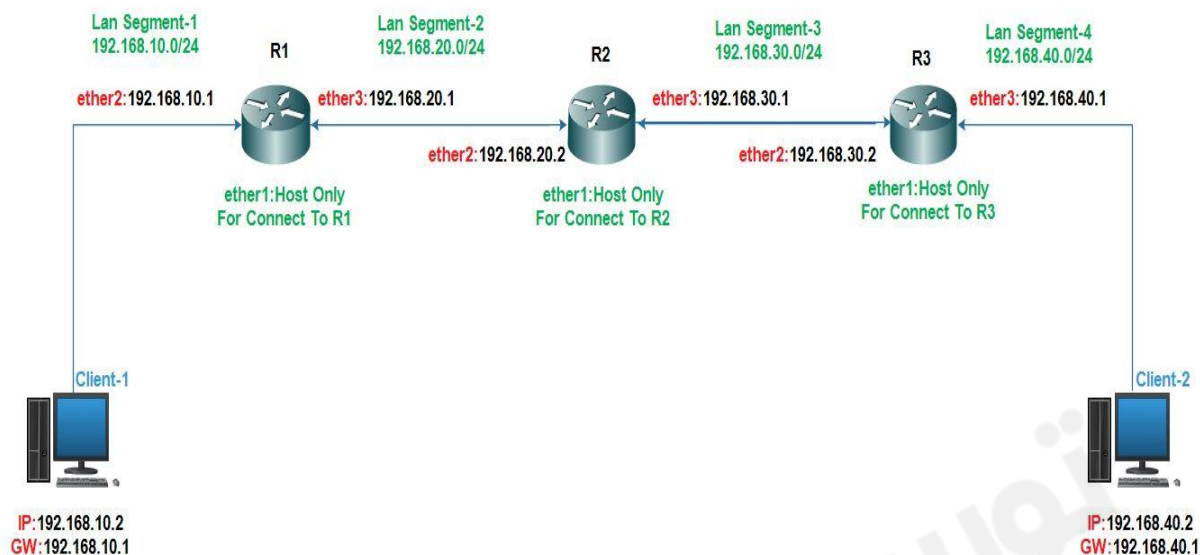

با این تنظیمات باید ارتباط بین کلاینت ها برقرار باشد برای تست اینکه ارتباط برقرار است از کلاینت ها به یکدیگر Ping میزنیم.

سناریو ۴ :

هدف این سناریو برقراری ارتباط بین دو شبکه با Subnet های متفاوت با استفاده از Dynamic Route و پروتکل OSPF می باشد.

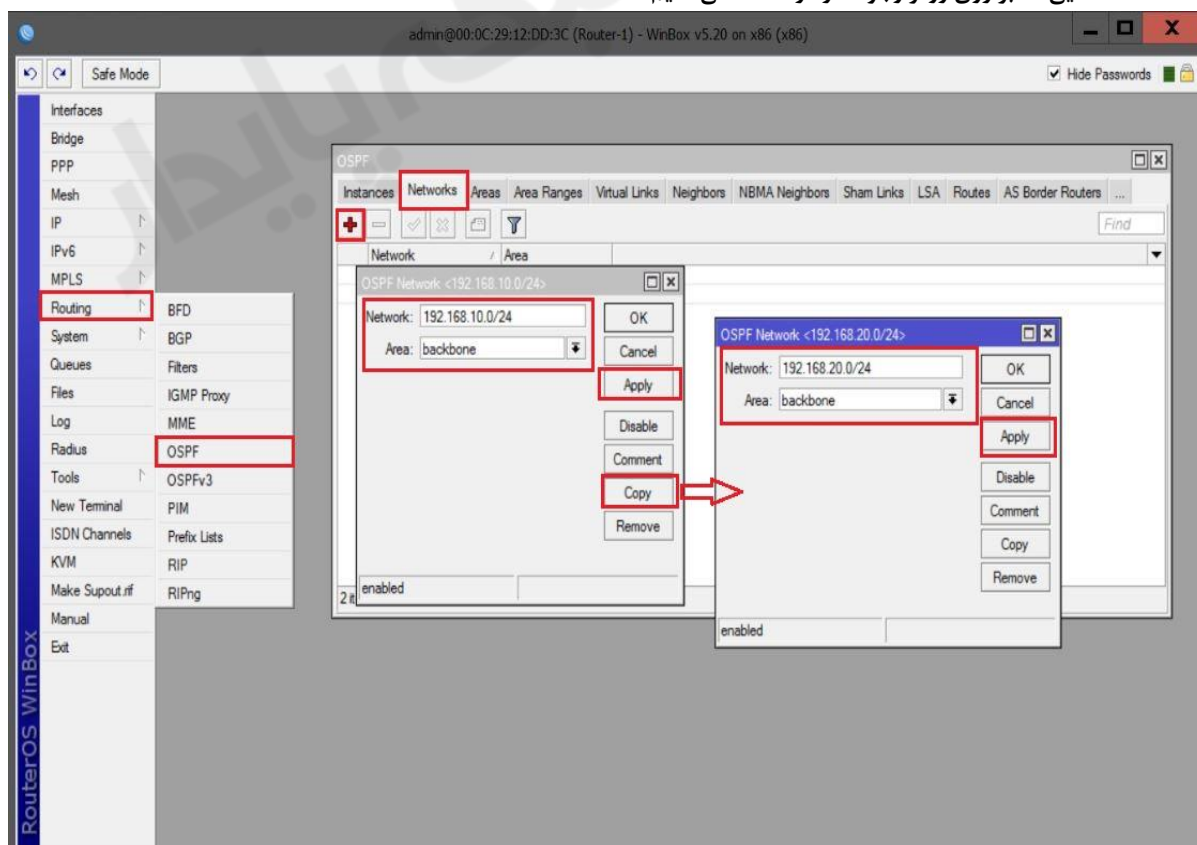
OSPF

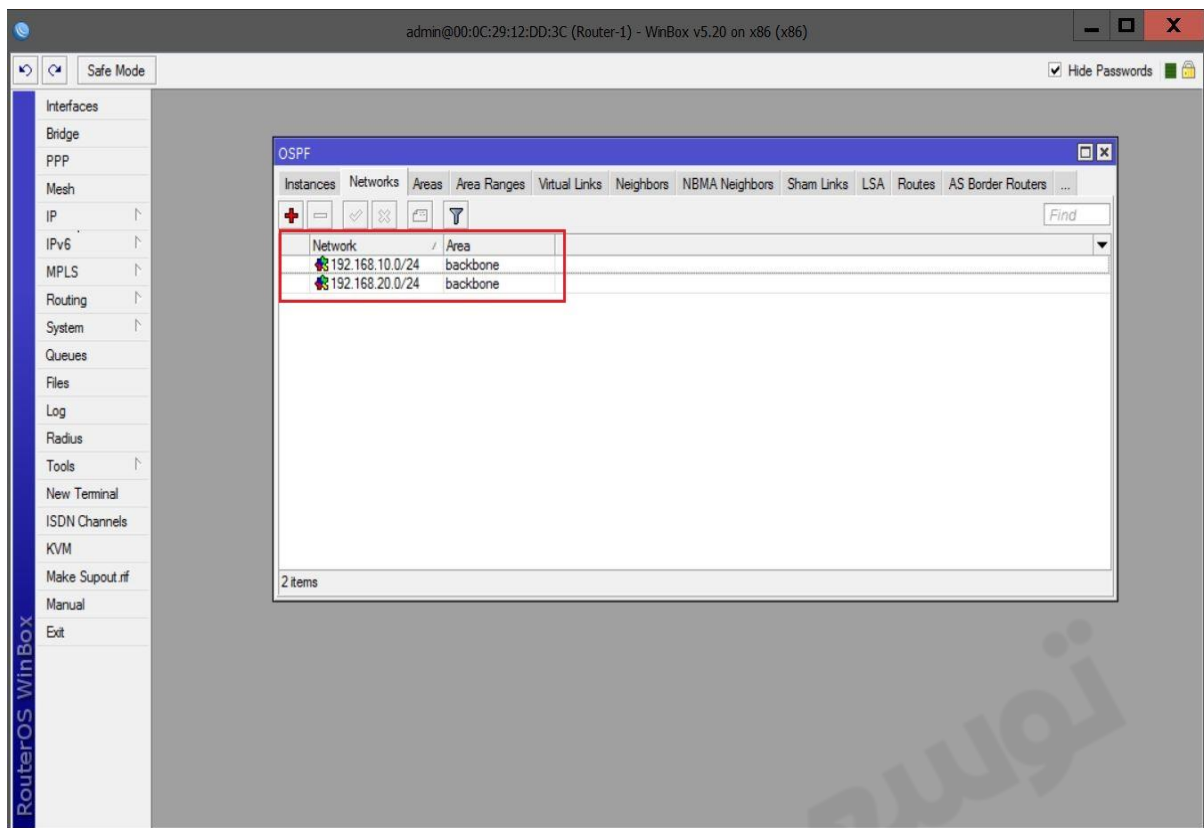

این سناریو مثل سناریو ۳ می باشد با این تفاوت که این سناریو بصورت Dynamic و با استفاده از پروتکل OSPF مسیریابی می شود. همانند سناریو قبل برای کارت های شبکه روترها IP تنظیم می کنیم سپس به مسیریابی روترها می پردازیم.

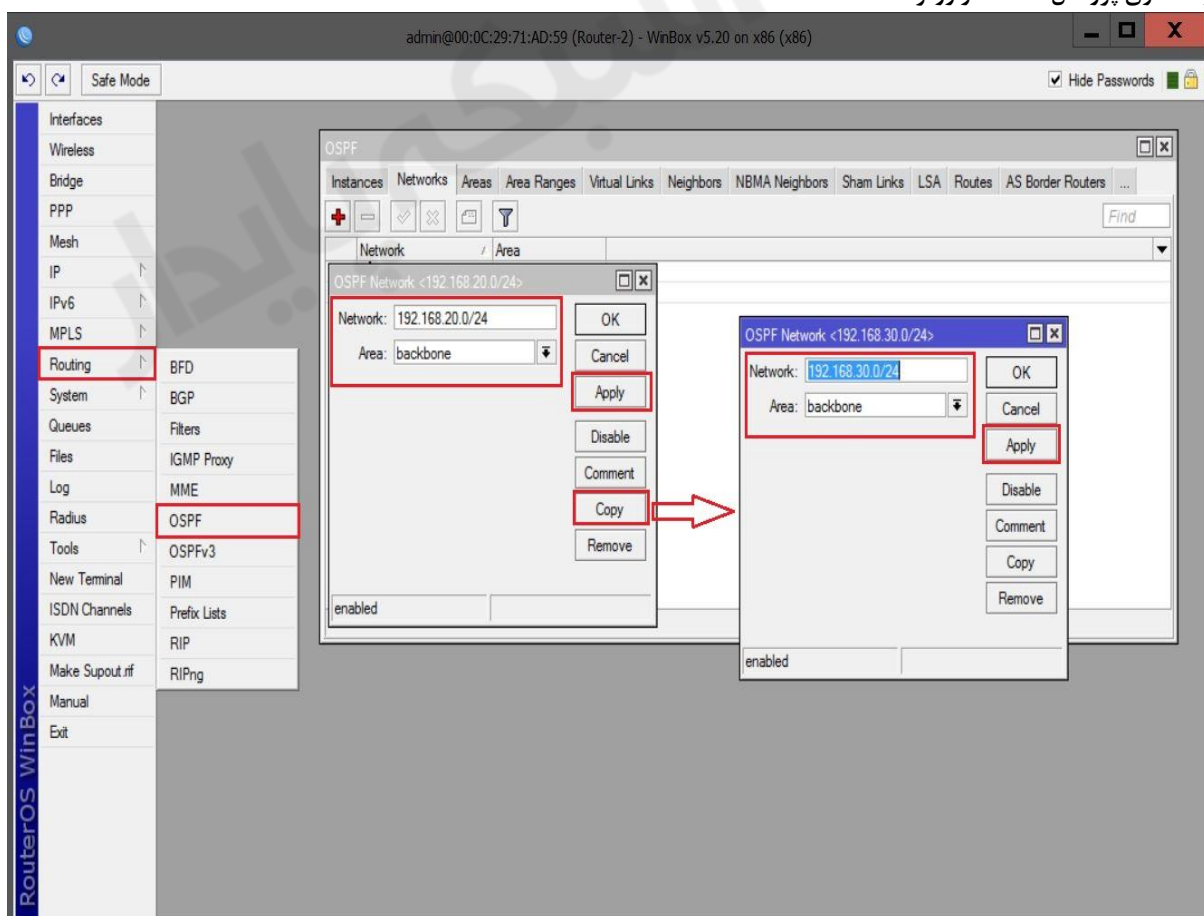
راه اندازی پروتکل OSPF در روتر R1 :

برای اینکار از منوی اصلی گزینه Routing و از زیر منوی باز شده OSPF را انتخاب میکنیم و از پنجره ی باز شده به تب Network میرویم و Network هایی که بر روی روتر وجود دارد را ADD می کنیم.

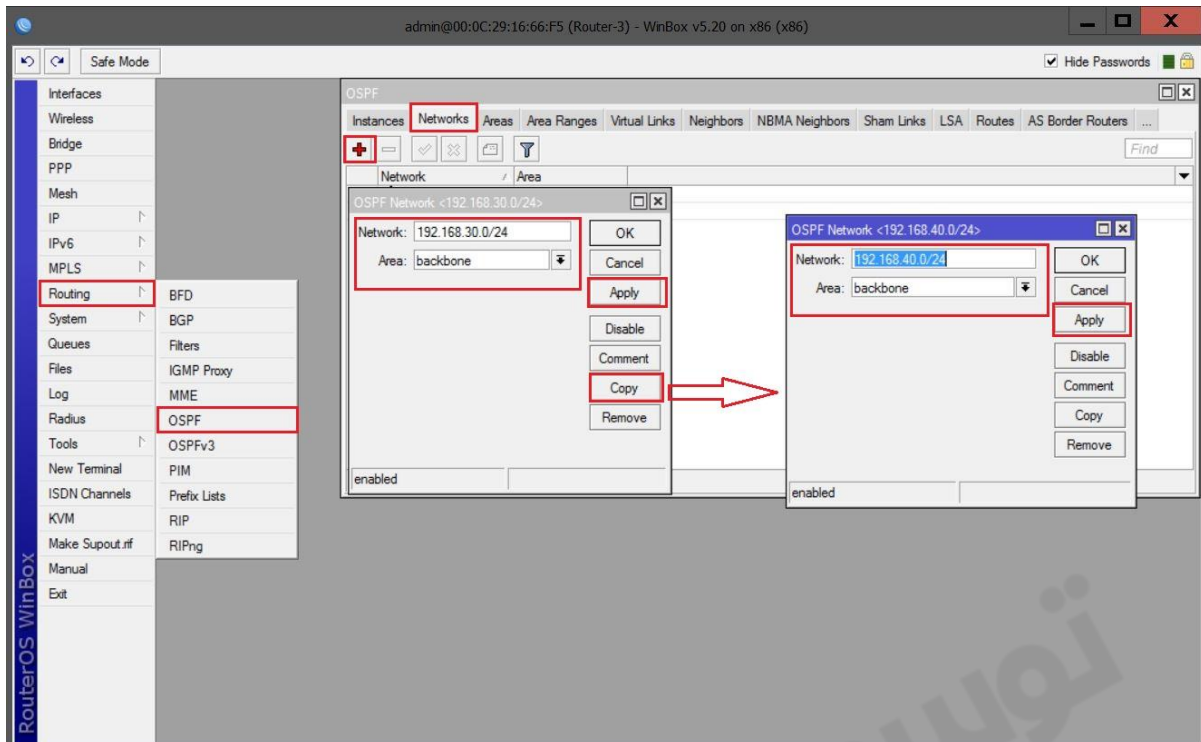

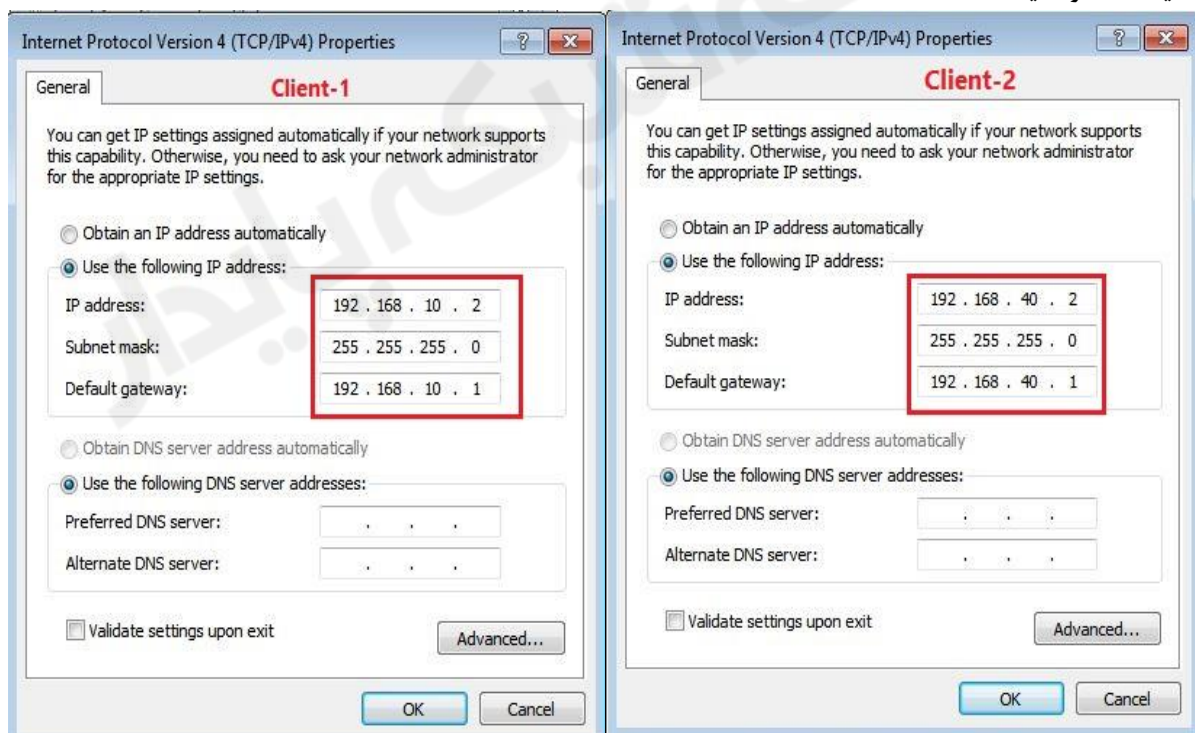
راه اندازی پروتکل OSPF در روتر R2 :

راه اندازی پروتکل OSPF در روتر R3 :

تنظیمات IP در کلاینت :

با این تنظیمات باید ارتباط بین کلاینت ها از طریق پروتکل OSPF برقرار باشد برای تست اینکه ارتباط برقرار است از کلاینت ها به یکدیگر Ping میزنیم.

فصل چهارم : NAT(Network Address Translation)

: Firewall

فایروال در لغت به معنی دیواره آتش می باشد که در کاربرد نیز همین مفهوم را دارد. زمانی که دو شبکه را به یکدیگر متصل می کنیم احتیاج به حفاظت از هر یک نسبت به دیگری داریم که اکثر فایروال های امروزی برای حفاظت از یک شبکه در مقابل اینترنت استفاده میشوند. میکروتیک را می توان به عنوان یک فایروال قوی استفاده کرد. از قابلیت های فایروال میکروتیک ایجاد NAT و Filtering میتوان نام برد.

در شبکه معمولا فایروال را بر روی Gateway نصب می کنند که کار حفاظتی شبکه داخلی را از حملات خارجی را به عهده دارد. فایروال ها ممکن است استراتژی های مختلفی داشته باشند که بسته به نوع شبکه و سطوح امنیت آنها دارد.

در این فصل ما قابلیت NAT در میکروتیک را بررسی میکنیم و در فصل های بعد به بررسی Filtering و Mangle که از قابلیت های فایروال میکروتیک می باشد خواهیم پرداخت.

: NAT

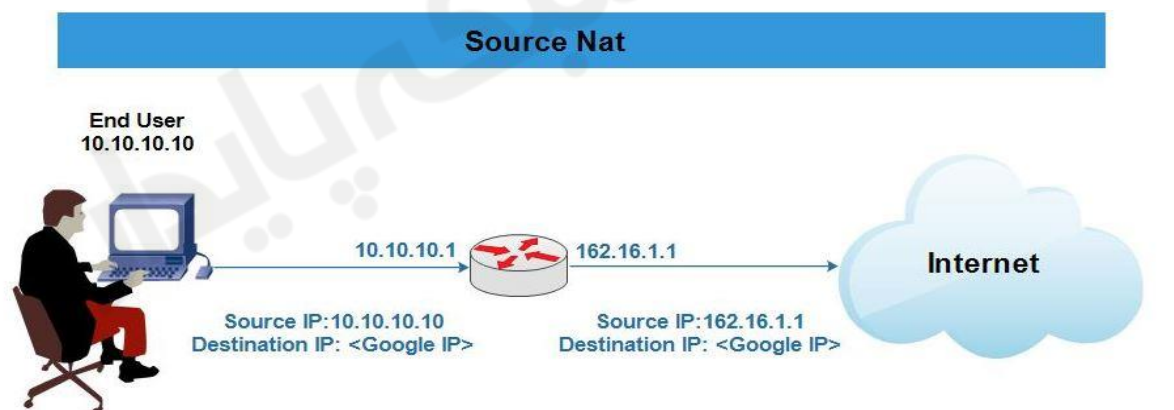
Nat مخفف Network Address Translation می باشد فراین تغییر در هدرهای یک بسته اطلاعاتی است و این تغییرات انواع مختلفی از Nat را ایجاد می کند.

ما برای شبکه ای داخلی از IP های Private استفاده می کنیم این IP ها در شبکه های محلی استفاده می شود و در دنیای Wan (اینترنت) قابل مسیریابی نیستند به همین خاطر یک سرویس ب نام Nat به وجود آمد که آن را روی روتر راه اندازی می کنیم و با تنظیم این سرویس کامپیوترهای Private می توانند با کمک این سرویس IP آدرس Private را به IP آدرس Public ترجمه کنند و با کمک این IP به دنیای اینترنت ارتباط برقرار کنند.

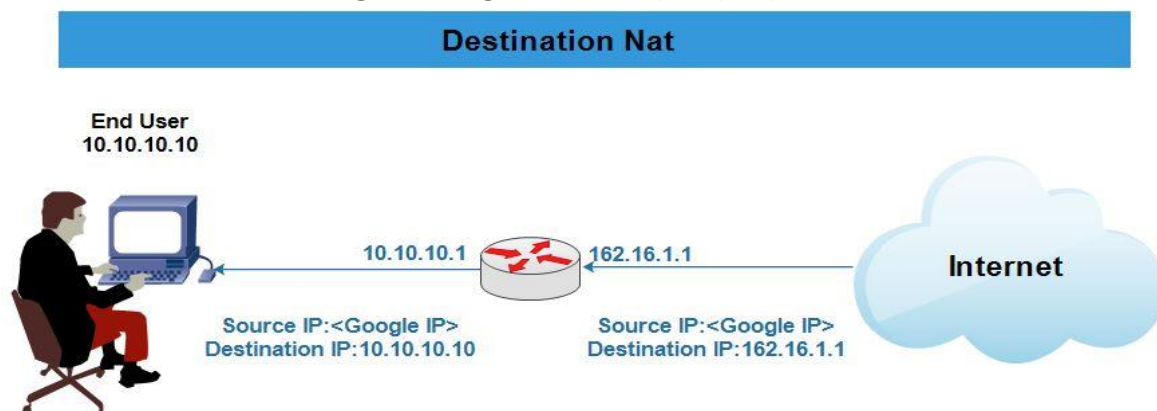
: انواع Nat

بطور کلی ما دو روش برای اجرای Nat وجود دارد :

۱. Source Nat=Src Nat : در این روش آدرس IP مبدا تغییر می کند (Nat می شود)

۲. Destination Nat=Dst Nat : در این روش آدرس IP مقصد تغییر می کند (Nat می شود)

قاعده کلی برای تمام روش های Nat بصورت زیر می باشد :

هر بسته ای که روی کارت شبکه محلی روتر دریافت می شود عملیات جایگزینی (NAT) آدرس مبدا با آدرس اینترنتی (IP Valid) روتر انجام می شود سپس بسته به مقصد ارسال می شود (Source Nat)
بعد از آن پاسخ این بسته از سمت سیستم گیرنده به روتر فرستاده می شود. روتر آدرس مقصد که آدرس اینترنتی روتر است را به آدرس محلی سیستم فرستنده تغییر می دهد و در نهایت روتر بسته را به سیستم اصلی تحویل می دهد (Destination Nat)

تظیمات Source Nat در روتر :

```
[admin@Router-1]>ip firewall nat add chain=[srcnat/dstnat] out-interface=etherX src-address=[source ip address] dst-address=[destination ip address] action=[masquerade/src-nat] to address=[ip range]
```

(۱) chain : برای مشخص کردن نوع Nat استفاده می شود.

(۲) out-interface : اسم کارت شبکه روتر که می خواهیم بسته ها از آن خارج شوند را مشخص می کنیم.

(۳) src-address : از این پارامتر برای مشخص محدوده ی شبکه مبدا استفاده می شود

مثال هایی برای Src-Address :

(۳-۱) اعمال عملیات nat بر روی یک سیستم خاص :

Src-address = 192.168.10.2

(۳-۲) اعمال عملیات nat بر روی تمامی کلاینت های یک شبکه :

Src-address = 192.168.10.0/24

(۳-۳) اعمال عملیات nat بر روی تعدادی از سیستم های یک شبکه :

در ادامه بصورت عملی این عملیات را پیاده سازی خواهیم کرد.

نکته : چنانچه بخواهیم تمامی کلاینت ها موجود در شبکه مبدا بتوانند بسته های خود را به سمت روتر ارسال کنند در src-address چیزی نمی نویسیم.

(۴) dst-address : برای اعمال عملیات nat بر روی سیستم هایی که مقصد آنها سیستم مشخصی است استفاده می شود.

نکته : چنانچه بخواهیم تمام بسته هایی که از روتر خارج می شوند بدون توجه به مقصد ، آنها را nat کنیم پارامتر Dst-address را خالی می گذاریم. بنابراین تمامی بسته ها از روتر عبور می کنند.

(۵) Action : عملیاتی که بر روی بسته ها انجام می شود توسط این پارامتر انجام می شود.

(۵-۱) Masquerade : در این روش IP روتر جایگزین فیلد Source IP در بسته ارسالی از سمت کلاینت می شود. در این حالت ارتباط به سمت شبکه خارجی توسط خود روتر برقرار می شود. چرا که آدرس IP روتر در فیلد Source IP جایگزین آدرس IP کلاینت می شود.

(۵-۲) Src-nat : در این روش یک یا چند IP خاص جایگزین Source IP در بسته ارسالی می شود بنابراین امنیت و کنترل بیشتری روی شبکه های محلی خود خواهید داشت.

(۶) To Address : در این پارامتر تعدادی IP در نظر گرفته می شود و عملیات nat برای هر سیستم با استفاده از یکی از این IP ها صورت میگیرد. در حقیقت برای انتساب آدرس IP به کلاینت ها Pooling تعریف می شود.

منطق Pooling به این صورت می باشد که هر Request که به سمت Nat Router فرستاده می شود یک IP انتساب داده می شود. زمانی که تمامی IP ها مورد استفاده قرار گرفت Request بعدی نمی تواند ارتباط برقرار کند و به حالت Wating وارد می شود تا زمانی که یکی از Request های قبلی ارتباط را قطع کند.

حالت های مختلف Pooling :

(۶-۱) در پارامتر To Address می توان برای اعمال Nat بر روی بسته ها تنها یک IP را مشخص کرد. در مثال زیر مشخص کردیم تمامی سیستم هایی که می خواهند از روتر عبور کنند به آدرس ۱۹۲،۱۶۸،۱۰،۱ Nat شوند.

To Address : 192.168.10.1

(۶-۲) در پارامتر To Address می توان برای اعمال Nat بر روی بسته ها یک محدوده کامل از IP ها را مشخص کرد.

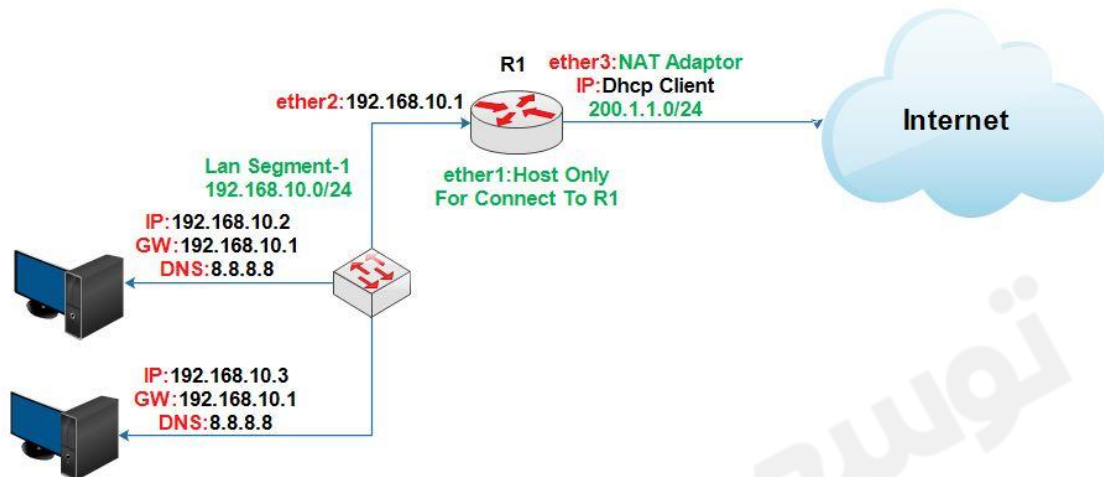
To Address : 192.168.10.0/24

۳-۶) تعیین کردن یک محدوده ی مشخص از IP ها :

To Address : 192.168.10.1-192.168.10.25

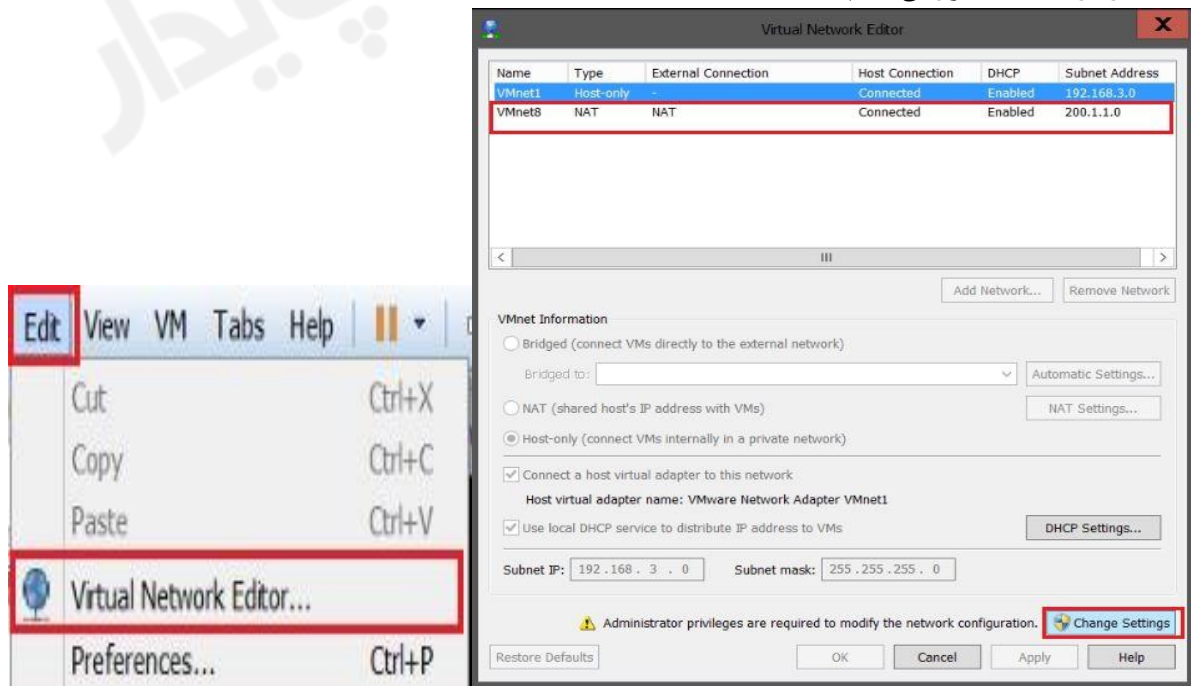
سناریو ۱ : هدف از انجام این سناریو بررسی Source Nat در روتر می باشد.

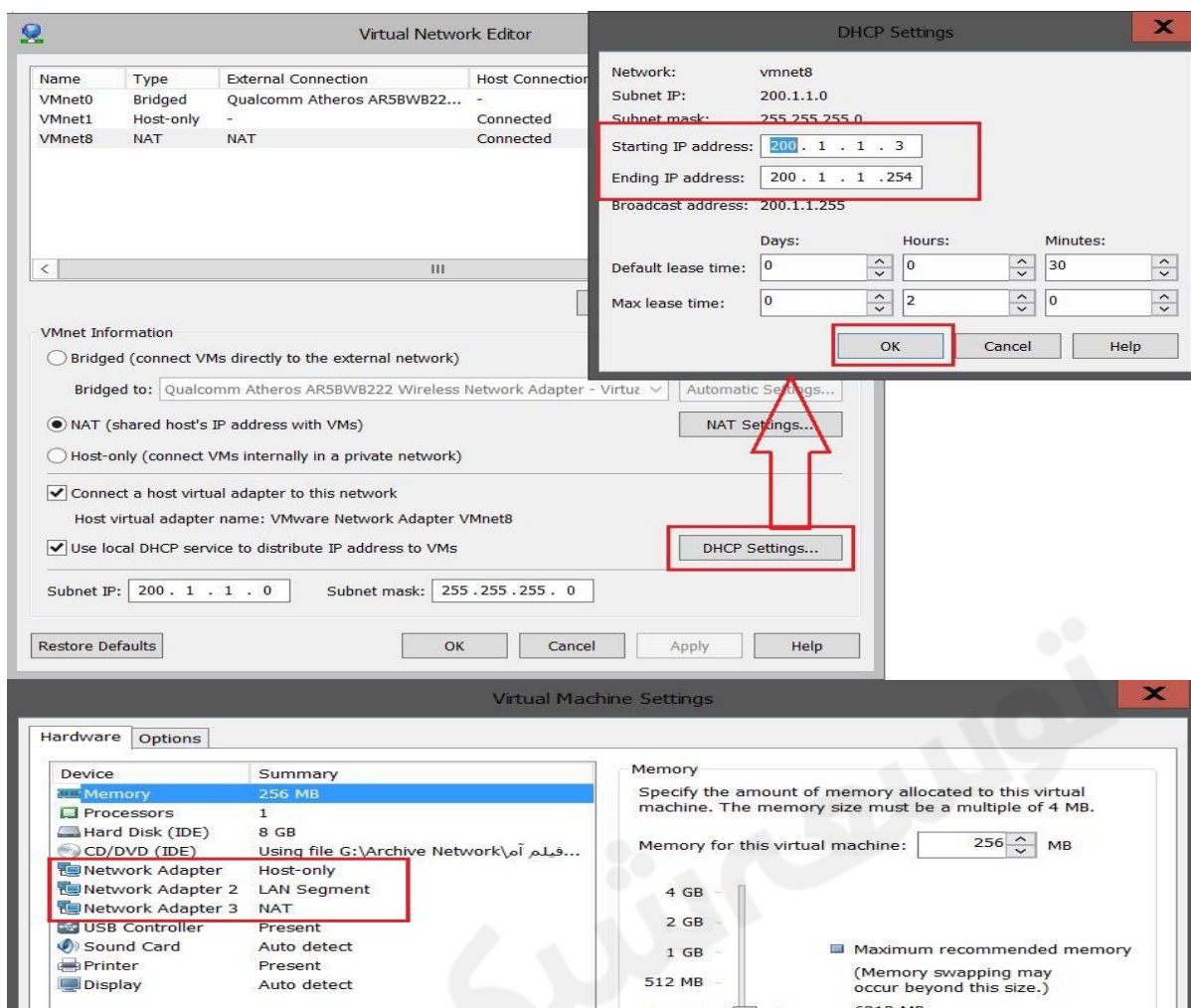
Source Nat

در این سناریو روتر را به گونه ای پیکربندی می کنیم که کلاپنتی که IP آن 192.168.10.2 است بتواند به اینترنت دسترسی پیدا کنند در حالتی که آدرس IP آن به 200.1.1.5 (IP ی که از DHCP Client دریافت میکند) Nat بشود. تنظیمات کارت شبکه در VmWare :

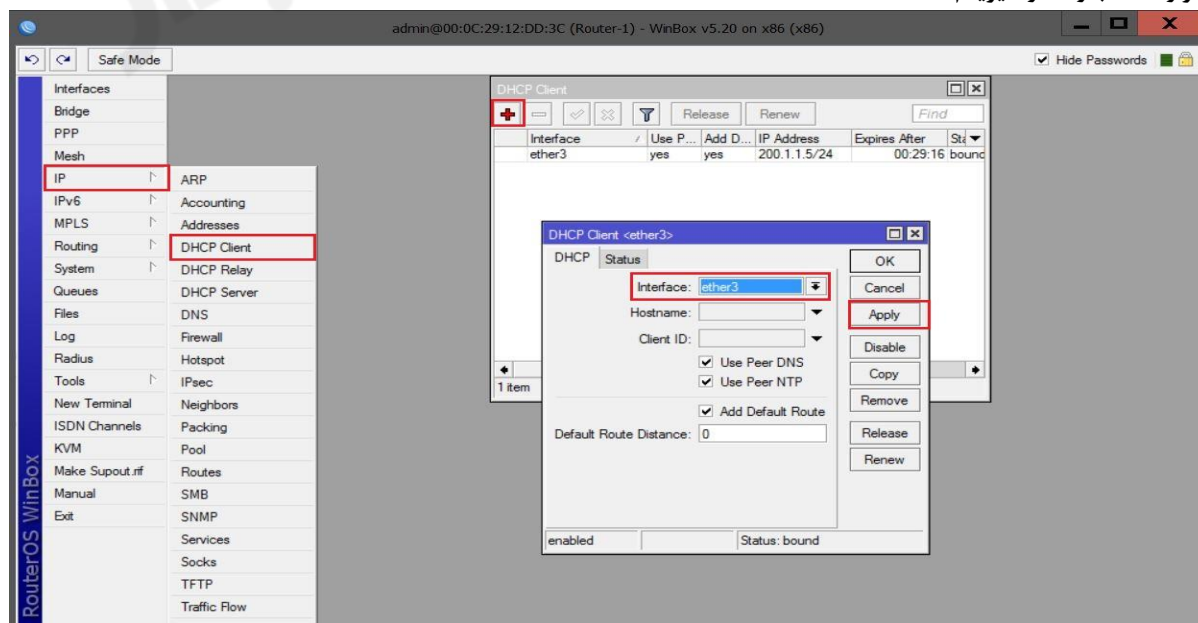
نکته ایی که باید توجه داشته باشید این است که ما می خواهیم کارت شبکه ether3 از Dhcp Client آدرس IP بگیرد ما در این سناریو رنج IP را 200.1.1.0/24 در نظر گرفتیم در ادامه مسیر این تنظیمات را نشان خواهیم داد و همچنین ما می خواهیم از طریق همین کارت شبکه به اینترنت دسترسی داشته باشیم که برای این کار ما از قبل سیستم اصلی خودمان را به اینترنت وصل می کنیم و کارت شبکه ether3 را در حالت Nat قرار می دهیم.

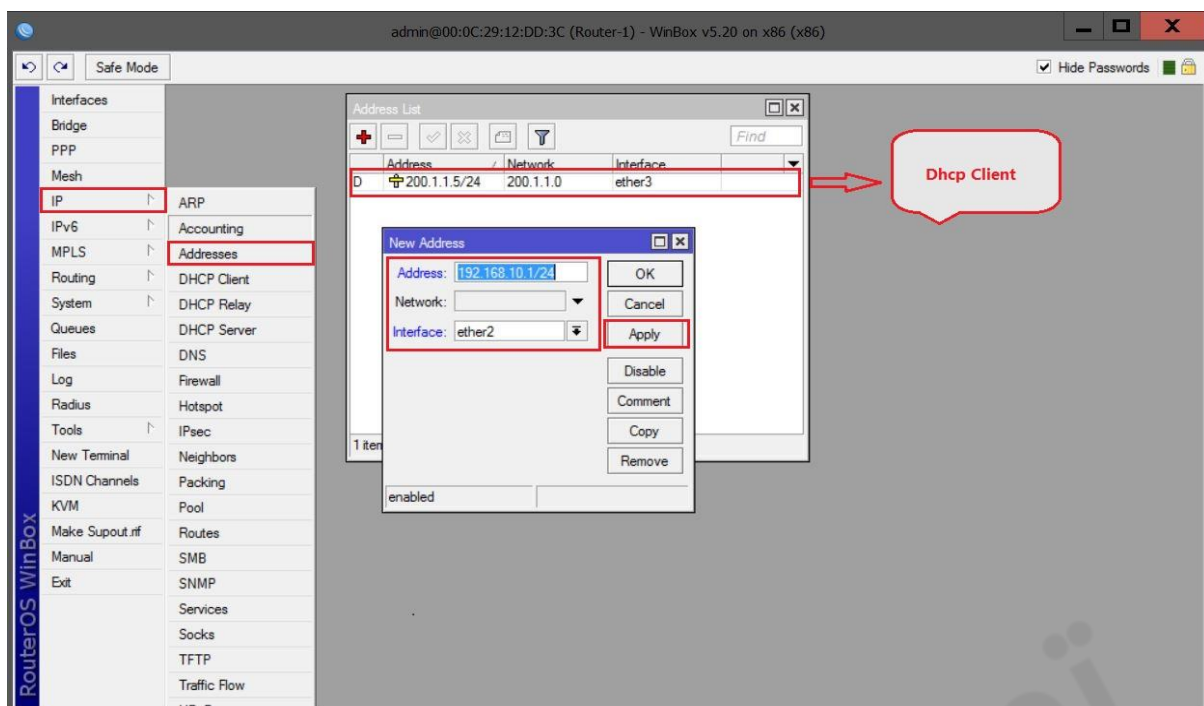

انتساب IP به کارت های شبکه روتر R1 :

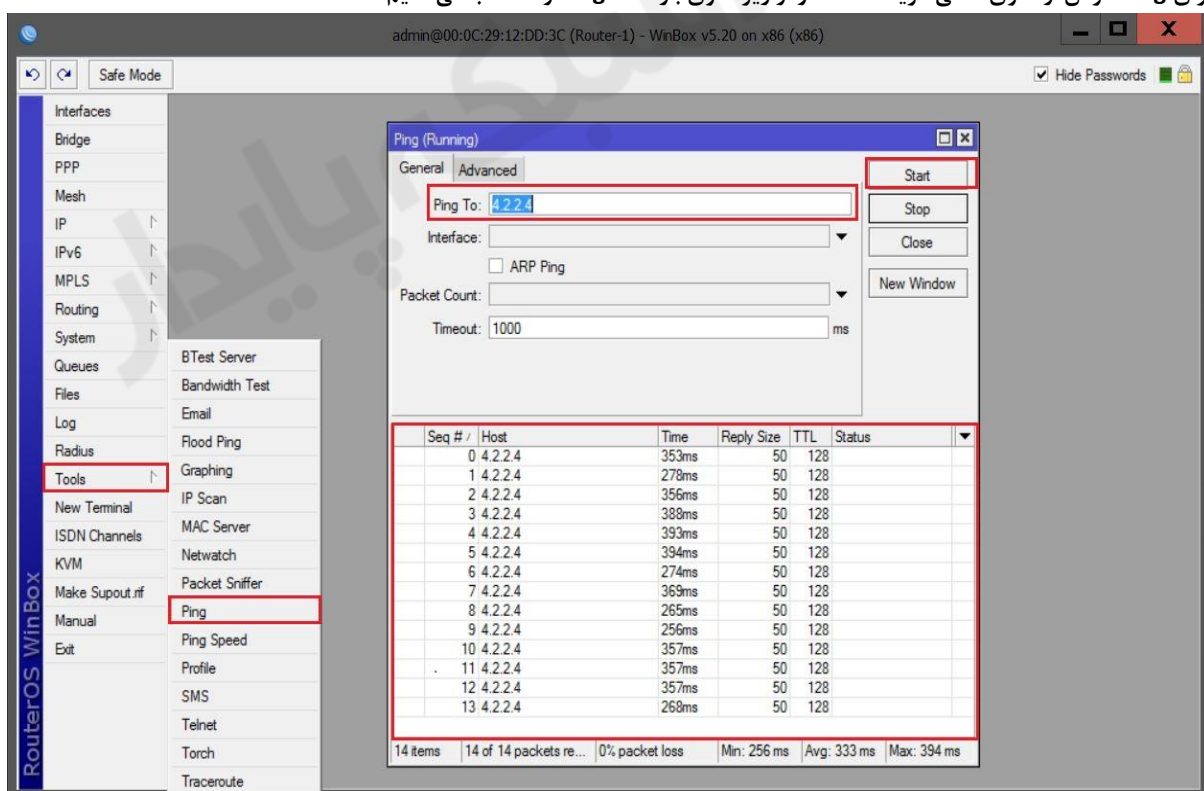
همان طور که در سناریو مشخص کردیم Ether3 باید از Dhcp Client (Vmware) آدرس IP دریافت کند. برای این کار از منوی اصلی گزینه IP و از زیر منوی باز شده Dhcp Client را انتخاب میکنیم. در پنجره باز شده بر روی Add کلیک و از تب Dhcp اینترفیس مورد نظر را انتخاب و ok را میزنیم.

تا اینجا کار و با این تنظیمات باید روتر R1 به اینترنت دسترسی داشته باشد برای تست این کار به یک آدرس DNS Public در دنیای اینترنت Ping میزنیم تا از برقراری ارتباط به اینترنت مطمئن شویم.

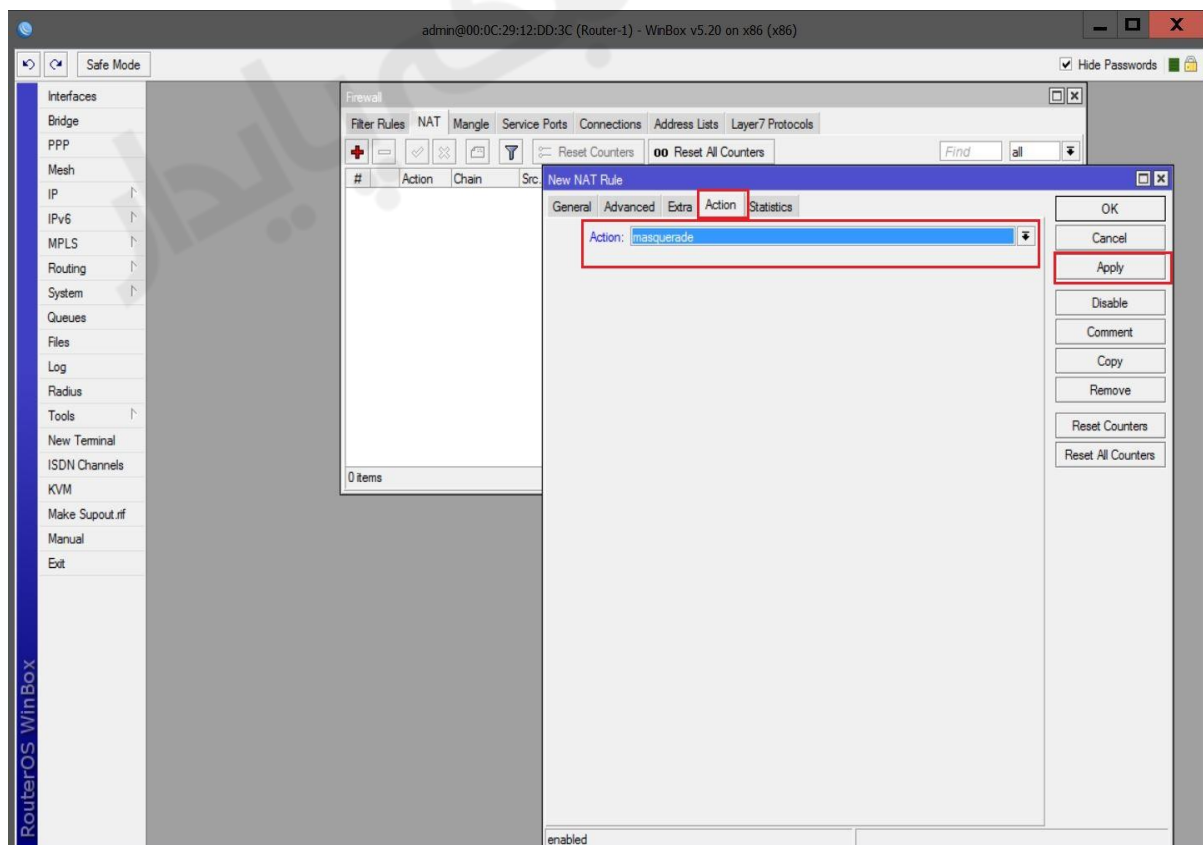
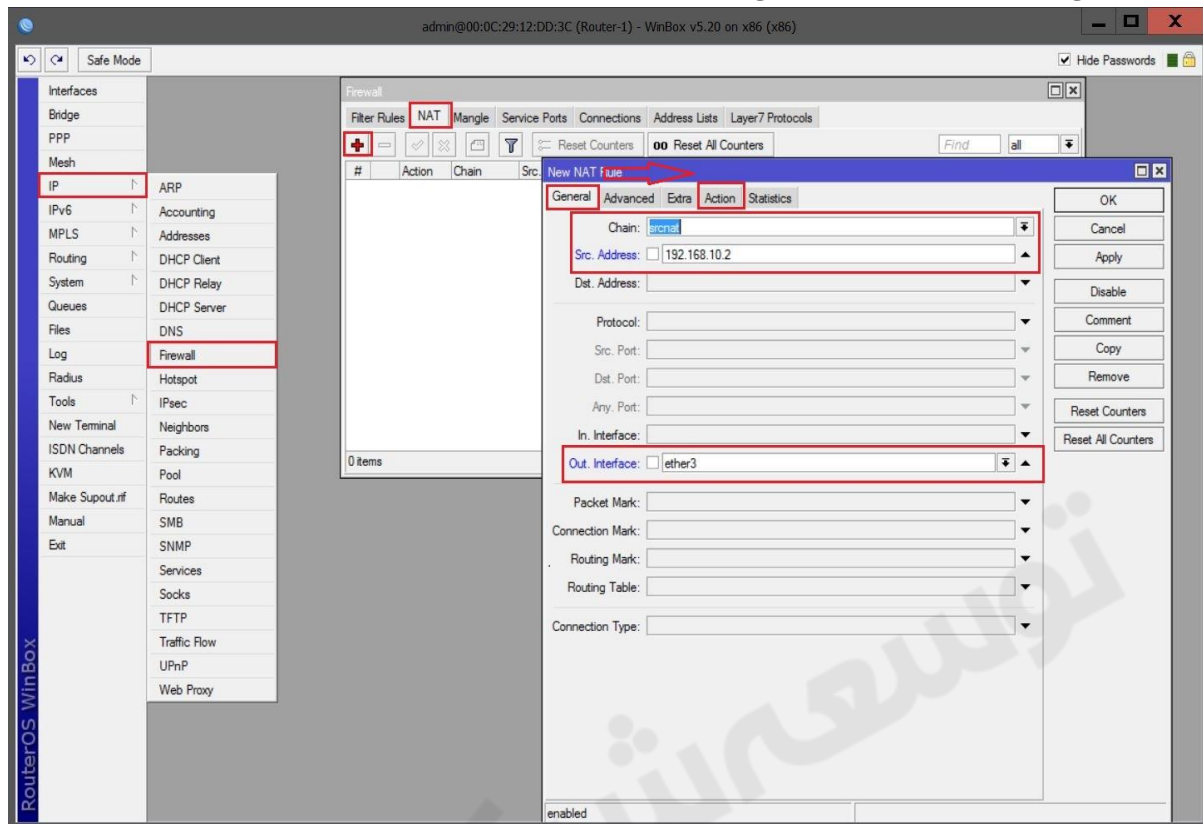
برای Ping کردن از منوی اصلی گزینه Tools و از زیر منوی باز شده Ping را انتخاب می کنیم.

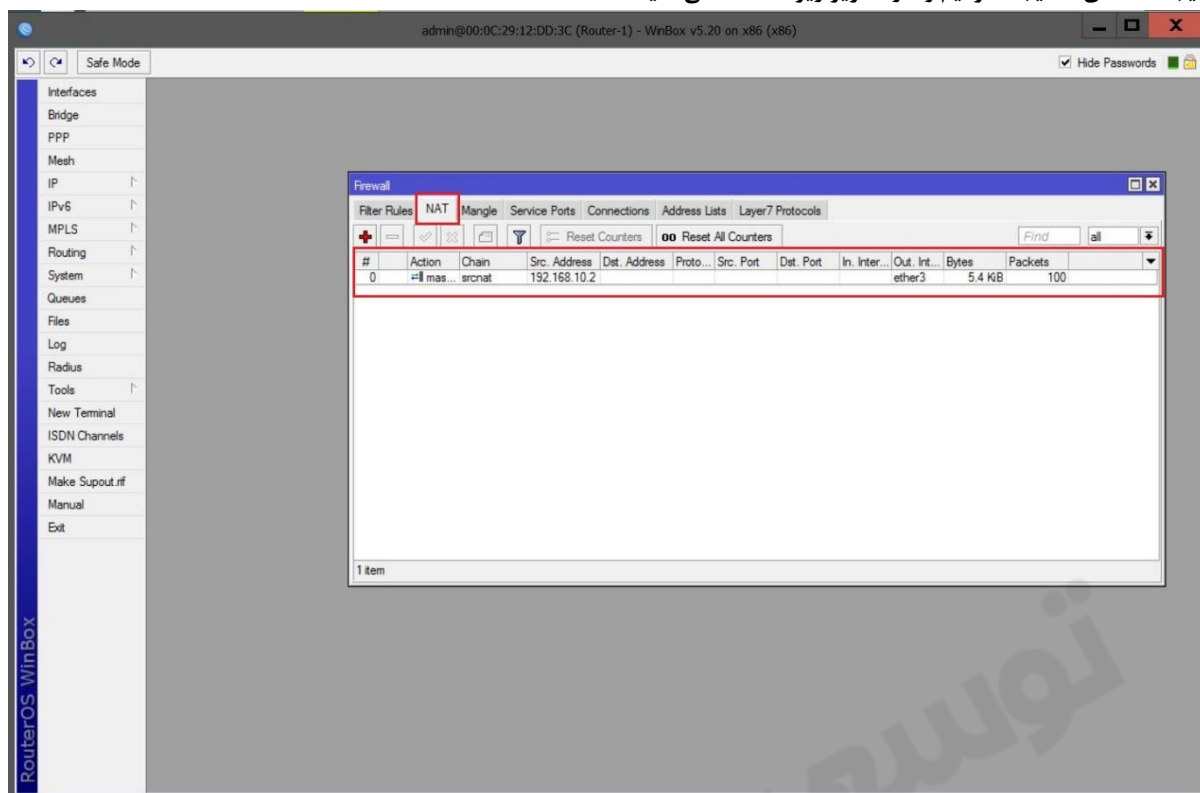
همان طور که در تصویر بالا مشاهده می کنید روتر R1 ما به اینترنت دسترسی دارد. اگر به سیستم کلاینت بروید می بینید که هنوز کلاینت به اینترنت دسترسی ندارد برای این کار ما باید Nat ایجاد کنیم.

ایجاد NAT برای دسترسی کلاینت به اینترنت :

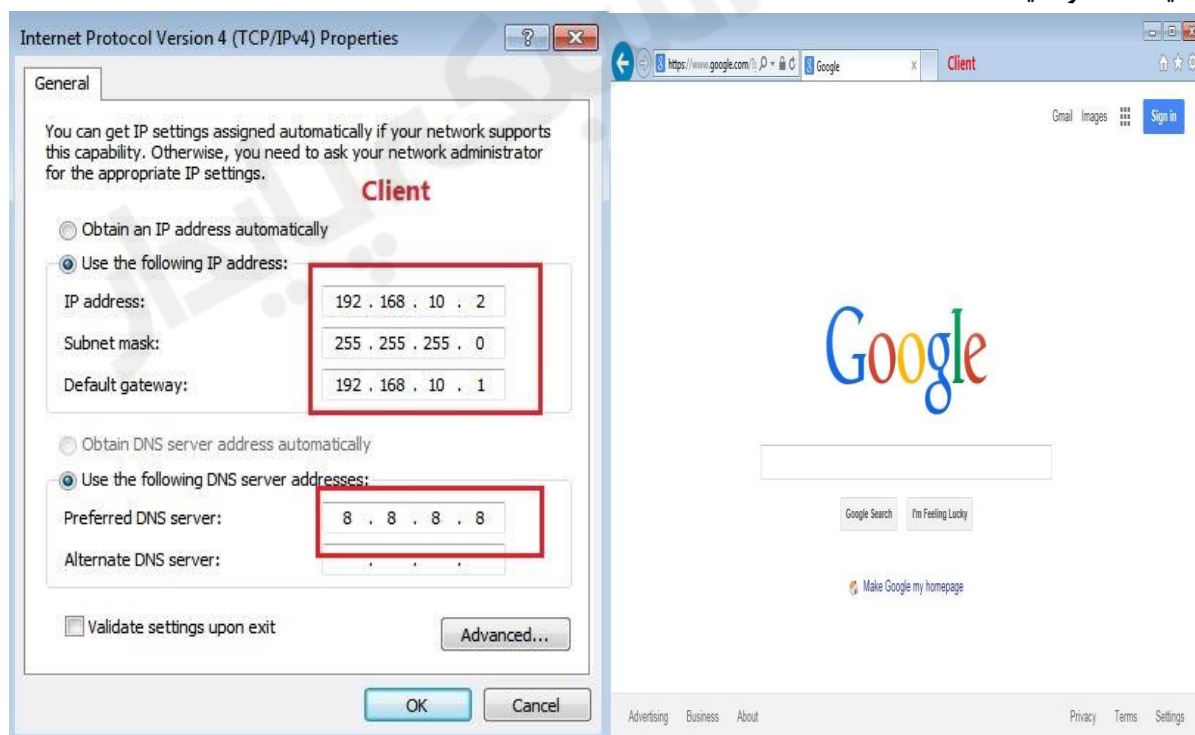
برای این کار از منوی اصلی گزینه IP و از زیر منوی باز شده Firewall را انتخاب میکنیم. در پنجره باز شده به تب NAT میرویم و بر روی ADD کلیک می کنیم. تنظیمات را مثل زیر انجام می دهیم.

نتیجه NAT ی که ایجاد کردیم را در تصویر زیر مشاهده می کنید.

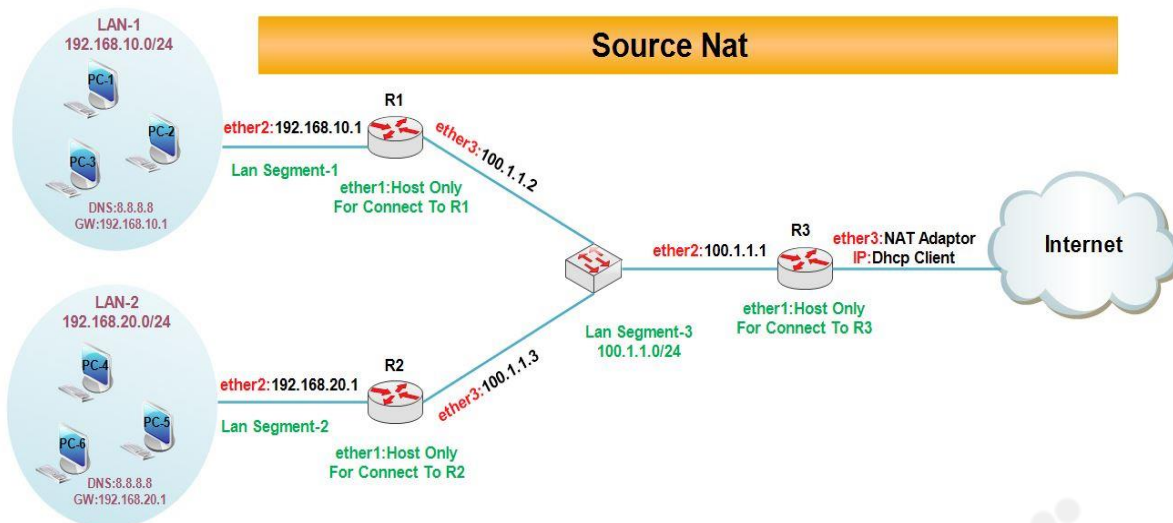

تنظیمات IP در کلاینت :

همان طور که در تصویر بالا مشاهده می کنید کلاینت ما به اینترنت دسترسی پیدا کرده است. نکته: با تنظیماتی که در روتر انجام دادیم فقط همین کلاینت به اینترنت دسترسی دارد و مابقی کلاینت ها به اینترنت دسترسی ندارند. سناریو بعد با تنظیماتی که انجام می دهیم تمامی کلاینت های یک شبکه محلی به اینترنت دسترسی خواهند داشت.

سناریو ۲: هدف از انجام این سناریو بررسی Source Nat در روتر می باشد.

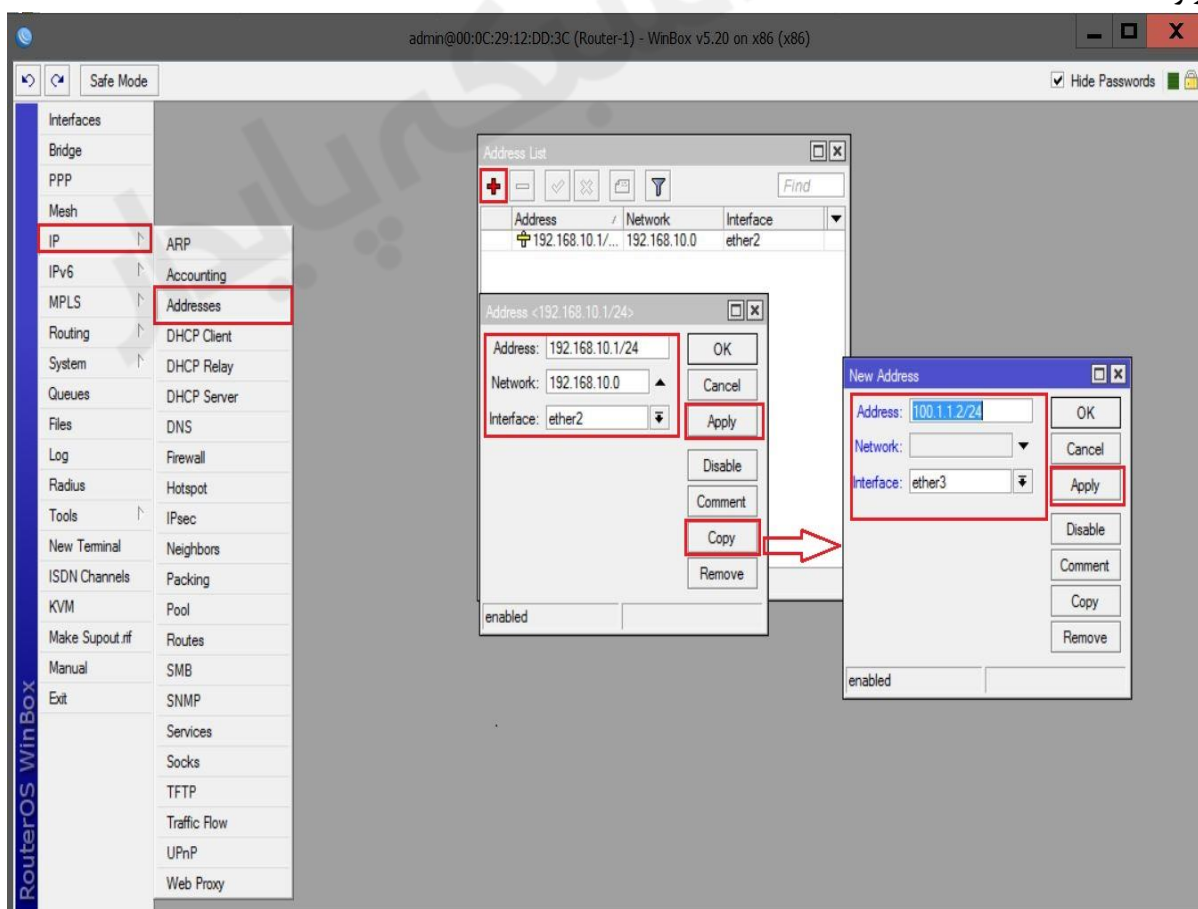

در این سناریو روترها را به گونه ای پیکربندی می کنیم که امکان دسترسی شبکه های محلی به اینترنت وجود داشته باشد. برای پیاده سازی این سناریو:

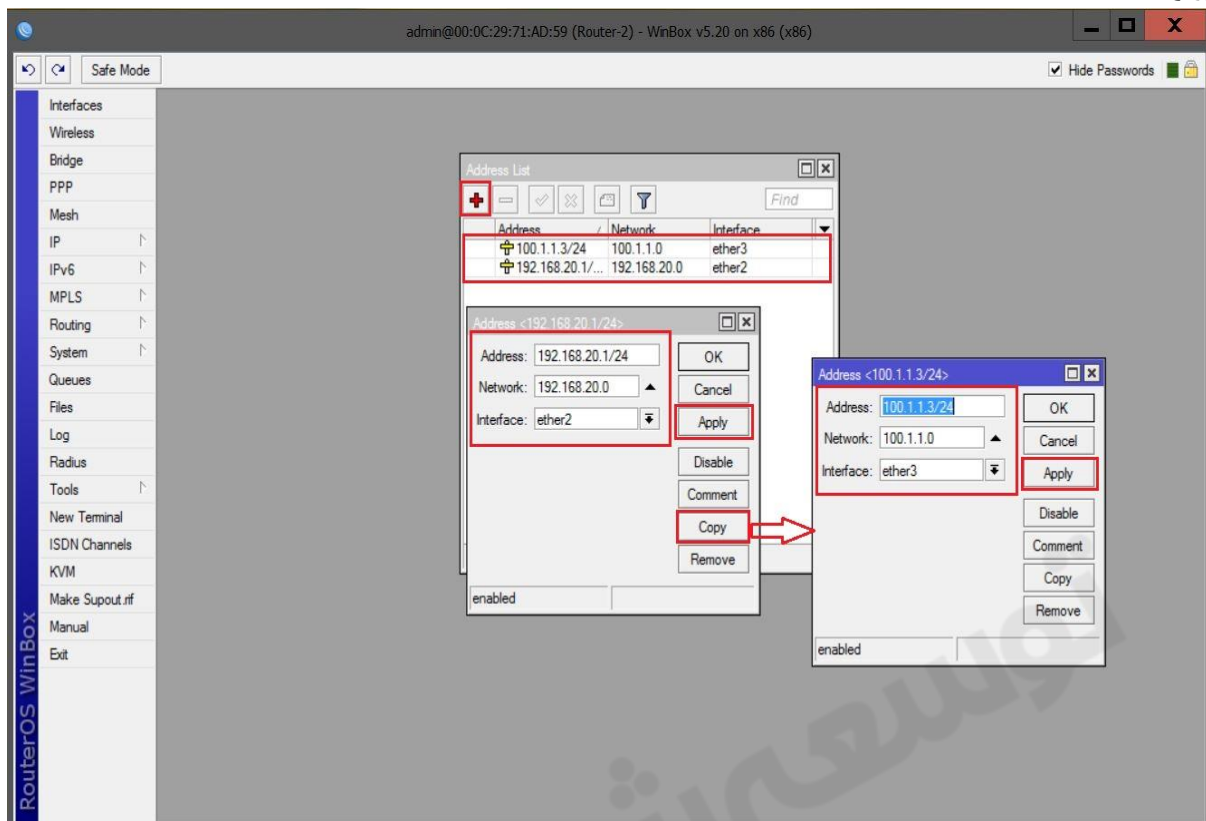
- سه روتر به عنوان مسیر یاب های موجود در نظر گرفته شده است. روتر R3 به اینترنت دسترسی دارد.
- سه سیستم به عنوان کلاینت های موجود در هر شبکه راه اندازی می کنیم. به کلاینت ها طبق سناریو IP می دهیم.

انتساب IP به کارت های شبکه روترها:

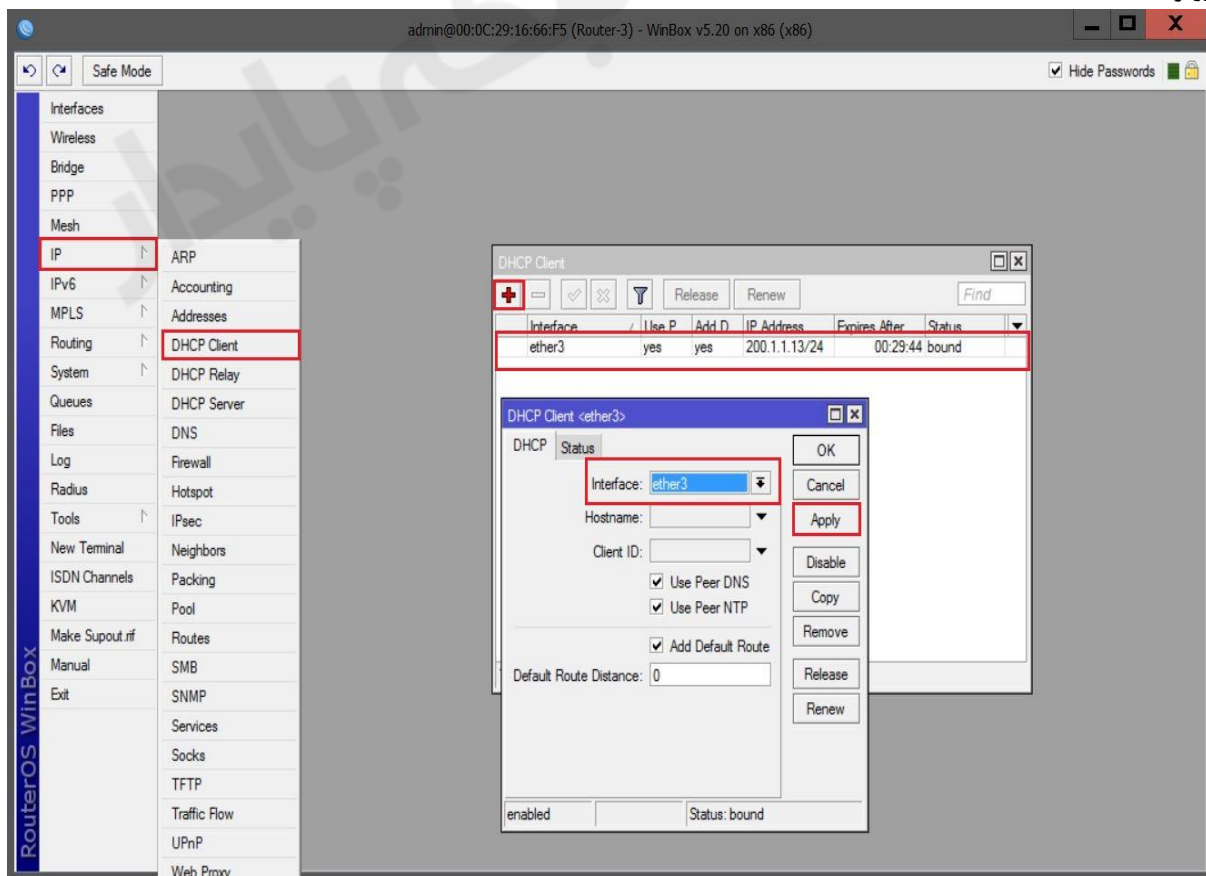
روتر R1:

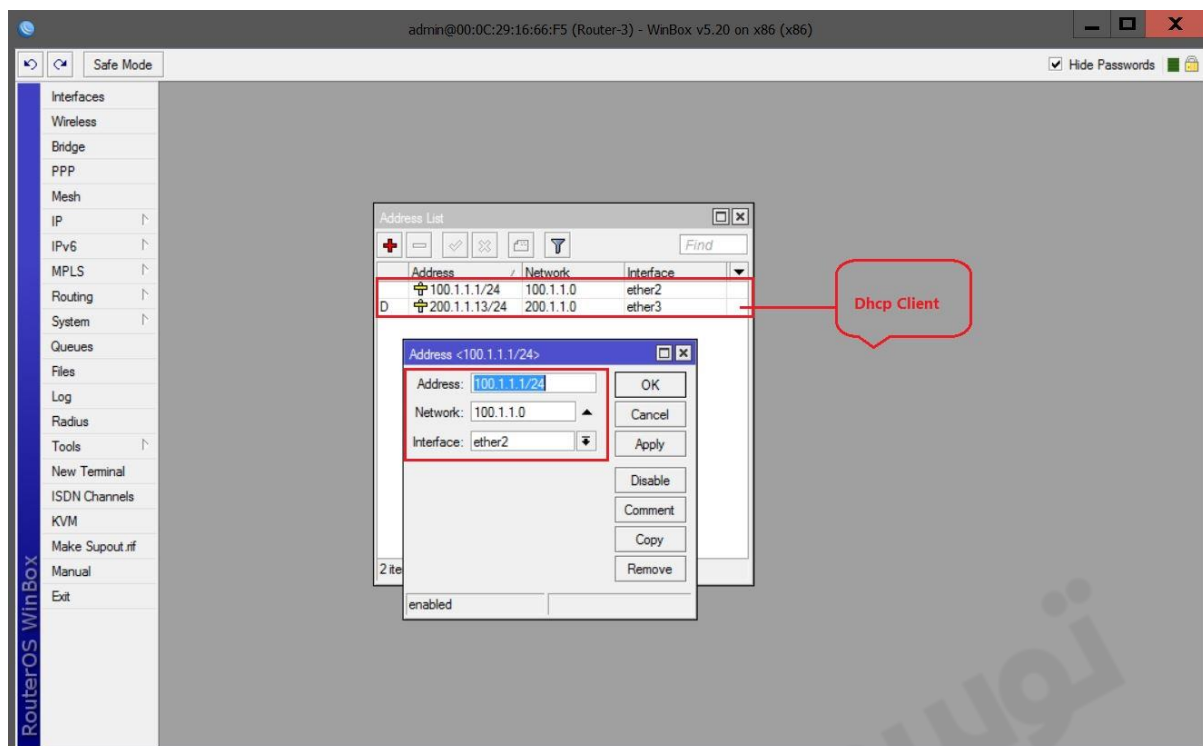

روتر R2:

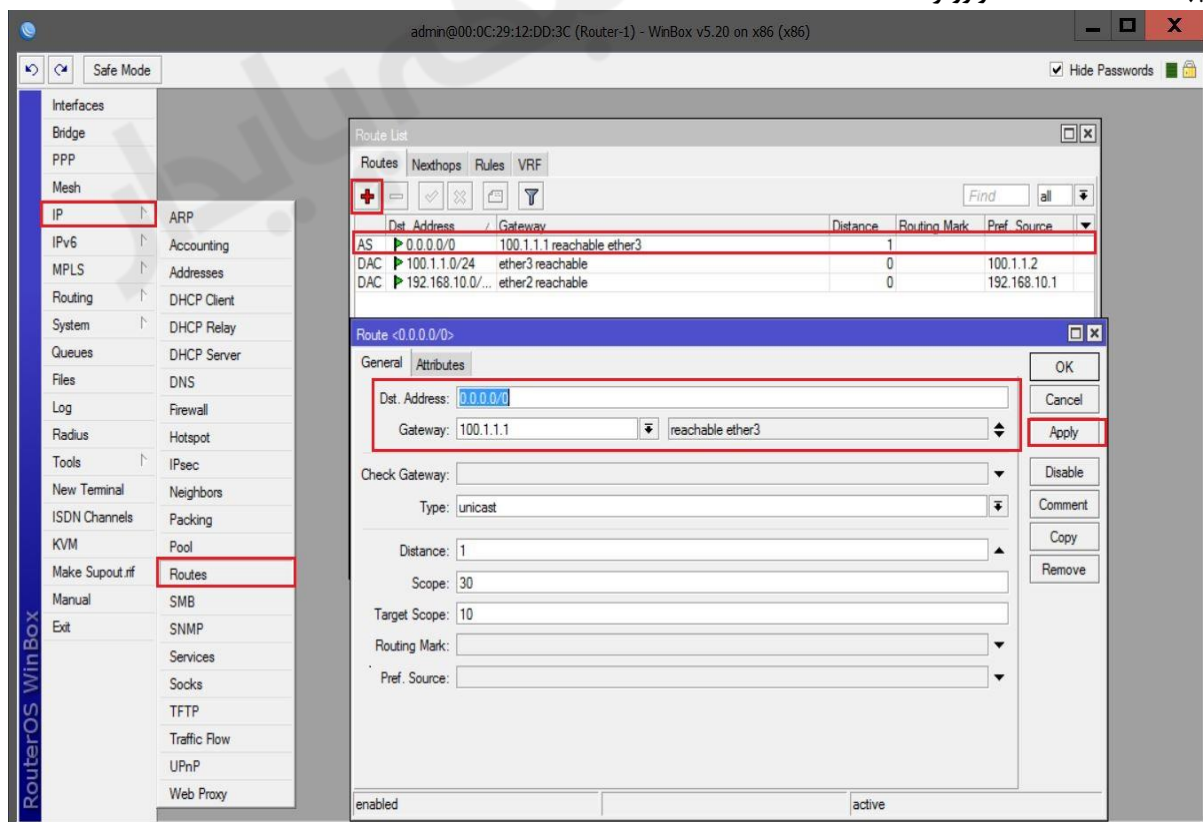
روتر R3:

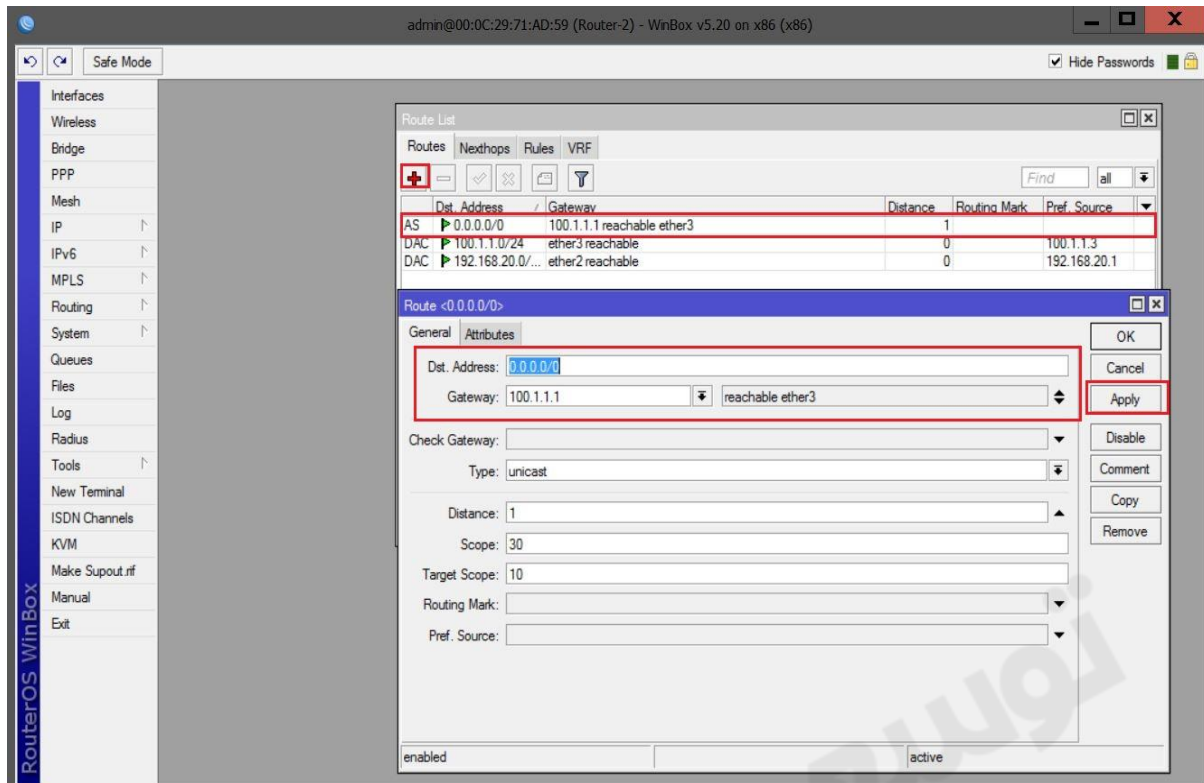

تا اینجا کار ارتباط بین روترها برقرار است ولی کلاینت ها فقط با روتر سر راه خود ارتباط دارند برای اینکه کلاینت ها بتوانند به اینترنت دسترسی داشته باشند باید بتوانند به روتر R3 دسترسی پیدا کنند برای این کار ابتدا در روتر R1 و R2 یک Default Route تعریف می کنیم.

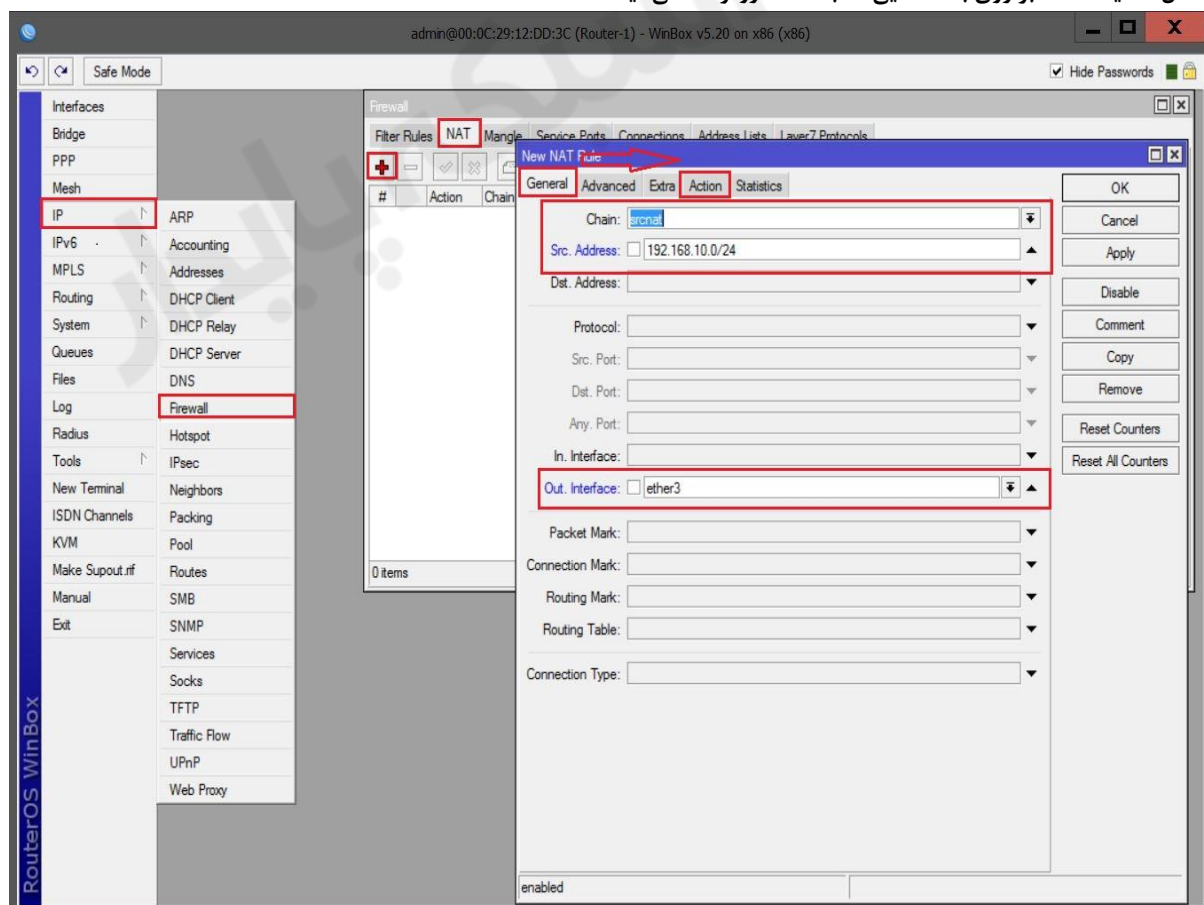
ایجاد Default Route در روتر R1 :

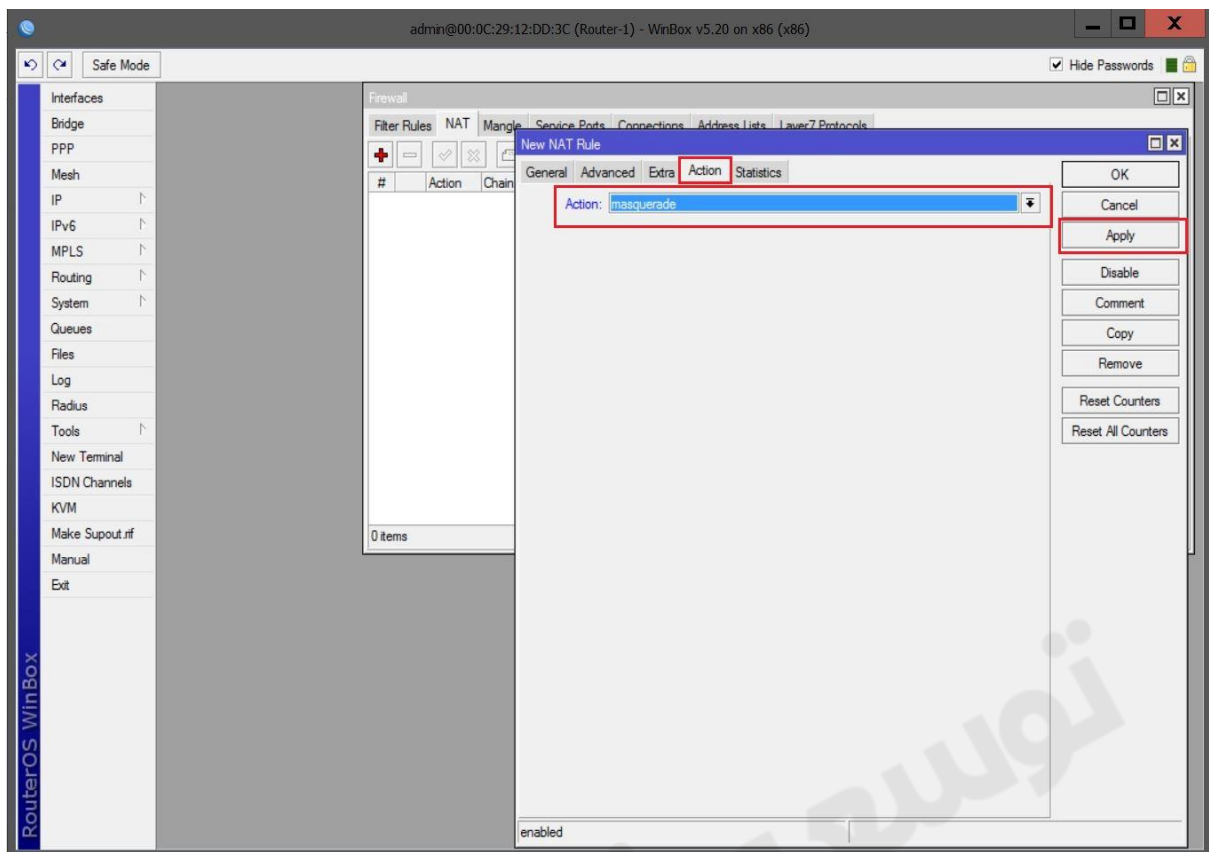

ایجاد Default Route در روتر R2 :

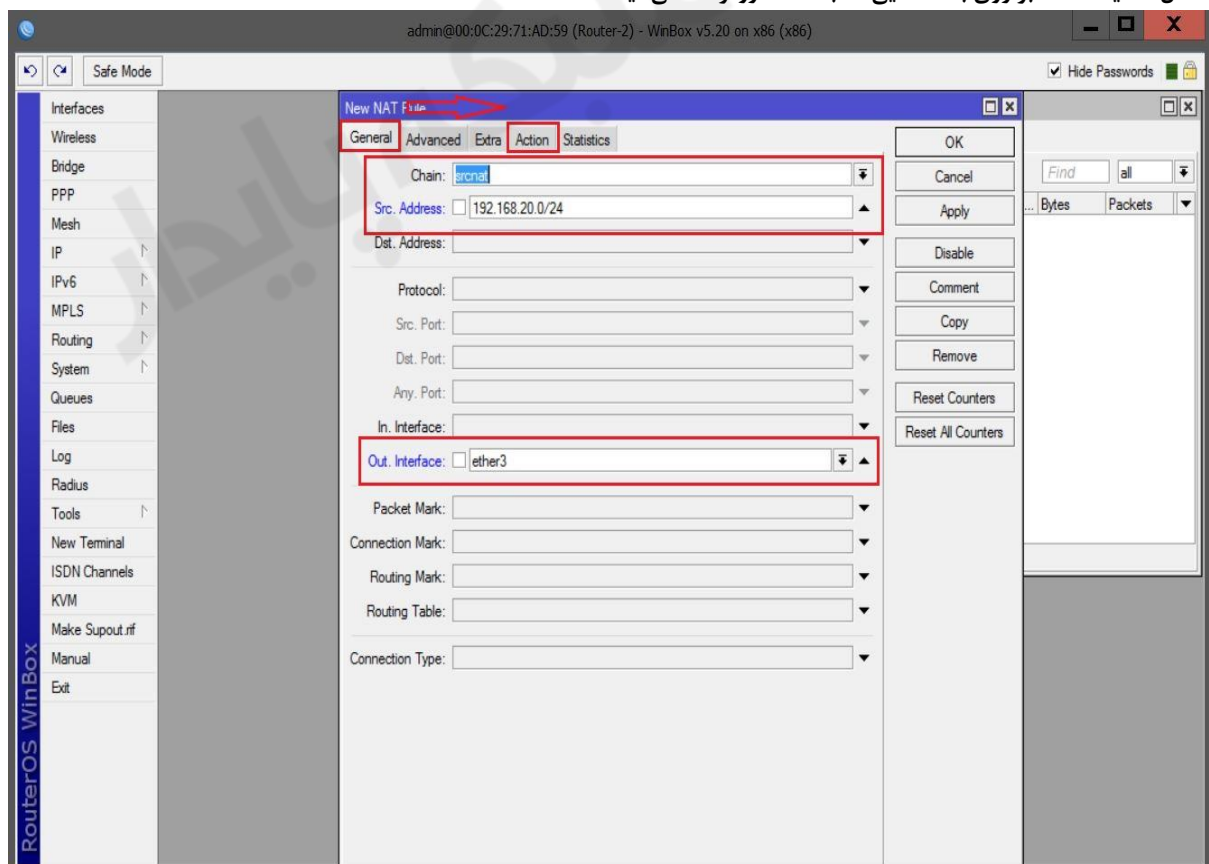

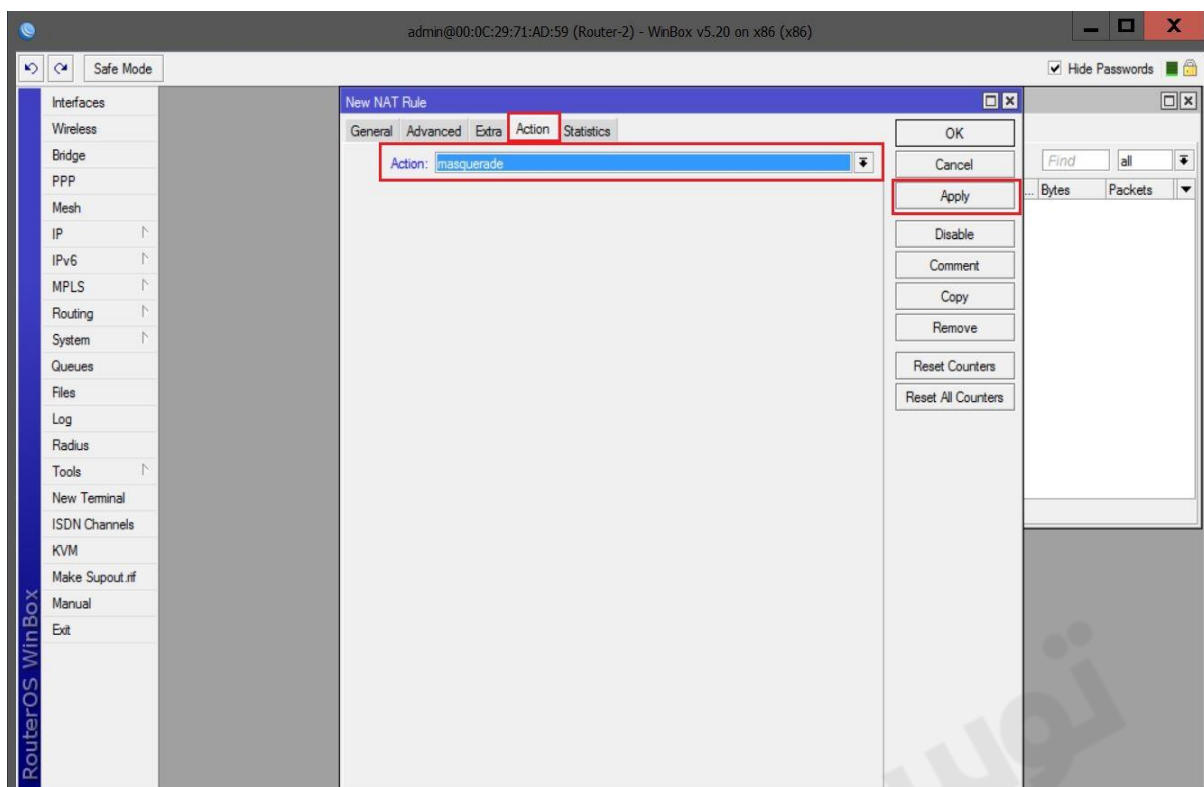
اعمال عملیات Nat بر روی بسته هایی که به سمت روتر R1 می آیند :

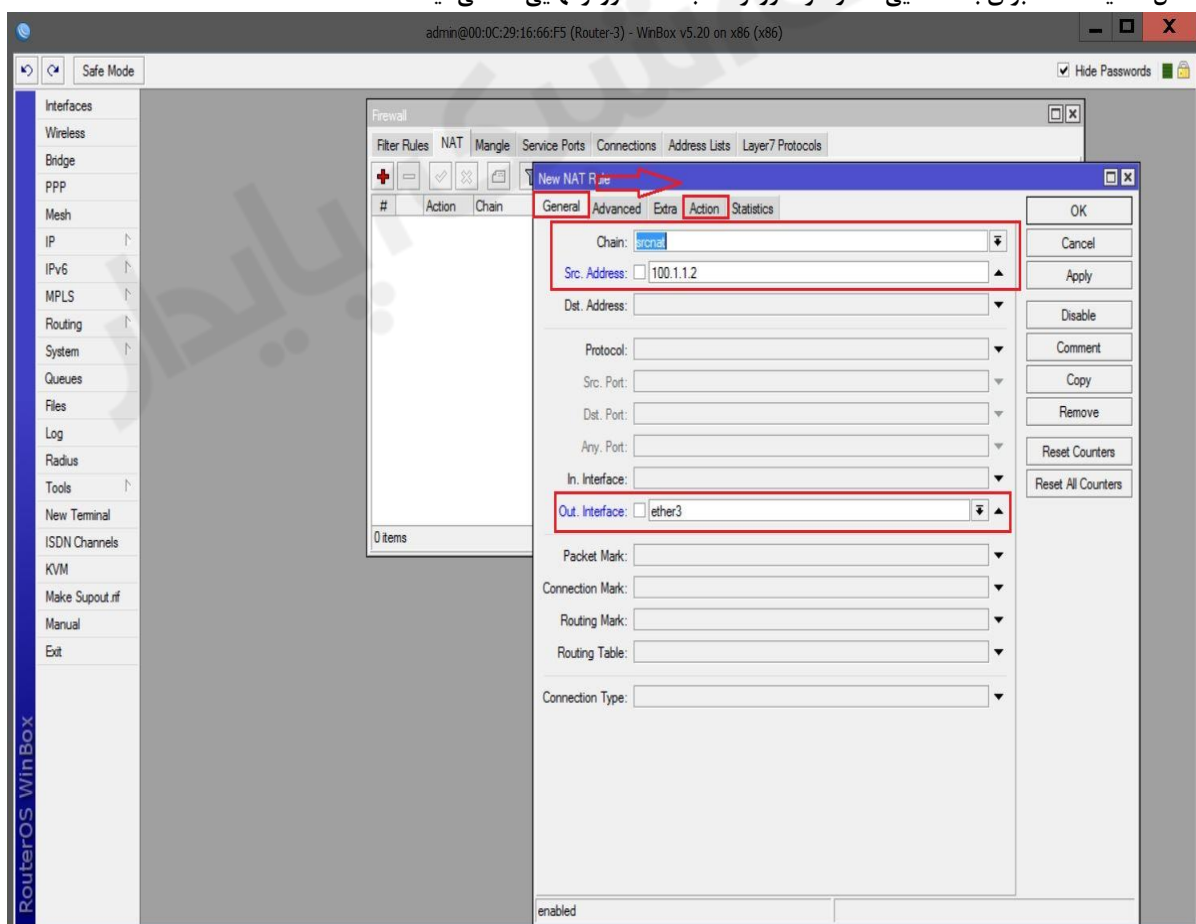

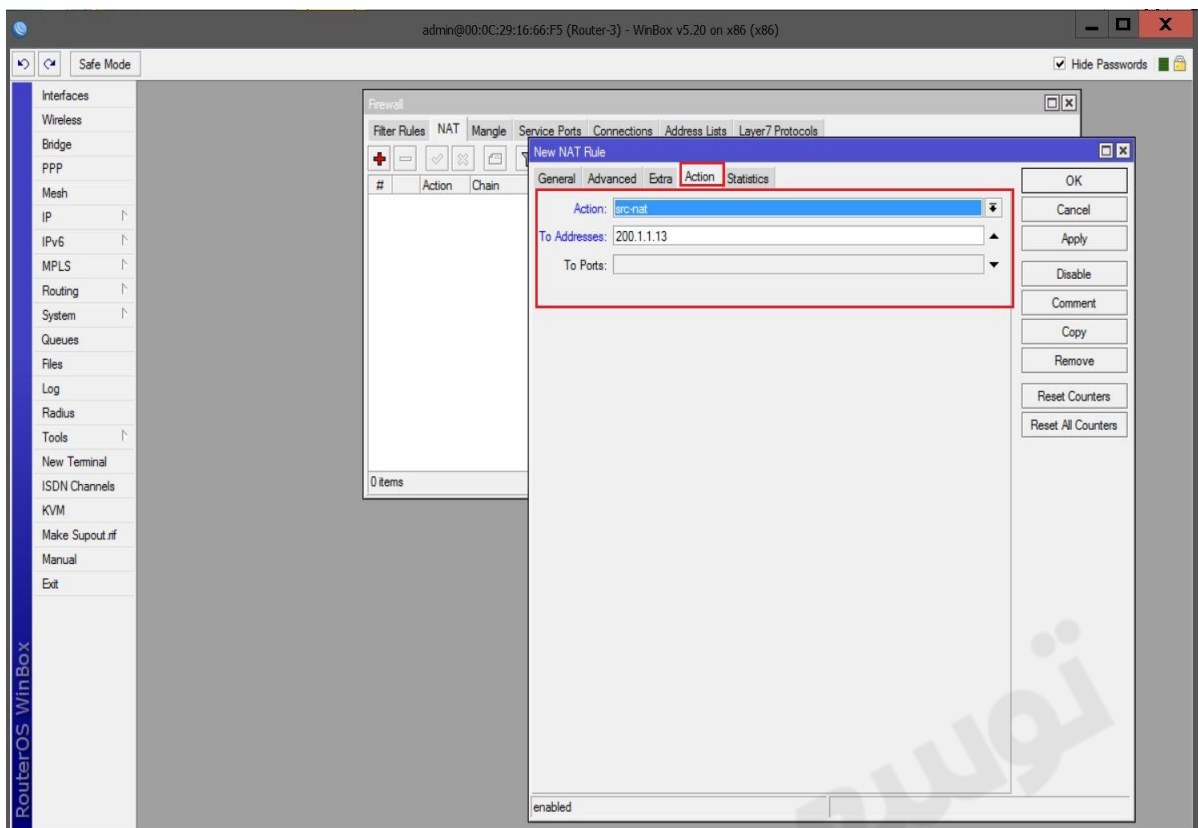
اعمال عملیات Nat بر روی بسته هایی که به سمت روتر R2 می آیند :

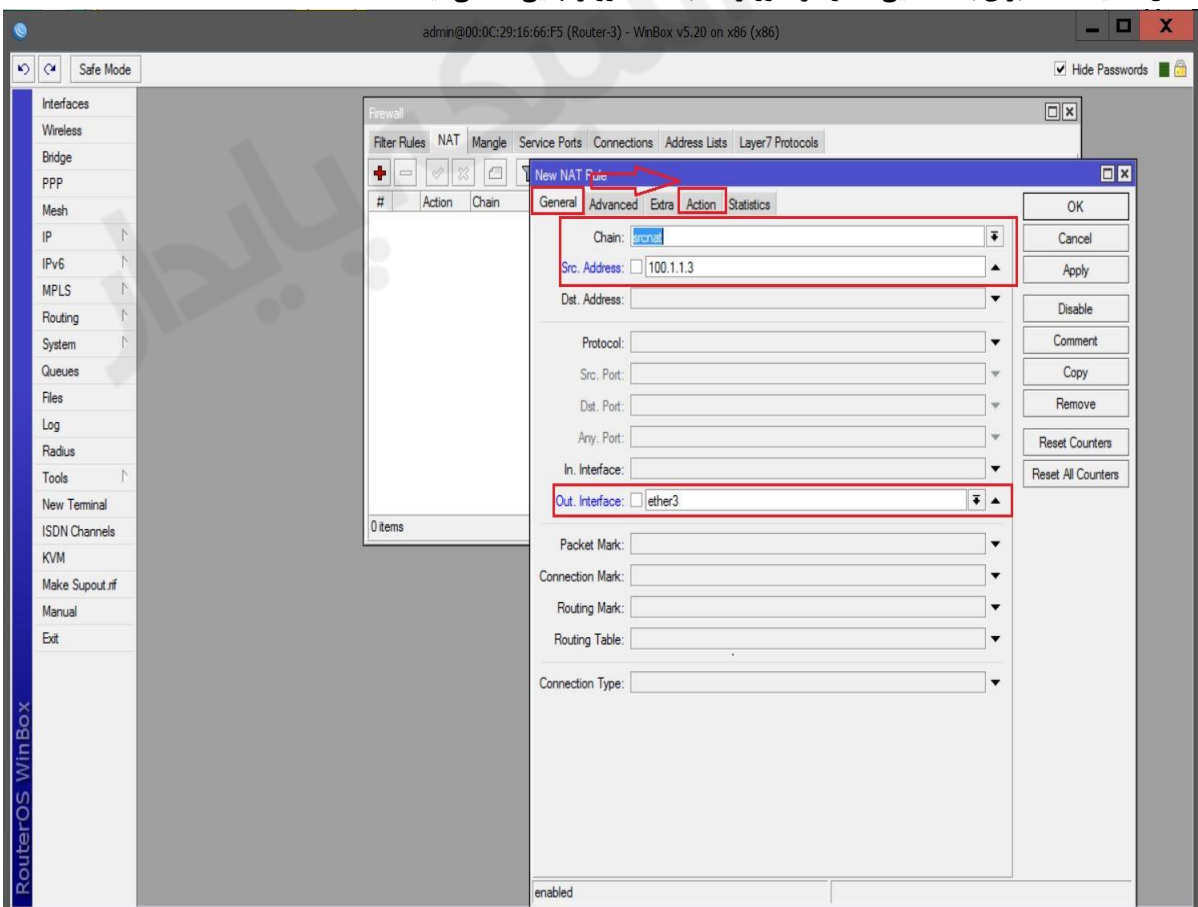

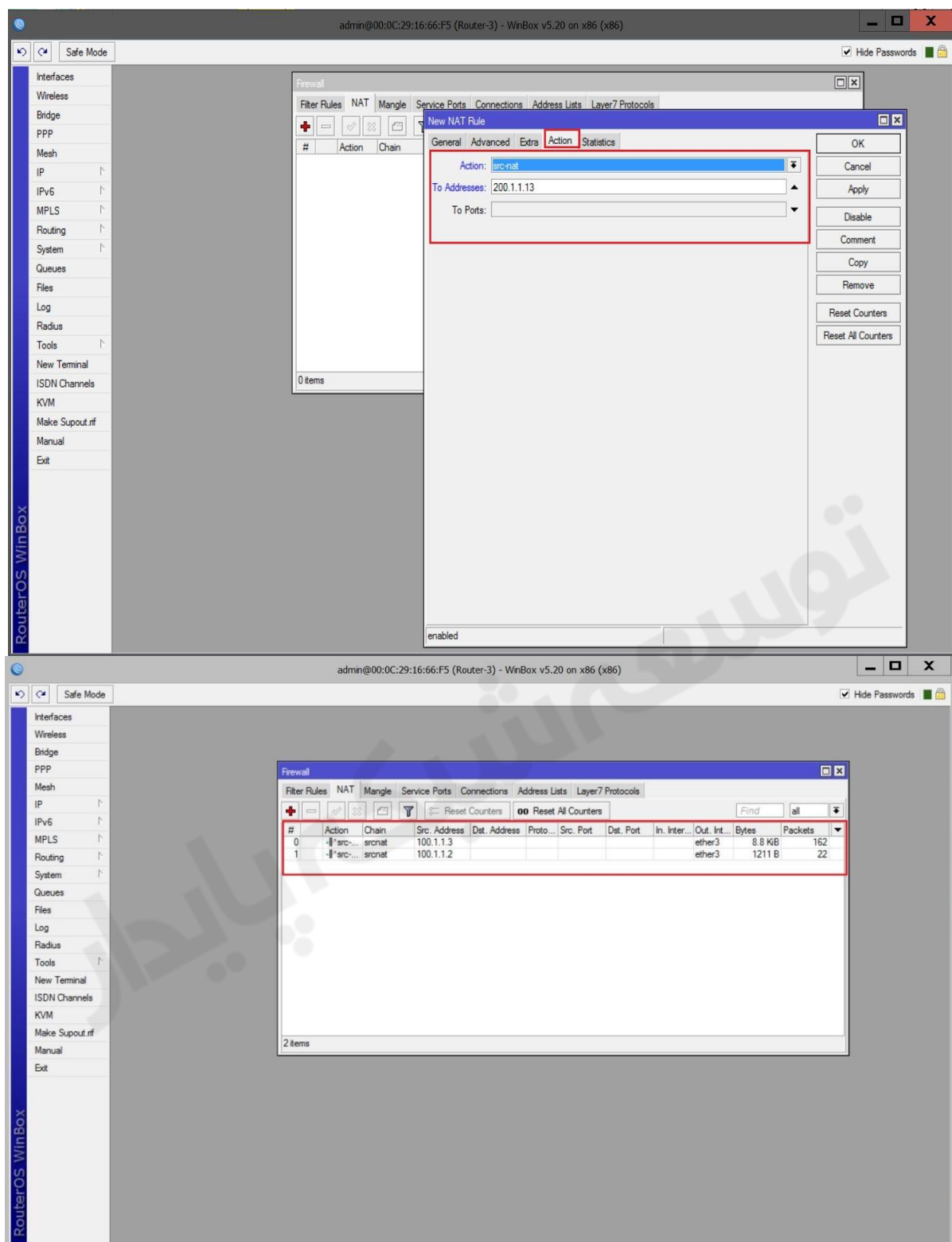
اعمال عملیات Nat برای بسته هایی که از طرف روتر R1 به سمت روتر نهایی R3 می آیند :

اعمال عملیات Nat برای بسته هایی که از طرف روتر R2 به سمت روتر نهایی R3 می آیند :

با این تنظیمات تمامی سیستم های موجود در Lan-1 و Lan-2 به اینترنت دسترسی پیدا می کنند.

نکته : می توانیم در روتر R3 بجای اینکه دوتا Nat ایجاد کنیم یک Nat ایجاد کنیم و در قسمت Src-Address آدرس IP:100.1.1.0/24 را وارد کنیم.

نکته : دلیل اینکه ما در روتر R3 آدرس شبکه 100.1.1.2 را وارد کردیم به این دلیل است که کلاینت های موجود در شبکه Lan موقع عبور از روتر R1 آدرس IP آنها Nat می شود. در روتر R2 نیز به همین شکل می باشد.

Destination Nat :

در این روش در صورتی که فیلد Destination-IP در بسته های اطلاعاتی شامل آدرس IP مربوط روتر باشد آدرس IP مربوط به روتر در این بسته ها تغییر نمی کند به عبارتی چنانچه بخواهیم از یک شبکه Public بطور مثال اینترنت به یک شبکه Private بطور مثال شبکه Lan دسترسی داشته باشیم از این روش استفاده می کنیم.

در این عملیات آدرس IP معتبر (Valid IP) روتر در بسته های اطلاعاتی را به آدرس IP نامعتبر (Invalid IP) Nat میکنیم (تغییر می دهیم).

تظیمات Destination Nat در روتر :

```
[admin@Router-1]>ip firewall nat add chain=[dstnat] dst-address=[destination ip address] to address=[ip  
For nat] protocol=[tcp/udp] dst-port=[router.destination port] to-port=[destination port]
```

(۱) Dst Address : در این پارامتر آدرس همان کارت شبکه ای از روتر که می خواهیم در صورت رسیدن بسته درخواست به آن ، بسته به سمت وب سرور داخلی شبکه تغییر مسیر دهد را مشخص می کنیم.

(۲) To Address : در این پارامتر مقصد بسته را مشخص می کنیم.

(۳) Dst port, To Port, Protocol : چنانچه بخواهیم مشخص کنیم که بسته هایی که به سمت کدام پورت روتر می رسند Nat شوند از این پارامترها استفاده می کنیم :

(۳-۱) Dst Port : پورتهای روتر که بسته ها را دریافت می کند.

(۳-۲) To Port : پورتهای در سیستم مقصد که با استفاده از فرایند Dst-nat بسته ها به سمت آن هدایت می شوند.

(۳-۳) Protocol : در این پارامتر Tcp و Udp بودن پروتکل را مشخص می کنیم.

نکته : چنانچه پارامترهای Dst Port, To Port, Protocol را خالی بگذاریم به عبارتی پورت ها را Full Port در نظر گرفته ایم و محدودیتی برای پورت ها اعمال نکرده ایم

نکته : اگر بخواهیم پورت ها را به صورت ترکیبی مشخص کنیم پارامتر To Port را بصورت زیر بکار می بریم :

➤ تفکیک پورت ها بصورت تکی :

To Port : 23,22

➤ تفکیک پورت ها بصورت محدوده ای از پورت ها :

To Port : 1-5

➤ تفکیک بصورت تکی و محدوده ای از پورت ها :

To Port : 23,22,1-5

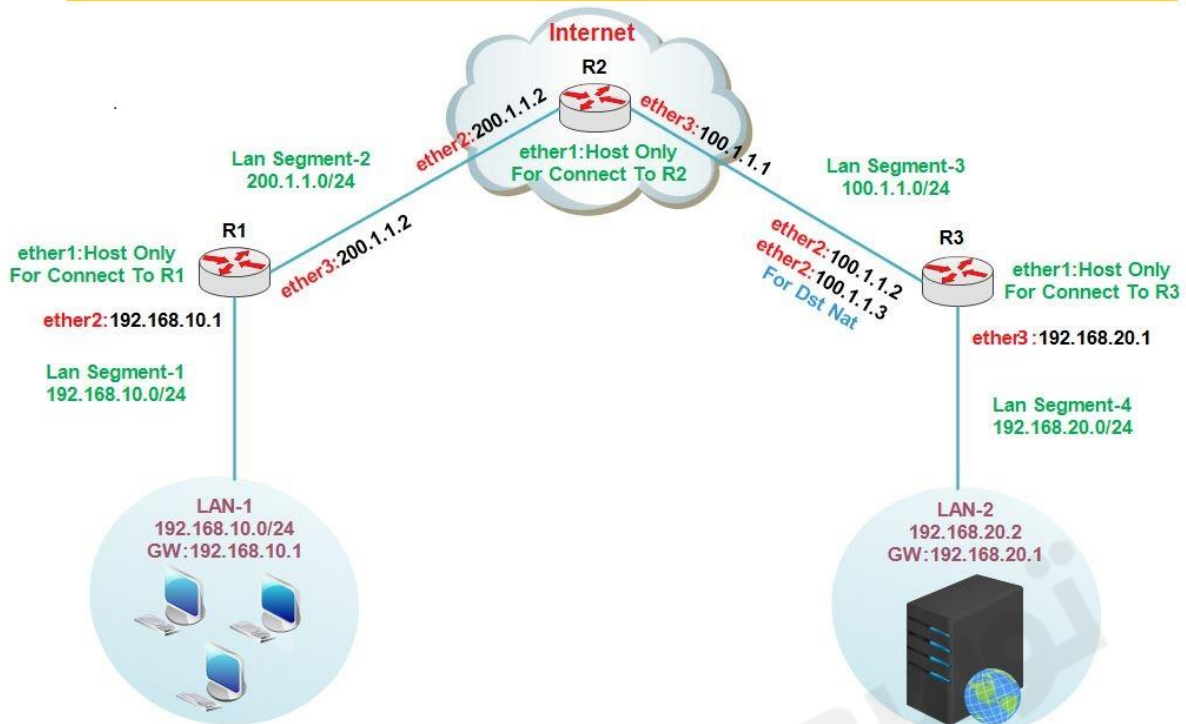
سناریو ۳ : هدف از انجام این سناریو پیاده سازی عملیات Destination Nat بر روی روتر می باشد.

در این سناریو در شبکه داخلی (Lan-2) یک وب سرور وجود دارد. برای اینکه این سرور از طریق اینترنت قابل دسترسی باشد نیاز است که یک آدرس IP معتبر بر روی سرور وجود داشته باشد. چنانچه سرور با یک آدرس IP نامعتبر به روتر متصل باشد عملاً در اینترنت دیده نمی شود. بنابراین باید در روتر مشخص شود که هر بسته ای که به سمت روتر فرستاده می شود به سمت وب سرور موجود در شبکه داخلی هدایت شود.

عملیات Dst Nat به این صورت مطرح می شود :

بسته های درخواست برای استفاده از وب سرور از سمت کلاینت در یک شبکه خارجی (در این سناریو شبکه Lan-1) به سمت روتر فرستاده می شود. زمانی که بسته در روتر دریافت می شود فیلد Destination IP با آدرس IP ای که در پارامتر To Address برای آن مشخص شده جایگزین می شود و به این ترتیب بسته به وب سرور موجود در شبکه محلی می رسد در صورتی که آدرس IP آن سرور نامعتبر (Invalid) می باشد.

Destination Nat

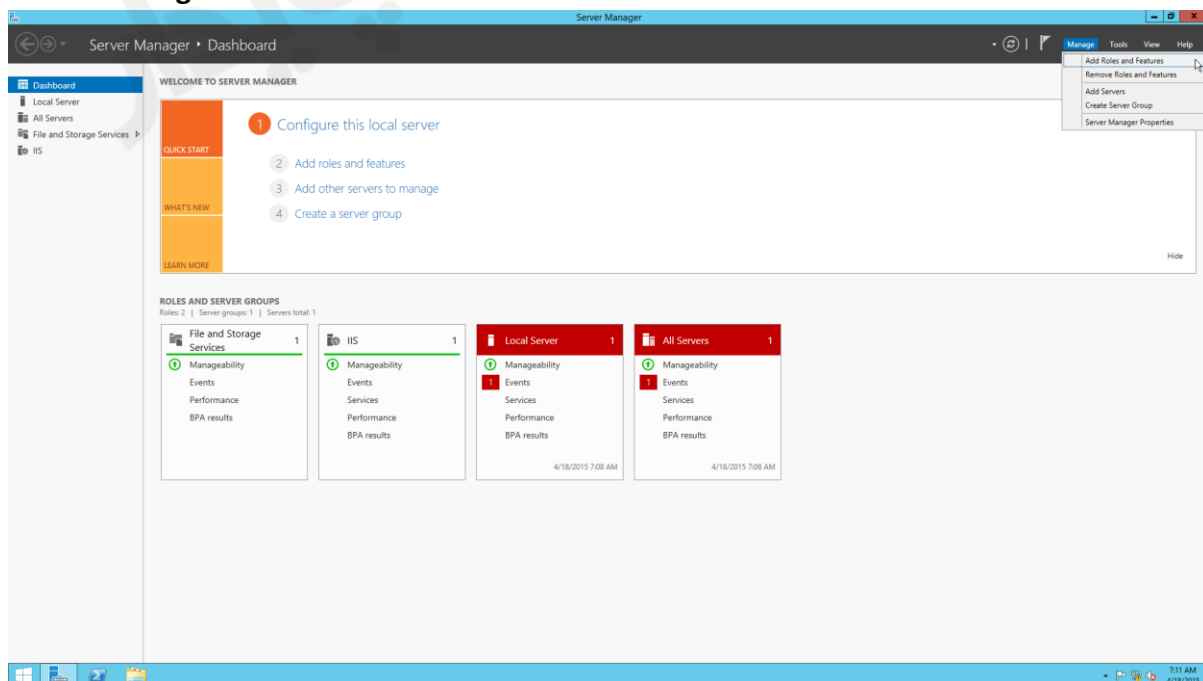
برای پیاده سازی این سناریو :

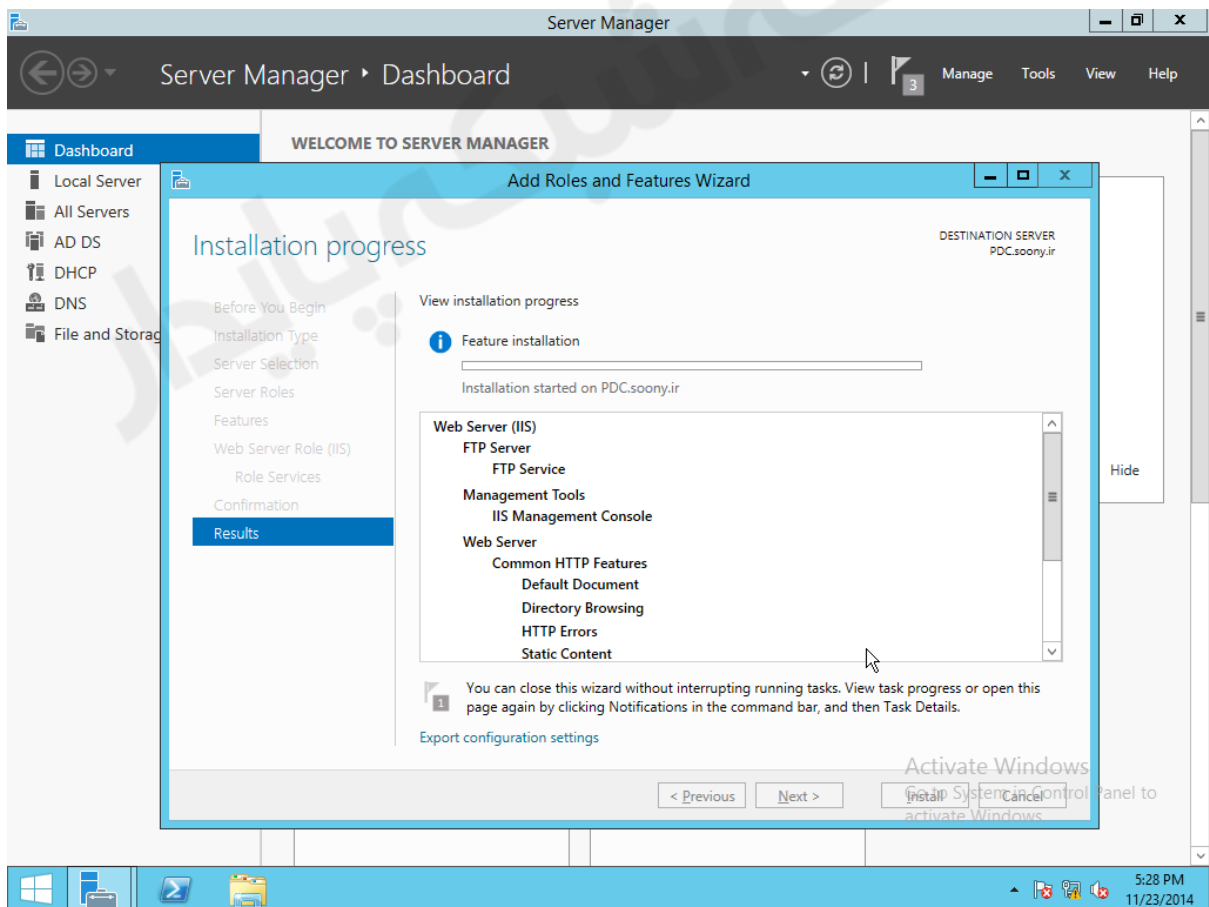
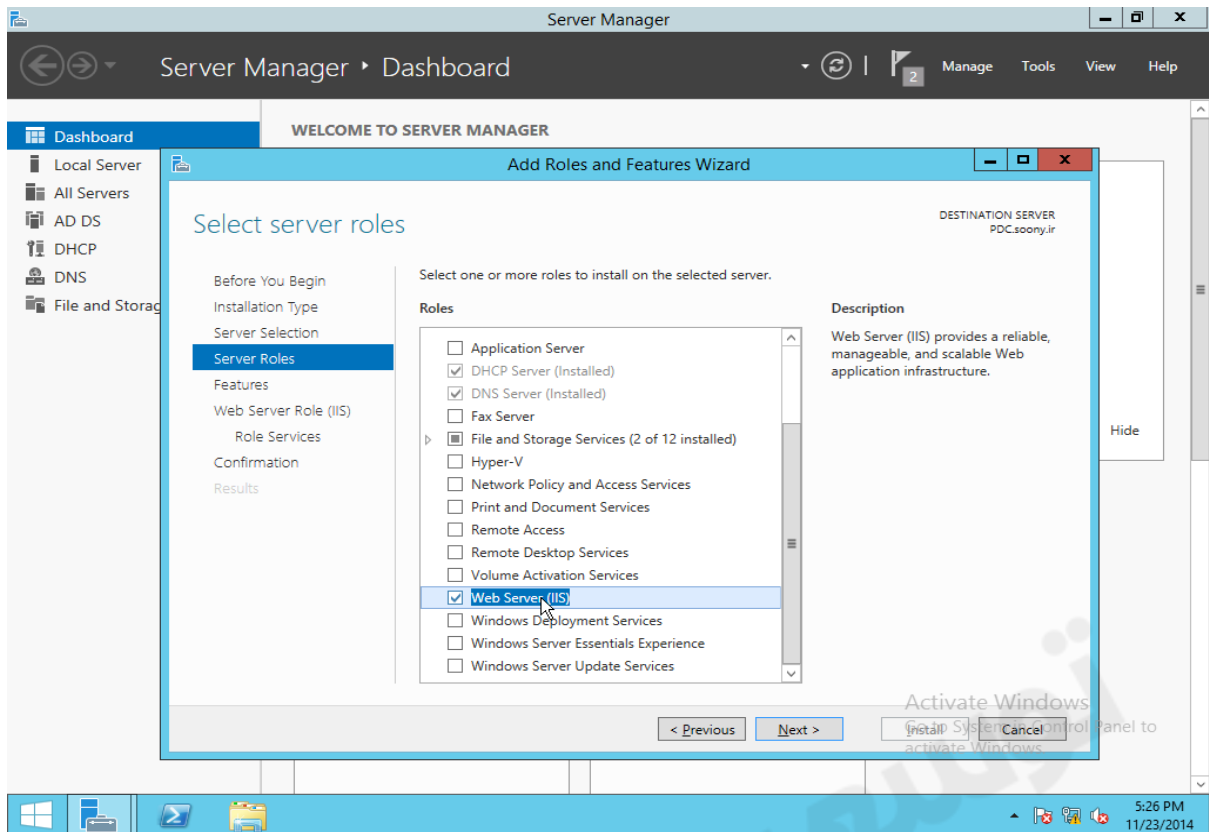
- سه روتر به عنوان مسیر یاب های موجود در نظر گرفته شده است. روتر R2 به عنوان روتر در دنیای اینترنت می باشد.
- یک سیستم به عنوان کلاینت در Lan-1 در نظر گرفته شده است.
- یک ویندوز سرور ۲۰۱۲ به عنوان وب سرور در شبکه Lan-2 در نظر گرفته شده است.

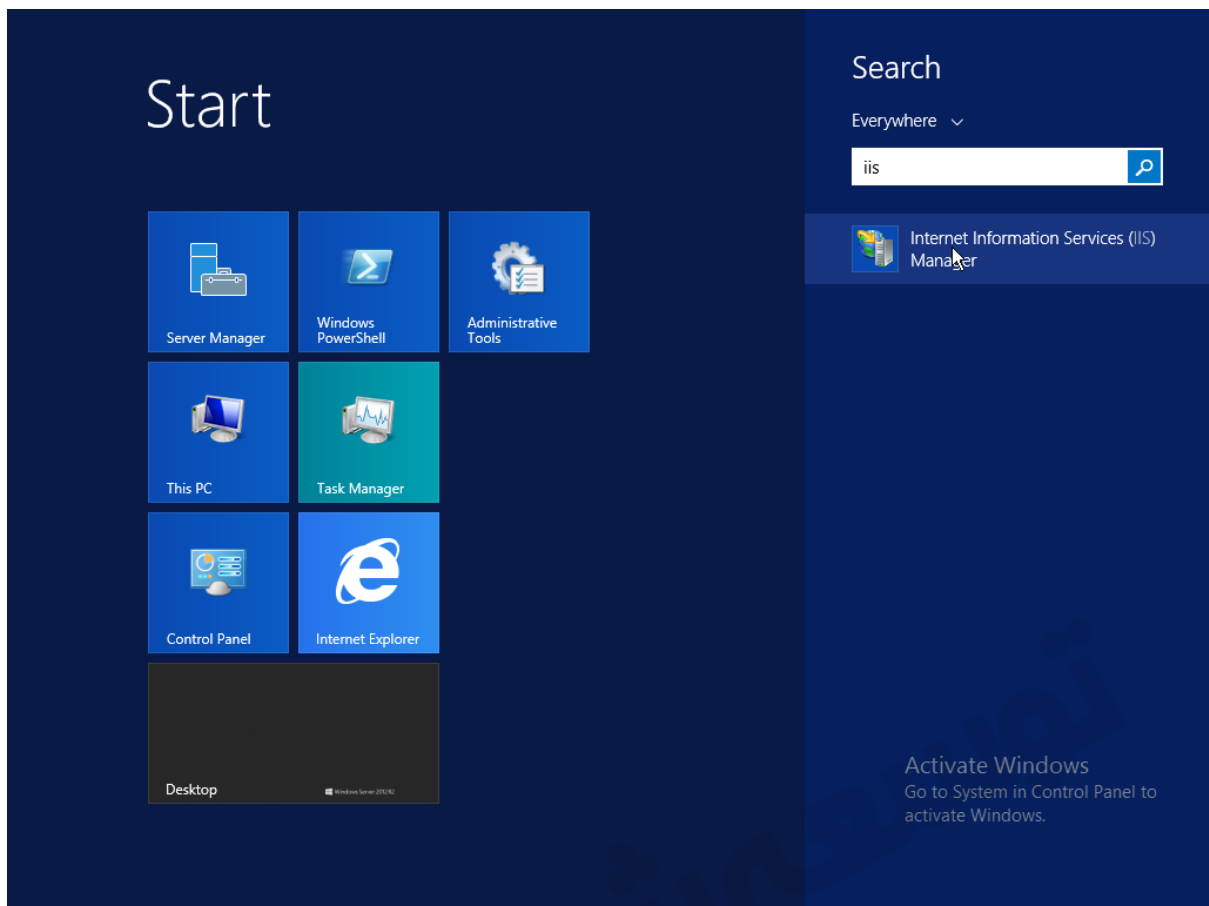
برای پیاده سازی این سناریو در ابتدا وب سرور را بروی ویندوز سرور ۲۰۱۲ نصب و راه اندازی می کنیم.

مراحل نصب و راه اندازی وب سرور :

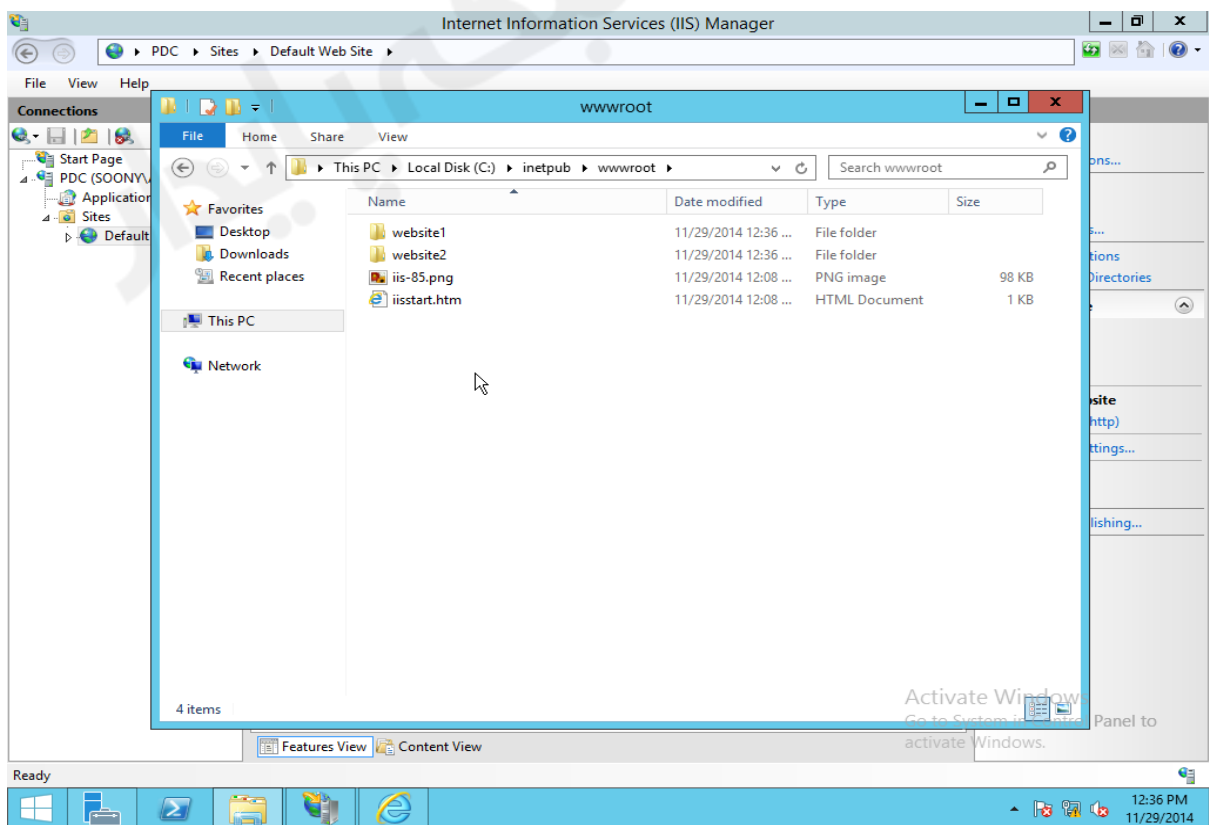
Server Manager > Add Role & Features > Server Roles And Role Services

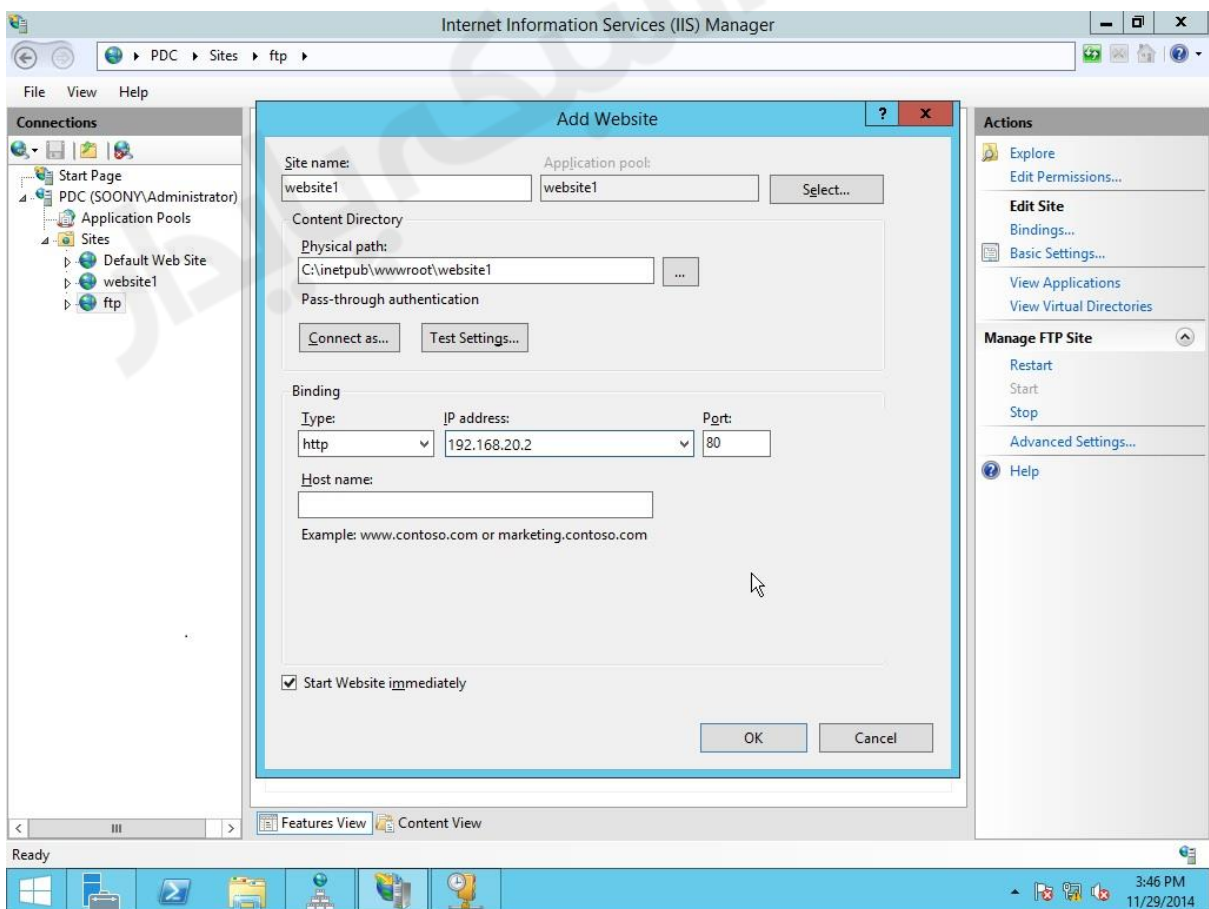
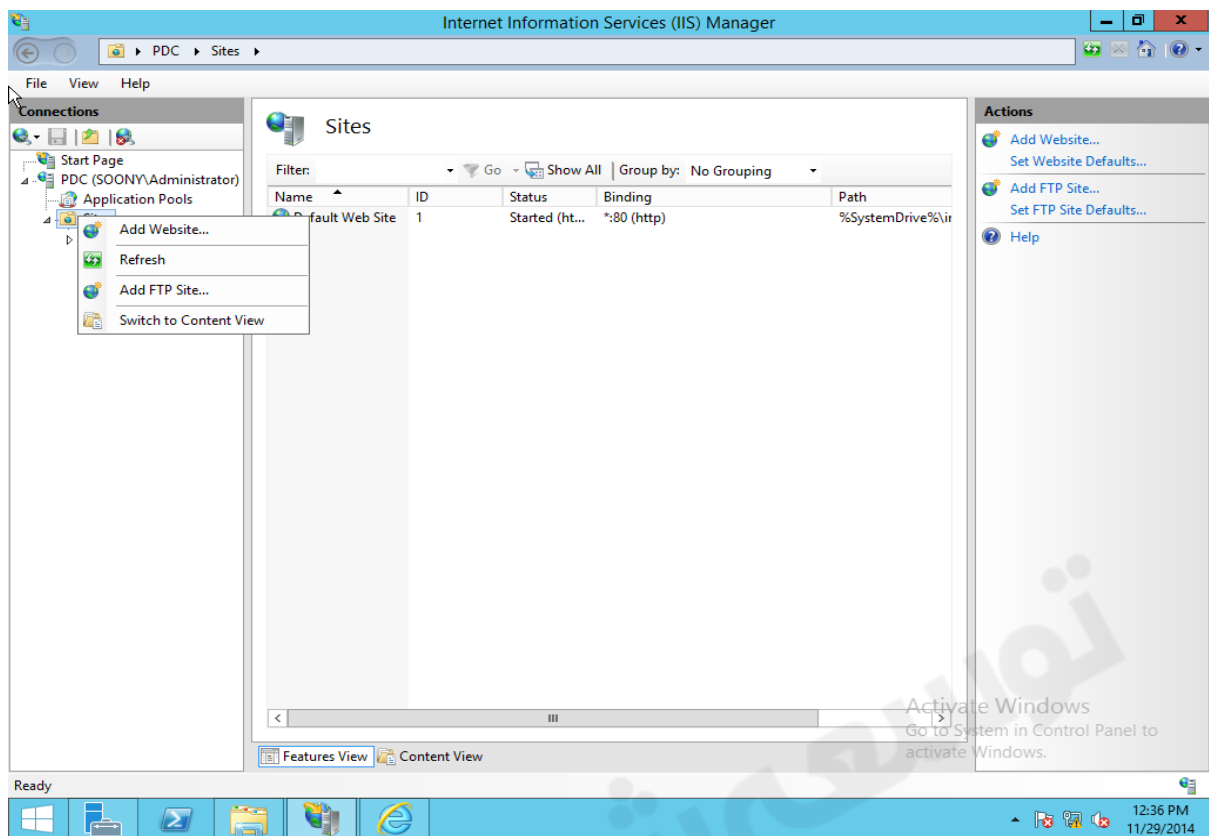

در یک درایو یک وب سایت ایجاد میکنیم.

نصب وب سایت : بروی Site کلیک راست و Add Website... را انتخاب میکنیم.

Site Name : اسم وب سایت است.

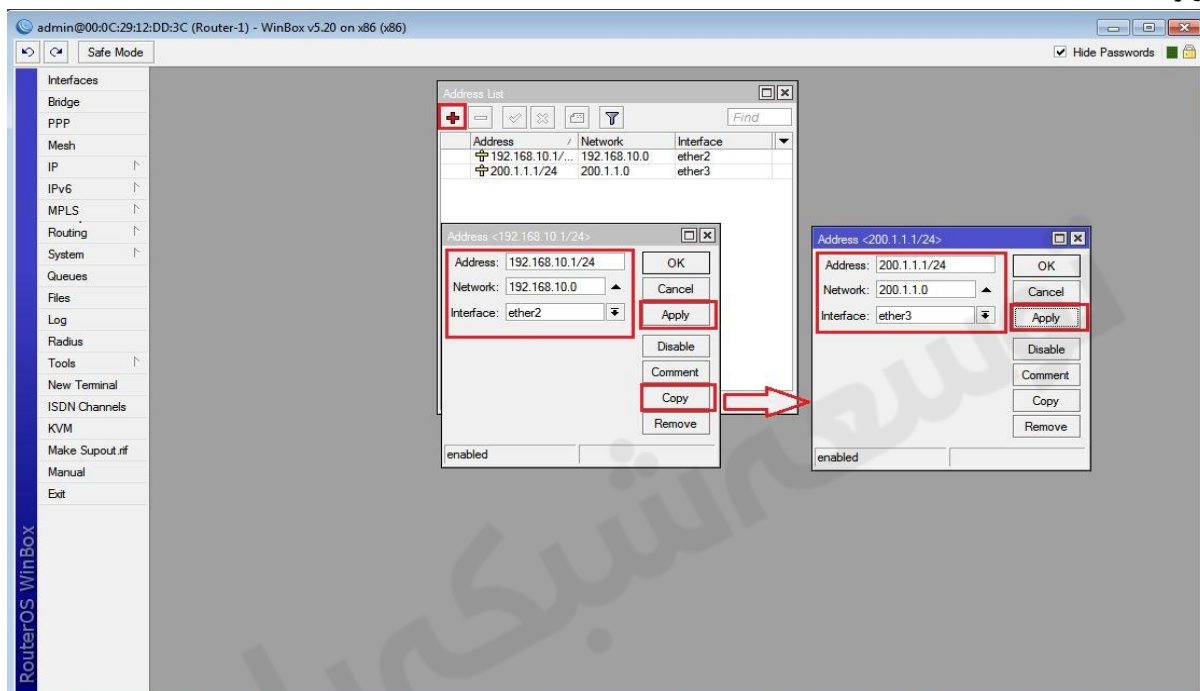
Physical Path : مسیر فیزیکی قرار گرفتن فایل های مربوط به وب سایت را مشخص می کند.

IP Address : از لیست باز شونده آدرس IP مورد نظر خودتان برای وب سایت را تعیین کنید و در صورتیکه مطمئن نیستید گزینه **All Unassigned** را بزنید تا تنظیمات پیشفرض ملاک قرار بگیرند.

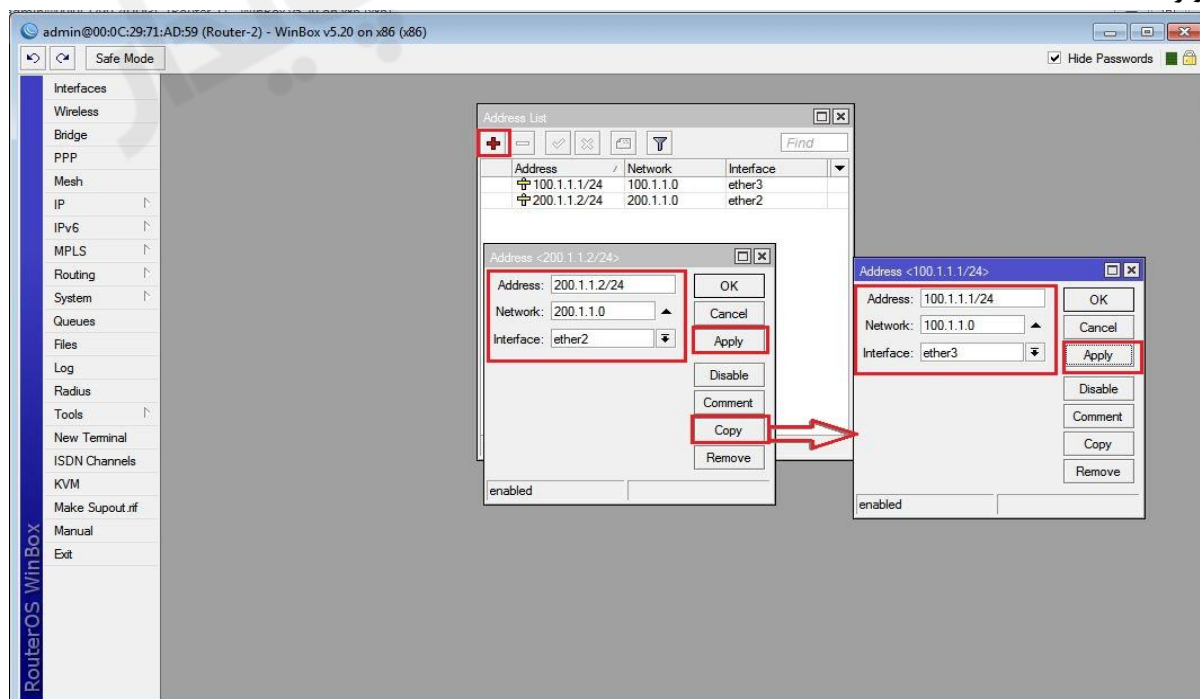
وب سرور آماده فعالیت است و کافیهست که فایل های مربوط به وب سایت خود را در قسمتی که در **Physical Path** تعیین شده قرار داده و فایل اصلی را با عنوان **index.html** در آن قرار دهید و براحتمی می توانید با استفاده از آدرس IP تخصیص داده شده به آن دسترسی داشته باشد.

انتساب IP به کارت های شبکه روترها :

روتر R1 :

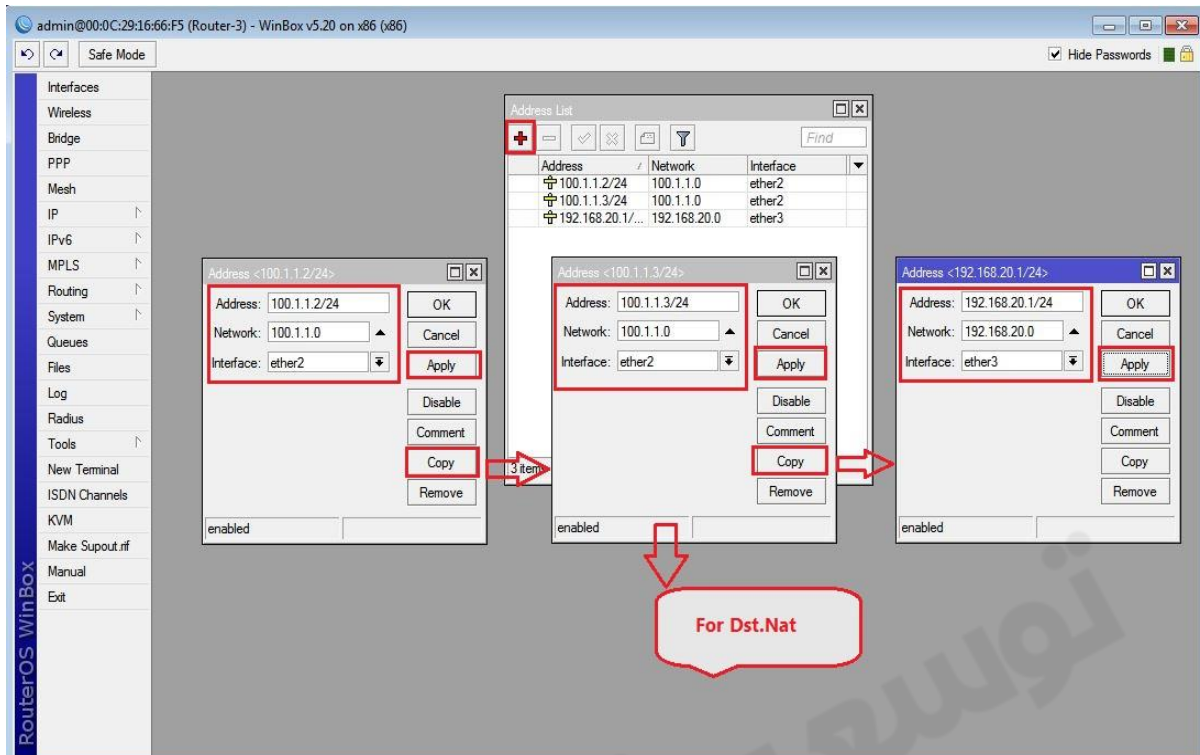

روتر R2 :

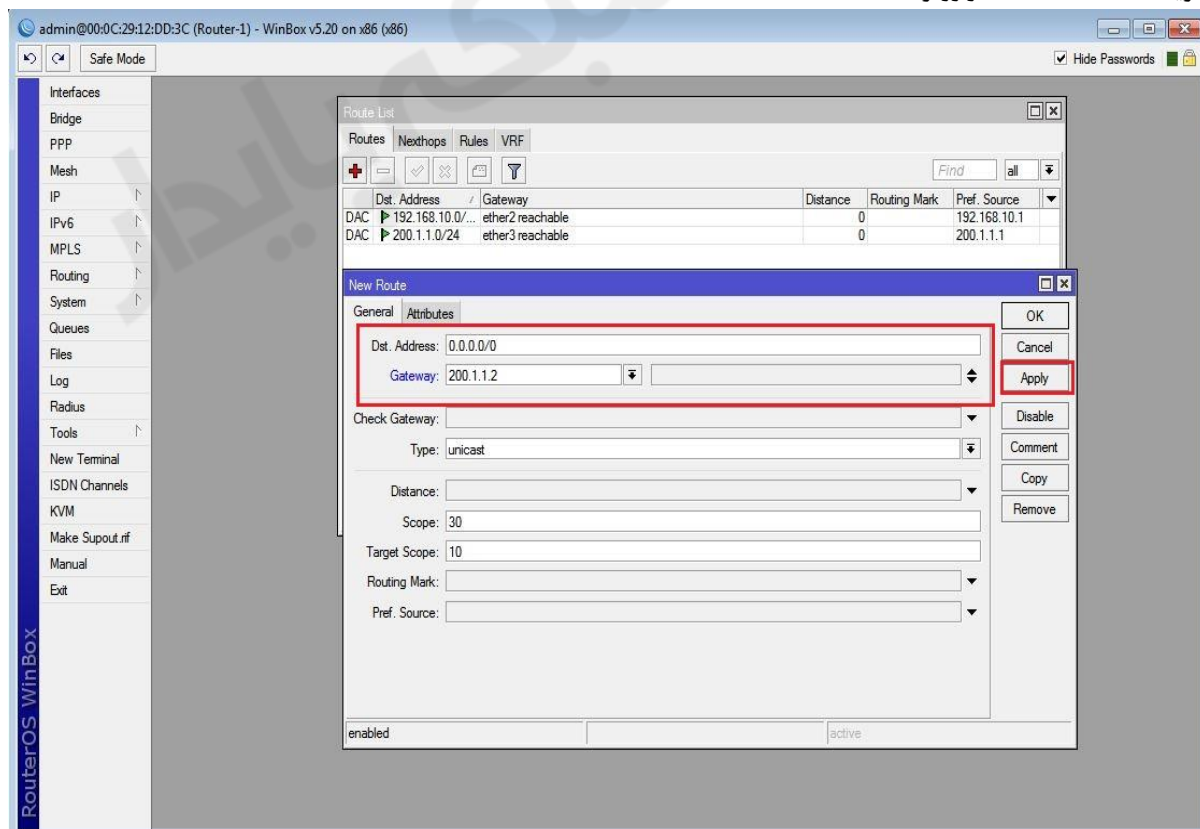

روتر R3 :

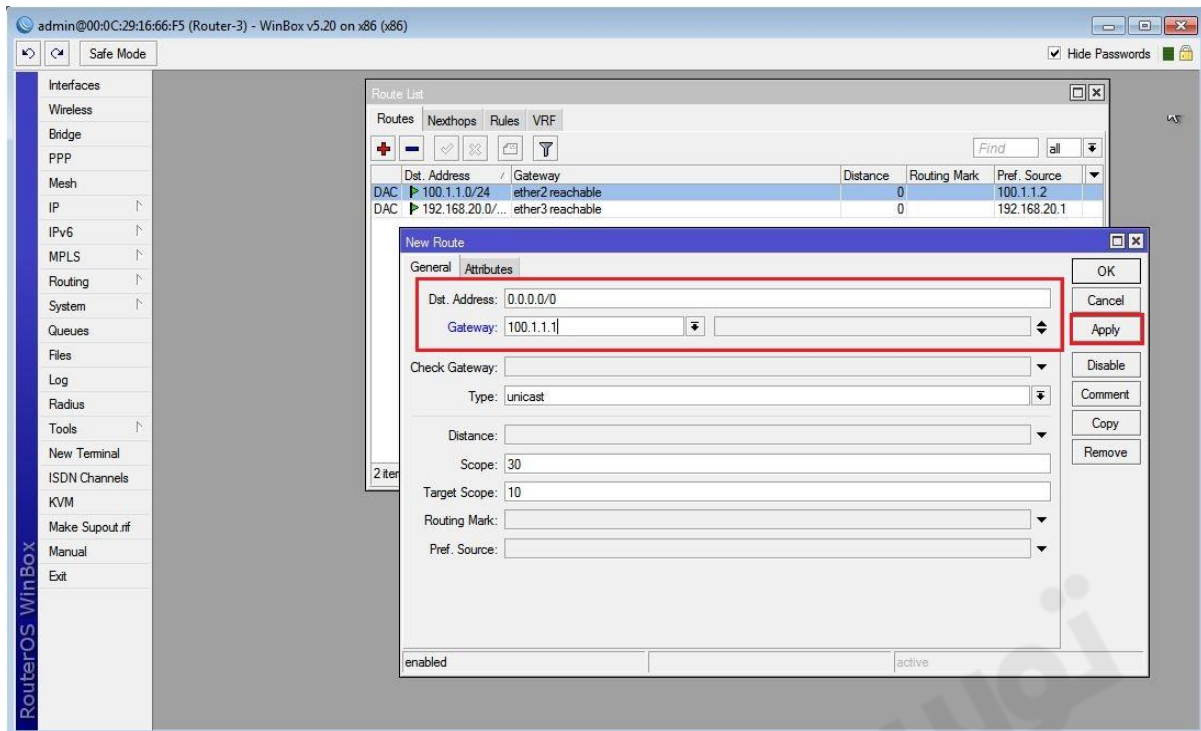
دلیل اینکه در این روتر برای Ether2 دو تا آدرس IP تنظیم کردیم این است که یکی IP ها را می خواهیم برای Dst.Nat استفاده کنیم.

تا اینجا ارتباط بین روتر R1 و R3 برقرار نیست برای برقراری این ارتباط در هر دو روتر Default Route تعریف می کنیم
تعریف Default Route در روتر R1 :

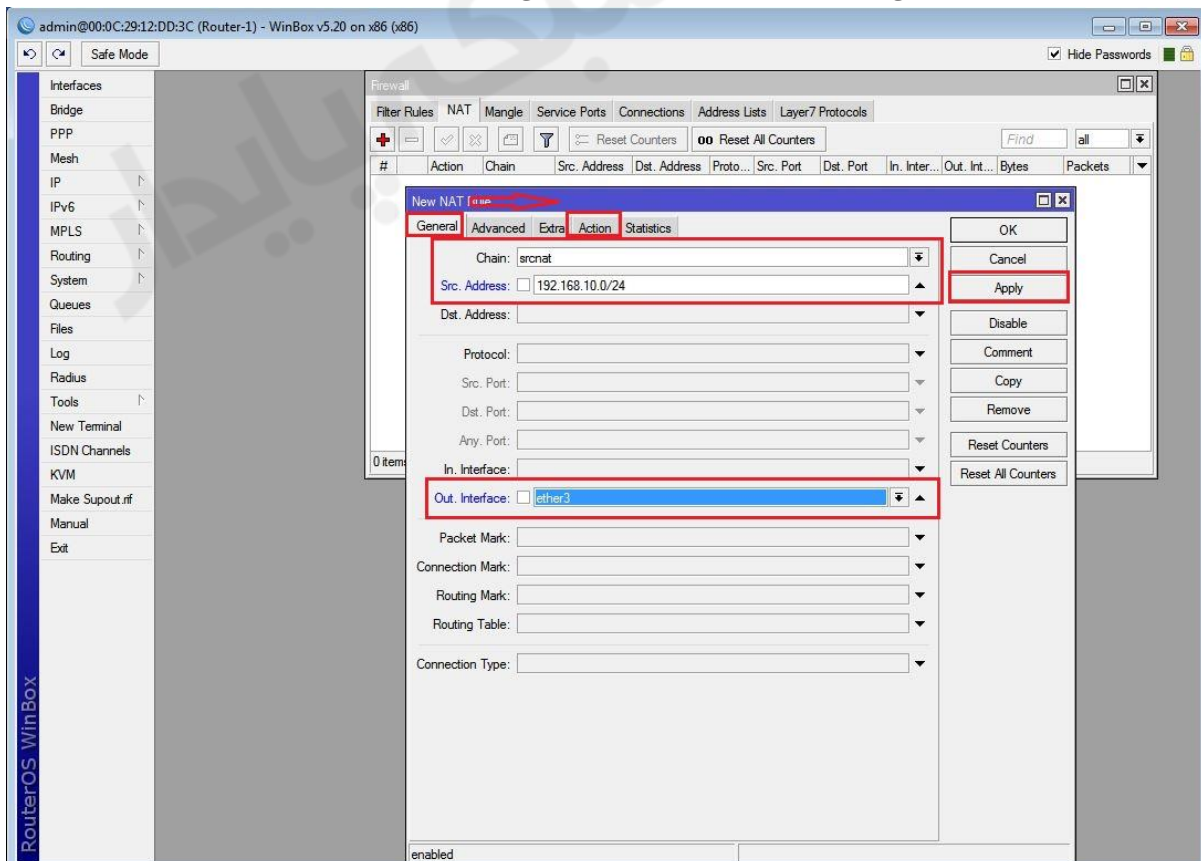

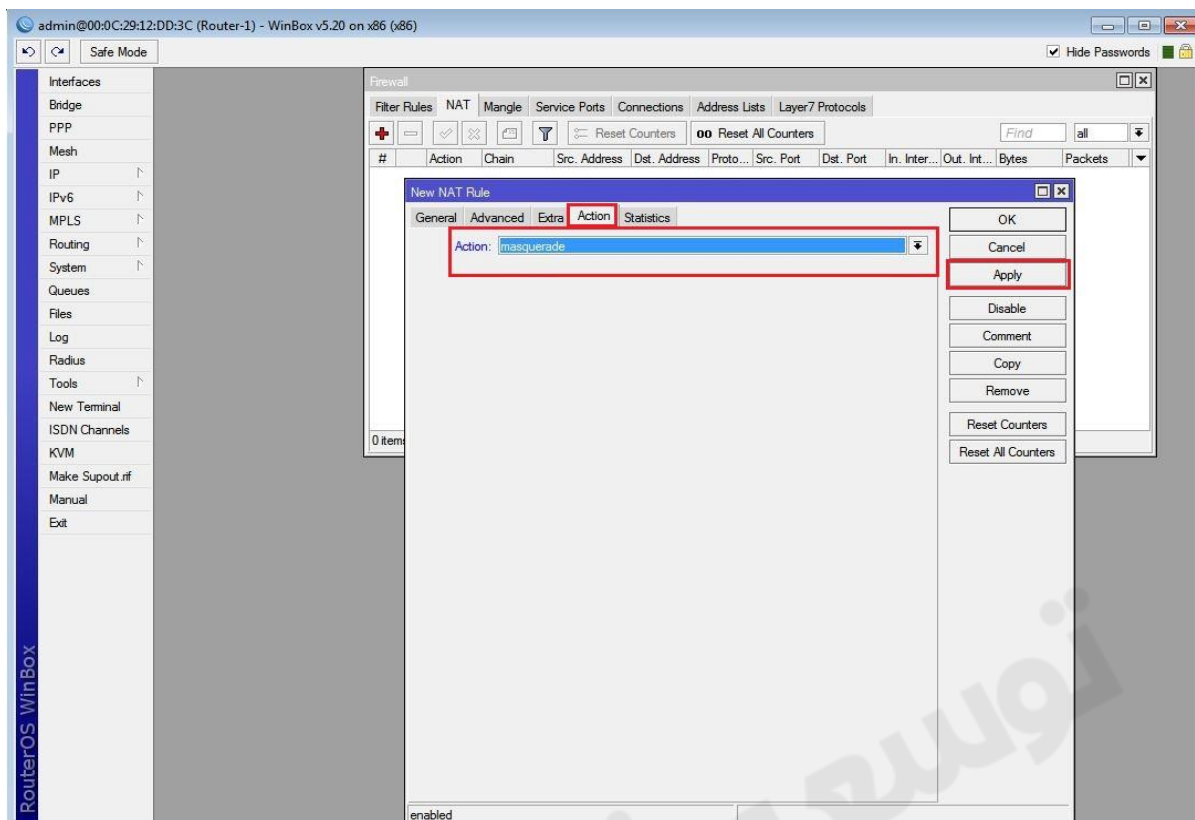
تعریف Default Route در روتر R3 :

تا اینجا کار ارتباط بین روترها برقرار است اما کلاینت های موجود در شبکه Lan-1 به اینترنت دسترسی ندارند (در این سناریو روتر R2 به عنوان اینترنت در نظر گرفته شده است) برای اینکه کلاینت های Lan-1 به اینترنت دسترسی داشته باشند باید Nat ایجاد کنیم.

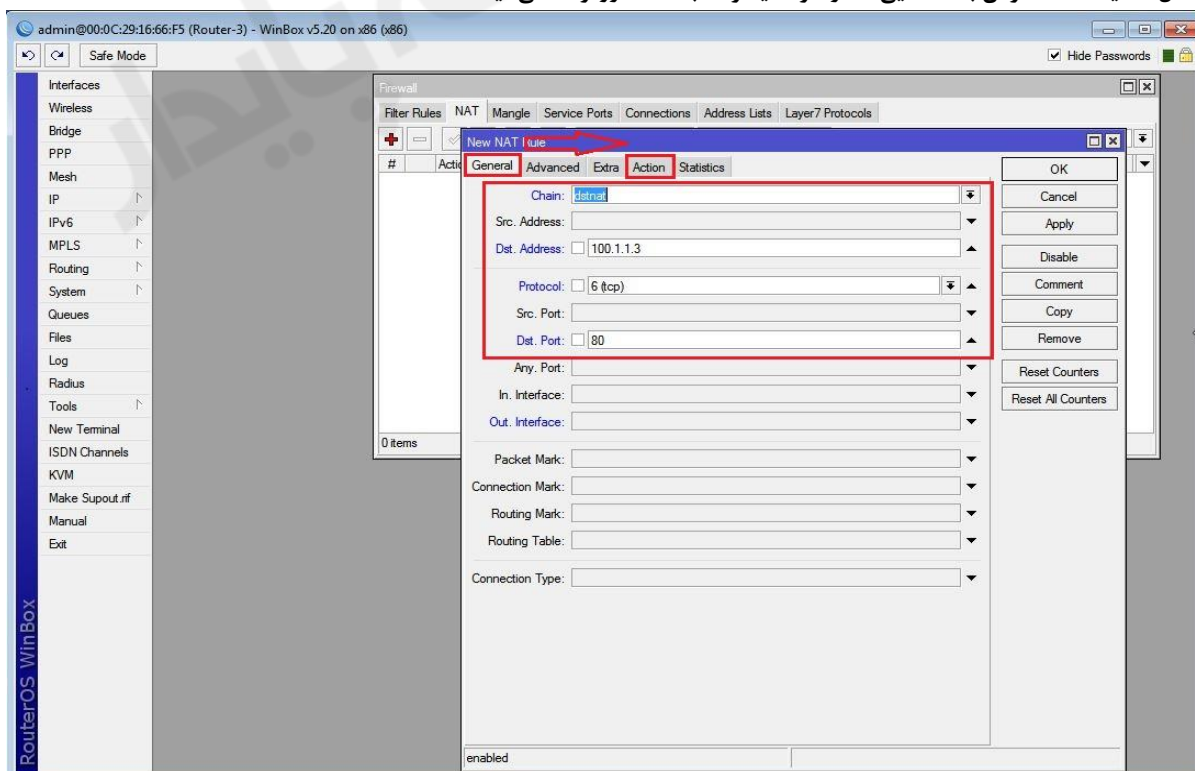
اعمال عملیات Nat برای بسته هایی که از طرف روتر R1 به سمت روتر R2 می آیند :

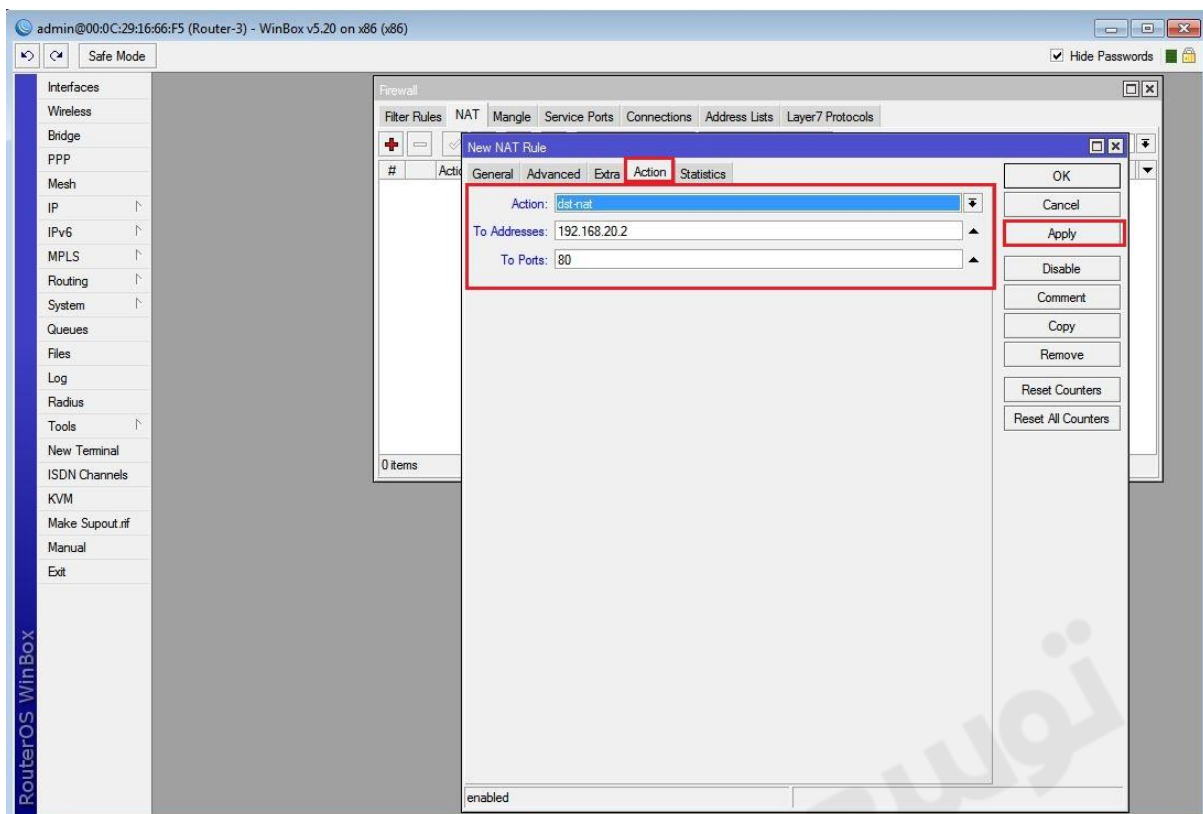

با این تنظیمات کلاینت های موجود در شبکه Lan-1 به اینترنت دسترسی پیدا می کند یعنی می تواند به روتر R2 و روتر R3 دسترسی داشته باشد. با این تنظیمات زمانی که کلاینت IP:100.1.1.3 را در مرورگر خود وارد می کند به صفحه Webfig روتر R3 دسترسی پیدا می کند در این سناریو هدف ما این بود که زمانی کلاینتی این IP را وارد کرد به وب سرور موجود در شبکه Lan-2 دسترسی پیدا کند. برای اینکار باید یک Nat با تنظیمات زیر انجام دهیم.

اعمال عملیات Nat کردن بسته هایی که از طرف اینترنت به سمت روتر R3 می آیند :

تنظیمات IP کلاینت را همانند سناریو انجام می دهیم .
 با تنظیمات IP در کلاینت و با تنظیماتی که بر روی روترها انجام دادیم زمانی که در سیستم کلاینت IP:100.1.1.3 را وارد کنیم به وب سرور دسترسی پیدا می کنیم.

فصل پنجم : فیلترینگ

: Filtering

یکی دیگر از قابلیت های فایروال ایجاد فیلترینگ است. در فیلترینگ پکت هایی که از روتر عبور می کنند تحت کنترل قرار می گیرند و براساس قوانینی که به آنها Rule گفته می شود فیلتر می شوند.

قاعده کلی فیلترینگ :

فایروال بر پایه ی رول های آن بنا شده است یعنی فایروال و روتر کاری را انجام می دهد که رول ها بگویند. هر رول از دو قسمت تشکیل شده است :

➤ قسمت اول : ترافیک بسته ها را مشخص می کند (ترافیک ورودی و یا خروجی از میکروتیک).

➤ قسمت دوم : عملیاتی است که بر روی بسته ها انجام می شود.

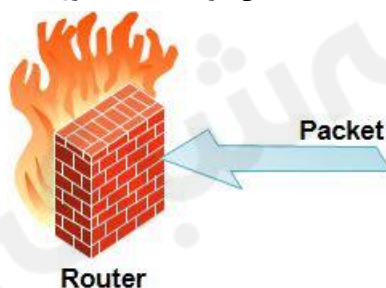
تنظیمات فیلترینگ در روتر :

```
[admin@Router-1]>ip firewall filter add chain=[input / output / forward] src-address=[source ip address]  
action=[drop / accept / reject] dst-port=[destination port] protocol=[protocol]
```

پارامترهای مورد استفاده در Rule های فیلترینگ :

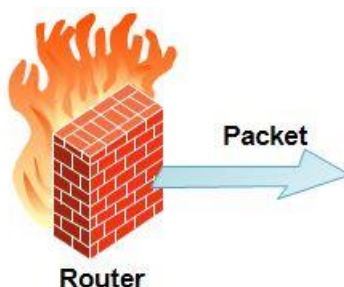
(۱) chain : در این پارامتر ، مسیر ترافیک بسته های مورد نظر را مشخص می کنیم این پارامتر می تواند سه حالت را در بر گیرد :

(۱-۱) Input : این حالت مربوط به پکت هایی است که مقصدشان خود دستگاه میکروتیک است.

بطور مثال : ارسال بسته های ICMP برای Ping کردن روتر میکروتیک و یا زمانی که شما با استفاده از WinBox و SSH و ... ممکن است به میکروتیک متصل شوید بنابراین Chain=Input قرار م دهیم.

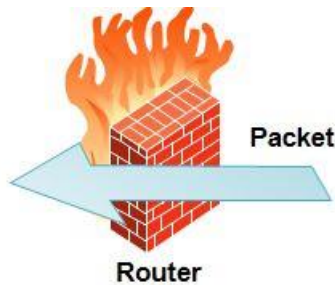
(۲-۱) Output : این حالت مربوط به بسته هایی است که از روتر میکروتیک خارج می شوند.

بطور مثال : بسته هایی که از داخل روتر سعی در Telnet زدن به سیستم یا دستگاهی را داشته باشند و یا روتر سعی در اتصال به سرویس دهنده های DNS و NTP و ... را داشته باشد.

(۳-۱) Forward : این حالت مربوط به ترافیکی است که از روتر شما عبور می کند.

فرایند ارسال بسته از یک کارت شبکه روتر به کارت شبکه دیگر آن را Forward می گویند.

بطور مثال : یک سیستم داخلی درخواست سائیتی را از اینترنت داشته باشد و چنانچه روتر شما نقش **Gateway** در شبکه را داشته باشد روتر بسته درخواست را از کارت شبکه ایی که به شبکه داخلی مرتبط باشد دریافت می کند و به کارت شبکه ایی که به **WAN** مرتبط است ارسال می کند.

۲) Action: در این پارامتر عملیاتی که بر روی **Packet** ها اعمال می شود را تعیین می کنیم.

۲-۱) Accept: در این حالت به بسته ها اجازه عبور داده می شود.

۲-۲) Drop: در این حالت به بسته اجازه عبور داده نمی شود. به عبارتی بسته ها متوقف می شوند و هیچ جوابی به فرستنده بسته ها داده نمی شود.

۲-۳) Reject: همانند **Drop** است با این تفاوت که پیامی با استفاده از بسته **ICMP** نیز به کاربر نشان می دهد.

۲-۴) add-dst-to-address-list: IP مقصد را ذخیره می کند.

۲-۵) add-dst-to-address-list: IP مبدا را ذخیره می کند.

قبل از اینکه به رفتار این دو به پردازیم بهتر است با **Address List** ها آشنا بشیم. **Address List** ها زمانی به کار می آیند که شما بخواهید برای تعداد زیادی **IP** که از یک محدوده یا رنج نیستند تصمیم بگیرید. مثلاً می خواهیم سه **IP** جدا را از دسترسی به وب محروم کنیم بدون استفاده از **Address List** ها باید سه رول متفاوت را بنویسیم. اگر این تعداد **IP** ها ۱۰۰ تا بود چه اتفاقی می افتاد؟ برای راحتی اینگونه موارد از آدرس لیست ها استفاده می شود. به این معنی که آدرس های مورد نظر را در یک لیست قرار داده و به ازای آن لیست یک رول را می نویسیم.

در صورتی که خواسته باشید بعضی از **IP** های ورودی رو **Log** کنید مثلاً کسانی که سعی می کنند از طریق **Winbox** به روتر وصل شوند می توان به کمک دو **Action** بالا یک لیست آدرس از آنها تهیه کنید.

۲-۶) Log: تقریباً شبیه دو مورد بالا می باشد اما با چند تفاوت مهم. **Log** یک سری اطلاعات را برای ما ذخیره می کند که این اطلاعات از طریق منوی اصلی گزینه **Log** قابل دسترسی می باشد این اطلاعات شامل موارد زیر می باشد:

In-interface, out-interface, src-mac, protocol, src-port

اولین تفاوت همین اطلاعات بالا می باشد که با اطلاعات ذخیره شده قبل متفاوت می باشد و دوم اینکه شما از لیست آدرس ها در رول های بعدی می توانید استفاده کنید اما **Log** صرفاً جهت اطلاع می باشد.

۲-۷) Jump: پرش به زنجیره **Chain** مشخص شده است.

۲-۸) Return: برگرداندن کنترل به زنجیره در جایی که پرش صورت گرفته است

۲-۹) Trapit: ضبط و نگهداری ارتباط **Tcp** (کاربرد در کم کردن اثر حملات **Dos**). این **Action** بسته های **Tcp** را نگه میدارد و به آنها جواب مناسبی می دهد.

۲-۱۰) Passthrough: این **Action** کار خاصی انجام نمی دهد صرفاً از رول خارج می شود یا صرف نظر می کند. در نظر نگرفتن قانون و رفتن به قانون بعدی (کاربرد: بیشتر برای آمار گیری)

۳) Src-Address: برای مشخص کردن آدرس فرستنده یک بسته، از این پارامتر استفاده می کنیم.

نکته : چنانچه بخواهیم بسته های مربوط به تمامی کلاینت های موجود در شبکه مبدا را فیلتر کنیم پارامتر **Src-Address** را خالی می گذاریم.

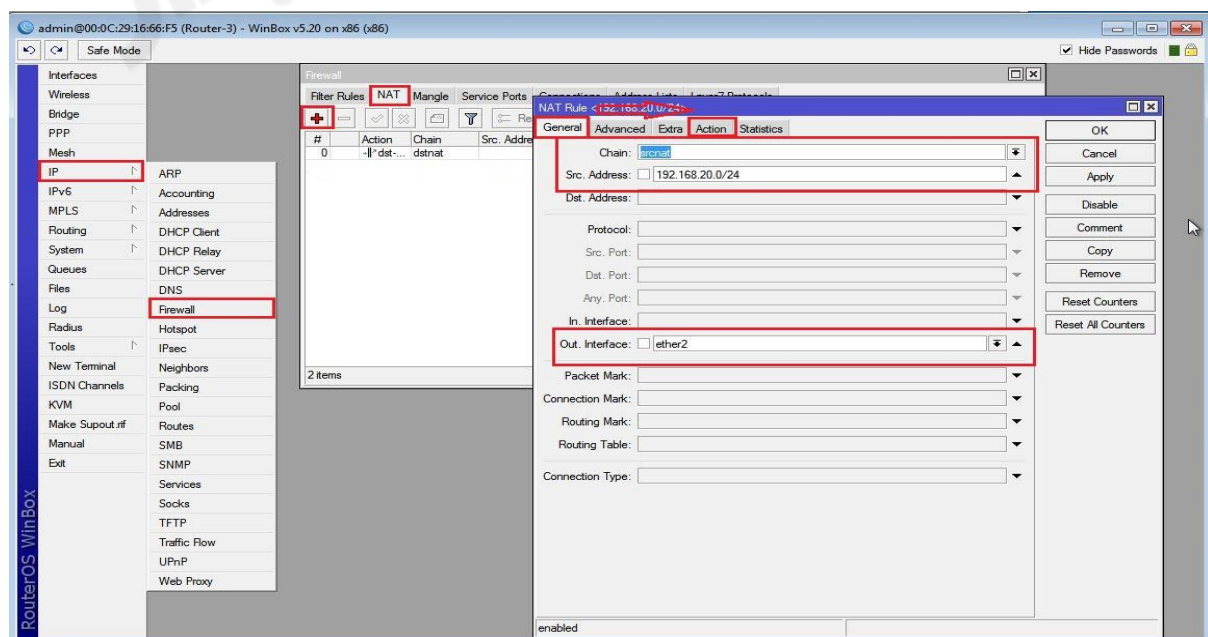
نکته: چنانچه در دستور فیلترینگ این پارامتر را ذکر نکنیم کل پورت‌ها را در نظر می‌گیرد.

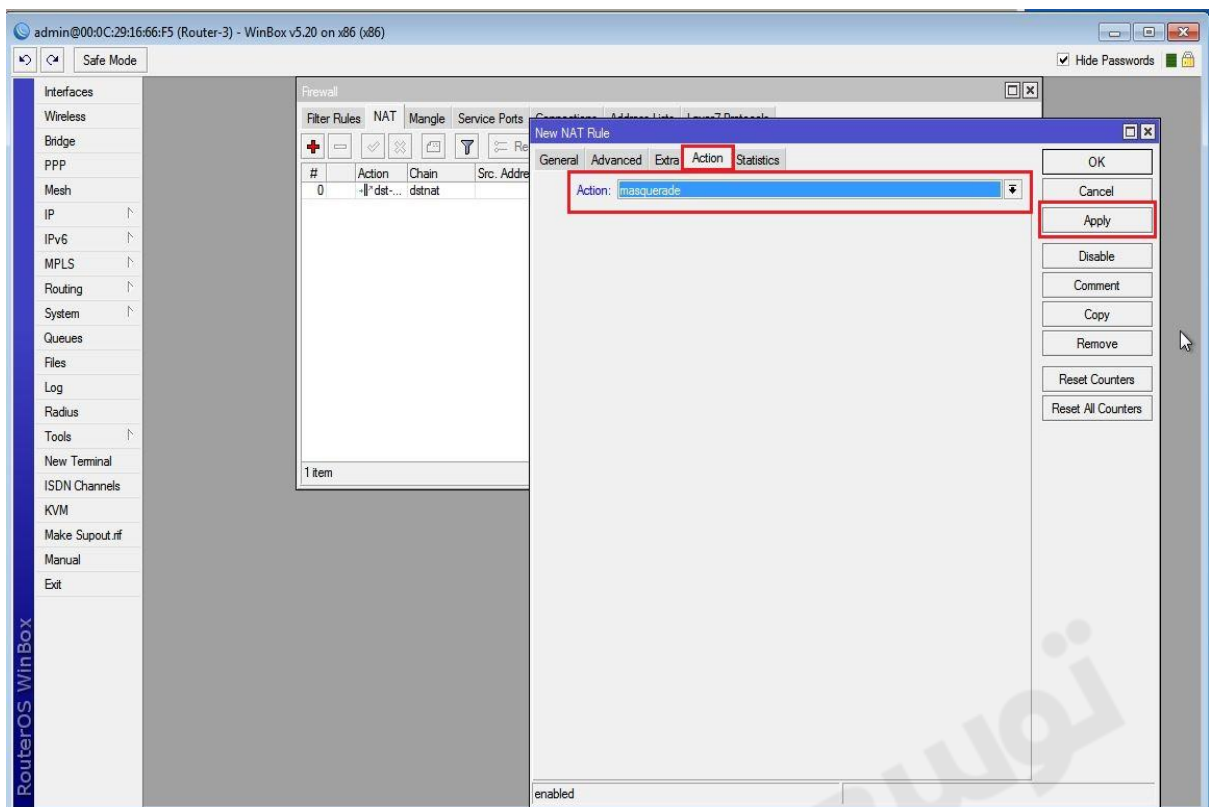
بطور مثال : بسته های مربوط به پروتکل ICMP برای Ping کردن

The diagram illustrates a network topology for NAT configuration. It features three routers: R1, R2, and R3. R1 is connected to LAN-1 (192.168.10.0/24) via ether1 (Host Only) and ether2 (192.168.10.1). R1 is also connected to R2 via ether3 (200.1.1.2). R2 is connected to the Internet cloud via ether1 (Host Only) and ether2 (200.1.1.2). R2 is also connected to R3 via ether3 (100.1.1.1). R3 is connected to LAN-2 (192.168.20.0/24) via ether1 (Host Only) and ether2 (192.168.20.1). R3 is also connected to R2 via ether3 (100.1.1.2). LAN-1 contains three desktop computers. LAN-2 contains a server and a globe icon.

نکته : توجه داشته باشید در این سناریو روتر R2 به عنوان اینترنت در نظر گرفته شده است.

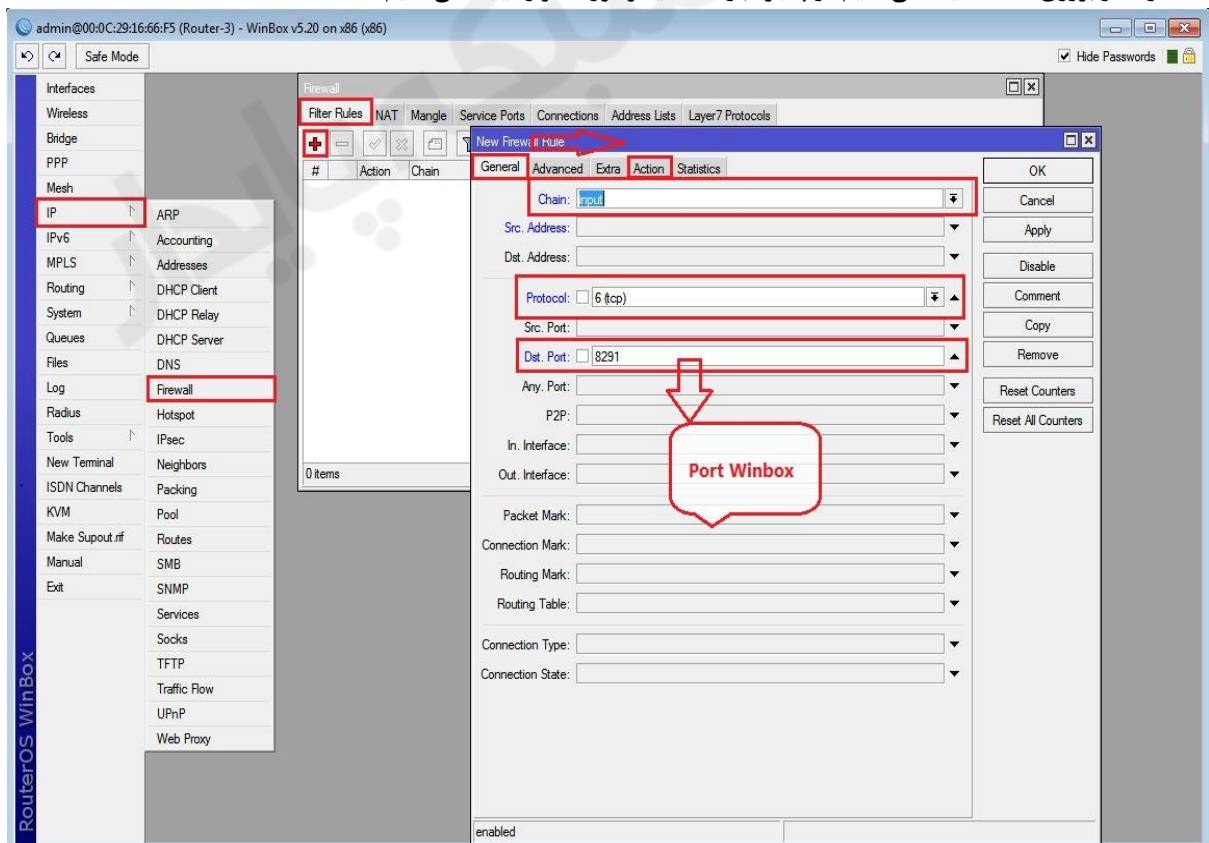
اعمال عملیات Nat بر روی بسته هایی که به سمت روتر R3 می آیند :

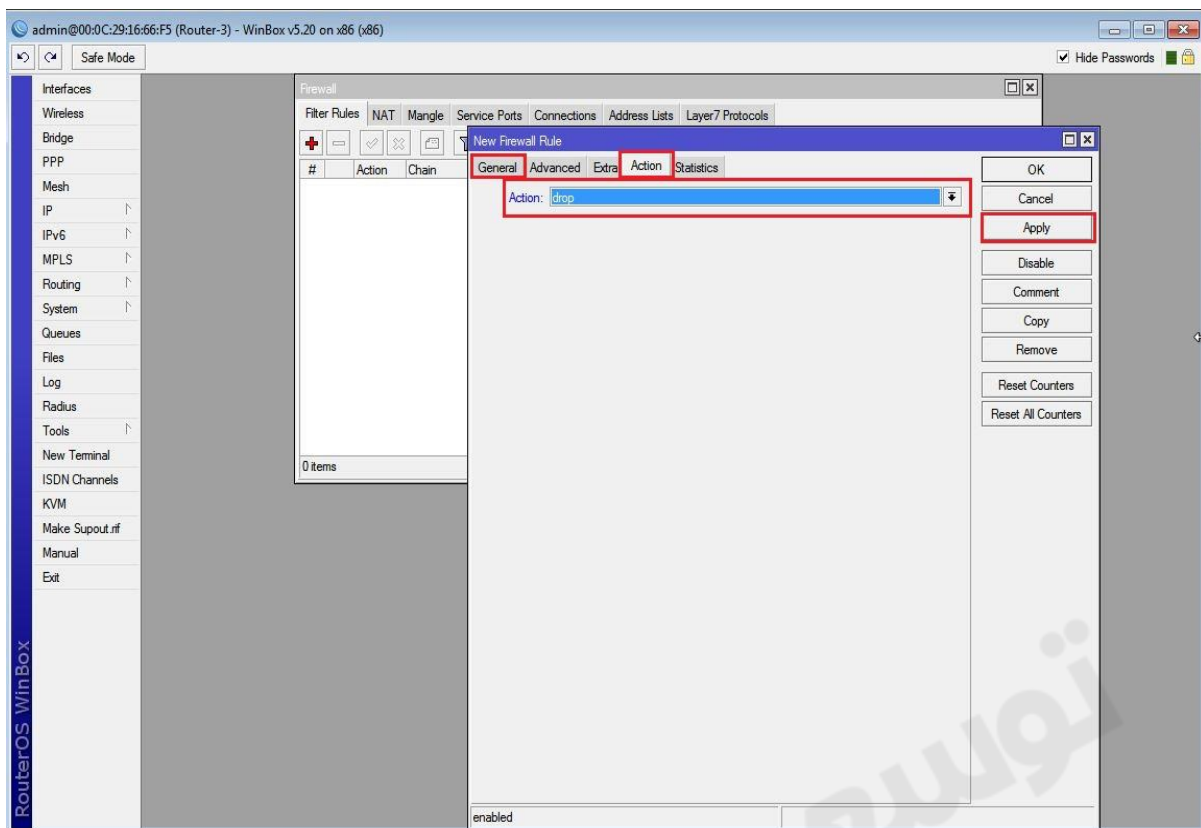

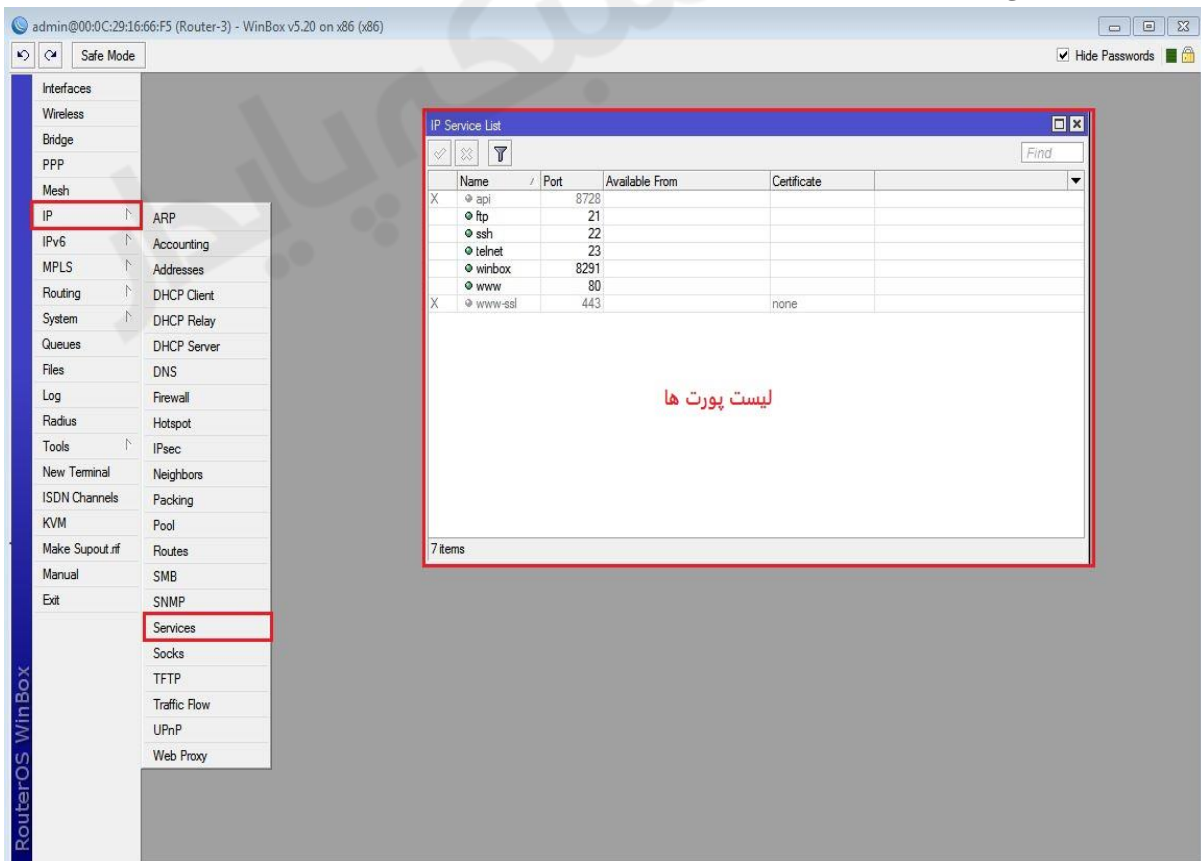
مثال (۱) هیچ سیستمی نتوانند از طریق Winbox به روتر R3 متصل شوند :

برای ایجاد فیلترینگ از منوی اصلی گزینه IP و از زیرمنوی باز شده پنجره باز شده به بخش **Filter Rule** رفته و بر روی **ADD** کلیک می کنیم در پنجره باز شده فیلتر مورد نظر را ایجاد می کنیم.

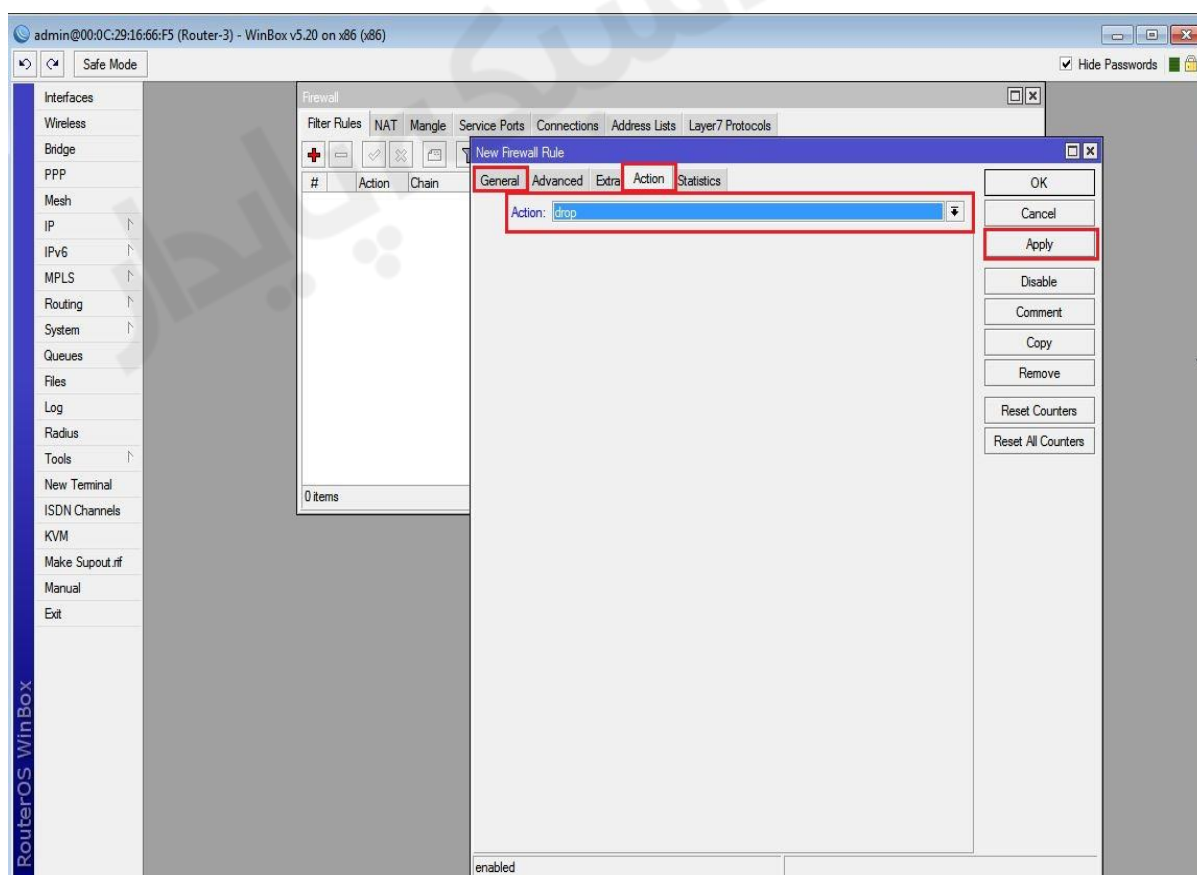
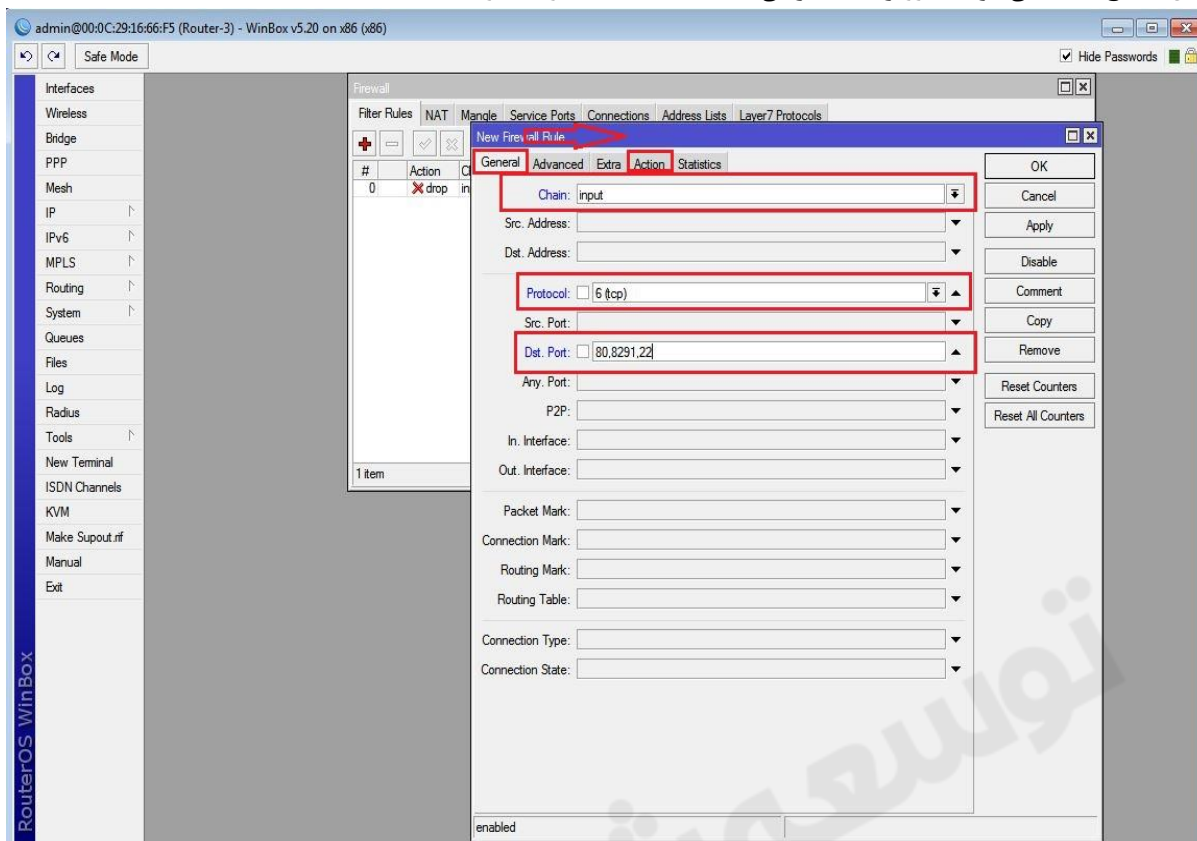

برای دیدن لیست پورت ها می توانیم از منوی اصلی گزینه IP و از زیرمنوی باز شده Services را انتخاب کنیم در پنجره باز شده لیست پورت ها را مشاهده می کنید.

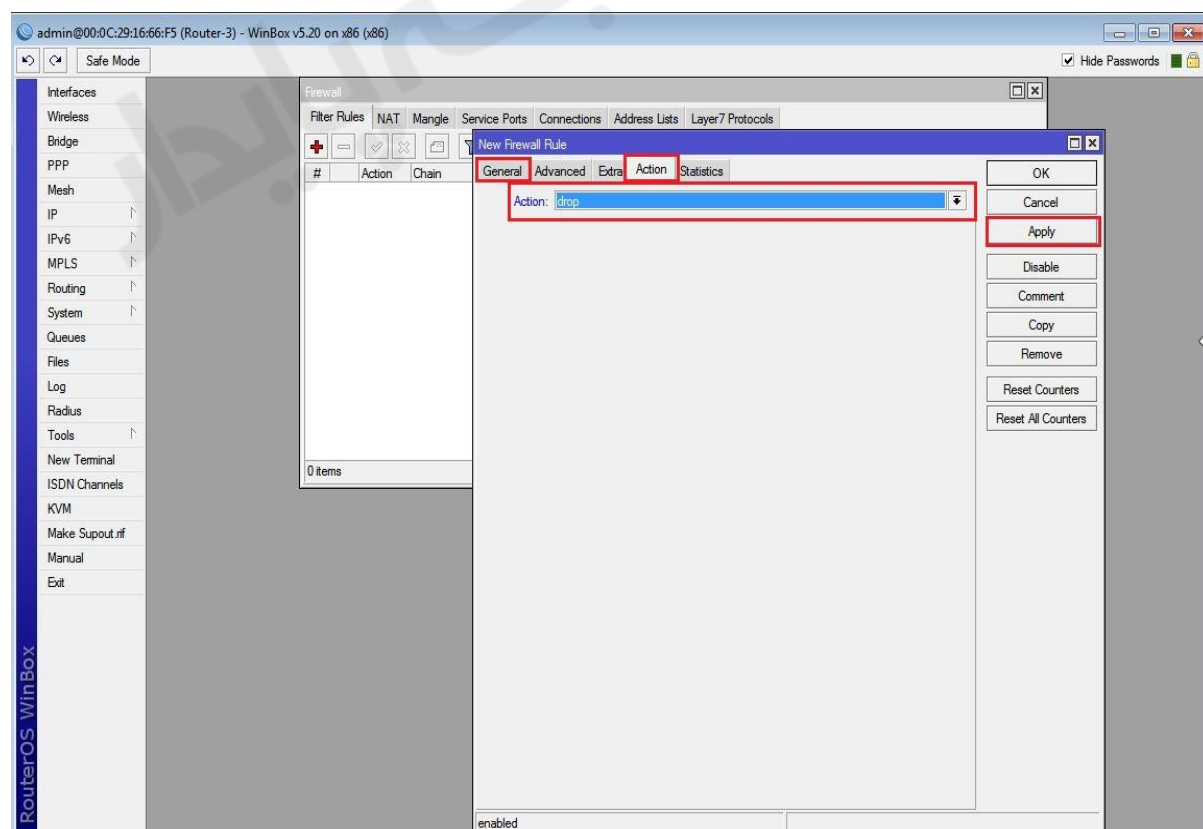
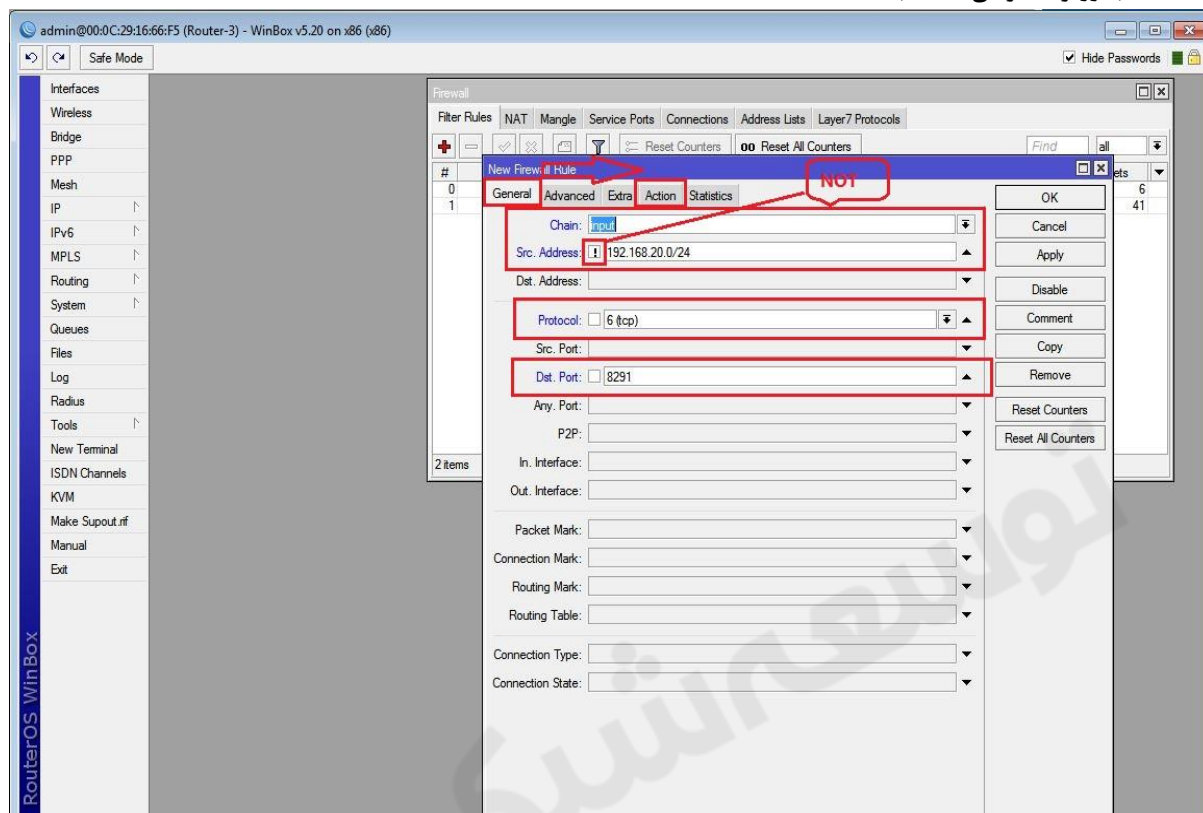

مثال ۲) هیچ شبکه ای نتواند به روتر R3 دسترسی داشته باشد (SSH و Winbox و Webfig)

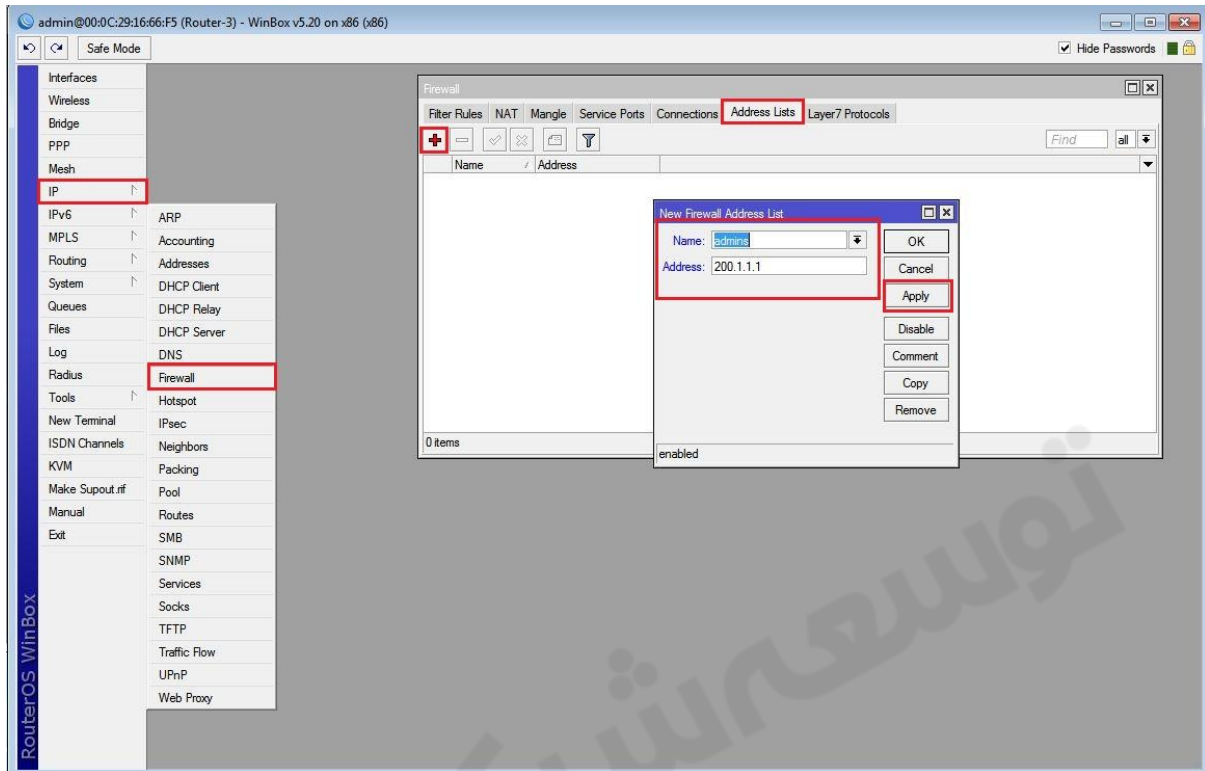
مثال ۳) شبکه ایی که مستقیم به روتر R3 در ارتباط است (یعنی Lan-2) بتواند با Winbox به روتر R3 دسترسی داشته باشد اما بقیه شبکه ها نتوانند دسترسی داشته باشند.

نکته : در این مثال چون Not را انتخاب کردیم یعنی همه ی شبکه ها بجز شبکه ایی که در Src-address وارد کردیم نتوانند از طریق Winbox به روتر دسترسی داشته باشند.

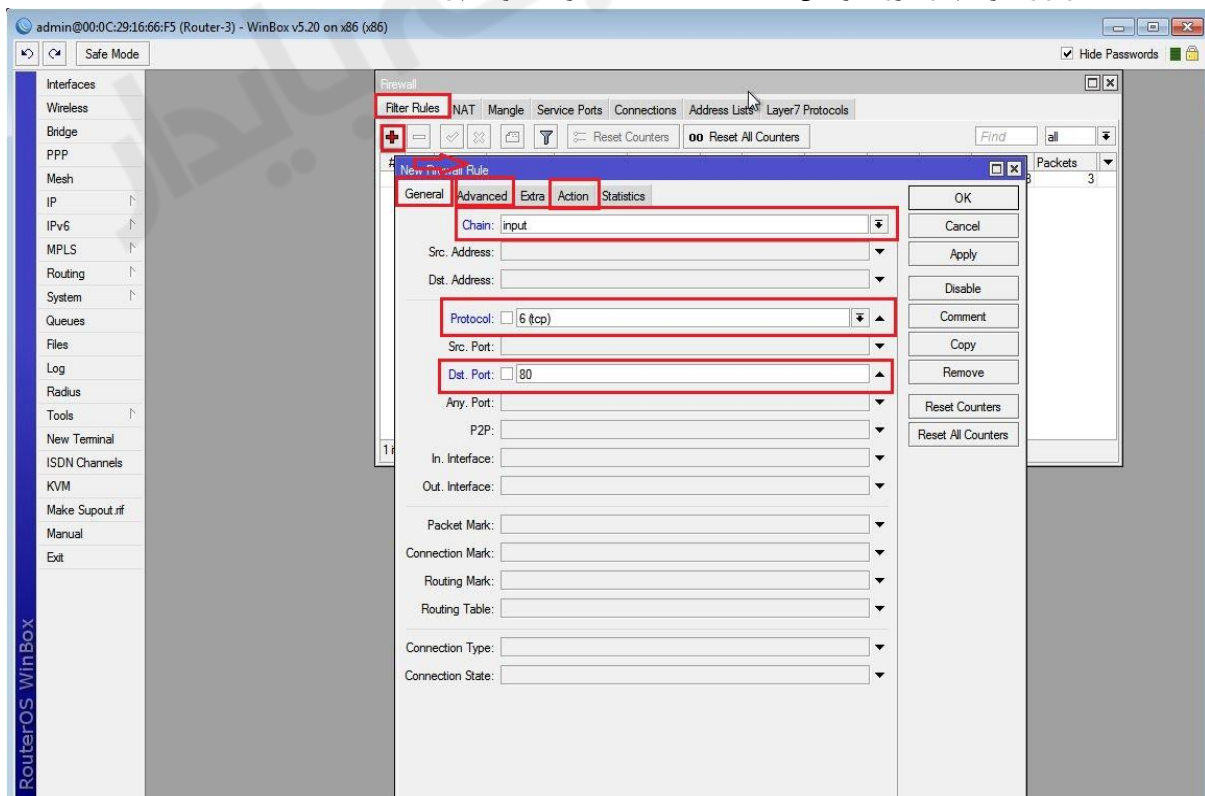

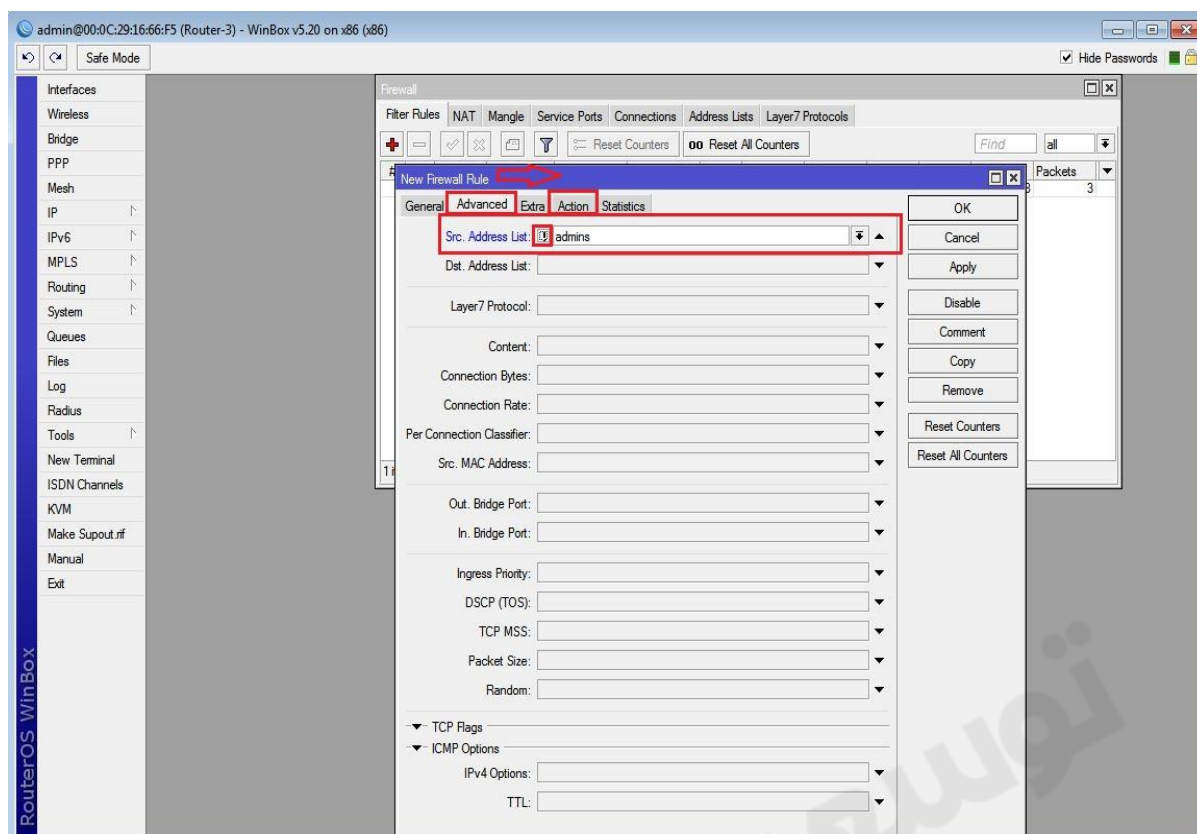
مثال ۴) فقط یک سری کاربران بتوانند به کمک Webfig به روتر R3 دسترسی داشته باشند.

ابتدا یک آدرس لیست از کاربرانی که می خواهیم دسترسی به آنها بدهیم ایجاد می کنیم سپس فیلترینگ اعمال می کنیم. برای ایجاد کردن آدرس لیست از منوی اصلی گزینه IP و از زیرمنوی باز شده Firewall را انتخاب میکنیم و از پنجره باز شده به بخش Address List رفته و بر روی ADD کلیک می کنیم. در پنجره باز شده هر چند کاربر که مورد نیاز باشد را تعریف میکنیم. (براساس IP)

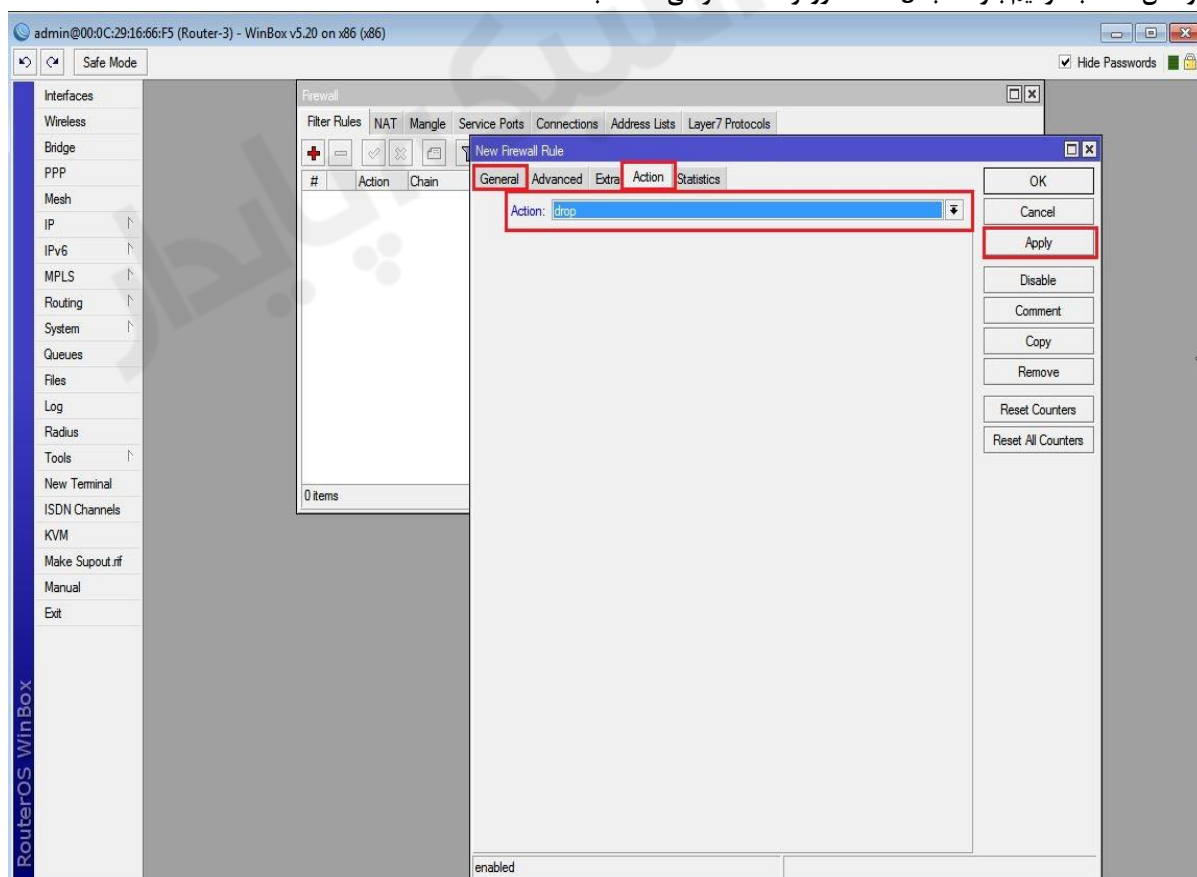

دلیل اینکه در قسمت Address : 192.168.10.2 را وارد نکردیم این بود که این IP از طریق روتر R1 ، Nat می شود به همین خاطر IP:200.1.1.1 را وارد کردیم در صورت نوشتن IP:192.168.10.2 به جواب نخواهیم رسید.

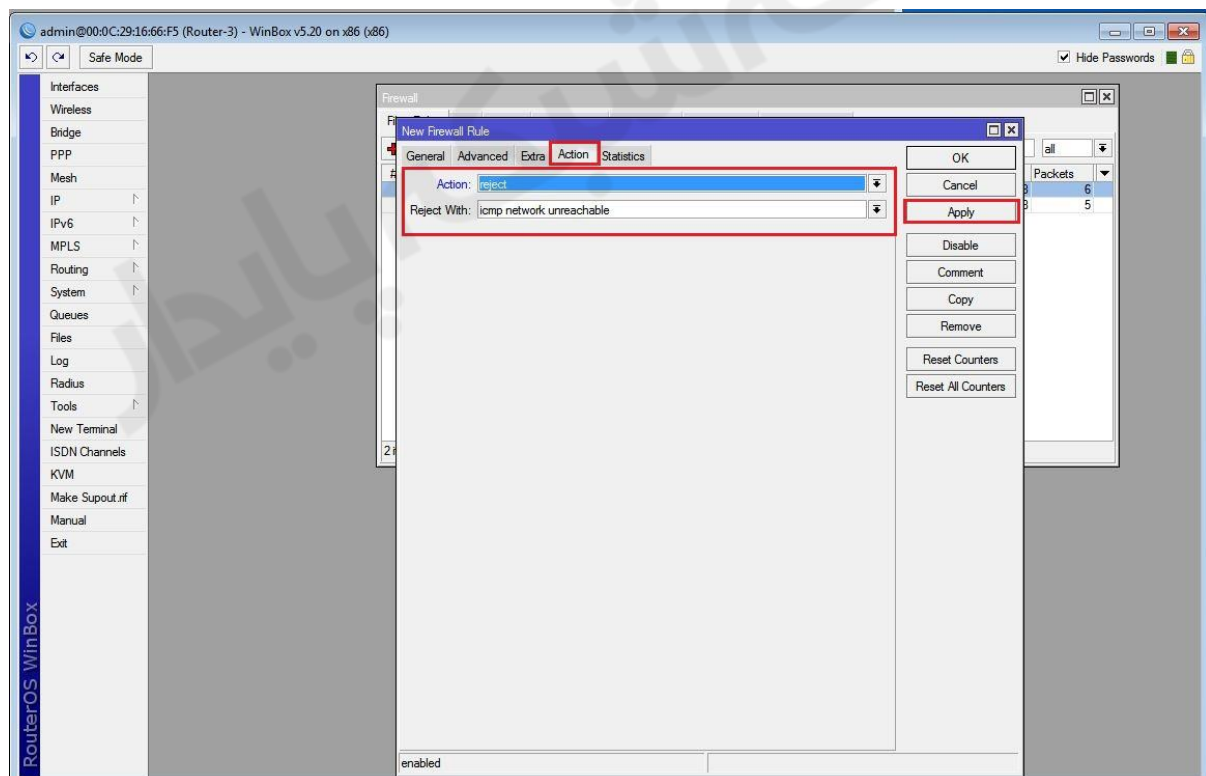
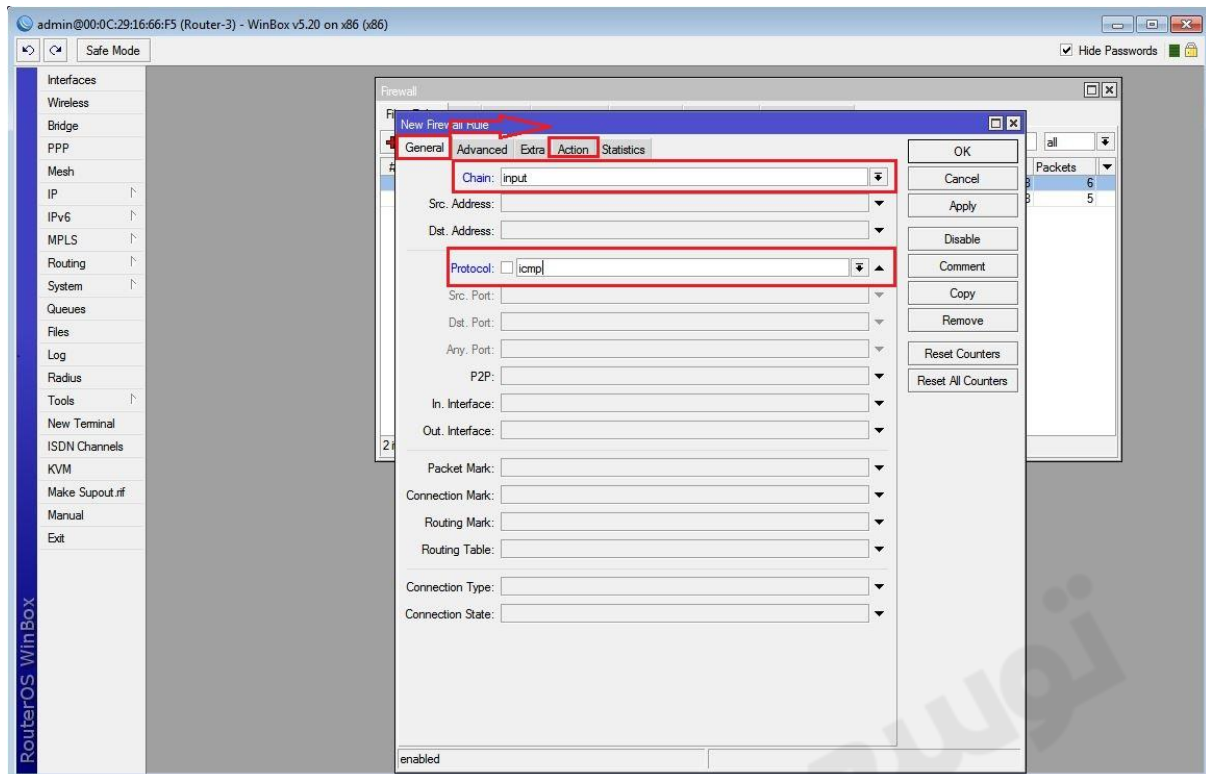

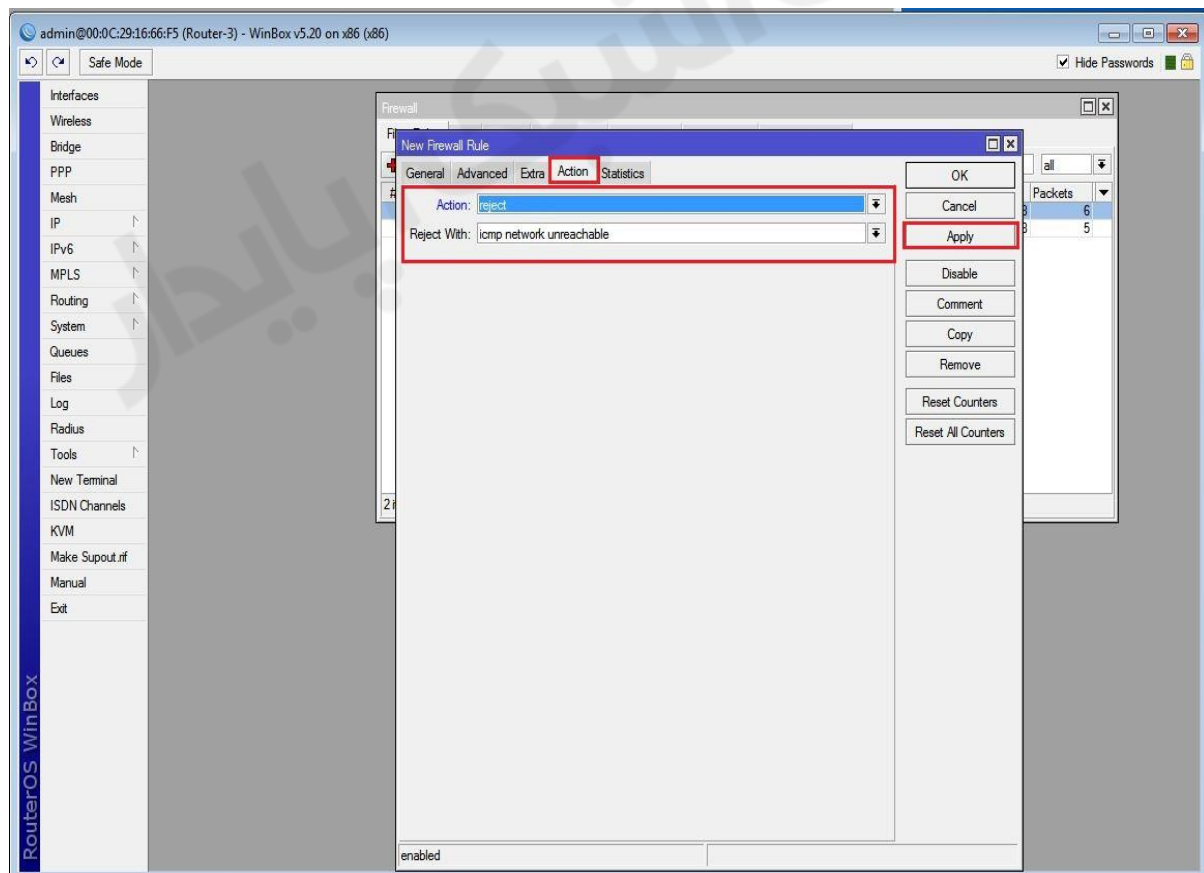
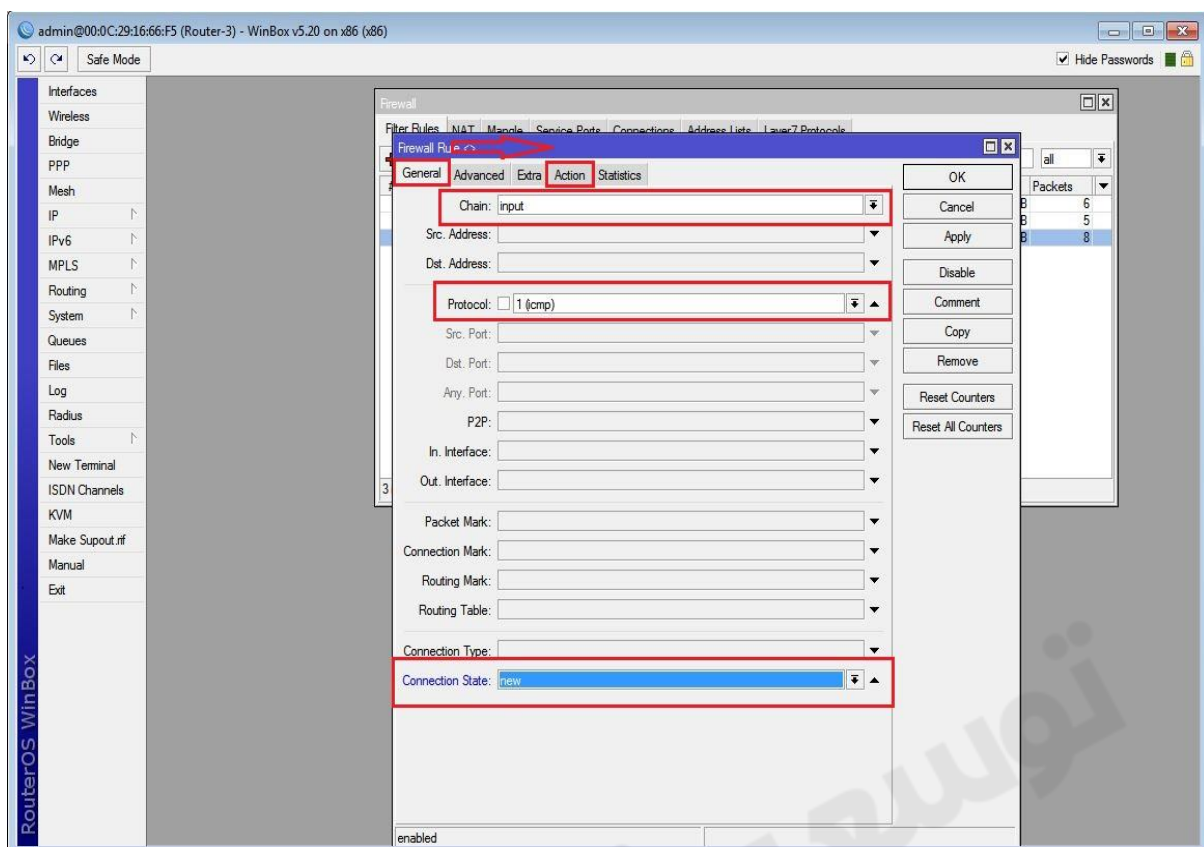
در **Src-Address List** آدرس لیستی که خودمان ایجاد کردیم را انتخاب می کنیم و گزینه **Not** را نیز فعال می کنیم تا فقط کاربرانی که خودمان انتخاب کردیم بتوانند به **Webfig** روتر **R3** دسترسی داشته باشند.

مثال ۵) می‌خواهیم رولی ایجاد کنیم که هیچ سیستمی نتواند روتر R3 را Ping کند.

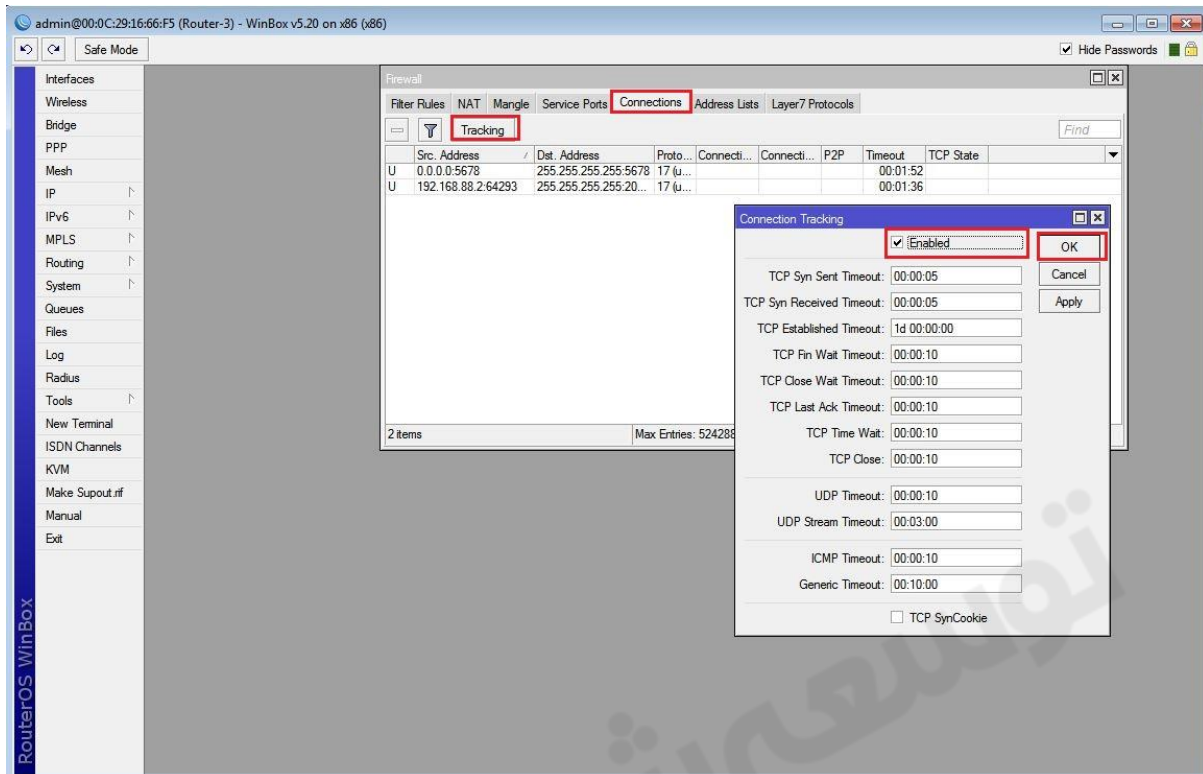

با تنظیم این فیلترینگ بسته‌هایی که به روتر R3 وارد می‌شود ping داده نمی‌شود. در قسمت **Reject With** پیامی که خودمان مشخص کردیم نشان داده می‌شود. اگر از داخل روتر به یک شبکه دیگر Ping بدیم پیام **Timeout** داده می‌شود چون **ICMP** یک پیام دو طرفی که دارای **Send** و **Recive** می‌باشد. ما می‌خواهیم یک استثنا قائل شویم تا اگر از داخل روتر Ping زدیم باز باشد ولی از هر شبکه‌ای خواستن روتر را Ping کنند بسته باشد.

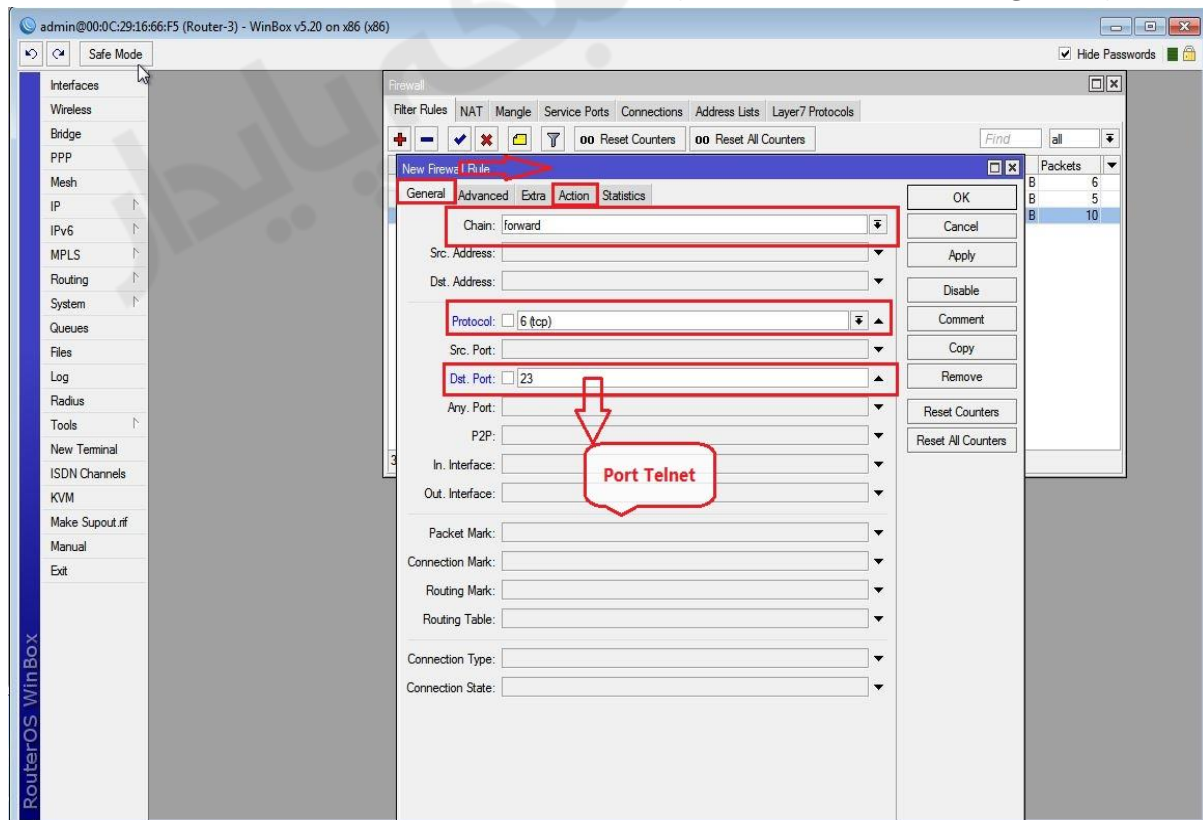

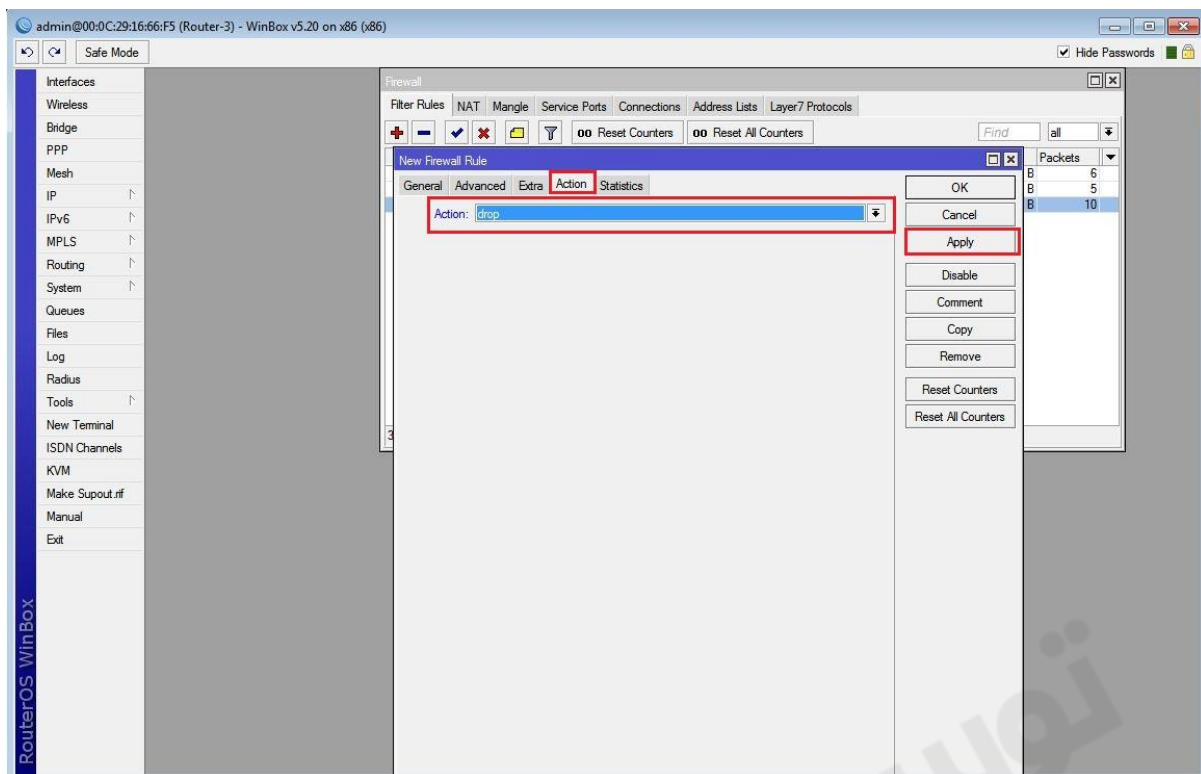
با این تنظیمات زمانی که از داخل روتر به هر شبکه ایی Ping بزیم بسته ICMP فیلتر نمی باشد.

نکته : در صورتی که هنوز نمی توانید از داخل روتر Ping کنید از پنجره Firewall به بخش Connections رفته و بر روی Traking کلیک کرده و از پنجره باز شده یکبار تیک گزینه Enable را برداشته Ok میزنیم و سپس مجدداً آن تیک را قرار می دهیم. در خیلی از موارد که ما با فایروال کار می کنیم و به جواب نمیروسیم با این کار مشکل ما حل می شود. (براساس تجربه)

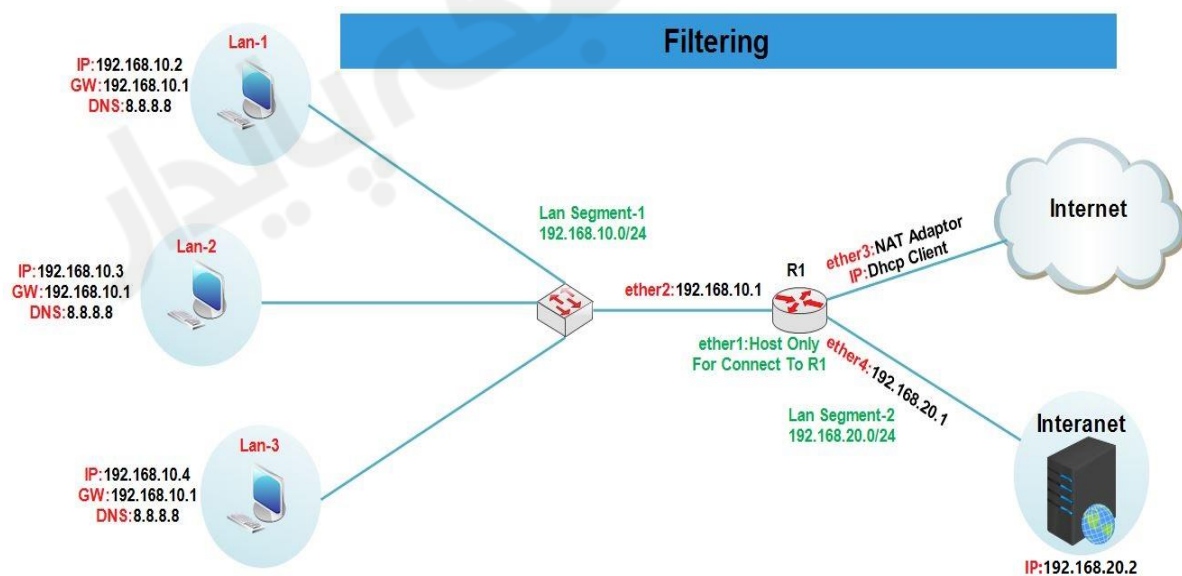
مثال ۶) هیچ سیستمی اجازه ارتباط از طریق Telnet به هیچ مقصدی را نداشته باشد.

با این تنظیم چنانچه سیستمی بخواهد به خود روتر Telnet بزند مشکلی وجود ندارد اما چنانچه بخواهید این رول را طوری تنظیم کنید که کلاینت ها نتوانند به روتر Telnet بزنند باید Chain=input قرار دهید.

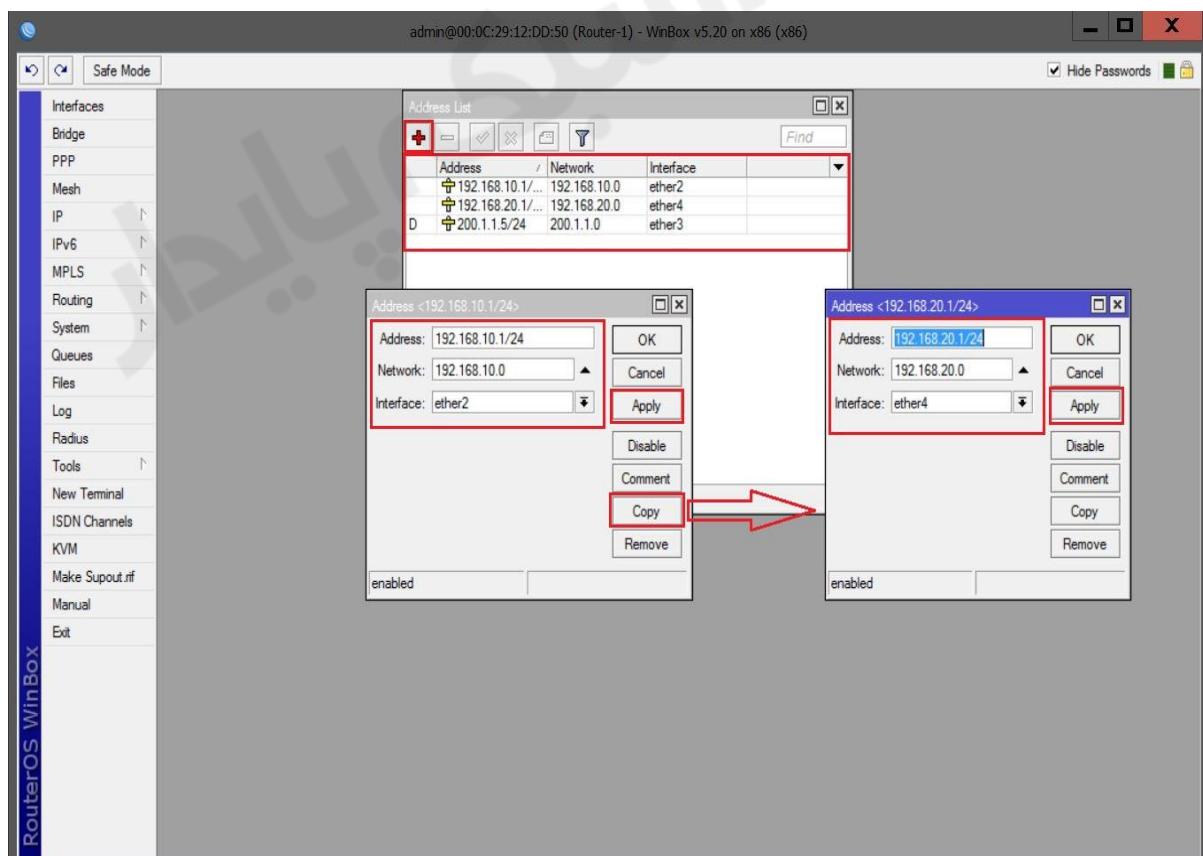
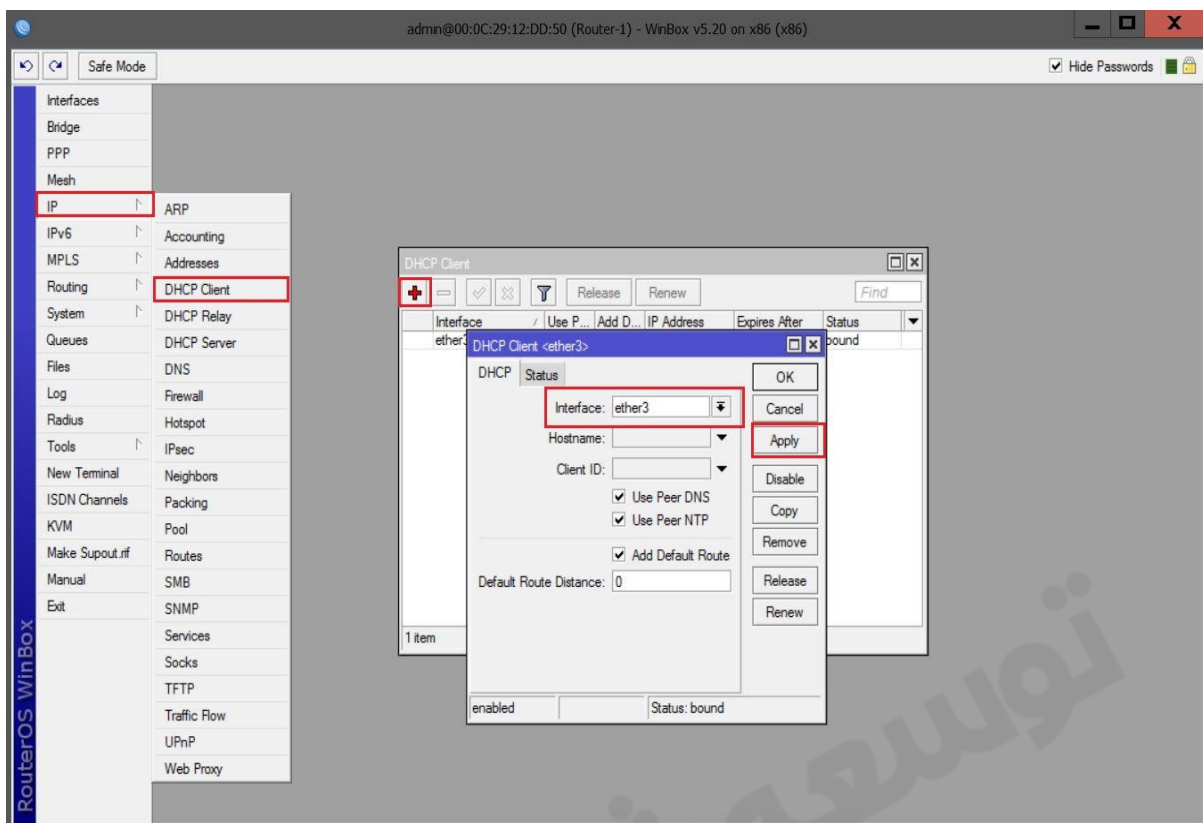
سناریو ۲: هدف از انجام این سناریو بررسی عملیات Filtering می باشد.

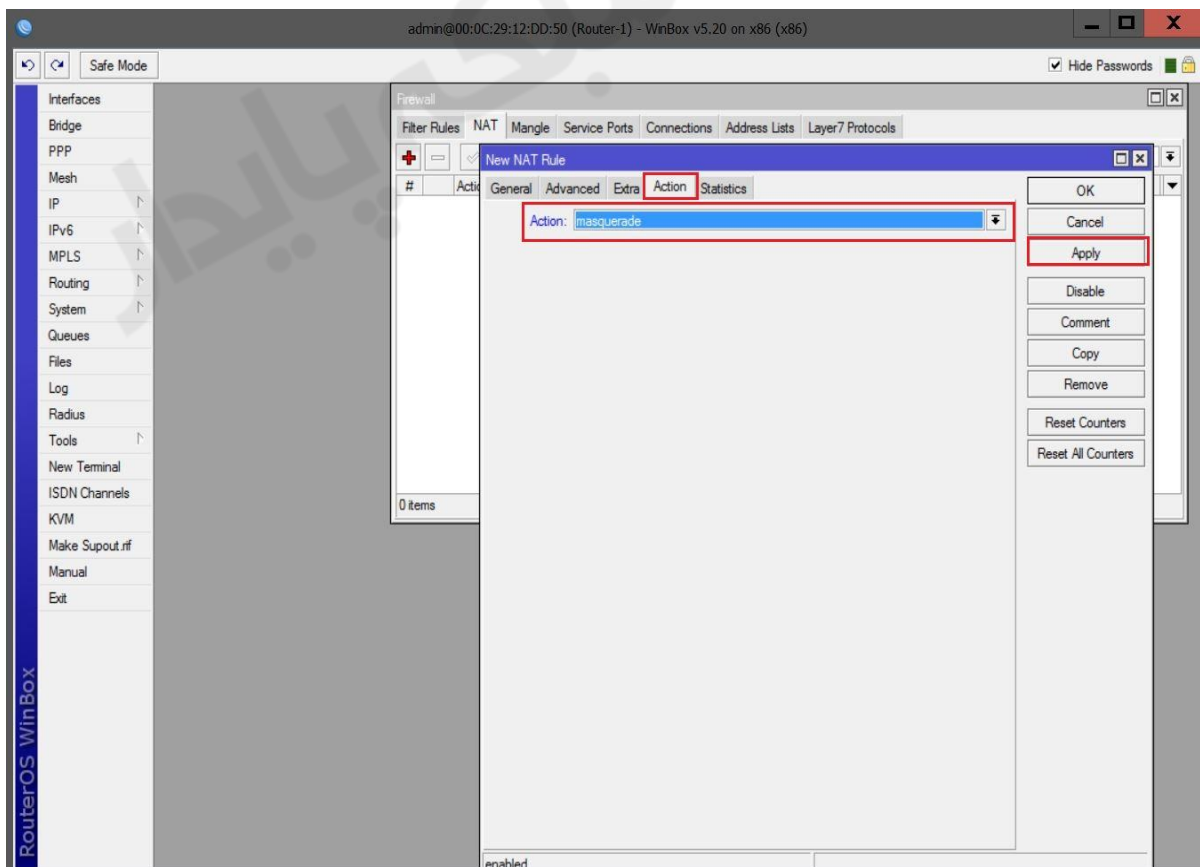
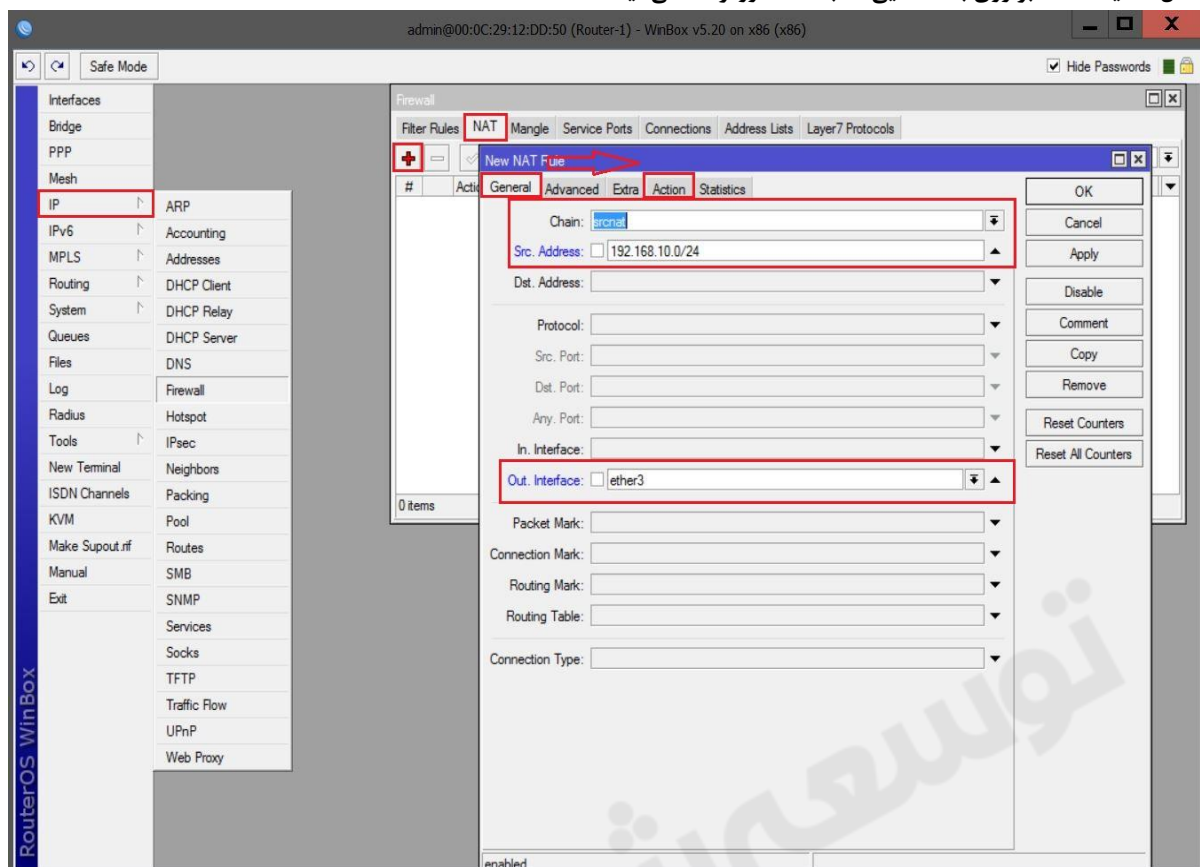
در این سناریو روتر R1 را به گونه ایی تنظیم می کنیم که Lan-1 تنها به وب سرور موجود در شبکه اینترنت ، Lan-2 تنها به اینترنت و Lan-3 هم به اینترنت و هم به اینترنت دسترسی داشته باشند.
برای پیاده سازی این سناریو :

- سه سیستم جهت شبیه سازی کلاینت های موجود در هر Lan.
- یک روتر به عنوان Firewall (این روتر از طریق کارت شبکه ether3 به اینترنت دسترسی دارد).
- یک سرور ۲۰۱۲ جهت شبیه سازی شبکه اینترنت که بر روی آن وب سرور راه اندازی شده است.

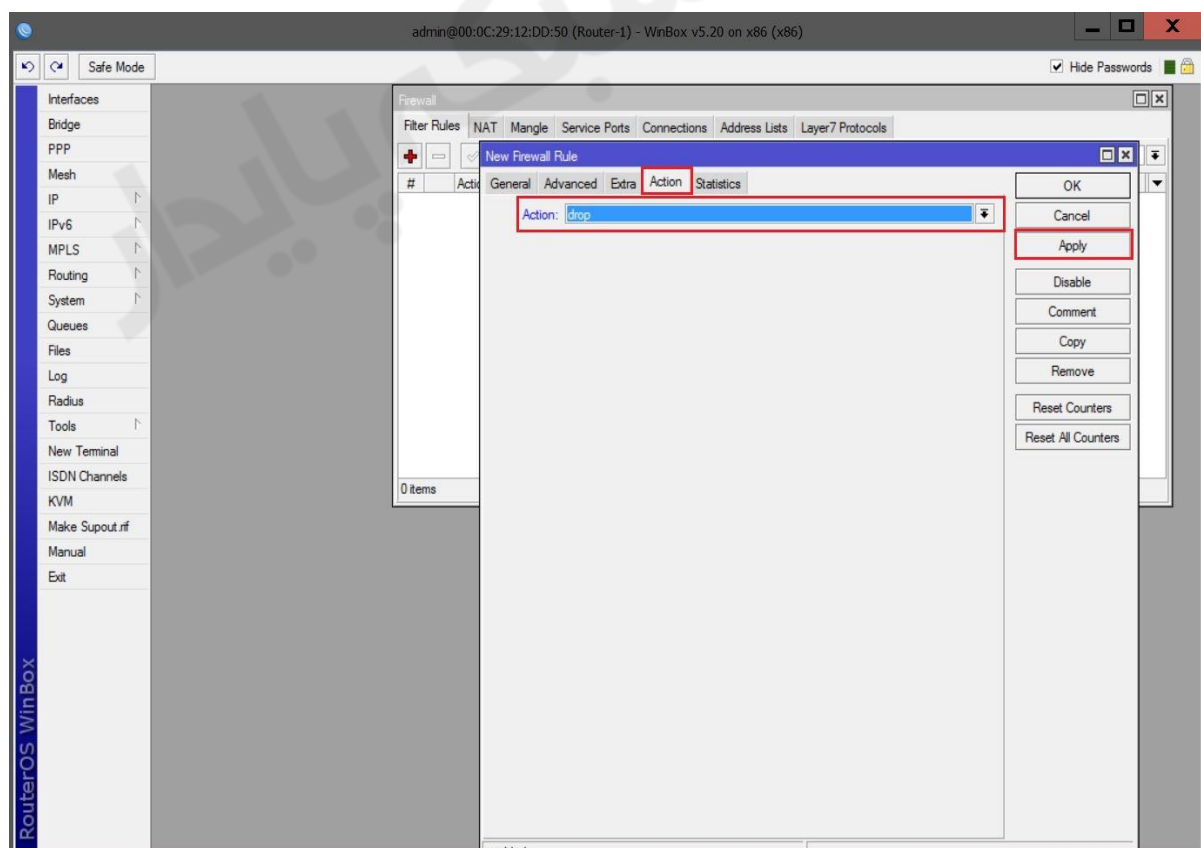
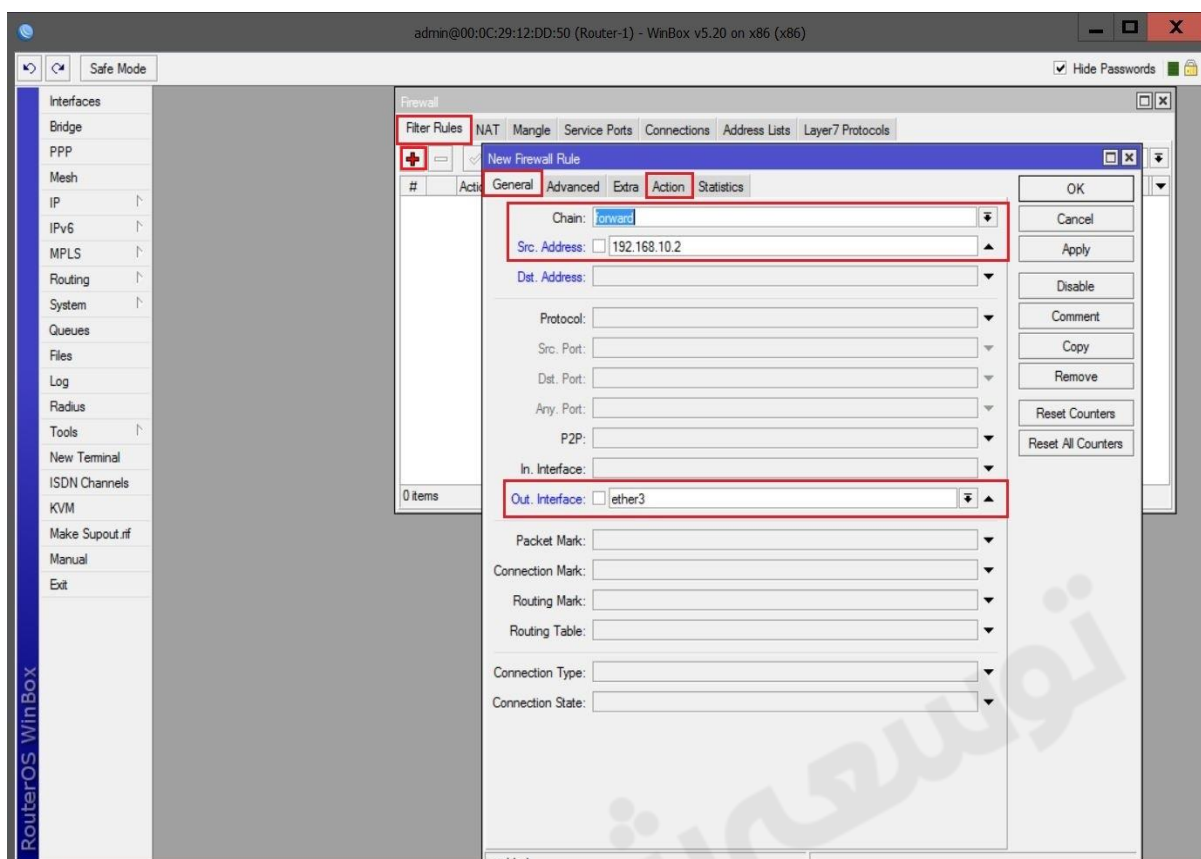
انتساب IP برای کارت های شبکه روتر R1:

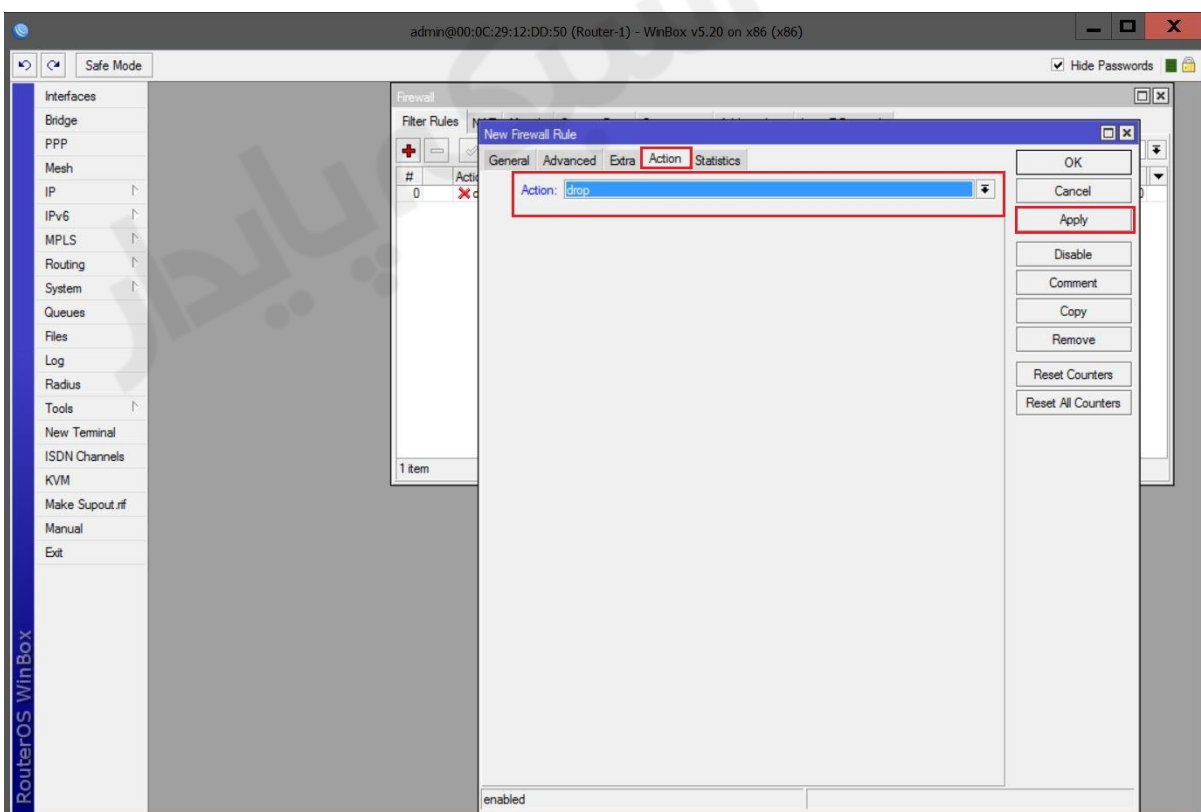
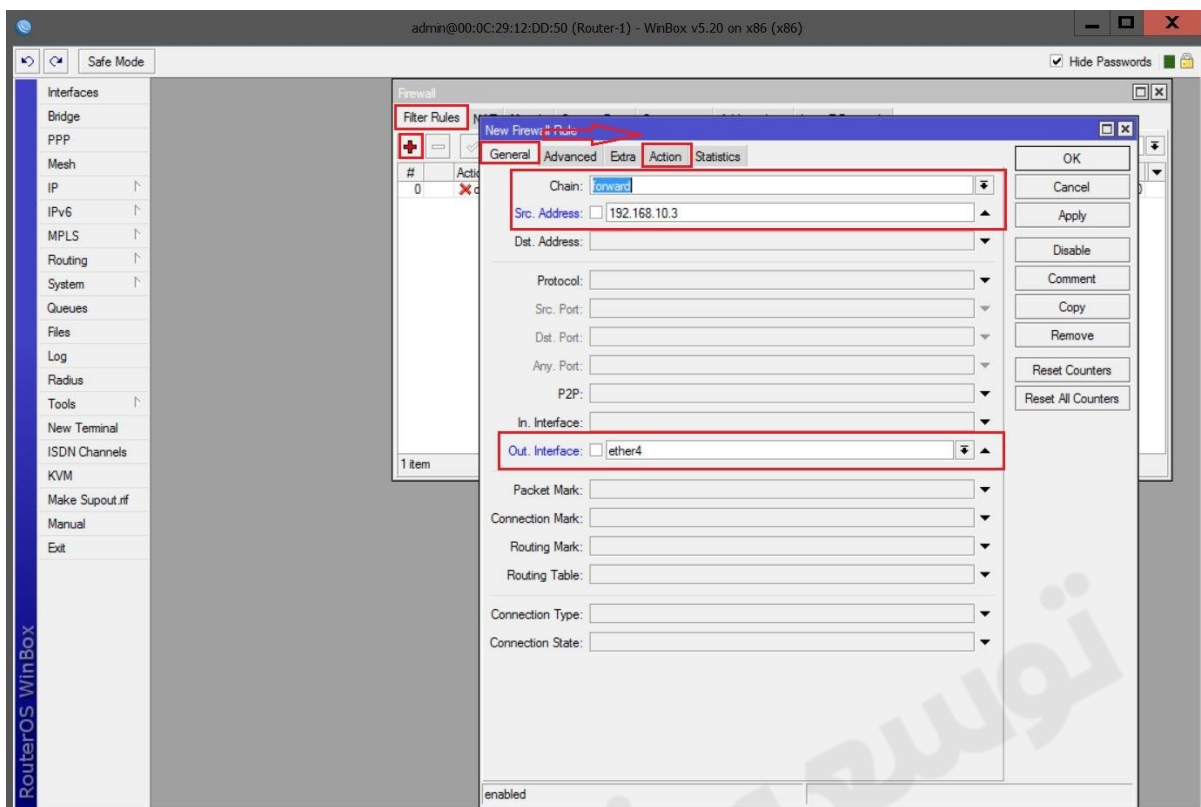
اعمال عملیات Nat بر روی بسته هایی که به سمت روتر R1 می آیند :

تنظیمات جهت عدم دسترسی کلاینت موجود در Lan-1 به اینترنت :

تنظیمات جهت عدم دسترسی کلاینت موجود در Lan-2 به اینترنت :

تنظیمات جهت دسترسی کلاینت موجود در Lan-3 به اینترنت و اینترنت :

طبق قانون گفته شده از آنجا که محدودیتی برای ترافیک بسته های Lan-3 وجود ندارد هیچ فیلتری برای این نوع ترافیک ها در نظر گرفته می شود.

فصل ششم : Mangle

Mangle یکی از بهترین قسمت های زیر شاخه فایروال میکروتیک می باشد که در بستر شبکه های بزرگ استفاده می شود. کاربرد این سرویس میکروتیک را می توان در کنترل ترافیک فهمید. وقتی که شبکه شما دارای رنج ها و IP Gateway های متعددی باشد برای اینکه بتوانید هر سرویس شبکه را فقط بر روی بعضی از Gateway ها هدایت کنید تا از ترافیک زیاد و بار بالا بر روی یک پورت روتر جلوگیری بعمل بیاید. یکی از مهمترین قابلیت های Mangle مبحث Marking می باشد این قابلیت در واقع با نشانه دار کردن بسته های ارسالی ترافیک شما را دسته بندی می کند که این دسته بندی می تواند براساس پورت و پروتکل و یا IP باشد و پس از دسته بندی قابلیت این را دارد که شما انتخاب کنید که از کدام گذرگاه عبور داده شود. از این قابلیت میکروتیک هم میتوان در مدیریت پهنای باند یا همان Queue Tree و هم در تجمیع پهنای باند اینترنت و همچنین فیلترینگ و مسیریابی استفاده نمود.

پارامترهای مورد استفاده در Mangle :

(۱) Prorouting : یعنی قبل از اینکه عملیات مسیریابی انجام شود.

(۲) Postrouting : زمانی که بسته می خواهد روتر را ترک کند و به سمت بیرون برود (یعنی زمانی که می خواهد مسیریابی انجام شود).

(۳) TOS (Type of Service) : ما با استفاده از این قابلیت می توانیم بسته ها را روی یک روتر مارک کنیم و در یک روتر دیگر برای آن بسته ها فیلترینگ تعریف کنیم. برای اینکار ما از قابلیت DSCP (TOS) استفاده می کنیم.

(۴) TTL (Time To Live) : از طریق Mangle می توان هدر بسته را تغییر داد. فیلد TTL برای این منظور است که بسته های سرگردان بعد از مدتی از بین بروند، بدین ترتیب که بسته از هر روتر (Hop) که عبور می کند یکی از مقادیر TTL کم می شود تا نهایتاً مقدار آن به صفر برسد.

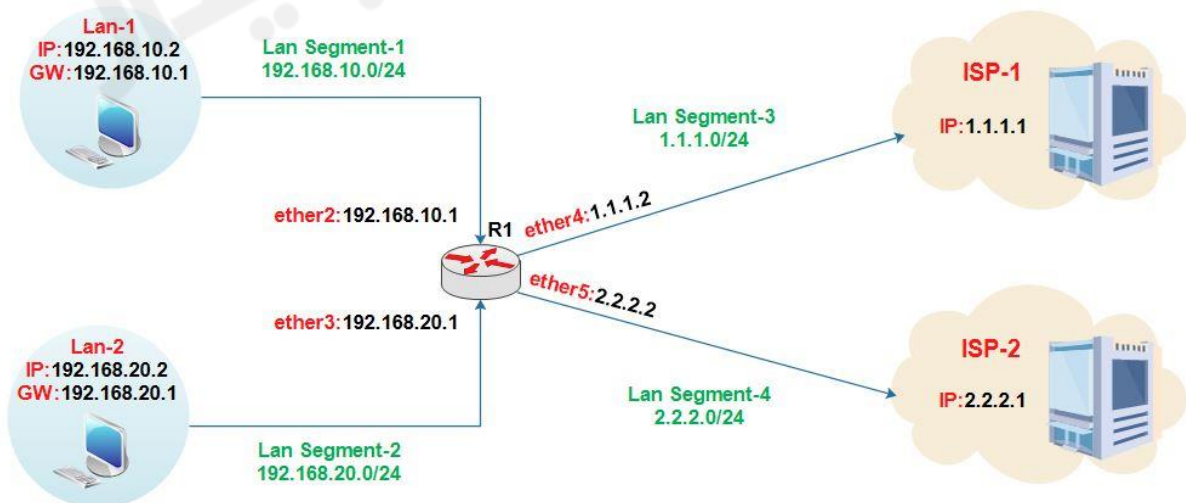
یکی از کاربردهای TTL این است که با دستکاری کردن آن می توان یک سری از Hop Count ها را از دید کاربر مخفی کرد.

(۵) Mark Connection : نشانه گذاری ارتباط

(۶) Mark Packet : نشانه گذاری بسته (کاربرد در کنترل پهنای باند)

(۷) Mark Routing : نشانه گذاری مسیر (کاربرد در عملیات مسیریابی پیشرفته)

سناریو ۱ : هدف از انجام این سناریو بررسی کاربردهای Mangle می باشد.

این سناریو را با دو سوال مورد بررسی قرار میدهم.

نکته ای که باید به آن توجه داشته باشید این است که برای انجام این سناریو ما به دو خط اینترنت مجزا از دو ISP نیاز داریم ولی بدلیل اینکه ما همچین چیزی برایمان امکان پذیر نیست فقط آنها را بصورت مجازی کانفیگ می کنیم.

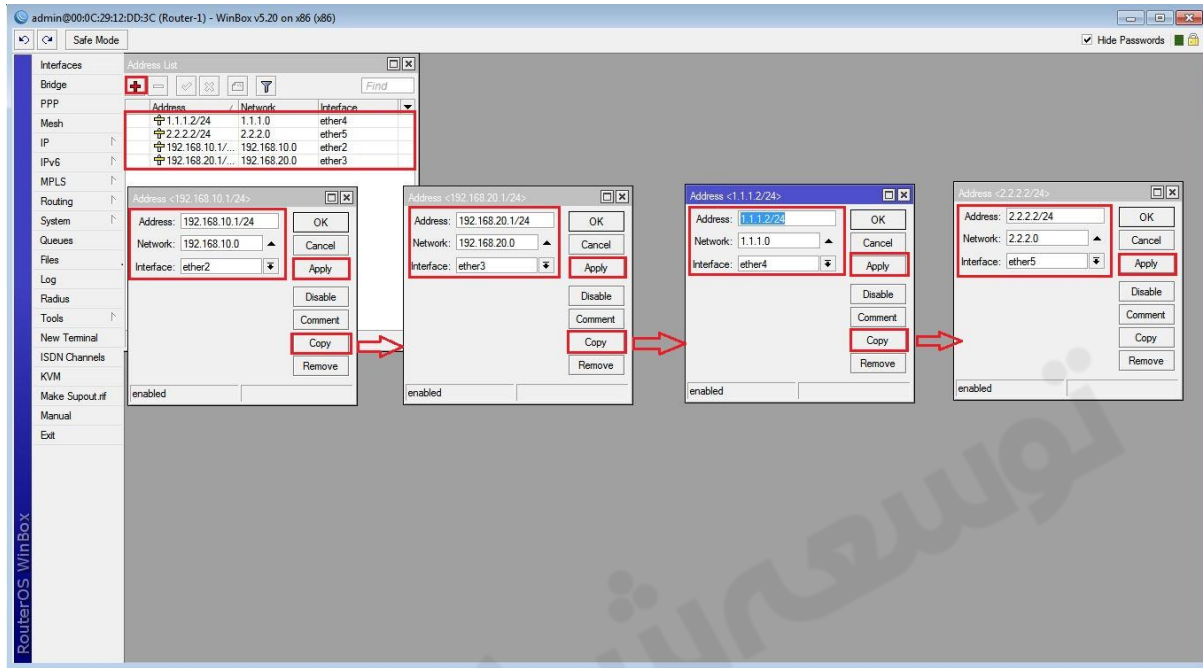
سوال ۱) بسته هایی که از سمت Lan-1 به سمت Lan-2 حرکت می کنند Drop شوند.

سوال ۲) Lan-1 از طریق ISP-1 و Lan-2 از ISP-2 به اینترنت دسترسی پیدا کنند.

جواب سوال ۱:

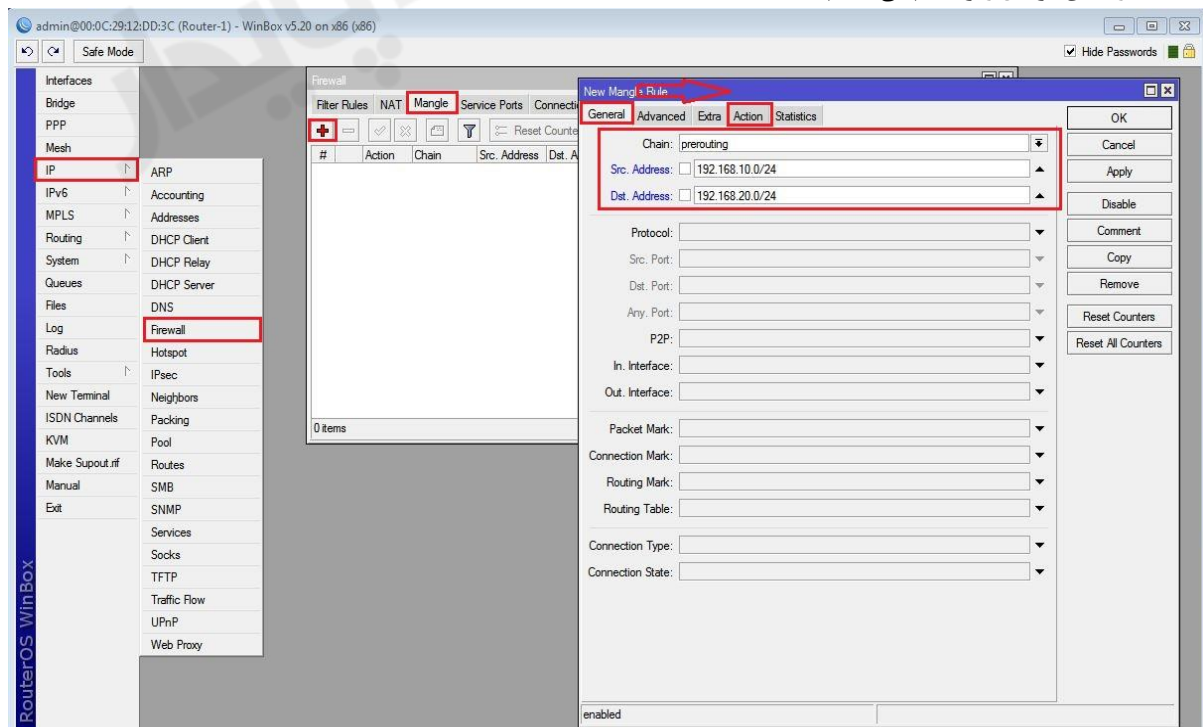
اولین کاری که ما انجام میدهیم این است که برای کارت های شبکه روتر (R1) IP تنظیم میکنیم. بعد از این کار بسته های Lan-1 را مارک می کنیم و بعد از مارک کردن این بسته ها، آنها را فیلتر می کنیم.

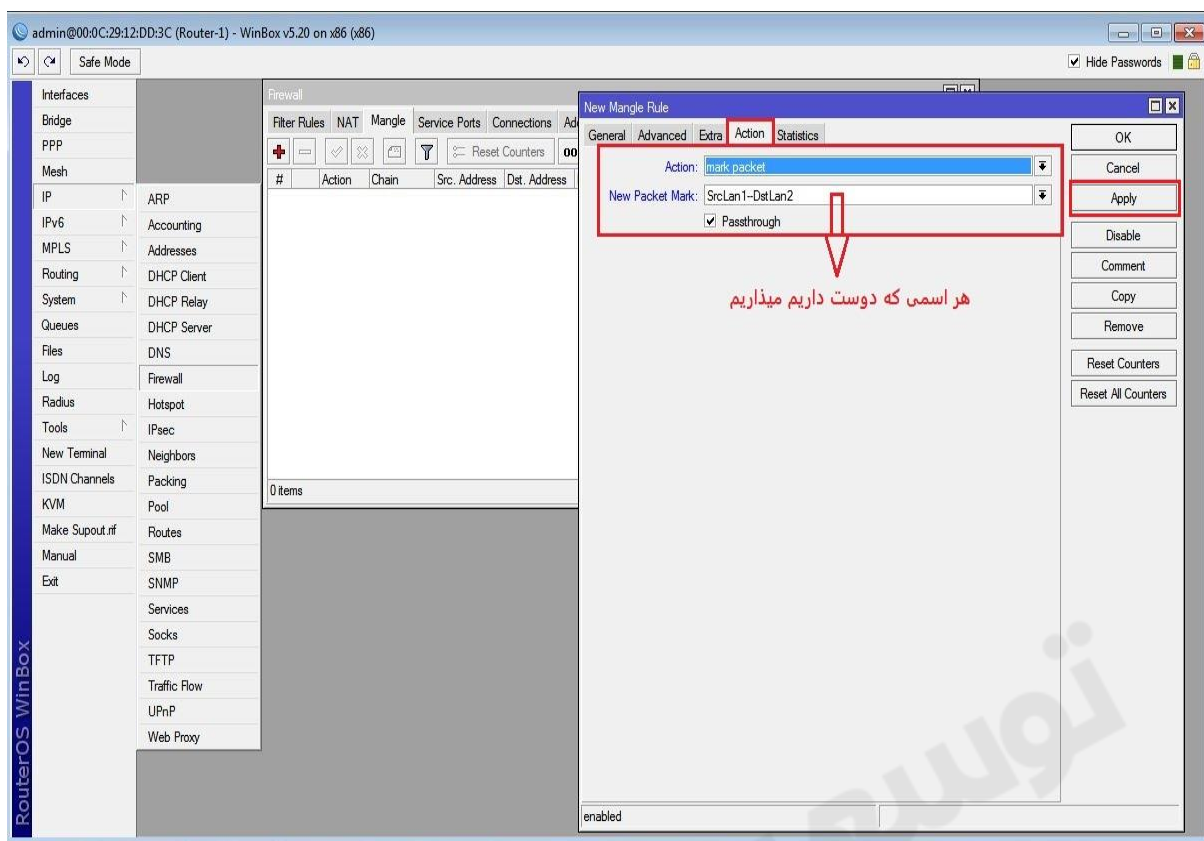
انتساب IP برای کارت های شبکه روتر R1 :

مارک کردن بسته هایی که از سمت شبکه Lan-1 به سمت شبکه Lan-2 حرکت می کنند :

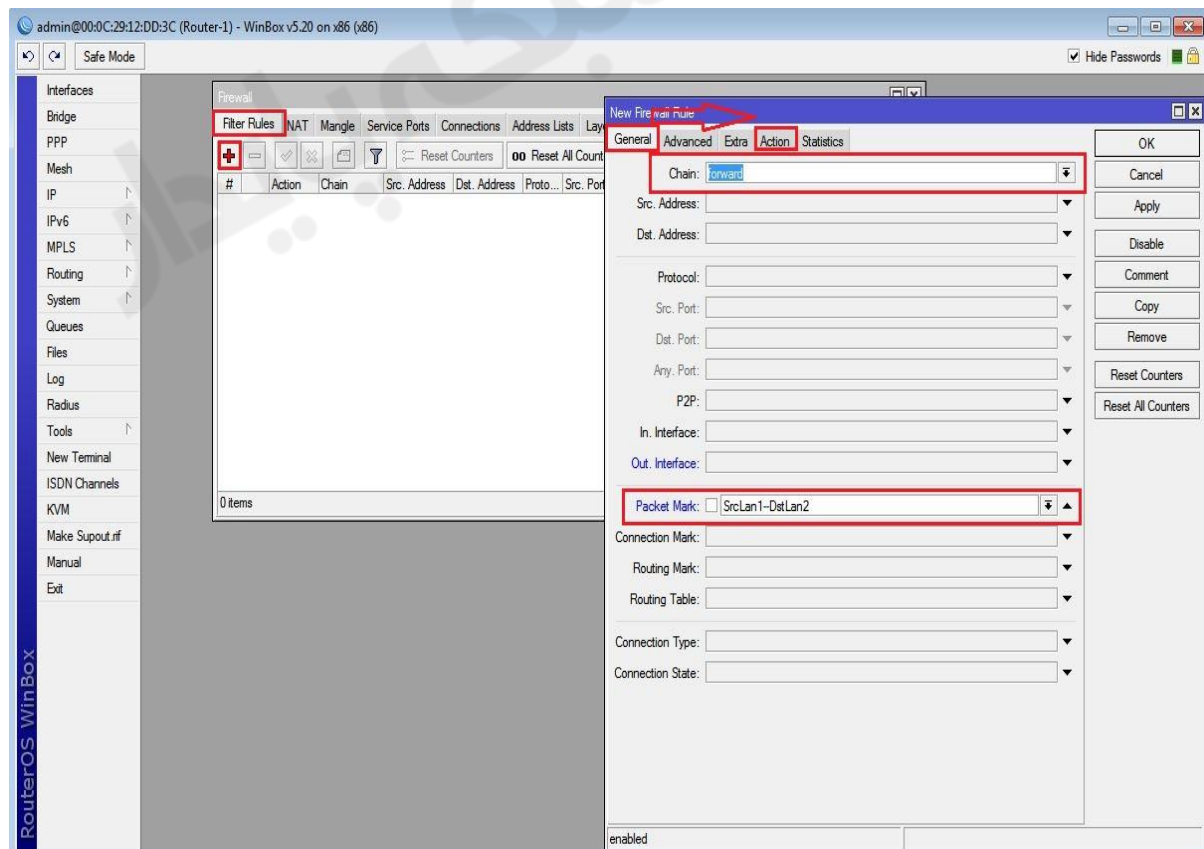
برای اینکار از منوی اصلی گزینه IP و از زیر منوی باز شده Firewall را انتخاب کرده و از پنجره ی باز شده به بخش Mangle رفته و تنظیمات را طبق مراحل زیر انجام می دهیم.

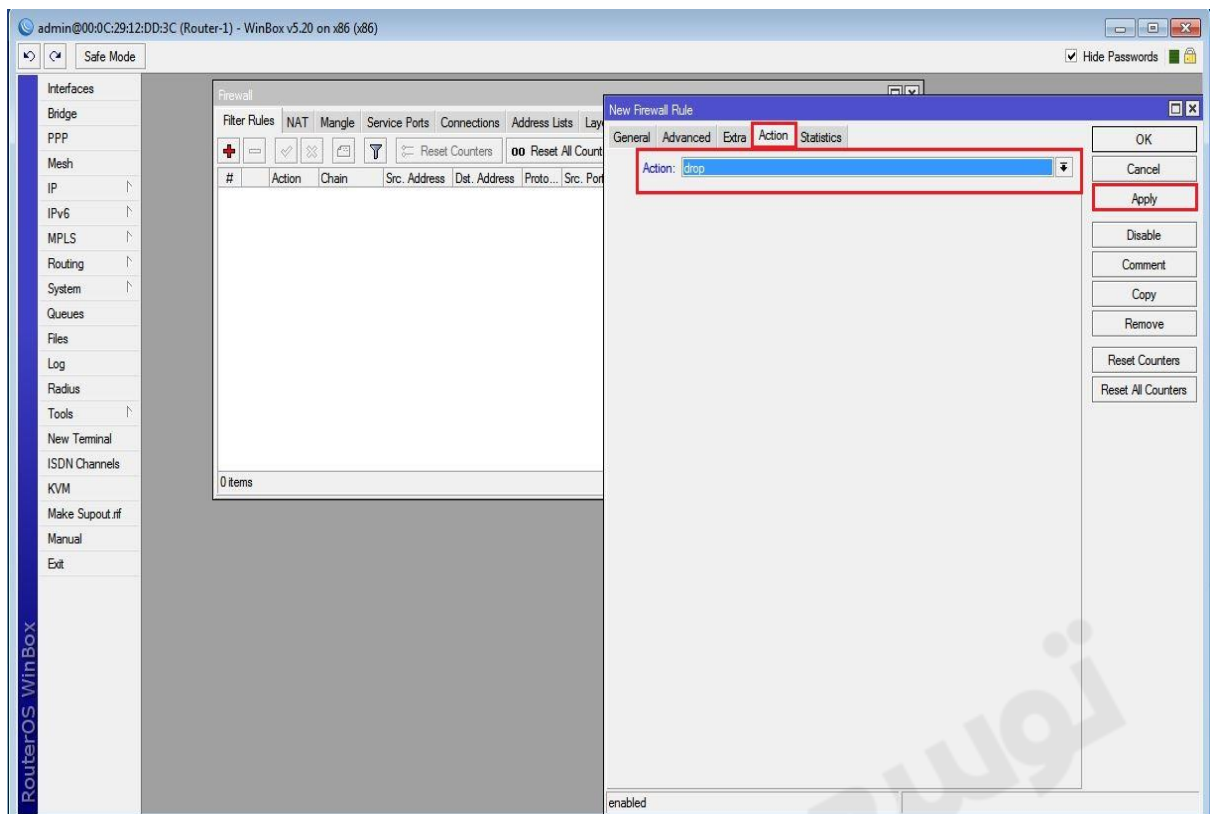

Drop کردن بسته هایی که در مرحله قبل مارک کردیم :

برای این کار به بخش **Filter Rule** رفته و تنظیمات را طبق مراحل زیر انجام می دهیم.

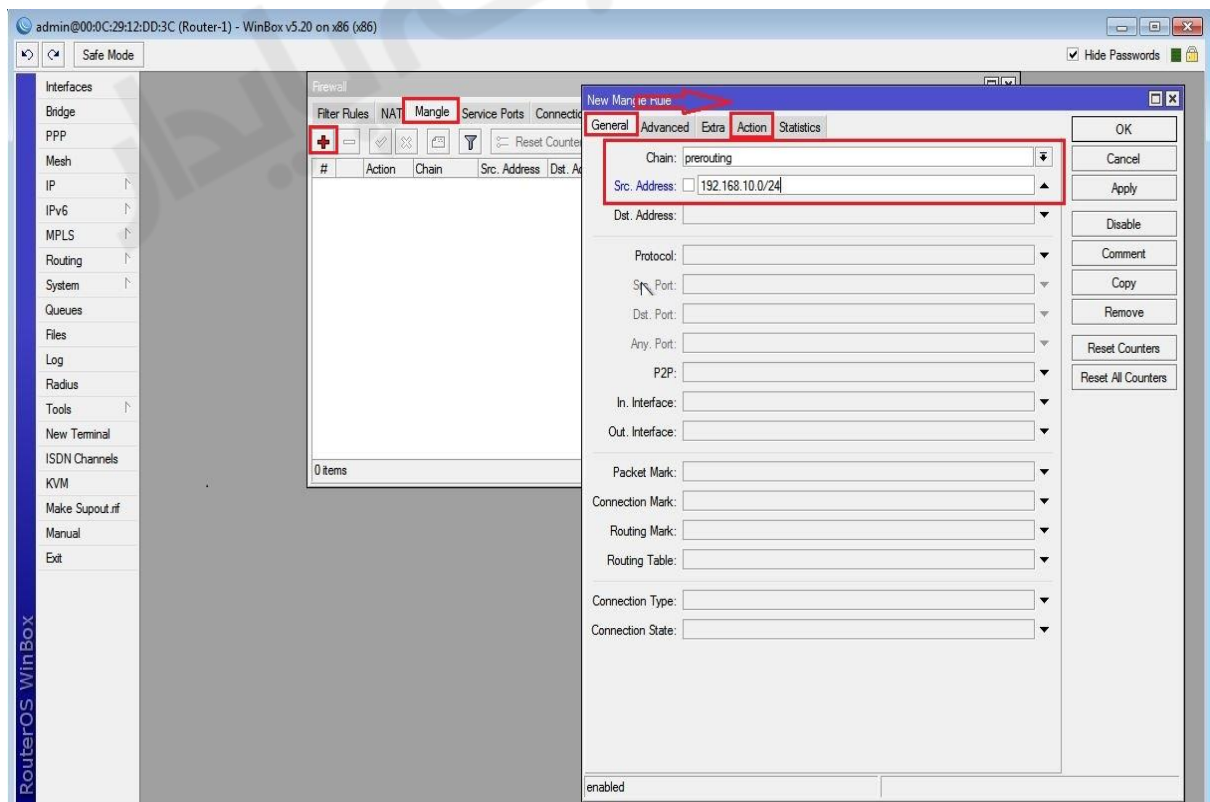

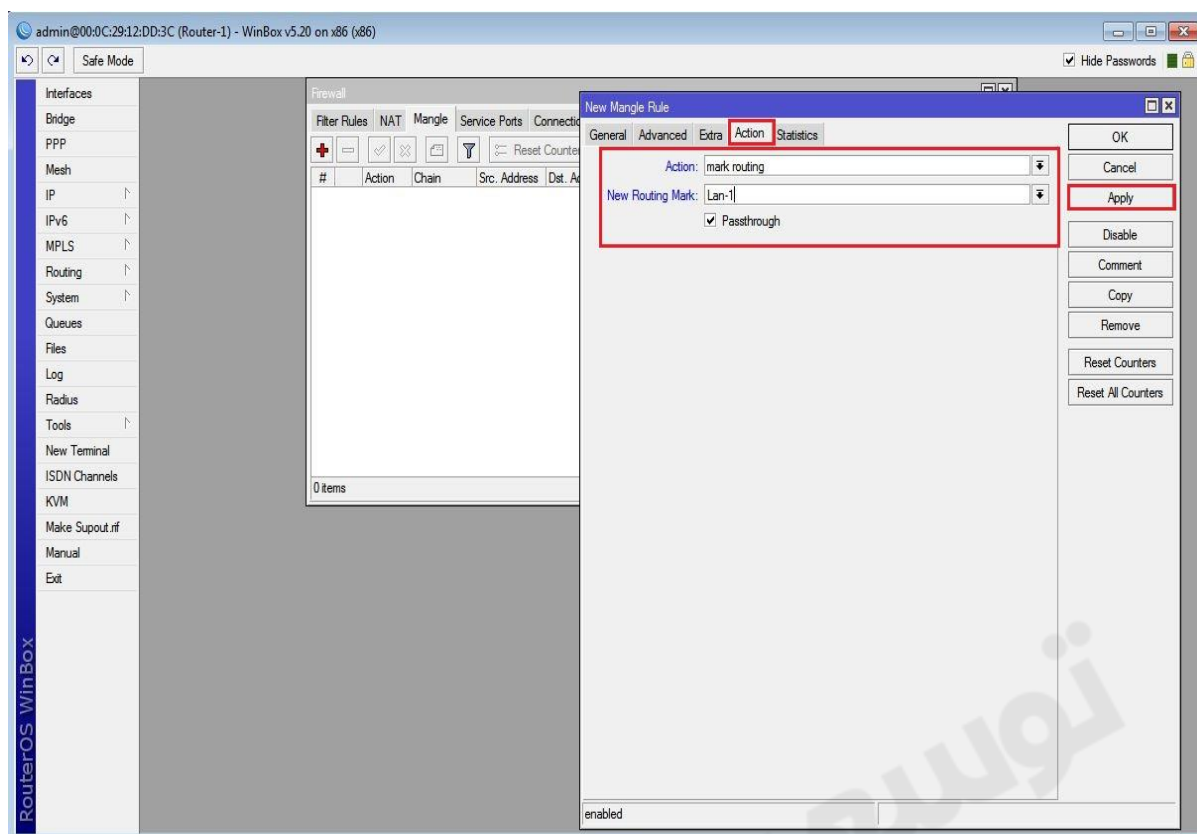

با این تنظیمات شبکه Lan-1 به شبکه Lan-2 دسترسی نخواهد داشت.

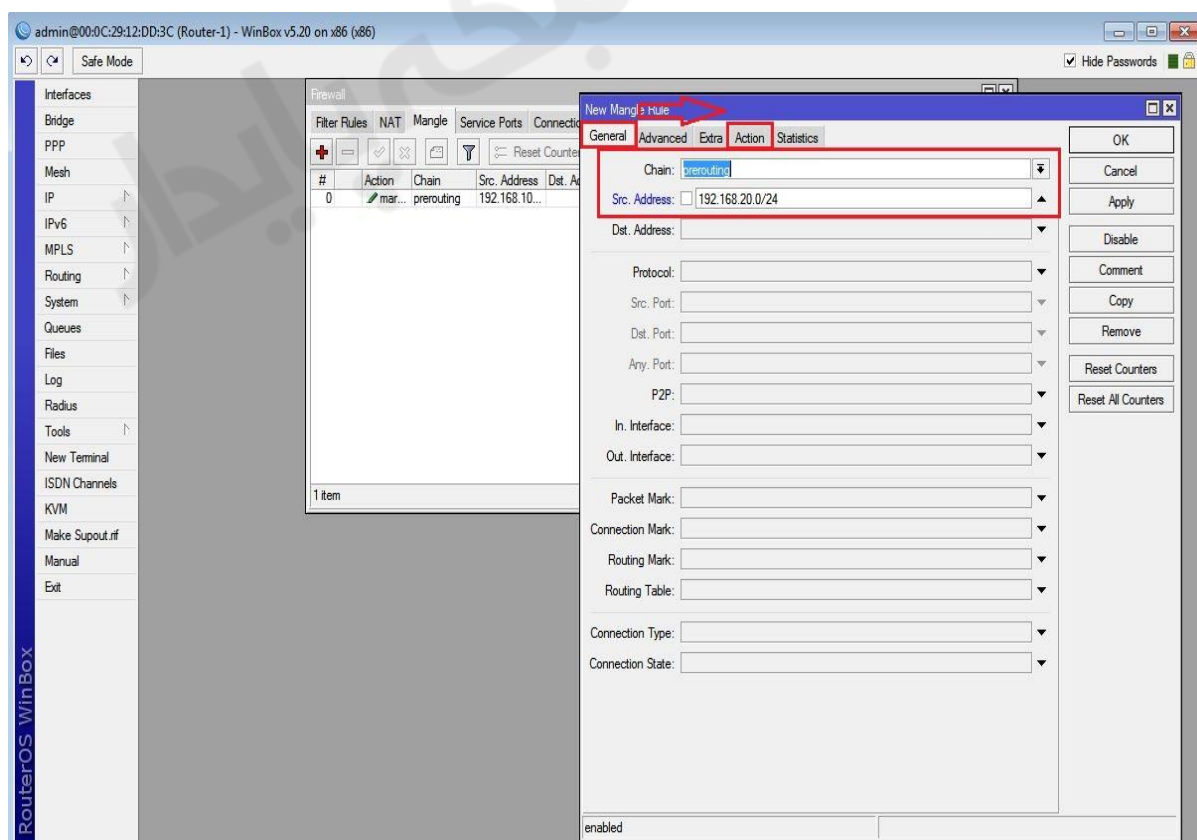
جواب سوال ۲:

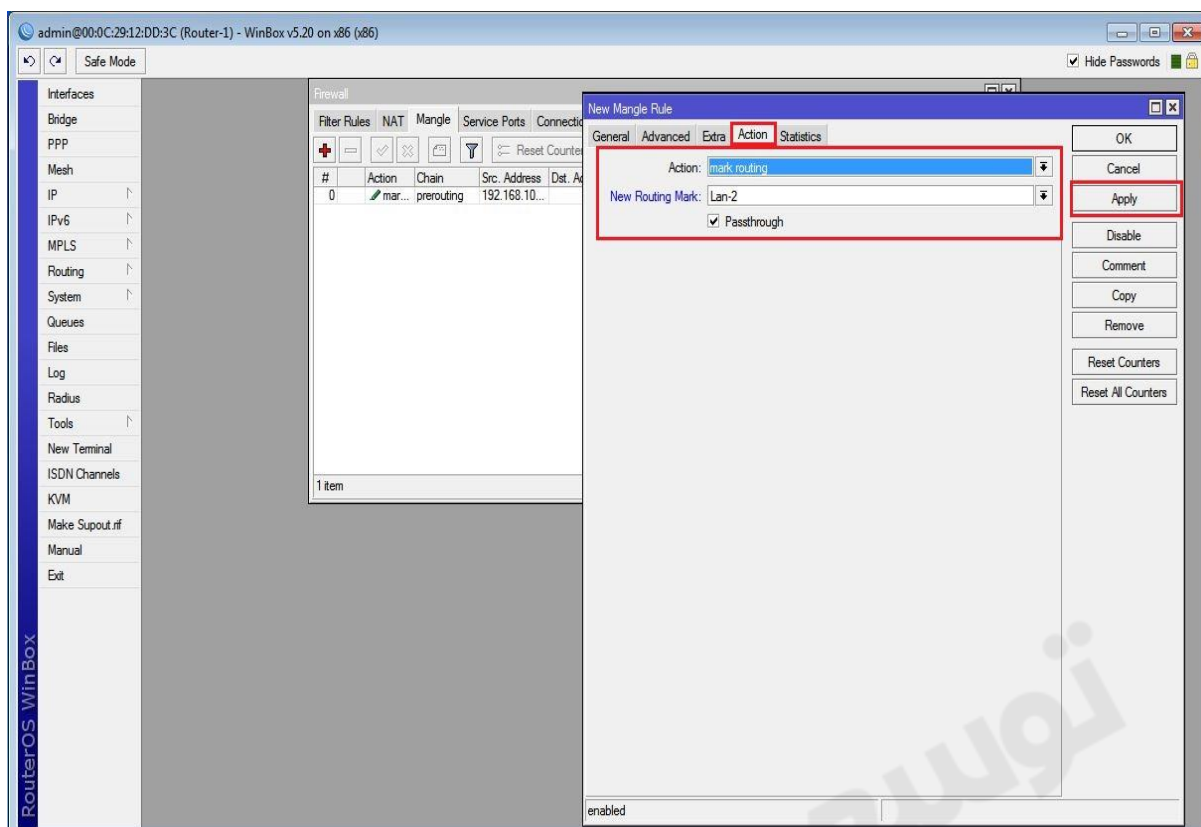
مارک کردن بسته هایی که از سمت شبکه Lan-1 به سمت روتر حرکت میکنند:

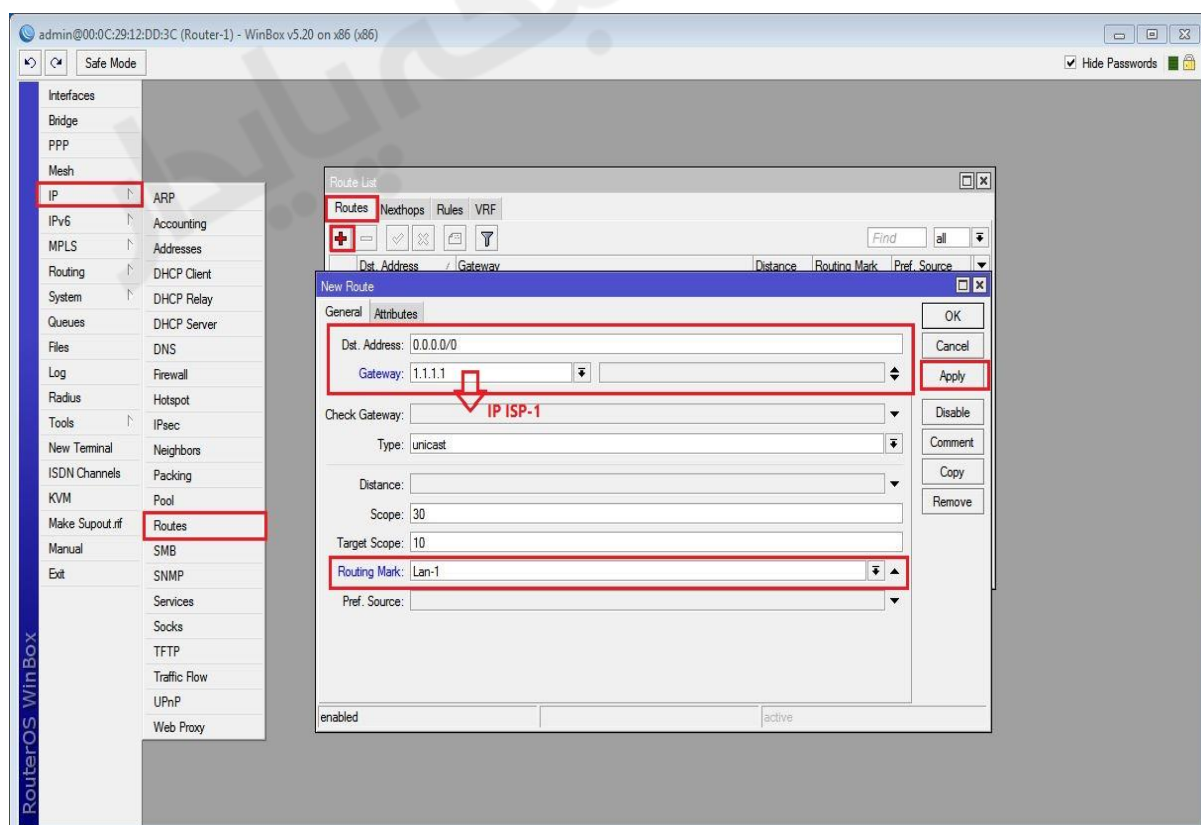

مارک کردن بسته هایی که از سمت شبکه Lan-2 به سمت روتر حرکت میکنند :

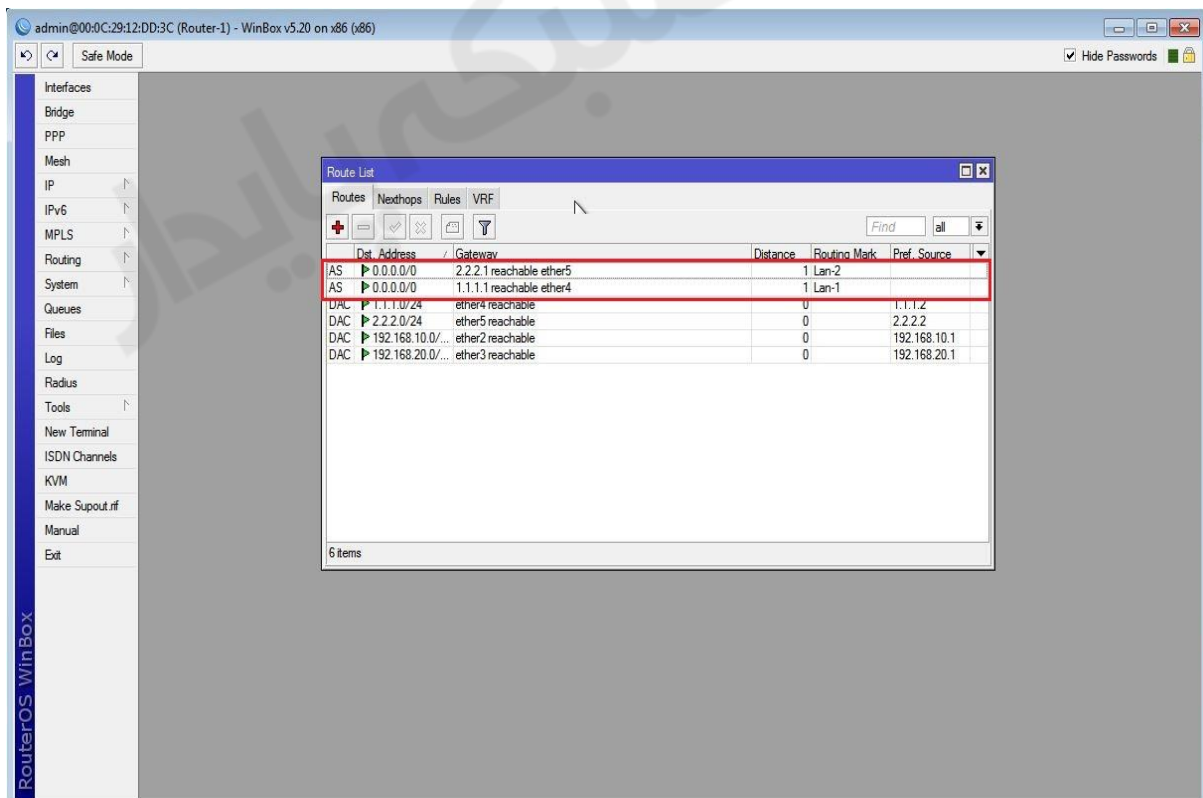
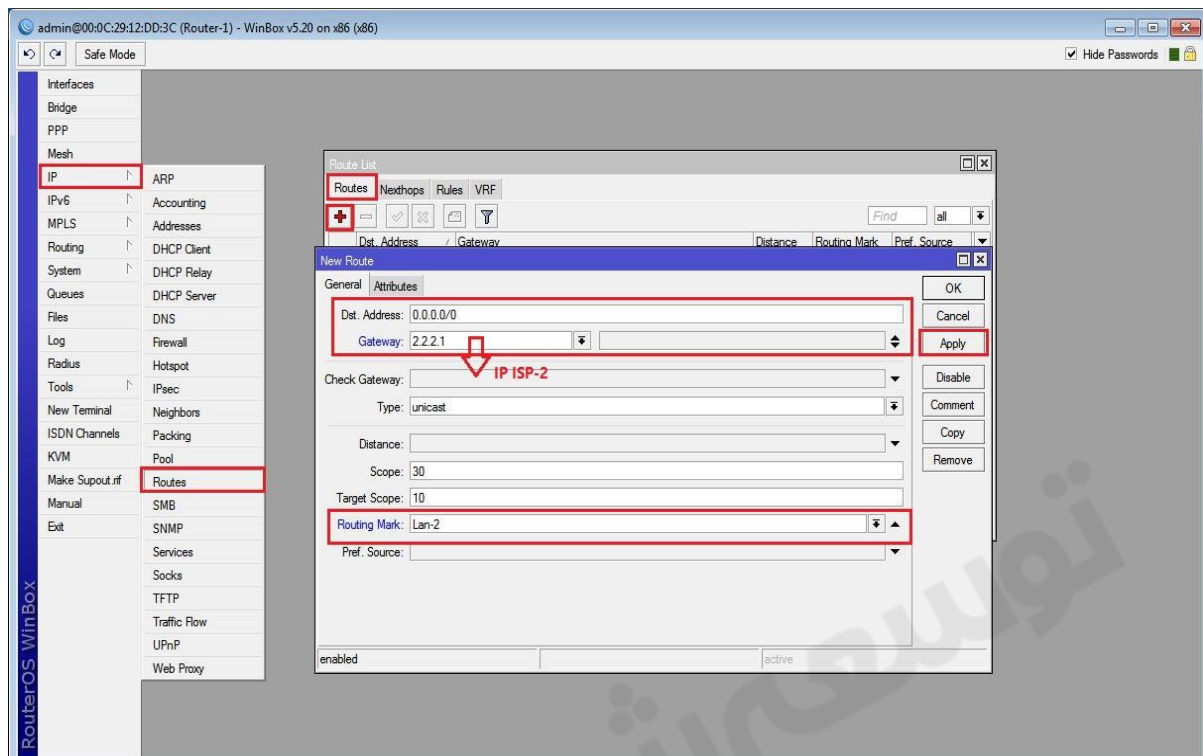

ایجاد Route برای اینکه کلاینت های شبکه Lan-1 از ISP-1 به اینترنت دسترسی پیدا کنند. در مرحله قبل ما بسته هایی که از شبکه Lan-1 به سمت روتر حرکت کردند را قبل از مسیر یابی مارک کردیم و اسم آن را Lan-1 قرار دادیم در این مرحله باید موقع ایجاد Route گذرگاه یا همان GateWay را برای شبکه Lan-1 آدرس IP ، ISP-1 وارد کنیم و در قسمت Routing Mark=Lan-1 را انتخاب کنیم.

ایجاد Route برای اینکه کلاینت های شبکه Lan-2 از ISP-2 به اینترنت دسترسی پیدا کنند. در مراحل قبل ما بسته هایی که از شبکه Lan-2 به سمت روتر حرکت کردند را قبل از مسیر یابی مارک کردیم و اسم آن را Lan-2 قرار دادیم در این مرحله باید موقع ایجاد Route گذرگاه یا همان GateWay را برای شبکه Lan-2 آدرس IP ، ISP-2 وارد کنیم و در قسمت Routing Mark=Lan-2 را انتخاب کنیم.

با این تنظیمات شبکه Lan-1 از ISP-1 به اینترنت دسترسی پیدا می کند و همچنین به شبکه Lan-2 دسترسی ندارد و شبکه Lan-2 از طریق ISP-2 به اینترنت دسترسی پیدا می کند.

فصل هفتم : DHCP Server

DHCP مخفف کلمه **Dynamic Host Configuration Protocol** می باشد. این پروتکل برای انتساب تنظیمات شبکه (بطور مثال IP و ...) به صورت خودکار به دستگاه های لایه سه موجود در شبکه به کار می رود.

دستگاه های لایه سه شامل : کامپیوتر ، موبایل ، دوربین و ... که IP میگیرند می باشد.

بصورت کلی به دو روش می توان به کلاینت ها IP اختصاص داد :

۱. Static IP

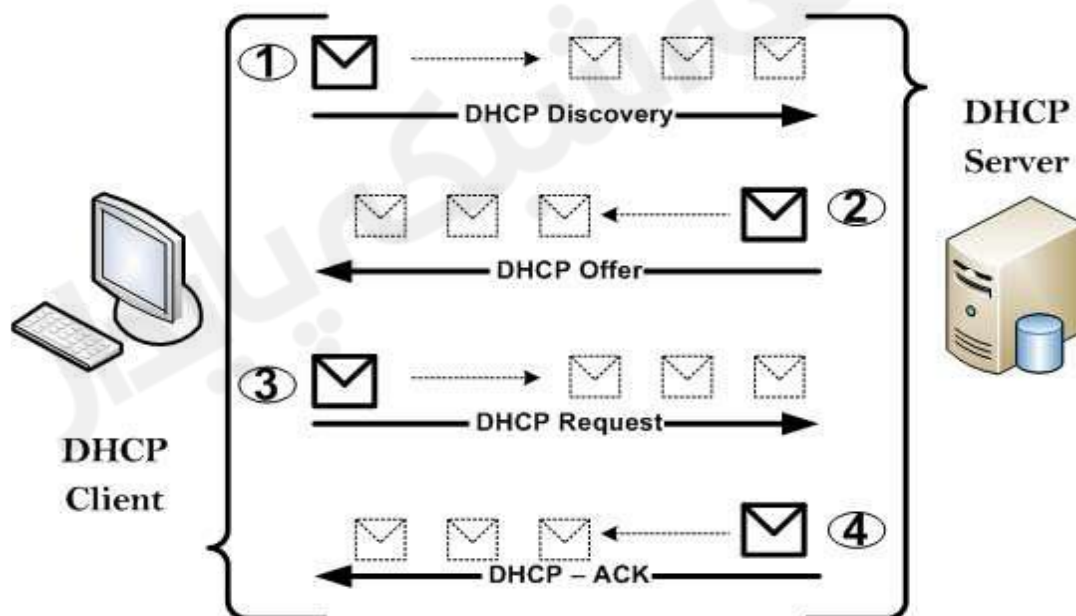
۲. Dynamic IP

Static : در این روش مدیر شبکه به صورت دستی به کارت شبکه IP مورد نظر را انتساب می دهد.

Dynamic : در این روش یک سرور به عنوان **Dhcp Server** در شبکه قرار می گیرد تا اینکه بصورت اتوماتیک به سیستم های موجود ، تنظیمات شبکه را اختصاص دهد.

Dhcp بصورت **Client-Server** ساخته شده است. به این معنی که کلاینت ، یک بسته (**Request**) مبنی بر گرفتن تنظیمات شبکه را ارسال می کند و سرور در پاسخ (**Reply**) تنظیمات را برای کلاینت ارسال می کند.

بطور کلی مراحل دریافت تنظیمات از **Dhcp Server** در شکل زیر شرح داده شده است :

۱) زمانی که کامپیوتری در شبکه قرار میگیرد یک بسته به اسم **Dhcp Discover** که برای پیدا کردن **Dhcp Server** است را در کل شبکه **Broadcast** می کند.

۲) **Dhcp Server** های موجود در شبکه (در صورتی که چندین **Dhcp Server** وجود داشته باشد) تنظیمات شبکه را در قالب بسته ای به اسم **Dhcp Offer** به کلاینت ها پیشنهاد می دهند.

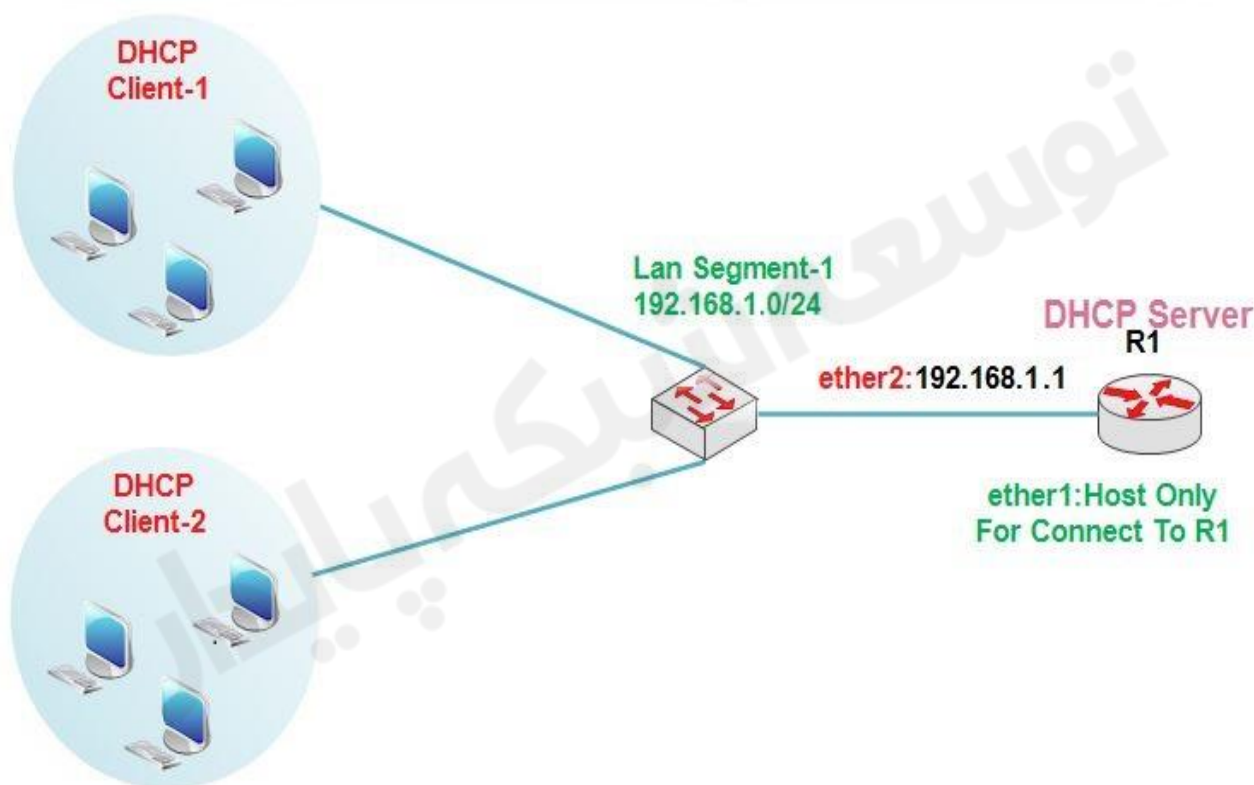
۳) کلاینت اولین بسته ی **Dhcp Offer** که به سمت آن آمده است را قبول می کند و بسته **Dhcp Request** که شامل درخواست تنظیمات شبکه از همان **Dhcp Server** می باشد را در کل شبکه **Broadcast** می کند.

۴) تمامی Dhcp Server ها بسته Request را دریافت می کنند ، اما تنها آن سروری که کلاینت بسته Offer آن را پذیرفته است ، تنظیمات را در قالب بسته ایی به نام Dhcp-Ack برای کلاینت ارسال می کند و از این رو سرور مورد نظر تایید می کند که IP پیشنهادی را به کلاینت اختصاص داده است. چنانچه به هر دلیلی این IP به کلاینت اختصاص داده نشود یک بسته با عنوان Dhcp-Nack به کلاینت برگشت داده می شود.

میکروتیک را می توان هم به عنوان یک Dhcp Server هم به عنوان یک Dhcp Client در شبکه به کار برد.

سناریو ۱: برای پیاده سازی سرویس DHCP بر روی دستگاه میکروتیک سناریو زیر را بررسی می کنیم :

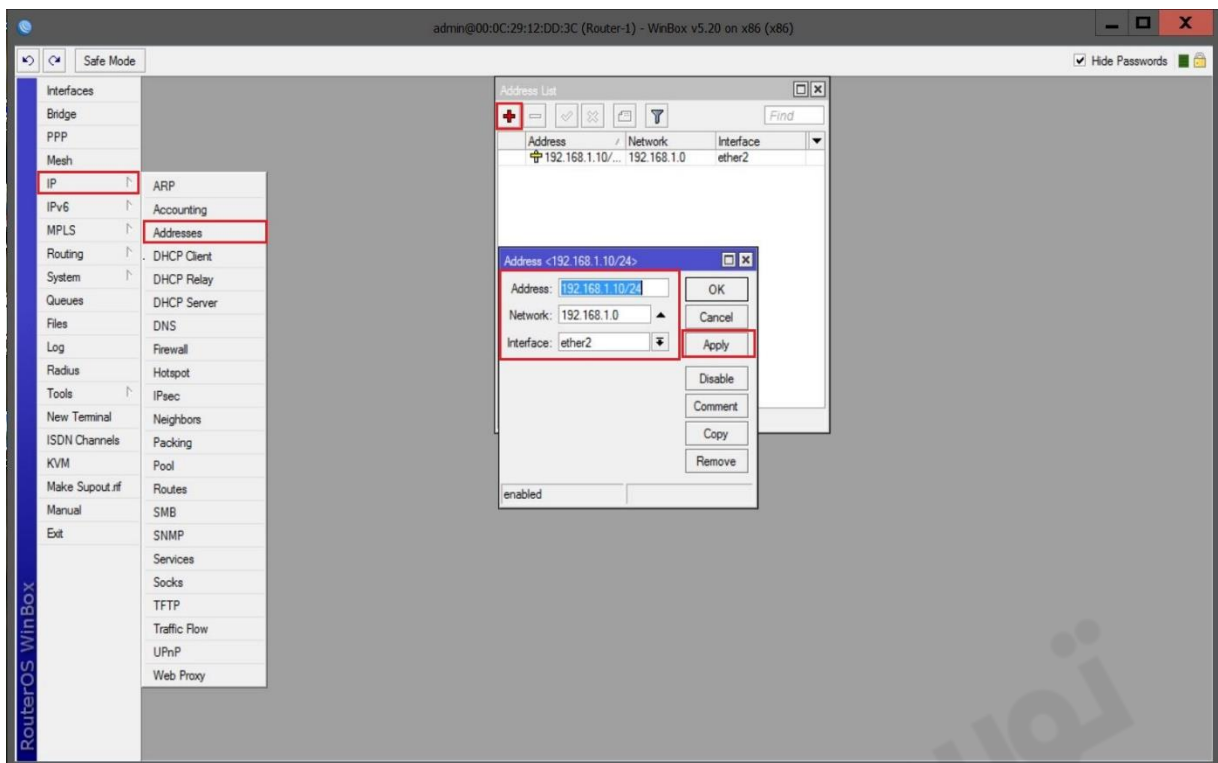
DHCP(Dynamic Host Configuration Protocol)

در این سناریو یک روتر میکروتیک به عنوان Dhcp Server و یک کلاینت در نظر گرفته شده است که بصورت اتومات از Dhcp سرور IP دریافت کند.

*نکته ایی که باید توجه داشته باشد در این سناریو ما فقط Dhcp سرور را ، راه اندازی می کنیم و شما می توانید برای اینکه کلاینت ها از Dhcp سرور IP گرفته و به اینترنت دسترسی داشته باشند را با استفاده از سناریو های قبل انجام دهید.

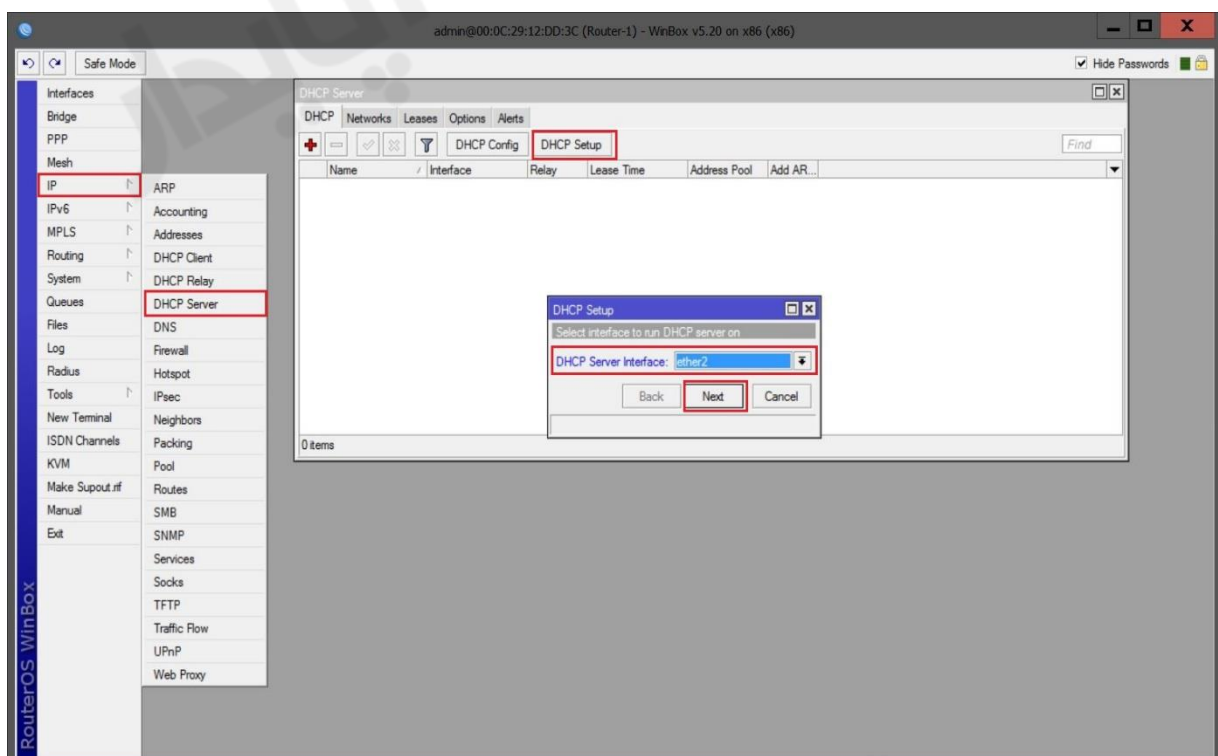
طبق سناریو اولین کاری که انجام می دهیم این است که به کارت شبکه روتر R1 آدرس IP اختصاص می دهیم.

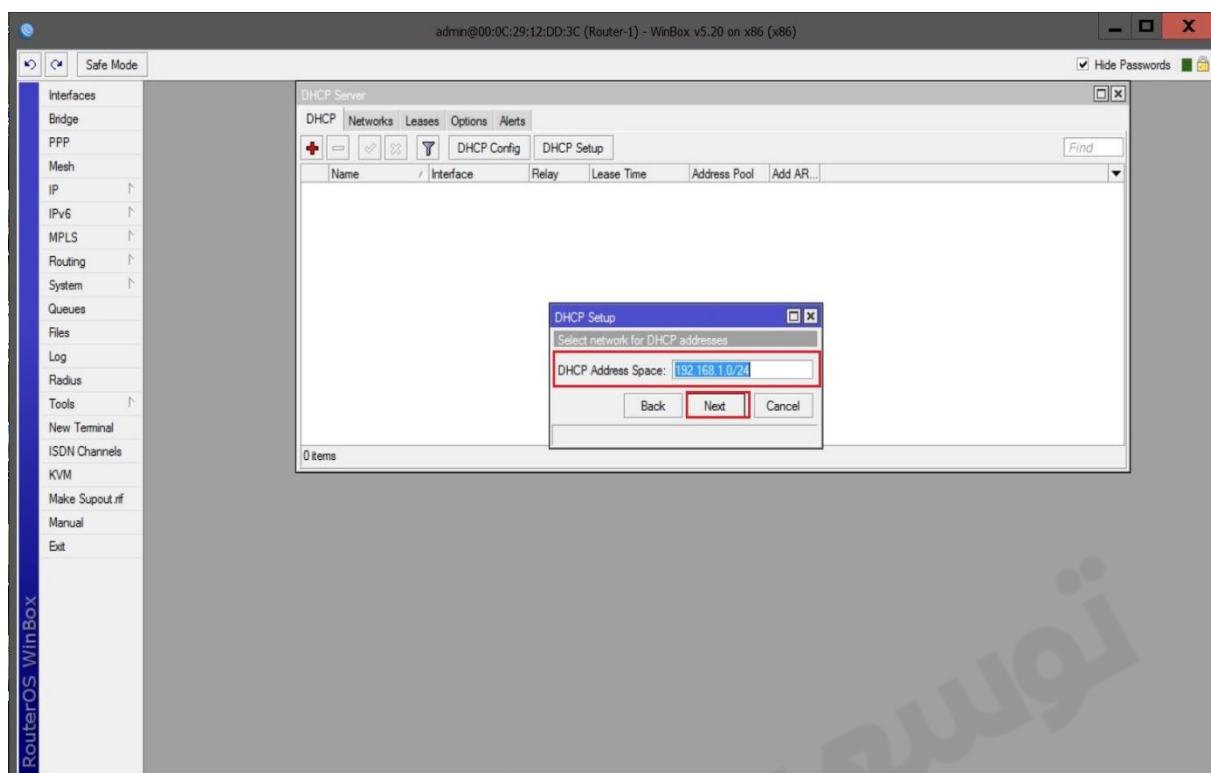
نصب و راه اندازی DHCP سرور :

برای این کار از منوی اصلی گزینه IP را انتخاب و از زیر منوی باز شده DHCP Server را انتخاب می کنیم. از پنجره باز شده و از بخش DHCP گزینه DHCP Setup را انتخاب می کنیم .

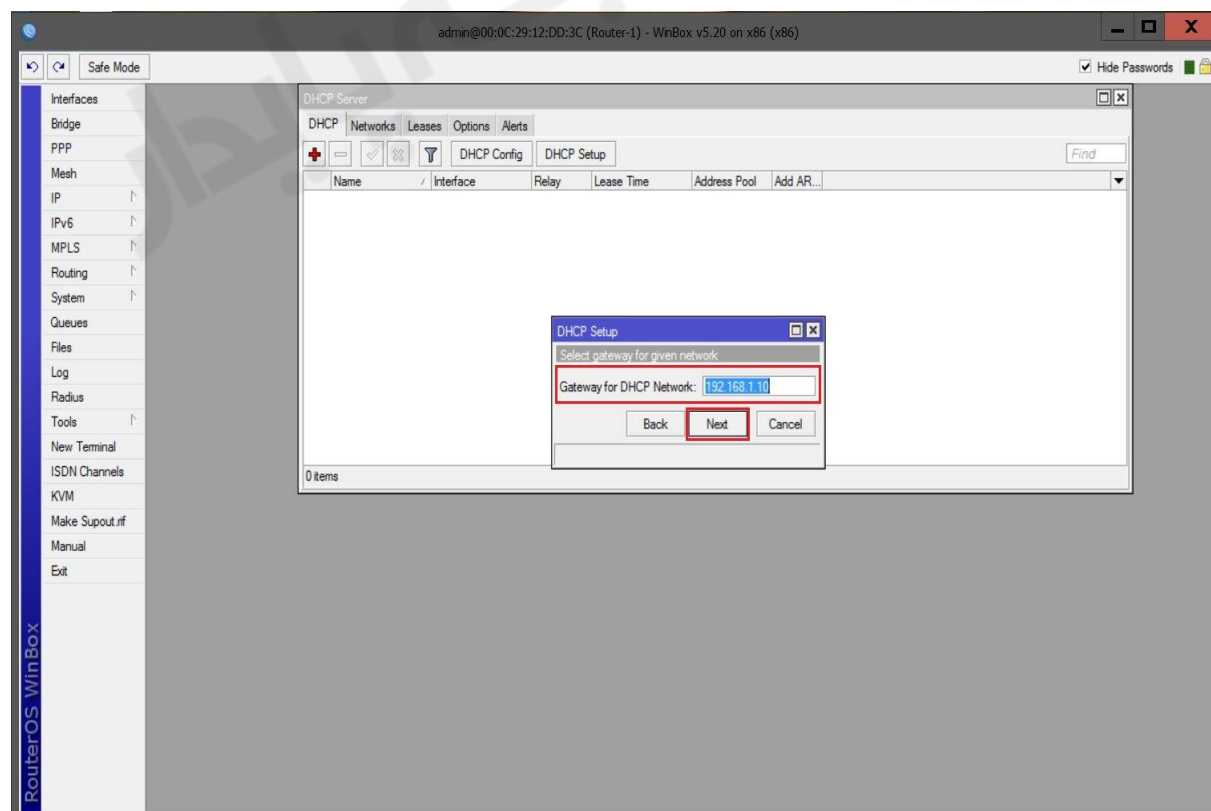
در این مرحله باید کارت شبکه مورد نظر که می خواهیم از طریق آن سرویس DHCP به کلاینت ها IP دهد را انتخاب کنیم.

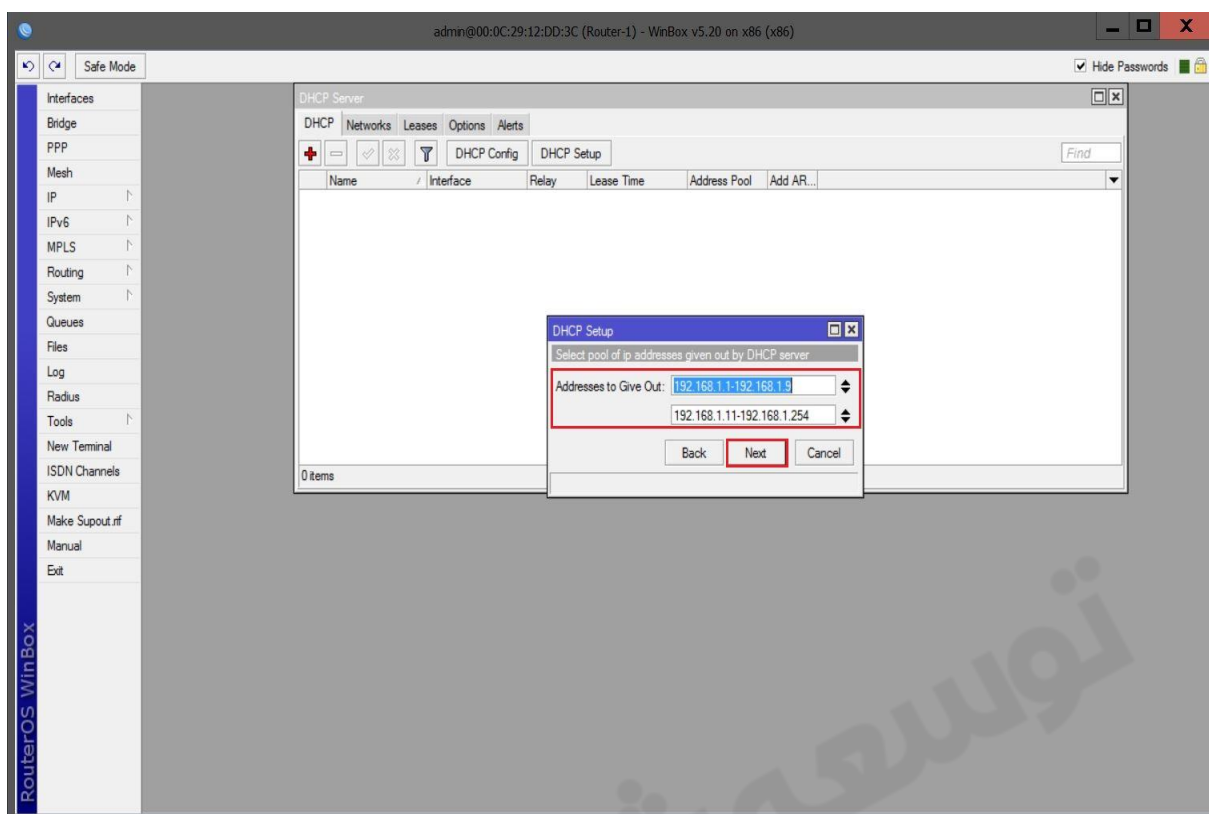
در این مرحله محدوده IP مربوط به شبکه ایی که می خواهیم DHCP در آن فعال باشد را انتخاب می کنیم.

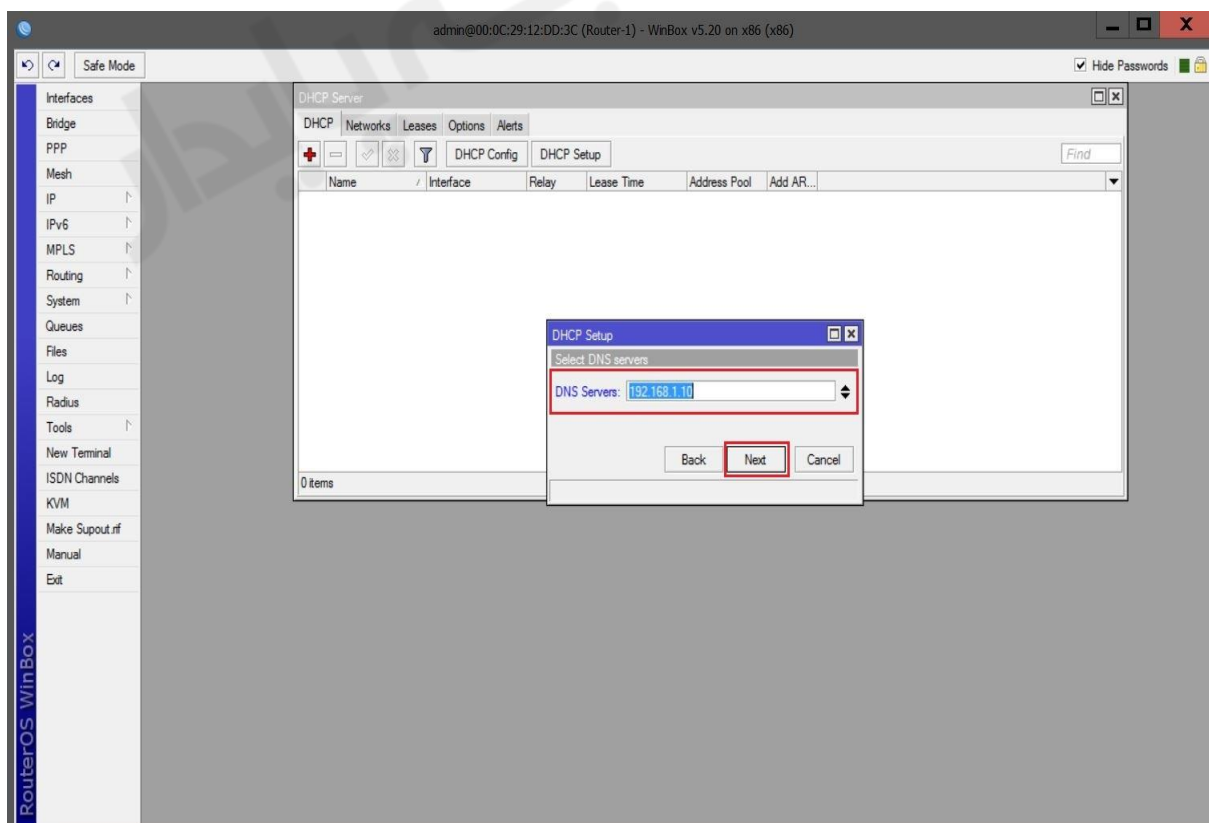
در این قسمت Gateway (دروازه) مورد نظر که می خواهیم برای کلابنت ها را Set کنیم را وارد میکنیم. این Option در حقیقت IP مربوط به روتر در شبکه می باشد.

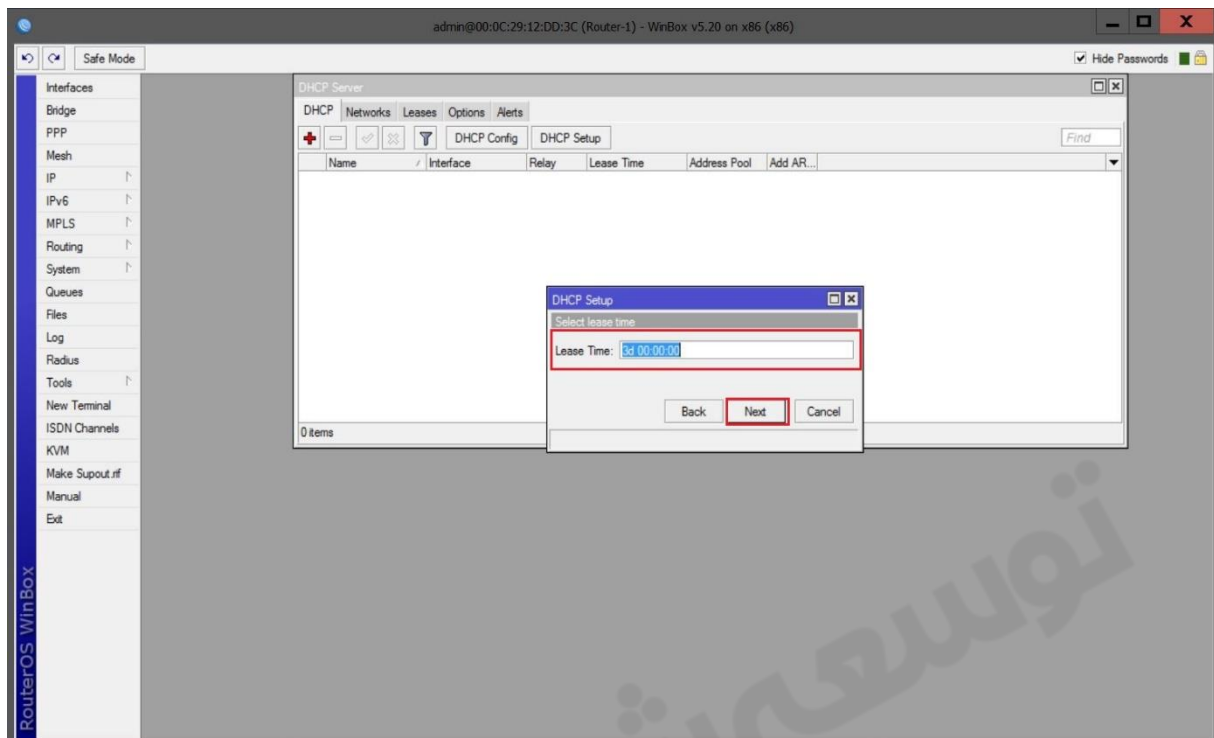
در این قسمت Pool یا محدوده ایی از IPها را که می خواهیم DHCP برای کلاینت ها شبکه در نظر بگیرد را انتخاب می کنیم.

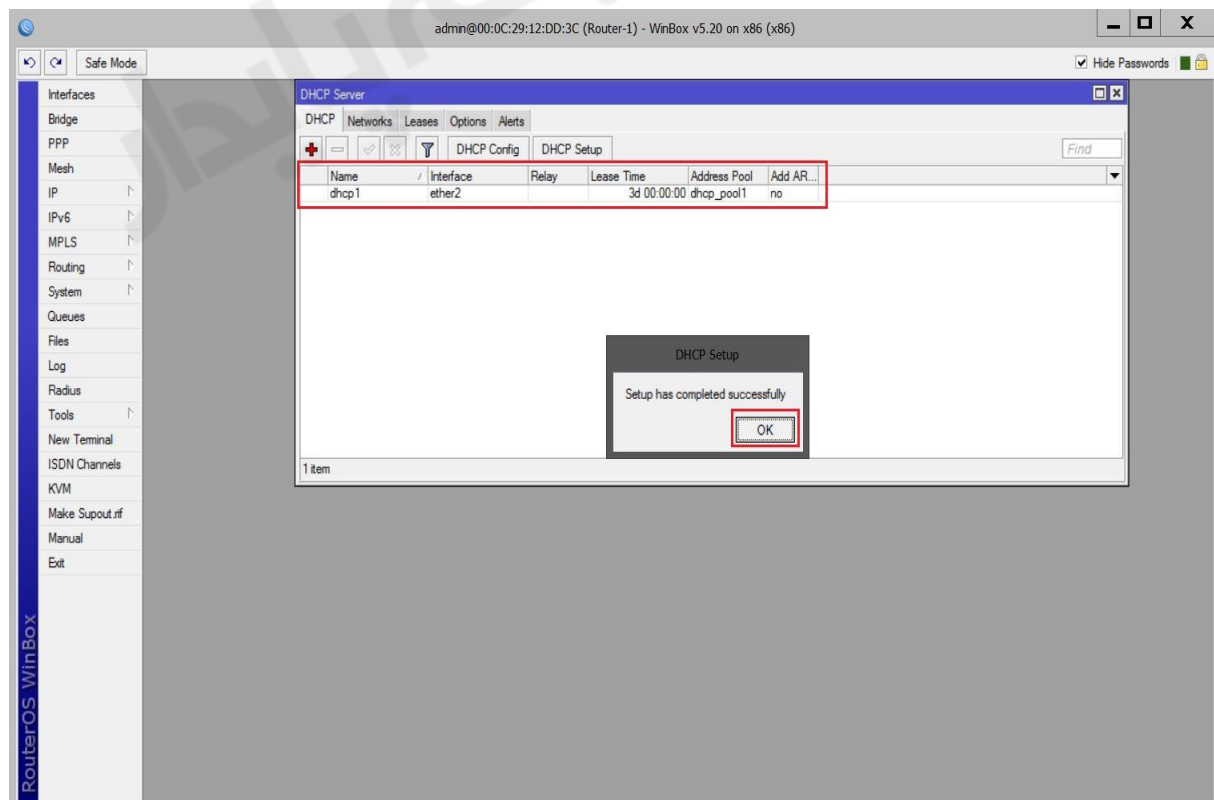
آدرس مربوط به DNS سرور موجود در شبکه را وارد میکنیم.

در این قسمت مدت زمانی که IP به کلاینت تخصیص داده می شود را انتخاب می کنیم. بصورت پیش فرض ۳ روز این IP به کلاینت اختصاص داده می شود و بعد از این مدت IP از کلاینت گرفته می شود و چنانچه درخواست برای IP از سیستم دیگری زودتر به DHCP Server برسد این IP به کلاینت دیگر اختصاص داده می شود.

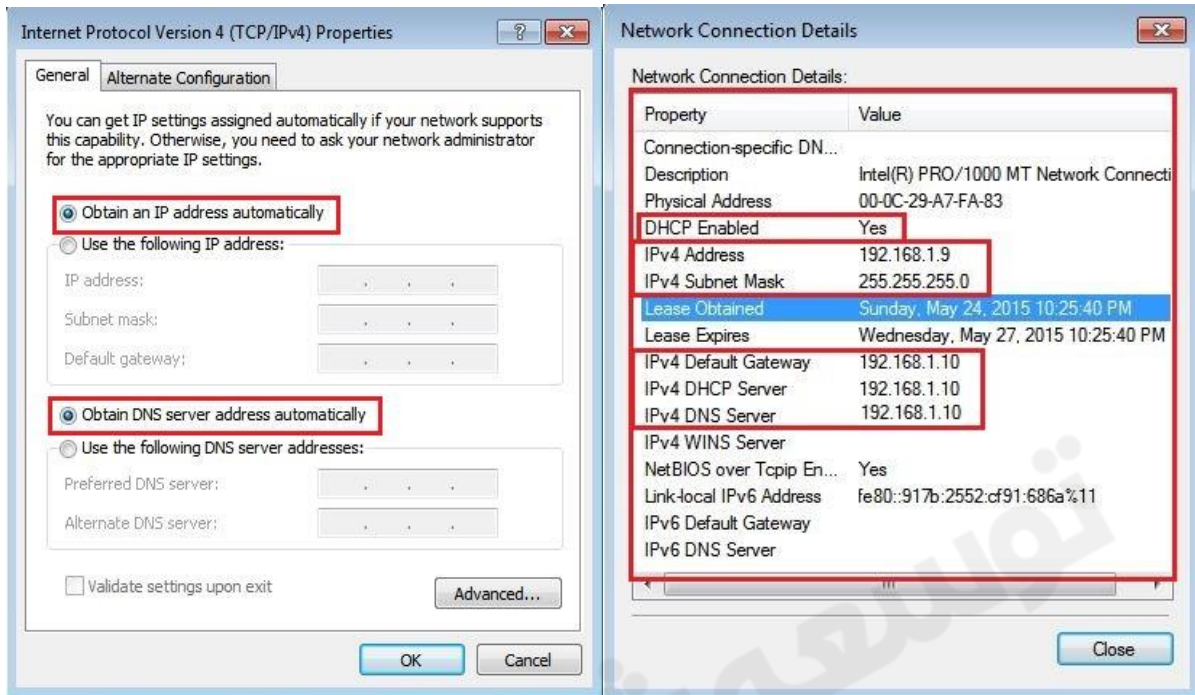

و در نهایت پس از این مرحله DHCP راه اندازی شده و شما با پیغام زیر رو به رو خواهید شد :

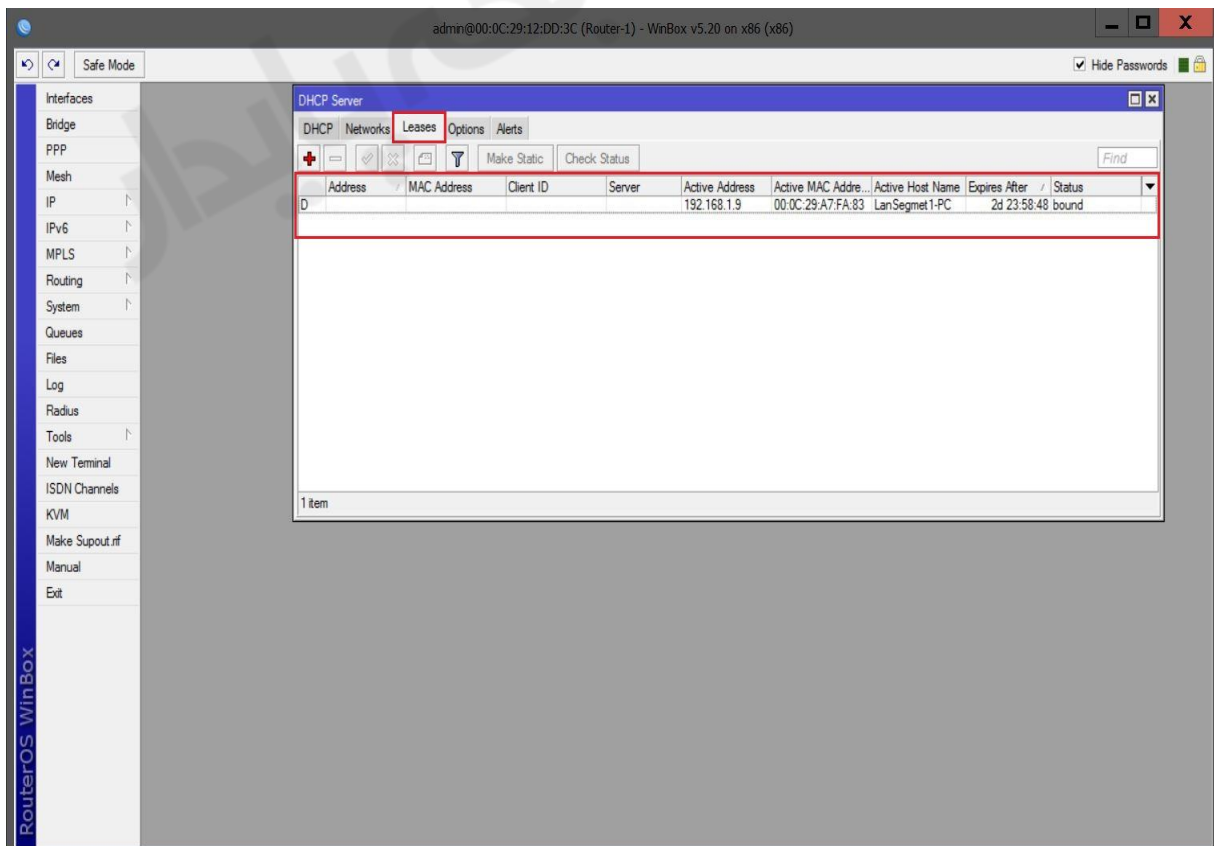

تنظیم کردن کلاینت و دریافت IP از DHCP سرور :

برای این کار کافی است به جای اینکه بصورت دستی برای کلاینت IP تعریف کنید گزینه زیر که در عکس ملاحظه می کنید را انتخاب کنید. با این کار کلاینت از DHCP که بر روی روتر میکروتیک راه اندازی کردید IP دریافت خواهد کرد.

همچنین در روتر میکروتیکی که DHCP راه اندازی کردید می توانید مشخصات کلاینت هایی که از DHCP سرور IP دریافت کرده اند را ببینید.

نکته : در خیلی از Dhcp سرورها (ویندوز و سیسکو و ...) چنانچه Scope و یا Pool ی که تعریف کرده ایم در محدوده ی کارت شبکه Dhcp سرور نباشد به کلاینت ها IP داده نمی شود اما در میکروتیک Pool تعریف شده می تواند از محدوده IP کارت شبکه نباشد. بطور مثال چنانچه IP مربوط به کارت شبکه Dhcp-Server از محدوده 10.10.10.0 باشد اما Pool تعریف شده از محدوده 192.168.1.0/24 باشد کلاینت ها از محدوده 192.168.1.X آدرس IP میگیرند.

نصب و راه اندازی DHCP سرور از طریق دستور :

با وارد کردن دستور **ip dhcp-server setup** مواردی بصورت محاوره ایی پرسیده می شود که در زیر مشاهده می کنید :

```
[admin@Router-1] > ip dhcp-server setup
```

Select interface to run DHCP server on

dhcp server interface: **ether2**

Select network for DHCP addresses

dhcp address space: **192.168.1.0/24**

Select gateway for given network

gateway for dhcp network: **192.168.1.10**

Select pool of ip addresses given out by DHCP server

addresses to give out: **192.168.1.1-192.168.1.9,192.168.1.11-192.168.1.254**

Select DNS servers

dns servers: **192.168.1.10**

Select lease time

lease time: **3d 00:00:00**

نشان دادن تنظیمات مربوط به DHCP :

```
[admin@Router-1] > ip dhcp-server print
```

با استفاده از این دستور تنظیمات مربوط به شبکه ایی که Dhcp سرور در آن قرار دارد را مشاهده می کنید :

```
[admin@Router-1] > ip dhcp-server network print
```

نشان دادن تنظیمات مربوط به Pool :

```
[admin@Router-1] > ip pool print
```

رزرو کردن یک IP برای یک سیستم خاص :

```
[admin@Router-1] > ip dhcp-server lease add mac-address=<Mac Address> address=192.168.1.100
```

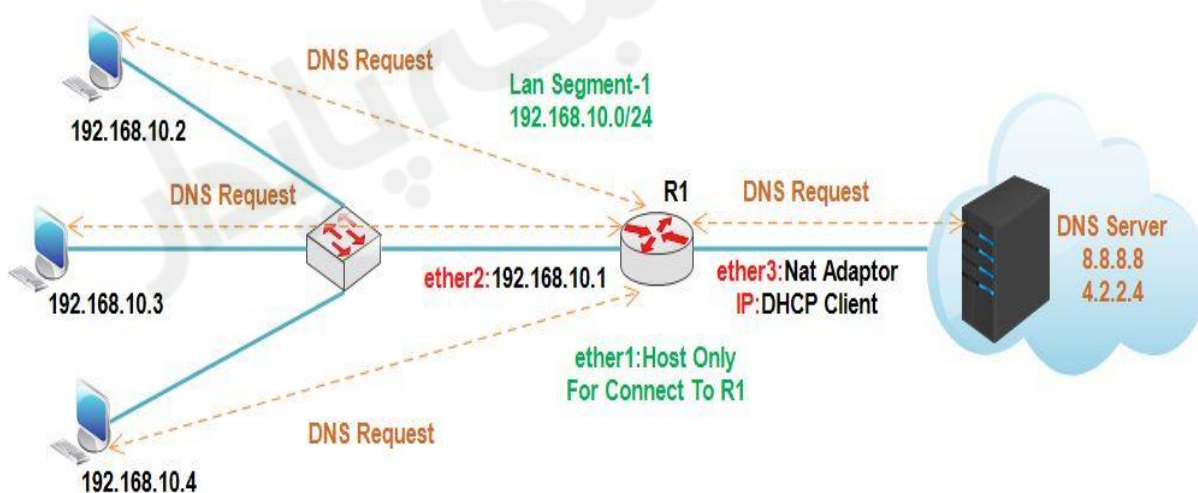
فصل هشتم : DNS

DNS مخفف Domain Name Service است و سرویسی برای تبدیل نام دامنه به IP ، یا IP به اسم ، در شبکه های Lan ، اینترنت و ... می باشد. عملکرد سرویس DNS به این صورت است که وقتی کاربری در URL خود ، نام سایتی را وارد می کند این درخواست به سرور DNS ارسال می شود بر روی DNS سرور به ازای هر نام یک آدرس IP نیز برای آن تنظیم شده است ، بنابراین سرور فوق ، آدرس IP برای URL درخواست شده را برمیگرداند و از این پس درخواست های صفحات وب براساس IP مسیریابی می شود.

در بسیاری از مواقع ، کاربران به علت عدم آگاهی لازم از مفاهیم شبکه ، در هنگام تنظیم IP بر روی سیستم خود و یا تغییر آن به هر علتی ، تنظیمات DNS آن را به درستی انجام نمی دهند. بنابراین در هنگام باز کردن صفحه مورد نظر خود بروی مرورگر ، چون درخواست به سرور DNS ارسال نمی شود بنابراین هیچ IP آدرسی جهت مسیریابی بازگردانده نشده و در نهایت صفحه درخواست شده ، بروی مرورگر باز نمی شود. عیب یابی و حل این موضوع ، سبب اتلاف وقت کاربران و مدیران شبکه می شود. در نتیجه اگر تمام درخواست های DNS از طریق روتر پاسخ داده شوند دیگر با چنین مشکلاتی روبه رو نخواهید شد.

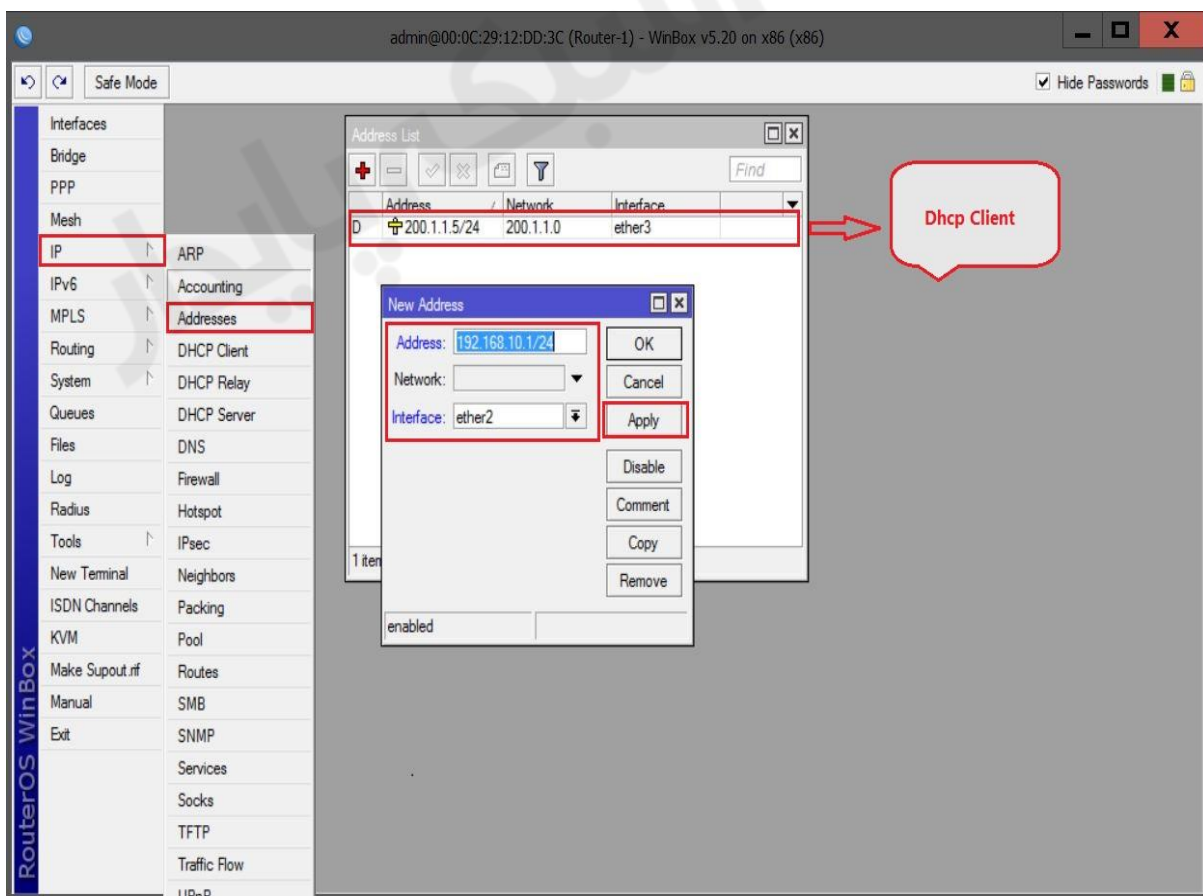
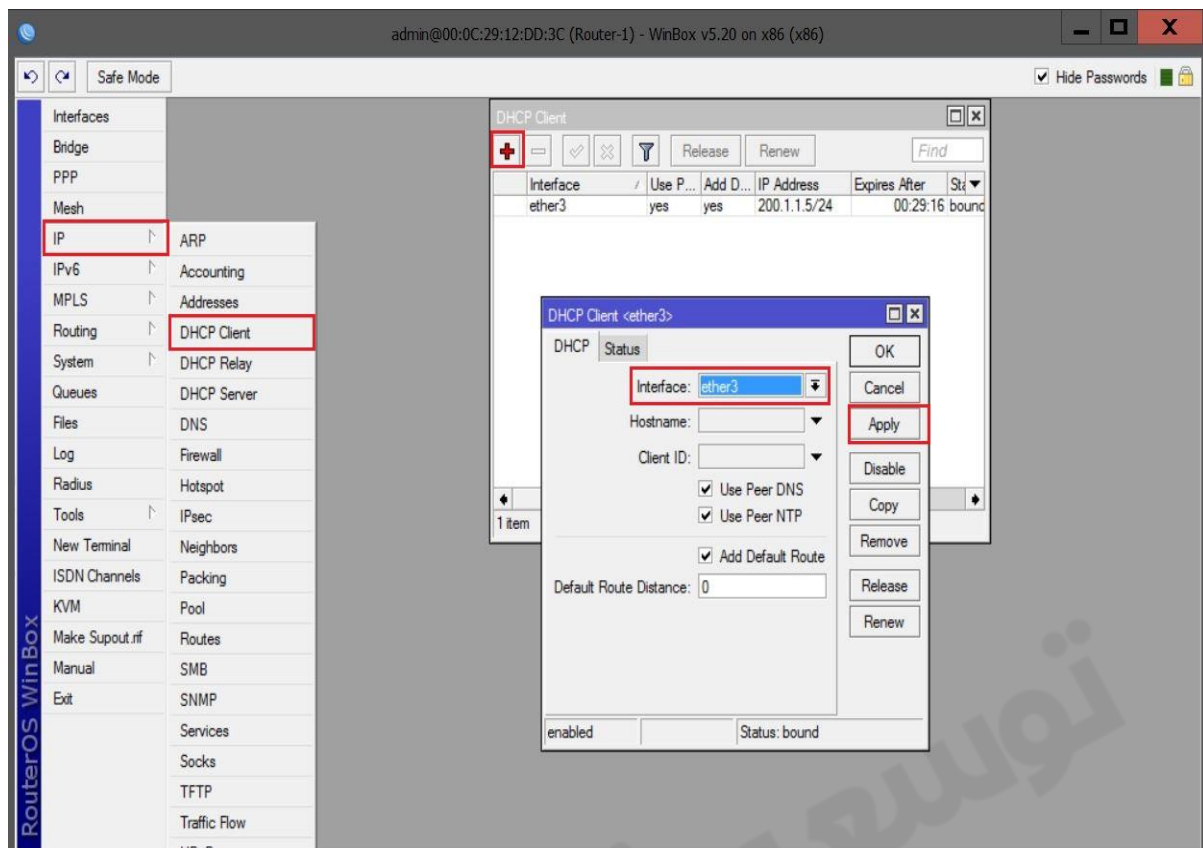
سناریو ۱ : در این سناریو نحوه تنظیم پاسخگویی به درخواست های DNS ای را ، بگونه ای که فقط از طریق روتر انجان پذیرند را آموزش می دهیم. در این حالت در صورتی که کاربر بر روی تنظیمات کارت شبکه خود ، آدرس DNS را اشتباه تنظیم کرده باشد و یا از هر آدرس دیگری برای DNS استفاده کند ، تنظیمات DNS ای کاربر بدون اهمیت بوده و میکروتیک مستقیماً به درخواست های DNS ای پاسخ خواهد داد.

DNS(Domain Name Service)

انتساب IP به کارت های شبکه روتر R1 :

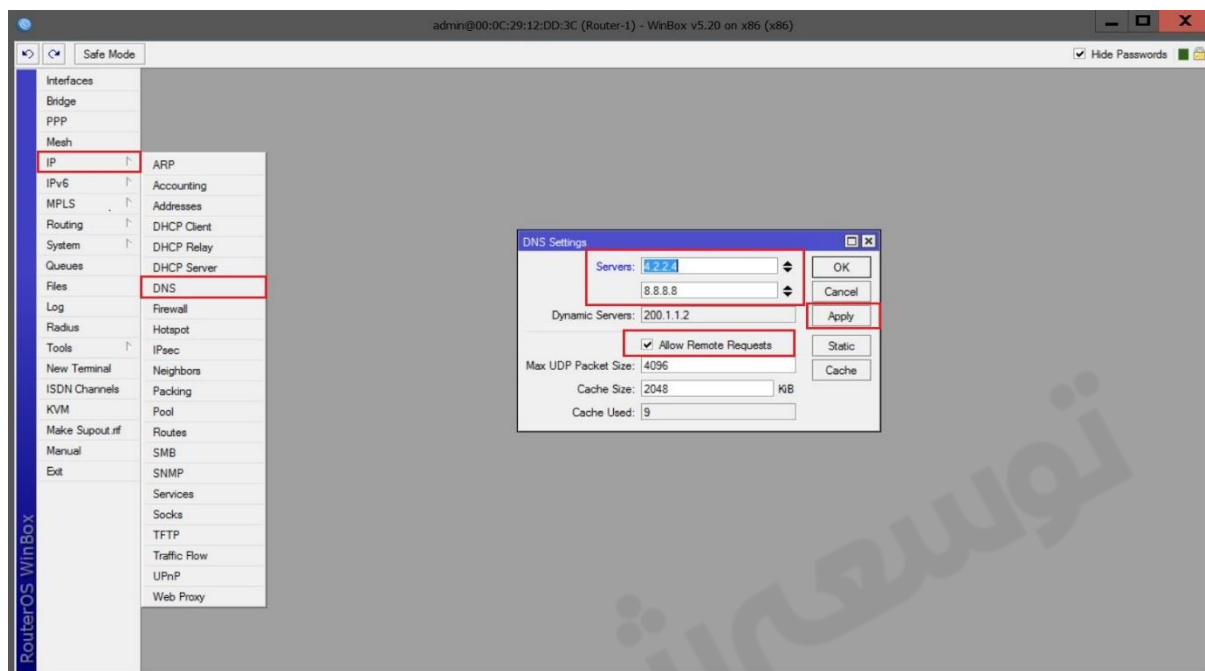
همان طور که در سناریو مشخص کردیم Ether3 باید از Dhcp Client (Vmware) آدرس IP دریافت کند. برای این کار از منوی اصلی گزینه IP و از زیر منوی باز شده Dhcp Client را انتخاب میکنیم. در پنجره باز شده بر روی Add کلیک و از تب Dhcp اینترفیس مورد نظر را انتخاب و ok را میزنیم.

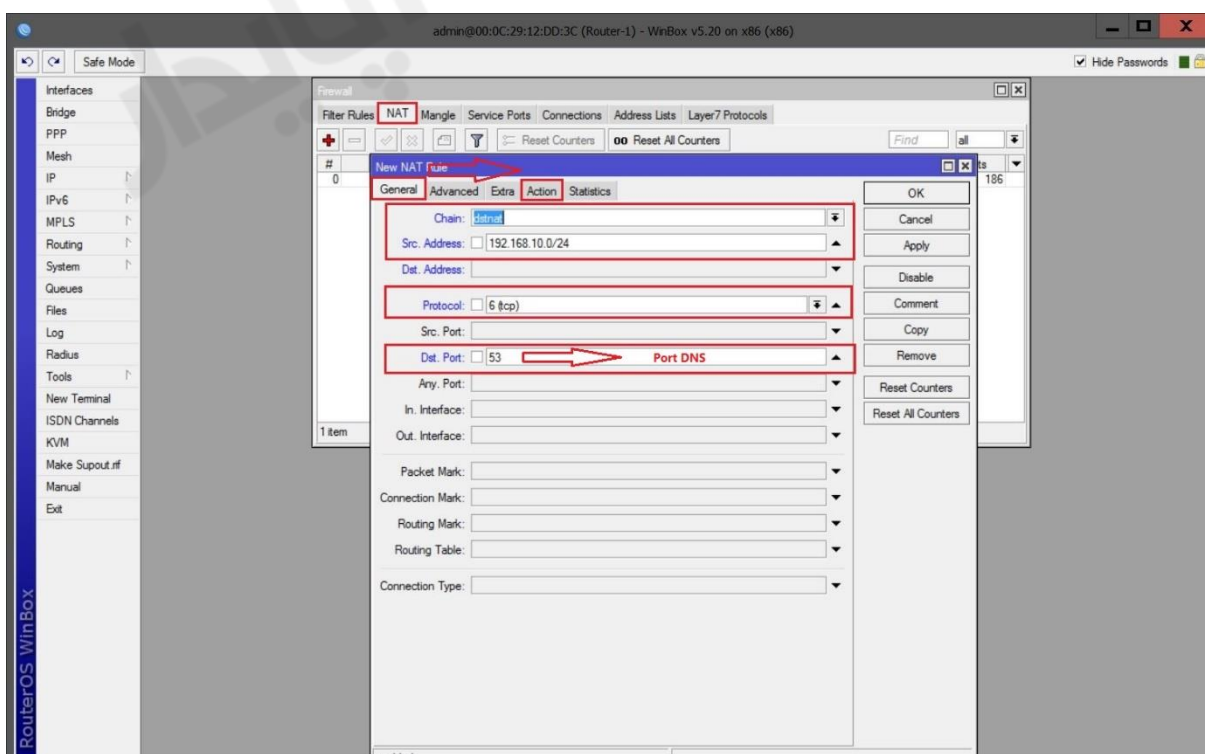
نصب و راه اندازی DNS :

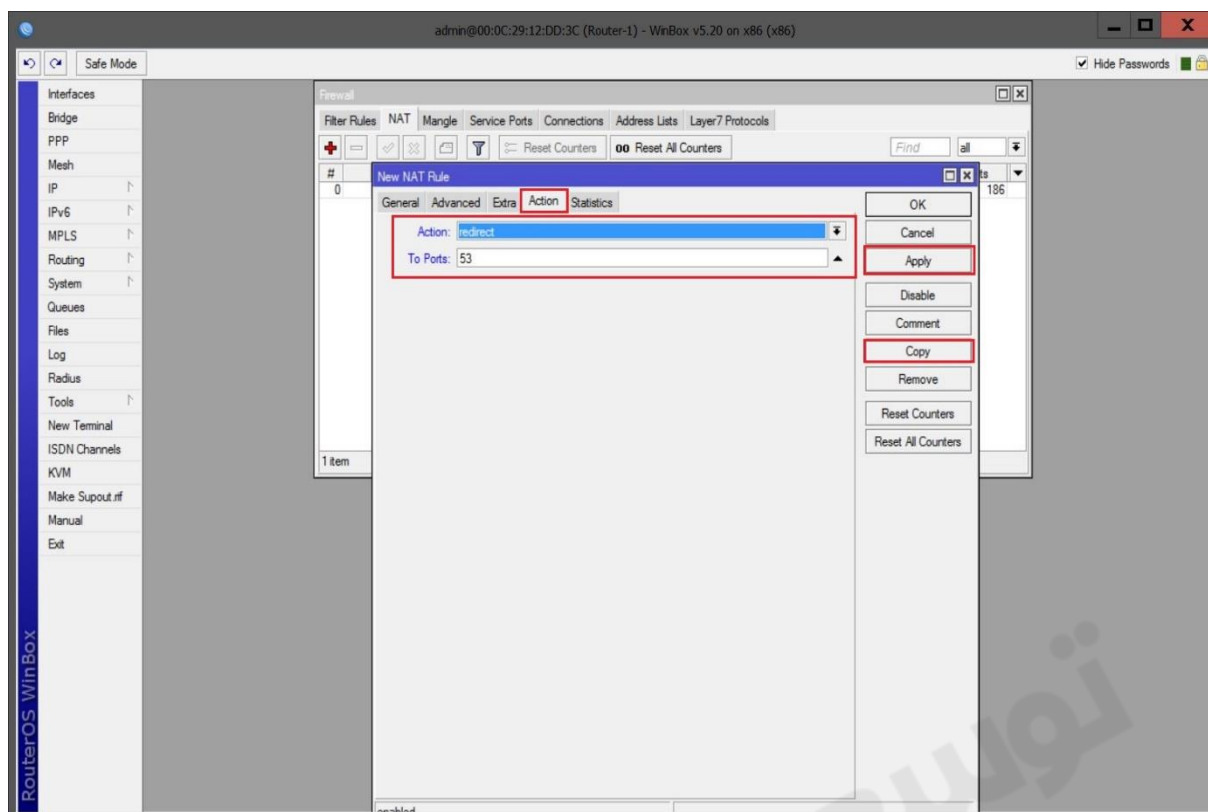
برای این کار از مسیر اصلی گزینه IP را انتخاب و از زیر منوی باز شده بر روی DNS کلیک می کنیم. از پنجره باز شده تنظیمات را طبق عکس زیر انجام می دهیم.

به این نکته توجه داشته باشد در صورتی که تیک گزینه **Allow Remote Request** فعال شود روتر شما به عنوان DNS سرور شناخته شده و ممکن است در معرض حملات و آسیب های DNS ای از طریق اینترنت قرار گیرد.

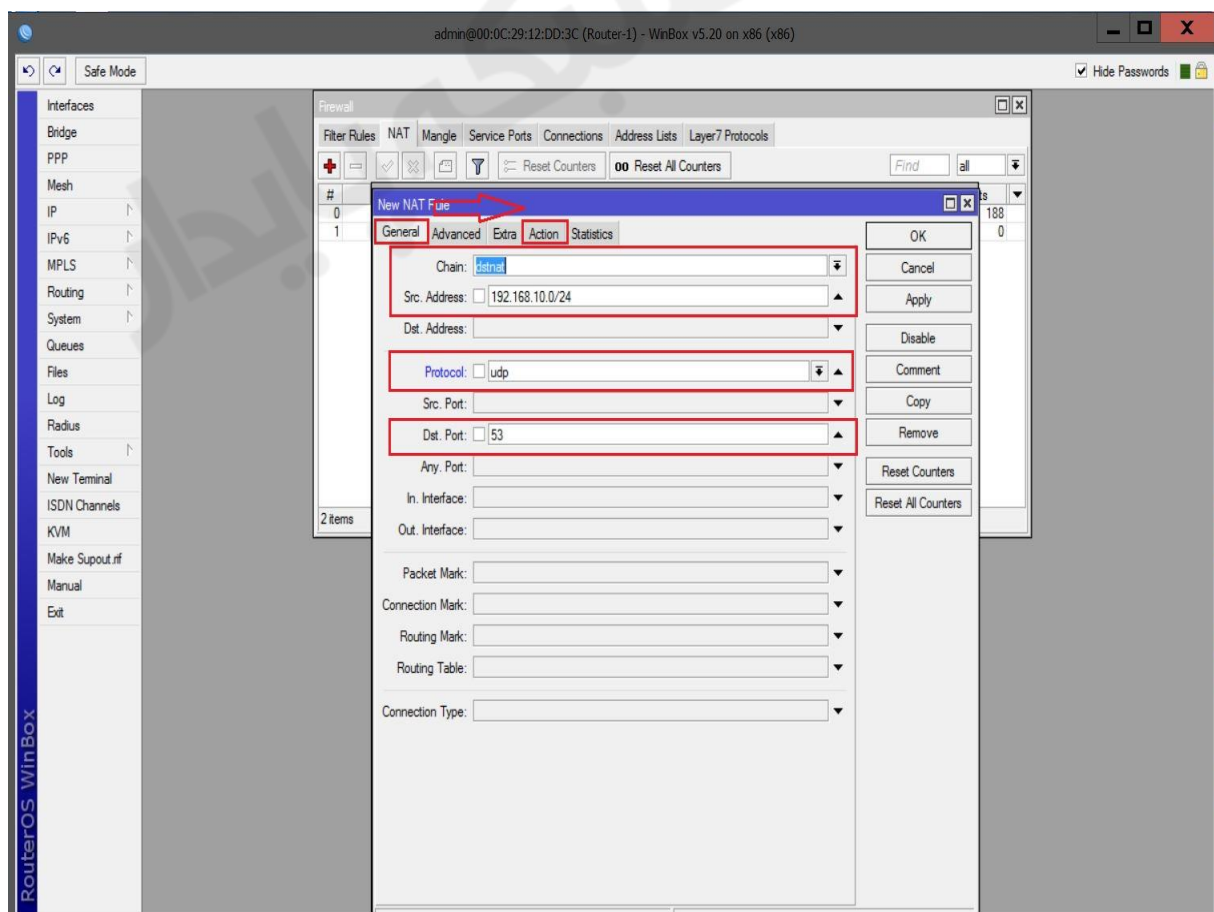

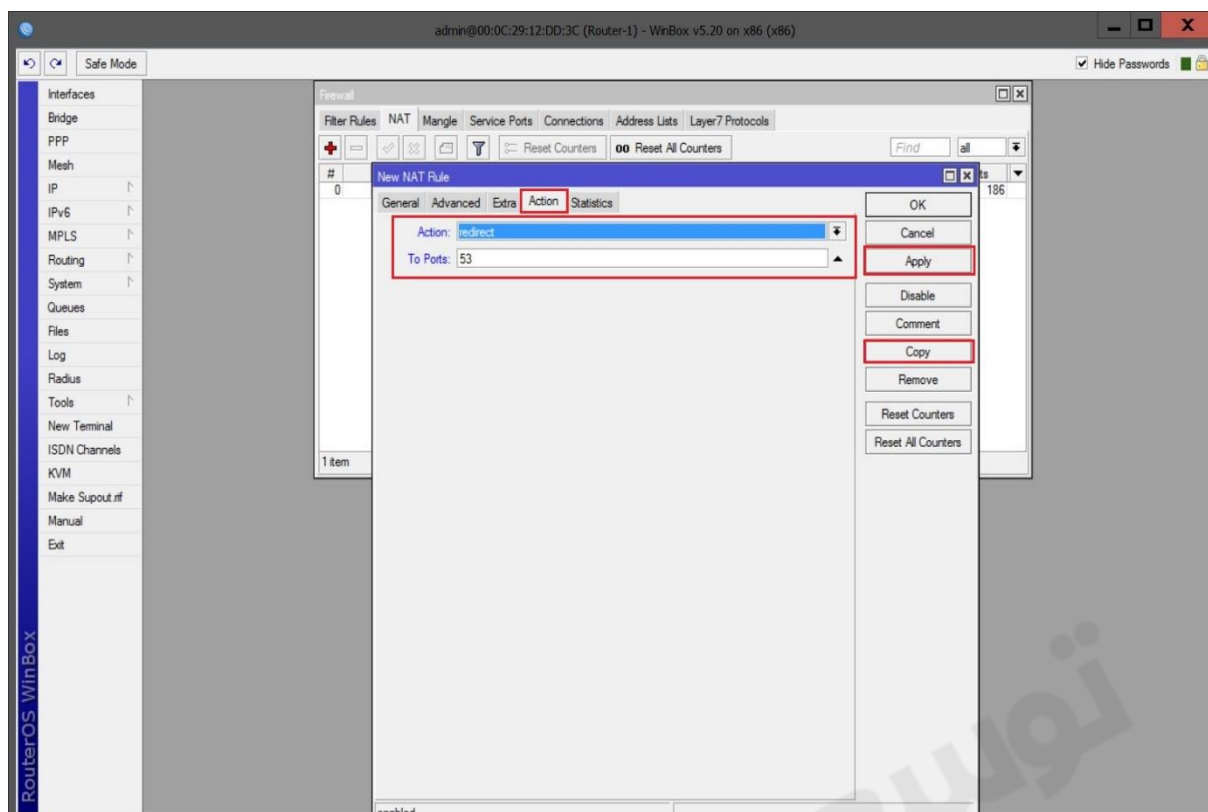
با این تنظیمات پروسه **Resolve** (تبدیل اسم به IP و یا IP به اسم) انجام میشود اما در صورتی که کاربر به هر علتی IP آدرس DNS را بصورت دستی و اشتباه وارد کند پروسه **Resolve** اتفاق نمی افتد برای جلوگیری از این مشکل به مسیر زیر رفته و کارها را طبق تنظیماتی که در عکس های زیر مشاهده می کنید انجام میدهم :

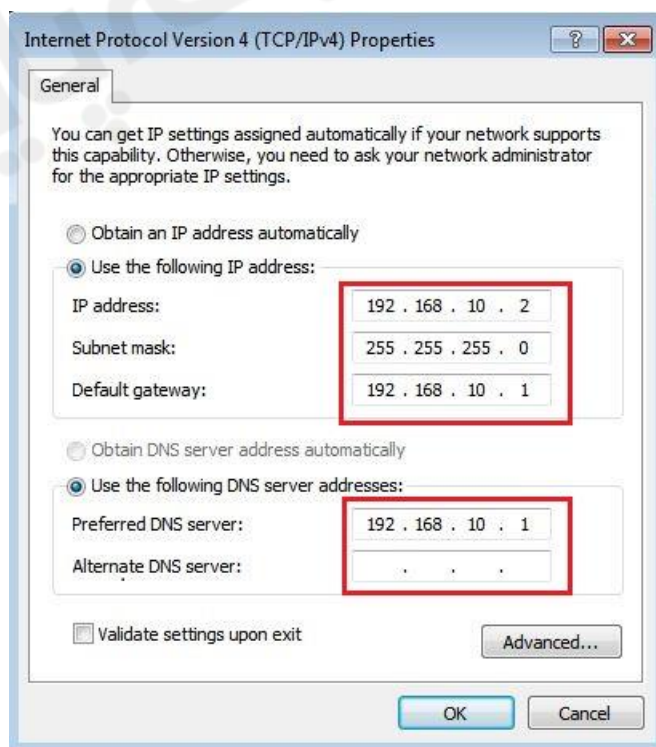
نکته : چون DNS هم از TCP و هم از UDP پشتیبانی می کند به همین دلیل هر دو آن را تعریف می کنیم و 53 نیز پورت پیش فرض DNS می باشد.

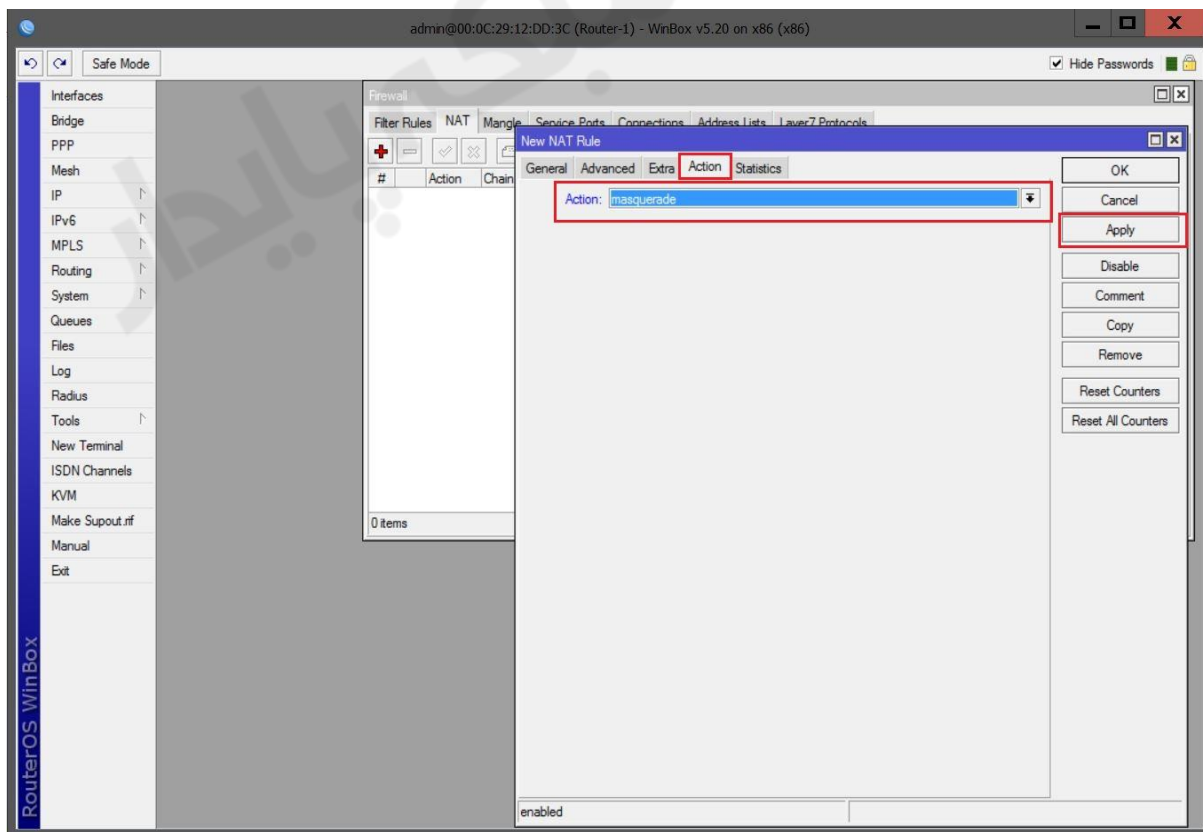
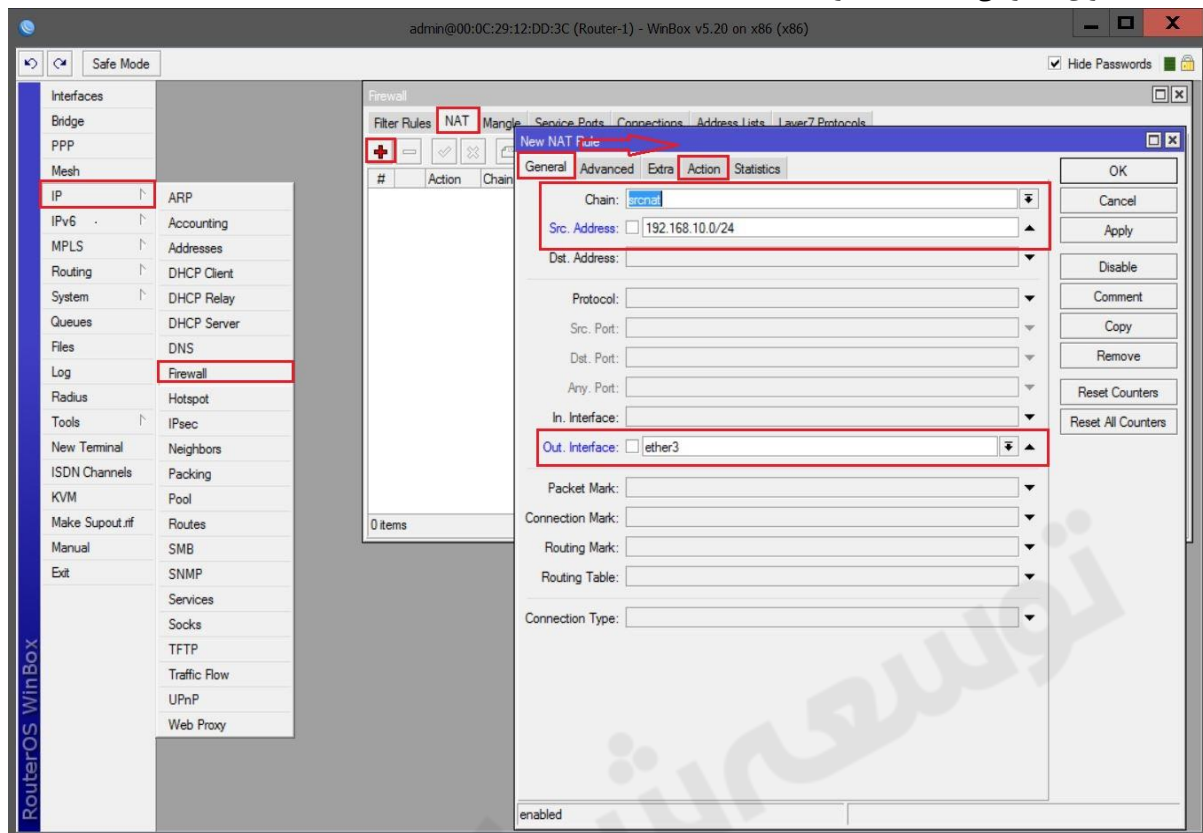

به این ترتیب با این تنظیمات درخواست های DNS ای بر روی پورت DNS میکروتیک Redirect می شود. حال اگر کاربر به هر علتی در تنظیمات DNS سیستم خود هر آدرسی را وارد کند حتی اگر آدرس وارد شده اشتباه بود یا یک IP آدرس نامتعارف بود ، چون تمامی درخواست های DNS ای بر روی پورت DNS میکروتیک ارسال می شوند ، پروسه Resolve درخواست ها با موفقیت انجام می پذیرند.

تنظیمات کلاینت :

ایجاد NAT برای دسترسی کلاینت به اینترنت :

با این تنظیمات کلاینت به اینترنت نیز دسترسی پیدا خواهد کرد.

فصل نهم : Web Proxy

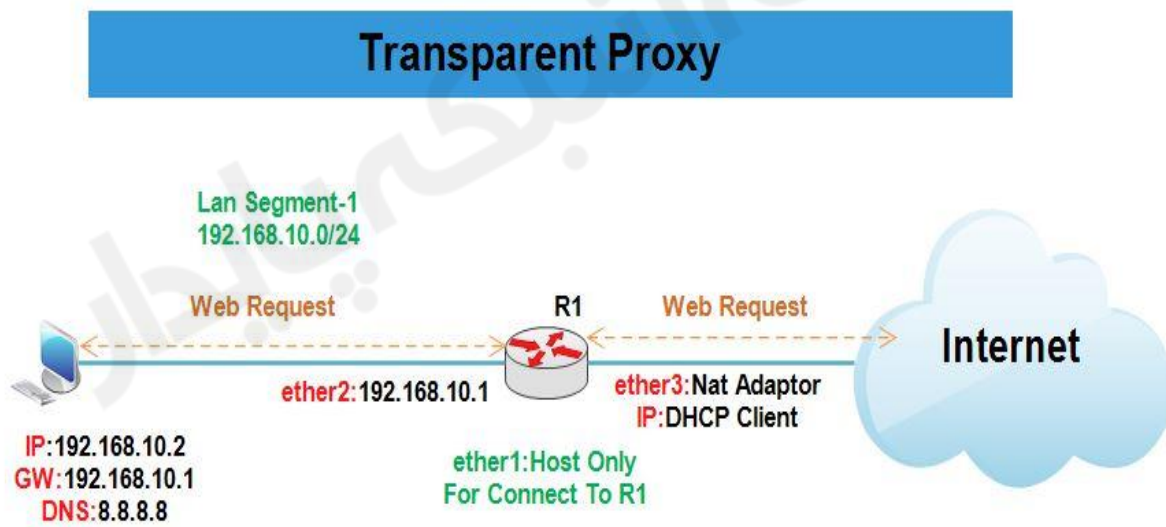
پروکسی سرور کامپیوتر یا روتری است که بین یک مرورگر و اینترنت قرار می گیرد. پروکسی سرورها به بهبود عملکرد صفحات وب در یک سازمان یا شرکت کمک می کند بطوری که با ذخیره یا کش کردن صفحات وب ، دسترسی به آنها سریع تر خواهد بود. همچنین از پروکسی سرور می توان برای فیلتر کردن برخی صفحات وب و یا جلوگیری از دانلود برخی پسوندهای خاص استفاده نمود. بطور کلی از پروکسی سرور جهت میریت صفحات وب استفاده می شود.

عملکرد وب پروکسی بدین شکل است وقتی کلاینت درخواست دسترسی به صفحات وب را به سمت روتر ارسال می کند روتر یک نسخه از آن را در کش خود ذخیره کرده و برای پاسخگویی به درخواست های مشابه بعدی نسخه کپی شده را برای کلاینت ها ارسال می کند.

قابلیت های پروکسی در میکروتیک :

- Proxy معمولی : در این حالت بر روی مرورگر تنظیمات پروکسی اعمال می شود.
- Transparent Proxy : در این حالت تنظیمات فقط بر روی روتر اعمال می شود و کلاینت متوجه هیچگونه تغییری در مرورگر خود احساس نخواهد کرد.
- Access : می توان صفحات وب را براساس آدرس مبدا یا مقصد ، URL ، پسوند فایل و ... فیلتر کرد.
- Cache : صفحات وب در حافظه روتر ذخیره می شود.

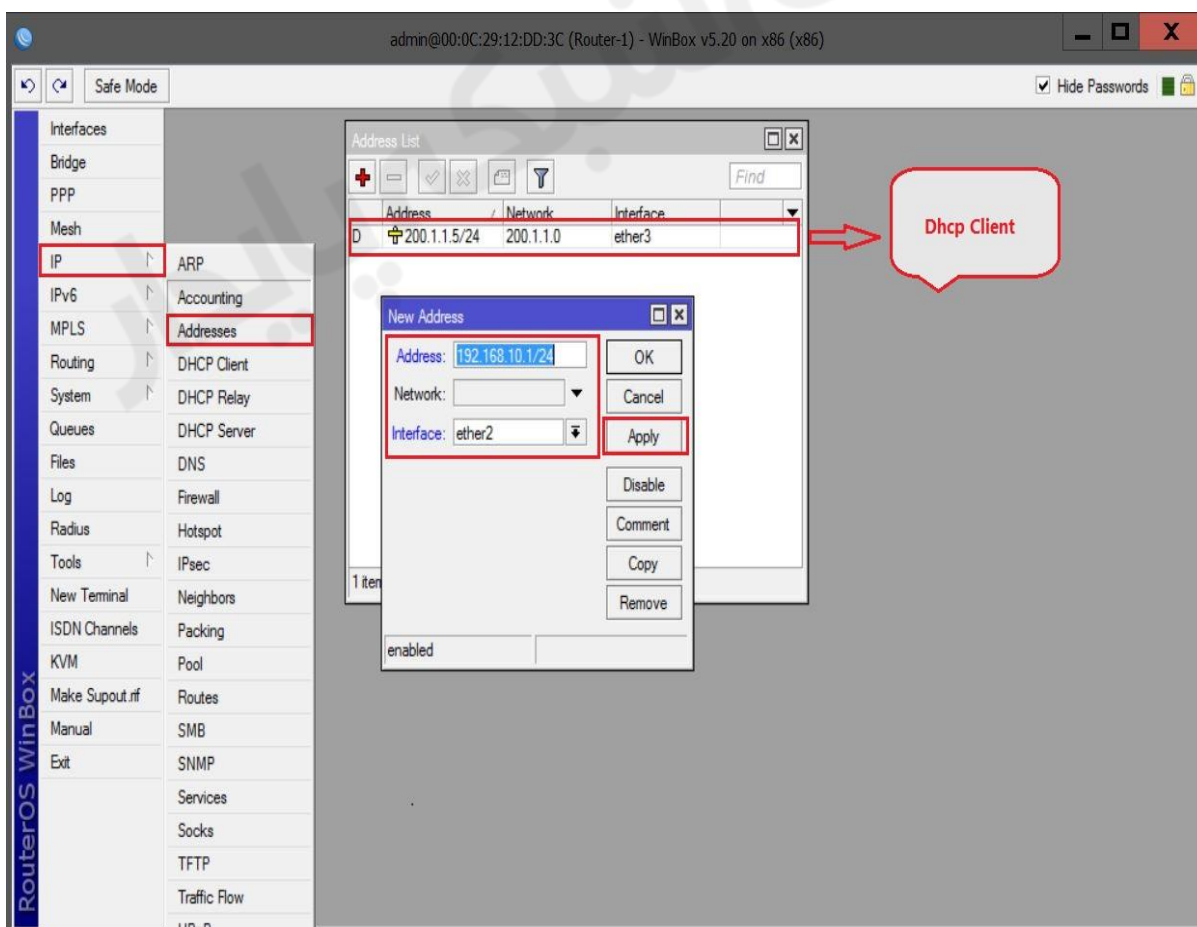
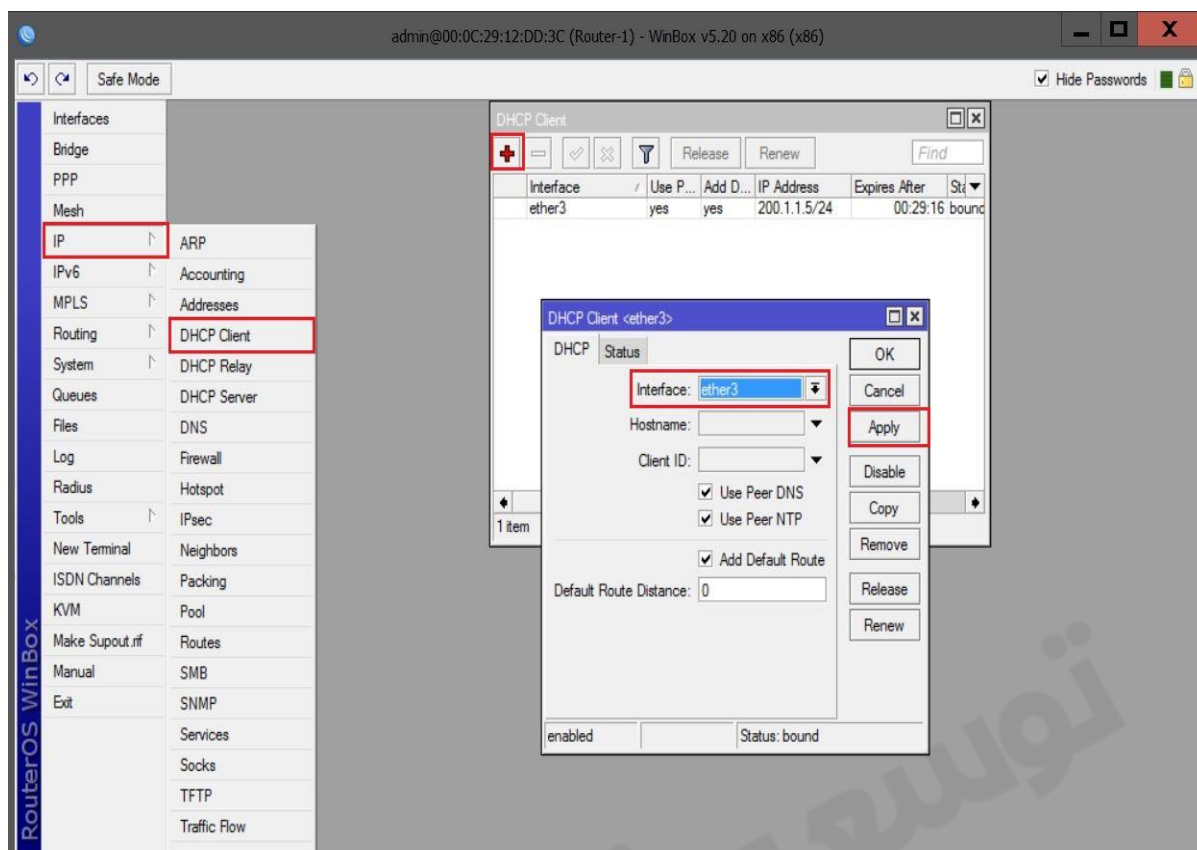
سناریو ۱ : راه اندازی Transparent Proxy

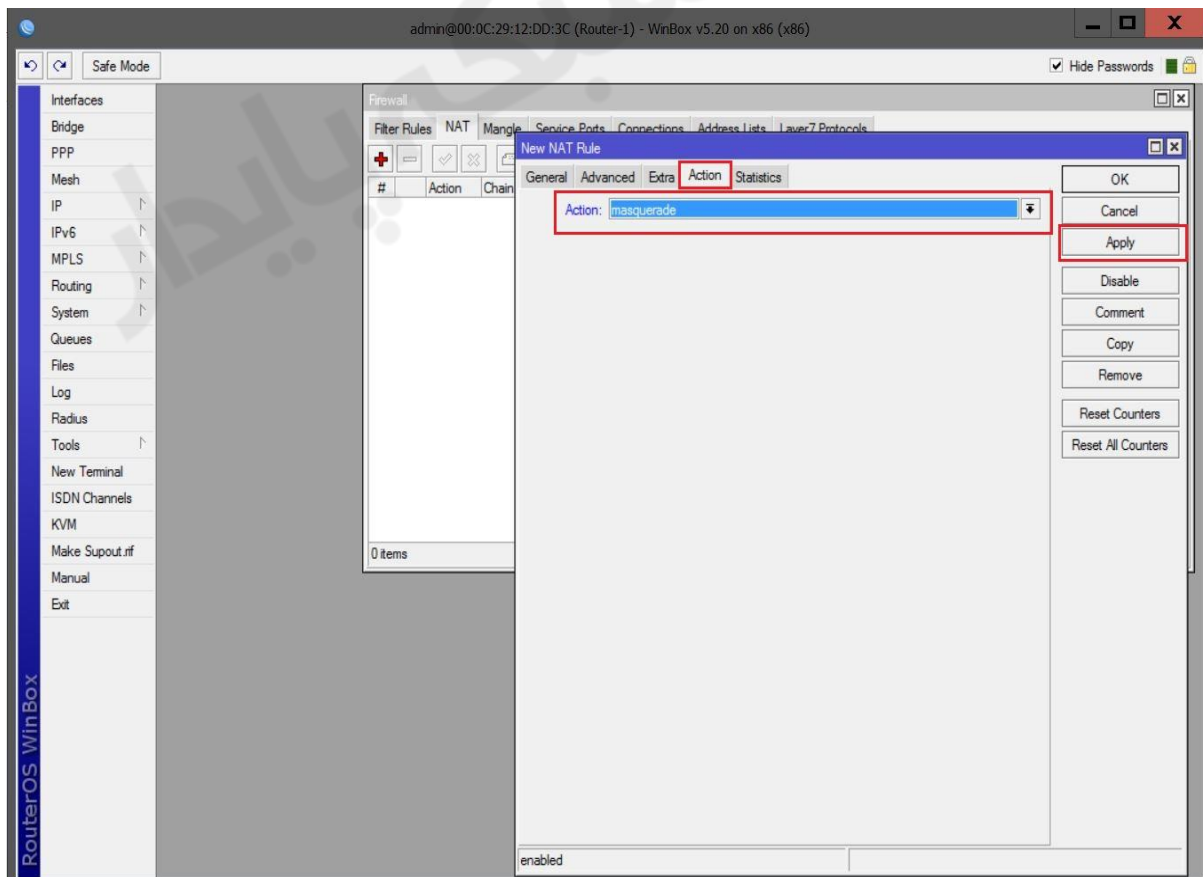
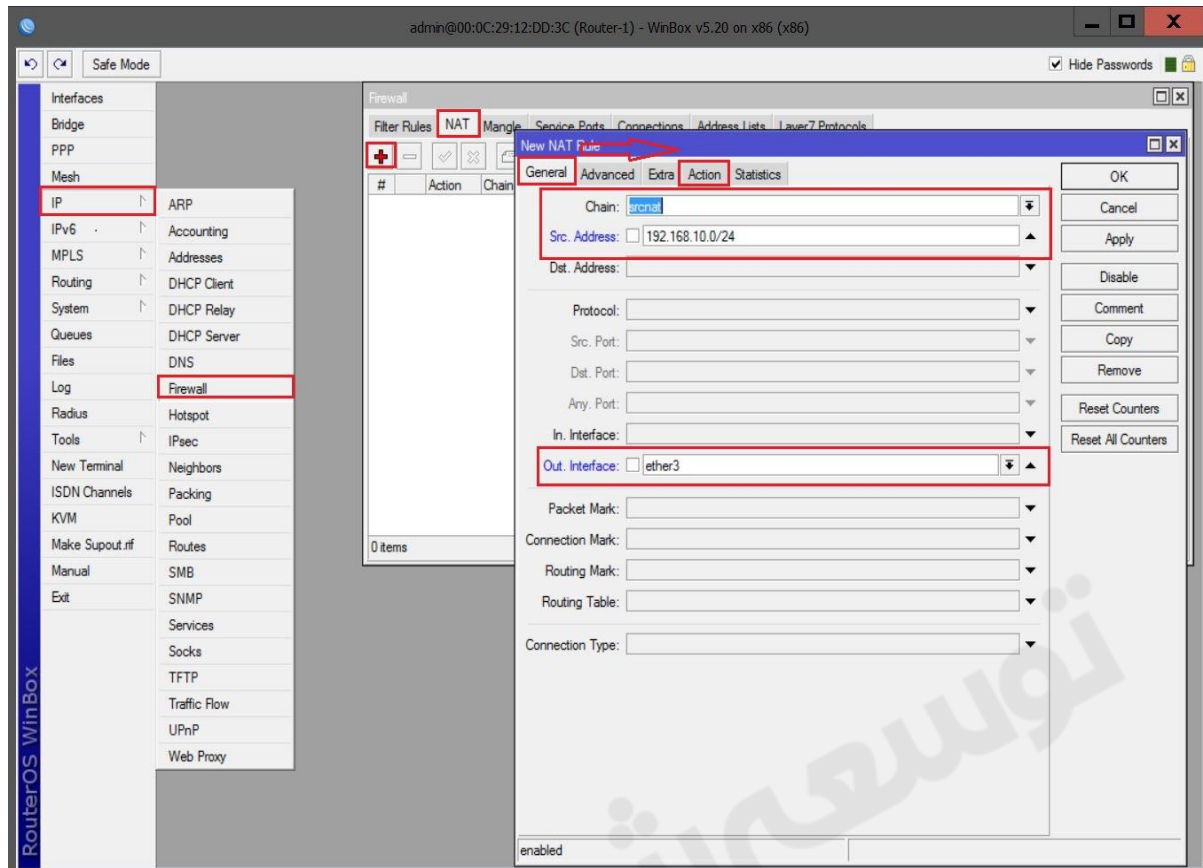
*نکته : قبل از راه اندازی وب پروکسی باید از طریق روتر کاربران را به اینترنت متصل کنید با به عبارتی دسترسی آنها به اینترنت باید از طریق روتر صورت گیرد.

انتساب IP به کارت های شبکه روتر R1 :

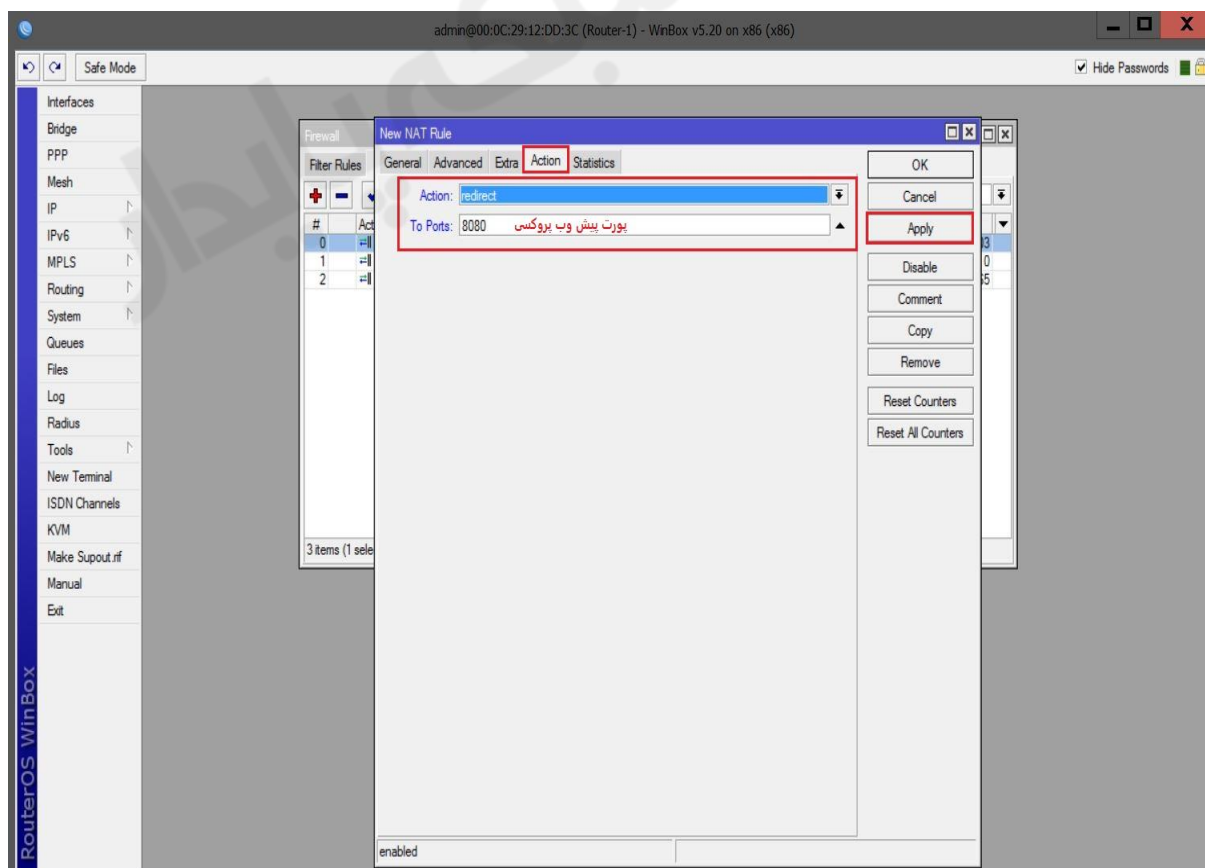
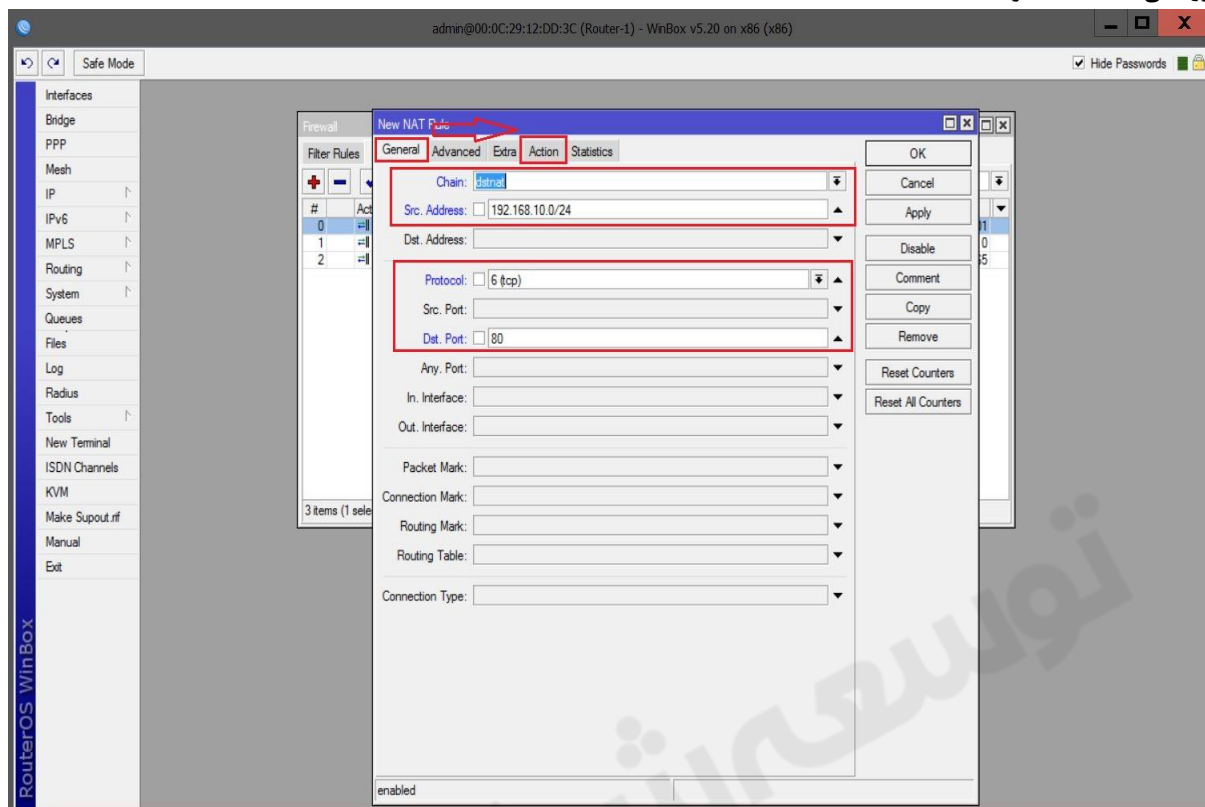
همان طور که در سناریو مشخص کردیم Ether3 باید از Dhcp Client (Vmware) آدرس IP دریافت کند. برای این کار از منوی اصلی گزینه IP و از زیر منوی باز شده Dhcp Client را انتخاب میکنیم. در پنجره باز شده بر روی Add کلیک و از تب Dhcp اینترفیس مورد نظر را انتخاب و ok را میزنیم.

ایجاد NAT برای دسترسی کلاینت به اینترنت :

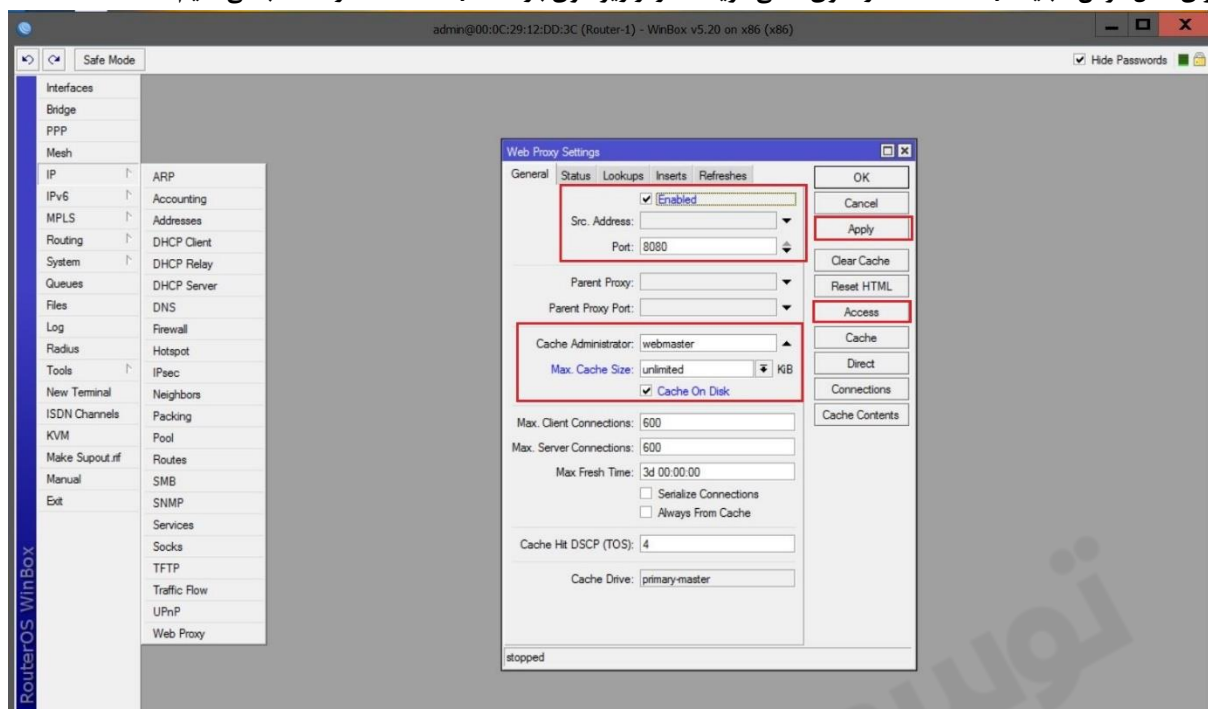

تا اینجای کار کلاینت ها مستقیم به اینترنت دسترسی دارند. برای اینکه از وب پروکسی به عنوان واسط بین کلاینت و اینترنت استفاده شود و بتوانیم از قابلیت های وب پروکسی استفاده کنیم باید یک Nat ایجاد کنیم تا کلاینت هایی که مقصد آنها اینترنت است به وب پروکسی Redirect شوند.

فعال کردن Web Proxy :

برای فعال کردن قابلیت Web Proxy از منوی اصلی گزینه IP و از زیرمنوی باز شده Web Proxy را انتخاب می کنیم.

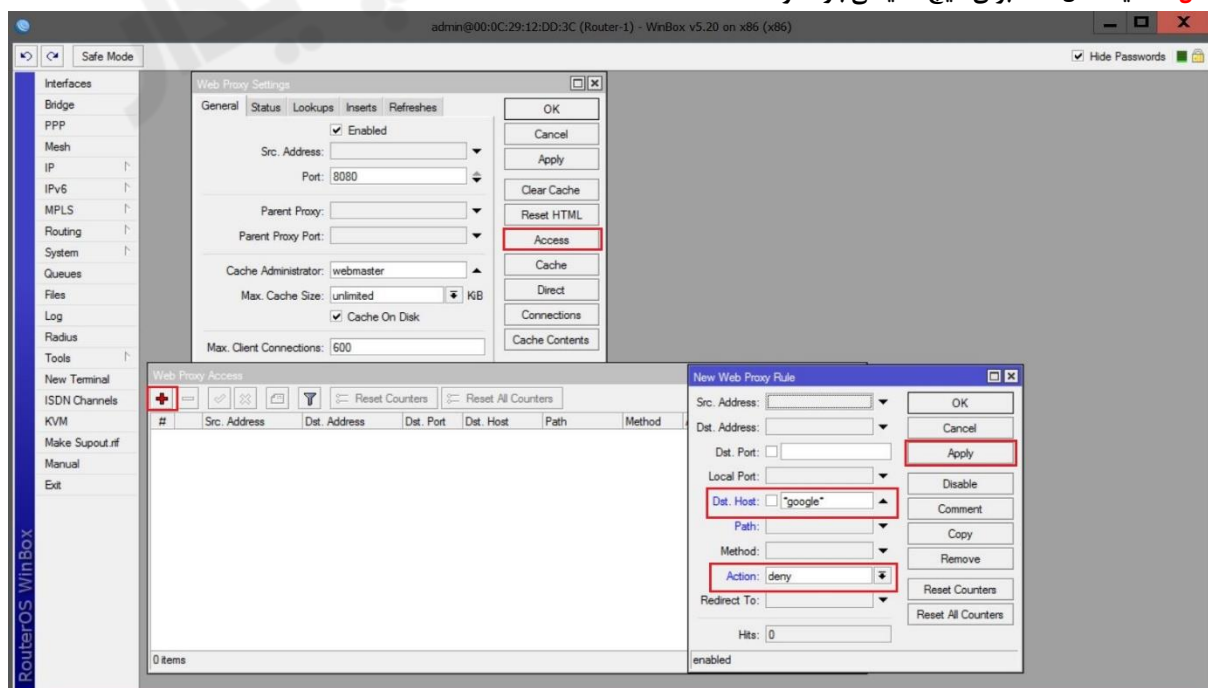

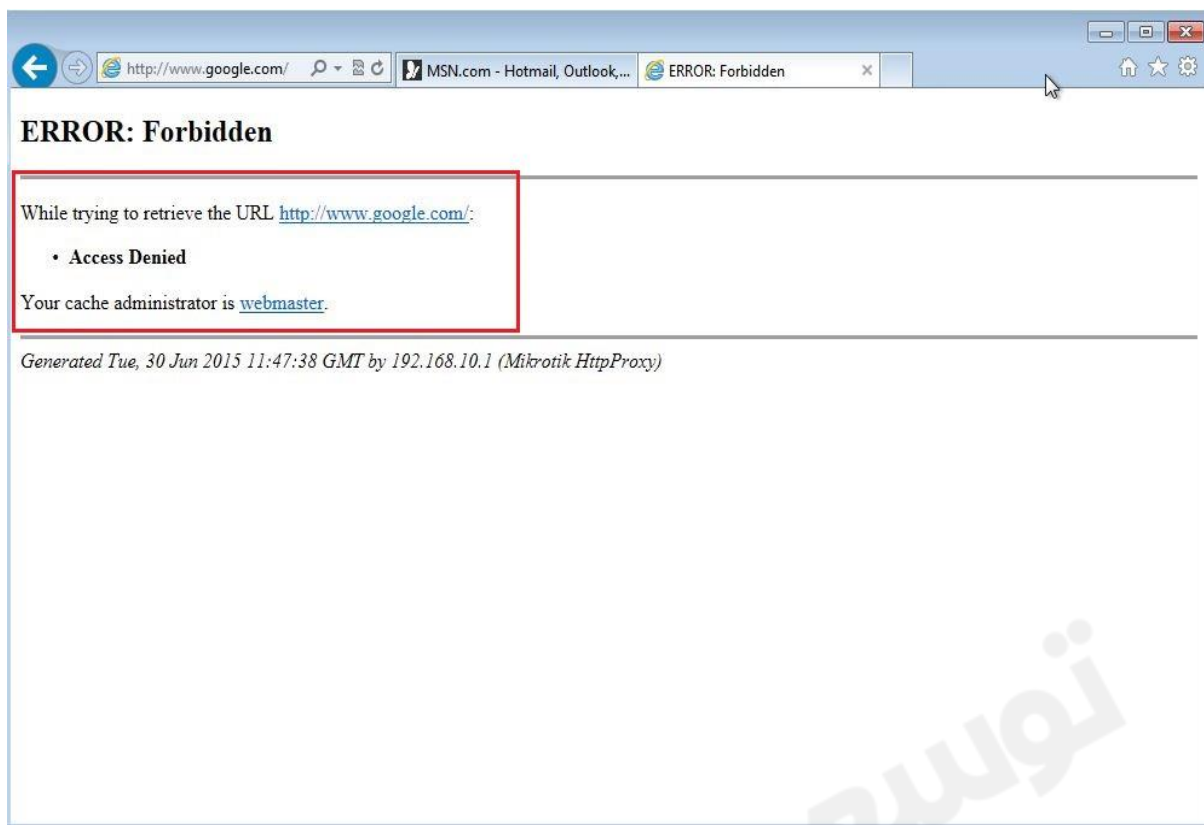
در پنجره Web Proxy Setting تیک Enable را فعال می کنیم و سپس در قسمت سرور آدرسی که می خواهیم پروکسی بر روی آن اعمال شود را وارد می کنیم در صورت خالی گذاشتن این فیلد پروکسی بر روی هر درخواستی اعمال می شود و یا می تواند آدرس یکی از پورت های روتر باشد در این حالت وب پروکسی فقط بر روی همان پورت اعمال می شود. در فیلد Port شماره پورت دلخواه Web Proxy را وارد می کنیم. این شماره پورت بصورت پیش فرض 8080 می باشد. اگر می خواهیم سایتهایی که مدنظرمان هست را کش کنیم گزینه Cache On Disk را فعال می کنیم.

فیلترینگ از طریق Web Proxy :

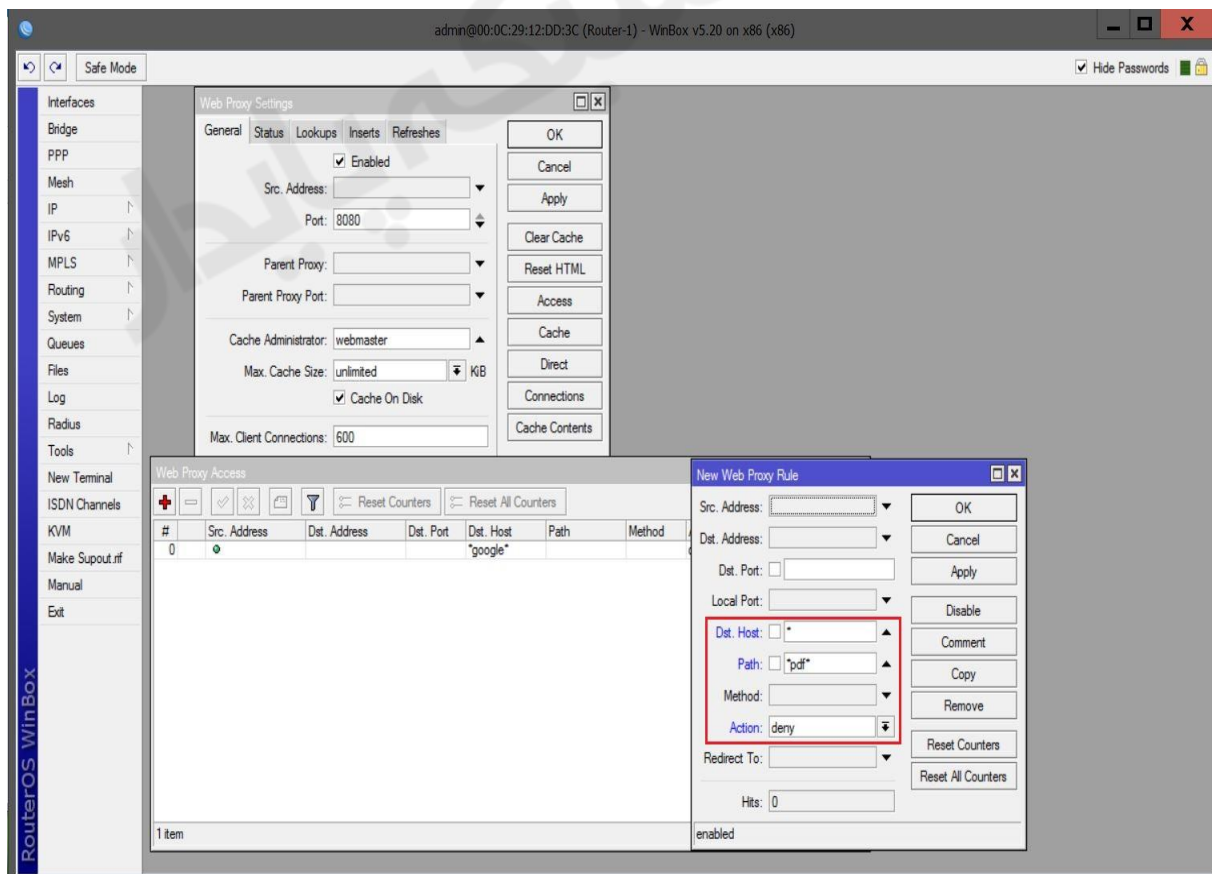
از پنجره Web Proxy Setting گزینه Access را انتخاب می کنیم.

مثال ۱) سایت Google برای هیچ کلاینتی باز نشود؟

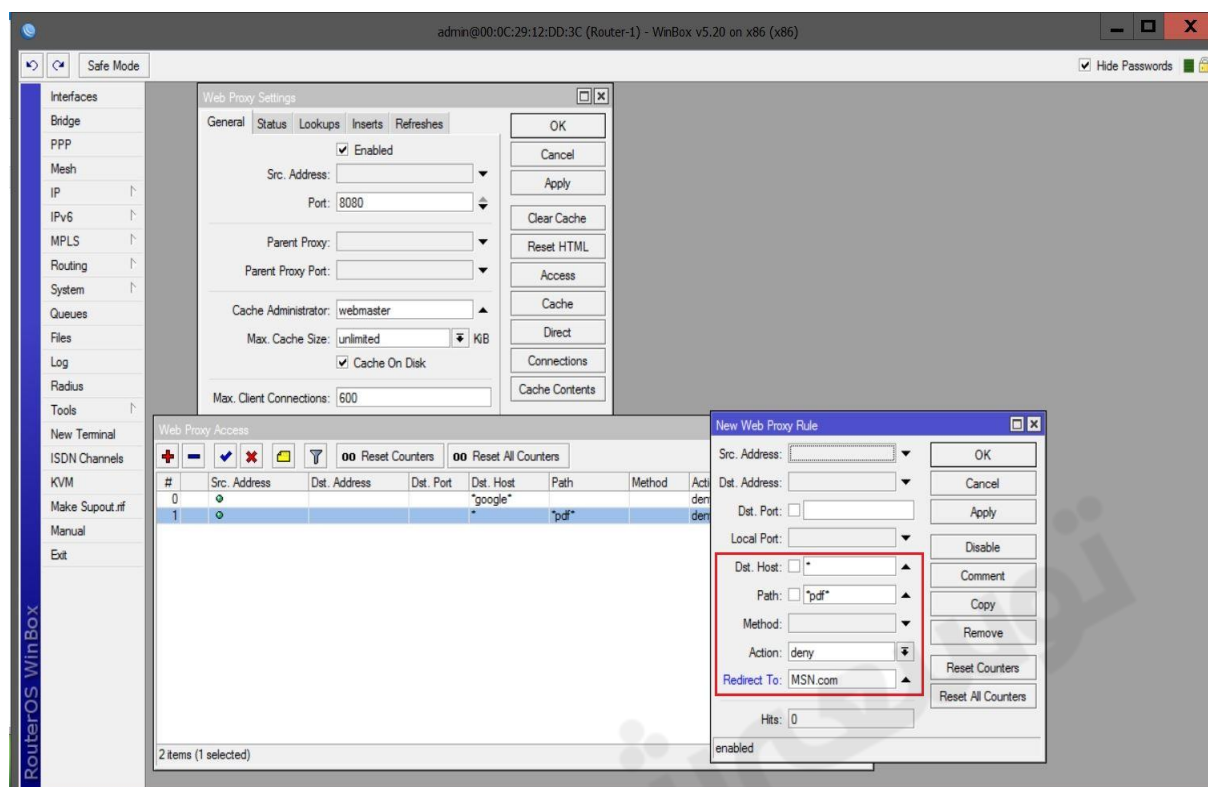

مثال ۲) کلاینت نتواند فایل های Pdf دانلود کند؟

مثال ۳) کلاینت نتواند فایل های Pdf را دانلود کند و بعد از کلیک بر روی لینک دانلود به یک سایت دیگر (مثلا MSN.com) Redirect شود ؟

فصل دهم : Queue – Traffic Shaping

در میکروتیک برای مدیریت پهنای باند و محدود کردن سرعت دسترسی کاربران می توان از ویژگی های Queue استفاده کرد. Queue ها به دو صورت ساده (Simple Queue) و درختی (Queue Tree) قابل پیاده سازی می باشند. توجه داشته باشید که با استفاده از Queue ها فقط می توان سرعت آپلود و دانلود کاربران را محدود کرد و در صورتی که بخواهیم بر روی حجم کاربران محدودیت اعمال نماییم لازم است از User Manage استفاده کنید (در فصل های بعد این امکان را آموزش خواهیم داد).

پارامترهای مورد استفاده در Queue :

(۱) Name : یک نام بدخواه انتخاب می کنیم.

(۲) Target : در این قسمت باید آدرس IP یا محدوده ایی از آدرس IP را تعیین کنید این آدرس قرار است با محدودیت در پهنای باند مواجه شوند (آدرس IP کامپیوتر مورد نظر)

(۳) Target Upload : حداکثر میزان مجاز آپلود

(۴) Target Downlad : حداکثر میزان مجاز دانلود

*نکته : توجه داشته باشید که تعیین میزان آپلود یا دانلود بستگی به میزان پهنای باندی دارد که از ISP دریافت کرده اید. در صورتی که سرعت dedicate داشته باشید مطمئنا تقسیم آن راحت خواهد بود.

(۵) Max Limit : ماکزیمم پهنای باند که روتر قرار است رد کند

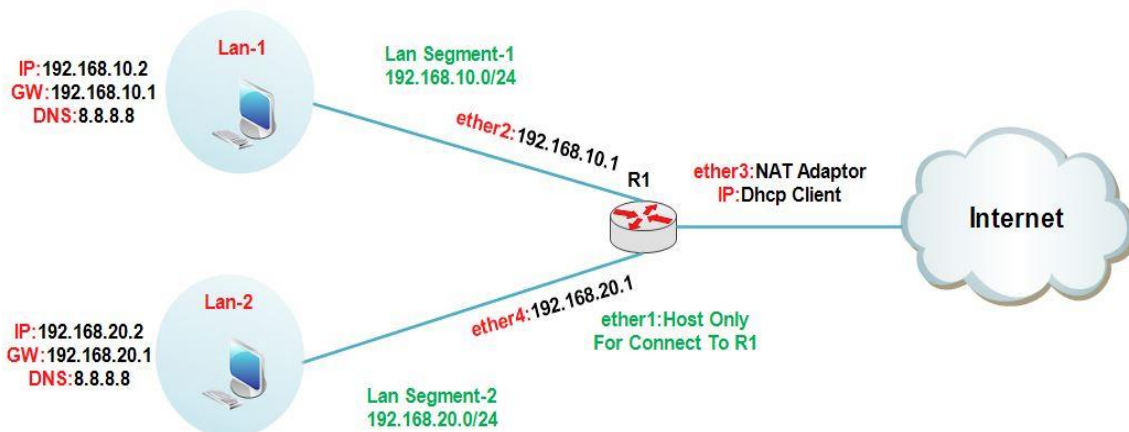
(۶) Time : در قسمت Time می توانید ساعاتی از شبانه روز و روزهایی از هفته را که می خواهید محدودیت پهنای باند اعمال شود را تنظیم نمایید.

*نکته : برای این کار باید دو الگو بنویسید. در اولین الگو که بهتر است بالاتر باشد ، پهنای باندی که قرار است در روز و ساعات بیشتری اعمال شود را قرار دهید و در دومین الگو که خواهید نوشت می توانید زمان و ساعت را در زمانی که الگوی اول قرار ندارد را تعیین کنید.

(۷) Priority : اولویت عدد بین ۱ الی ۸ می باشد. عدد کوچکتر اولویت بالاتر

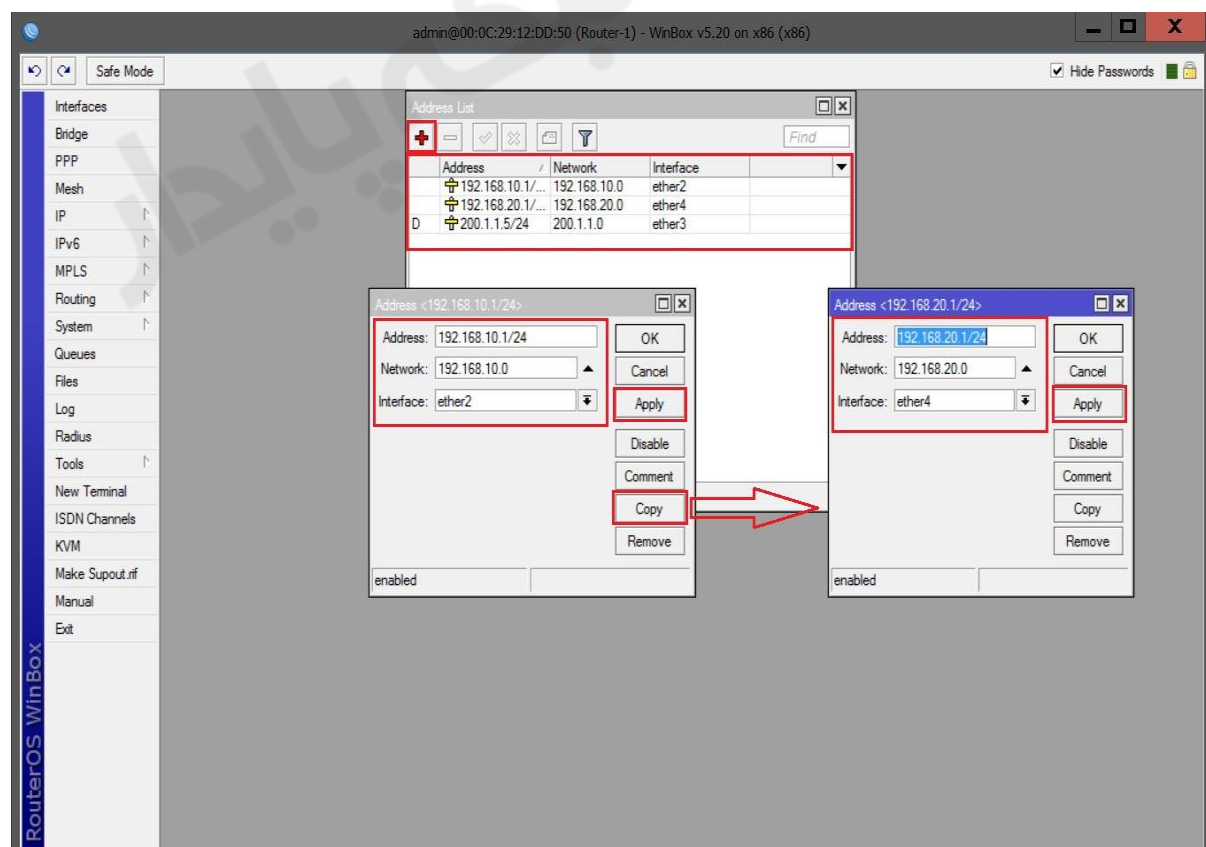
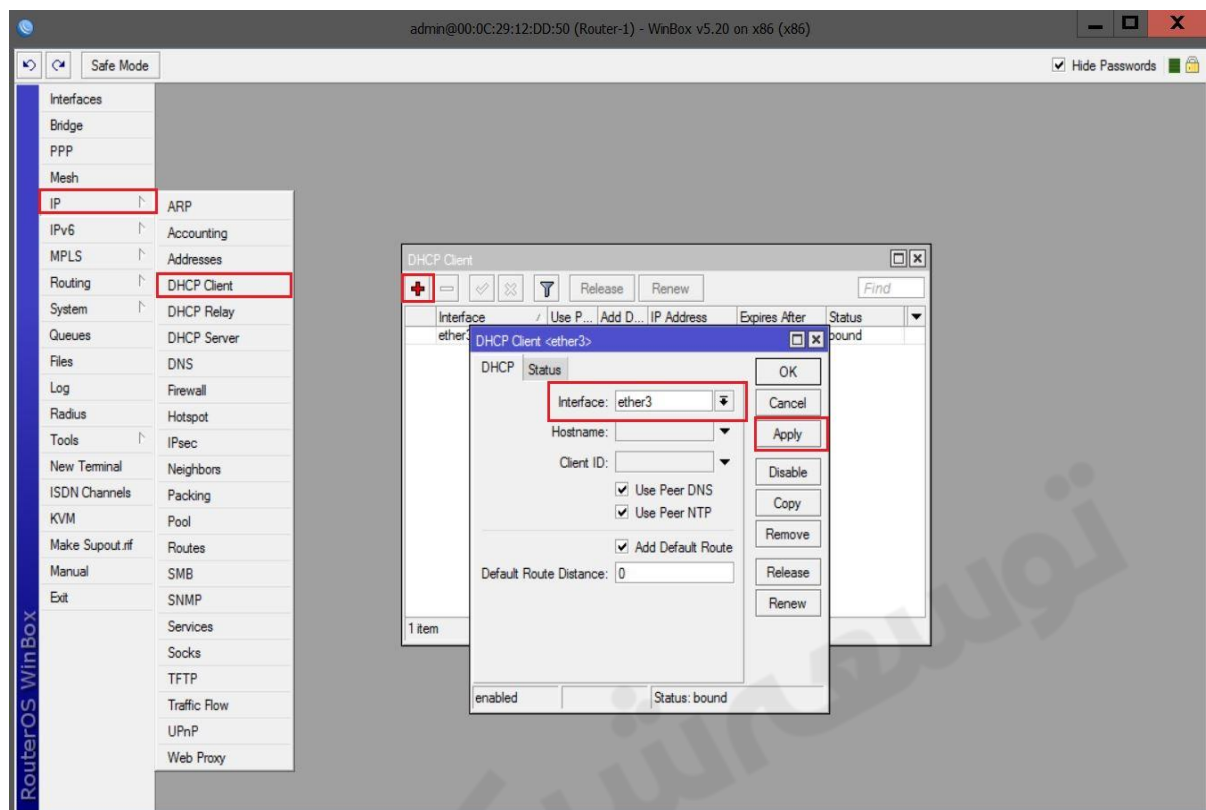
(۸) Limit At : مقدار پهنای باند گارانتی شده ، یعنی مقداری که تحت هر شرایطی باید رد شود.

سناریو ۱ : بررسی قابلیت های Queue و ایجاد محدودیت پهنای باند برای کاربران

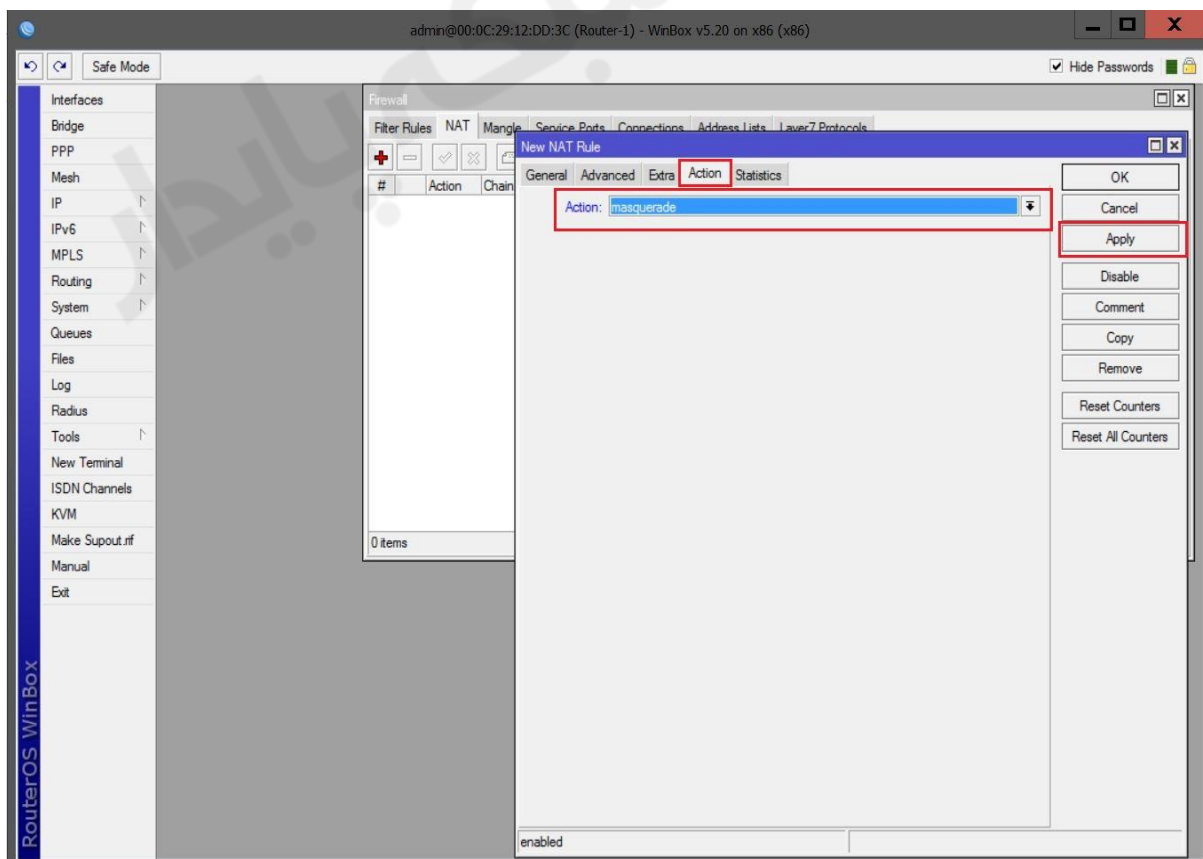
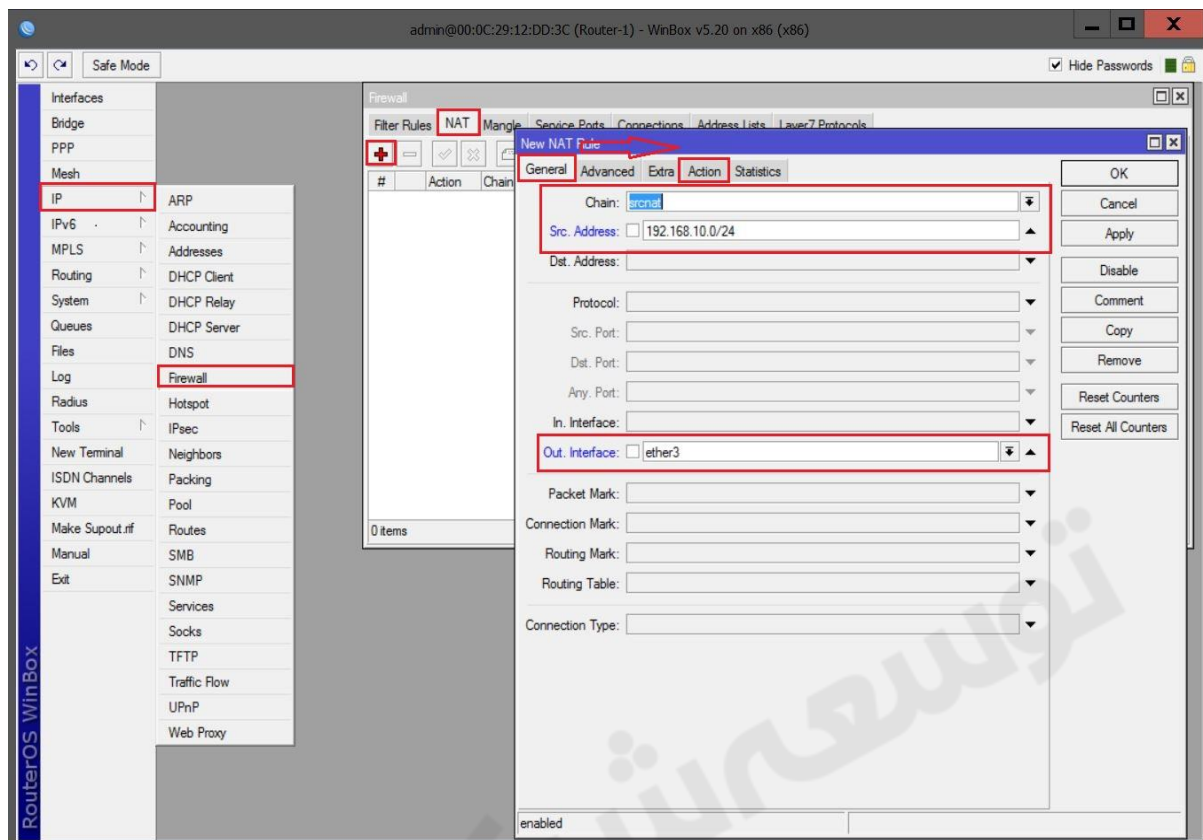
در این سناریو می خواهیم دسترسی کاربران Lan-1 و Lan-2 به اینترنت را محدود کنیم بصورتی که کاربران Lan-1 پهنای باند 128K و کاربران Lan-2 پهنای باند 256K داشته باشند.

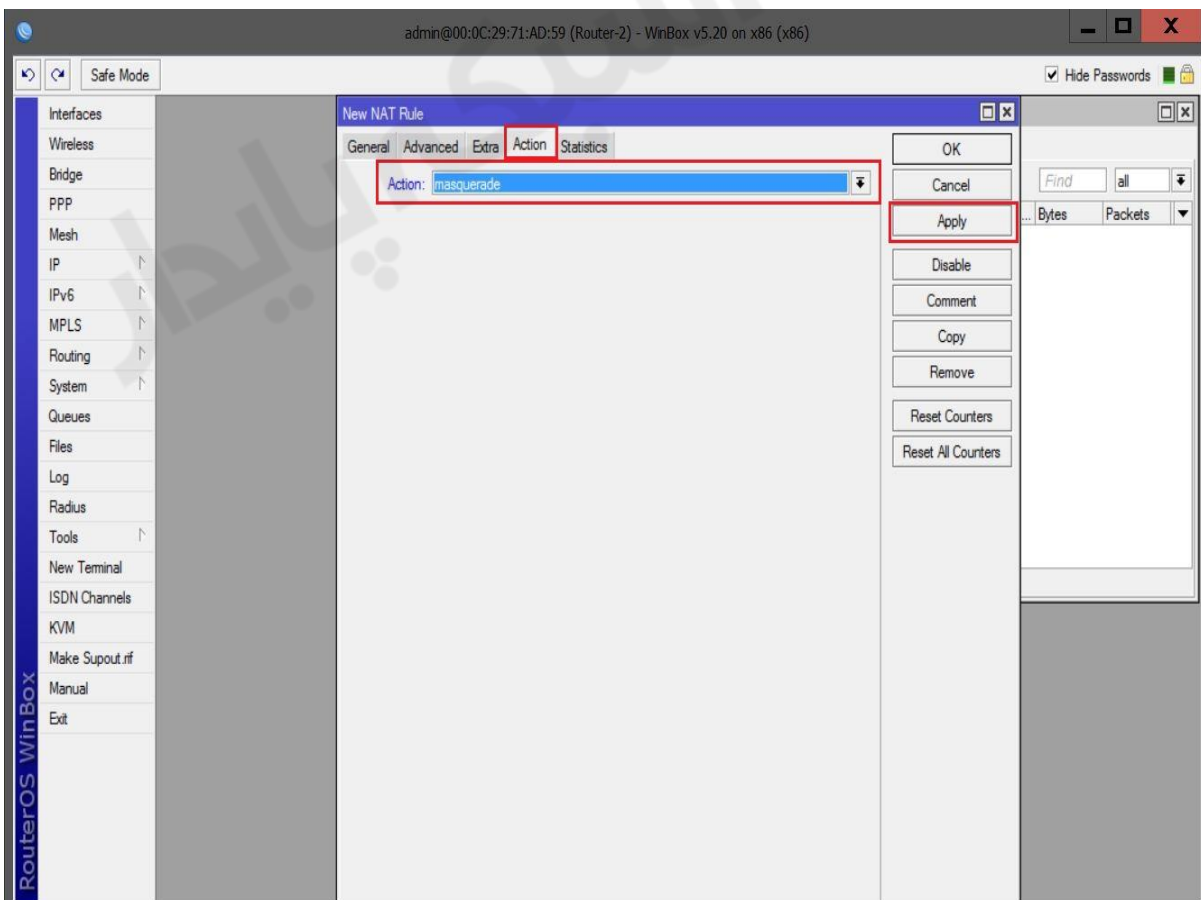
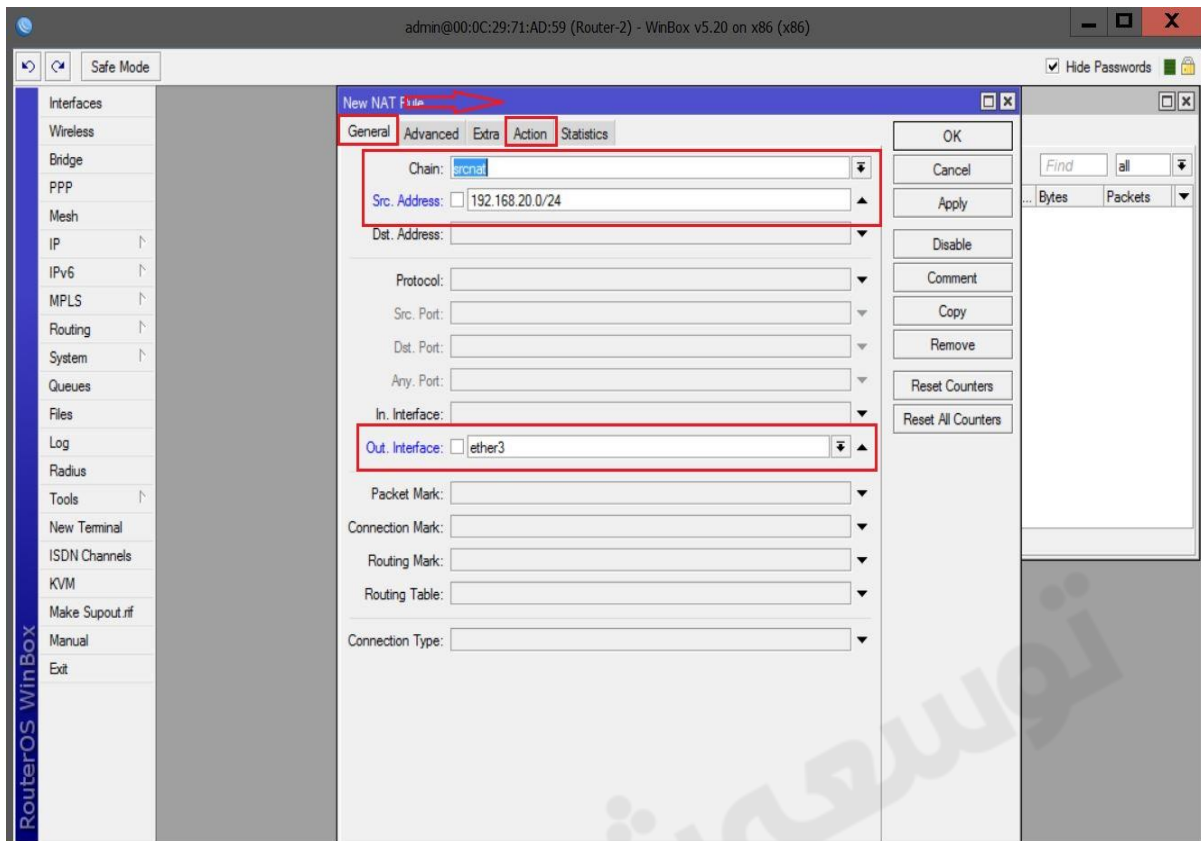
انتساب IP به کارت شبکه های روتر :

ایجاد Nat برای دسترسی کلاینت ها به اینترنت :

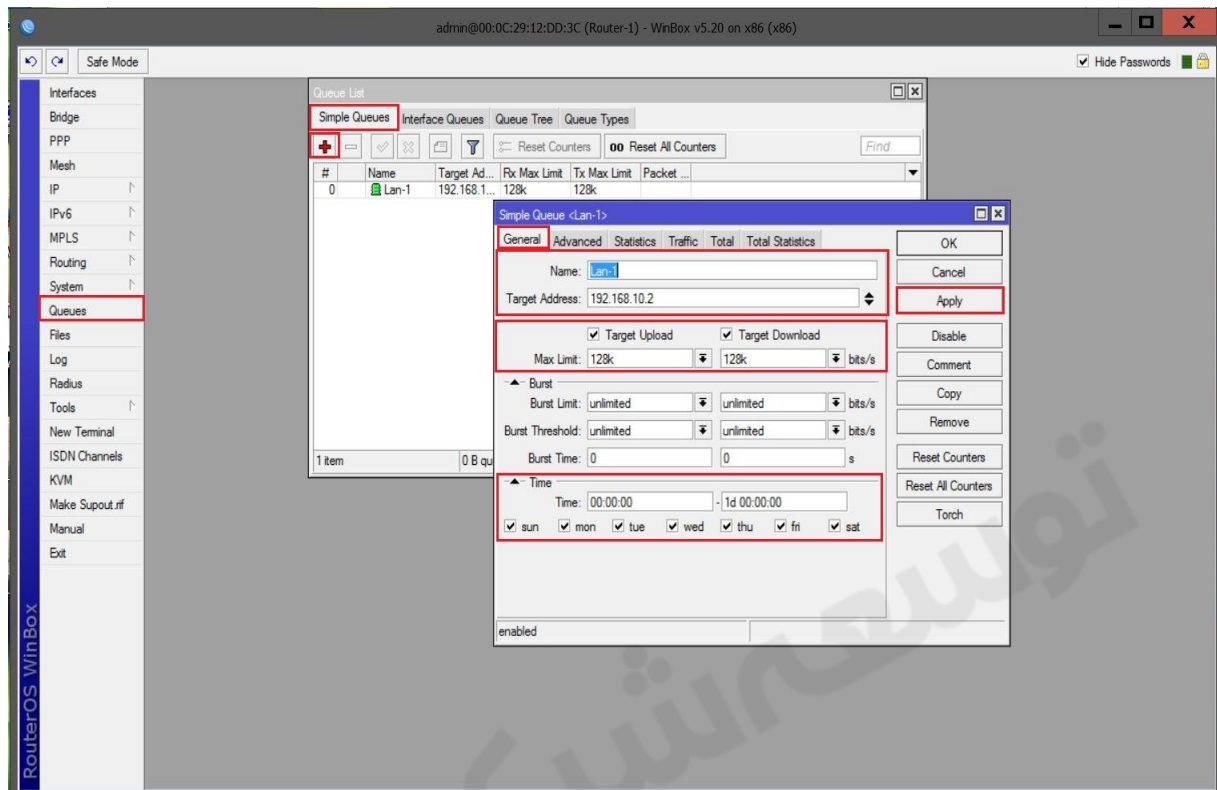
: Lan-1

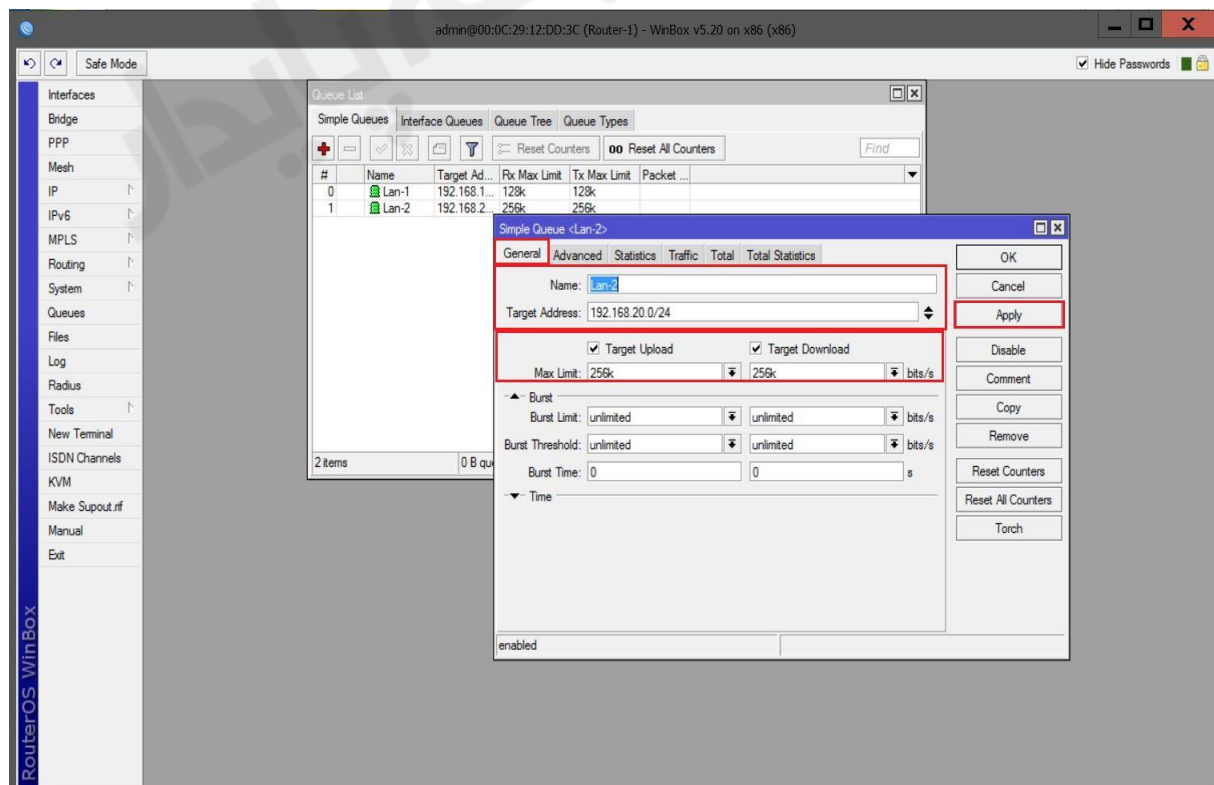

ایجاد محدودیت پهنای باند برای دسترسی کلاینت ها به اینترنت :
 برای این کار از منوی اصلی **Queues** را انتخاب کرده و از پنجره ی باز شده از بخش **Simple Queues** بروی **Add** کلیک می کنیم و تنظیمات را اعمال می کنیم.

شبکه **Lan-1** :

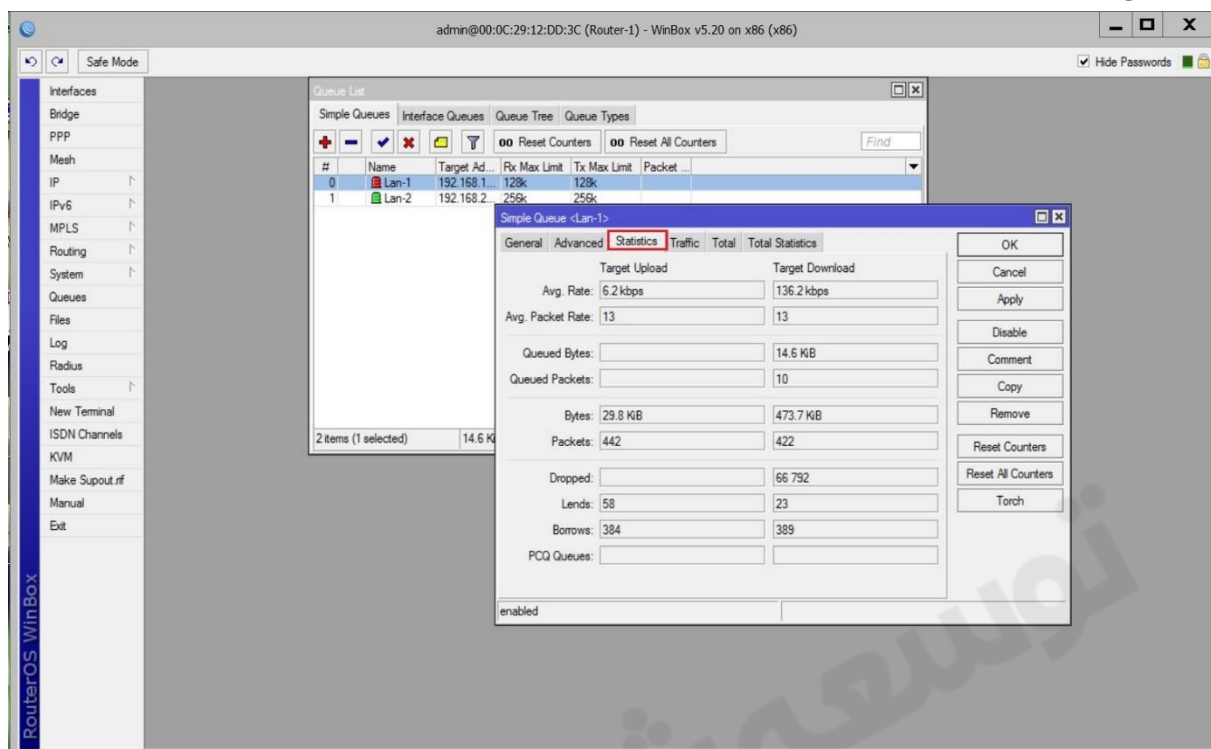

شبکه **Lan-2** :

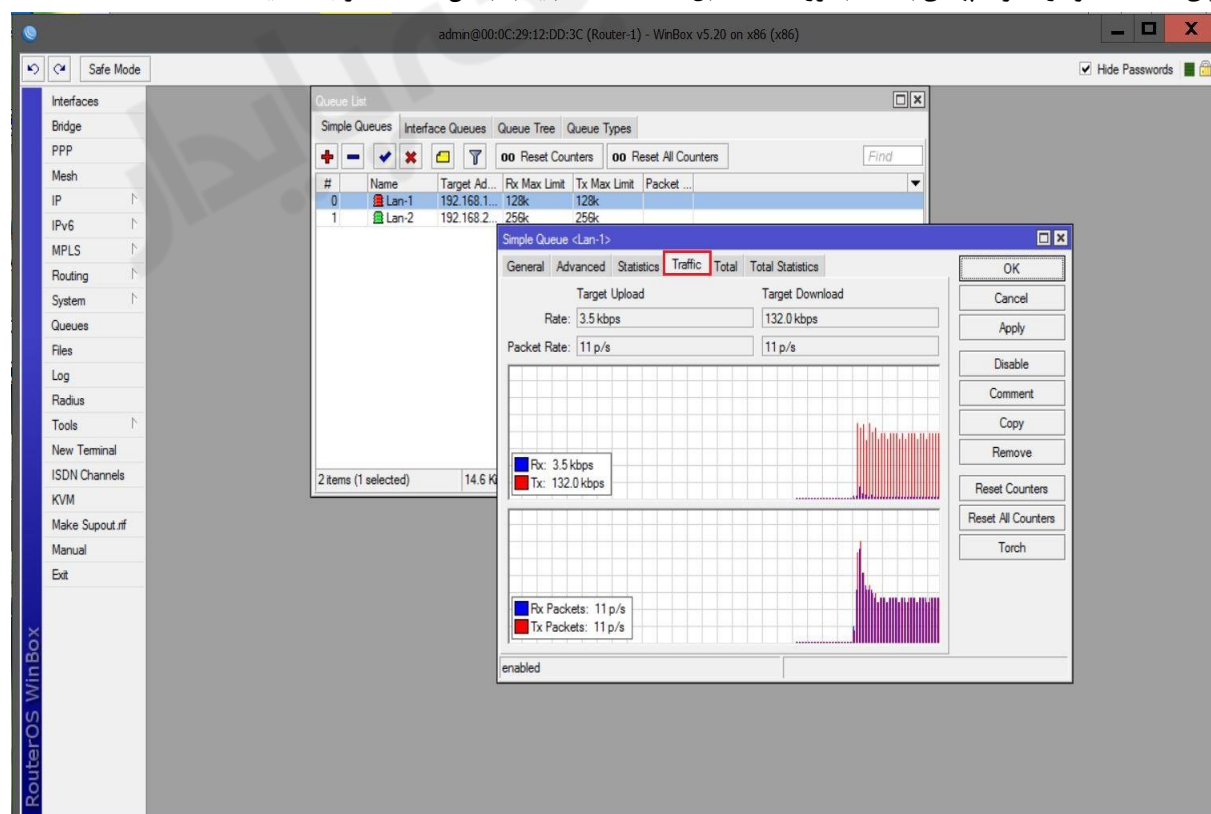
بررسی میزان مصرف پهنای باند :

برای مشاهده ی مصرف هر کاربر پس از کلیک بر روی نام Queue آن، به بخش Statistics میزان مصرف IP یا IP های مورد نظر و پارامترهایی از قبیل میزان ارسال Packet و ضریب ارسال و دریافت دیتا قابل مشاهده است.

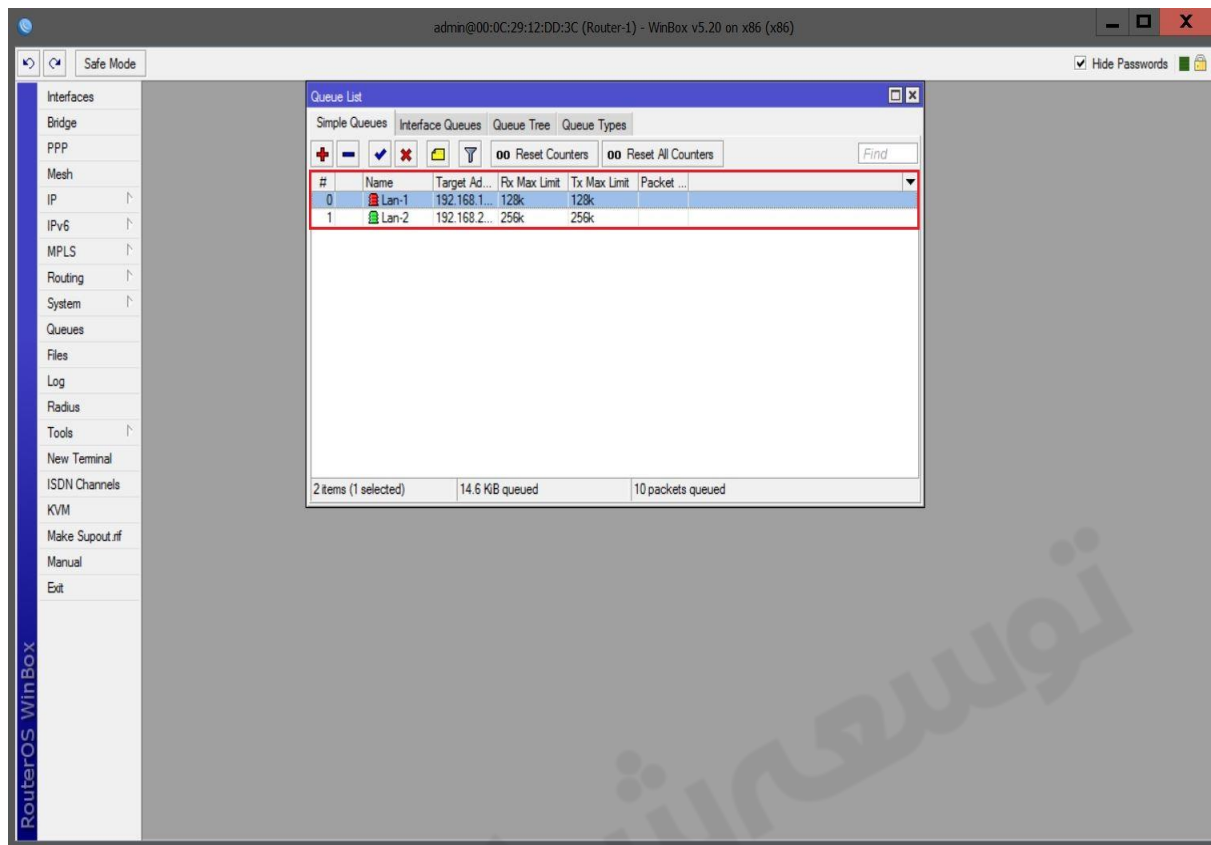

بررسی و مشاهده نمودار مصرف پهنای باند :

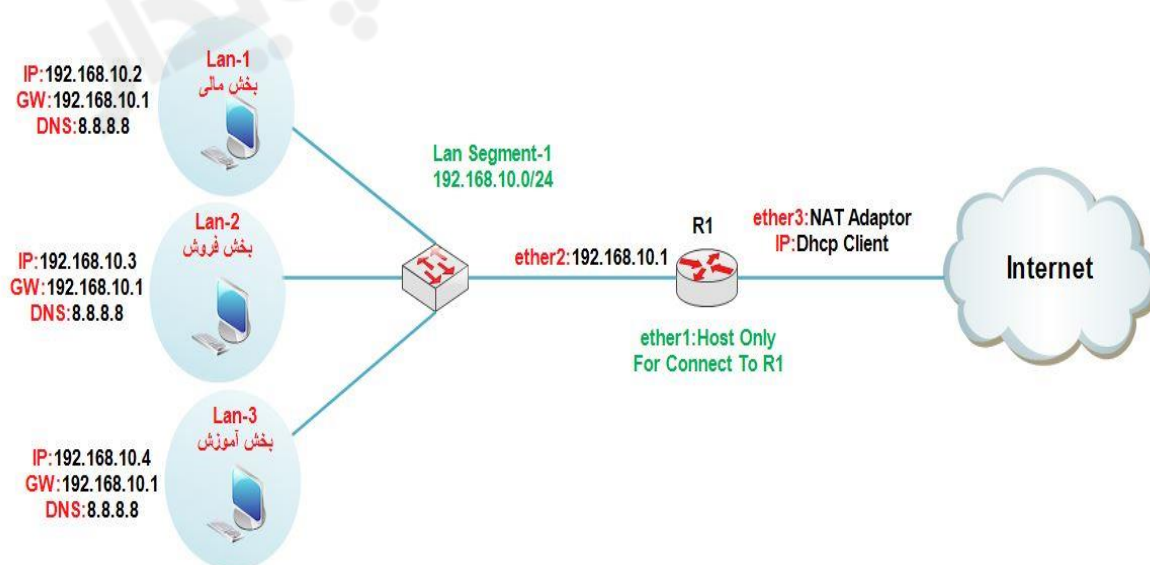
برای مشاهده نمودار مصرف پهنای باند که بصورت Live قابل مشاهده است باید به بخش Traffic مراجعه کنید :

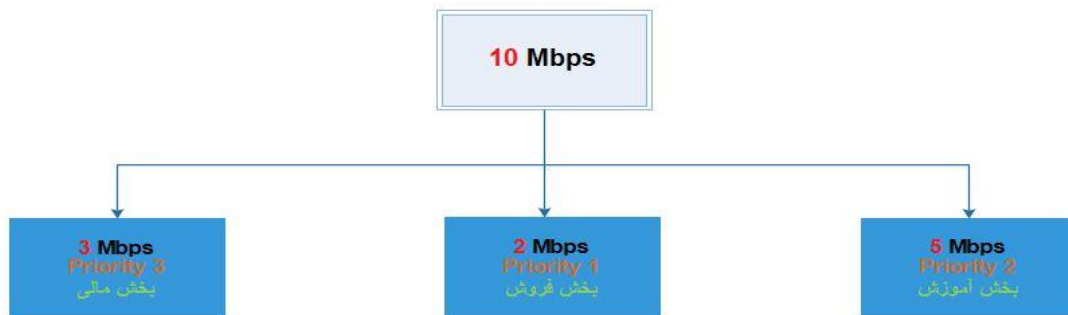
در صورتی که کلاینتی از تمام پهنای خود استفاده کند شکل سبز که در کنار نام آن قرار دارد به حالت قرمز در می آید. مثل عکس زیر :

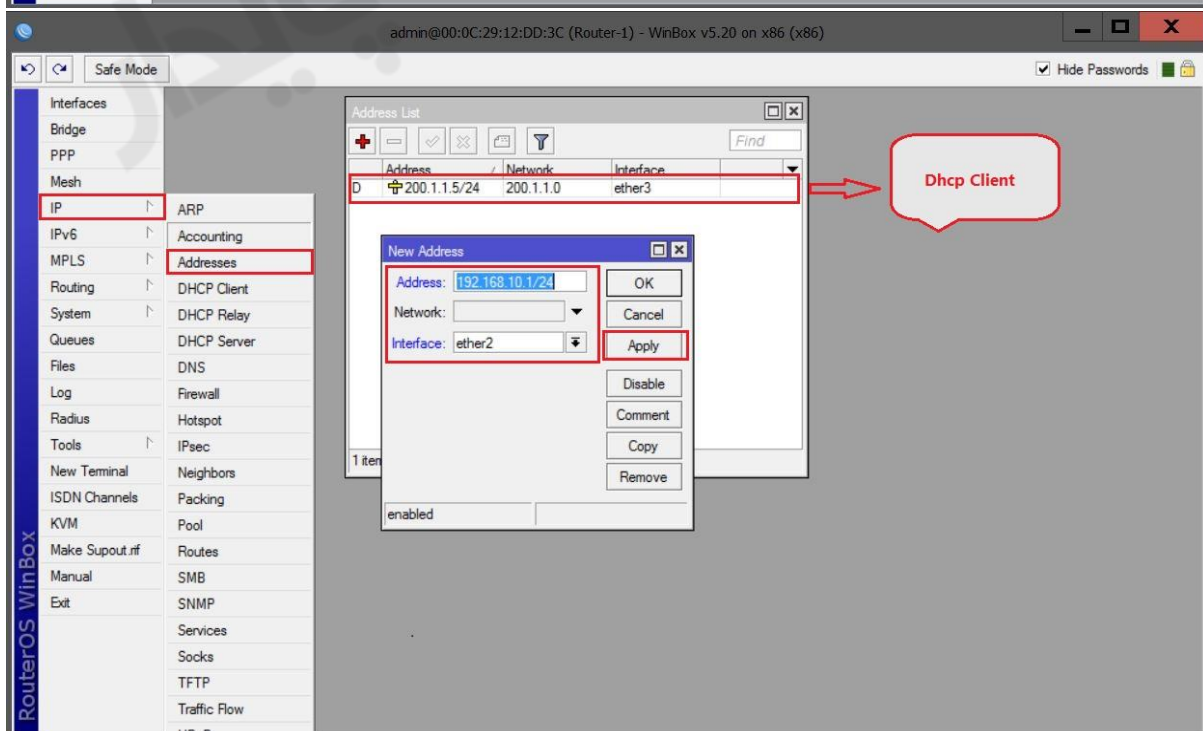
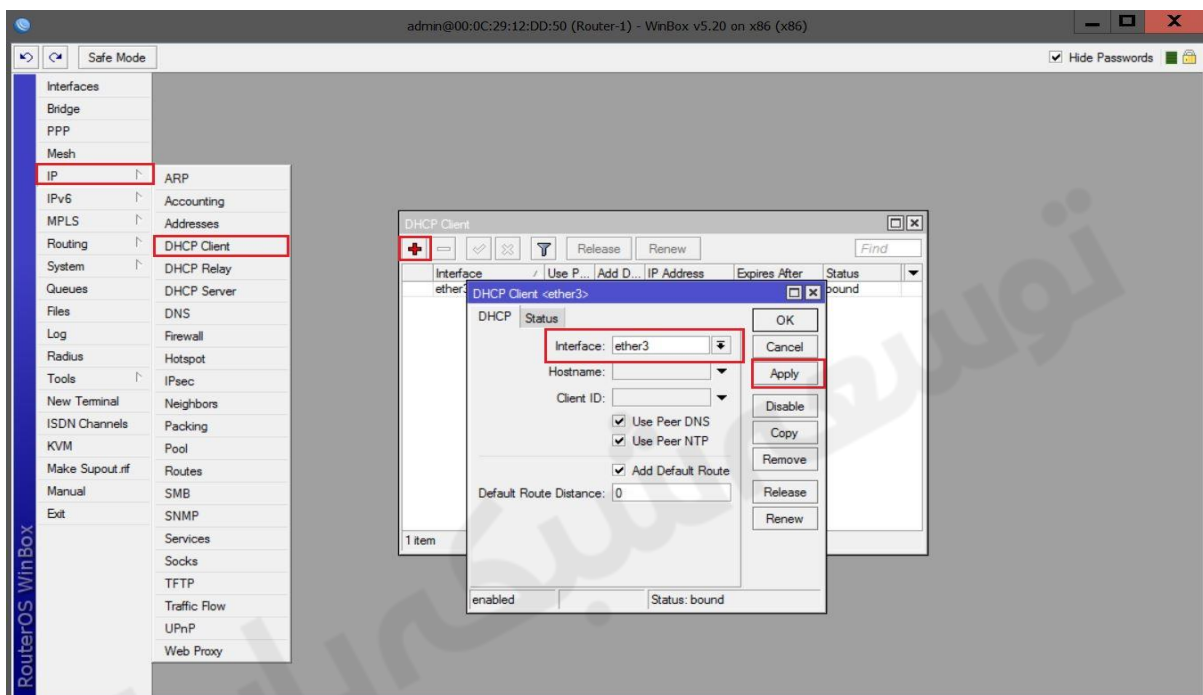
سناریو ۲: در این سناریو ما 10Mbps پهنای باند داریم که می خواهیم آنها را بین بخش های مختلف تقسیم کنیم.

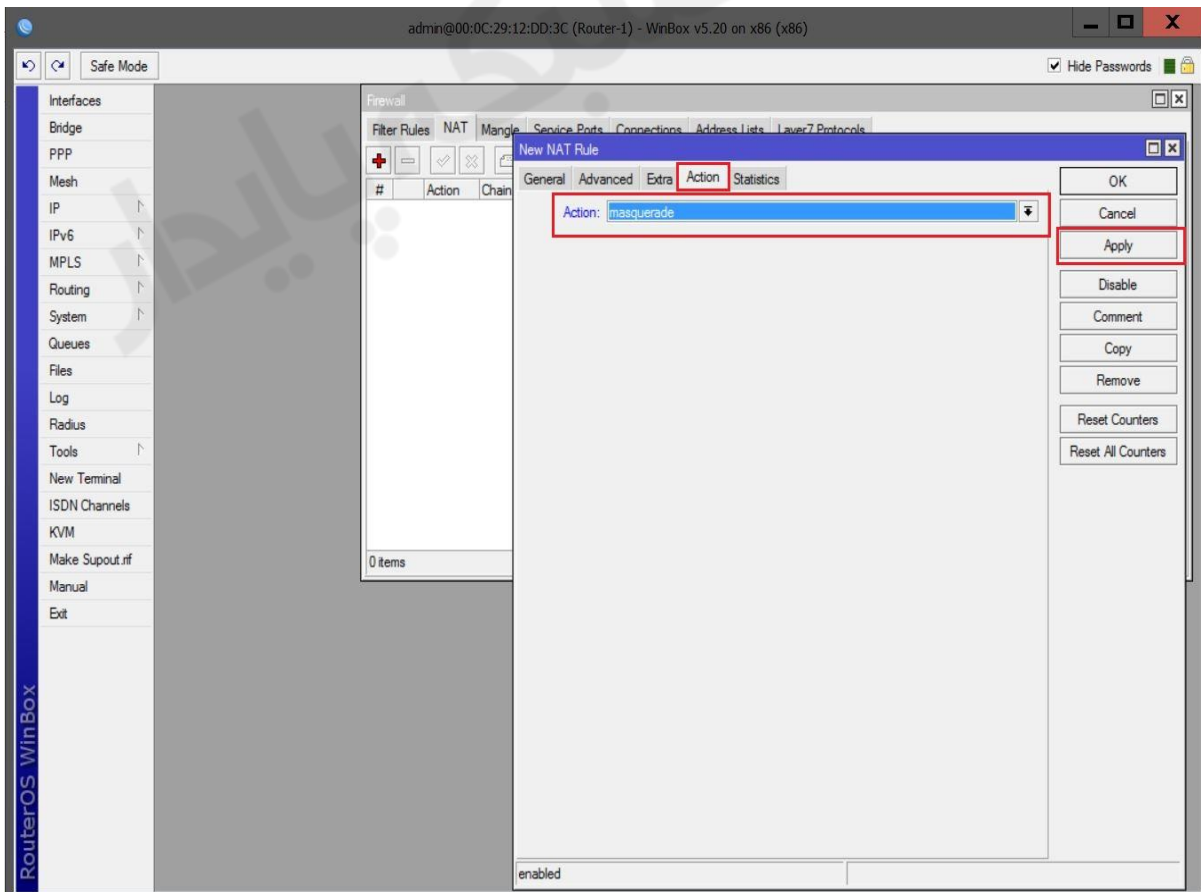
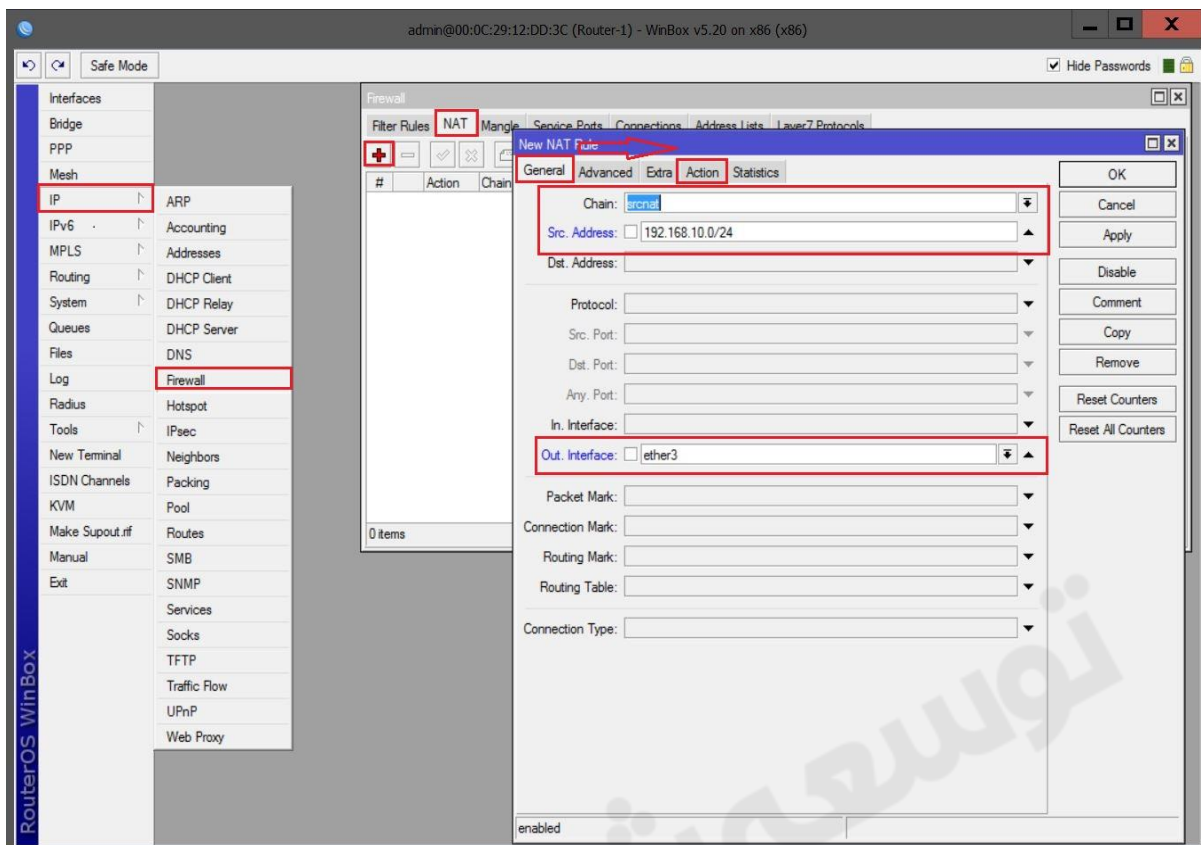
پهنای باند را طبق شکل زیر بین بخش های مختلفی که وجود دارد تقسیم می کنیم.

انتساب IP به کارت های شبکه روتر :

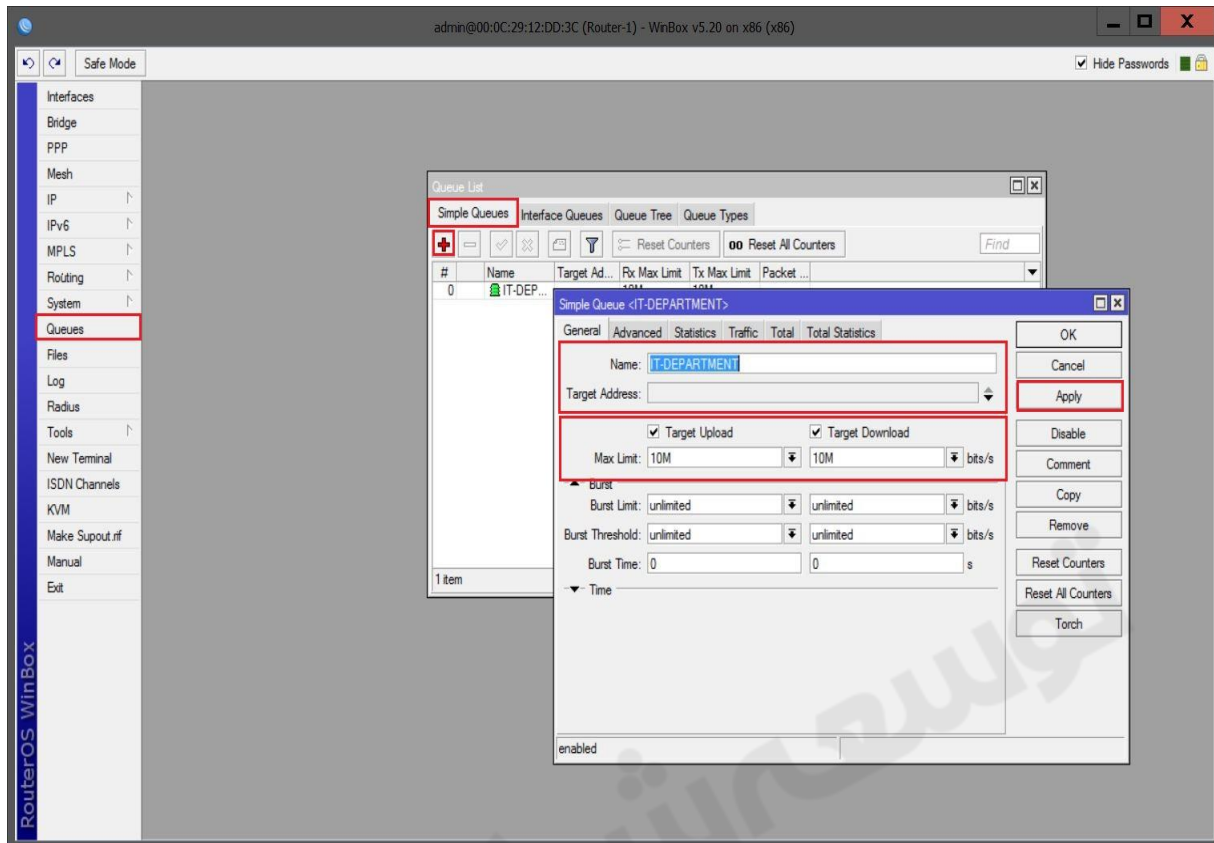

ایجاد Nat برای دسترسی کلاینت ها به اینترنت :

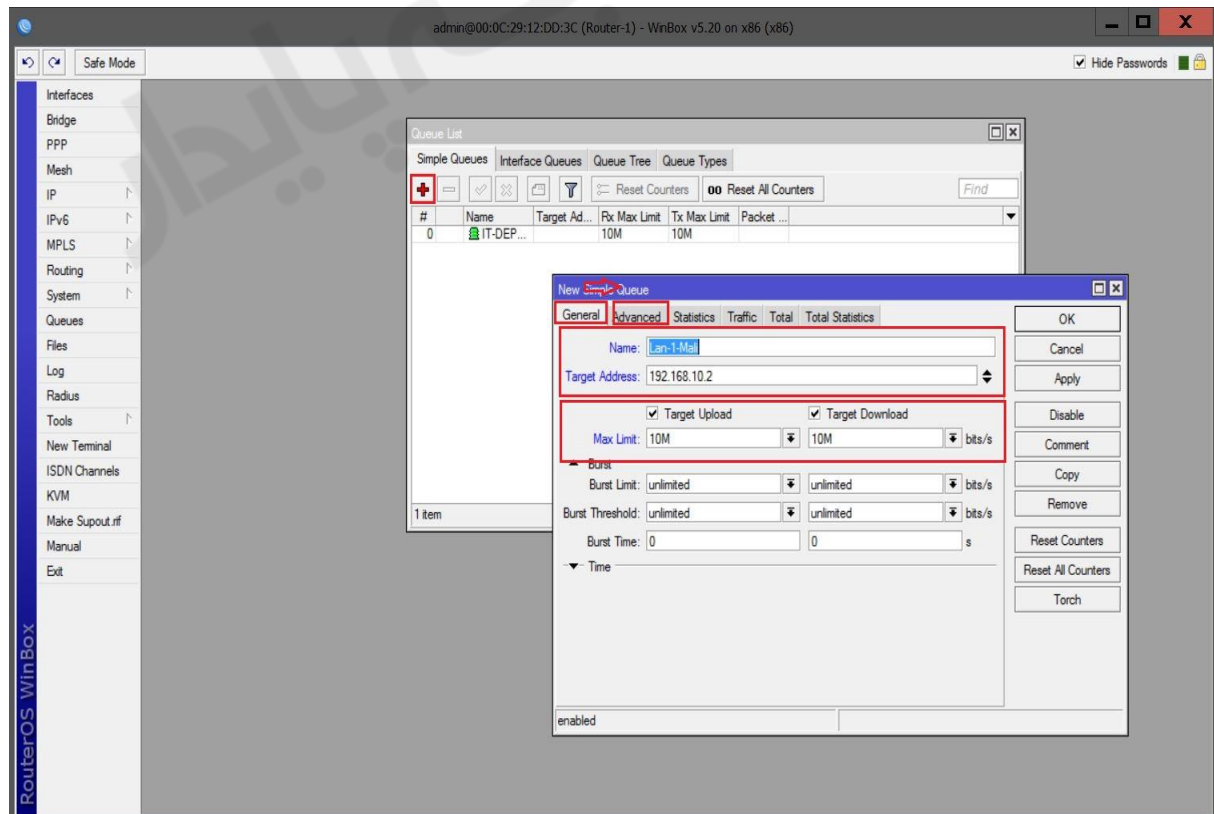

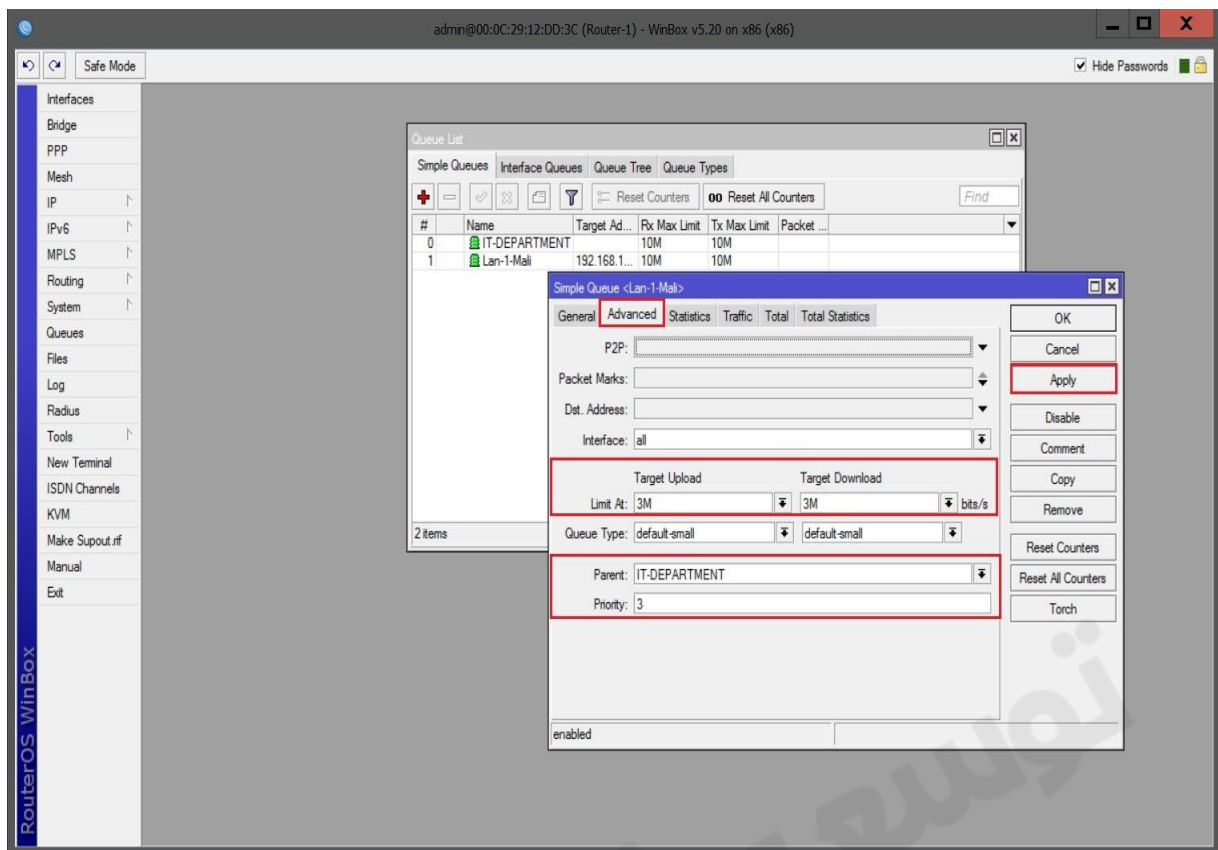
تقسیم پهنای باند بین بخش های مختلف :

برای این کار باید ابتدا یک Queue به عنوان Parent ایجاد کنیم سپس بخش های را به زیرمجموعه این Parent اضافه می کنیم.

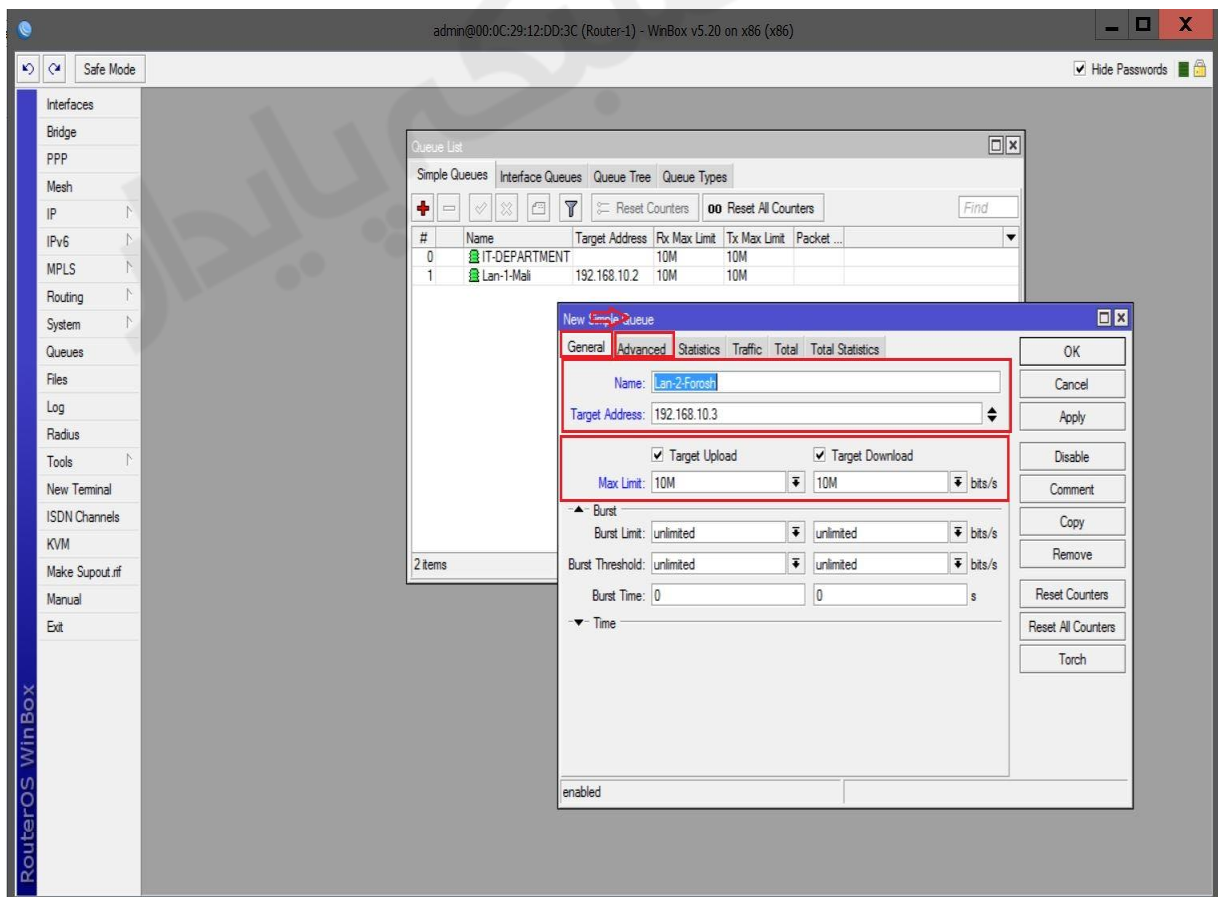

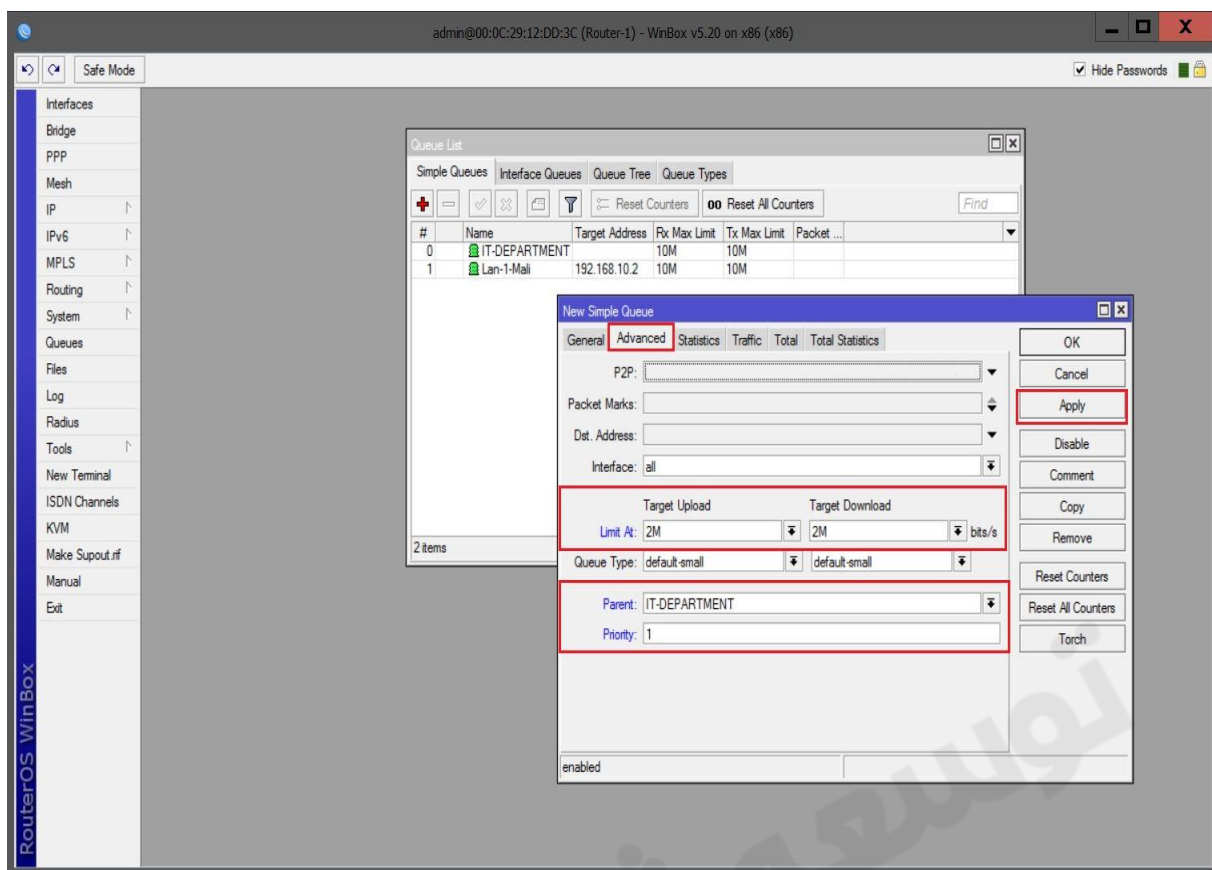
بخش مالی :

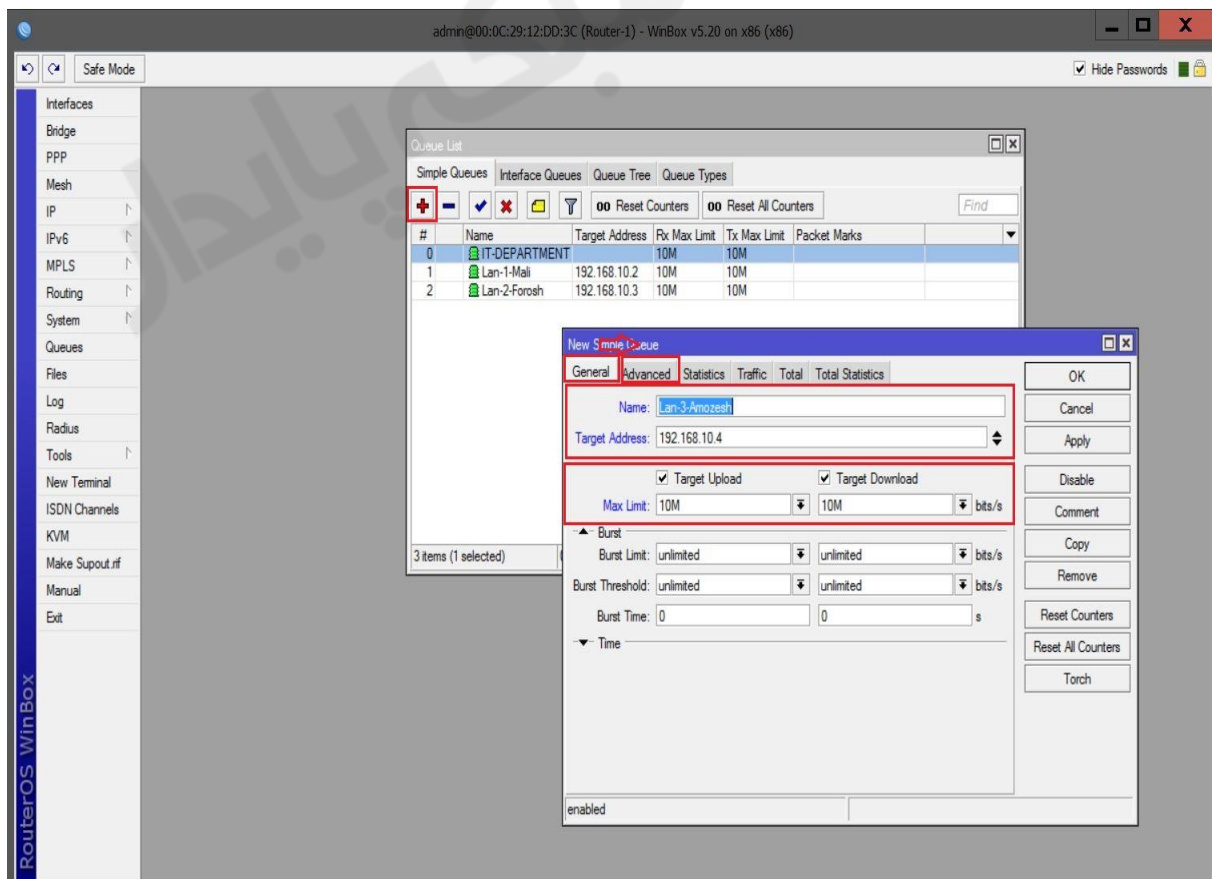

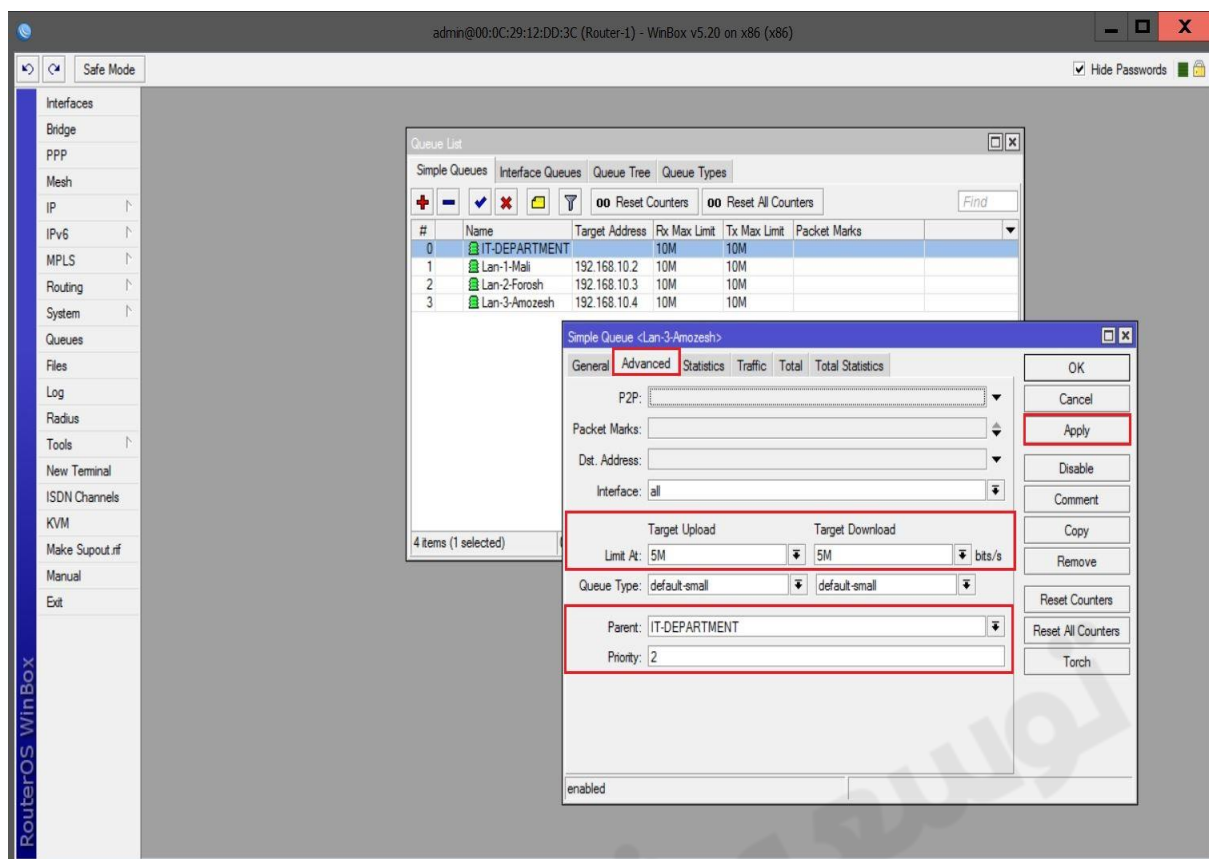
بخش فروش :

بخش آموزش :

در این سناریو با این کانفیگ برای مثال در صورتی که بخش مالی و فروش از پهنای باند خود استفاده نکنند بخش آموزش از تمام پهنای باند یعنی 10Mbps استفاده می کند اما در صورتی که فقط بخش مالی از پهنای باند خود استفاده نکند پهنای باند آن توسط بخش فروش مورد استفاده قرار می گیرد زیرا **Priority** آن کمتر است.

فصل یازدهم : PPPOE Server

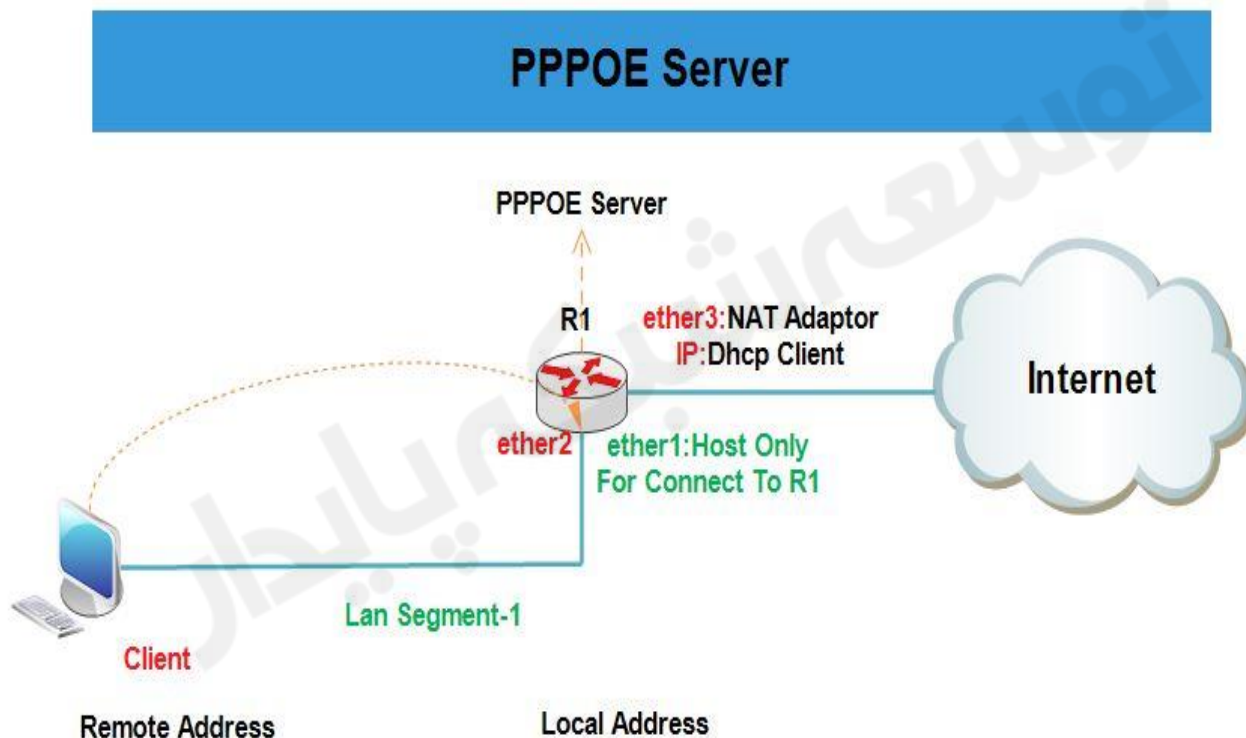
pppoe مختصر شده عبارت Point To Ppoint Over Ethernet و یکی از پروتکل های شبکه می باشد که امکان تبادل داده بین دو شبکه و یا دو Point (نقطه) را برقرار می کند.

pppoe پروتکلی است که بصورت گسترده توسط ISP ها مورد استفاده قرار می گیرد جهت ارائه سرویس های اینترنتی پرسرعت DSL که معروف ترین آنها ADSL می باشد به کار میرود.

دلایل استفاده از pppoe ، حداقل وابستگی های ممکن برای برقراری یک کانکشن است که نیاز به تنظیم کردن IP و یا اطلاعات کاربر در خصوص آدرس های IP و تنظیم آن را دارا نمی باشد

pppoe یکی از ساده ترین پروتکل های Tunneling می باشد که روش های استاندارد Encryption (رمزنگاری) و Authentication (احراز هویت) و Compressin (فشرده سازی) که توسط PPP تعیین شده است استفاده می کند.

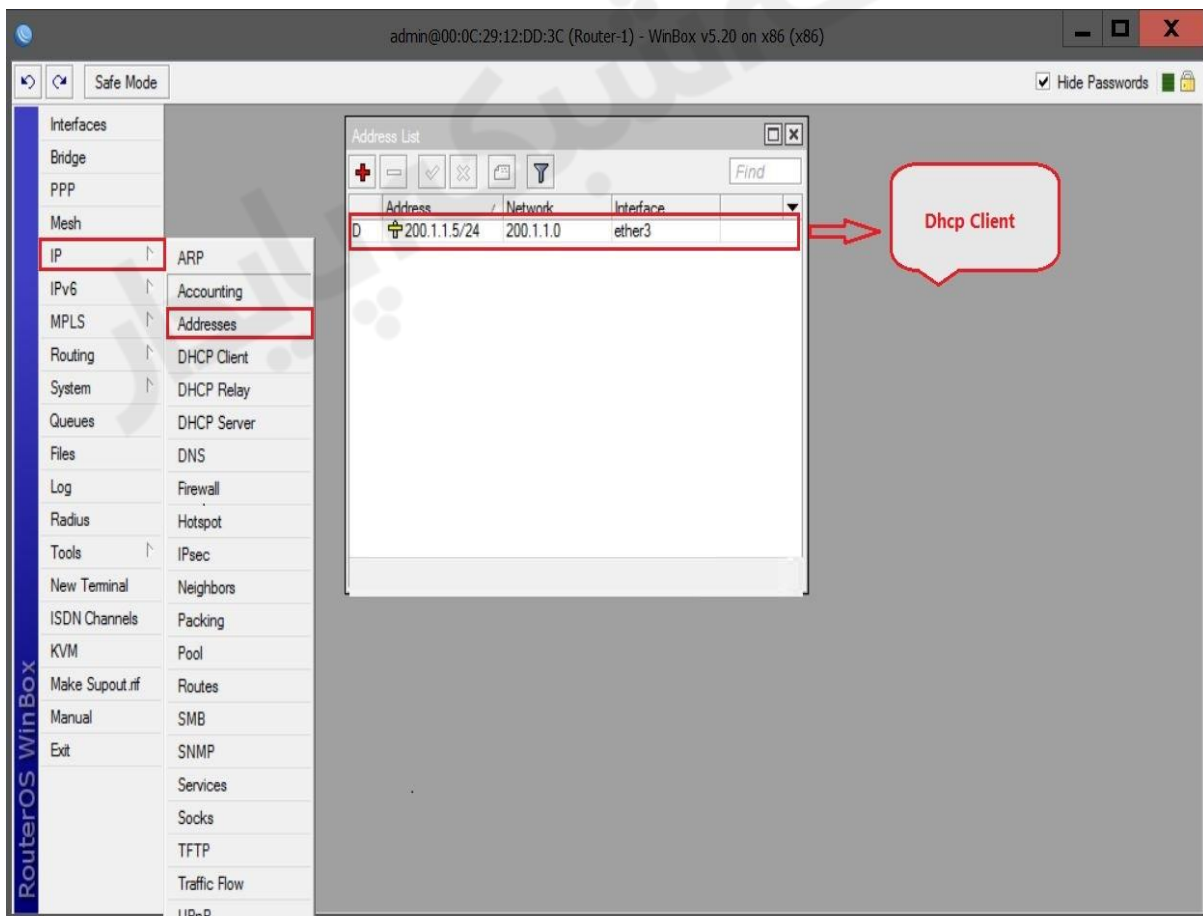
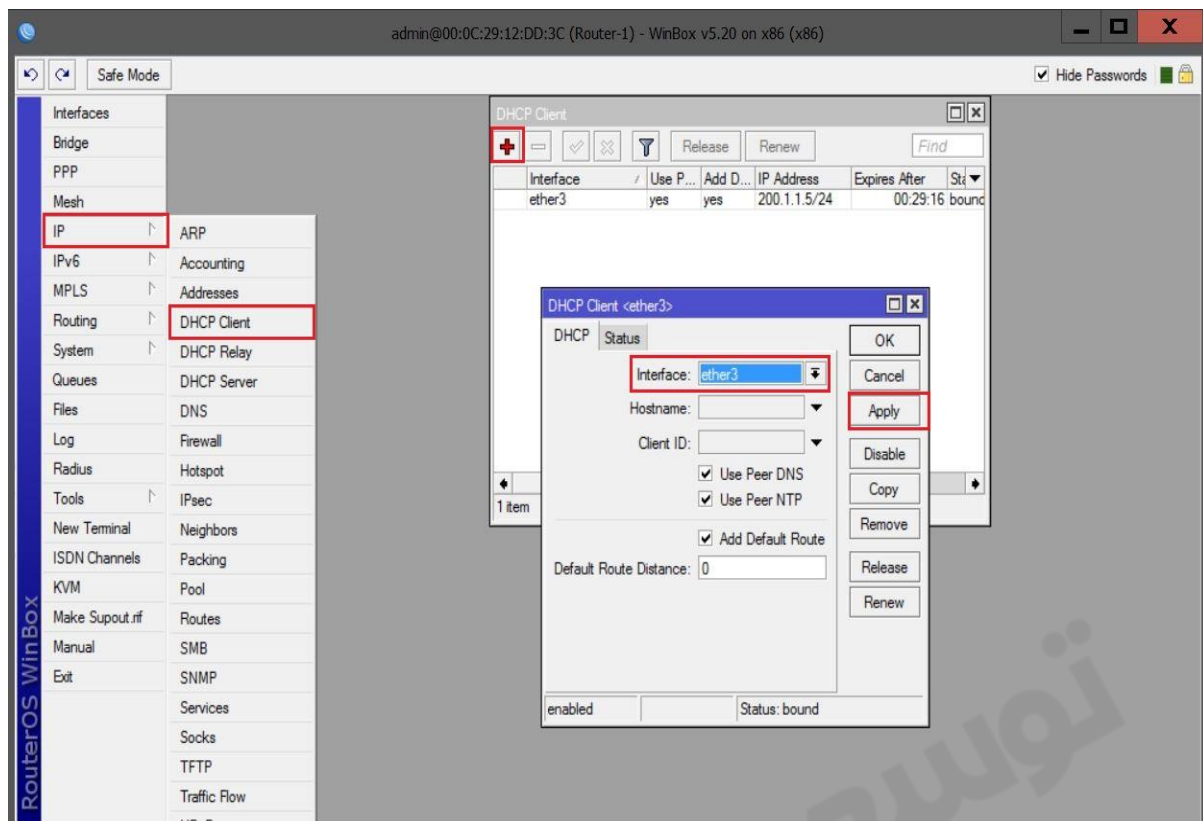
سناریو ۱ : راه اندازی PPPoE Server بر روی میکروتیک

هدف این سناریو این است که با راه اندازی PPPoE Server بر روی میکروتیک ، کلاینت یا کلاینت ها بتوانند با ایجاد یک کانکشن به اینترنت دسترسی پیدا کنند.

انتساب IP به کارت های شبکه روتر R1 :

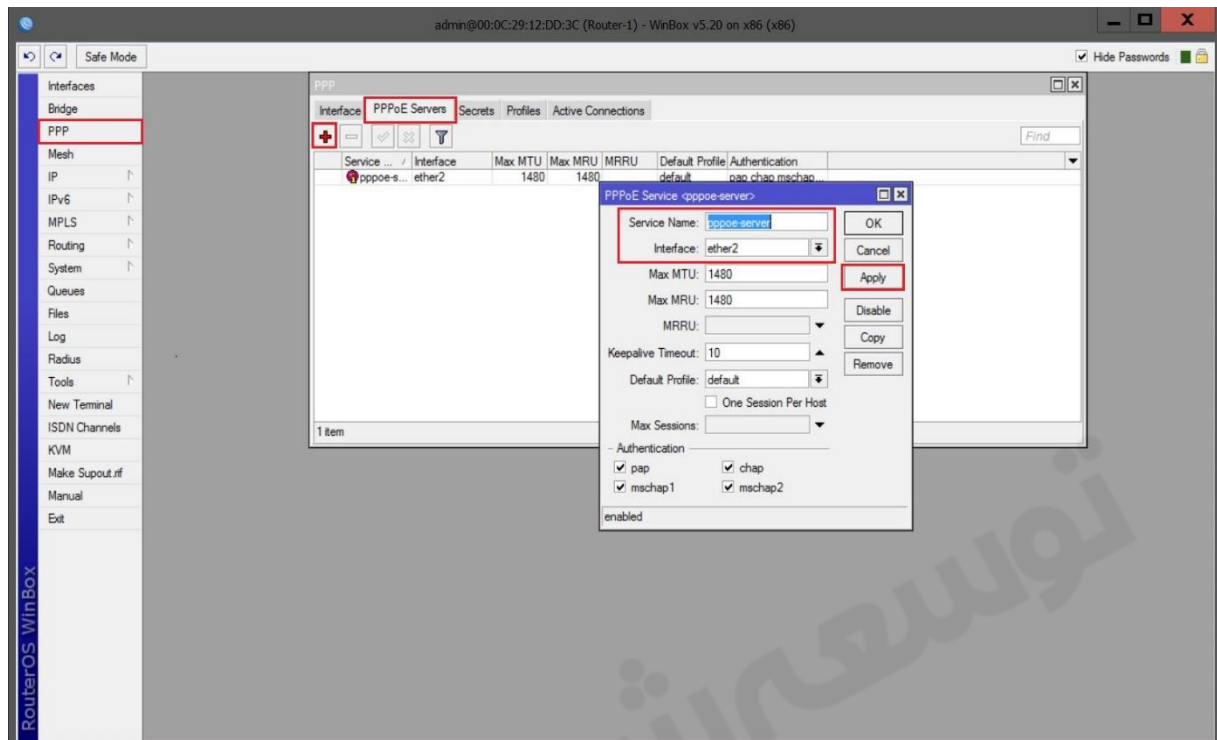
همان طور که در سناریو مشخص کردیم Ether3 باید از Dhcp Client (Vmware) آدرس IP دریافت کند. برای این کار از منوی اصلی گزینه IP و از زیر منوی باز شده Dhcp Client را انتخاب میکنیم. در پنجره باز شده بر روی Add کلیک و از تب Dhcp اینترنتی مورد نظر را انتخاب و ok را میزنیم.

راه اندازی PPPoE Server :

برای اینکار از منوی اصلی گزینه PPP را انتخاب کرده و از پنجره باز شده به تب PPPoE Sever رفته و بروی Add کلیک میکنیم.
Service Name : یک نام به دلخواه انتخاب می کنیم.

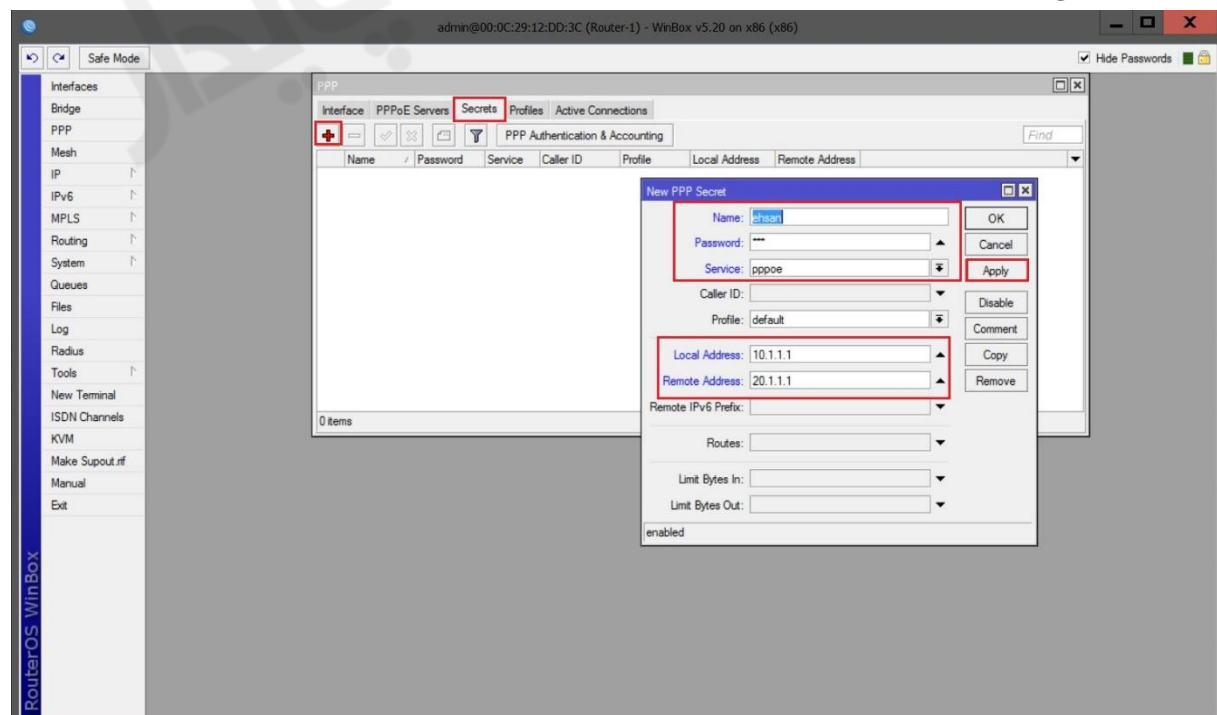
Interface : اینترفیسی که قصد راه اندازی PPPoE بر روی آن را دارید را انتخاب می کنید.

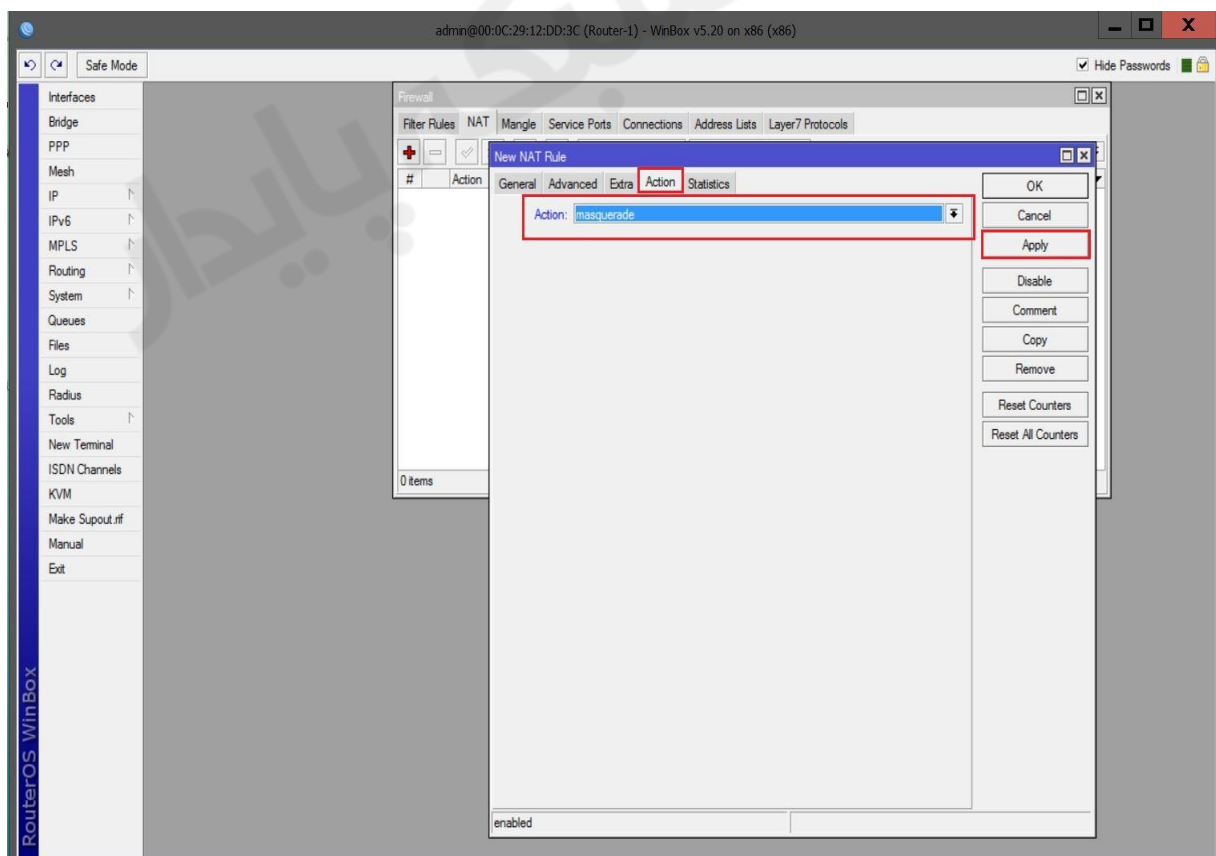
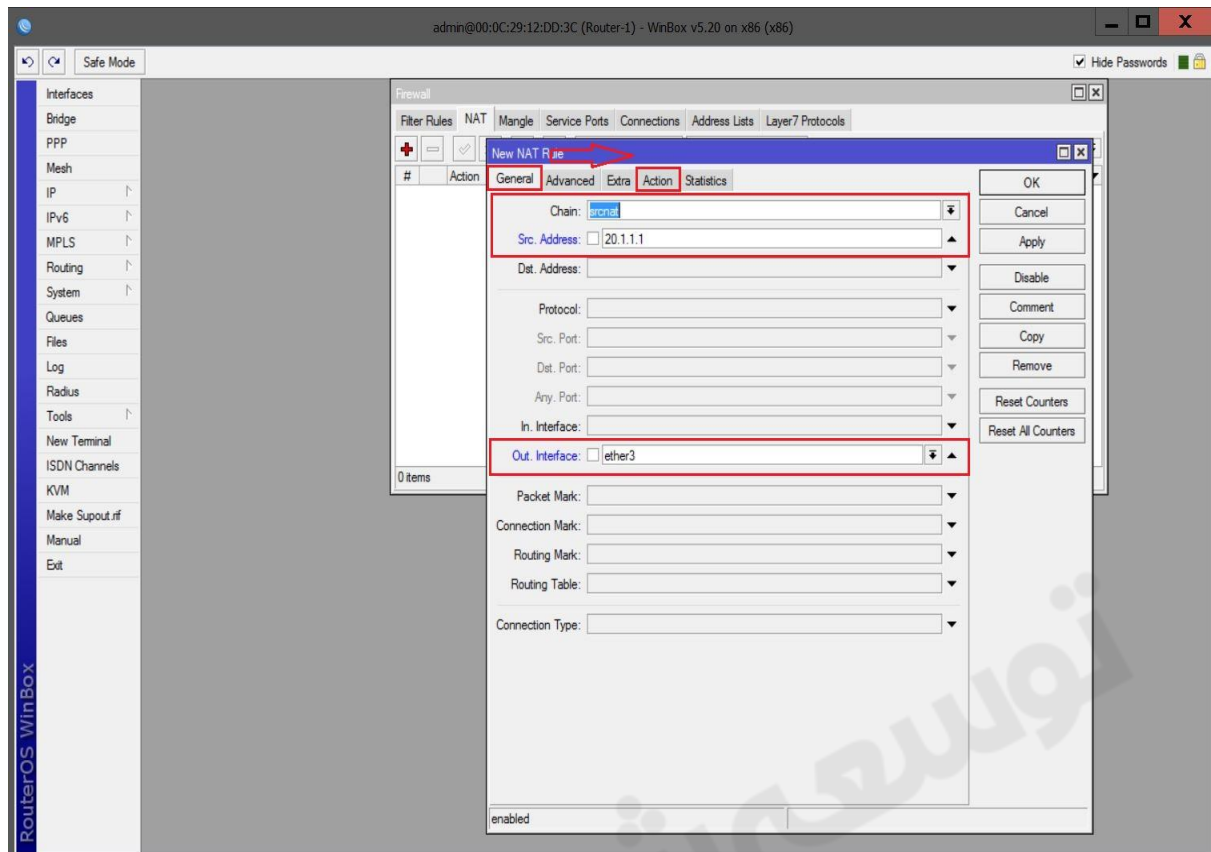
تعریف Accounting برای User ها :

برای اینکار به تب Secret رفته و بروی Add کلیک می کنیم.

باید یک IP آدرس برای دو سر Tunnel تعریف کنیم که به سمت روتر اصطلاحا Local Address و به سمت کلاینت اصطلاحا Remote Address گفته می شود.

برای اینکه کلاینت ها به اینترنت دسترسی داشته باشند باید یک Nat تعریف کنیم.

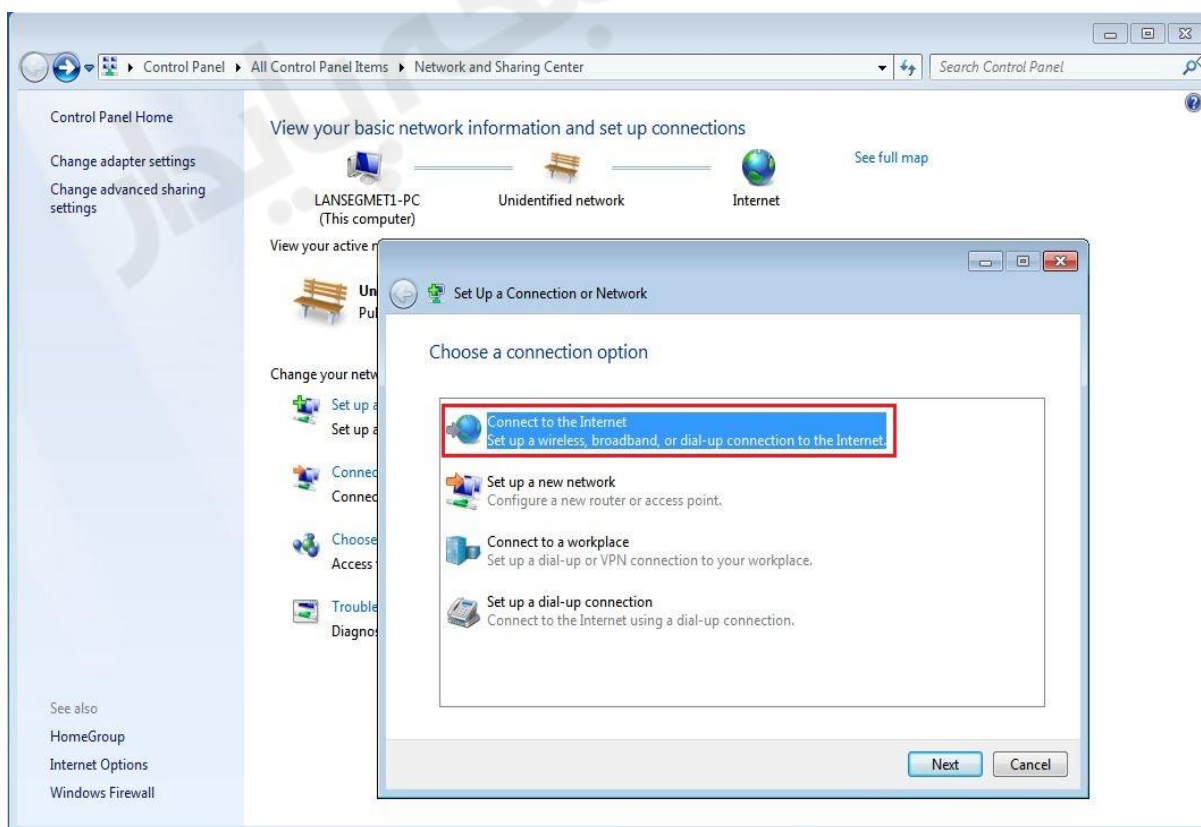
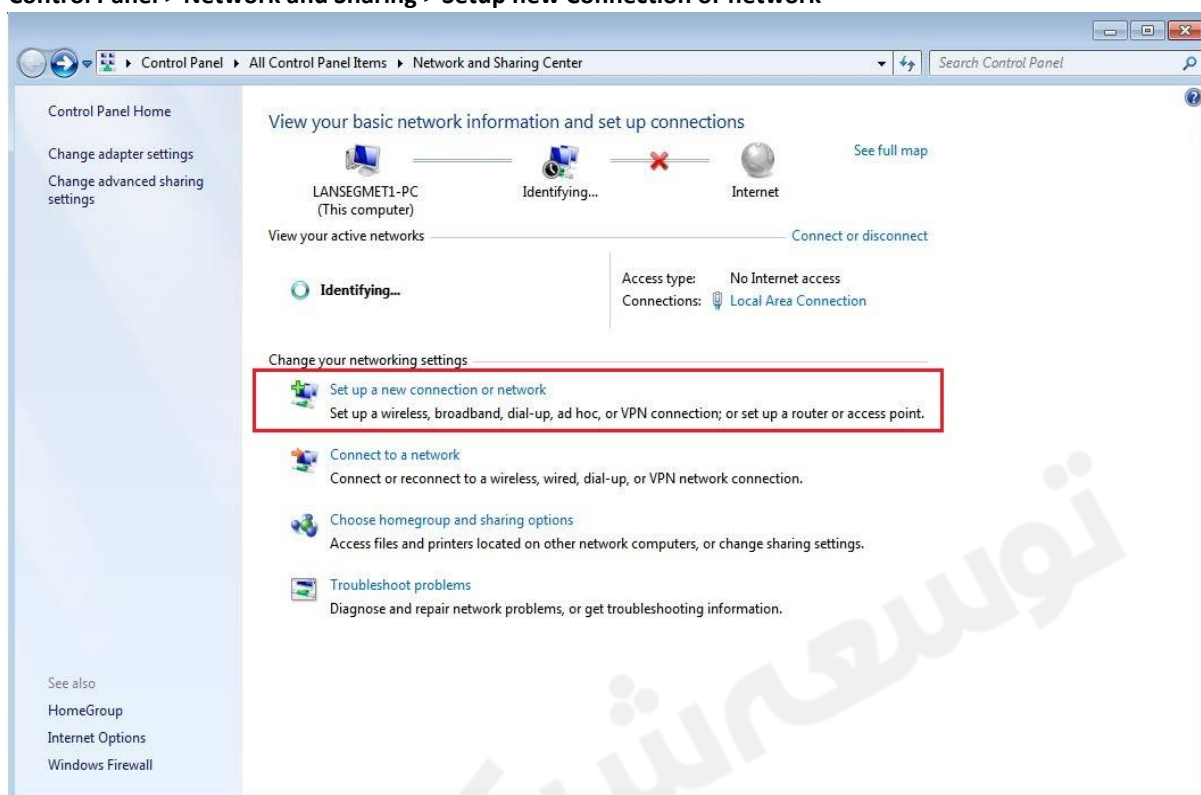

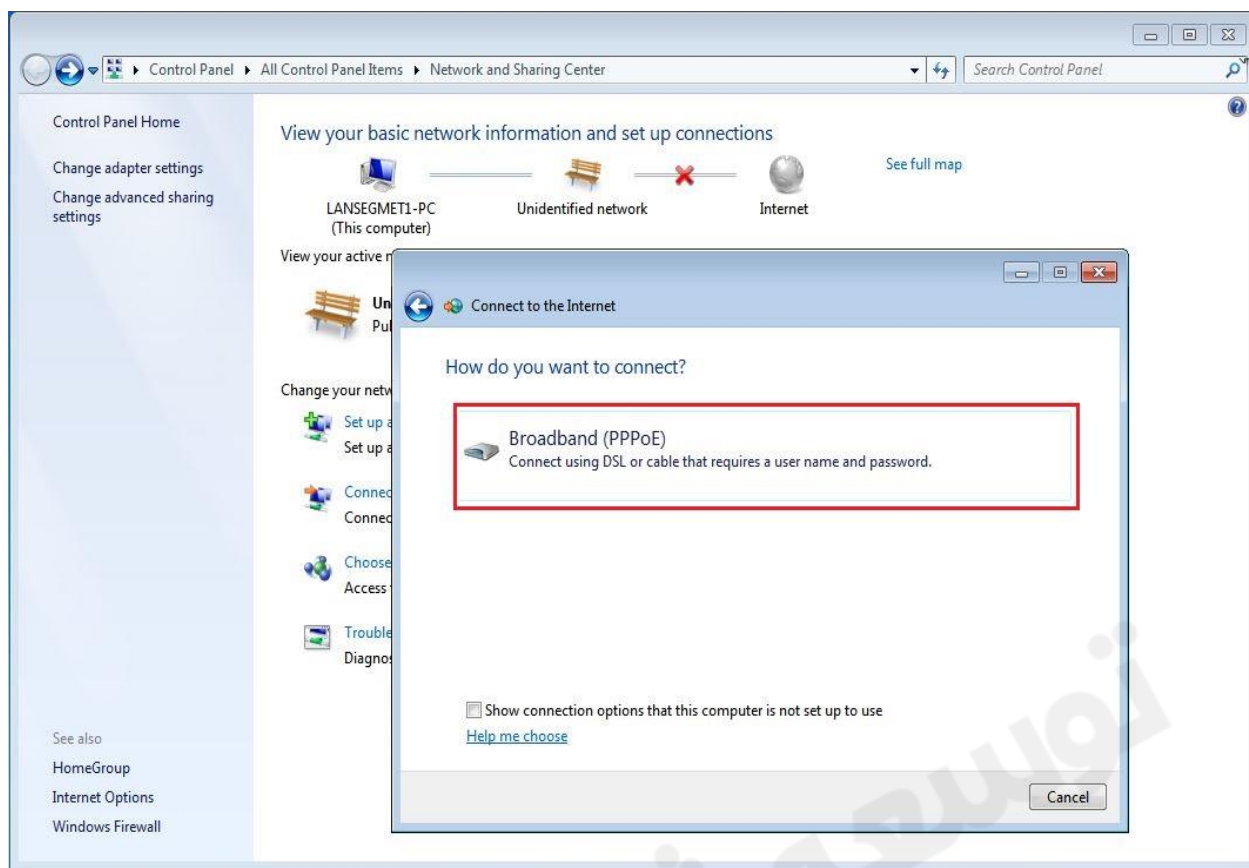
تنظیمات کلاینت :

ایجاد کانکشن برای دسترسی به اینترنت :

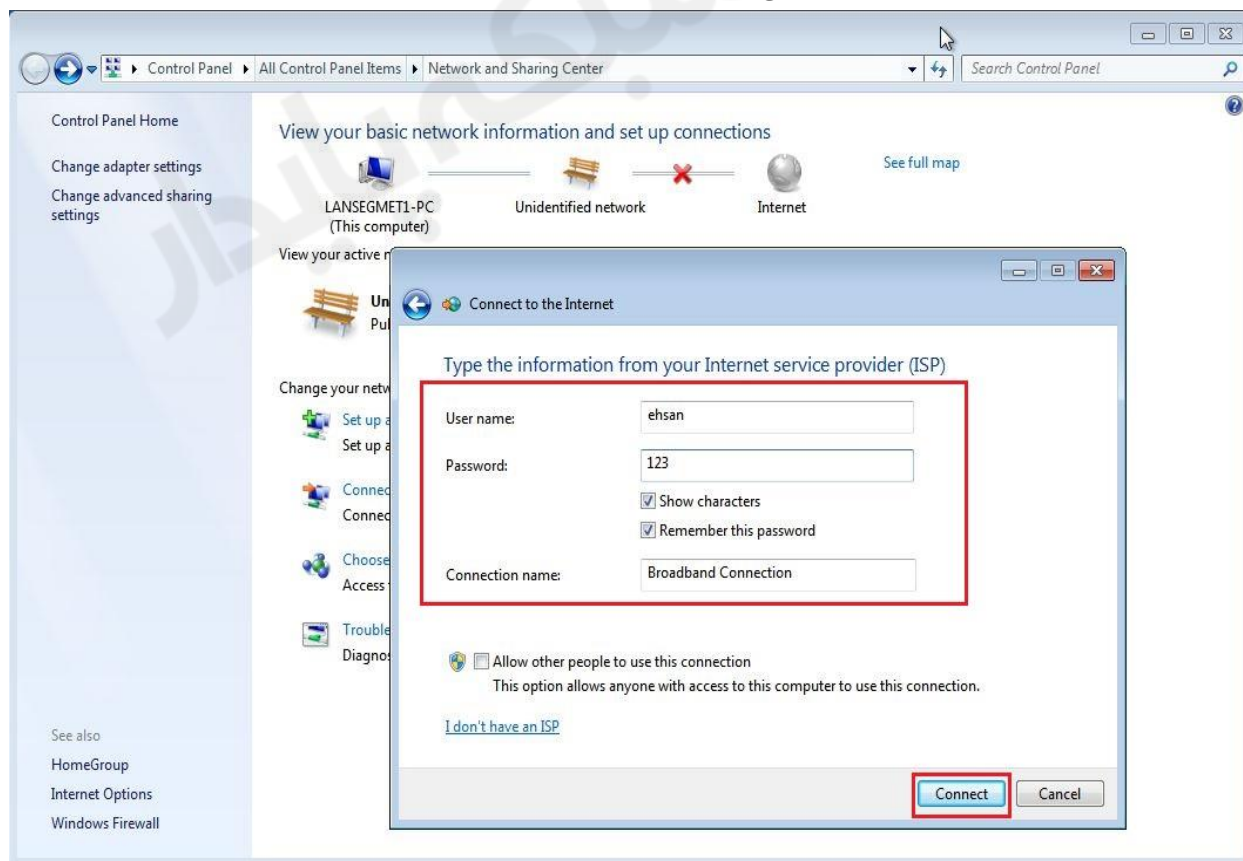
برای این کار به مسیر زیر می رویم :

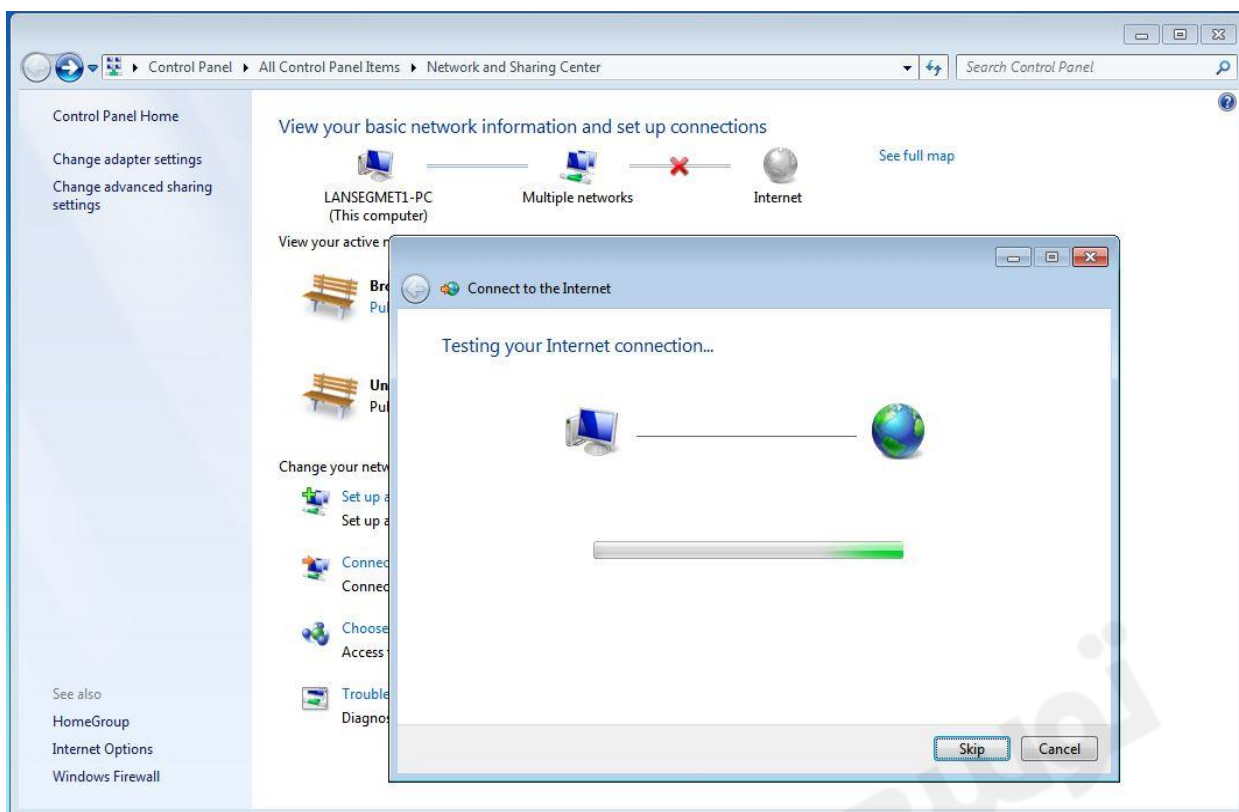
Control Panel > Network and Sharing > Setup new Connection or network

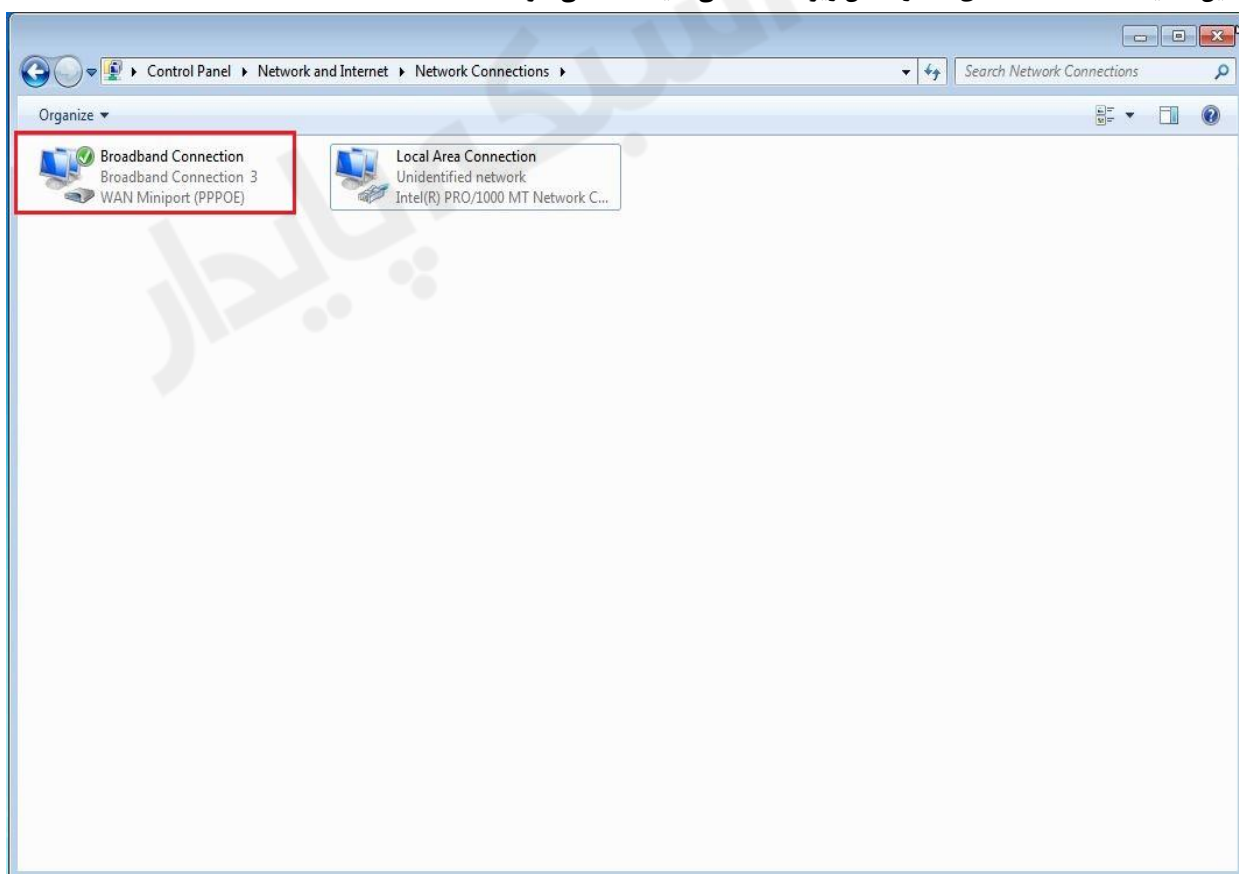

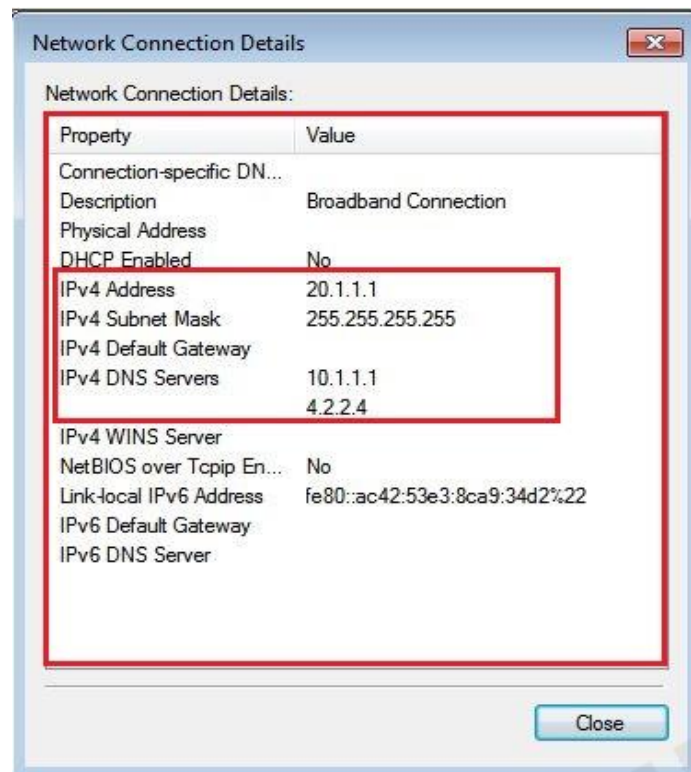
بوزرنیم و پسوردی که در روتر تعریف کردیم را وارد می کنیم.

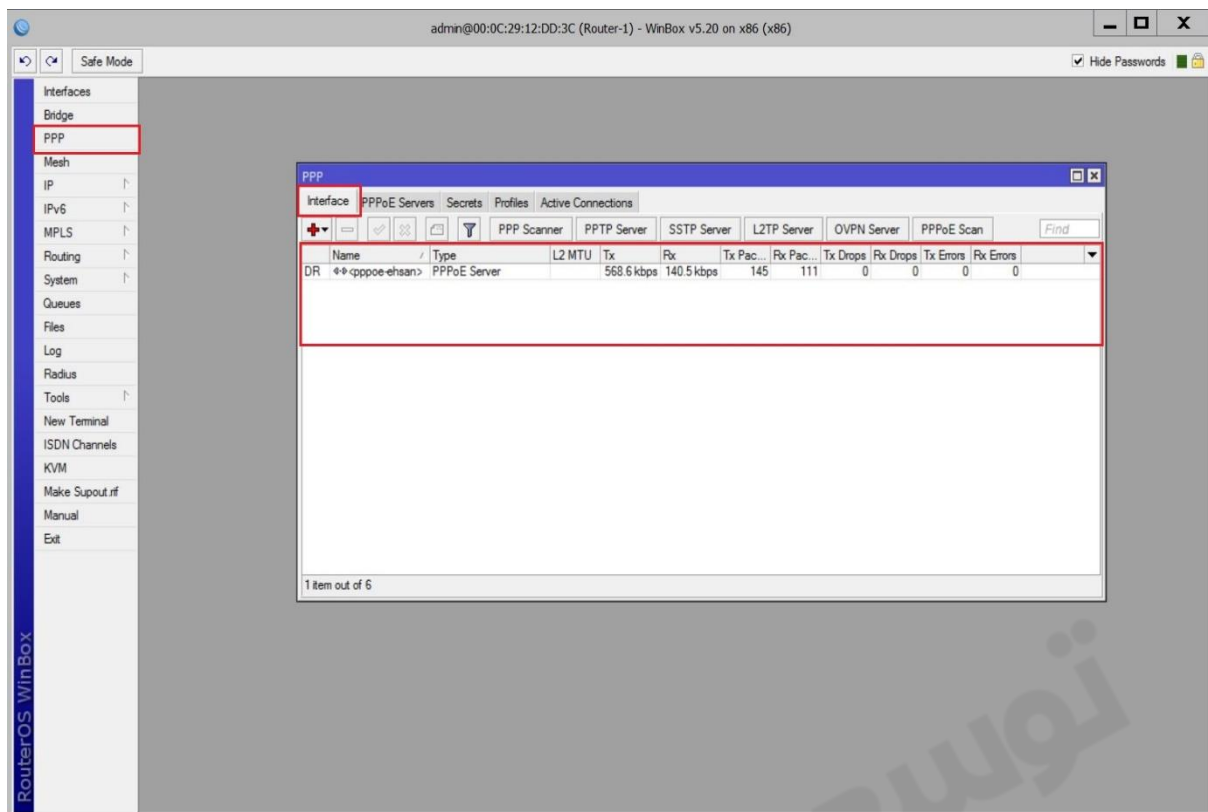

با این تنظیمات Connection ی که در عکس زیر مشاهده می کنید اضافه می شود.

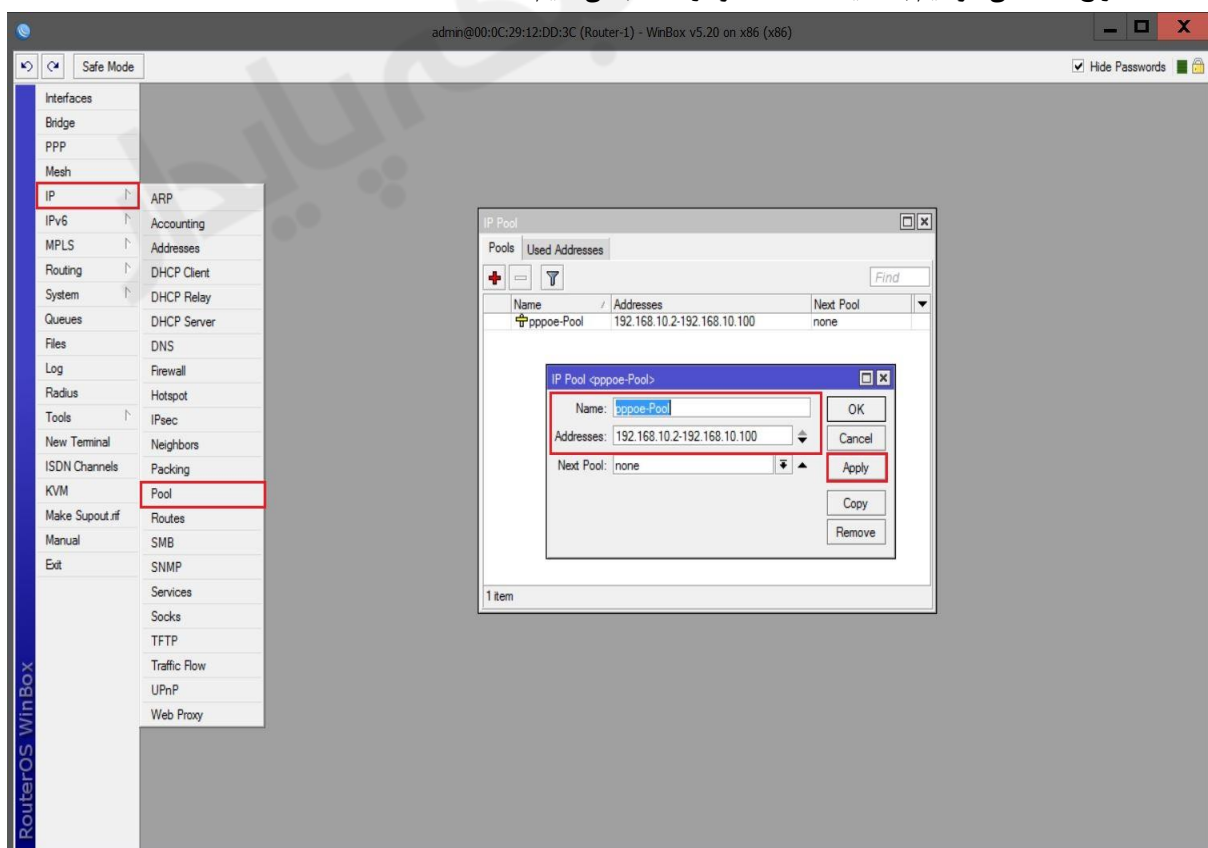

کلاینت با **Remote Address** ی که در روتر تعریف کردیم به اینترنت دسترسی پیدا کرده است. وقتی کاربر به روتر وصل می شود بر روی روتر یک اینترفیس ایجاد می شود و وقتی **disconnect** می شود این اینترفیس حذف می شود.

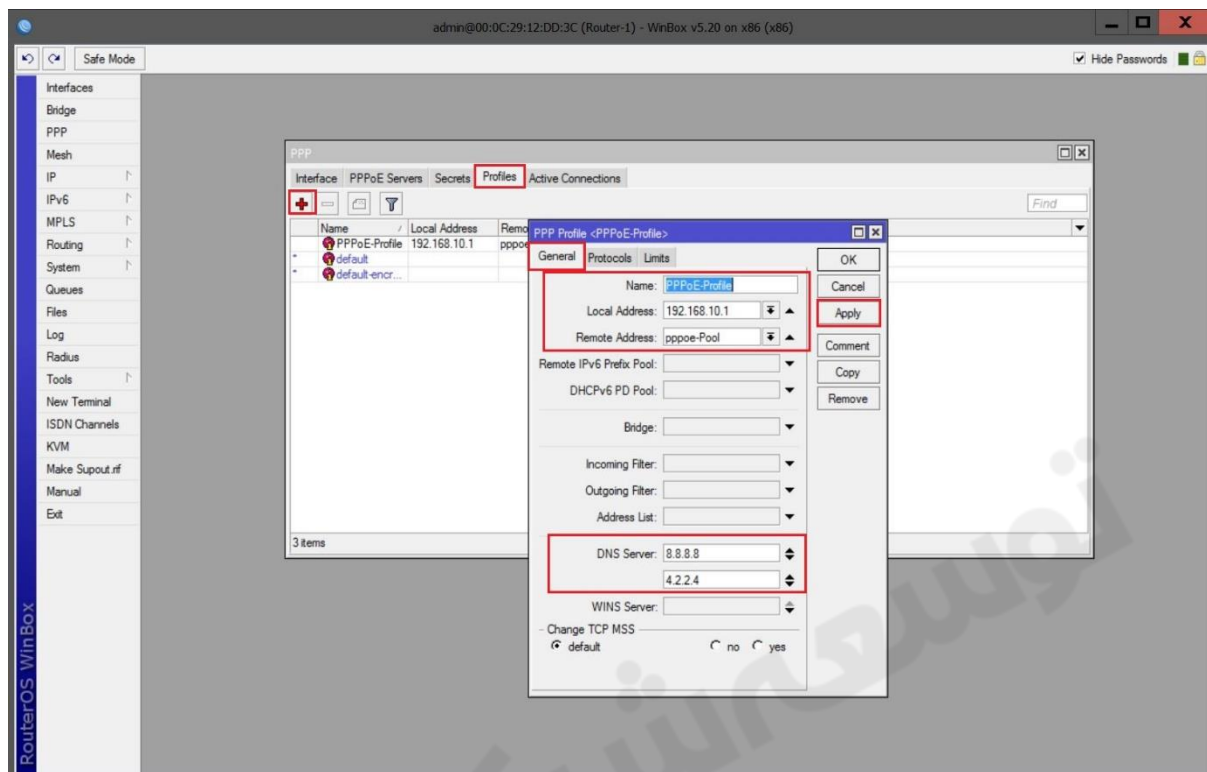
در این روش اگر تعداد کلاینت ها زیاد باشد کار وقت گیری است برای اینکار باید برای **Remote Address** یک **Pool** تعریف کنیم.
 برای اینکار از منوی اصلی گزینه **IP** و از زیرمنوی باز شده **Pool** را انتخاب می کنیم.
Address : رنج **IP** که می خواهیم به کلاینت ها داده شود را انتخاب می کنیم.

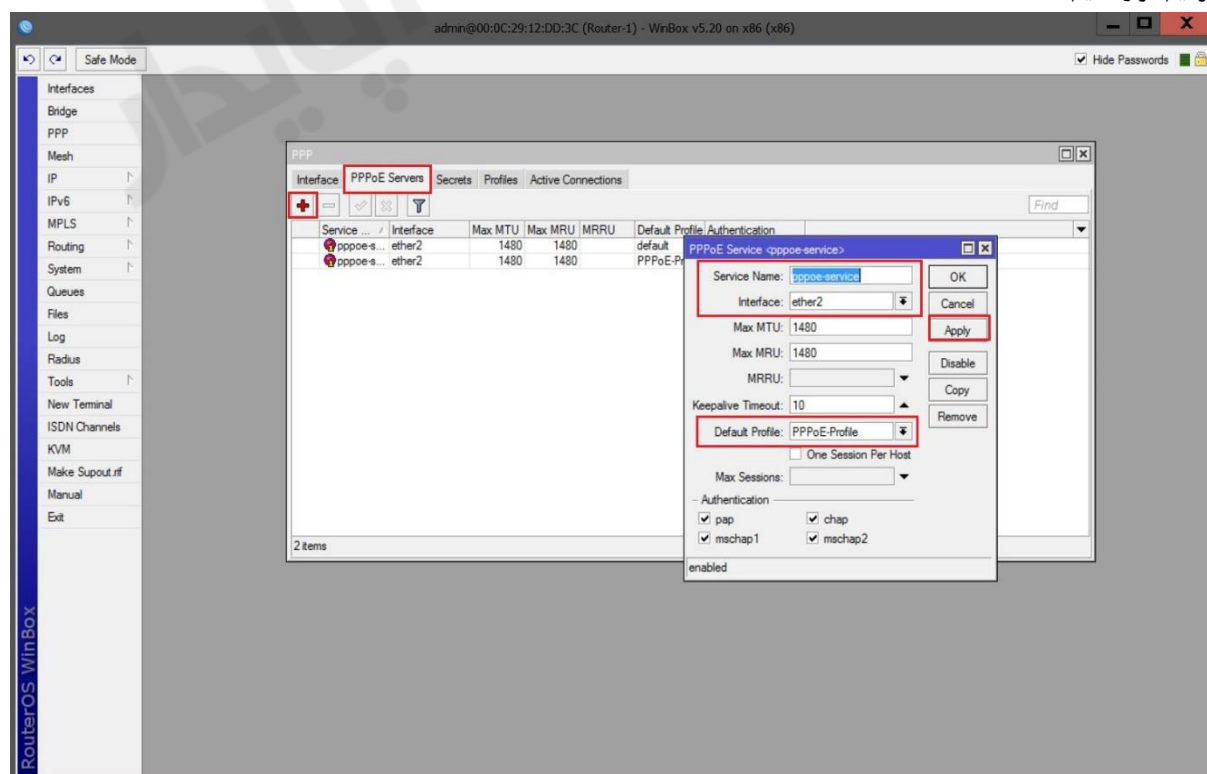
ایجاد Profile :

از تب Profiles بروی Add کلیک می کنیم.

در قسمت Remote Address باید Pool ی که تعریف کردیم را انتخاب کنیم. در صورتی که در شبکه DNS Server داشته باشیم آدرس IP آن را وارد میکنیم در غیر این صورت می توانیم از DNS سرورهای Public در دنیای اینترنت استفاده کنیم.

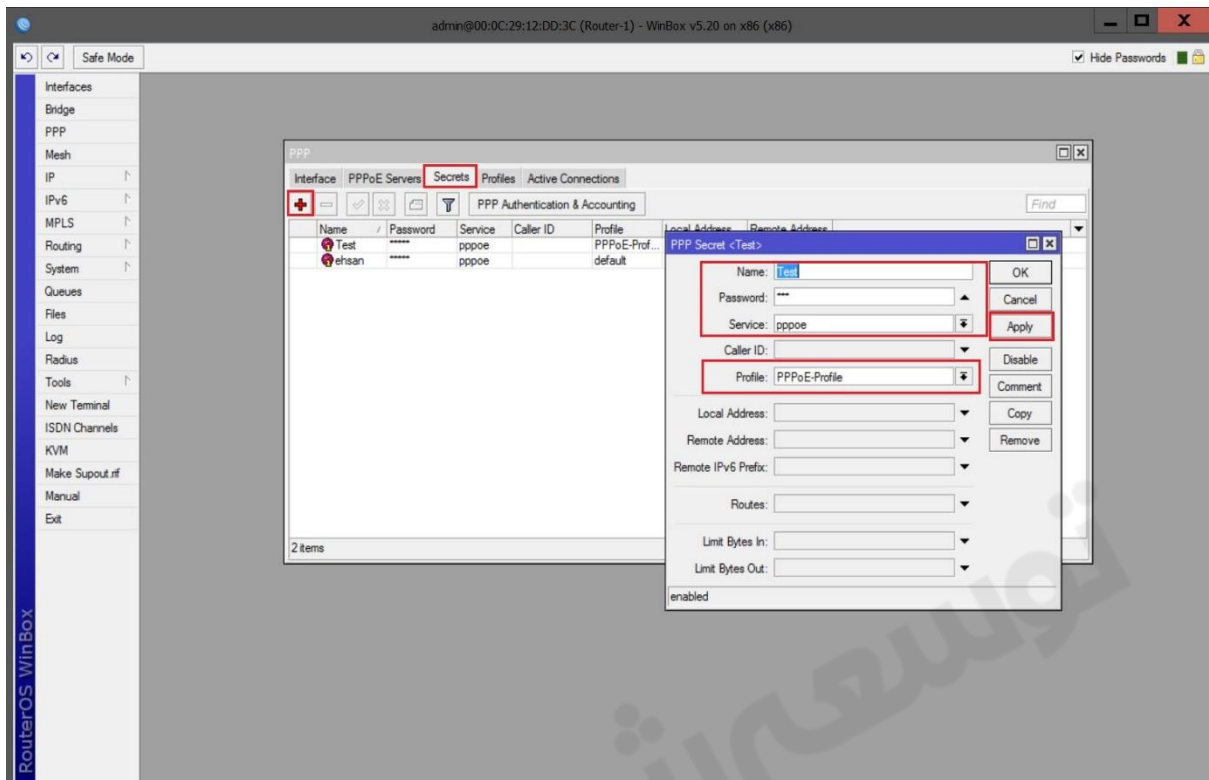

در مرحله بعد باید از بخش PPPoE Server بروی Add کلیک کرده و Default Profile را برابر با پروفایلی که در مرحله قبل ایجاد کردیم قرار دهیم.

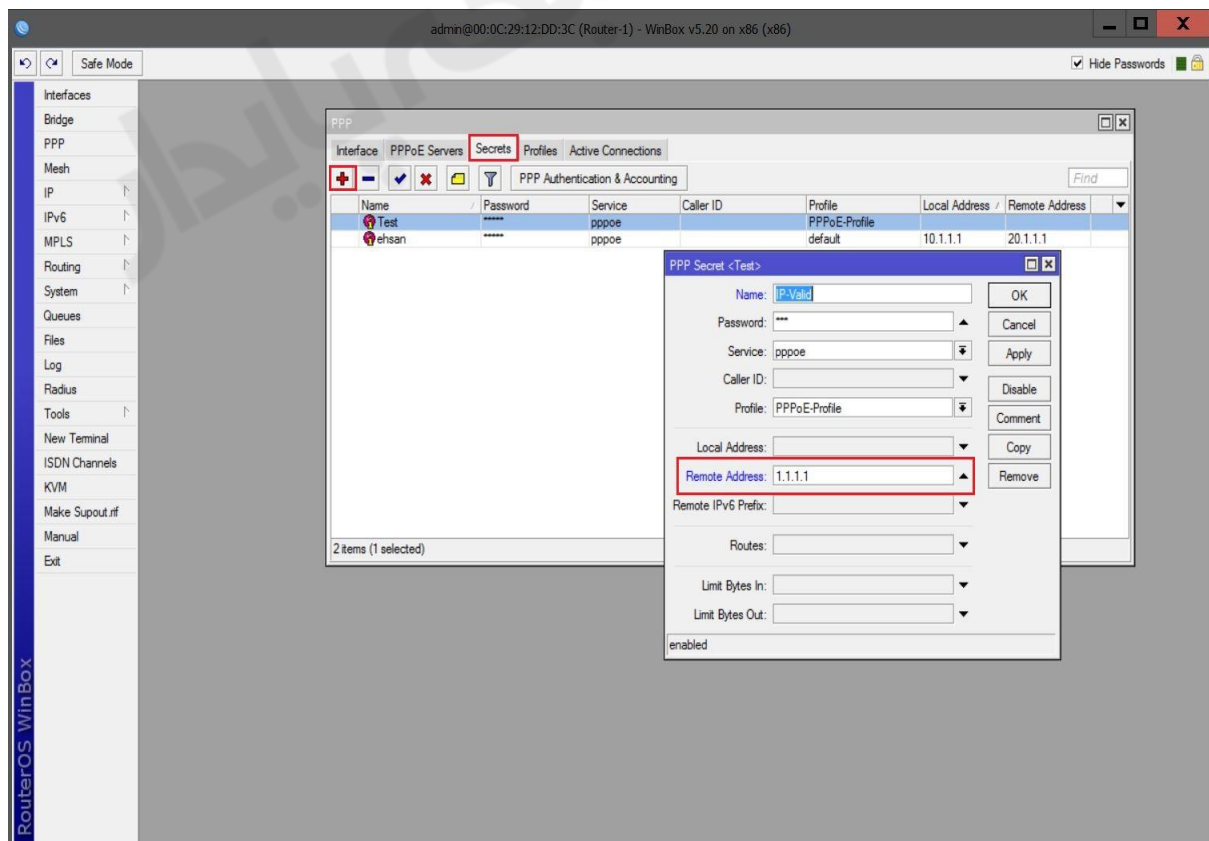

تعریف Accounting برای User ها :

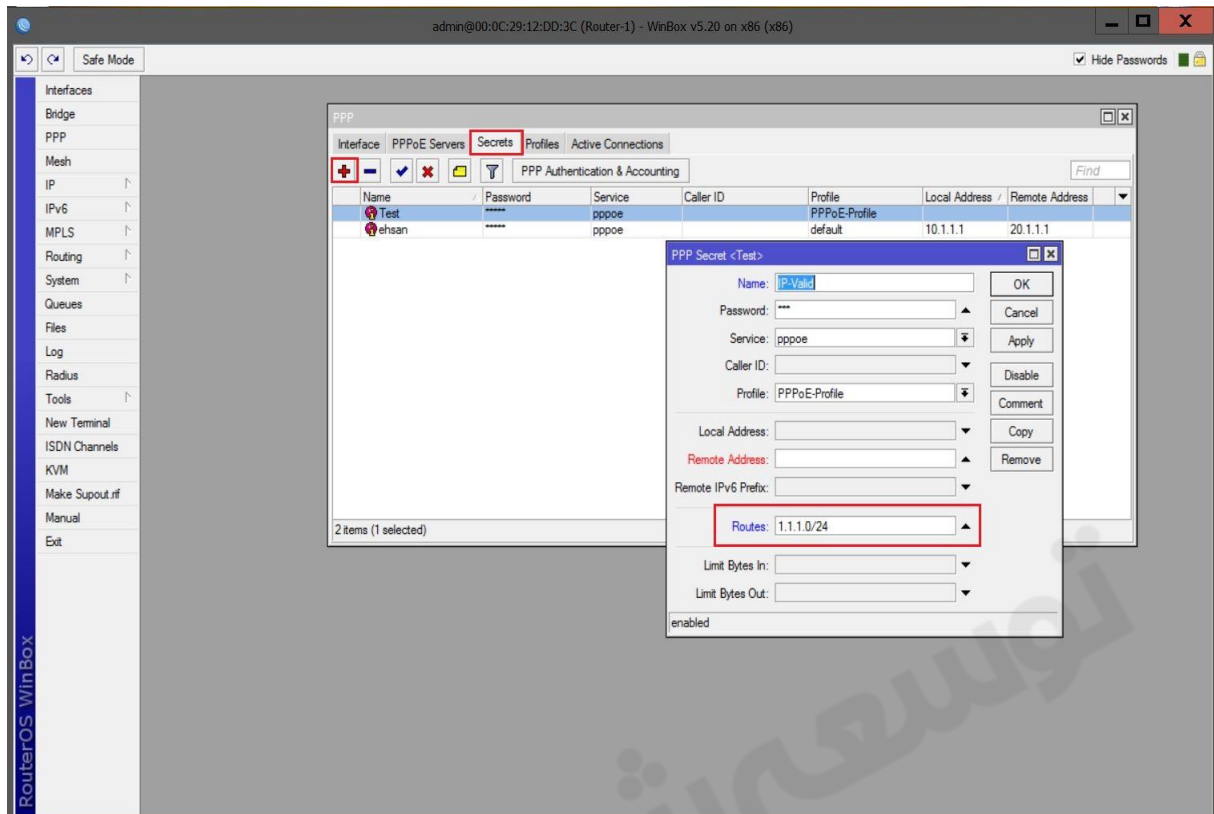
از تب Secrets بر روی Add کلیک کرده و از پنجره باز شده یوزرنیم و پسورد برای کاربر تعریف می کنیم و Profile را برابر با پروفایلی که از قبل ایجاد کردیم قرار میدهیم.

*نکته ۱: اگر کاربری در خواست IP Valid داد این IP را در قسمت Remote Address وارد میکنیم :

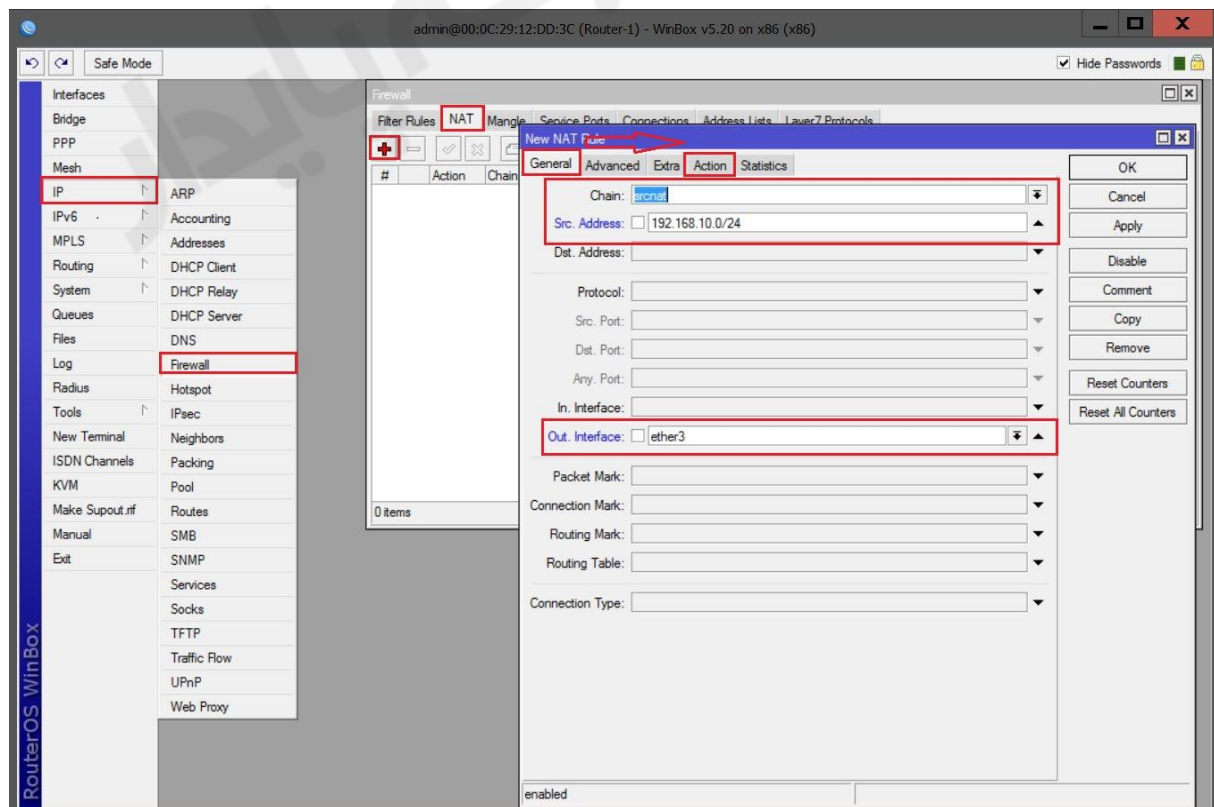

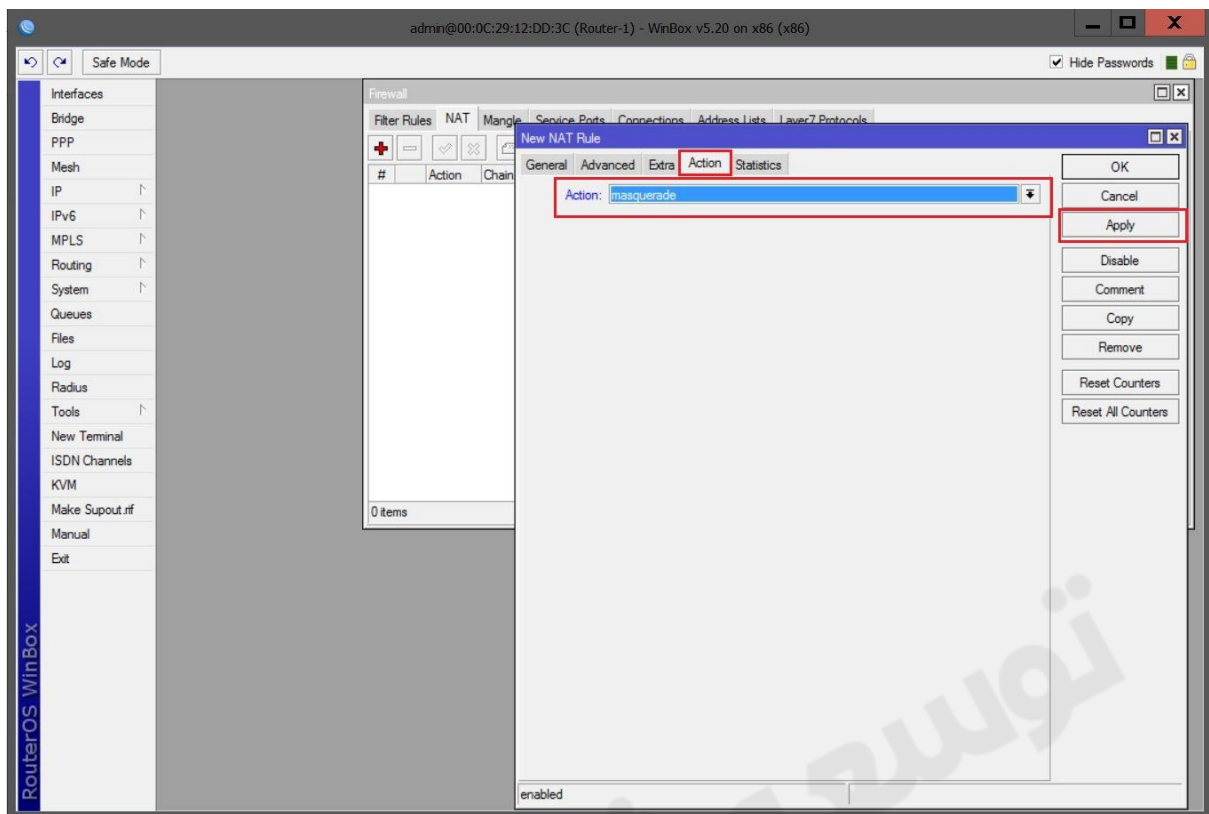
*نکته ۲: اگر کاربر درخواست چندین IP Valid داشت و یا یک رنج IP درخواست داد دیگر نمی توانیم این IP ها را در قسمت Remote Address وارد کنیم و باید این رنج IP ها را در قسمت Routes وارد می کنیم.

*نکته ۳: Remote Address و Routes نسبت به Profile ارجحیت دارد.

ایجاد Nat برای دسترسی کلاینت ها به اینترنت :

فصل دوازدهم : PPTP VPN Server

VPN(Virtual Private Network)

میکروتیک را می توان به عنوان یک Vpn Server در شبکه مورد استفاده قرار داد.

Vpn بطور کلی فرایندی است که توسط آن از Vpn Client به Vpn Server یک تانل امن (Secure Tunnel) برقرار می شود. این Tunnel مانند یک کابل شبکه مجازی از کلاینت به Vpn Server یک ارتباط امن را ایجاد می کند و از این به بعد داده ها از درون این Connection منتقل می شوند.

کلاینت می تواند از لحاظ جغرافیایی نزدیک Vpn Server باشد (در یک Lan باشد) و یا از Vpn Server دور باشد (بطور مثال در یک شهر و یا کشور دیگری باشد) که در این حالت برای برقراری ارتباط آنها بر روی بستر اینترنت Connection برقرار می شود. شرکت ها از تکنولوژی Vpn برای این موضوع استفاده می کنند که شعبه های مختلف آنها بتوانند به منابع دیگری دسترسی داشته باشند. بطور مثال فرض کنید که در شعبه مرکزی یک شرکت ، یک سرور اتوماسیون اداری وجود داشته باشد ، حال شعبه های مختلف این شرکت از لحاظ جغرافیایی دور تر از شعبه مرکزی هستند می توانند با برقراری اتصال Vpn از این منابع استفاده کنند.

Tunnel در Vpn با استفاده از پروتکل های مختلفی پیاده سازی شود :

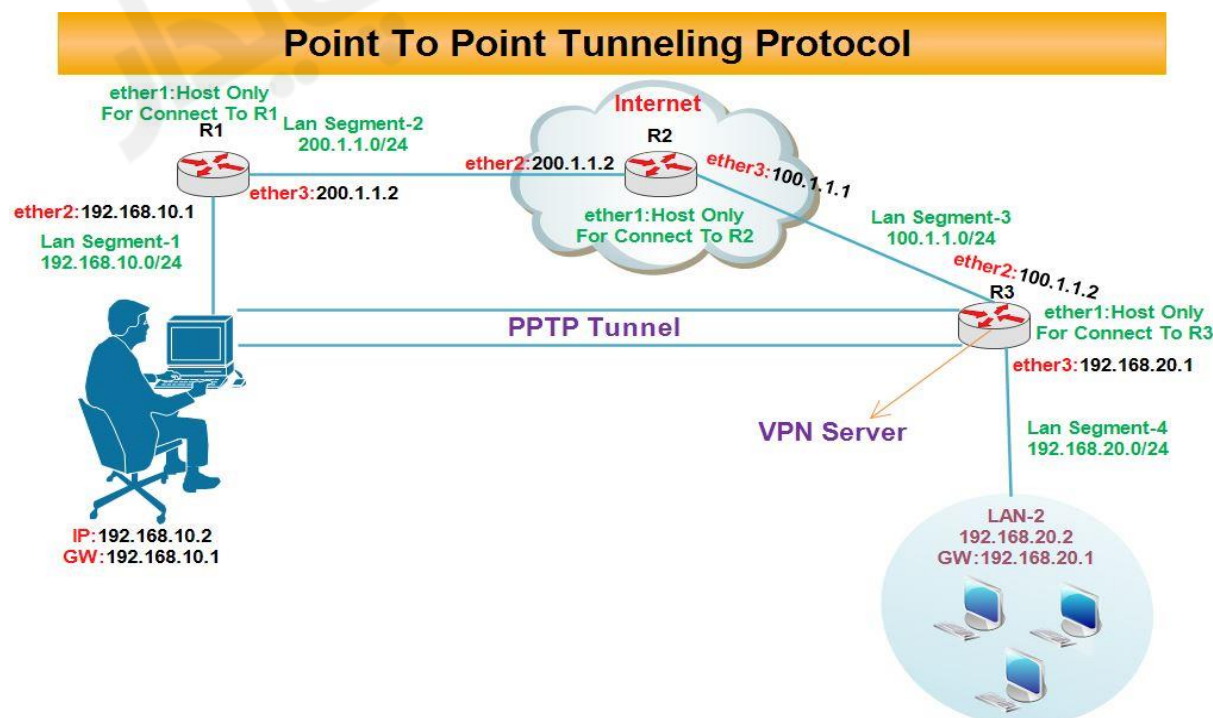
- PPTP
- L2TP
- IPsec
- EOIP
- GRE
- و ...

برای اینکه این Connection ها (ارتباط ها) برقرار شود ، کلاینت و سرور باید پروتکل Tunneling یکسانی مورد استفاده قرار دهند. در ادامه به تفکیک ، این پروتکل ها را بررسی می کنیم.

PPTP (Point To Point Tunneling Protocol)

PPTP از پروتکل PPP (Point to Point Protocol) برای Encapsulation داده ها استفاده می کند. به عبارتی چنانچه Tunnel از نوع PPP (نقطه به نقطه یا نظیر به نظیر) باشد ، داده ها درون بسته PPP قرار می گیرد و فرستاده می شود.

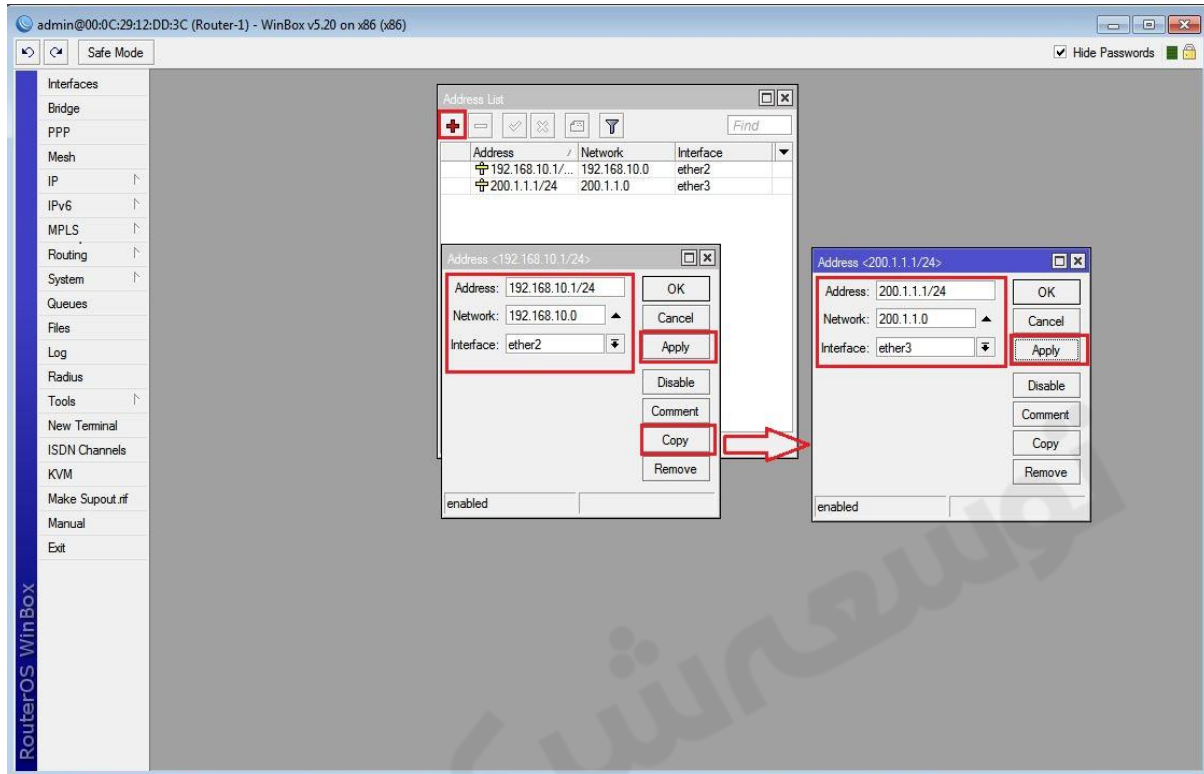
سناریو ۱ : هدف از این سناریو پیاده سازی پروتکل PPTP می باشد.

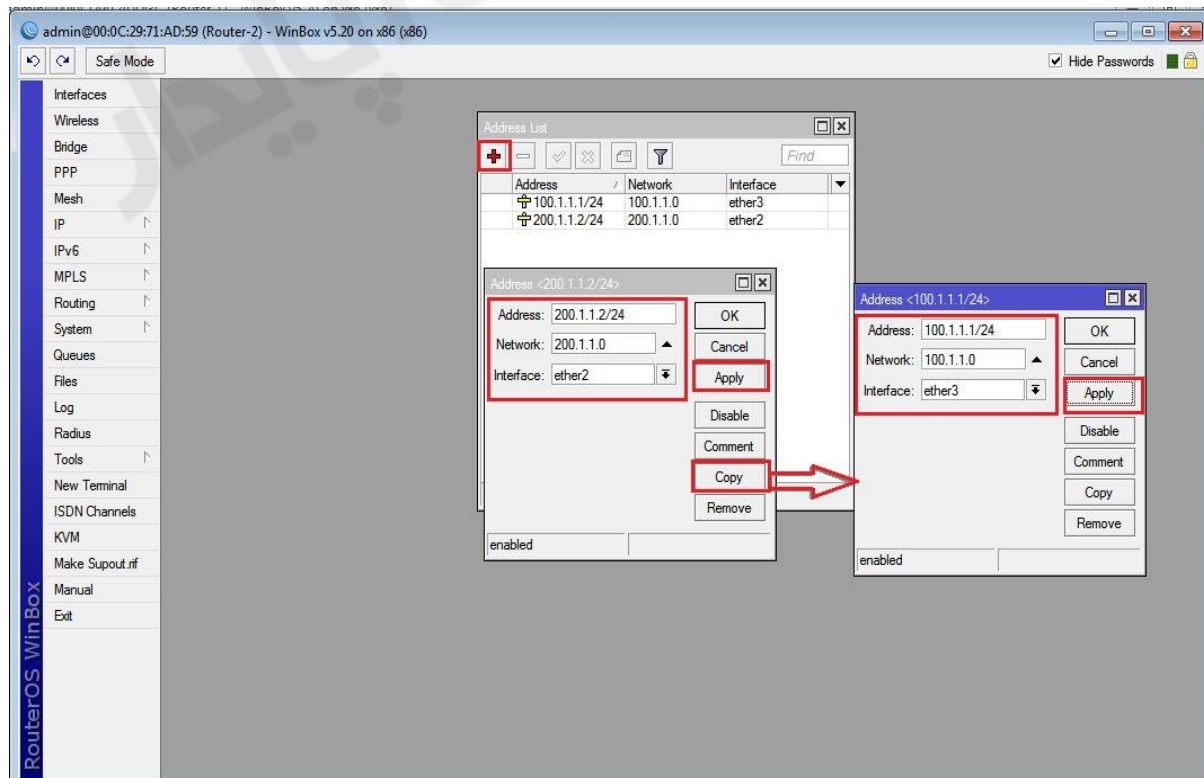
در این سناریو ، کاربر از طریق اینترنت یک کانال امن به صورت نقطه به نقطه با استفاده از پروتکل PPTP به مسیریاب (روتر R3) موجود در شبکه دیگر برقرار می کند و از این طریق به شبکه محلی مقصد (Lan-2) دسترسی خواهد داشت.

انتساب IP به کارت های شبکه روترها :

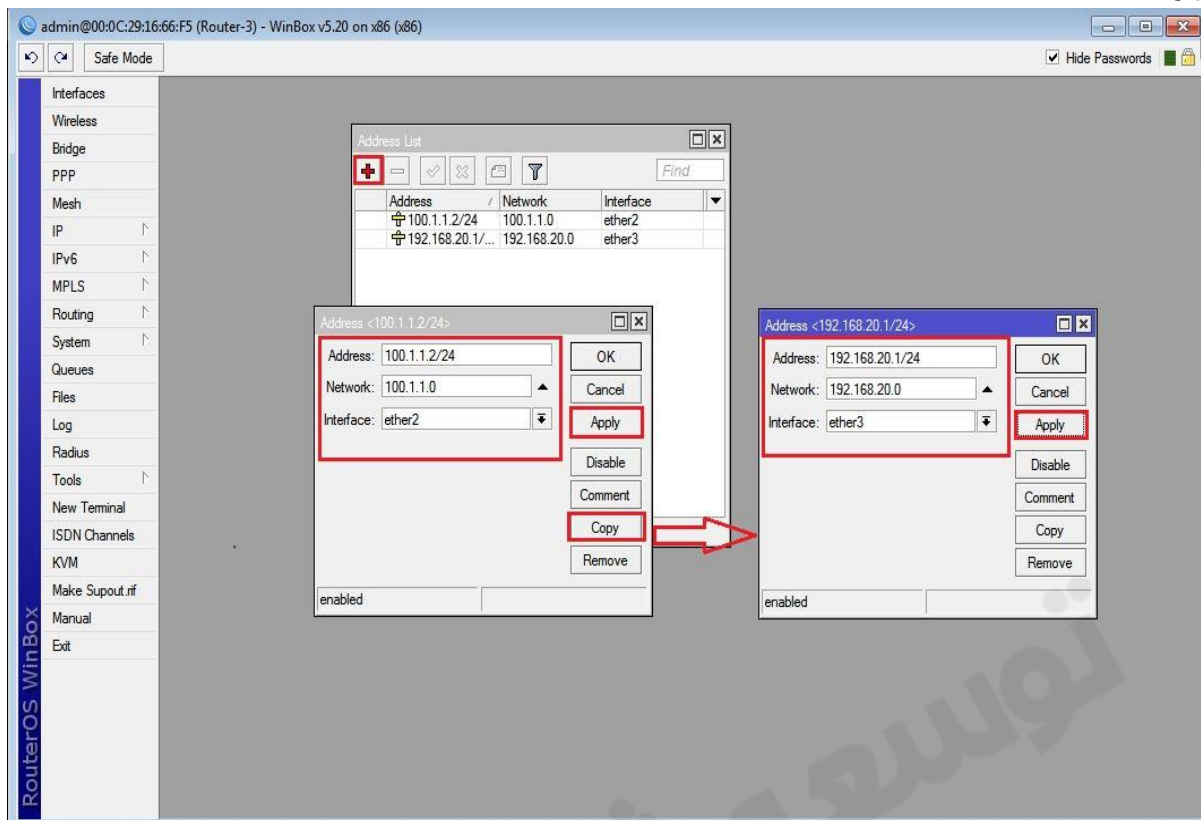
روتر R1 :

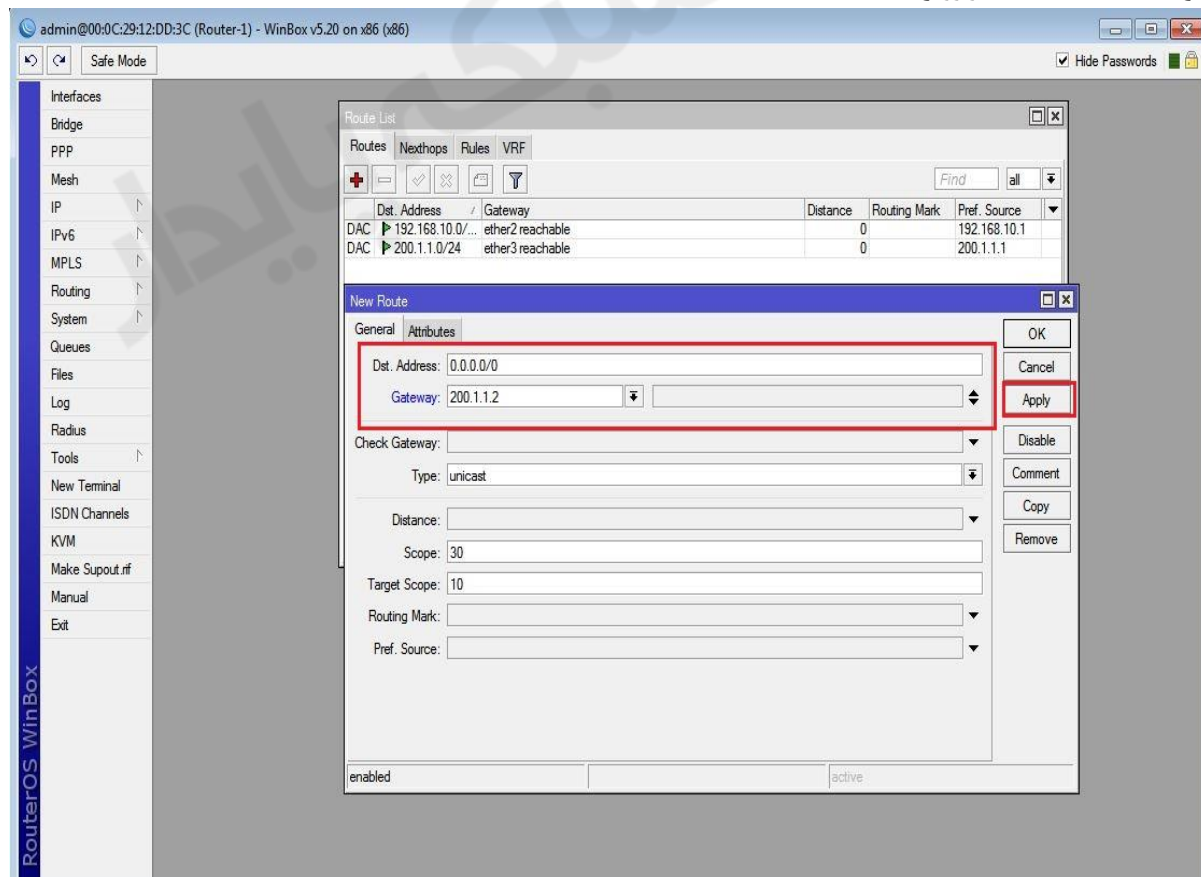
روتر R2 :

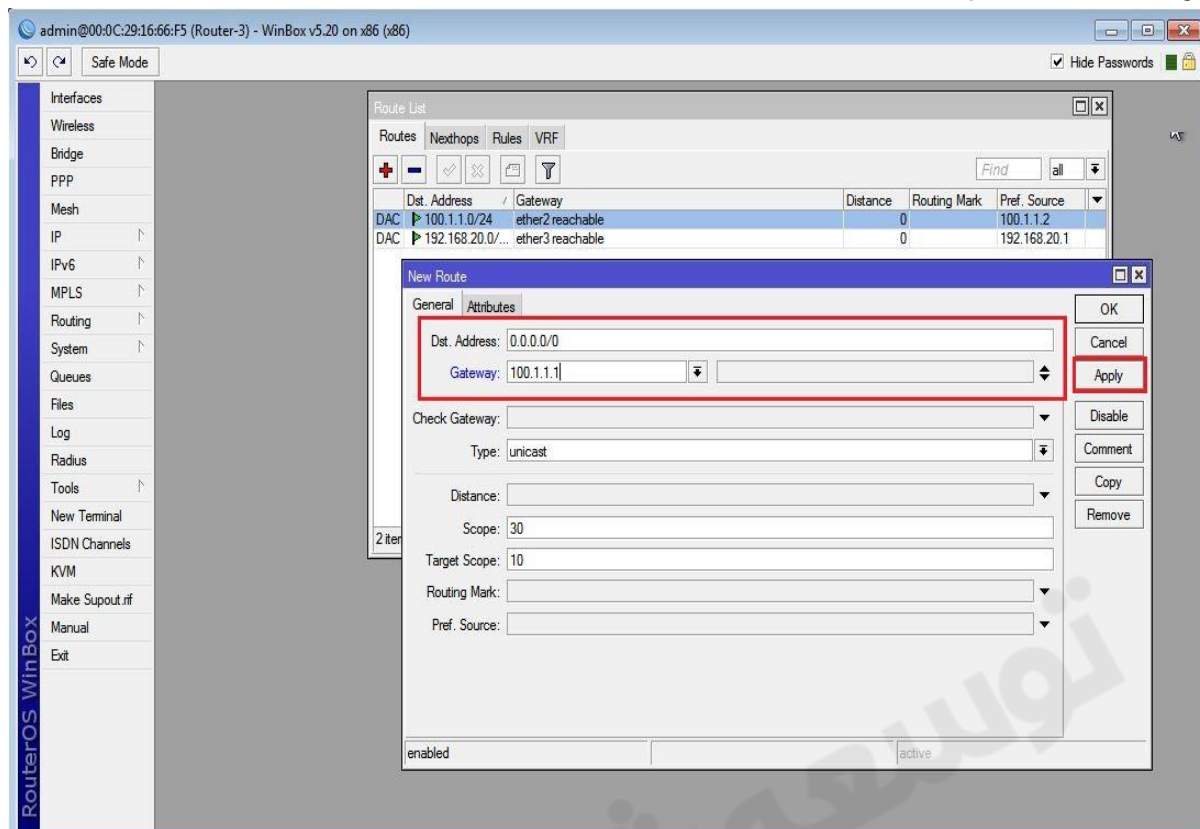
روتر R3:

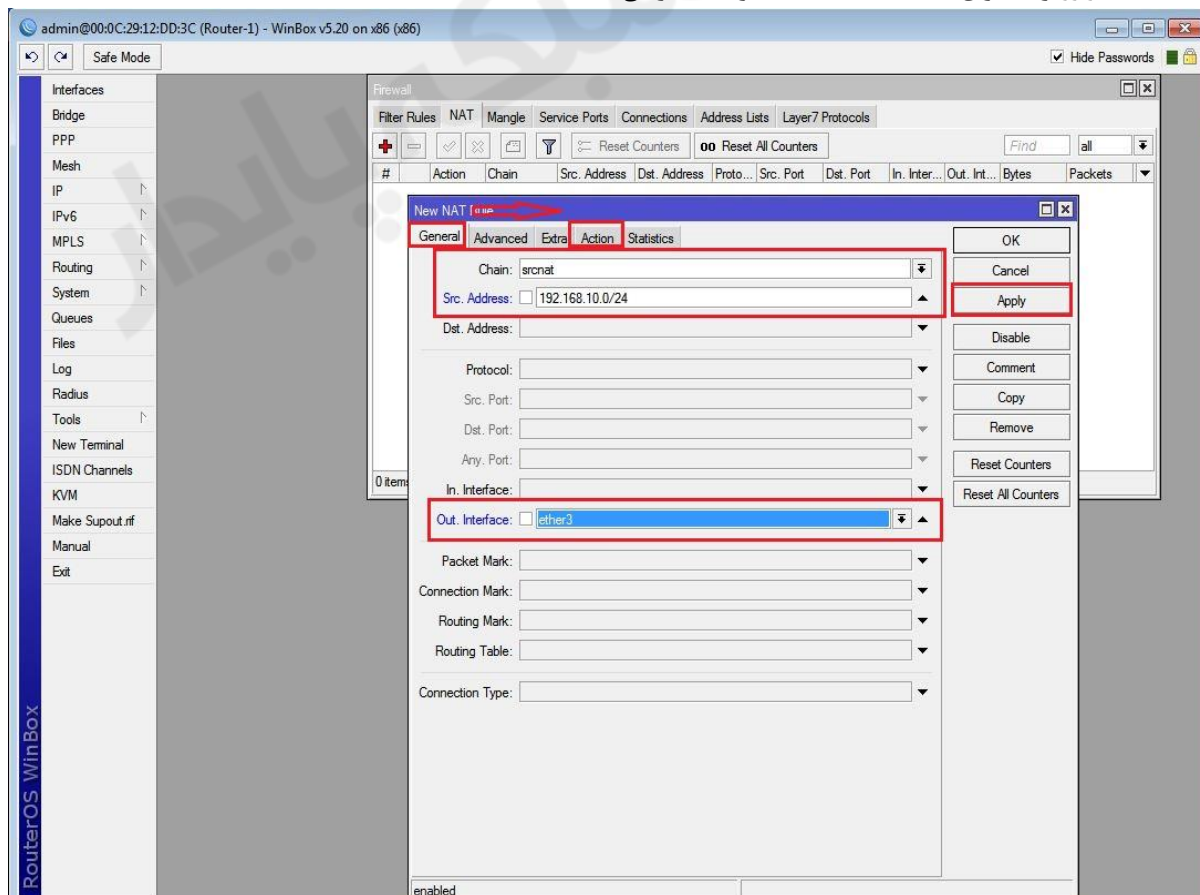
تعریف Default Route در روتر R1:

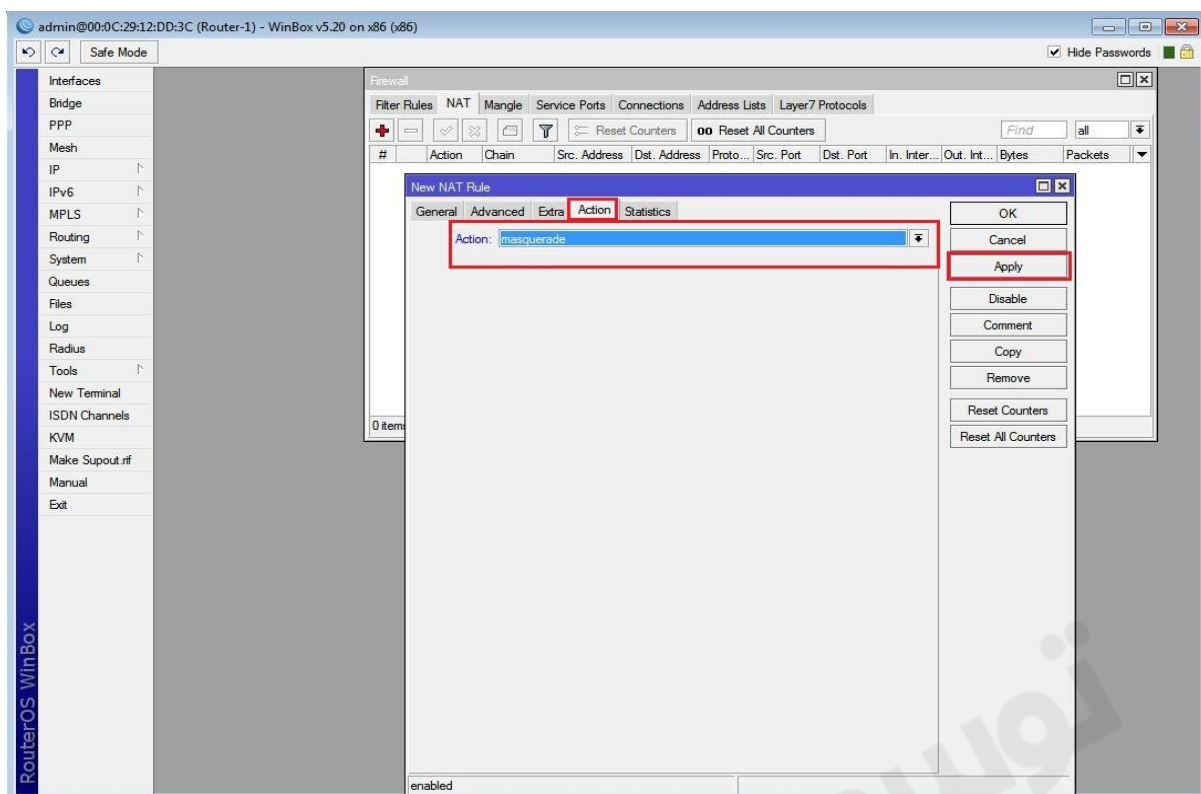

تعریف Default Route در R3 :

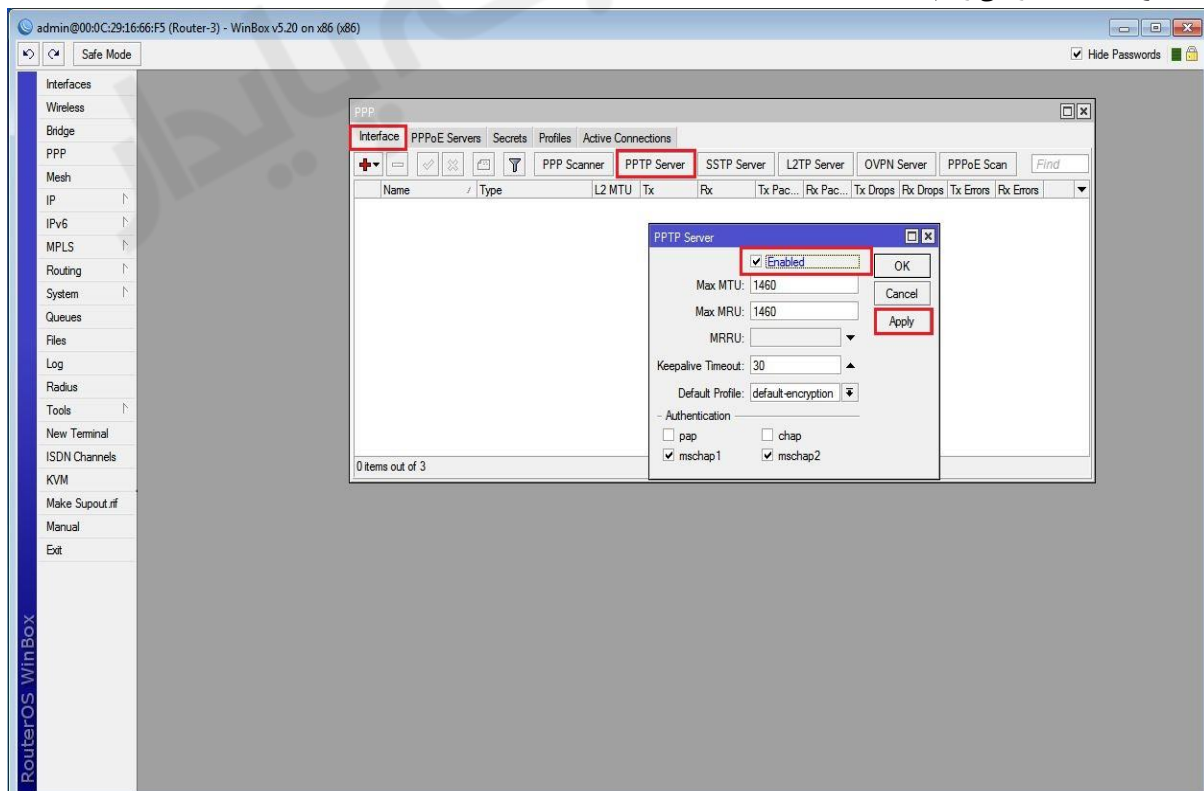

ایجاد Nat در روتر R1 برای اینکه کلاینت ها به اینترنت دسترسی داشته باشند.

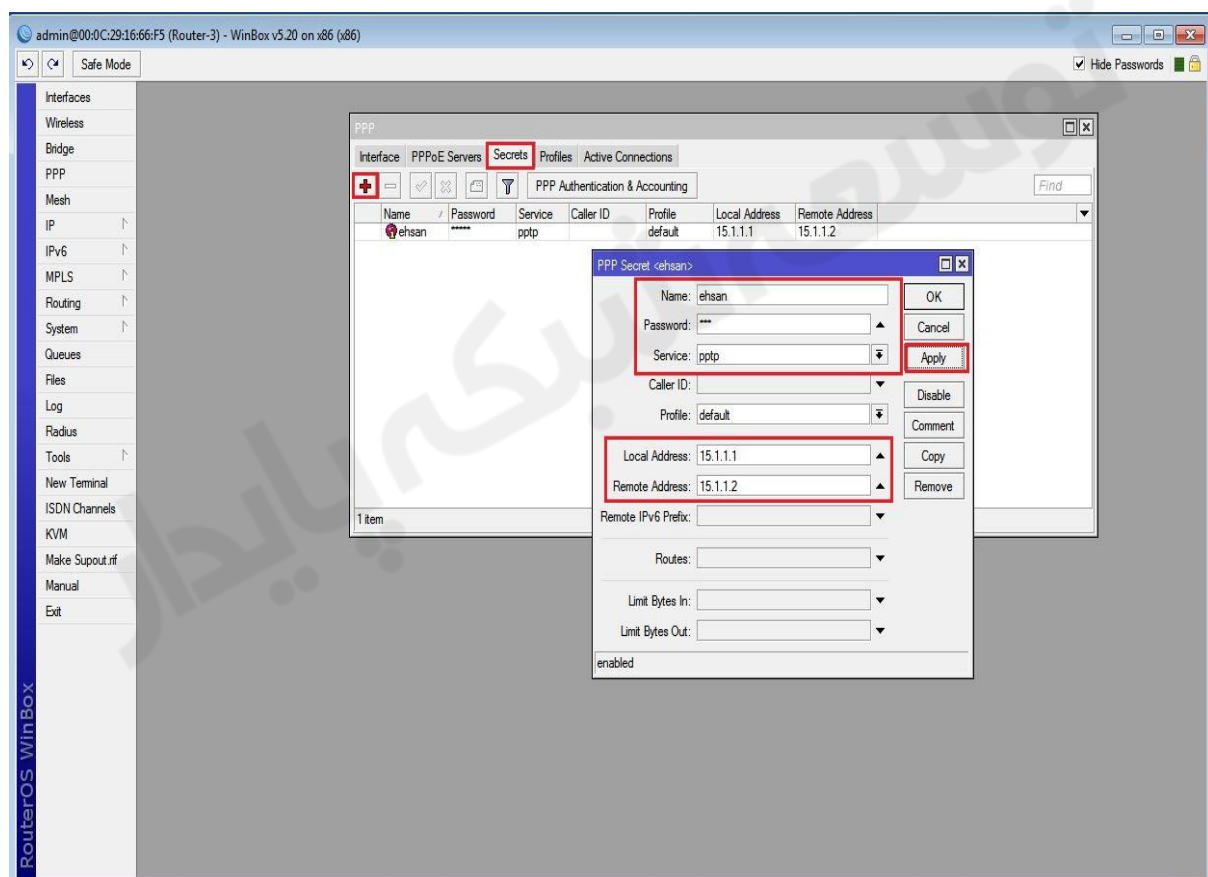
برای تبدیل میکروتیک به Vpn Server در قدم اول باید این قابلیت را بروی آن فعال کنیم و سپس تنظیمات مربوطه ، برای اتصال کاربران به این سرور را تعیین می کنیم.
فعال سازی سرویس PPTP :
 برای فعال سازی این سرویس از منوی اصلی PPP را انتخاب کرده در پنجره باز شده از تب Interface گزینه PPTP Server را انتخاب و تیک گزینه Enable را می زنیم.

برای پیاده سازی tunnel ابتدا سیستم کلاینت ، درخواست برقراری ارتباط را به سرور می دهد ، سپس سرور معیارهای احراز هویت کلاینت ها که شامل نام کاربری و رمز عبور می باشد را بررسی می کند و در صورت تصدیق صحت این موارد ارتباط برقرار می شود. بنابراین در مرحله بعد باید تنظیمات مربوط به سرور که شامل موارد زیر می باشد را انجام دهیم :

تعریف نام کاربری و رمز عبور معتبر ، پروتکل مورد استفاده ، IP معتبری که کلاینت از طریق آن می تواند به شبکه مقصد متصل شود و همچنین IP که بعد از اتصال کلاینت ، به آن اختصاص داده می شود.

۱. Name And Password : نام کاربری و رمز عبور معتبری برای اتصال کاربران به Vpn Server را مشخص می کنیم.
 ۲. Service : پروتکلی که کلاینت ها می توانند توسط آن به Vpn Server متصل شوند را انتخاب می کنیم.
 ۳. Local Address : در این قسمت مشخص می کنیم که کلاینت ها از طریق کدام کارت شبکه مربوط به محدوده داخلی شبکه Lan دسترسی داشته باشد. به عبارتی IP کارت شبکه ای از میکروتیک را که می خواهیم بسته ها از طریق آن وارد Lan شوند.
 ۴. Remote Address : در این قسمت آدرس IP ای که به کلاینت بعد از اتصال به Vpn Server انتساب داده می شود را مشخص می کنیم. این IP هم می تواند از محدوده شبکه مقصد باشد و هم از محدوده ای غیر از شبکه مقصد.
- *نکته : در صورتی که این پارامتر را از محدوده IPهای شبکه مقصد انتخاب شود مانند این است که کلاینت را درون شبکه مقصد آورده ایم.

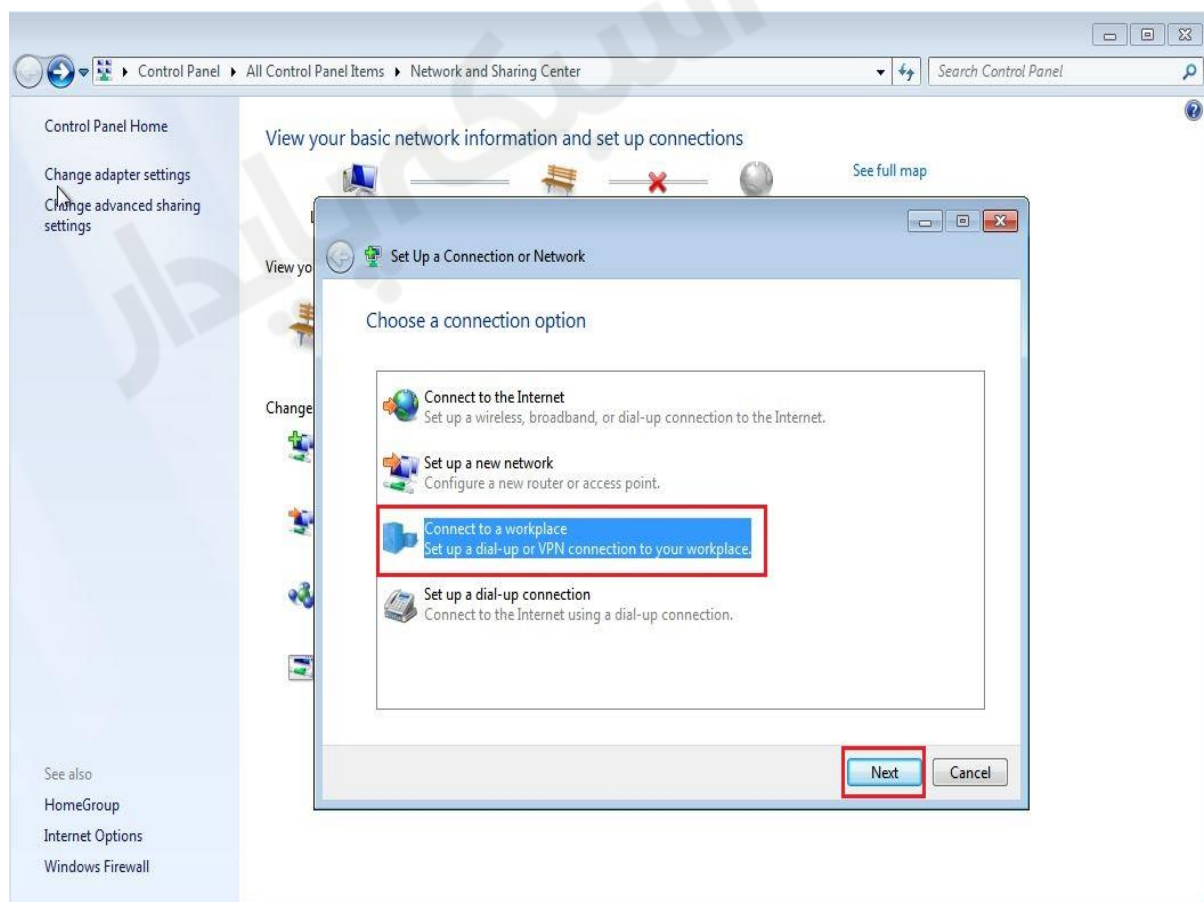
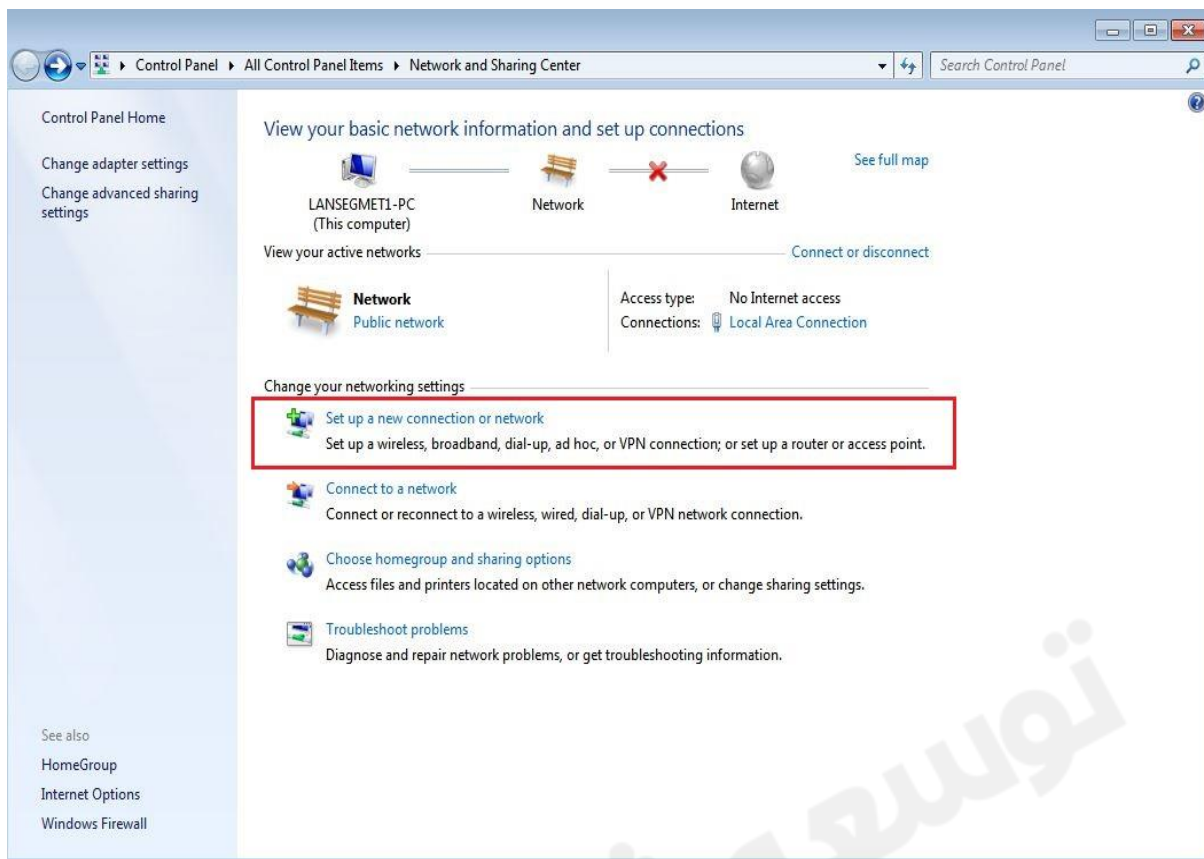
تنظیمات کلاینت :

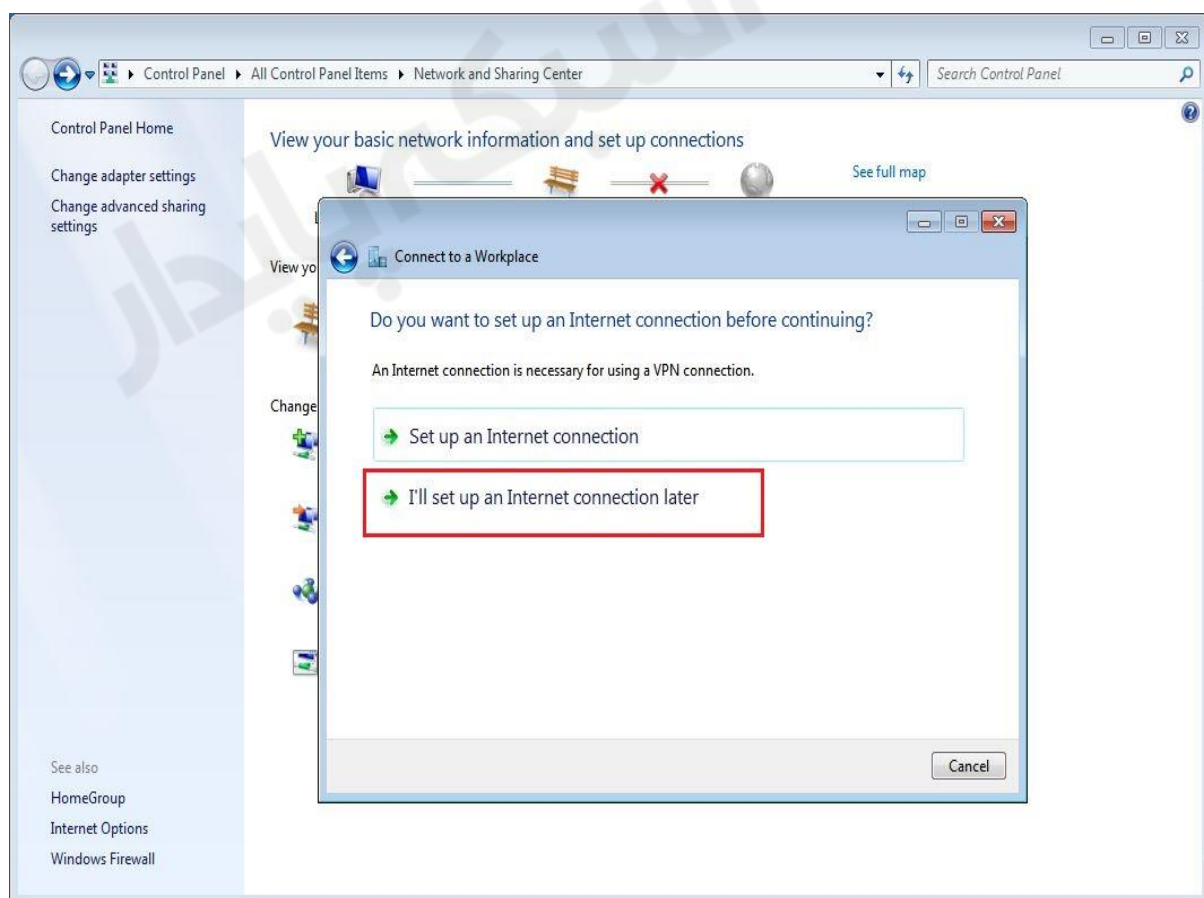
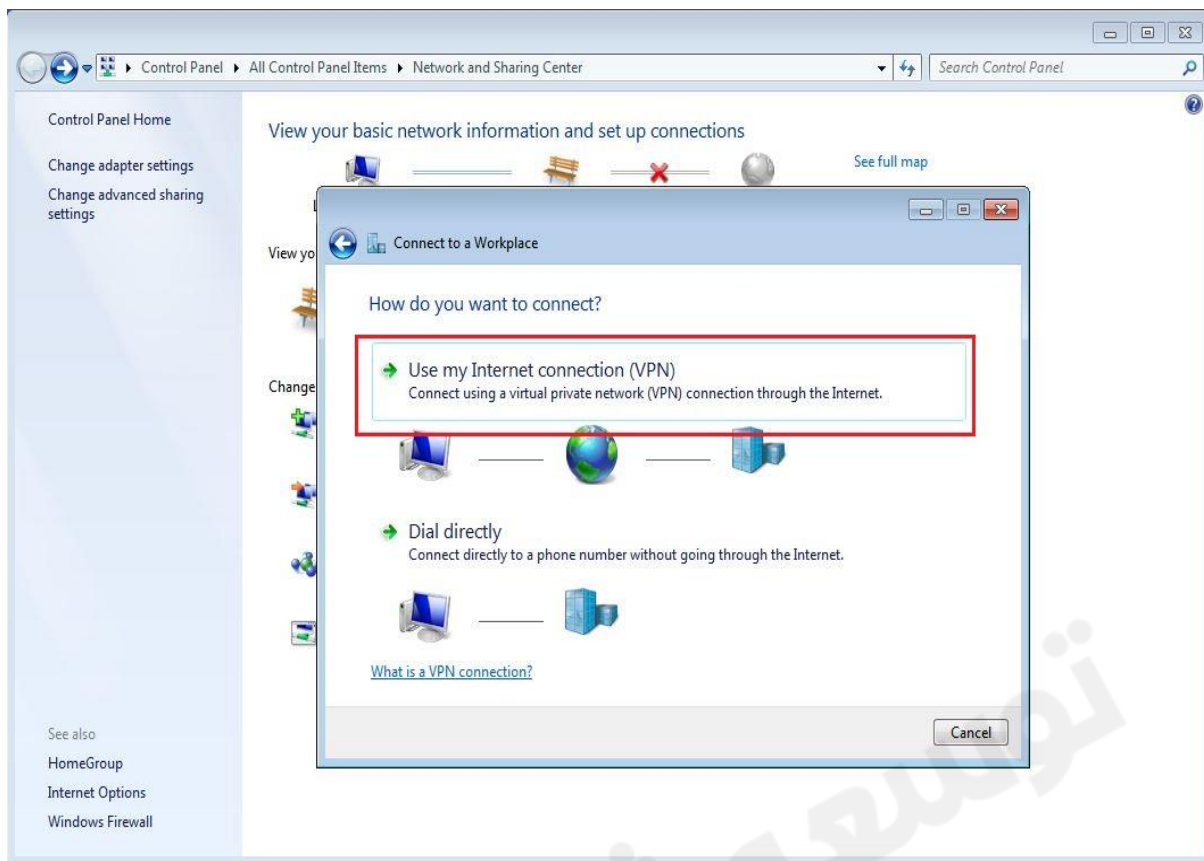
طبق سناریو به کلاینت IP می دهیم.

تا اینجا کار با این تنظیمات هنوز ارتباط با شبکه Lan-2 برقرار نیست.

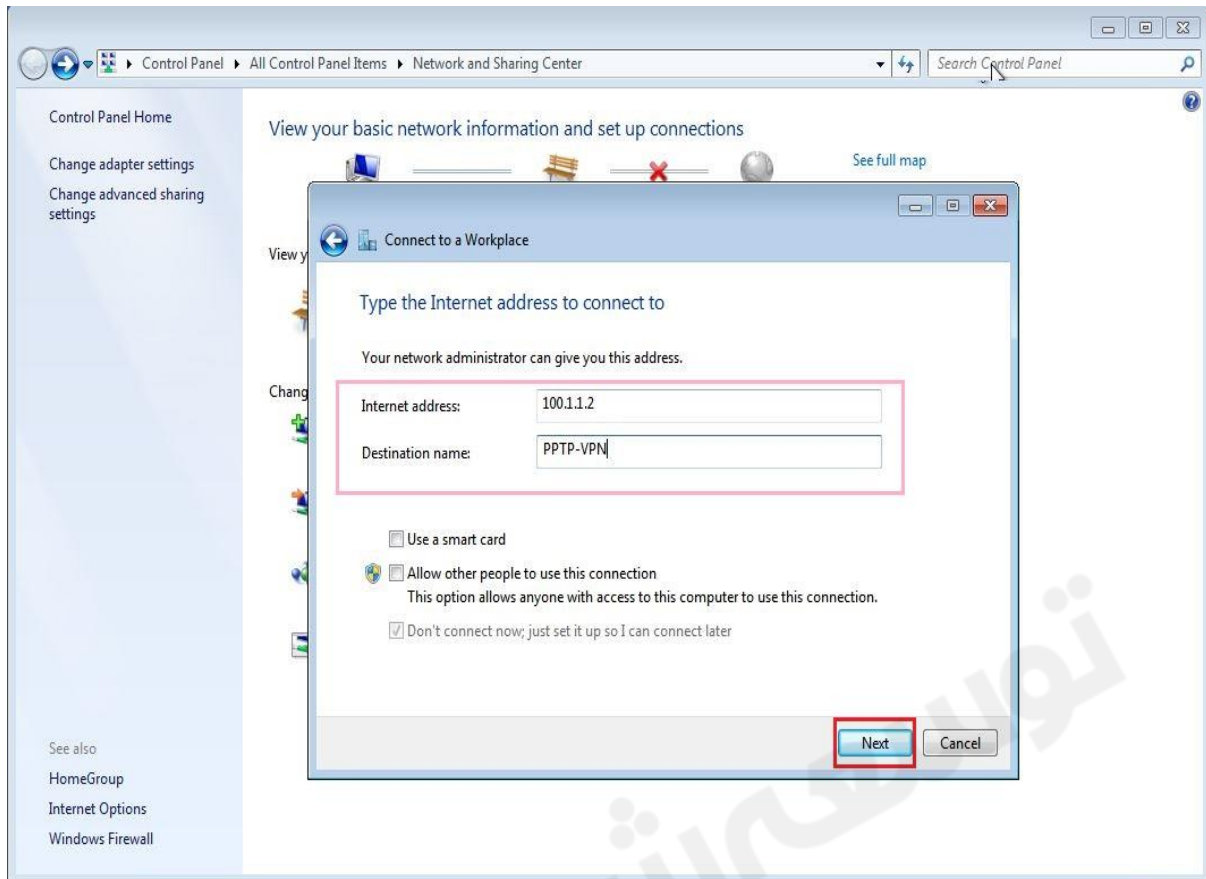
در سیستم کلاینت باید یک Vpn Connection ایجاد کنیم برای اینکار به مسیر زیر فته :

Control Panel > Network and Sharing > Setup new Connection or network >

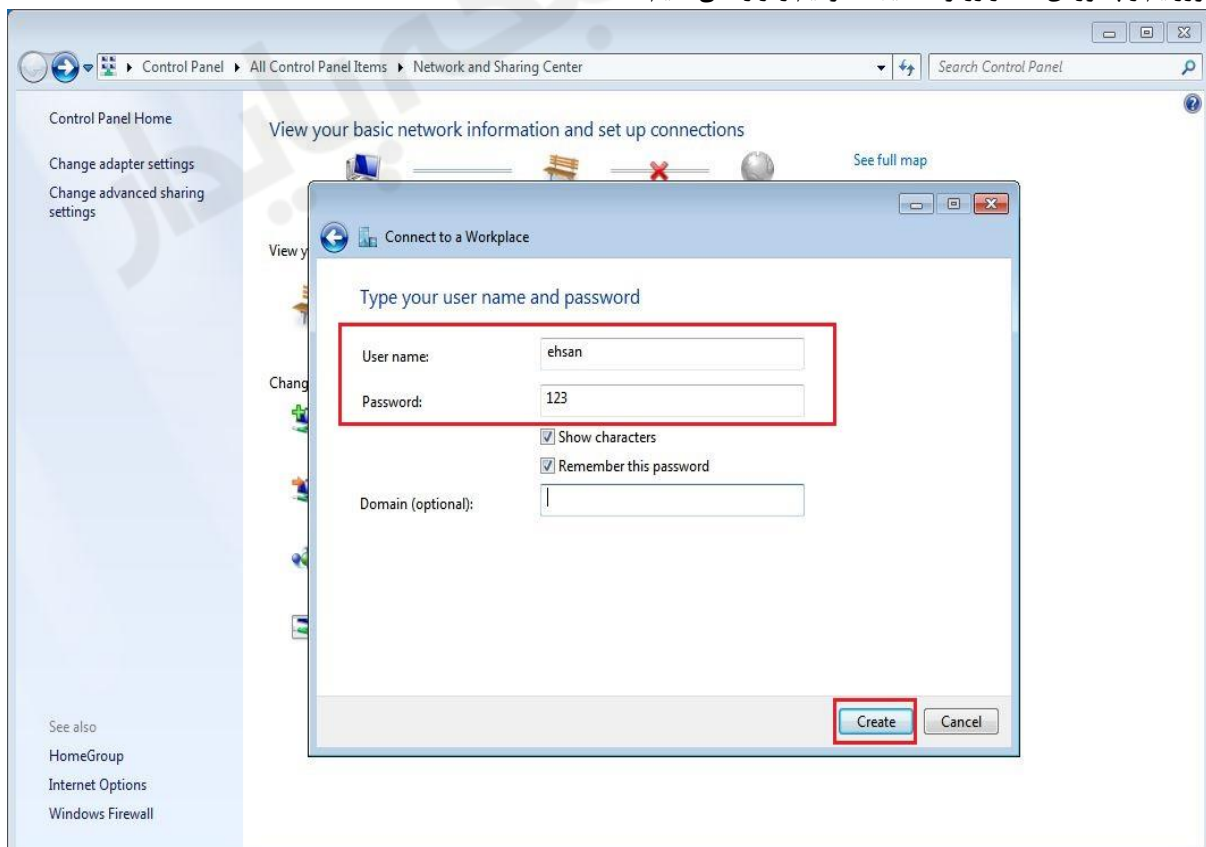

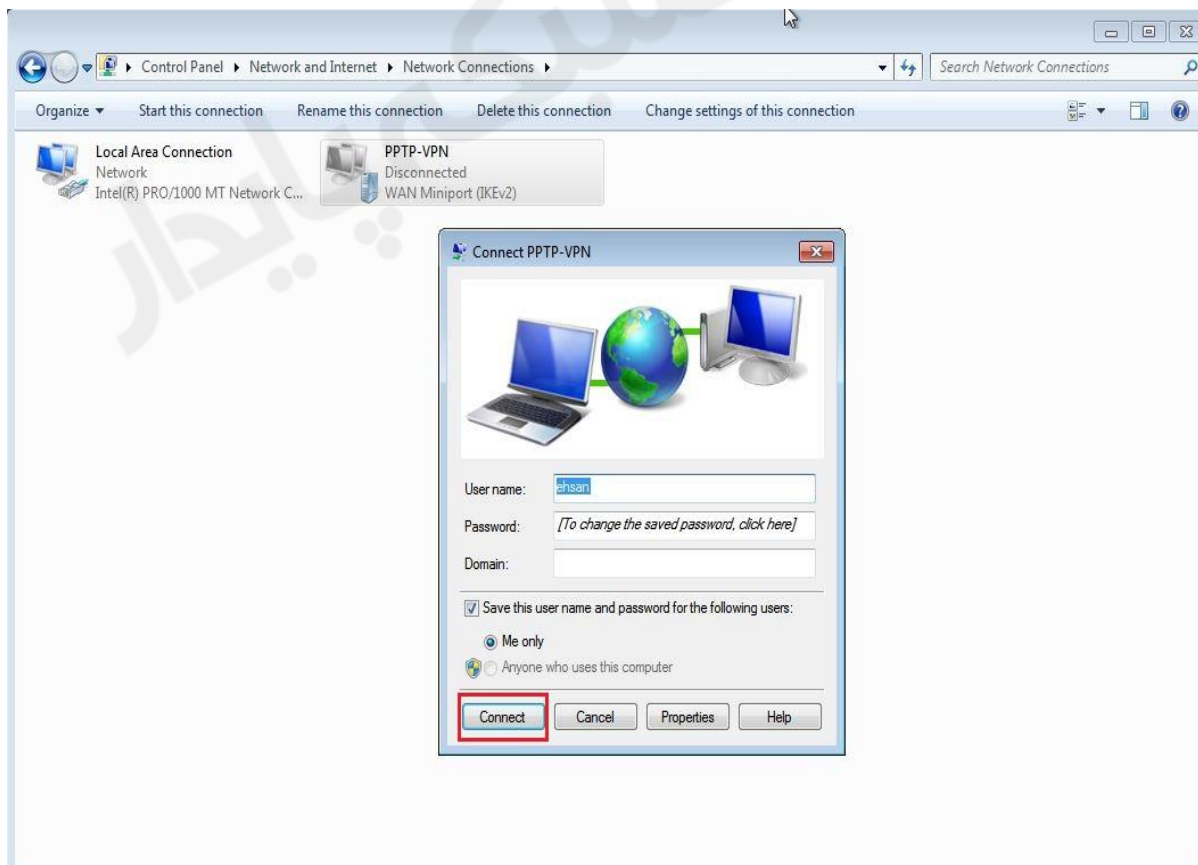
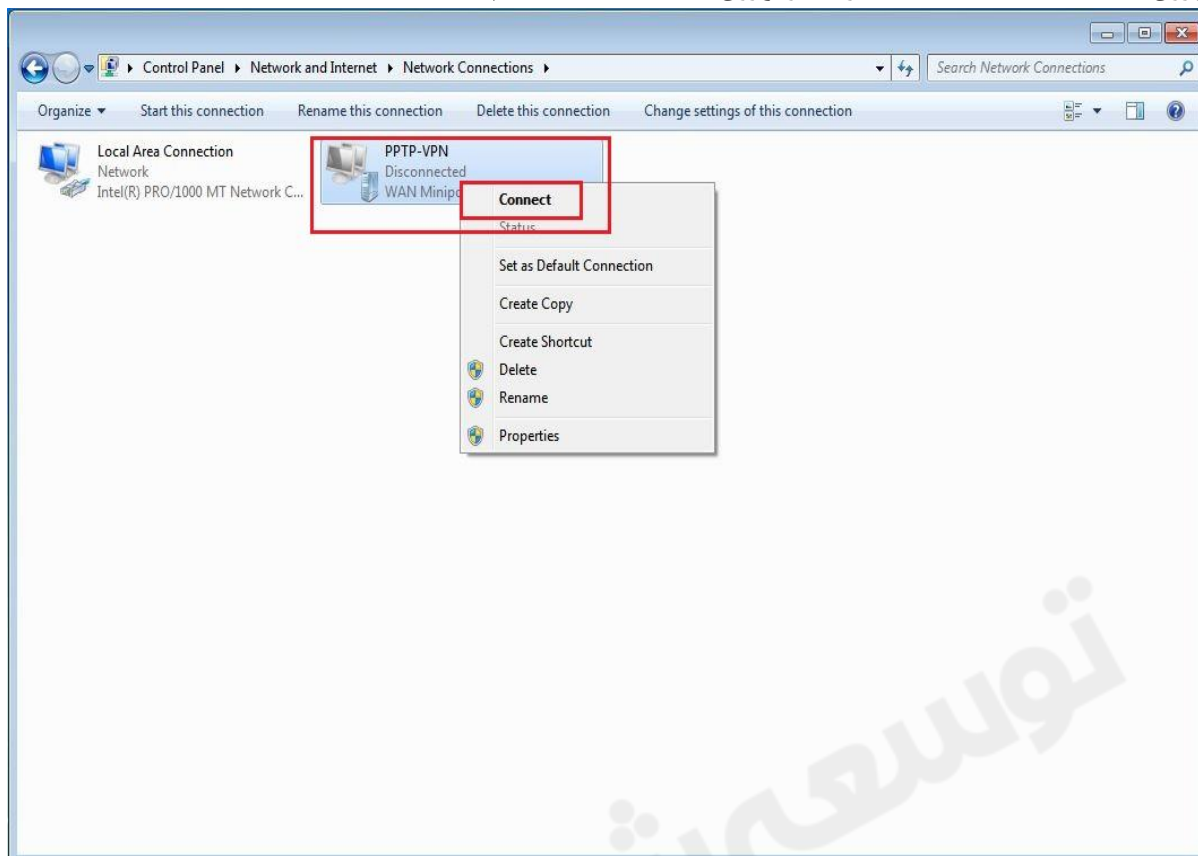
Internet Address : آدرس IP ، Vpn Server را وارد می کنیم.

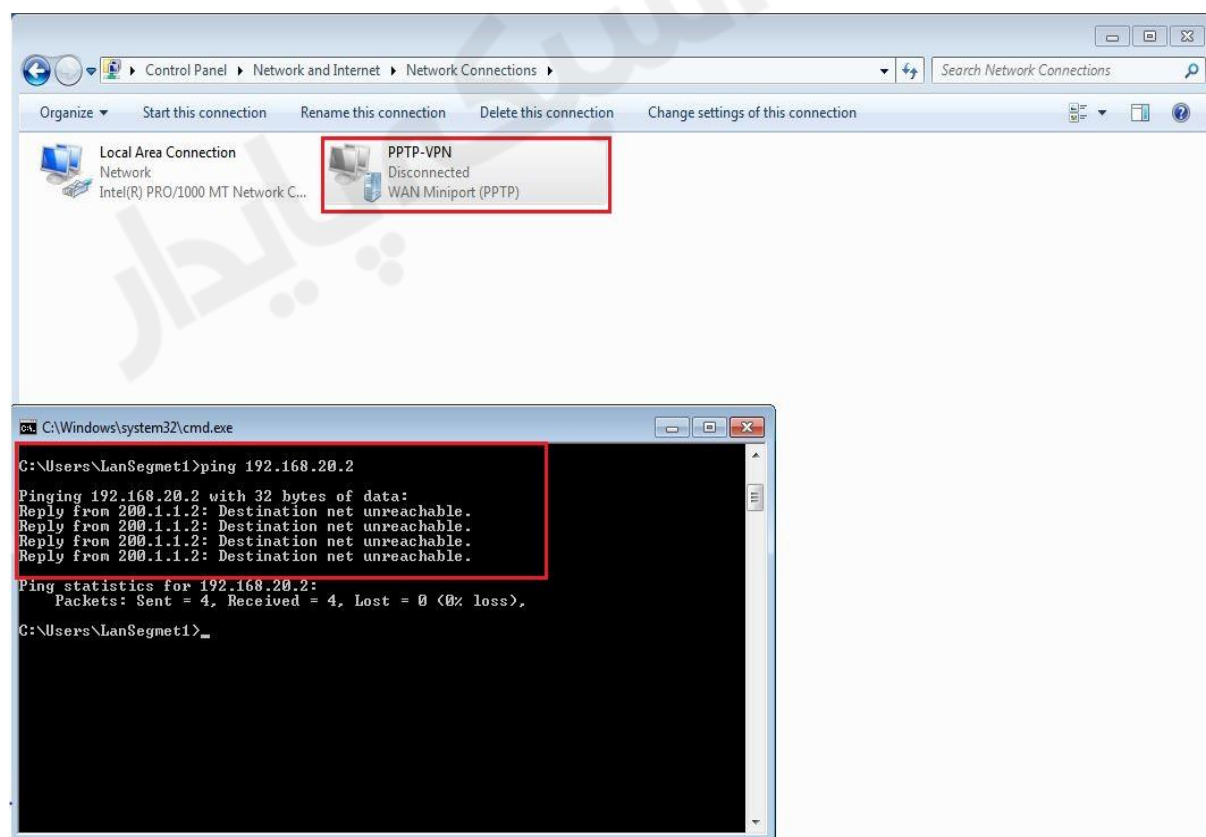
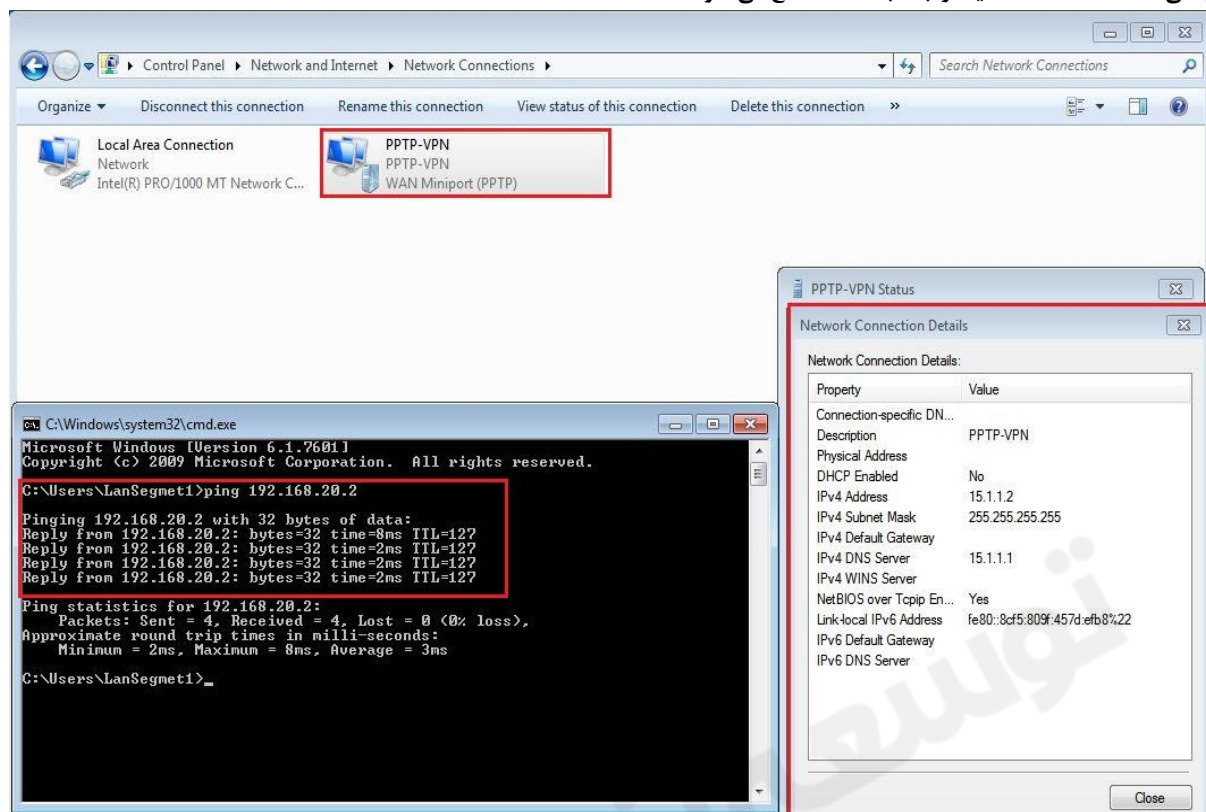
بوزر نیم و پسوردی که در روتر R3 ایجاد کردیم را وارد می کنیم.

بر روی Connection ایجاد شده کلیک راست و بر روی Connect کلیک میکنیم.

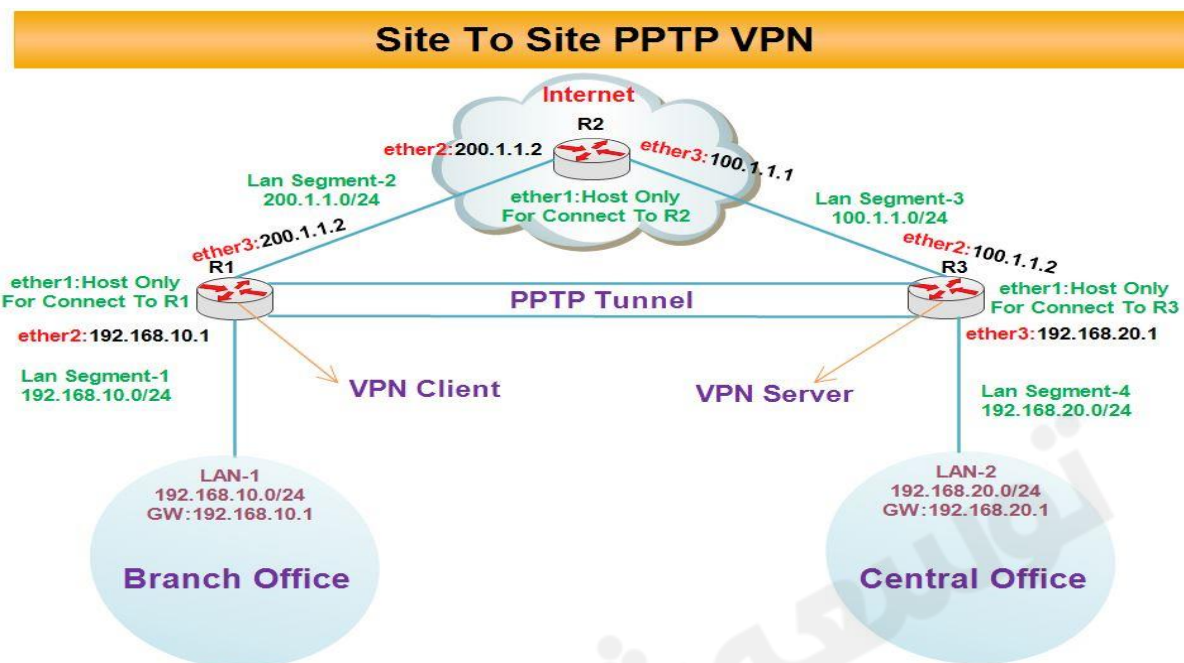
همان طور که در عکس زیر مشاهده می کنید زمانی که بر روی **connect** کلیک کردید ارتباط کلاینت با شبکه Lan-2 برقرار می شود و زمانی که **disconnect** کنید ارتباط با Lan-2 قطع می شود.

در این سناریو روش اتصال یک کلاینت به Vpn Server از طریق پروتکل PPTP را بررسی کردیم.

در ادامه روشی را مورد بررسی قرار می دهیم که با استفاده از پروتکل PPTP دو شبکه محلی بتوانند به یکدیگر متصل شوند. در این روش روترهای دو شبکه از طریق Vpn به یکدیگر متصل می شوند و ارتباط شبکه های داخلی آن با یکدیگر برقرار می شود.

سناریو ۲: هدف از بررسی این سناریو پیاده سازی تکنیک Site To Site از طریق پروتکل PPTP می باشد.

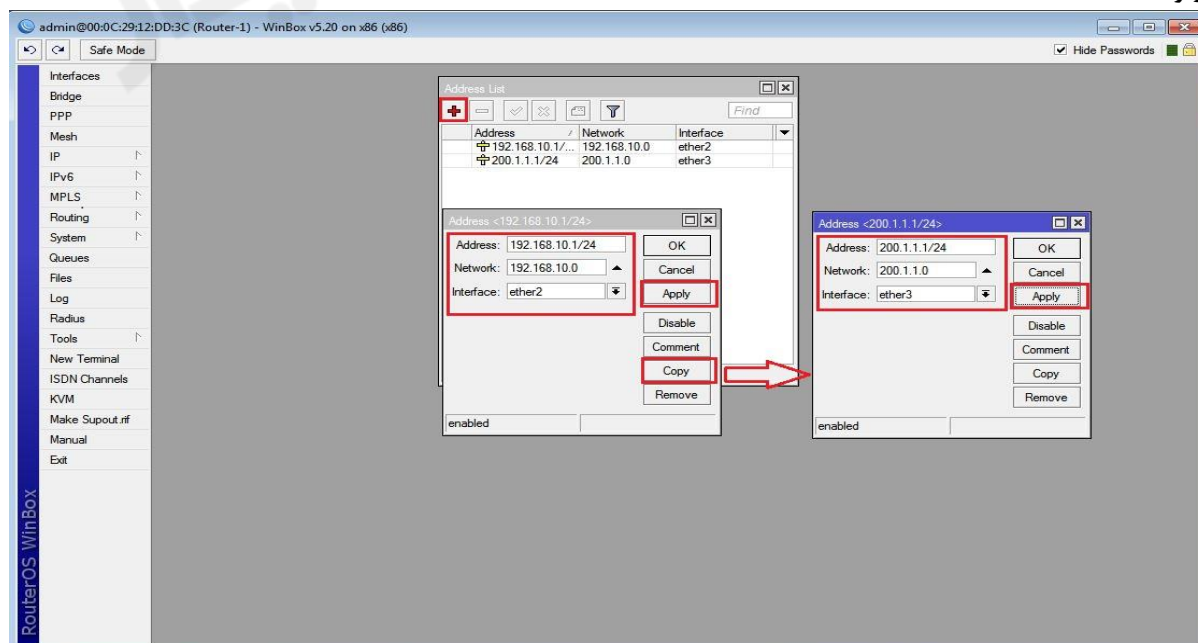

برای پیاده سازی Site To Site با استفاده از پروتکل PPTP سناریو زیر را بررسی می کنیم :

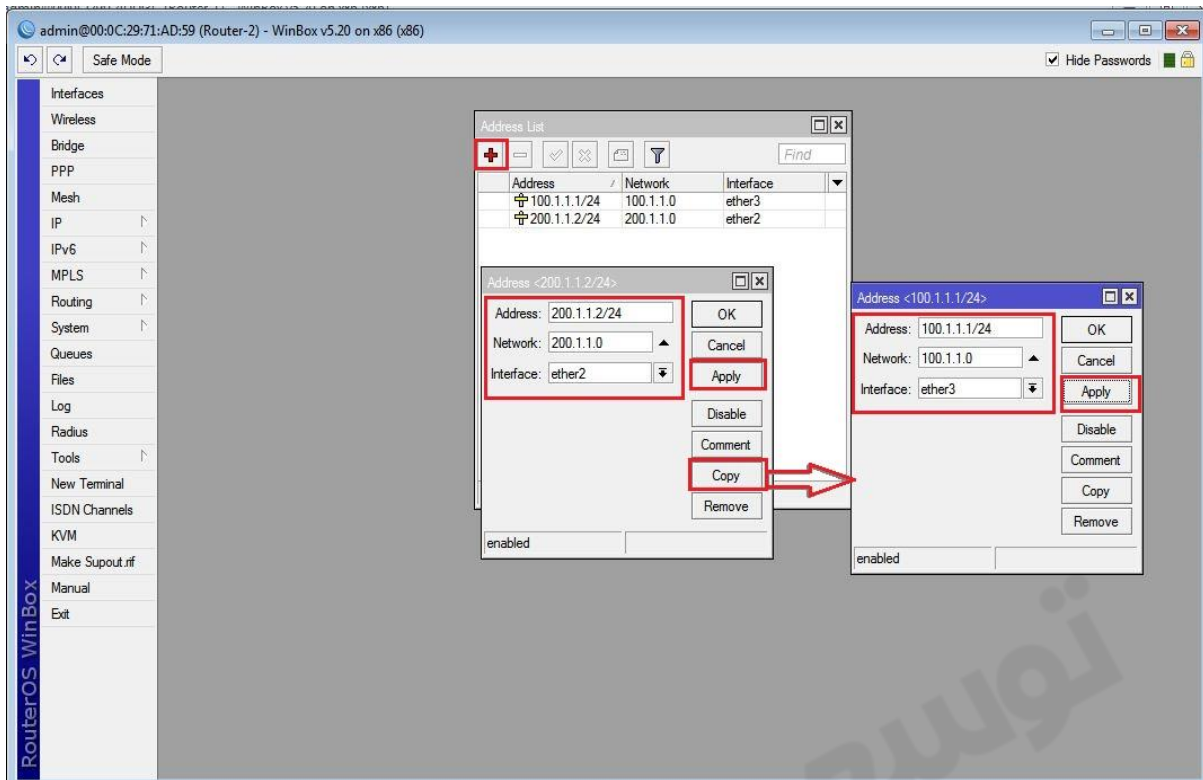
بطور مثال فرض کنید در شعبه مرکزی یک شرکت یک سرور اتوماسیون اداری وجود دارد این سرور یک IP Valid از محدود IP های شبکه داخلی دارد چنانچه بخواهیم کلاینت های موجود در بقیه شعبه های شرکت نیز بتوانند به این سرور متصل شوند (با استفاده از همان Invalid IP) از تکنیک Site To Site استفاده می کنیم.

انتساب IP به کارت های شبکه روترها :

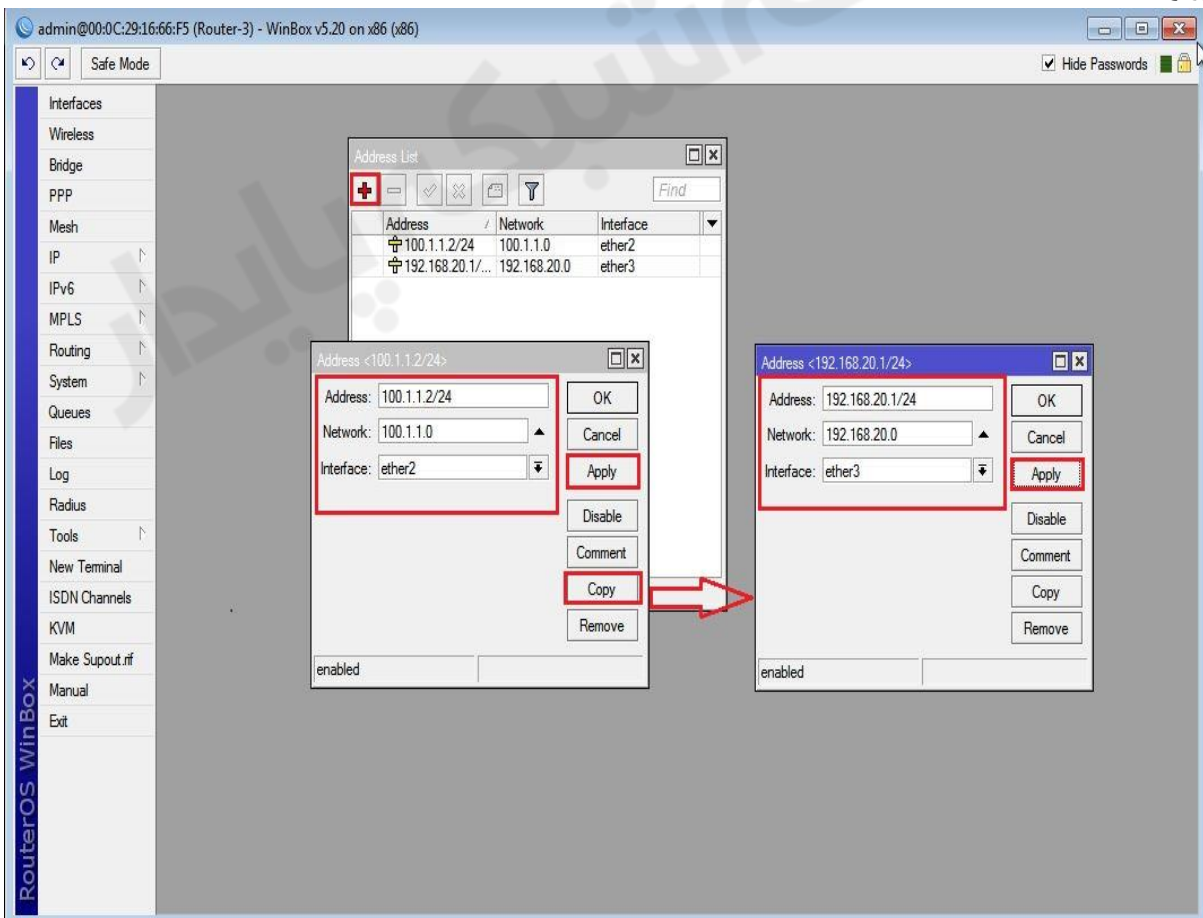
روتر R1 :

روتر R2 :

روتر R3 :

تعریف Default Route در روتر R1 :

The screenshot shows the RouterOS WinBox interface for Router-1. The 'Route List' window is open, displaying a table of routes. Below it, the 'New Route' dialog is open with the 'General' tab selected. The 'Dst. Address' is set to '0.0.0.0/0' and the 'Gateway' is set to '200.1.1.2'. The 'Apply' button is highlighted with a red box.

Dest. Address	Gateway	Distance	Routing Mark	Pref. Source
DAC 192.168.10.0/...	ether2 reachable	0		192.168.10.1
DAC 200.1.1.0/24	ether3 reachable	0		200.1.1.1

New Route Dialog (General Tab):

- Dst. Address: 0.0.0.0/0
- Gateway: 200.1.1.2
- Check Gateway: (empty)
- Type: unicast
- Distance: (empty)
- Scope: 30
- Target Scope: 10
- Routing Mark: (empty)
- Pref. Source: (empty)

Buttons: OK, Cancel, **Apply**, Disable, Comment, Copy, Remove.

تعریف Default Route در R3 :

The screenshot shows the RouterOS WinBox interface for Router-3. The 'Route List' window is open, displaying a table of routes. Below it, the 'New Route' dialog is open with the 'General' tab selected. The 'Dst. Address' is set to '0.0.0.0/0' and the 'Gateway' is set to '100.1.1.1'. The 'Apply' button is highlighted with a red box.

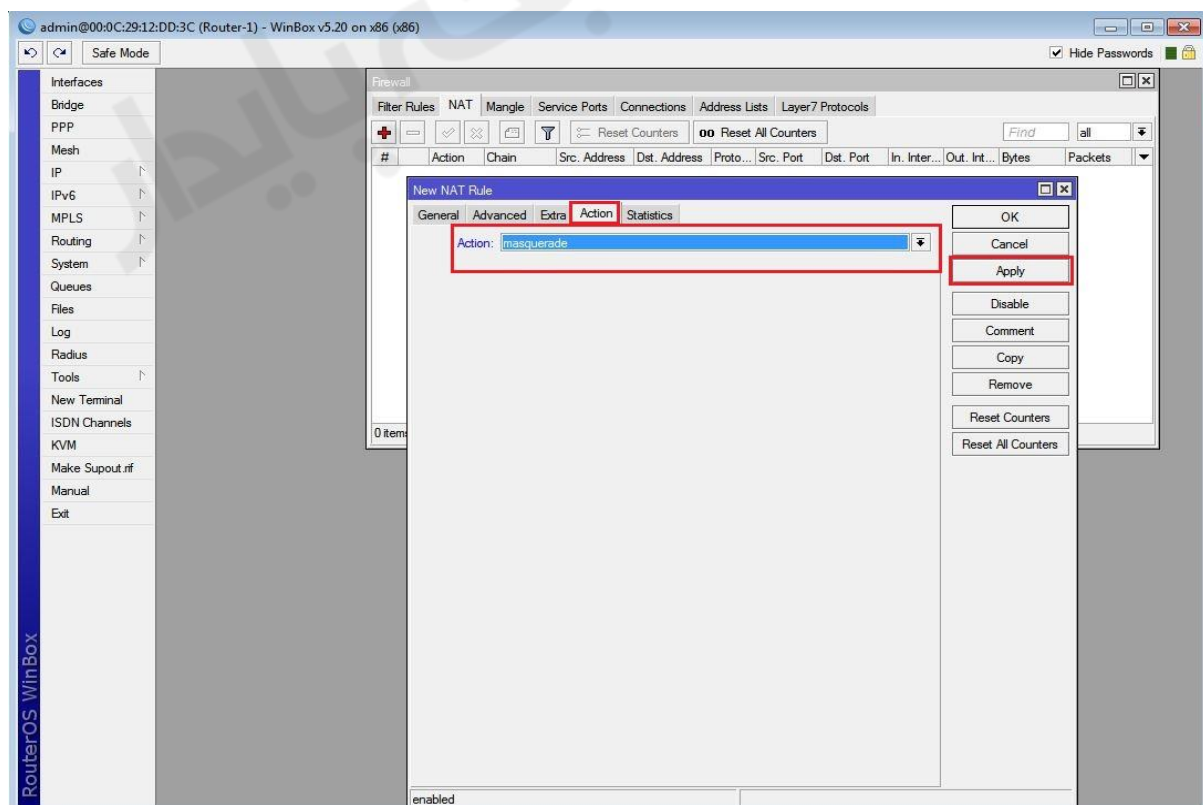
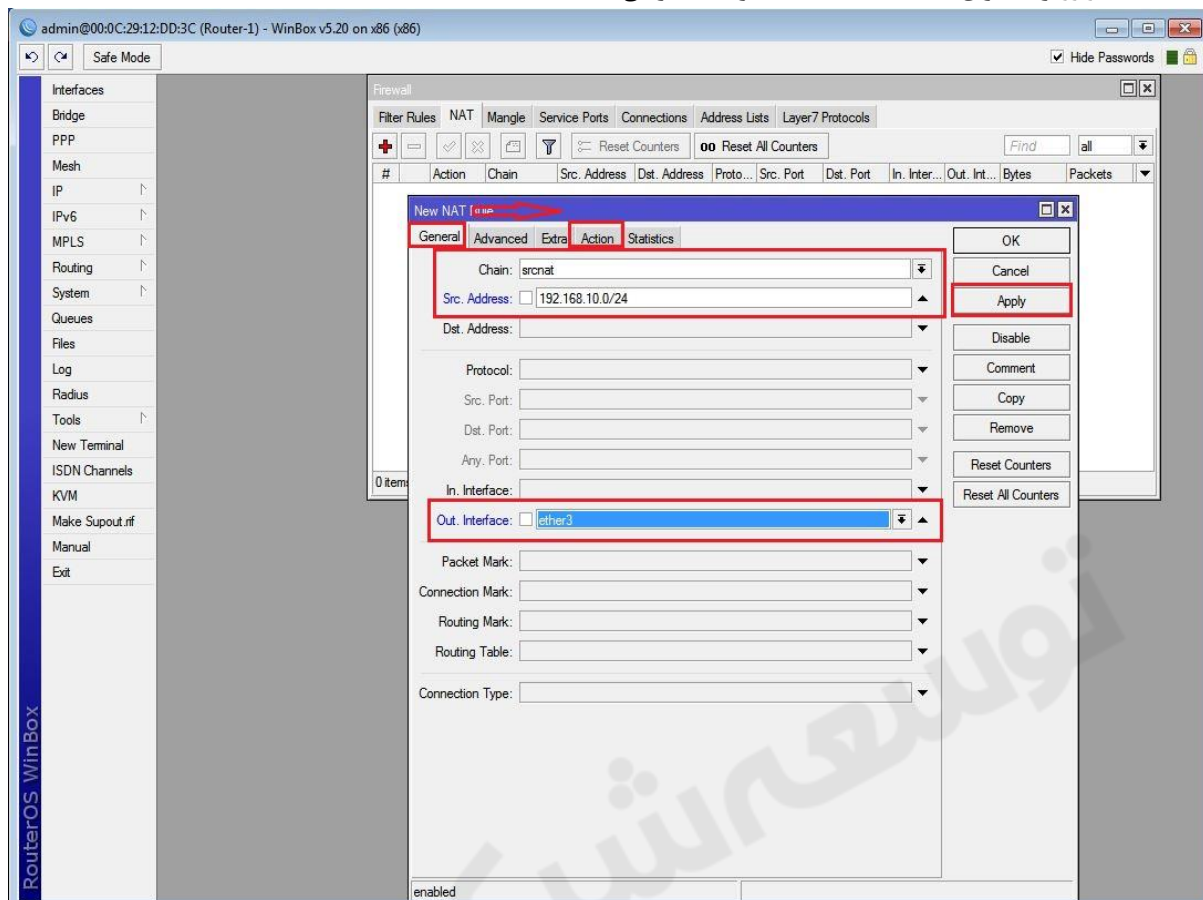
Dest. Address	Gateway	Distance	Routing Mark	Pref. Source
DAC 100.1.1.0/24	ether2 reachable	0		100.1.1.2
DAC 192.168.20.0/...	ether3 reachable	0		192.168.20.1

New Route Dialog (General Tab):

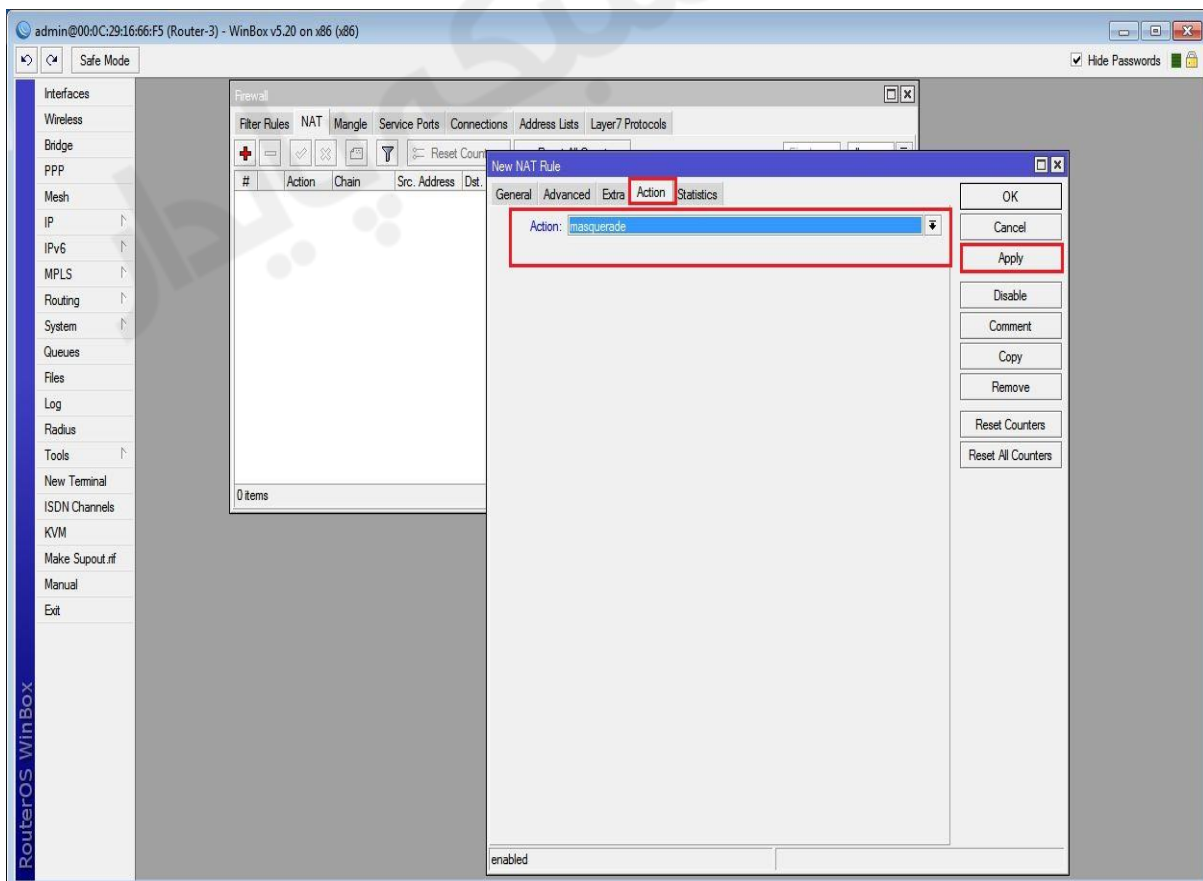
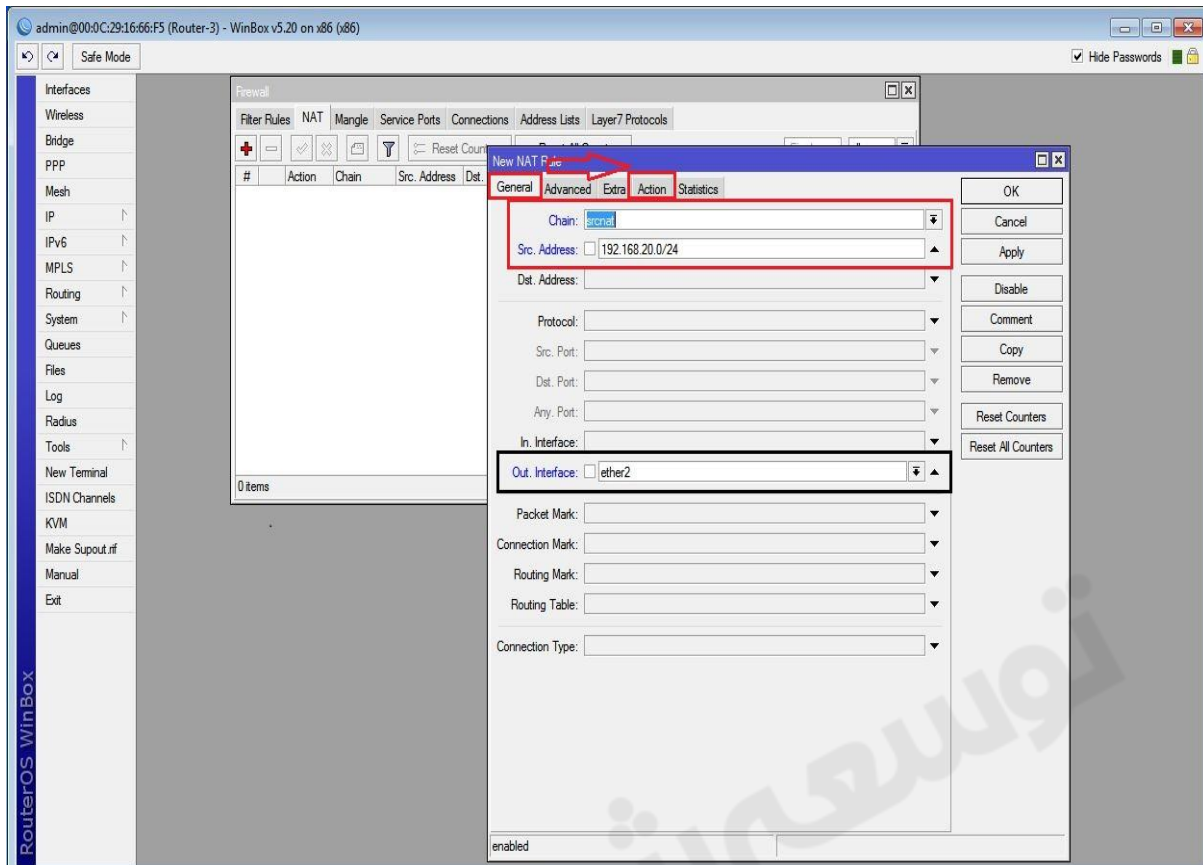
- Dst. Address: 0.0.0.0/0
- Gateway: 100.1.1.1
- Check Gateway: (empty)
- Type: unicast
- Distance: (empty)
- Scope: 30
- Target Scope: 10
- Routing Mark: (empty)
- Pref. Source: (empty)

Buttons: OK, Cancel, **Apply**, Disable, Comment, Copy, Remove.

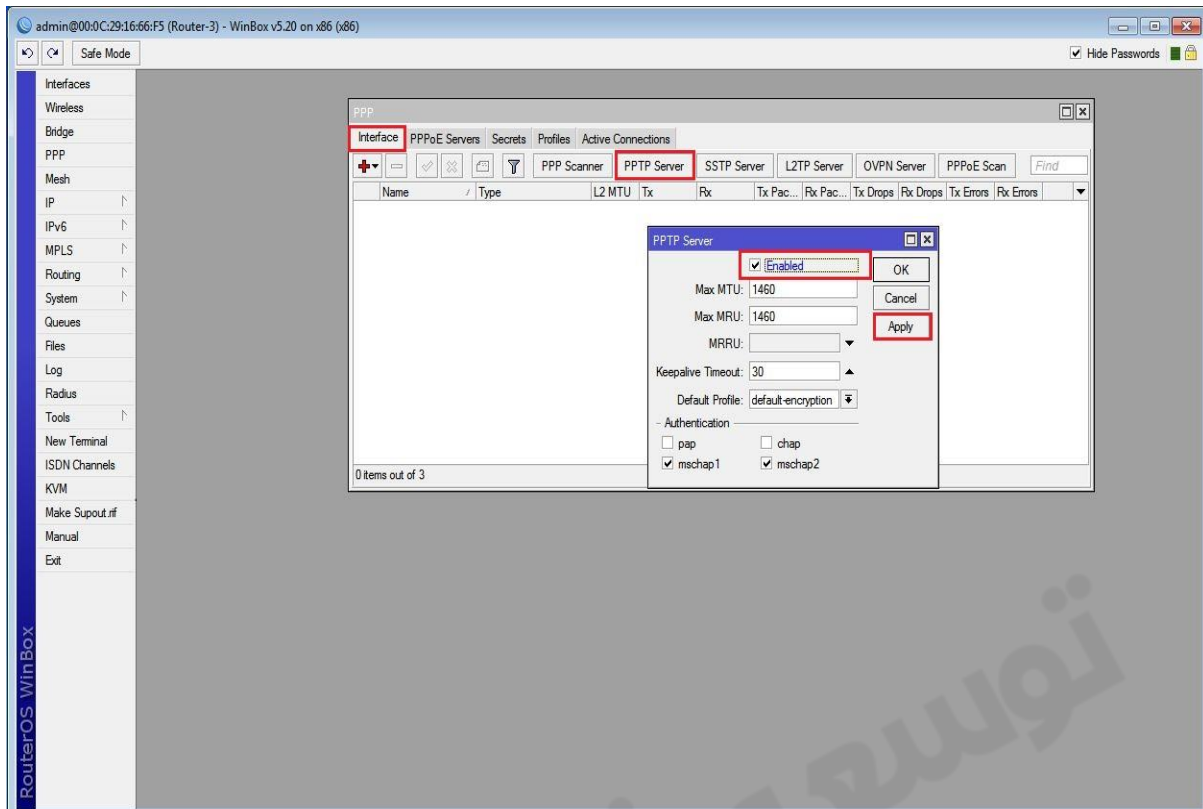
ایجاد Nat در روتر R1 برای اینکه کلاینت ها به اینترنت دسترسی داشته باشند.

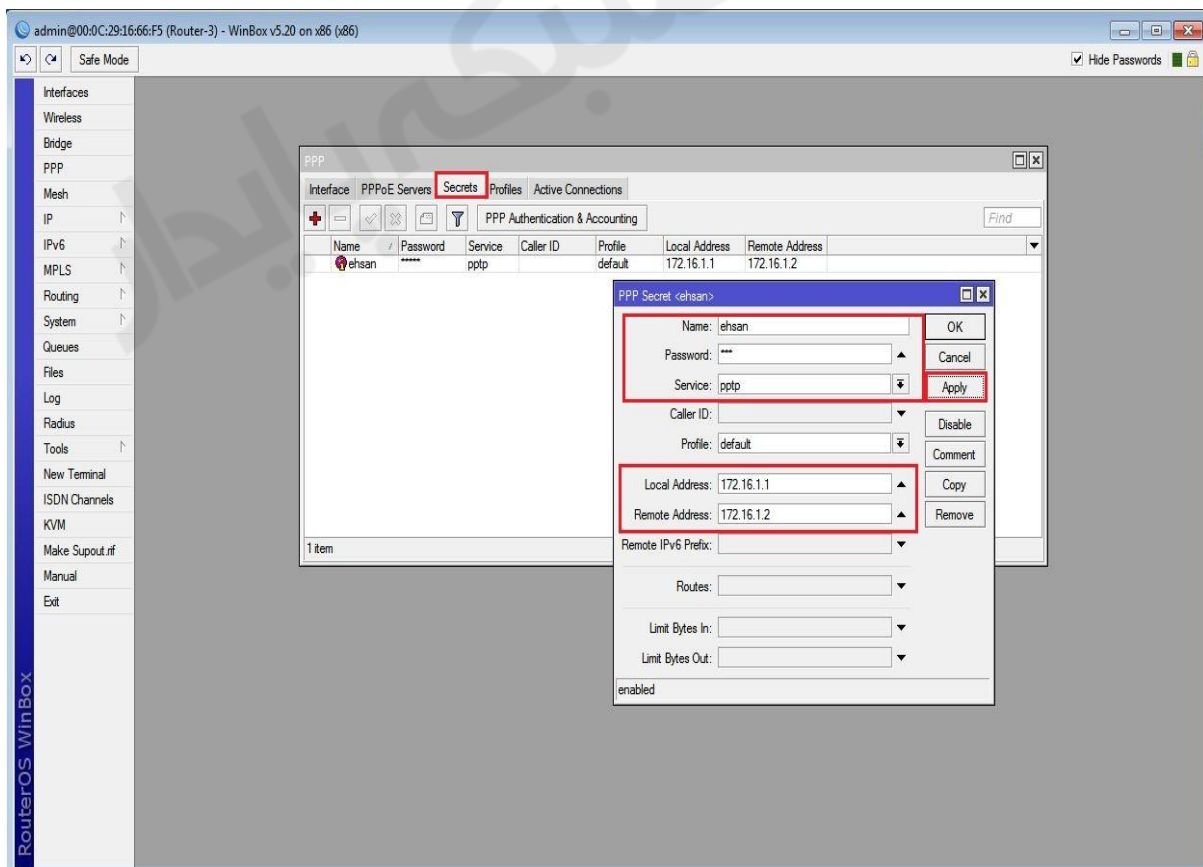
ایجاد Nat در روتر R3 برای اینکه کلاینت ها به اینترنت دسترسی داشته باشند.

فعال سازی سرویس PPTP Server در روتر R3 :

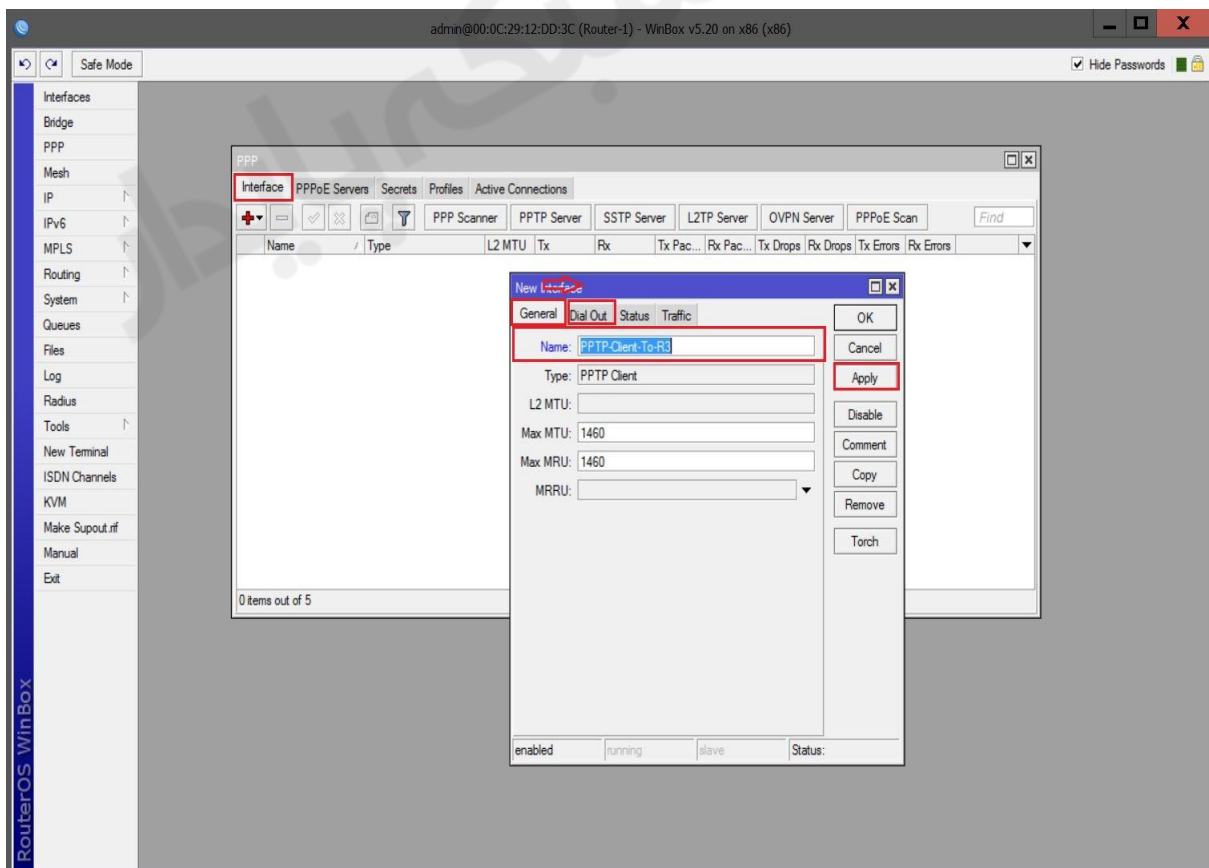
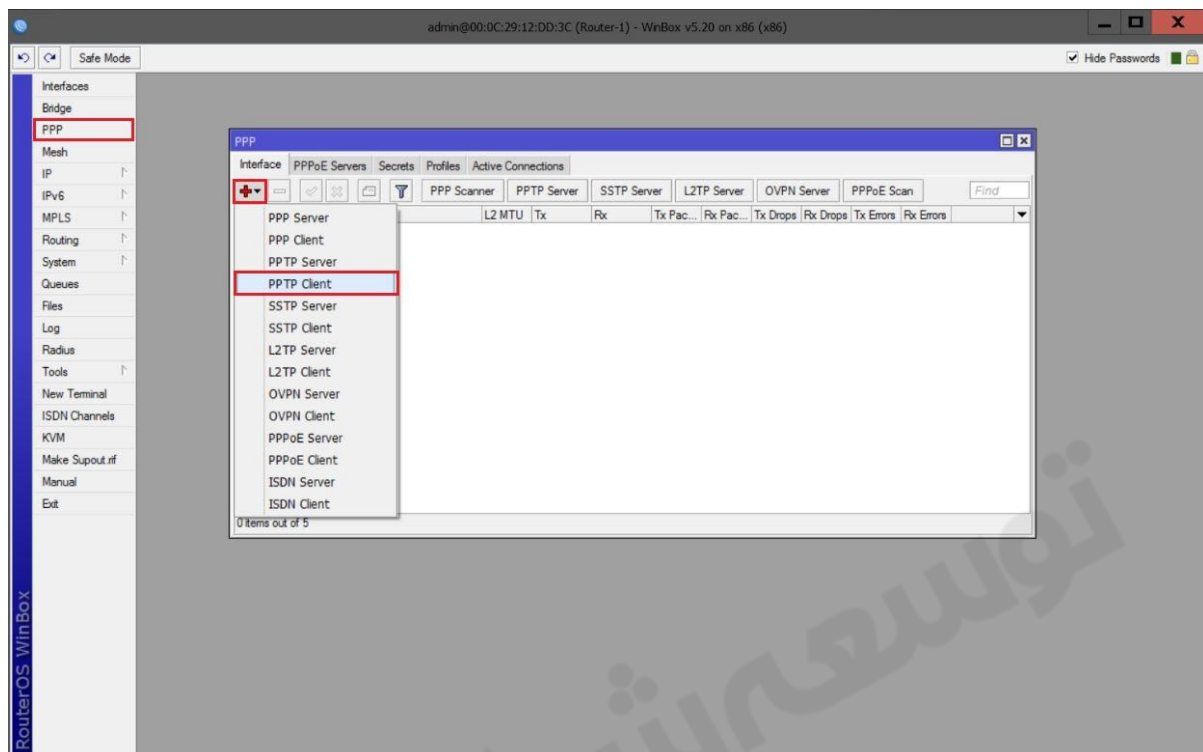

تنظیمات مربوط به سرور در روتر R3:

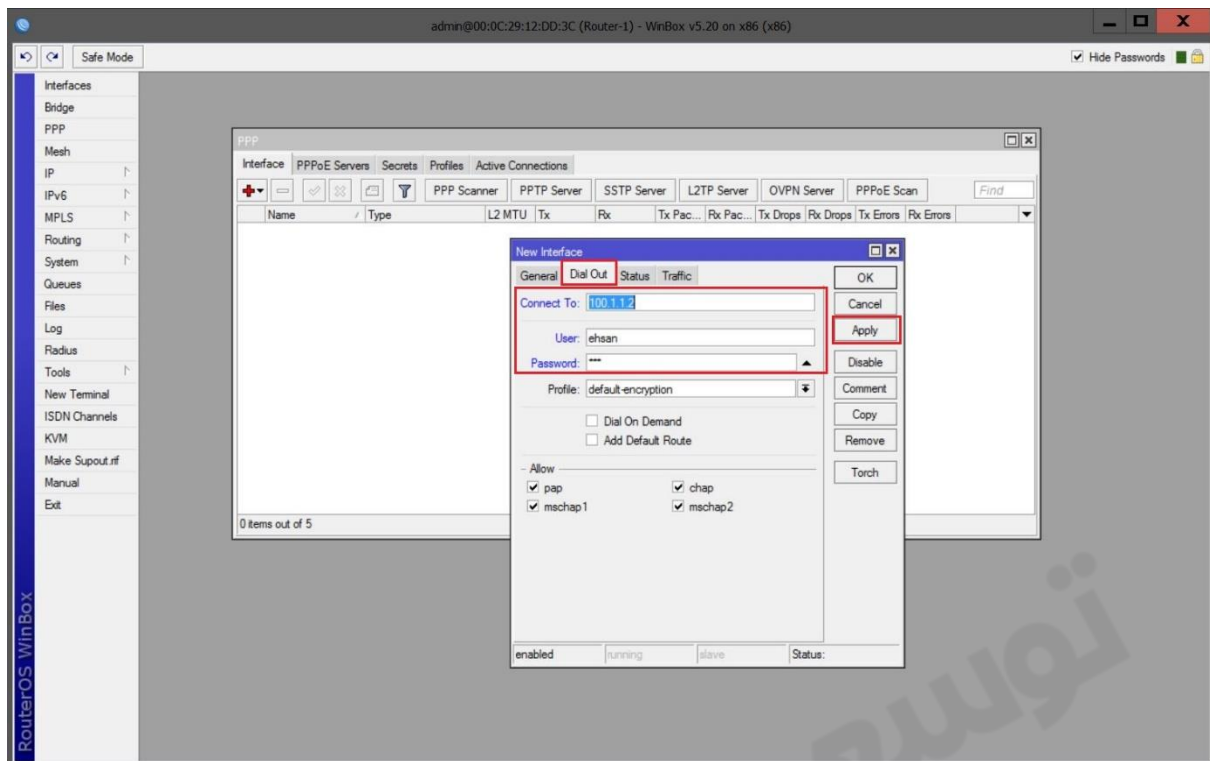

فعال سازی PPTP Client در روتر R1 :

از منوی اصلی PPP را انتخاب و از پنجره باز شده از تب Interface بر روی Add کلیک کرده و از زیر منوی باز شده PPTP Client را انتخاب می کنیم.

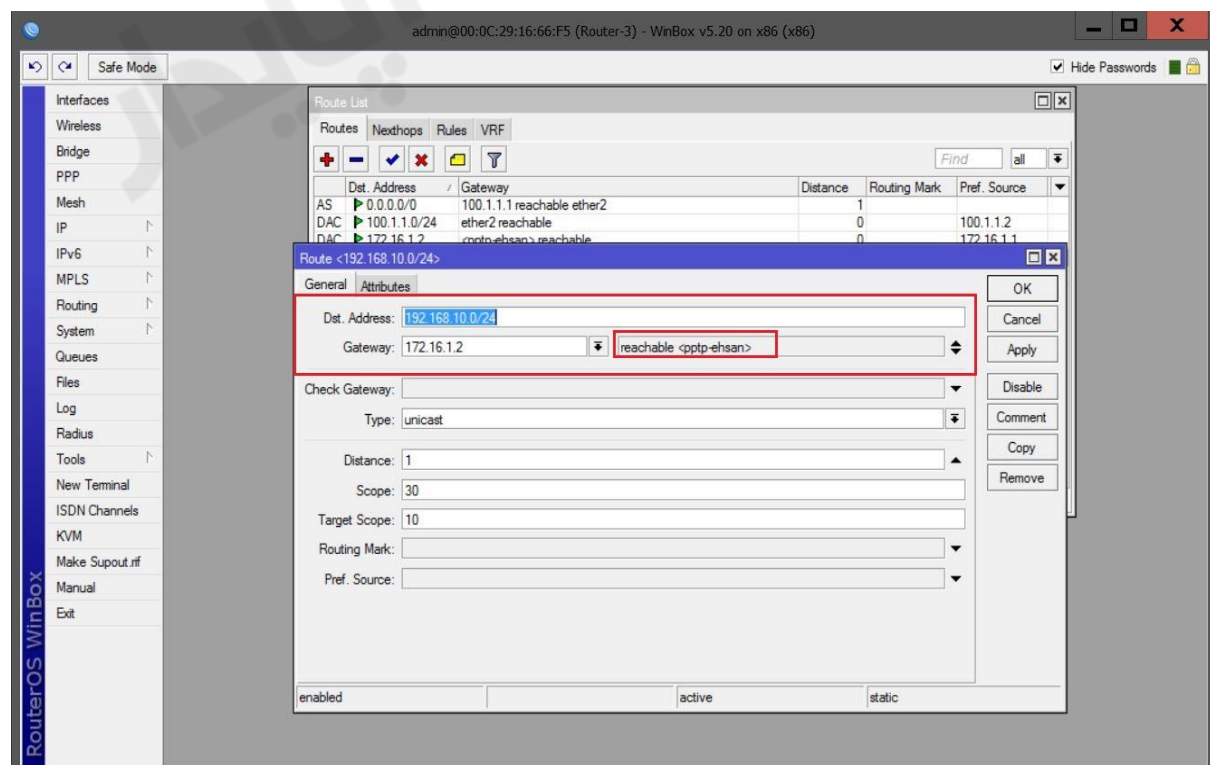
در تب Dial Out در قسمت Connect To آدرس IP ، PPTP Server و یوزرنیم و پسوردی که ساختیم را وارد می کنیم.

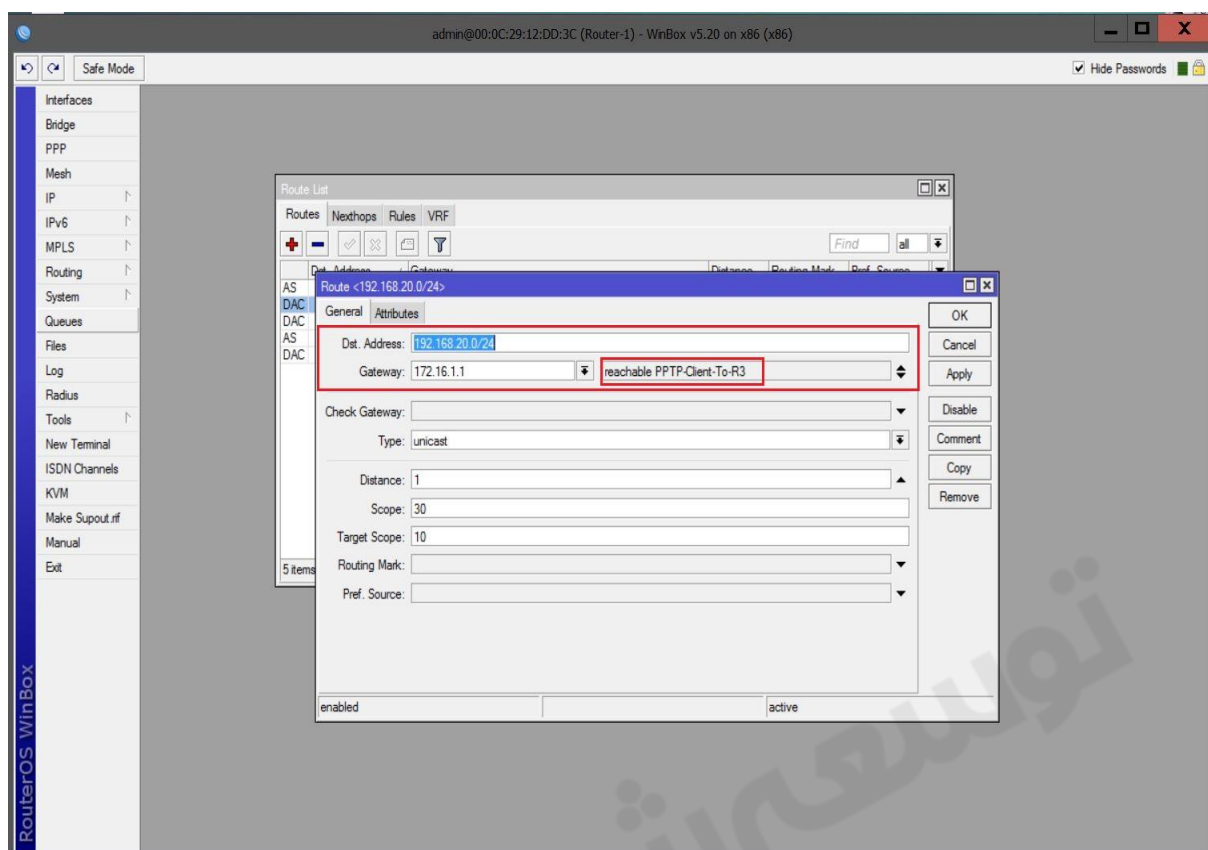
مسیریابی بسته ها در روتر R3 :

Dst.Address : در این قسمت آدرس شبکه مقصد را وارد می کنیم.

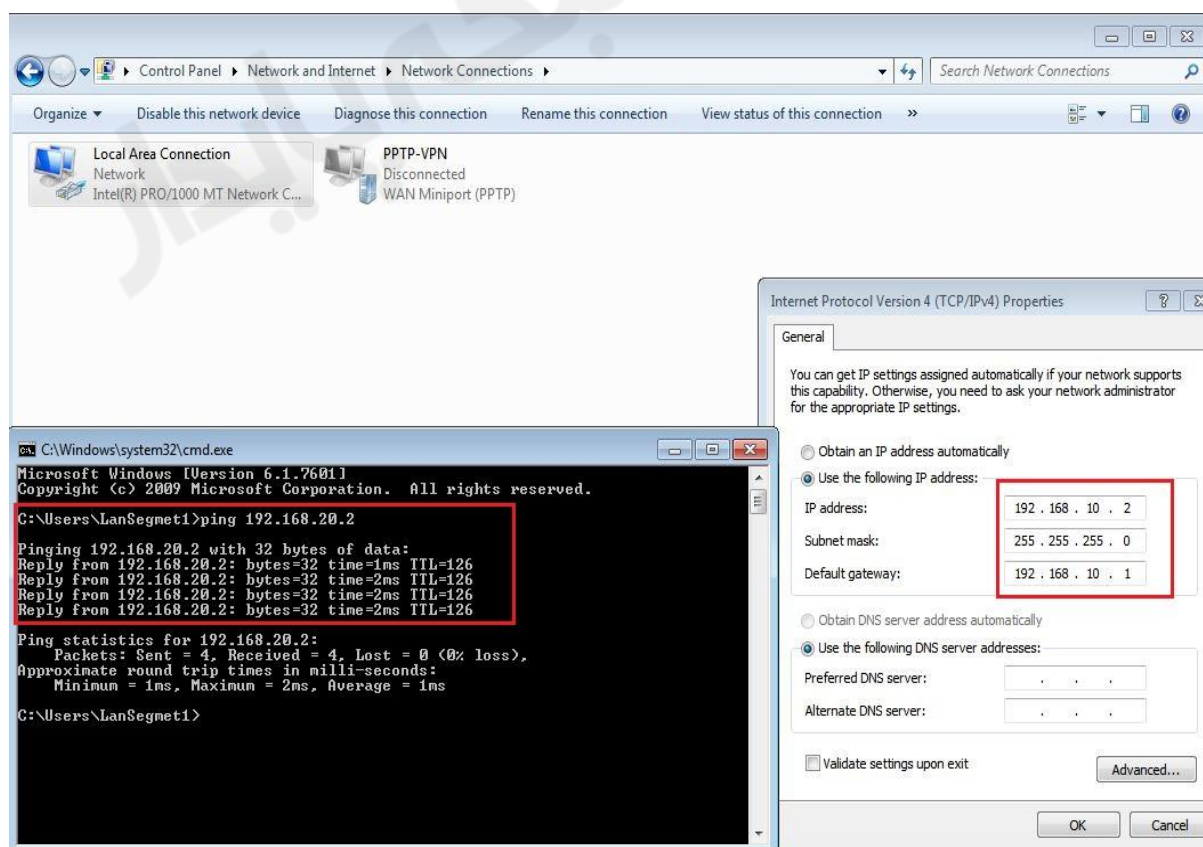
GateWay : در این قسمت آدرس کارت شبکه مجازی مربوط به **Vpn Client** را وارد می کنیم. آدرسی که بصورت مجازی بعد از اتصال به **Vpn Server** به آن اختصاص داده می شود.

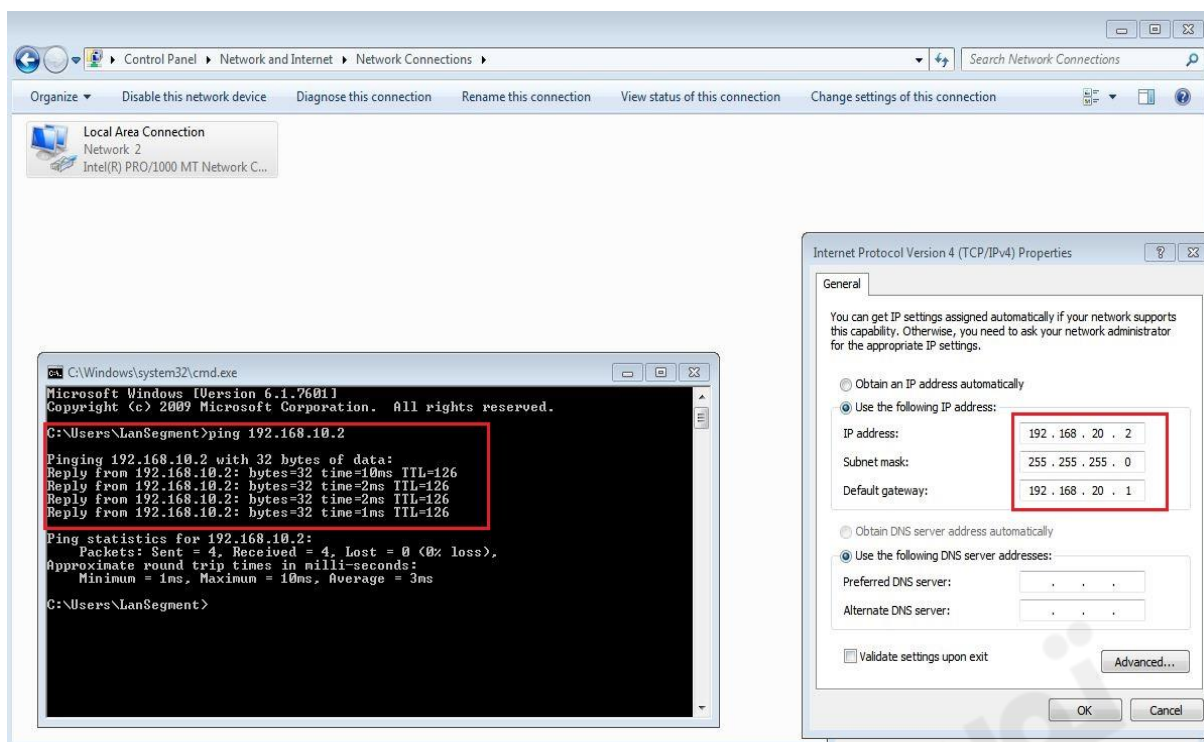

مسیریابی بسته ها در روتر R1 :

تنظیمات کلاینت :

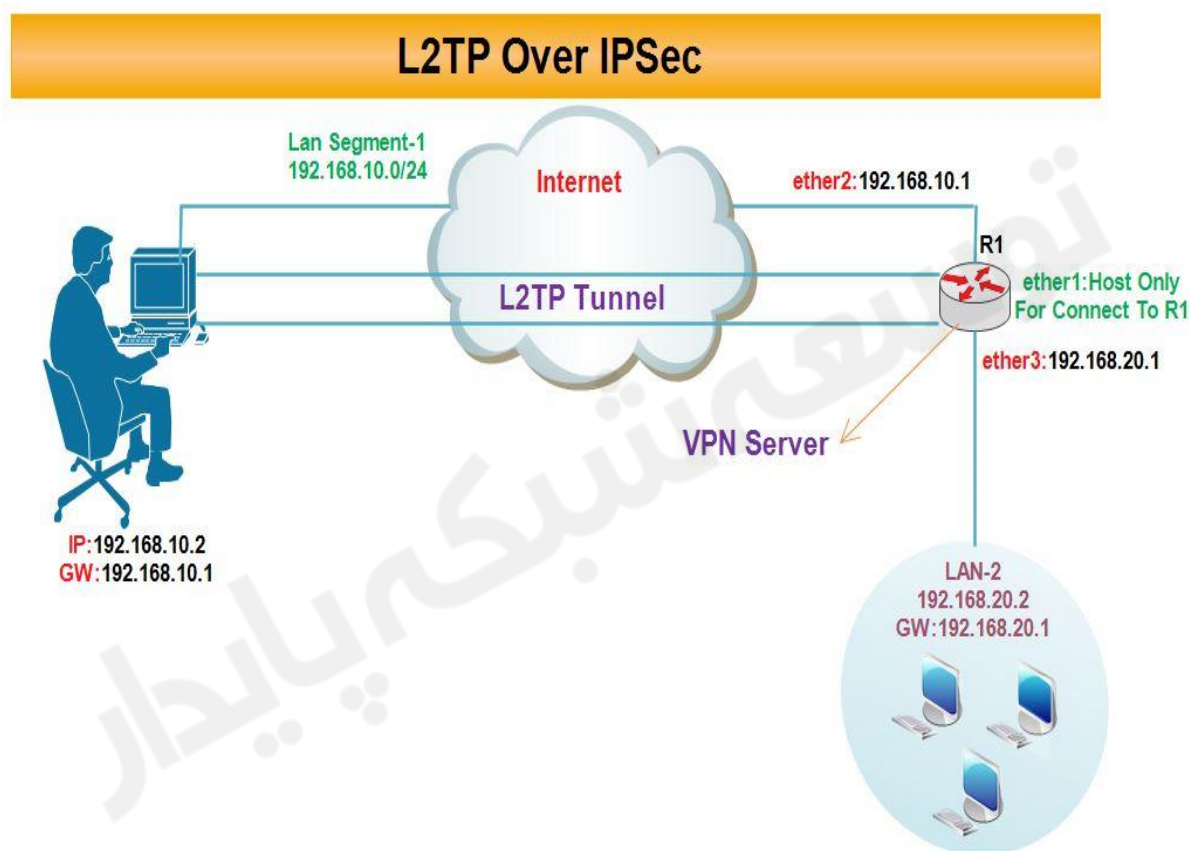
ارتباط بین دو شبکه بصورت **Site To Site** از طریق پروتکل **PPTP** برقرار شده است.

فصل سیزدهم : L2TP VPN Server

پروتکل تونلی ۲ لایه یا Layer 2 Tunneling protocol تحت عنوان L2TP شناخته می شود که حاصل عزم سیسکو و ماکروسافت برای داشتن اتصالی ایمن تر می باشد. L2TP از ویژگی های امنیتی بیشتری نسبت به PPTP بهره می برد. به عنوان نمونه می توان به پروتکل IPsec که از الگوریتم های پیچیده تر رمزگذاری بهره می برد و در L2TP گنجانده شده است می توان اشاره کرد. همچنین L2TP از یک گواهی نامه از پیش به اشتراک گذاشته شده یا Pre-Shared Certificate هم بهره می برد. نرخ رمز گذاری این پروتکل ۱۶۸ بیت و الگوریتم آن 3DES است که تاییدیه دو مرحله ایی نیاز دارد.

L2TP نیز همانند PPTP از پروتکل PPP برای Encapsulation داده ها استفاده می شود.

سناریو ۱ : هدف از بررسی این سناریو نحوه ارتباط سیستم کلاینت به شبکه مقصد را با استفاده از پروتکل L2TP می باشد.

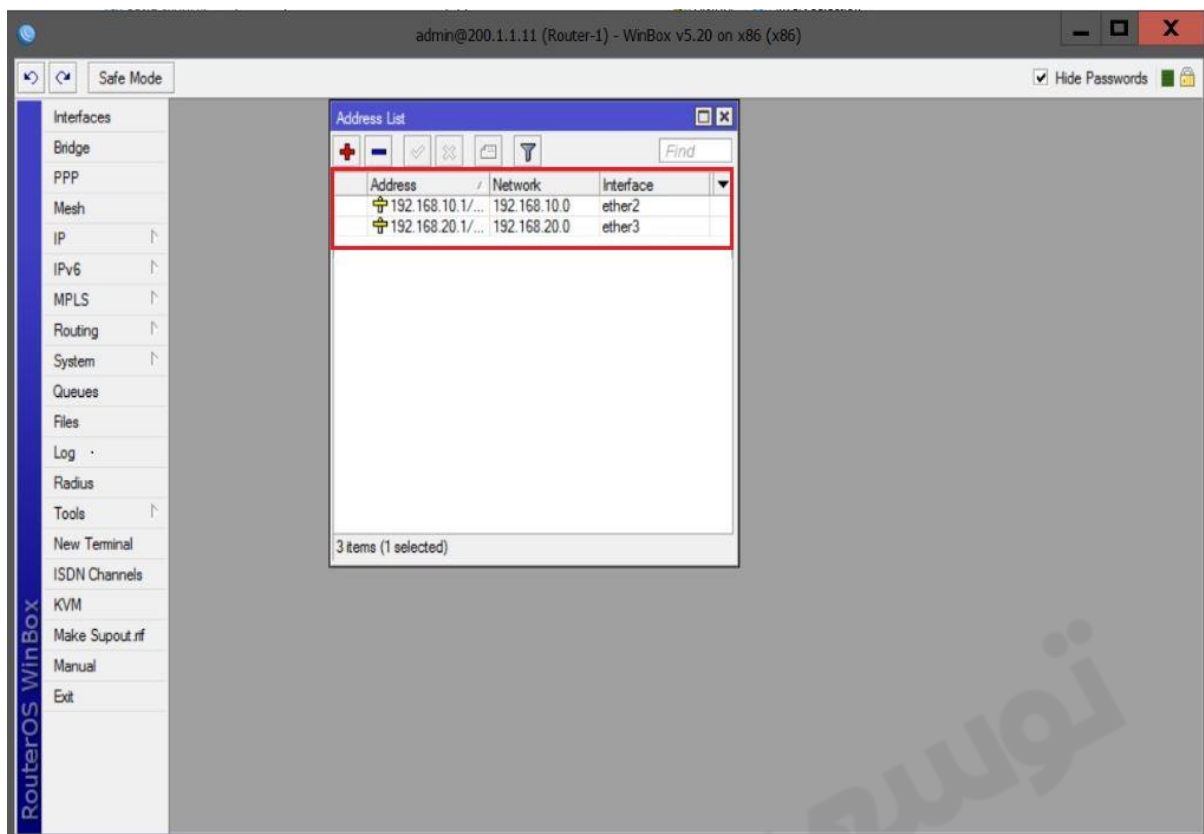

در سیستم عامل ویندوز ارتباط L2TP به صورت پیش فرض با پروتکل IPsec پیاده سازی می شود و به عنوان L2TP Over IPsec شناخته می شود. بنابراین چنانچه کلابنت سیستم عمل ویندوز داشته باشد ابتدا باید پروتکل IPsec پیاده سازی شود سپس پروتکل L2TP بر روی بستر IPsec راه اندازی می شود.

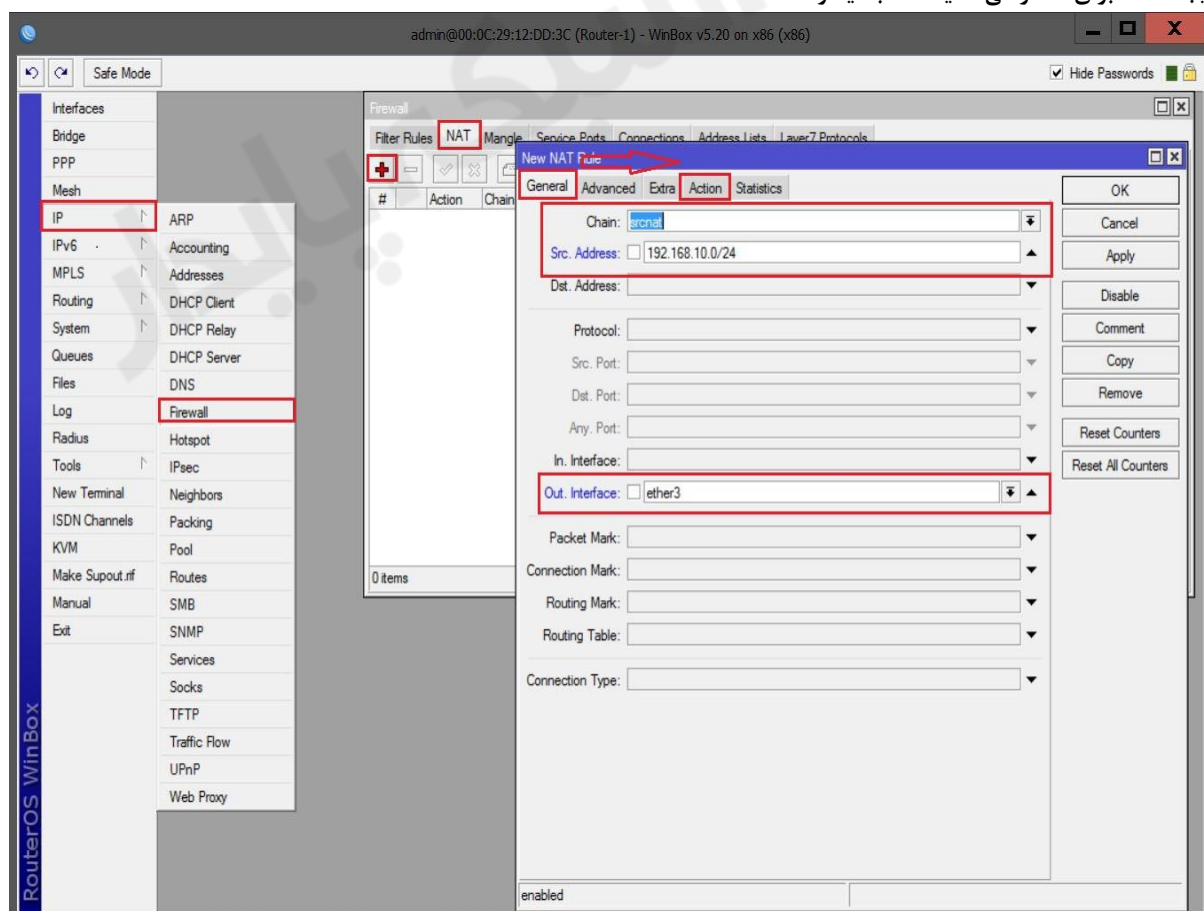
در این سناریو ، کاربر از طریق اینترنت یک کانال امن به با استفاده از پروتکل L2TP به مسیر یاب موجود در شبکه دیگر برقرار می کند و از این طریق به شبکه محلی مقصد (Lan-2) دسترسی خواهد داشت.

انتساب IP به کارت های شبکه روترها :

روتر R1 :

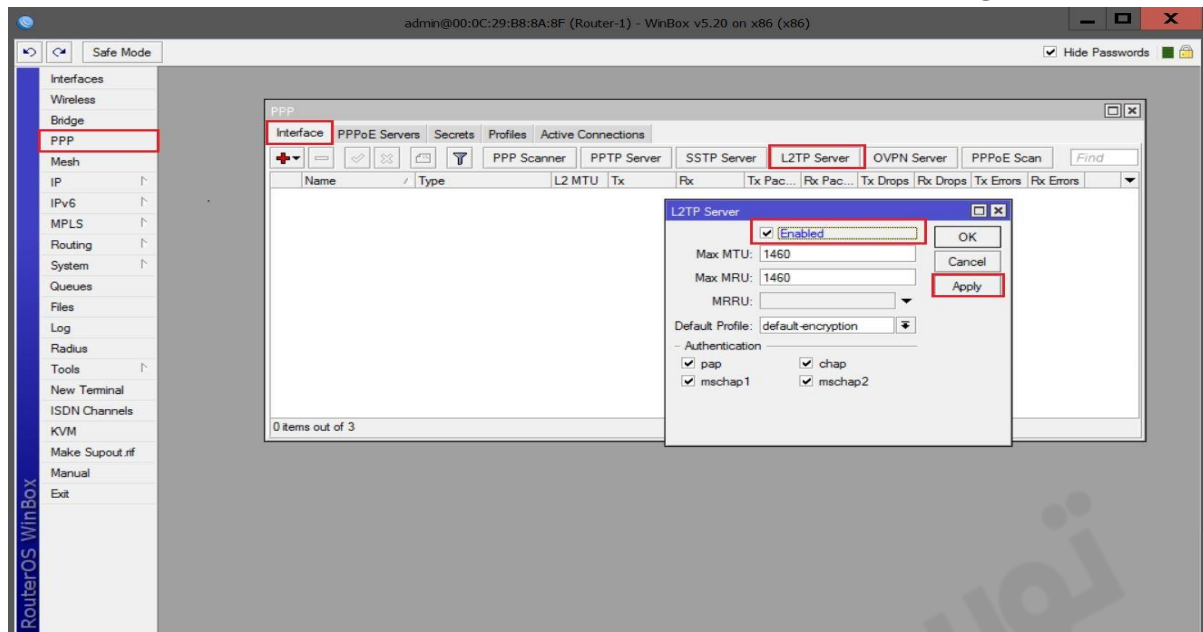

ایجاد Nat برای دسترسی کلاینت ها به اینترنت :

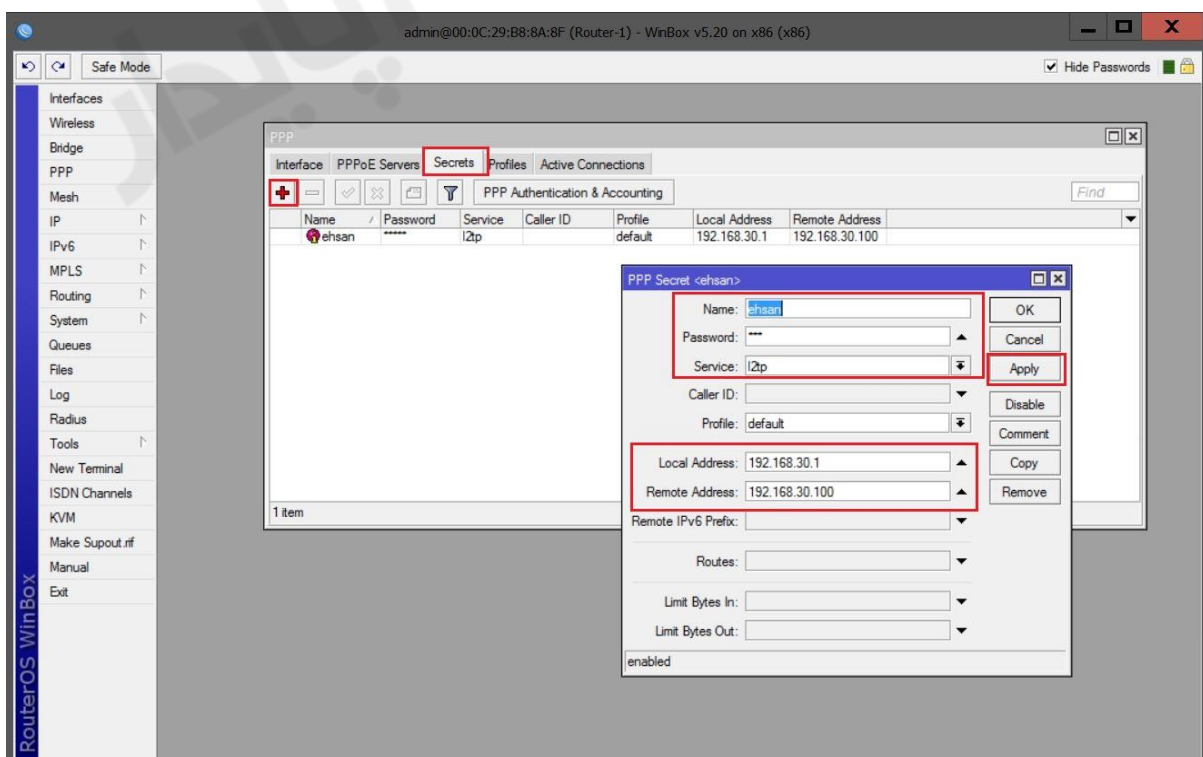
فعال سازی سرویس LT2P :

برای فعال سازی این سرویس از منوی اصلی PPP را انتخاب کرده در پنجره باز شده از تب Interface گزینه L2TP Server را انتخاب و تیک گزینه Enable را می زنیم.

تنظیمات مربوط به سرور :

۵. Name And Password : نام کاربری و رمز عبور معتبری برای اتصال کاربران به Vpn Server را مشخص می کنیم.
۶. Service : پروتکلی که کلاینت ها می توانند توسط آن به Vpn Server متصل شوند را انتخاب می کنیم.
۷. Local Address : در این قسمت مشخص می کنیم که کلاینت ها از طریق کدام کارت شبکه مربوط به محدوده داخلی شبکه Lan دسترسی داشته باشد. به عبارتی IP کارت شبکه ای از میکروتیک را که می خواهیم بسته ها از طریق آن وارد Lan شوند.
۸. Remote Address : در این قسمت آدرس IP ای که به کلاینت بعد از اتصال به Vpn Server انتساب داده می شود را مشخص می کنیم. این IP هم می تواند از محدوده شبکه مقصد باشد و هم از محدوده ای غیر از شبکه مقصد.

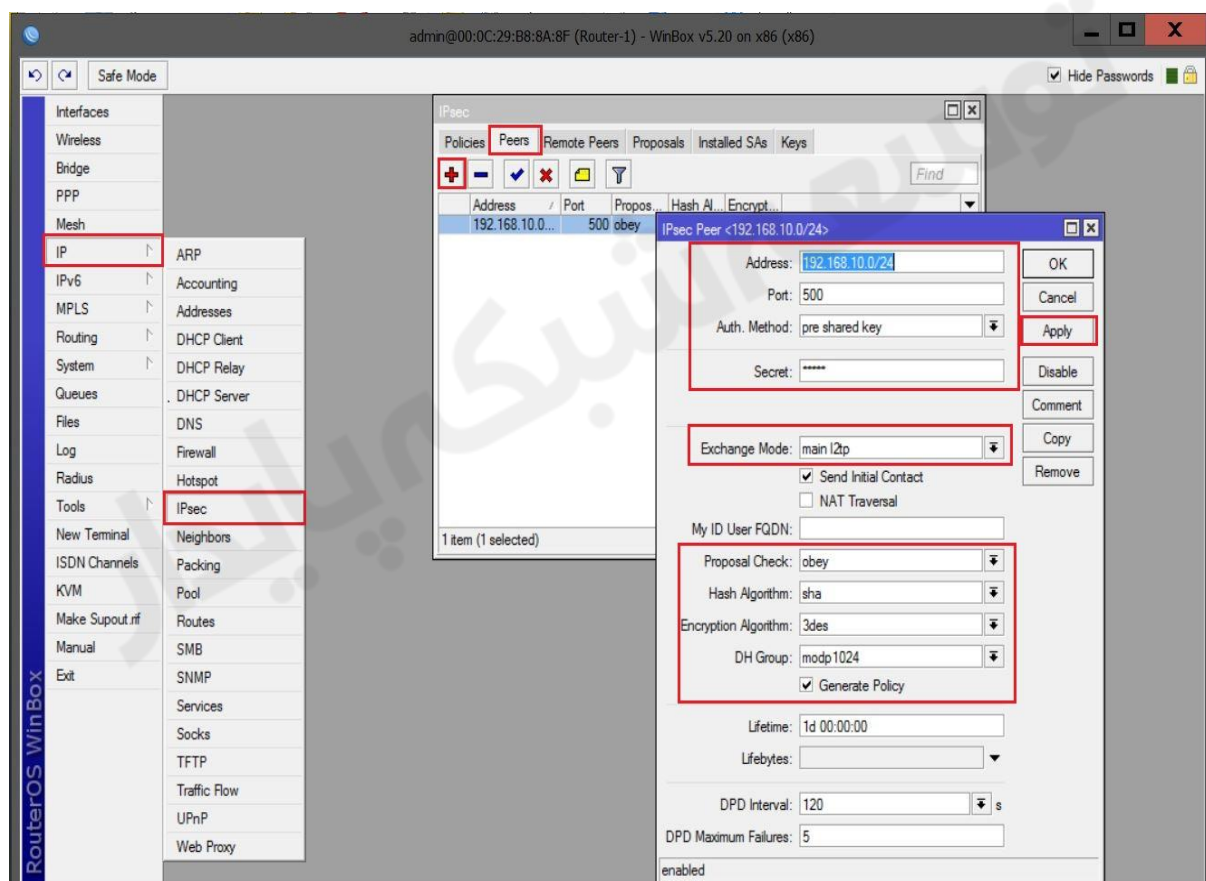

ایجاد IPsec برای کلاینت های ویندوز :

برای اینکار از منوی اصلی IP را انتخاب و از زیر منوی باز شده IPsec را انتخاب میکنیم و پنجره باز شده به تب Peer می رویم و تنظیمات زیر را انجام می دهیم.

Address : در این پارامتر آدرس IP کلاینتی که اجازه اتصال به این Vpn Server را دارد را وارد می کنیم.
Auth-Method : در این قسمت روش احراز هویت کاربران یا Authentication Method را مشخص می کنیم این قسمت سه حالت دارد :

۱. **Pre-shared Key** : کلیدی که بین مبدا و مقصد یکسان است.
 ۲. **RSA-Key** : اعمال رمز گذاری بر روی Pre-shared Key را انجام می دهد.
 ۳. **RSA-Singature** : اعمال رمز گذاری و امضای دیجیتالی بر روی Pre-shared Key را انجام می دهد.
- Secret** : در این قسمت رمزی که بین سرور و کلاینت مشترک می باشد را وارد می کنیم.
- Hash Algorithm** : در این قسمت الگوریتم درهم سازی را مشخص می کنیم.
- Enc-Algorithm** : در این قسمت الگوریتم رمز گذاری داده ها را مشخص می کنیم.

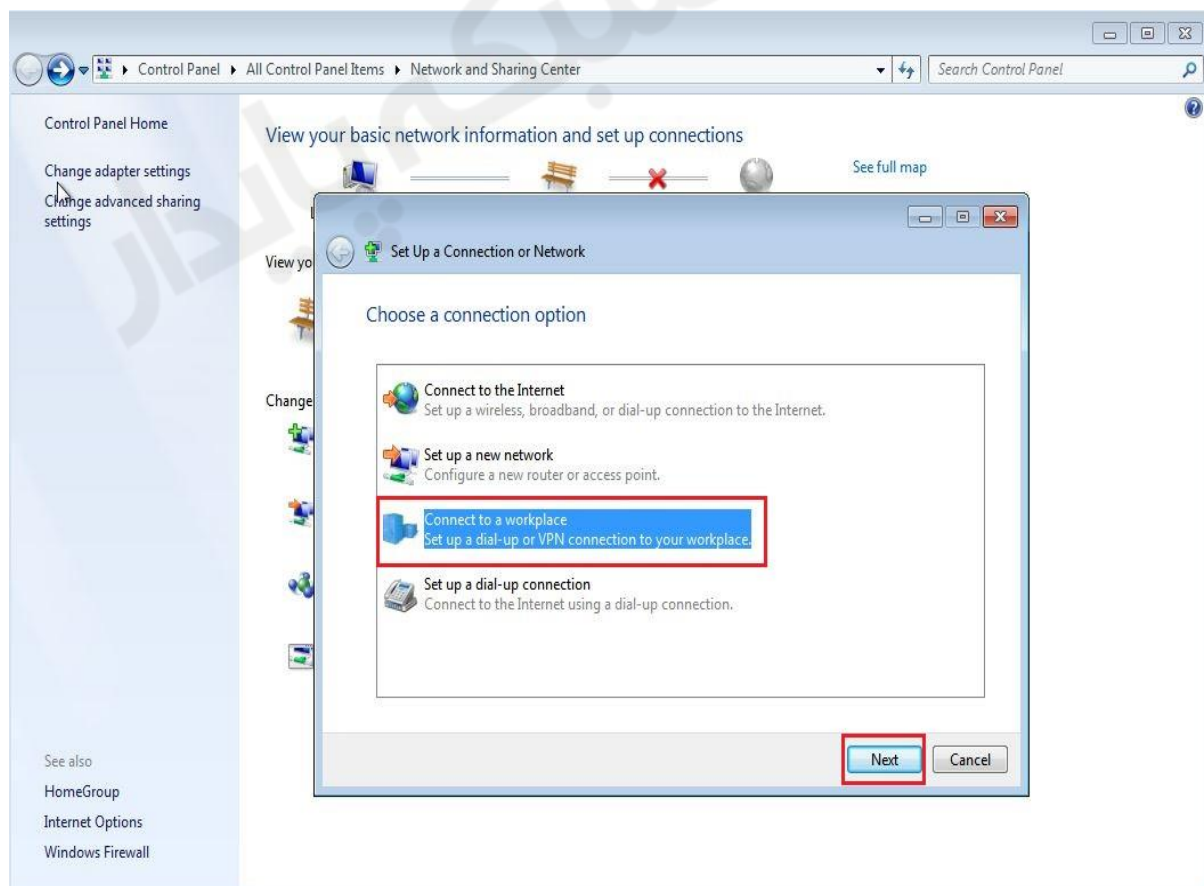
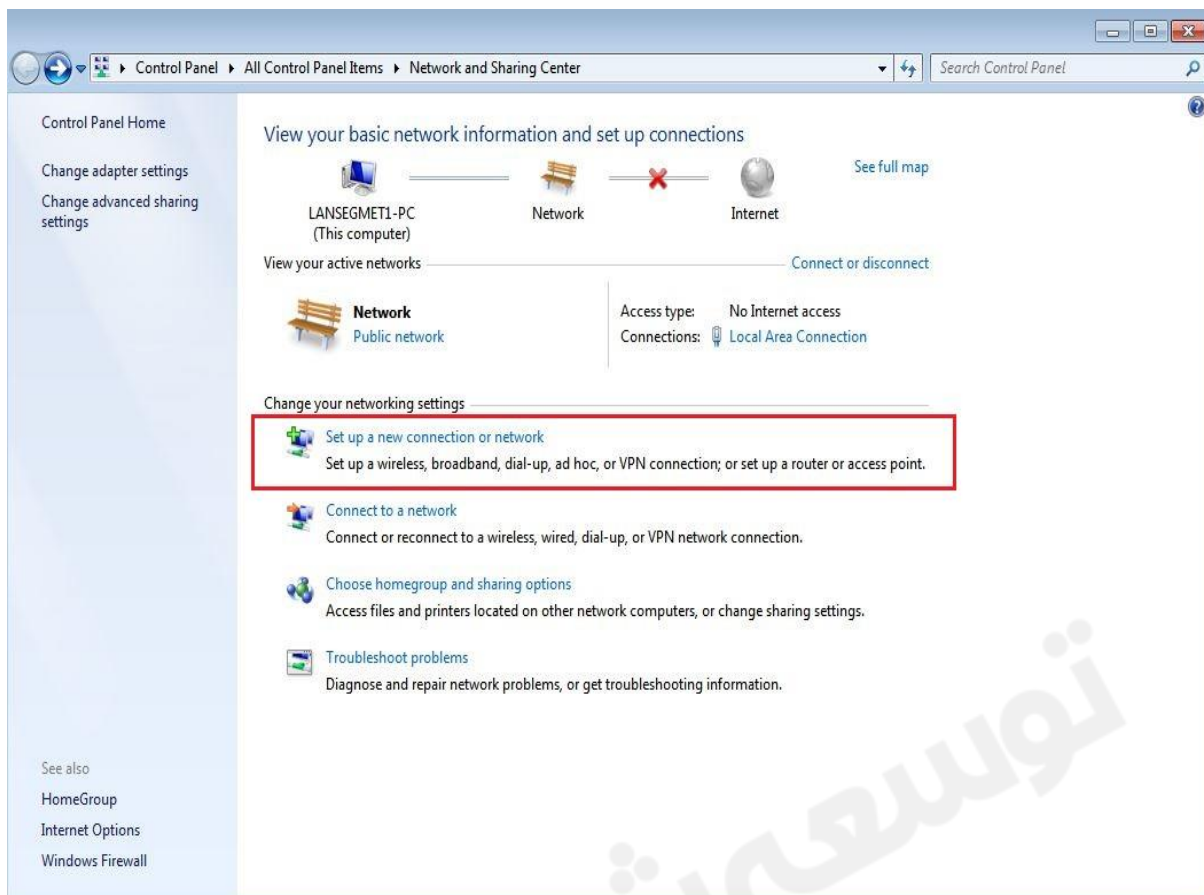
تنظیمات کلاینت :

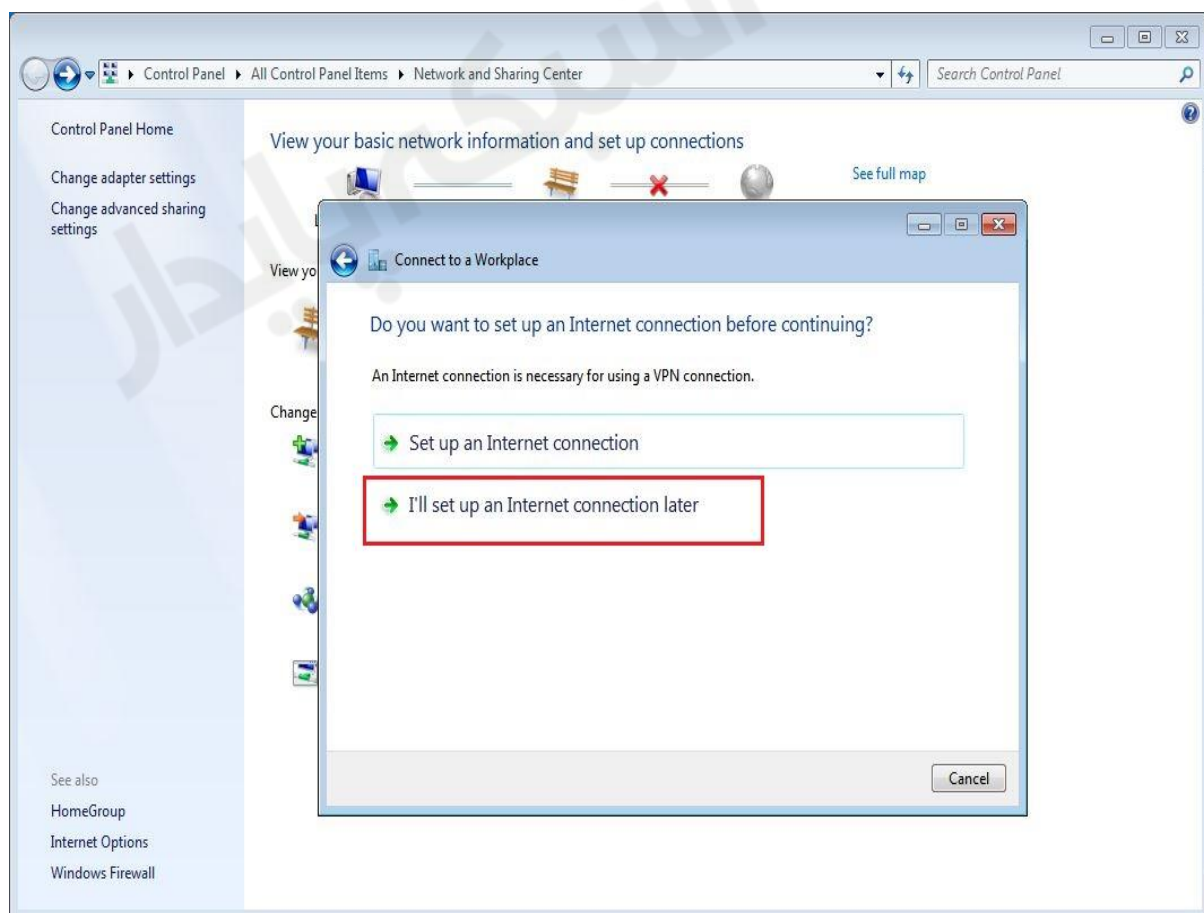
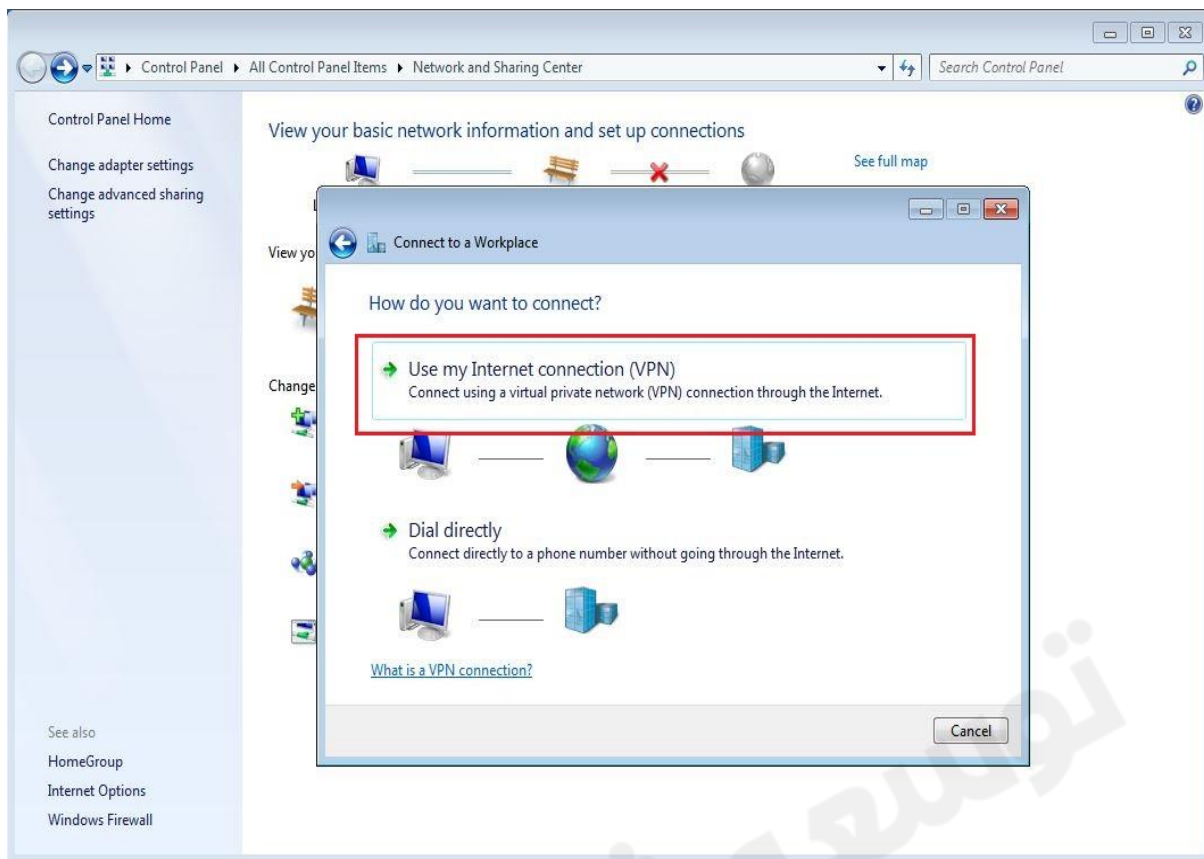
طبق سناریو به کلاینت IP می دهیم.

تا اینجا کار با این تنظیمات هنوز ارتباط با شبکه Lan-2 برقرار نیست.

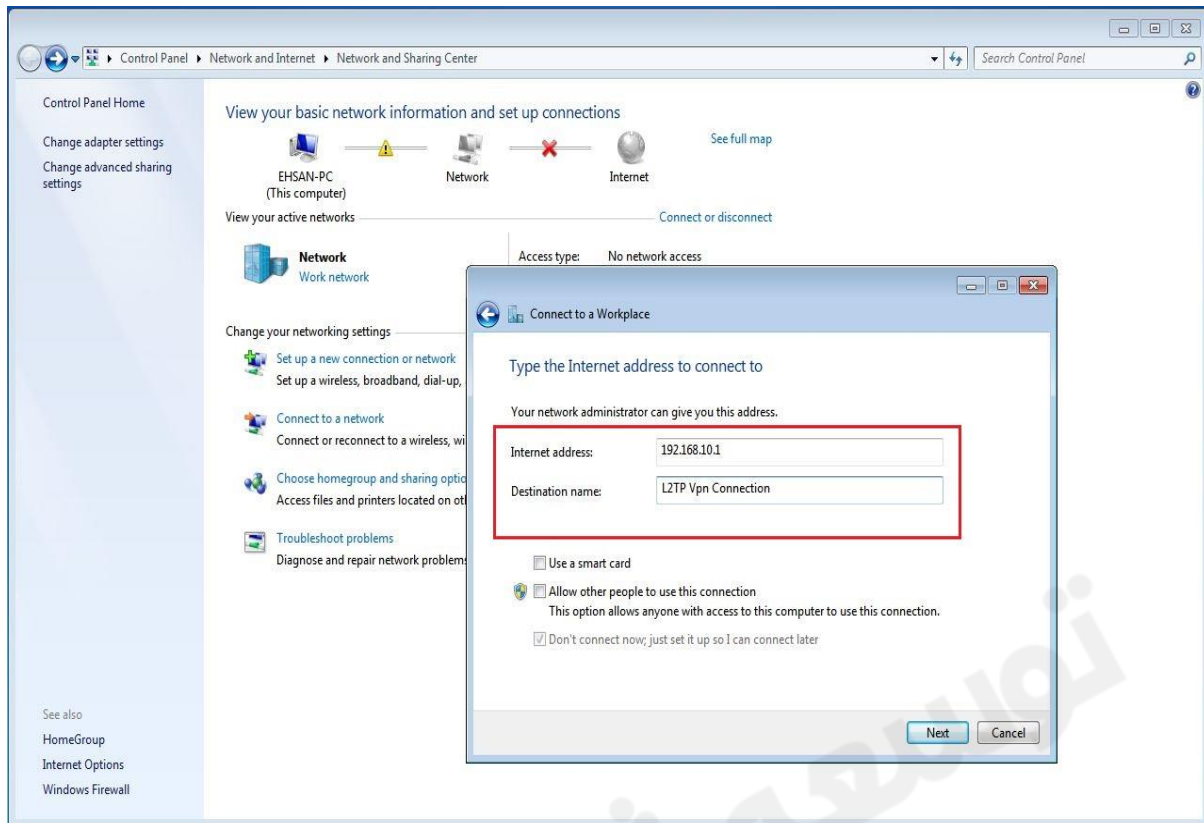
در سیستم کلاینت باید یک Vpn Connection ایجاد کنیم برای اینکار به مسیر زیر فته :

Control Panel > Network and Sharing > Setup new Connection or network >

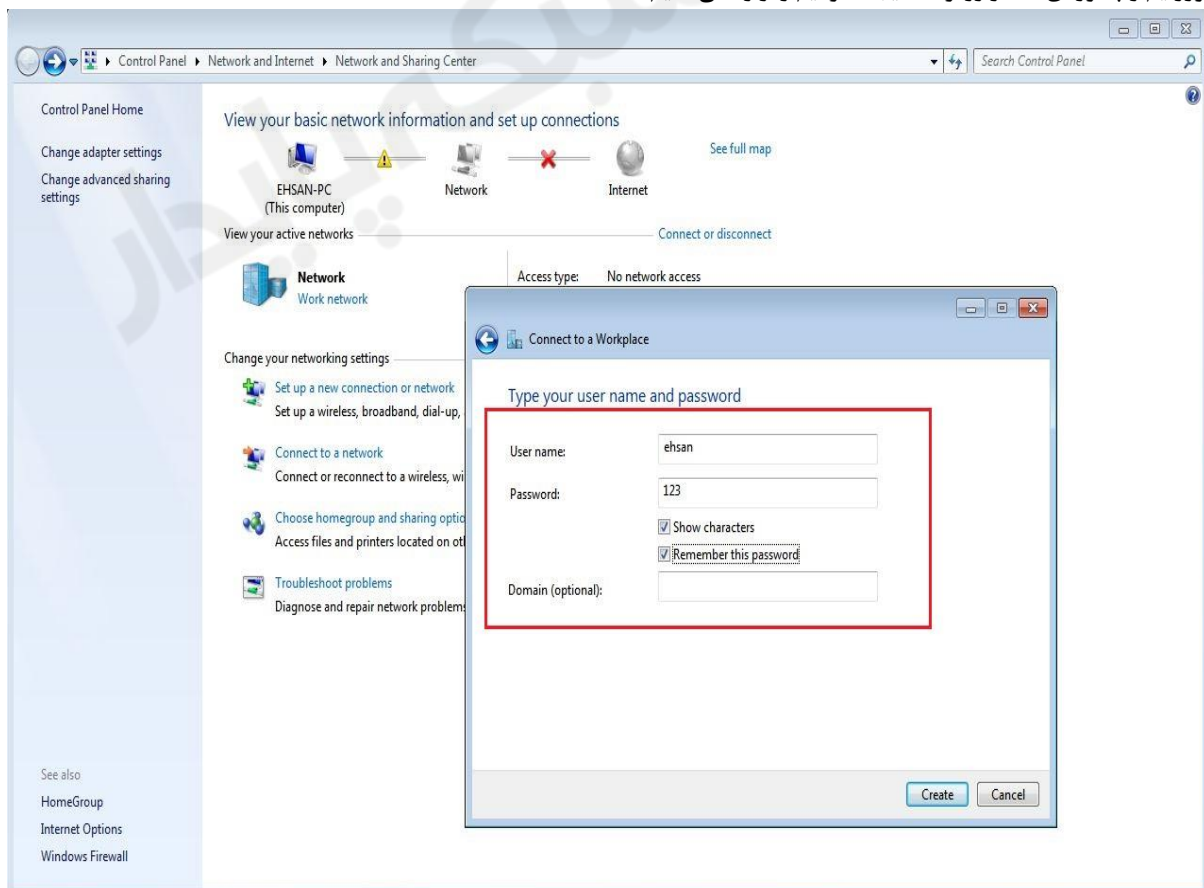

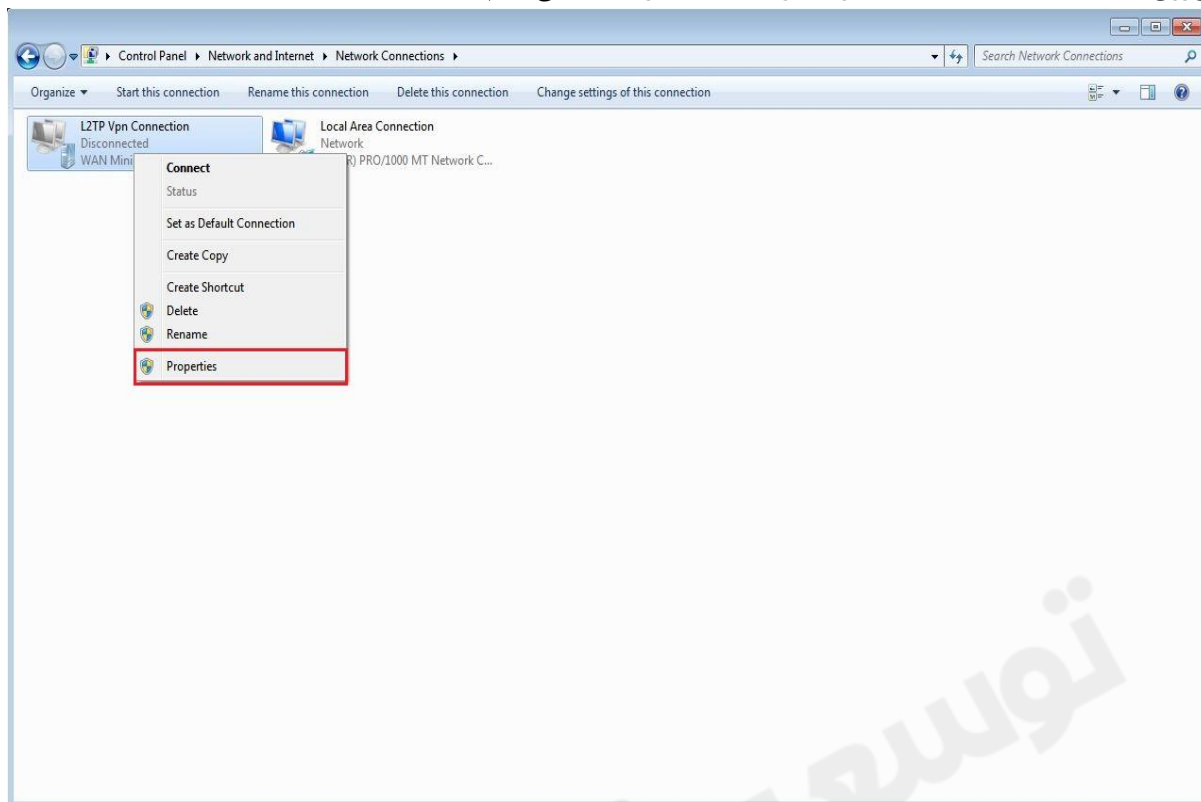
Internet Address : آدرس IP ، Vpn Server را وارد می کنیم.

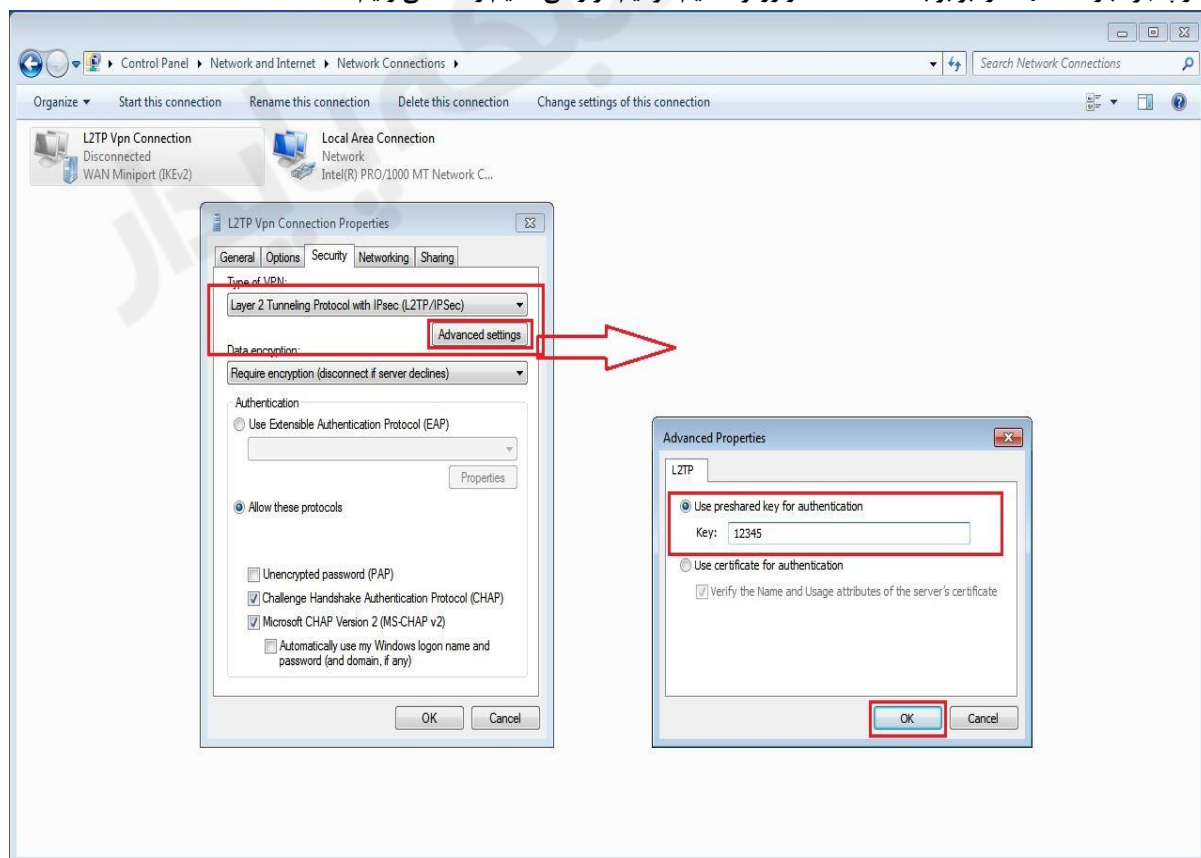
یوزرنیم و پسوردی که در روتر R3 ایجاد کردیم را وارد می کنیم.

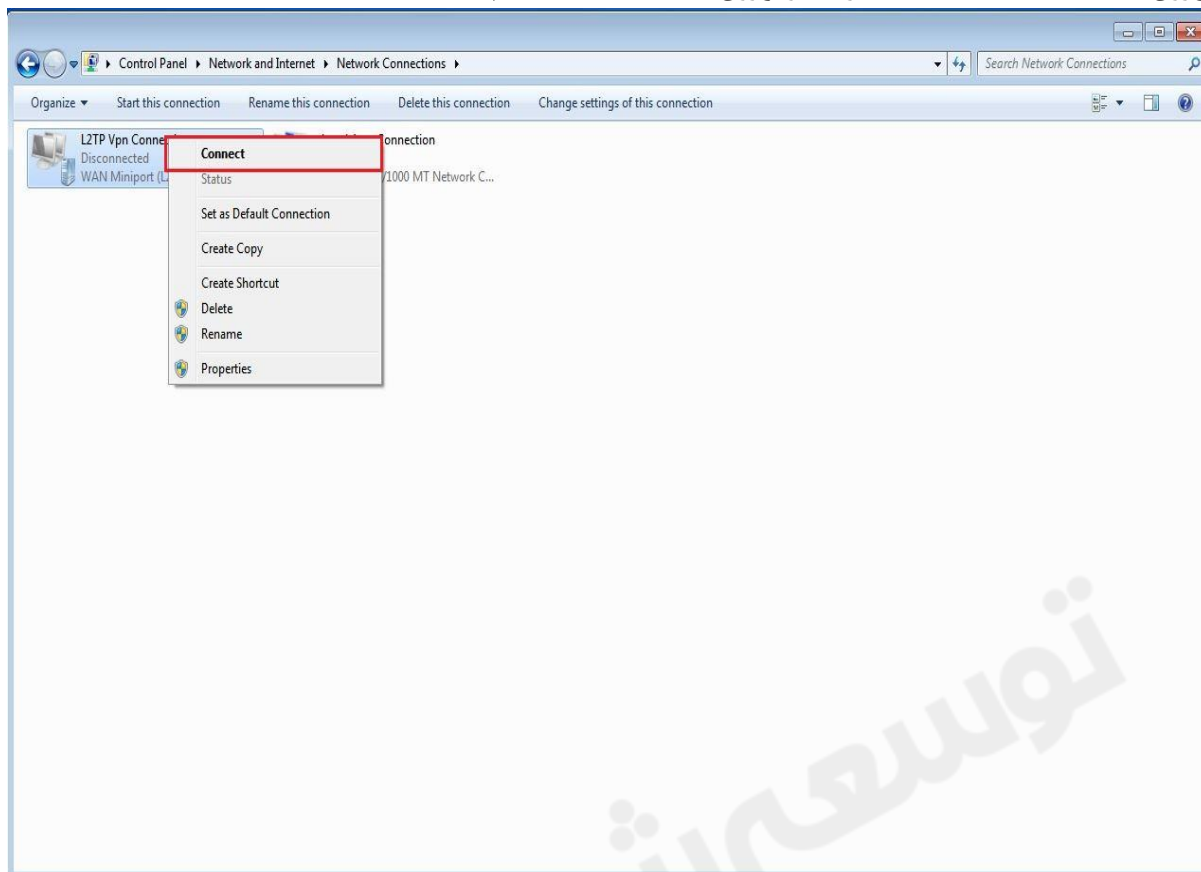
بر روی **Connection** ایجاد شده کلیک راست و **Properties** را انتخاب می کنیم.

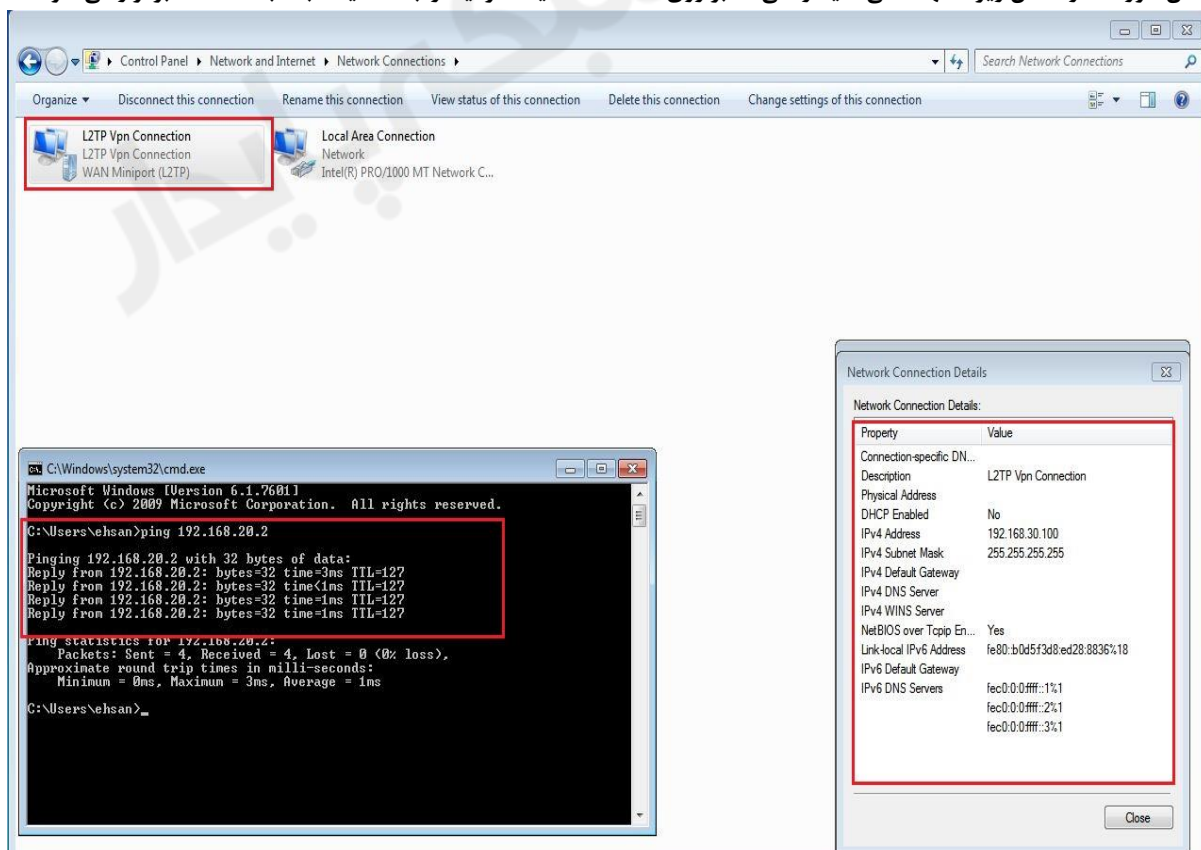
از پنجره باز شده به تب **Security** می رویم و **Type of Vpn** را برابر **L2TP** قرار می دهیم و بر روی **Advanced setting** کلیک میکنیم و از پنجره باز شده **Key** را برابر با **Secret** که در روتر تنظیم کردیم قرار می دهیم و **OK** می زنیم.

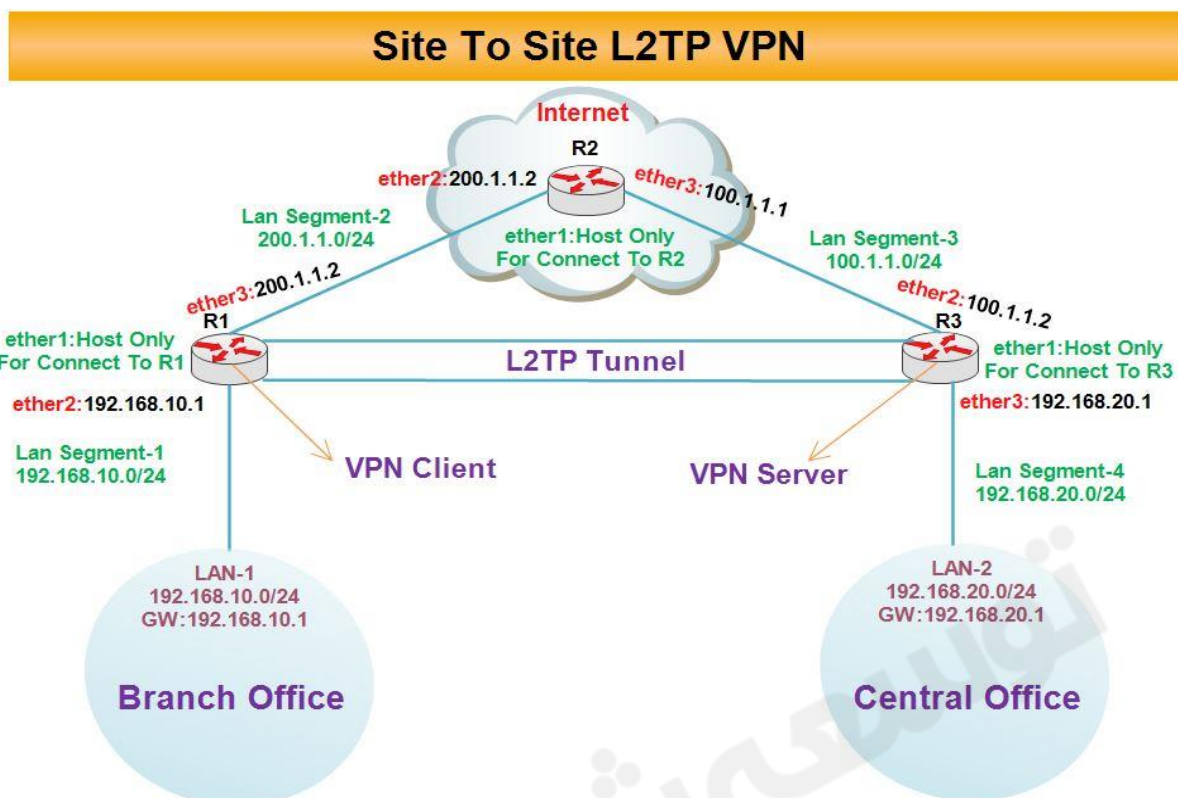
بر روی Connection ایجاد شده کلیک راست و بر روی Connect کلیک میکنیم.

همان طور که در عکس زیر مشاهده می کنید زمانی که بر روی connect کلیک کردید ارتباط کلاینت با شبکه Lan-2 برقرار می شود.

سناریو ۲: هدف از بررسی این سناریو پیاده سازی تکنیک Site To Site از طریق پروتکل L2TP می باشد.

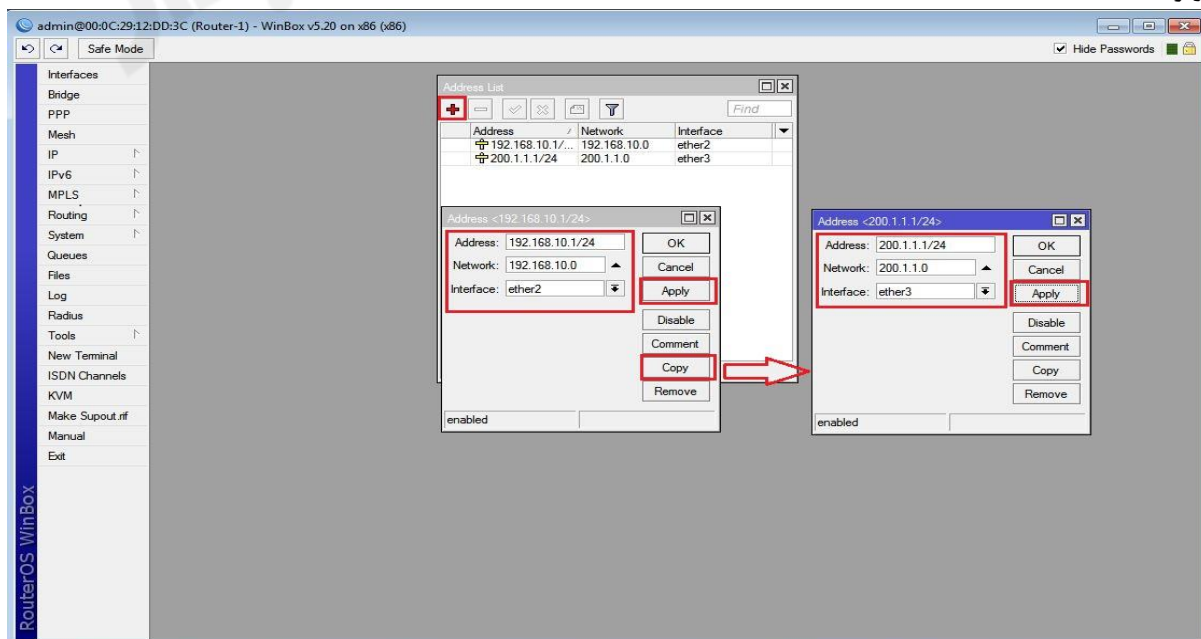

برای پیاده سازی Site To Site با استفاده از پروتکل L2TP سناریو زیر را بررسی می کنیم :

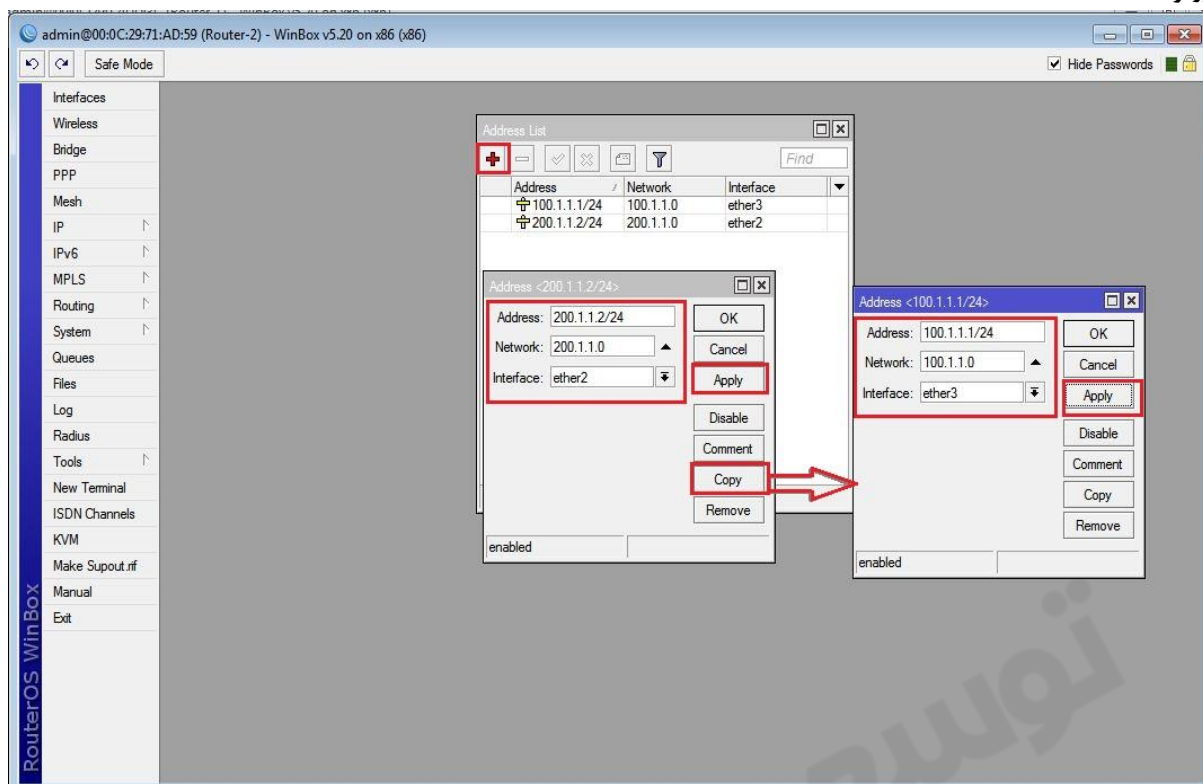
بطور مثال فرض کنید در شعبه مرکزی یک شرکت یک سرور اتوماسیون اداری وجود دارد این سرور یک IP Valid از محدود IP های شبکه داخلی دارد چنانچه بخواهیم کلاینت های موجود در بقیه شعبه های شرکت نیز بتوانند به این سرور متصل شوند (با استفاده از همان Invalid IP) از تکنیک Site To Site استفاده می کنیم.

انتساب IP به کارت های شبکه روترها :

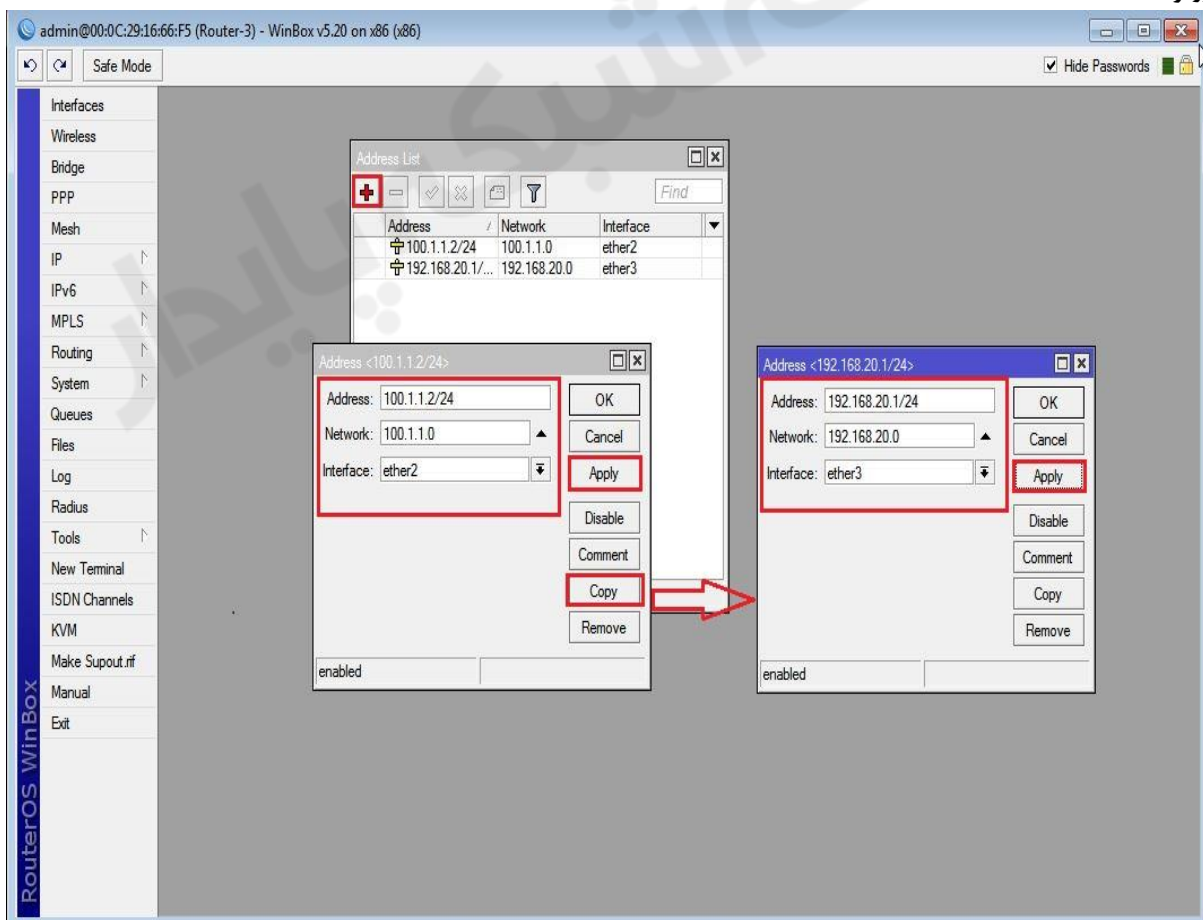
روتر R1 :

روتر R2:

روتر R3:

تعریف Default Route در روتر R1 :

The screenshot shows the RouterOS WinBox interface for Router-1. The 'Route List' window is open, displaying a table of routes:

Dest. Address	Gateway	Distance	Routing Mark	Pref. Source
DAC 192.168.10.0/...	ether2 reachable	0		192.168.10.1
DAC 200.1.1.0/24	ether3 reachable	0		200.1.1.1

The 'New Route' dialog is open, with the 'General' tab selected. The 'Dst. Address' is set to '0.0.0.0/0' and the 'Gateway' is set to '200.1.1.2'. The 'Apply' button is highlighted with a red box. Other fields like 'Check Gateway', 'Type' (unicast), 'Distance', 'Scope' (30), 'Target Scope' (10), 'Routing Mark', and 'Pref. Source' are also visible.

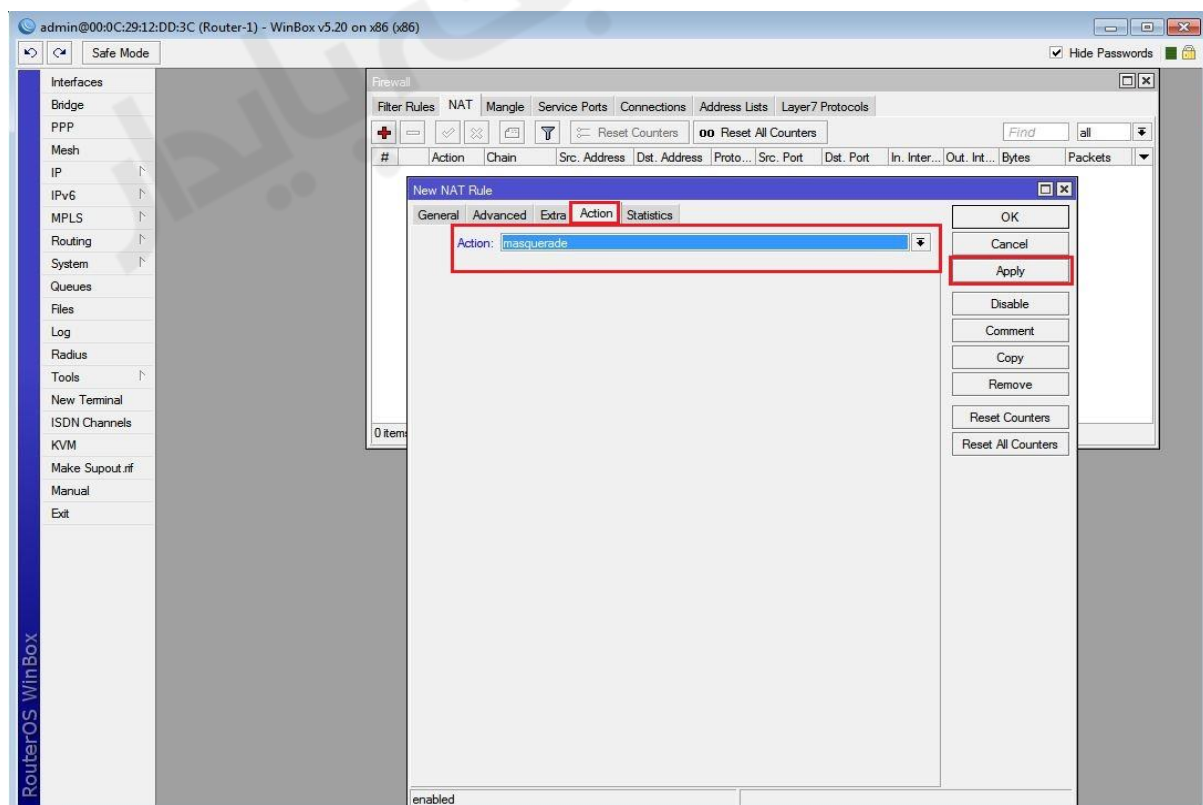
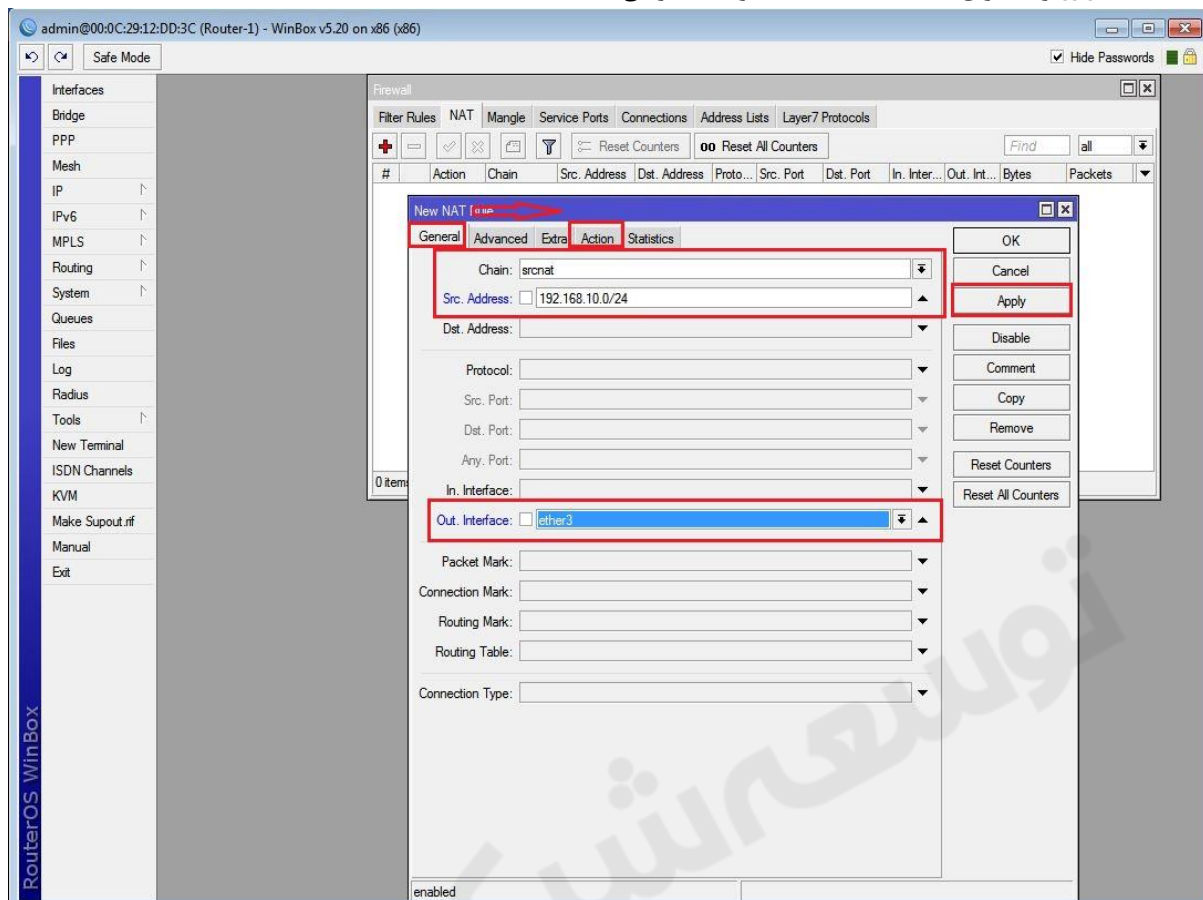
تعریف Default Route در R3 :

The screenshot shows the RouterOS WinBox interface for Router-3. The 'Route List' window is open, displaying a table of routes:

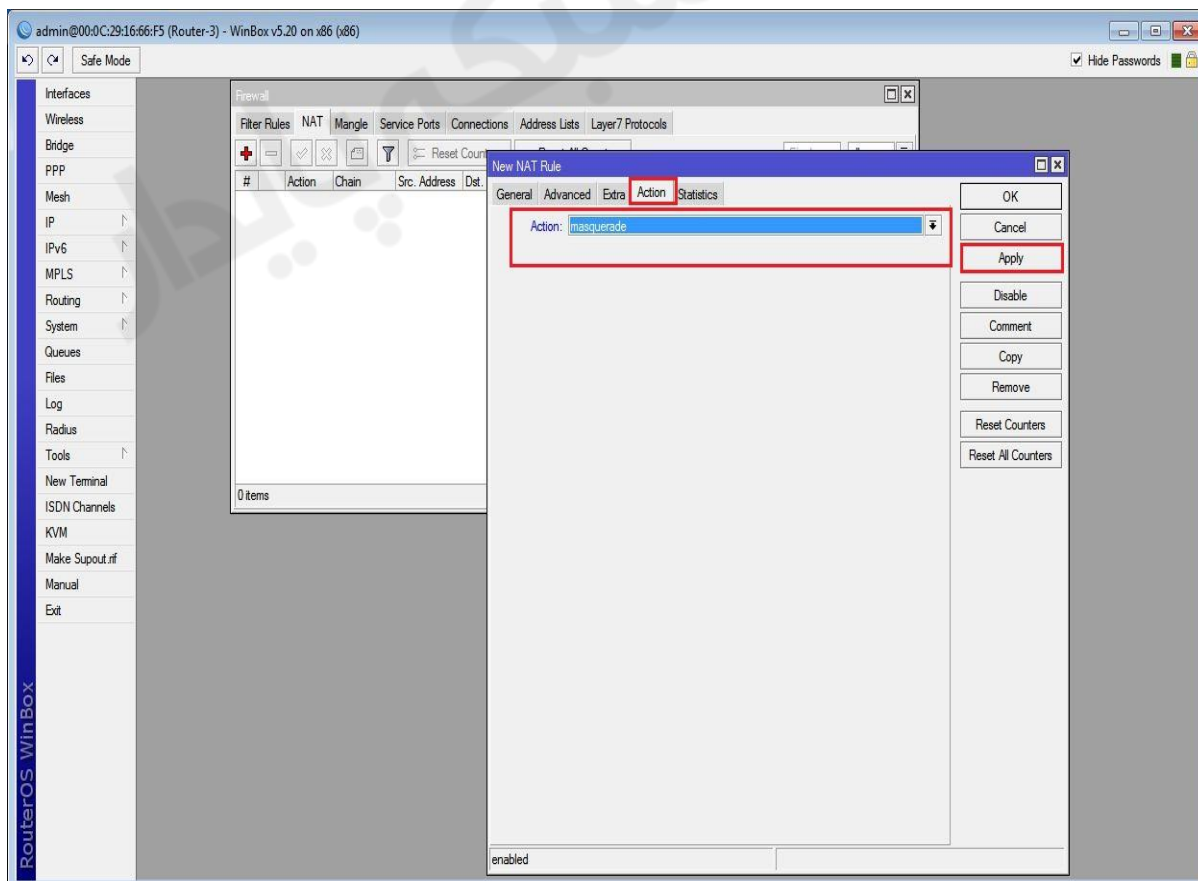
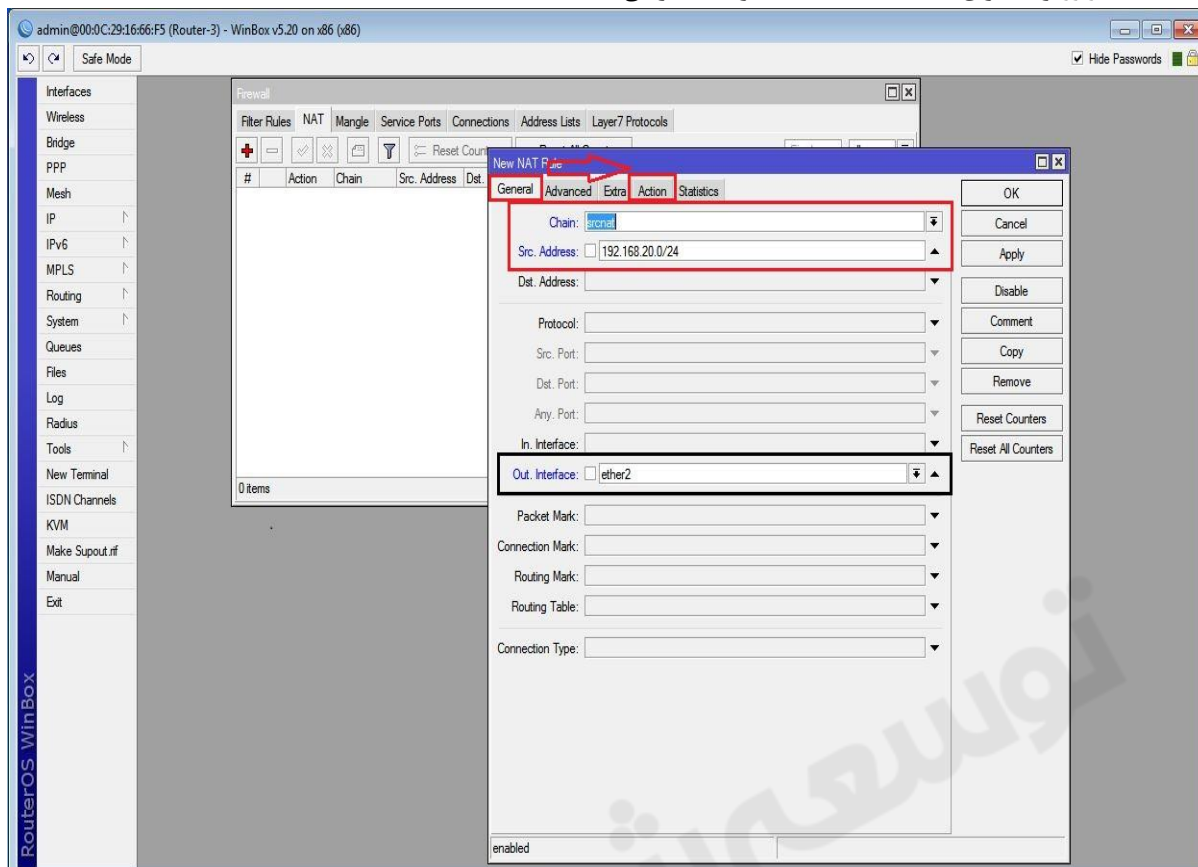
Dest. Address	Gateway	Distance	Routing Mark	Pref. Source
DAC 100.1.1.0/24	ether2 reachable	0		100.1.1.2
DAC 192.168.20.0/...	ether3 reachable	0		192.168.20.1

The 'New Route' dialog is open, with the 'General' tab selected. The 'Dst. Address' is set to '0.0.0.0/0' and the 'Gateway' is set to '100.1.1.1'. The 'Apply' button is highlighted with a red box. Other fields like 'Check Gateway', 'Type' (unicast), 'Distance', 'Scope' (30), 'Target Scope' (10), 'Routing Mark', and 'Pref. Source' are also visible.

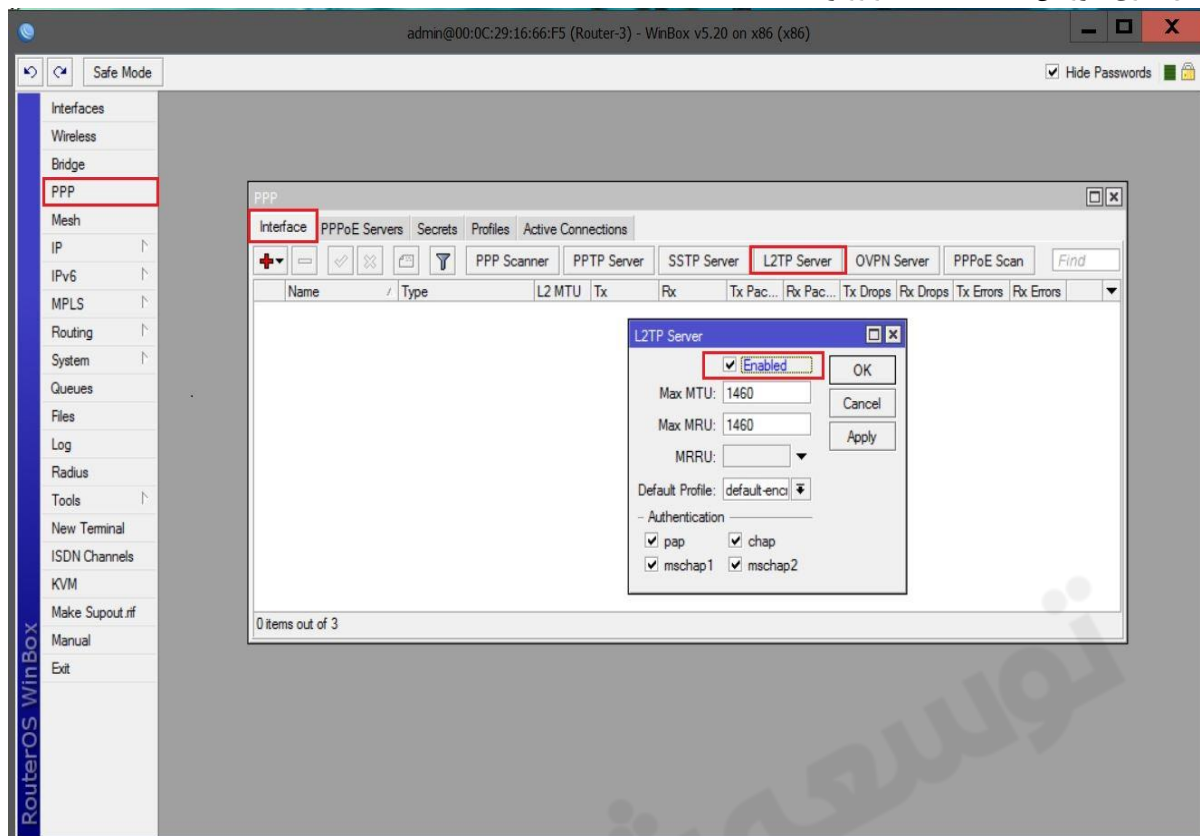
ایجاد Nat در روتر R1 برای اینکه کلاینت ها به اینترنت دسترسی داشته باشند.

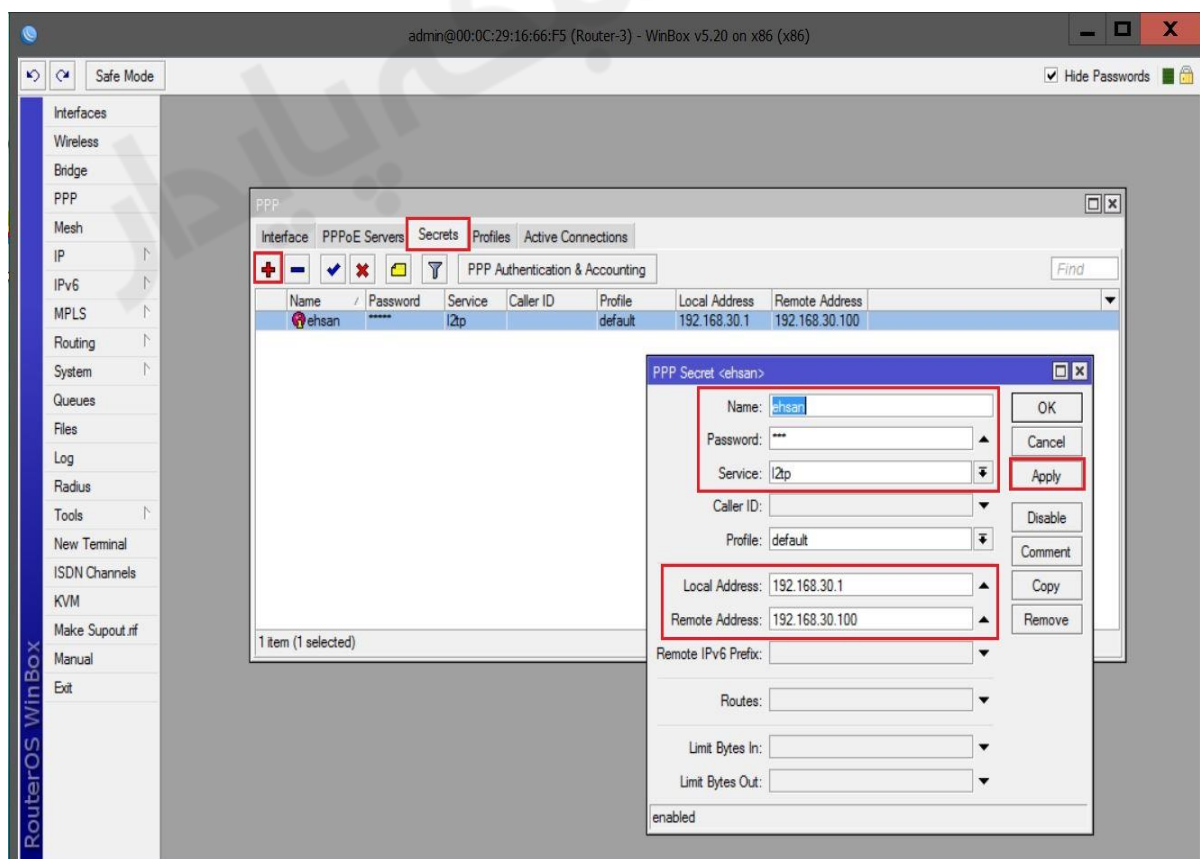
ایجاد Nat در روتر R3 برای اینکه کلاینت ها به اینترنت دسترسی داشته باشند.

فعال سازی سرویس L2TP Server در روتر R3:

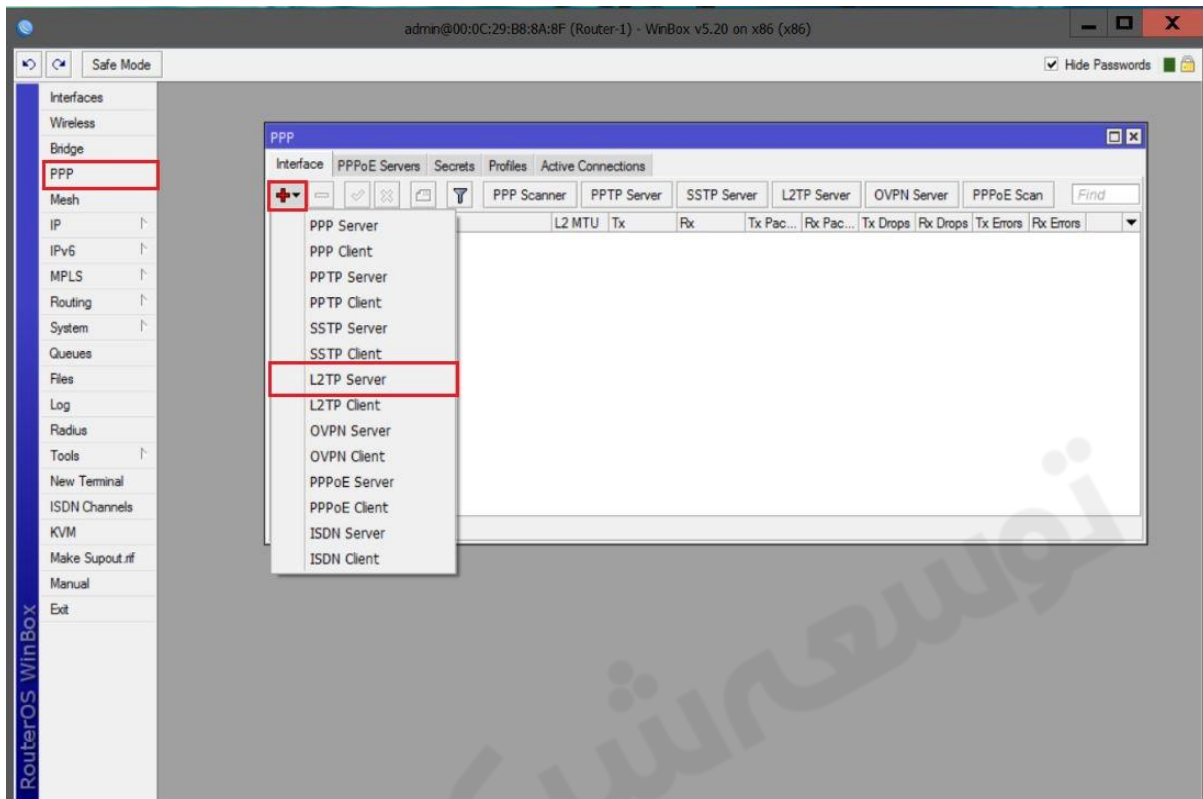

تنظیمات مربوط به سرور در روتر R3:

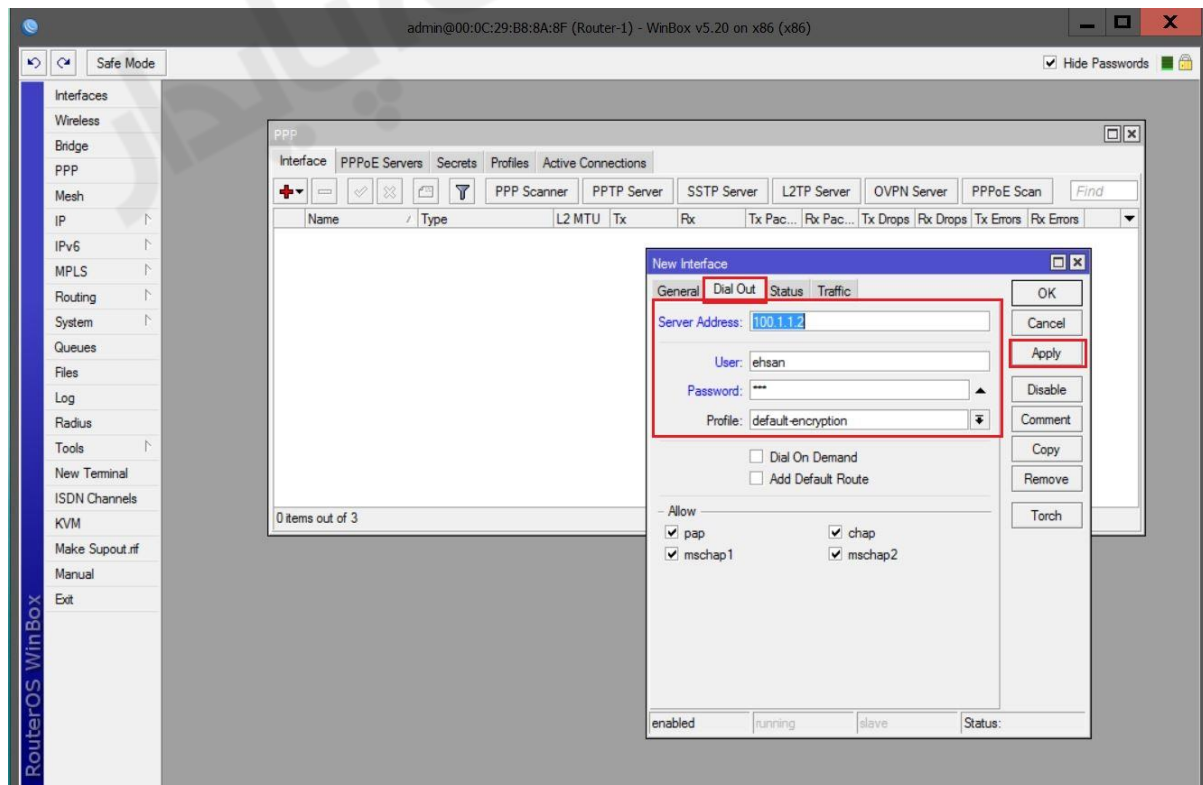

فعال سازی L2TP Client در روتر R1 :

از منوی اصلی PPP را انتخاب و از پنجره باز شده از تب Interface بر روی Add کلیک کرده و از زیر منوی باز شده L2TP Client را انتخاب می کنیم.

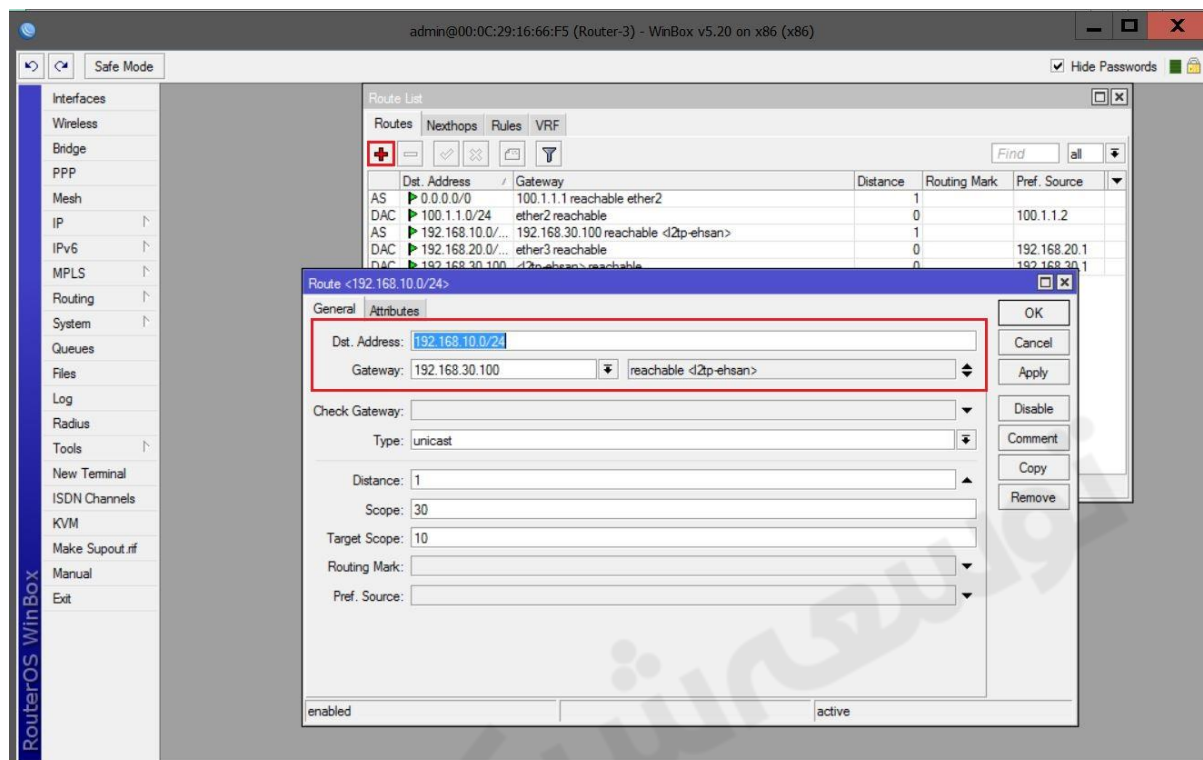
در تب Dial Out در قسمت Connect To آدرس IP ، L2TP Server و یوزرنیم و پسوردی که ساختیم را وارد می کنیم.

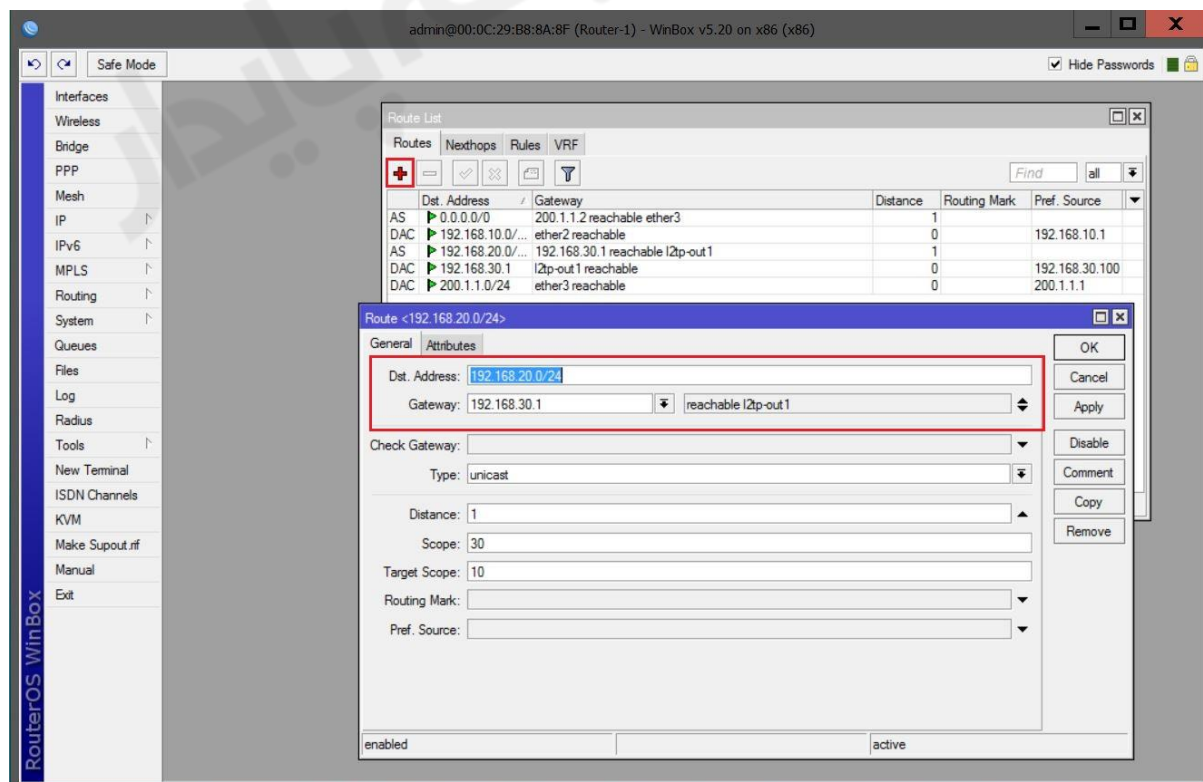
مسیریابی بسته ها در روتر R3 :

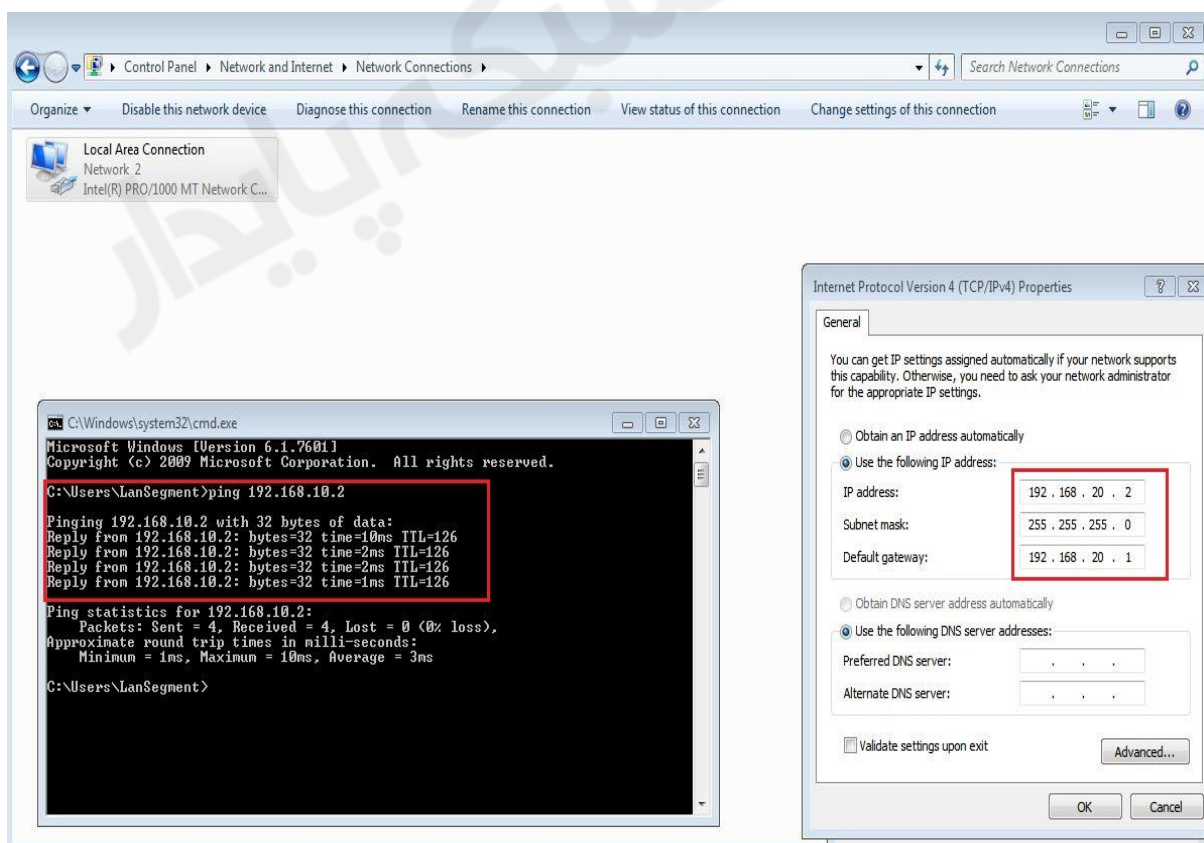
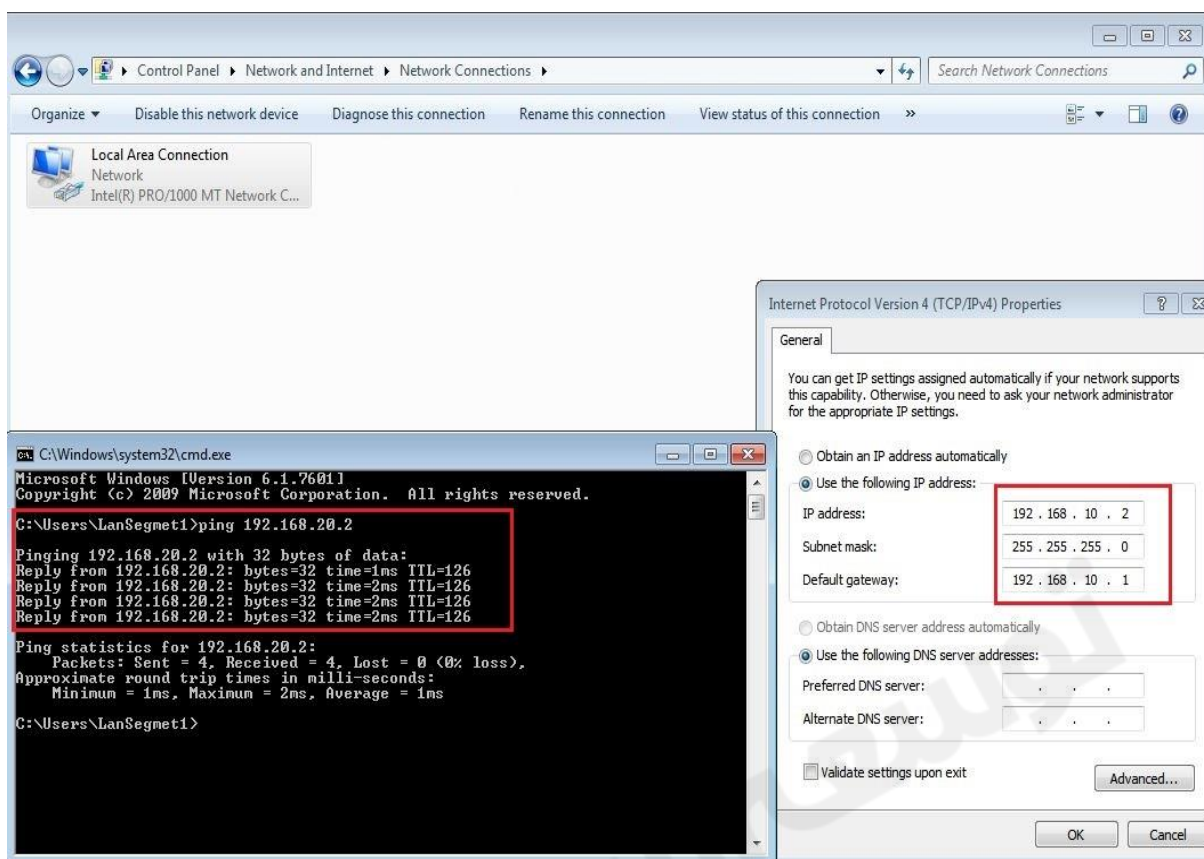
Dst.Address : در این قسمت آدرس شبکه مقصد را وارد می کنیم.

GateWay : در این قسمت آدرس کارت شبکه مجازی مربوط به به **Vpn Client** را وارد می کنیم. آدرسی که بصورت مجازی بعد از اتصال به **Vpn Server** به آن اختصاص داده می شود.

مسیریابی بسته ها در روتر R1 :

ارتباط بین دو شبکه بصورت Site To Site از طریق پروتکل L2TP برقرار شده است.

فصل چهاردهم : IPIP Tunnel

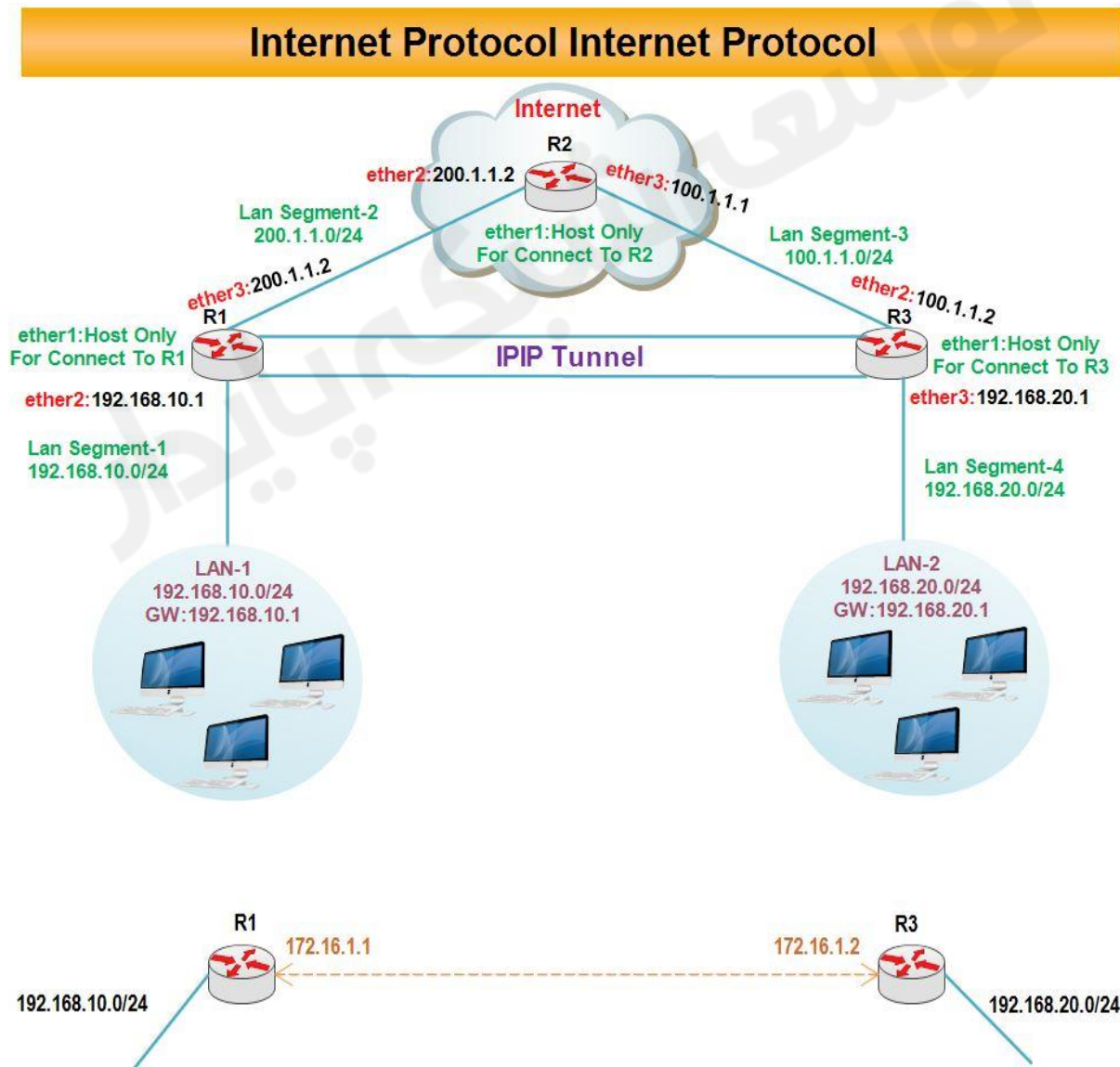
IPIP مخفف کلمه Internet Protocol Internet Protocol و یکی دیگر از پروتکل های Tunneling می باشد. این پروتکل Open Standard است به این معنی که در تمام سیستم عامل ها مورد استفاده قرار می گیرد و نوع سیستم عامل در سیستم مقابل مهم نیست.

این پروتکل بیشتر در محیط اینترنت کاربرد دارد. برای ارتباط روترها بایکدیگر استفاده می شود و در شرایطی خاص در اینترنت نیز پیاده سازی می شود.

عملکرد این پروتکل به این صورت است که بسته های IP را درون بسته های IP دیگر قرار می دهد و منتقل می کند. با استفاده از پروتکل IPIP، دو شبکه که از لحاظ جغرافیایی دور هستند را یکپارچه می کنیم.

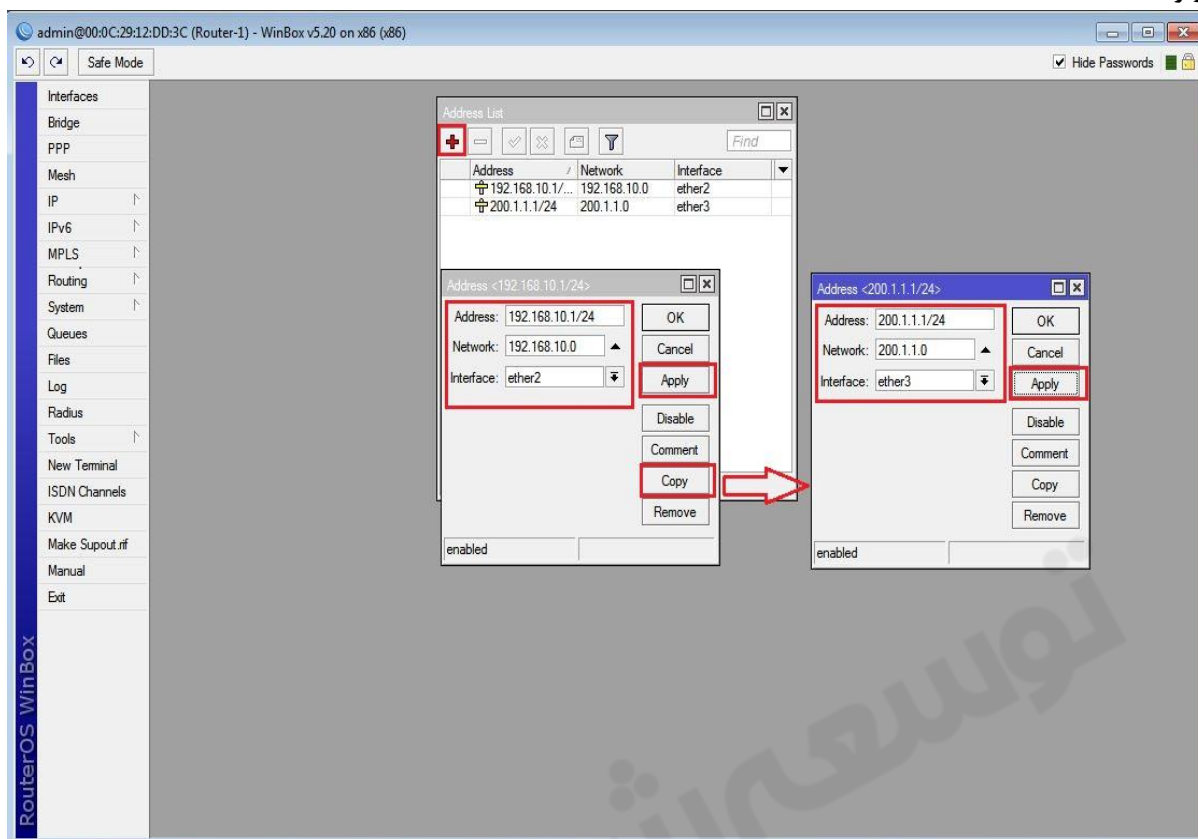
بطور کلی برای پیاده سازی این پروتکل ابتدا به سمت روتر مقابل یک Route فراهم می کنیم و سپس روی هر روتر یک کارت شبکه مجازی از نوع IPIP تعریف می شود و نهایتاً به این کارت شبکه مجازی یک IP اختصاص داده می شود. به این ترتیب روترهای هر شبکه با استفاده از یک کابل مجازی به یکدیگر متصل می شوند.

سناریو ۱: هدف از بررسی این سناریو، پیاده سازی پروتکل IPIP می باشد.

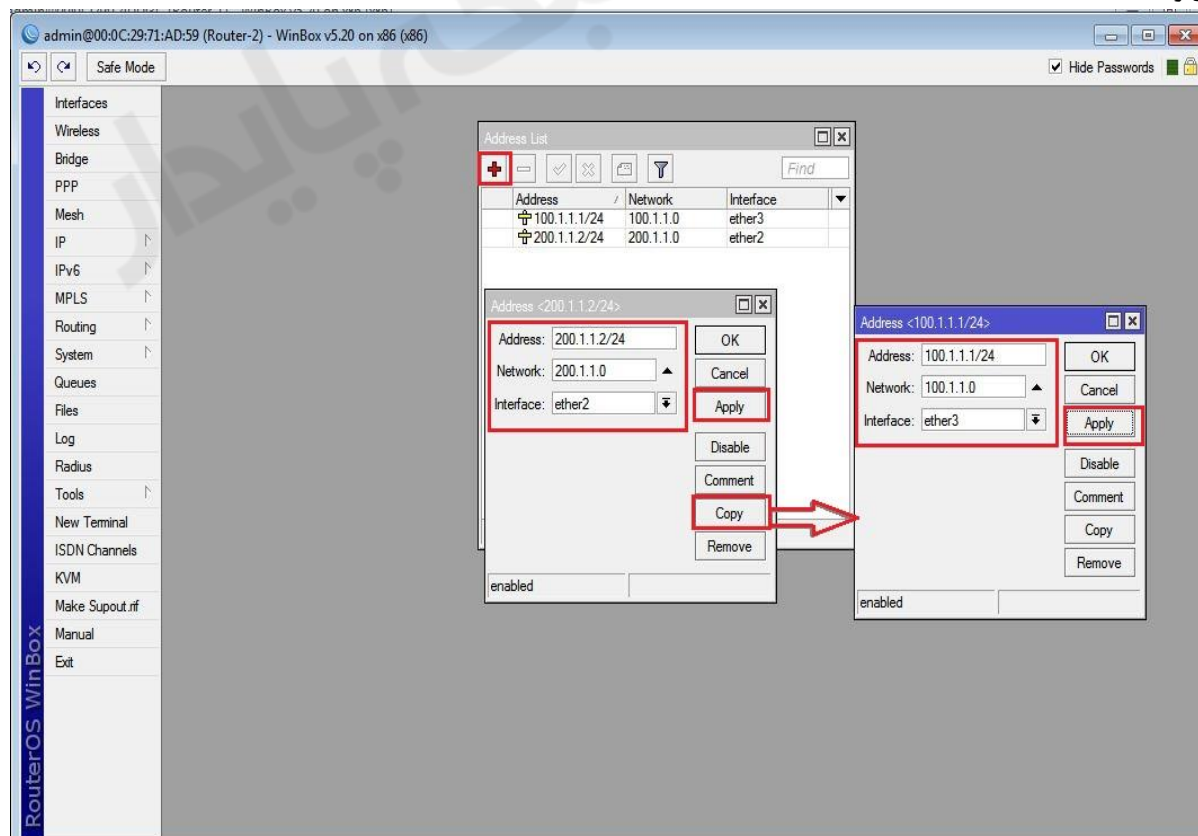

انتساب IP به کارت های شبکه روترها :

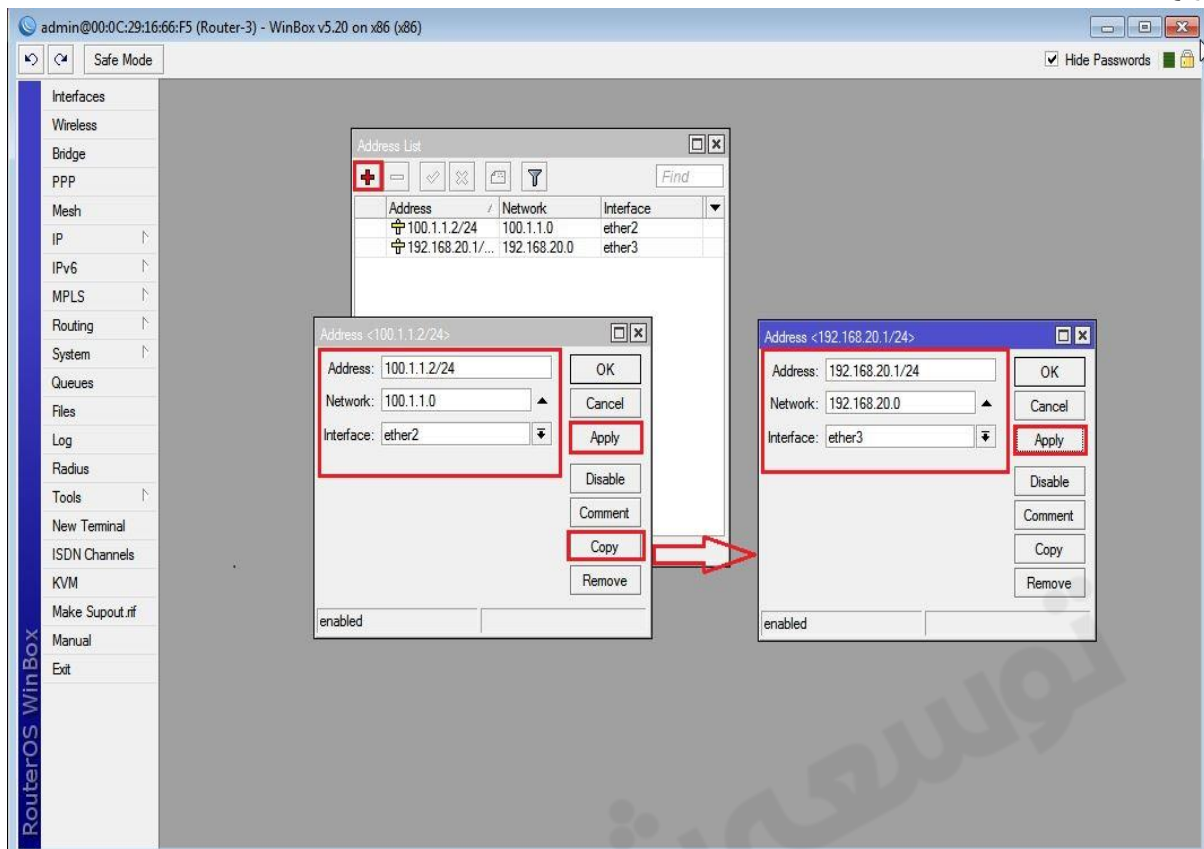
روتر R1 :

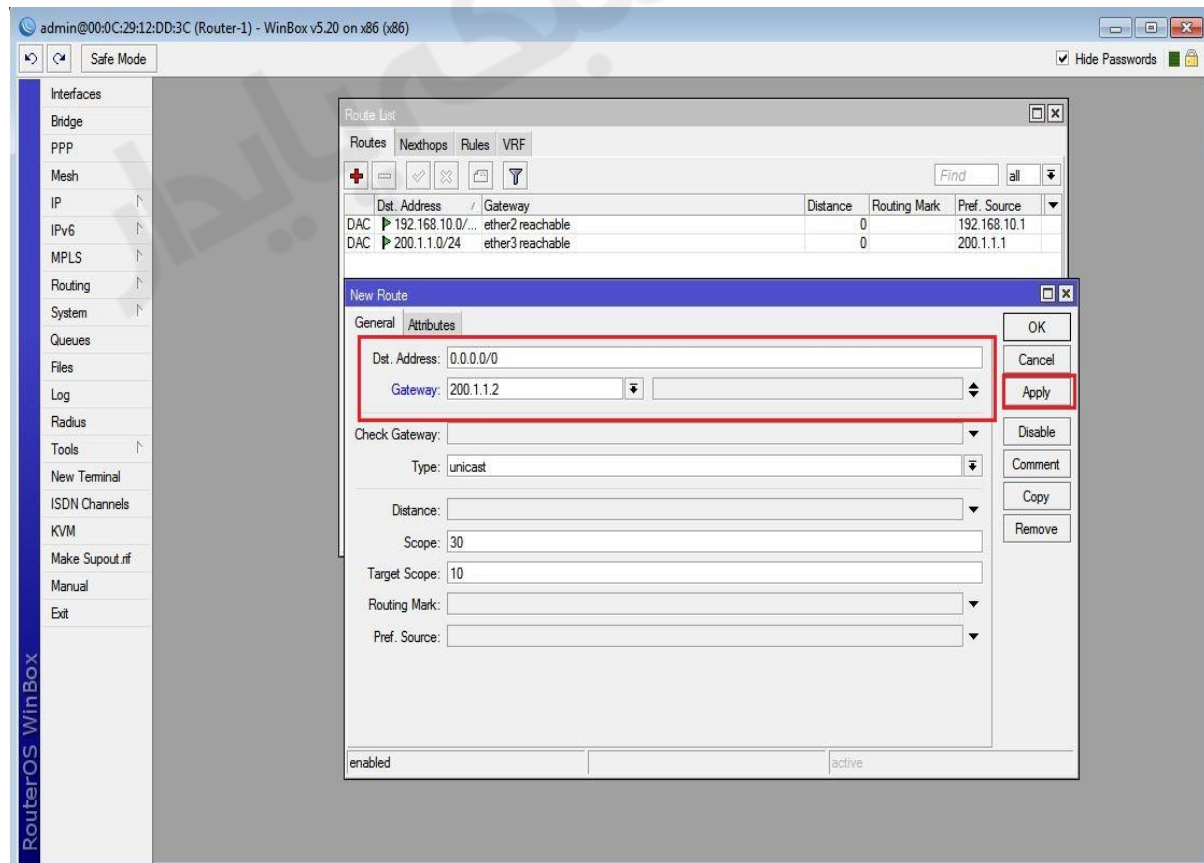
روتر R2 :

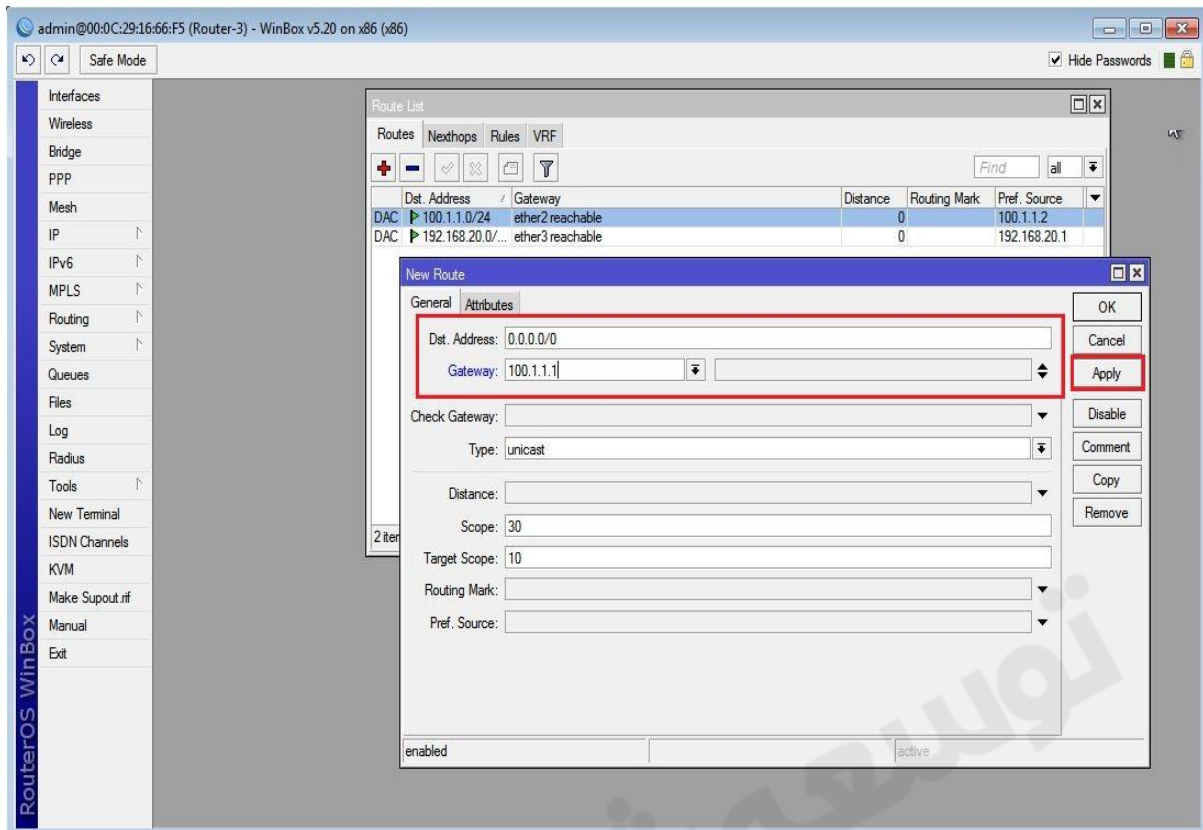
روتر R3:

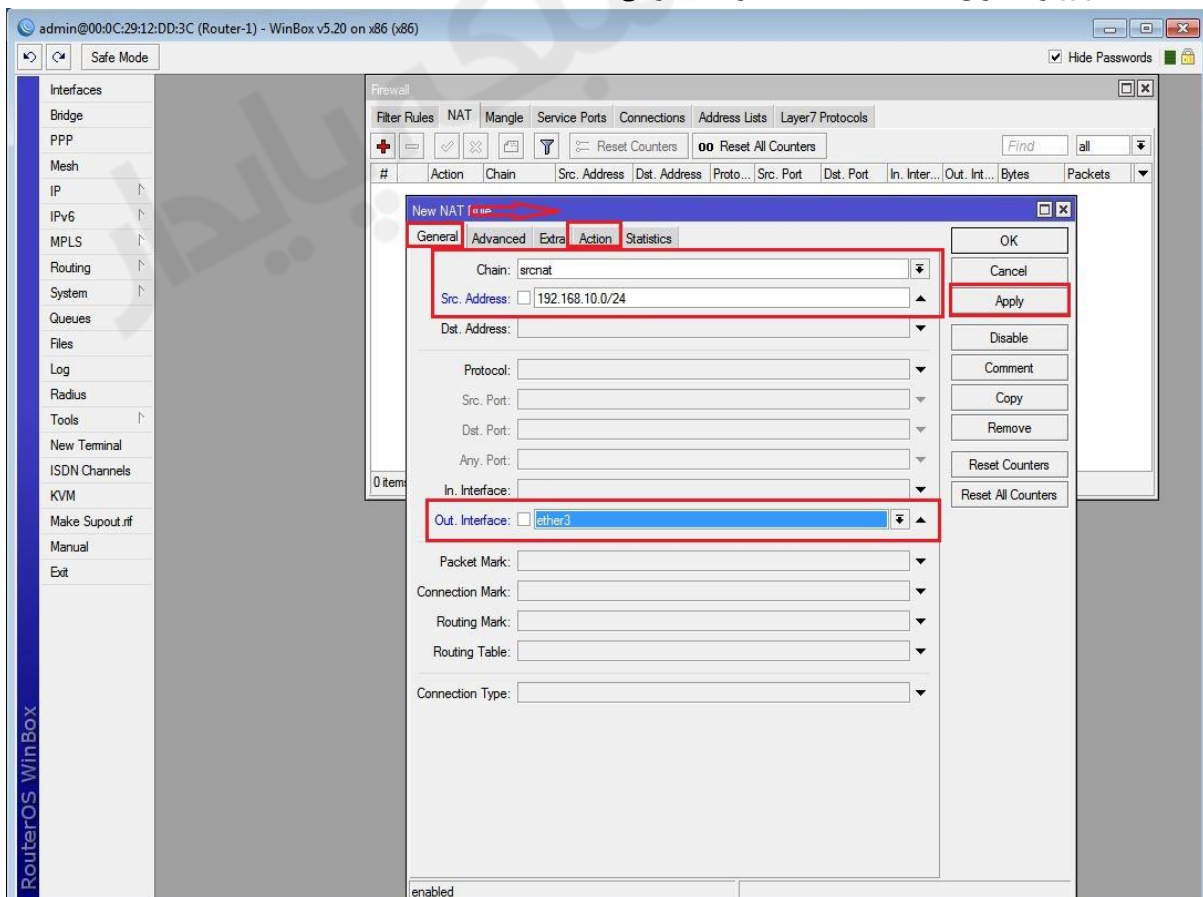
تعریف Default Route در روتر R1:

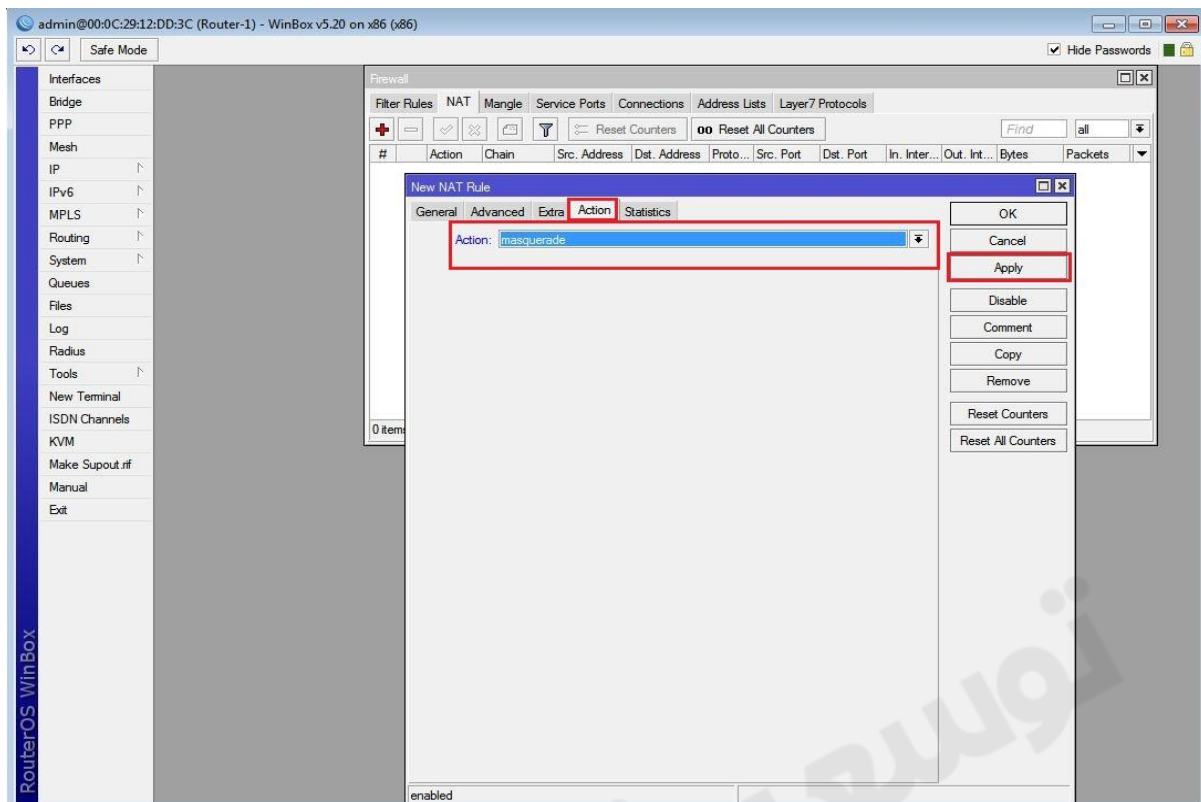

تعریف Default Route در R3 :

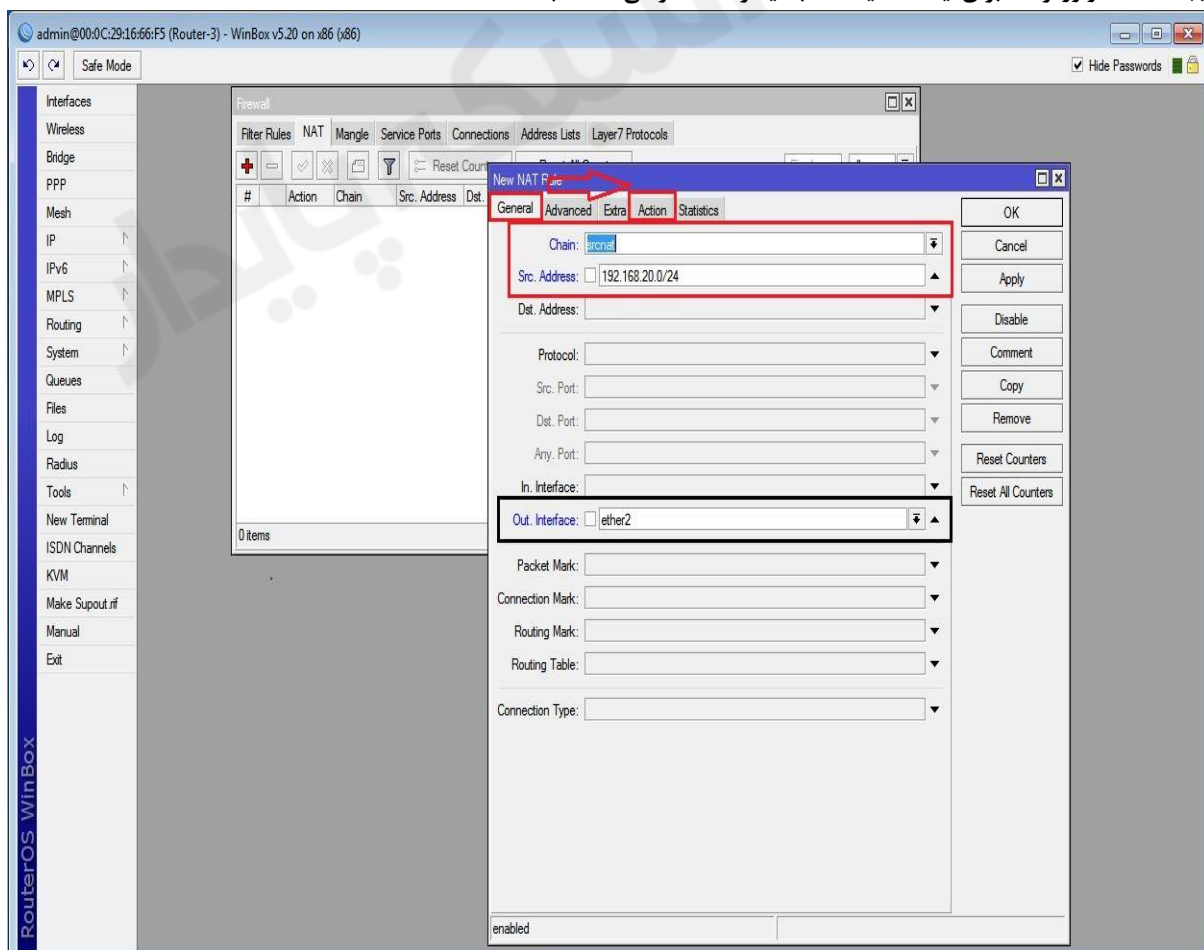

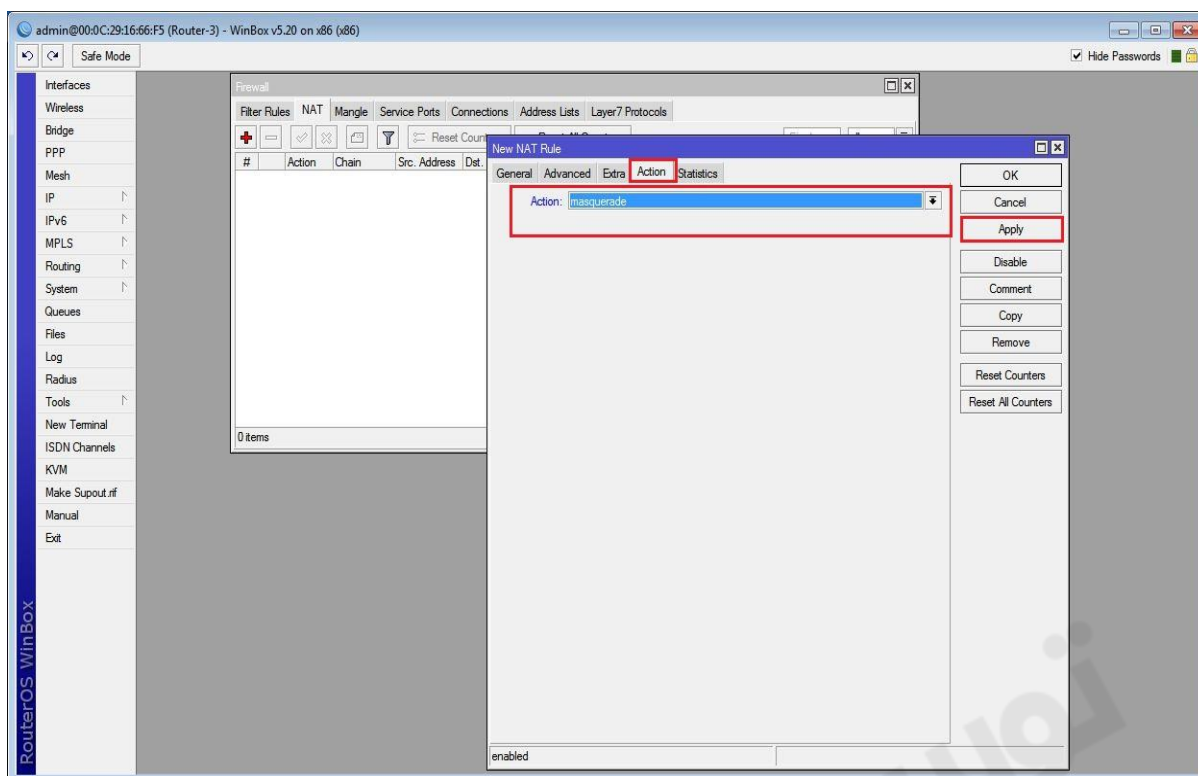
ایجاد Nat در روتر R1 برای اینکه کلاینت ها به اینترنت دسترسی داشته باشند.

ایجاد Nat در روتر R3 برای اینکه کلاینت ها به اینترنت دسترسی داشته باشند.

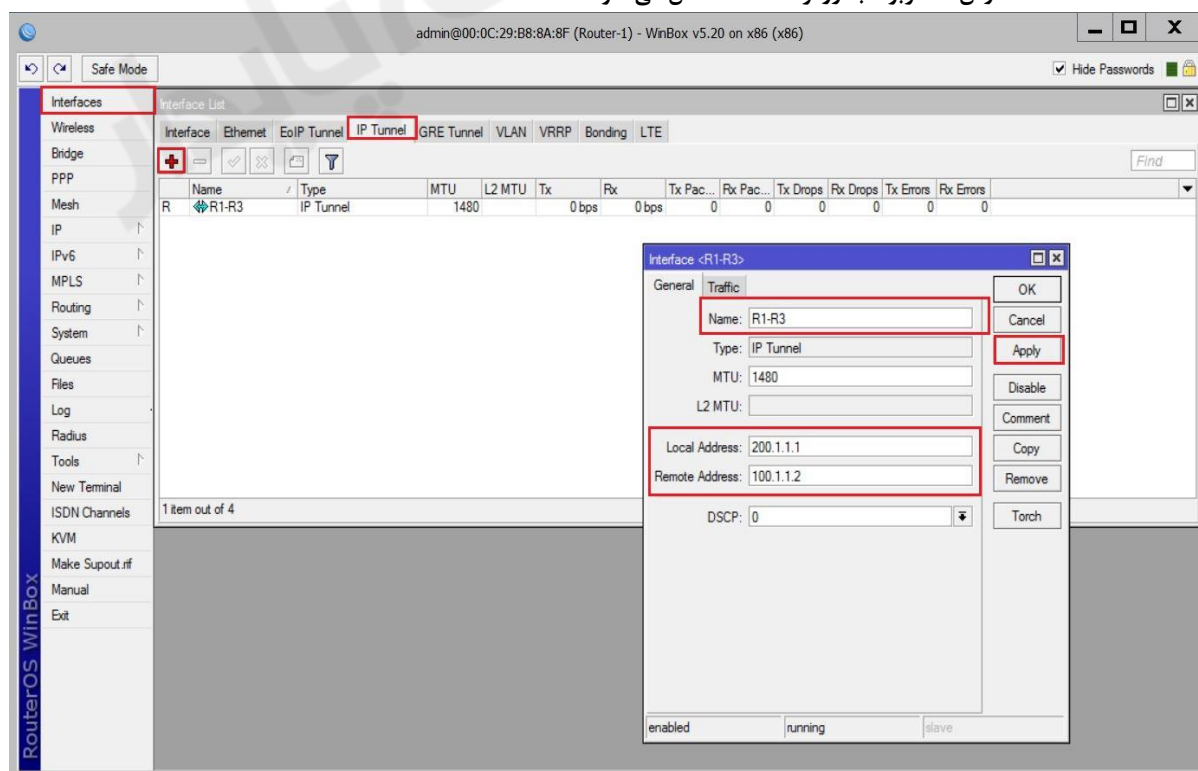
تعریف کارت شبکه مجازی IP در روتر R1 :

برای اینکار از منوی اصلی بروی Interface کلیک کرده و از پنجره باز شده به تب IP Tunnel رفته بر روی Add کلیک می کنیم و تنظیمات زیر را انجام می دهیم :

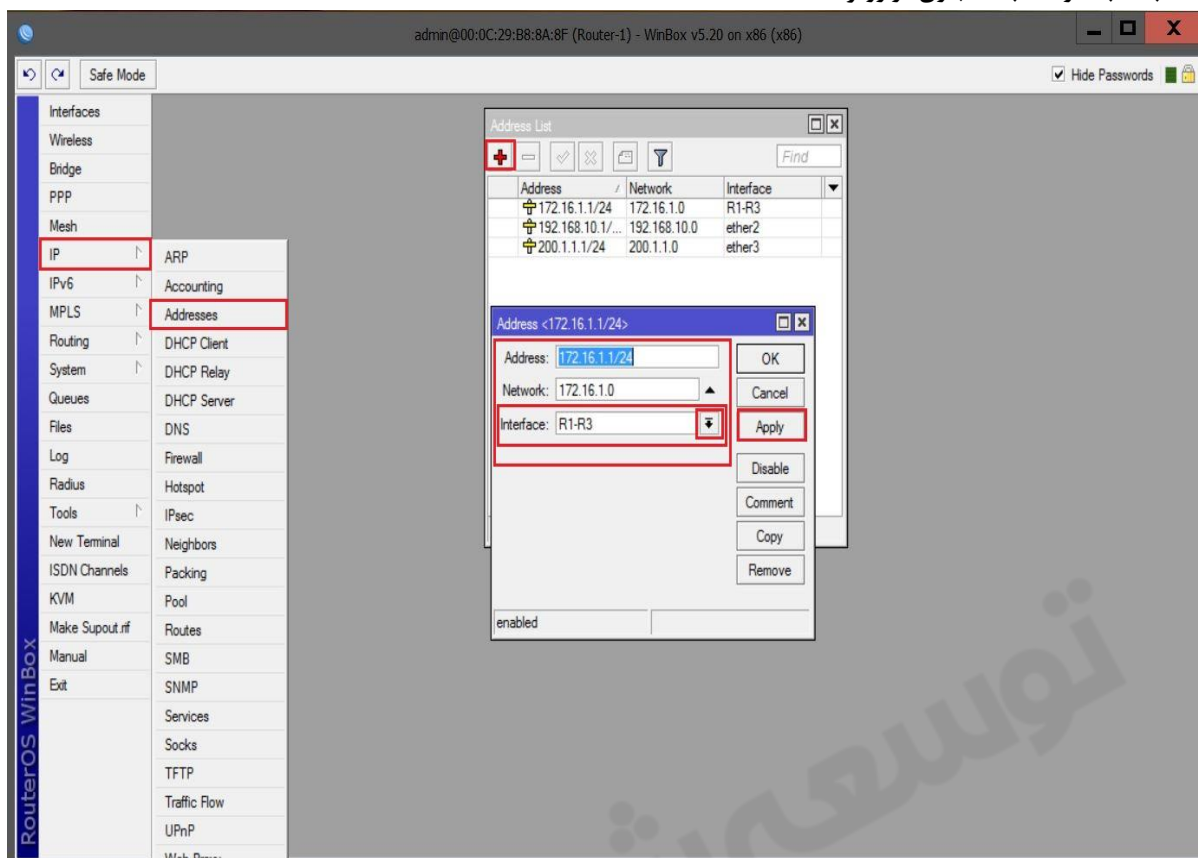
Name : یک نام برای کارت شبکه مجازی IP انتخاب می کنیم.

Local Address : آدرس IP (IP Valid) مربوط به کارت شبکه ایی از روتر که بسته ها از آن طریق به روتر مقابل ارسال می شوند.

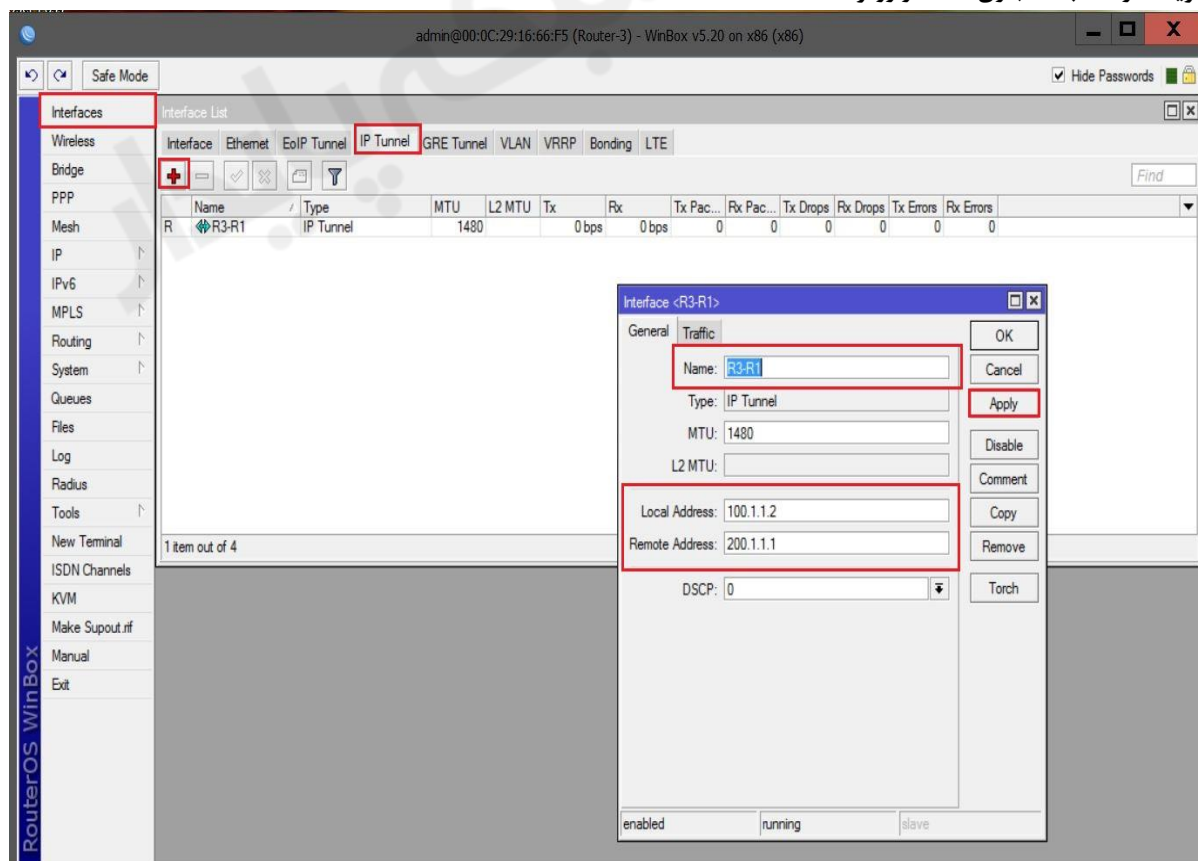
Remote Address : آدرس IP مربوط به روتر مقصد مشخص می شود.

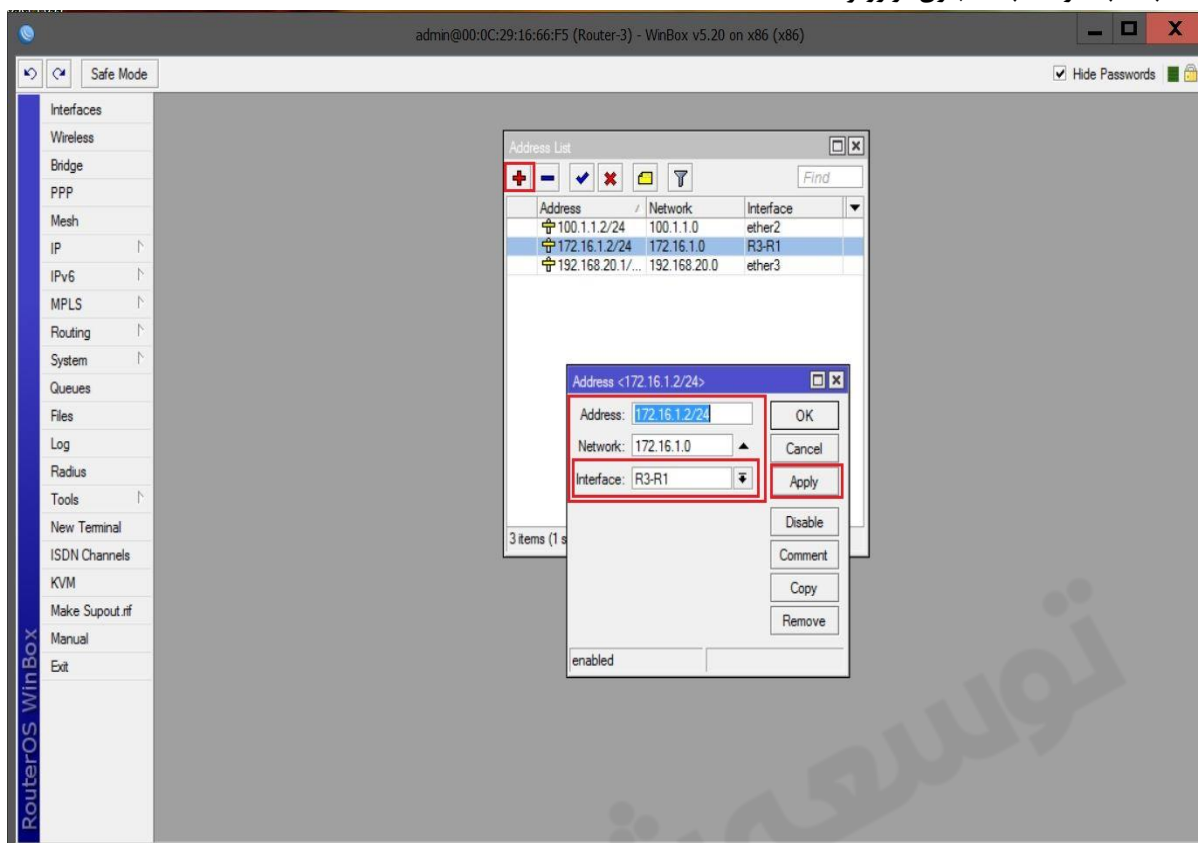
انتساب IP به کارت شبکه مجازی در روتر R1 :

تعریف کارت شبکه مجازی IP/IP در روتر R3 :

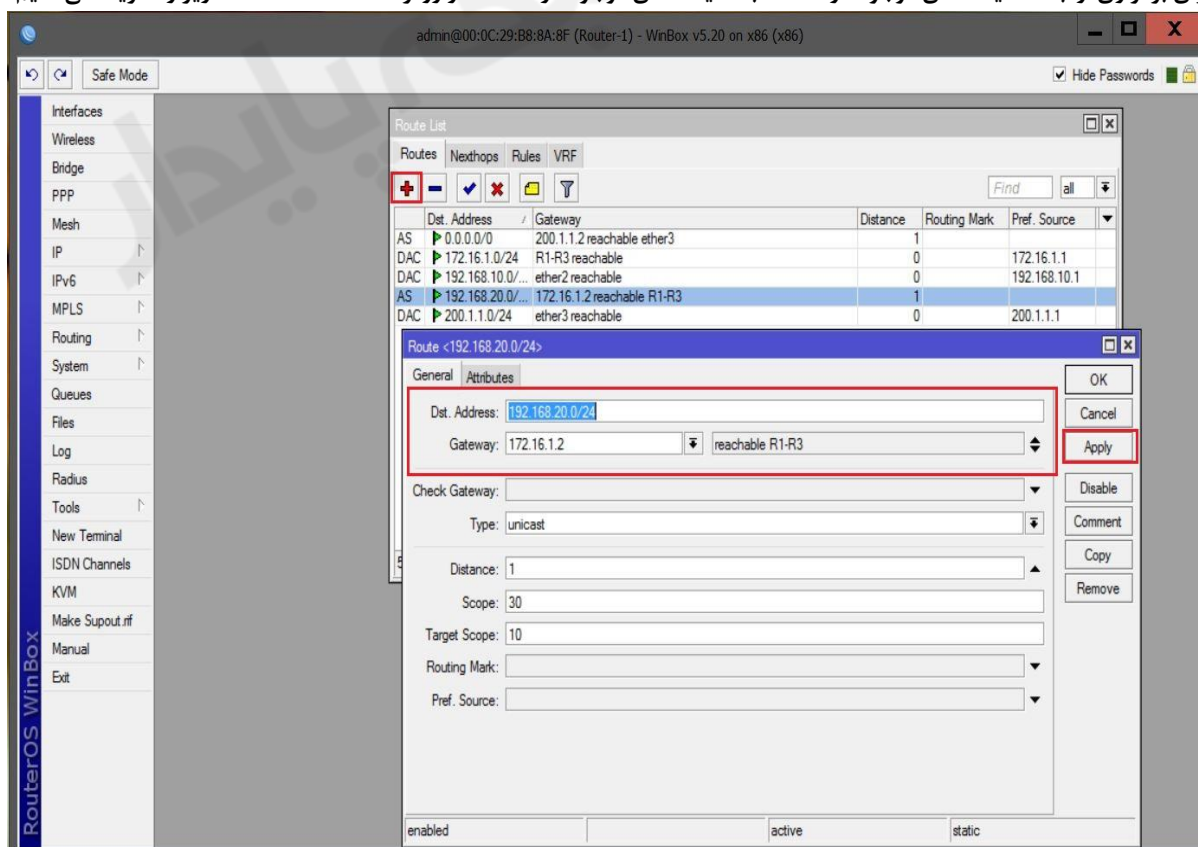

انتساب IP به کارت شبکه مجازی در روتر R3 :

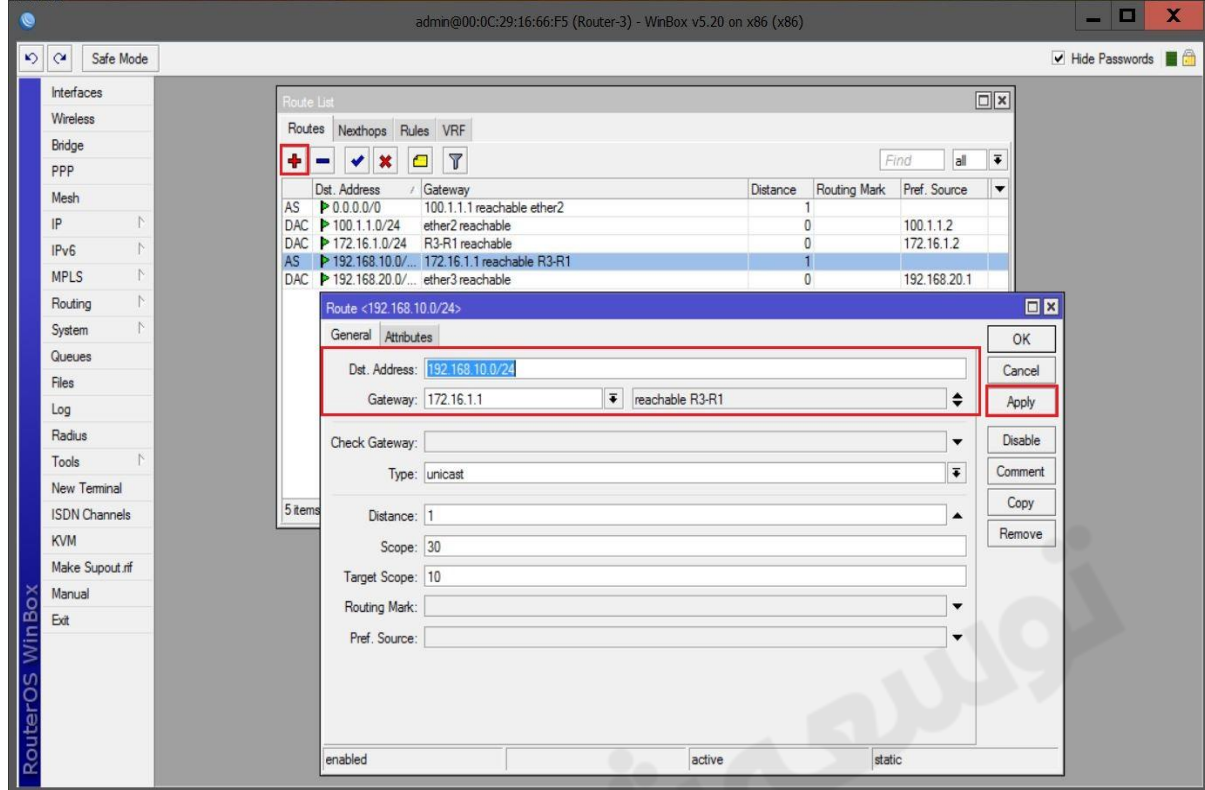
تعریف Static Route در روتر R1 :

برای برقراری ارتباط کلاینت های موجود در Lan-1 با کلاینت های موجود در Lan-2 در روتر R1 ، Static Route زیر را تعریف می کنیم.

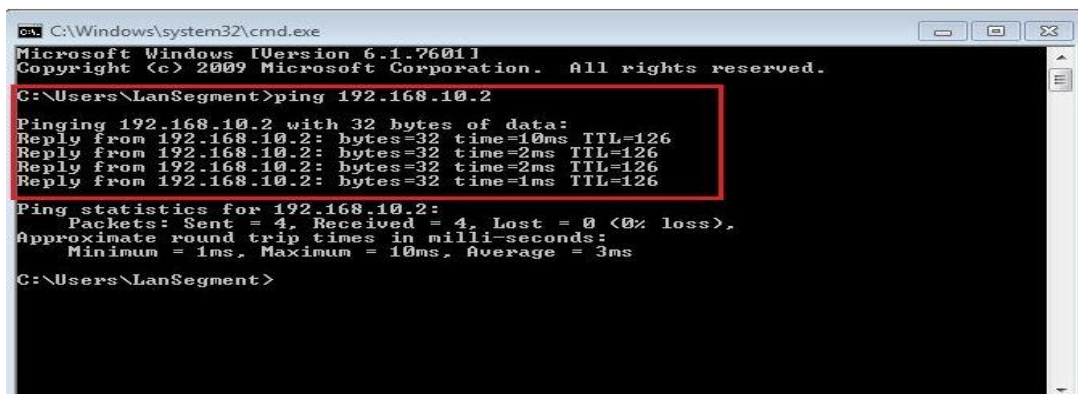
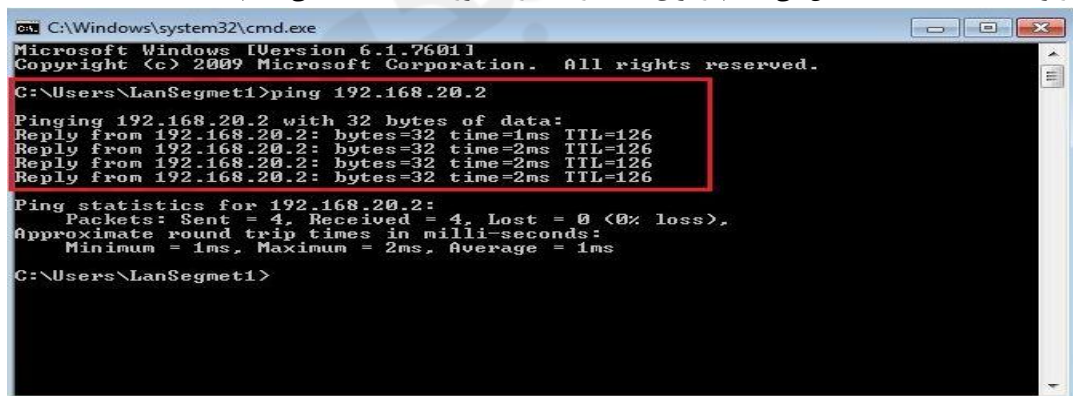
تعریف Static Route در روتر R3 :

برای برقراری ارتباط کلاینت های موجود در Lan-2 با کلاینت های موجود در Lan-1 در روتر R3 ، Static Route زیر را تعریف می کنیم.

تنظیمات کلاینت :

طبق سناریو به کلاینت ها IP اختصاص می دهیم و برای تست ارتباط از دستور Ping استفاده می کنیم.

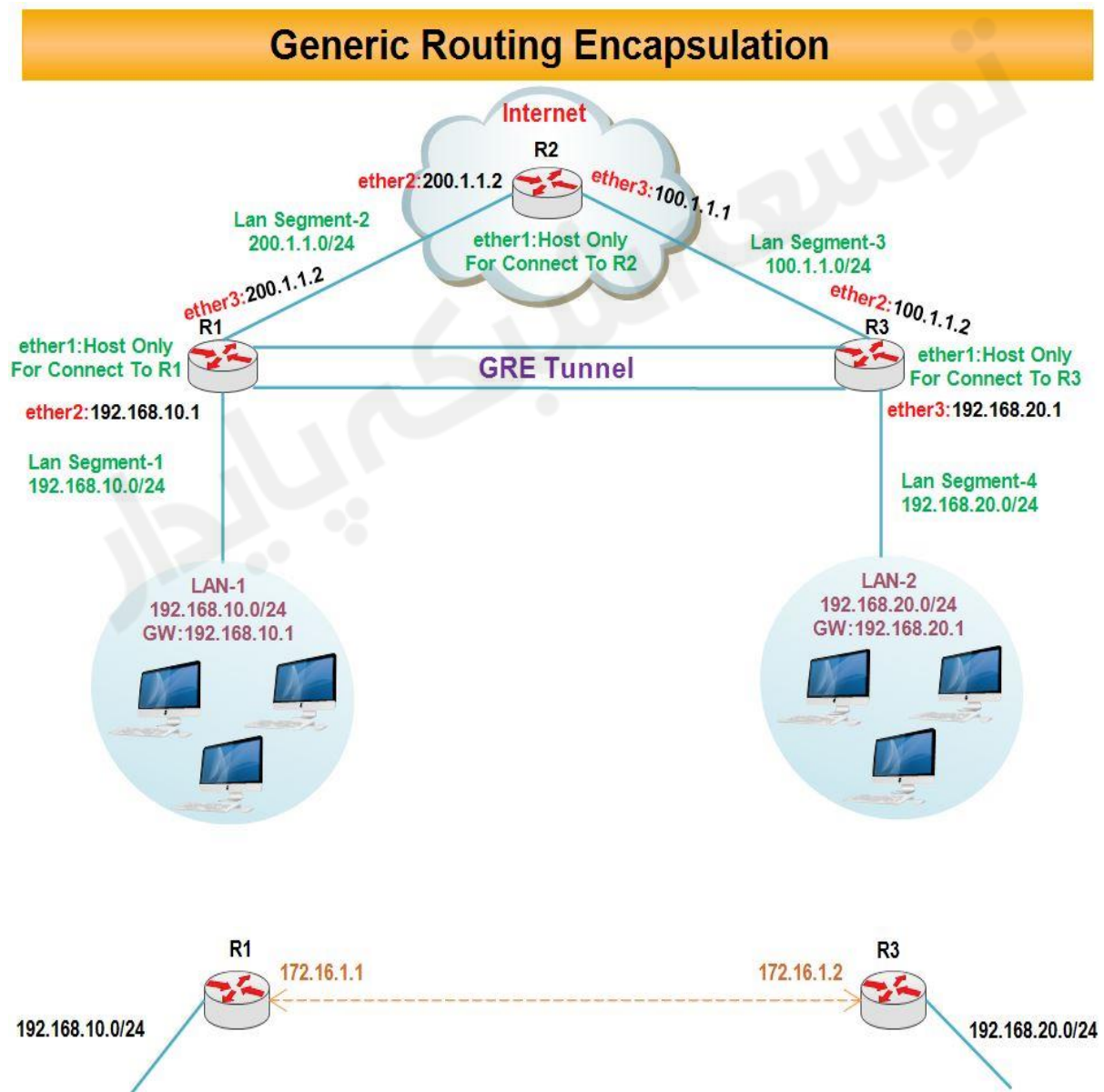
فصل پانزدهم : GRE Tunnel

GRE مخفف کلمه Generic Routing Encapsulation می باشد و یکی دیگر از روش های ارتباطی در شبکه پیکربندی تانل GRE است. GRE پروتکل Tunneling شرکت سیسکو می باشد که میکروتیک نیز از آن استفاده می کند.

Encapsulation در GRE به معنی کپسوله شدن دیتاهاست. در واقع GRE همان IPIP Tunnel است که 4 بایت بیشتر از IPIP به بسته ها (Packet) اضافه می کند.

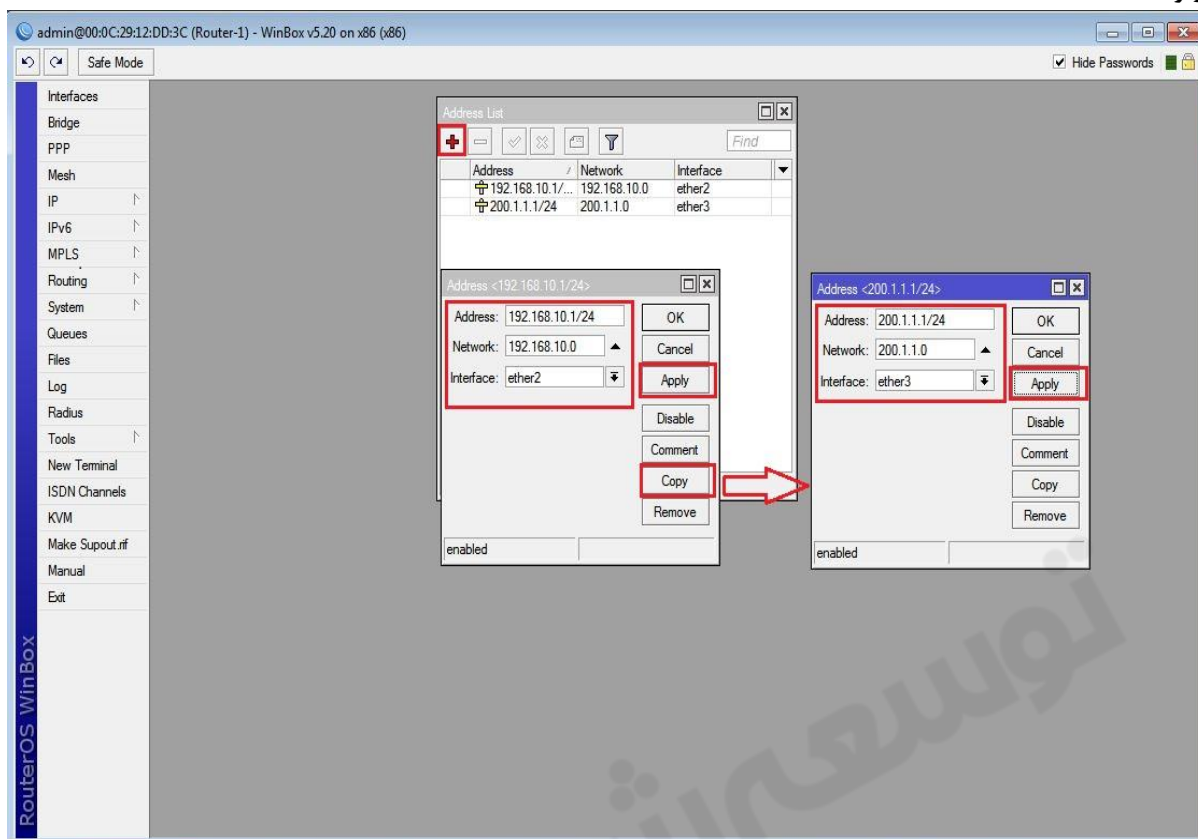
در این نوع تانل هم می بایست در هر دو طرف روتر ها IP روتر مقصد را وارد کنیم تا ارتباط برقرار شود و نهایتا امر اختصاص IP به اینترفیس های ایجاد شده و انجام عملیات Static Route.

سناریو ۱: هدف از بررسی این سناریو، پیاده سازی پروتکل GRE می باشد.

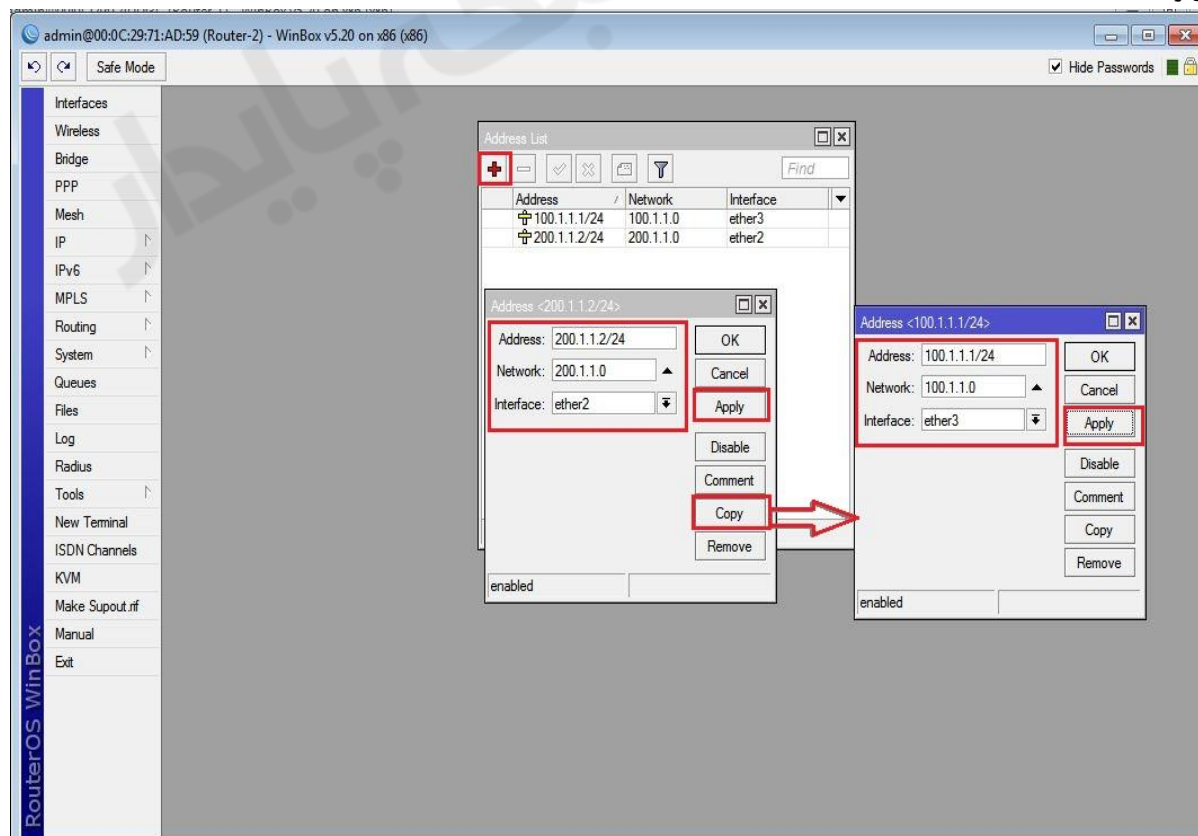

انتساب IP به کارت های شبکه روترها :

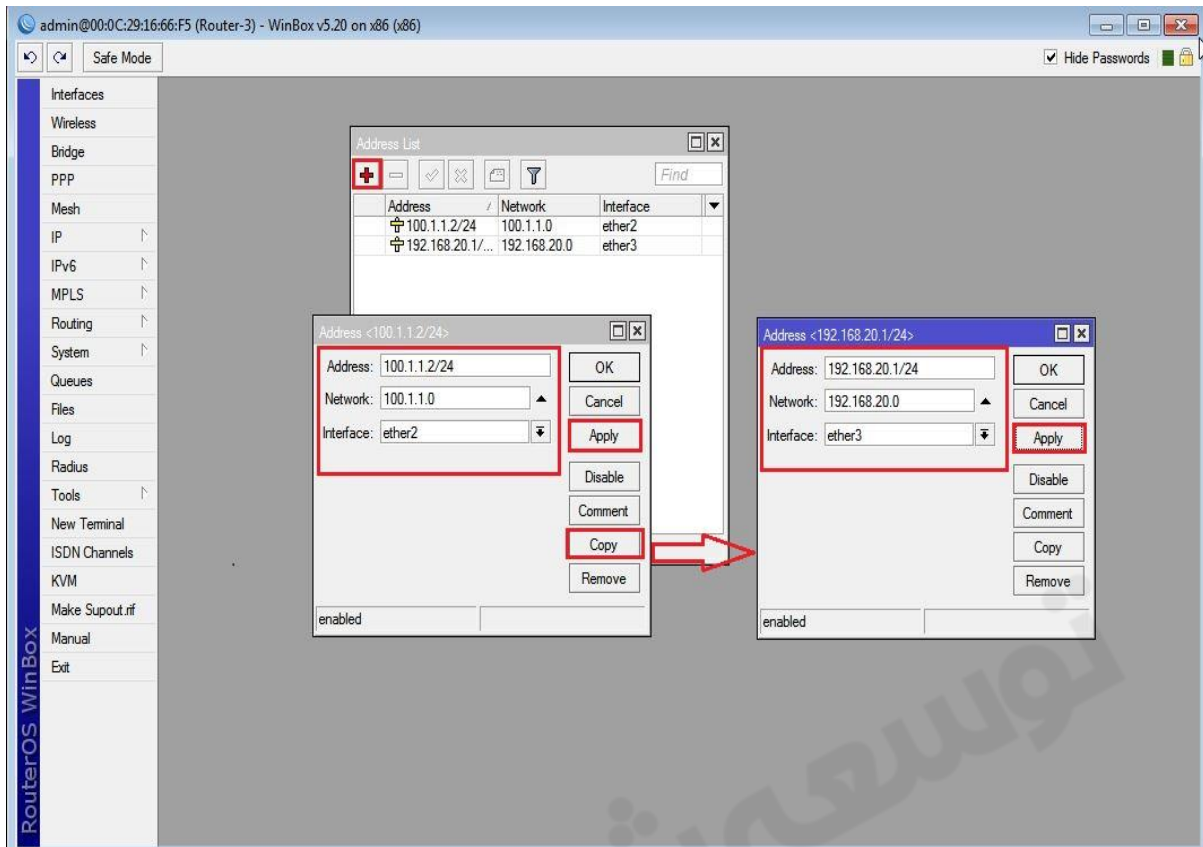
روتر R1 :

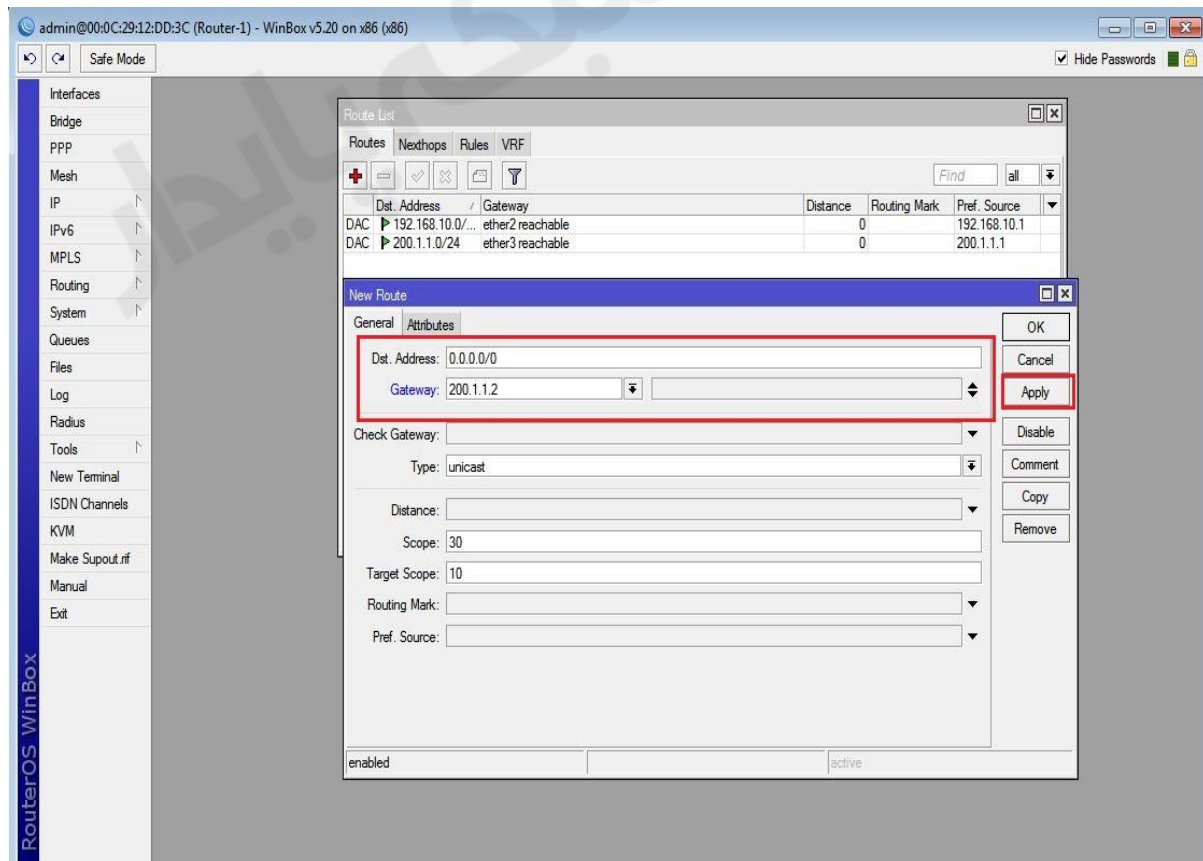
روتر R2 :

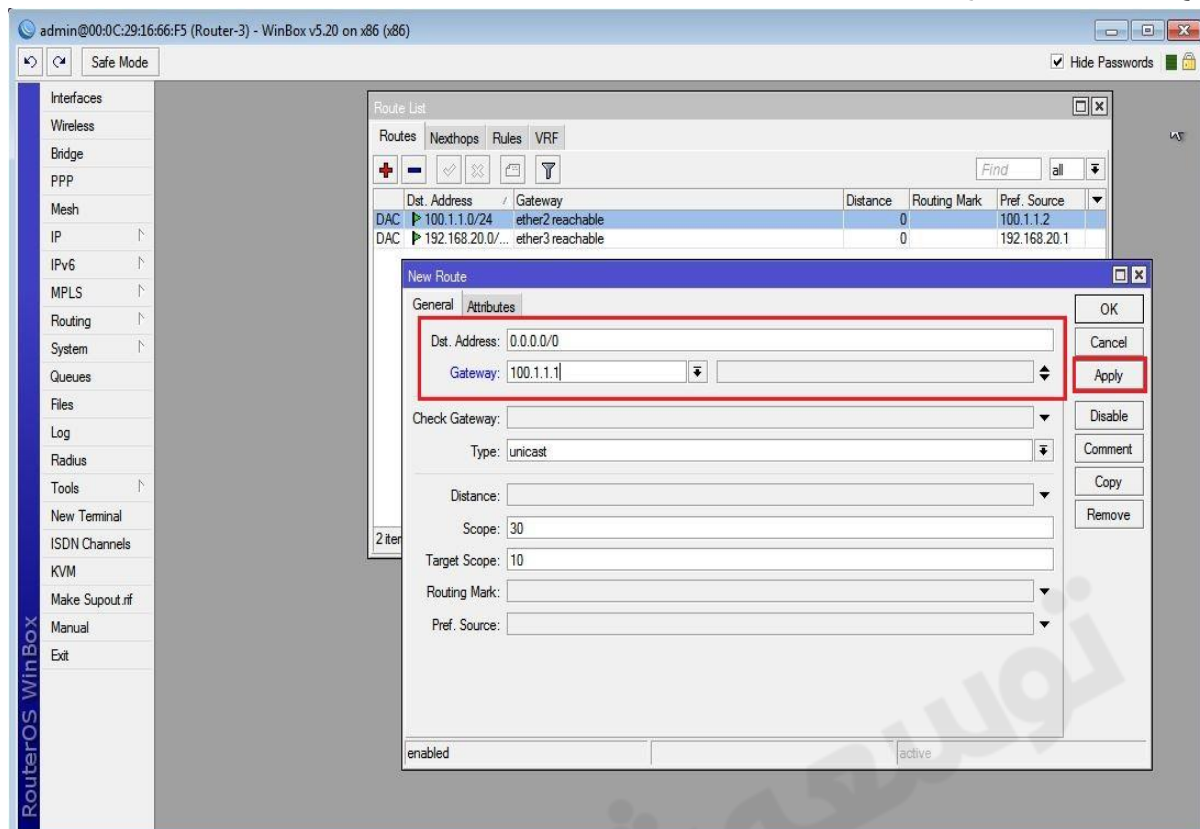
روتر R3:

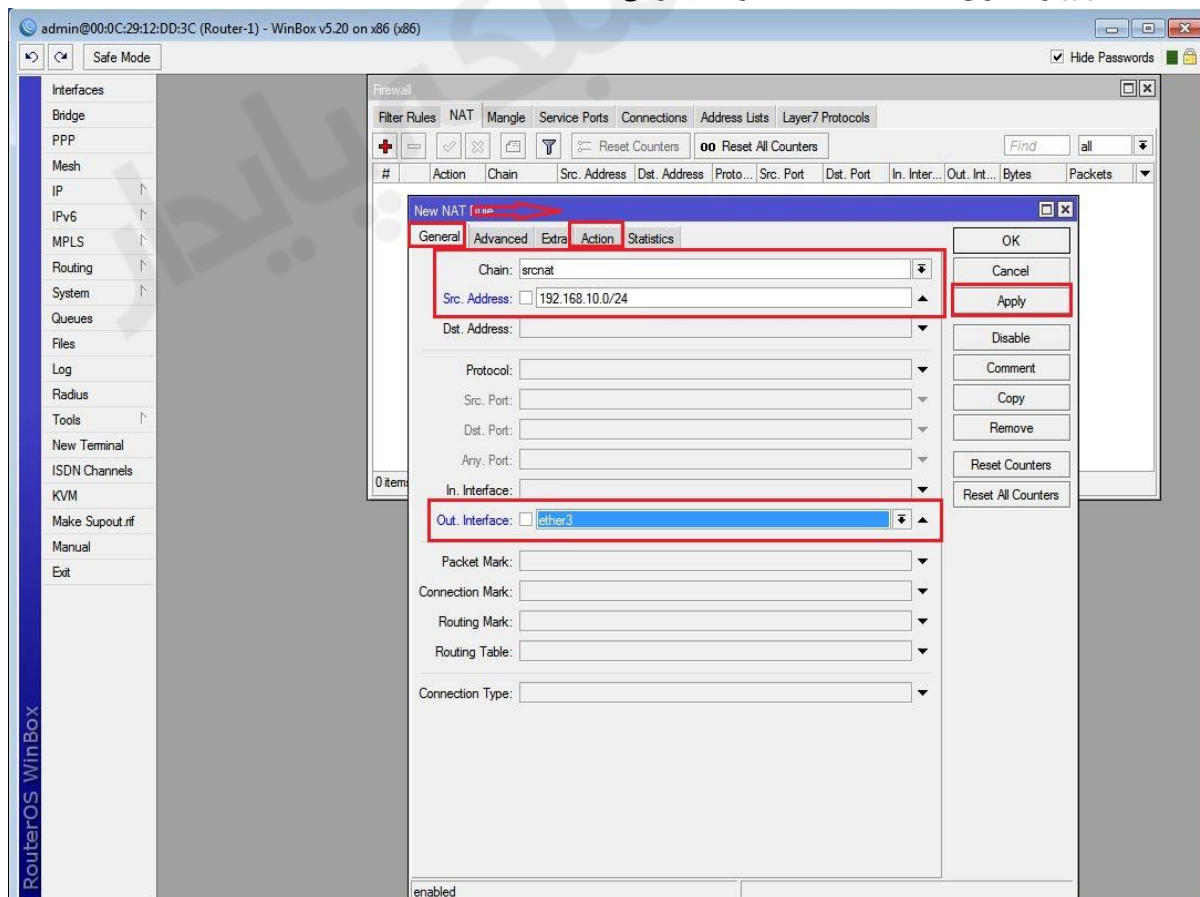
تعریف Default Route در روتر R1:

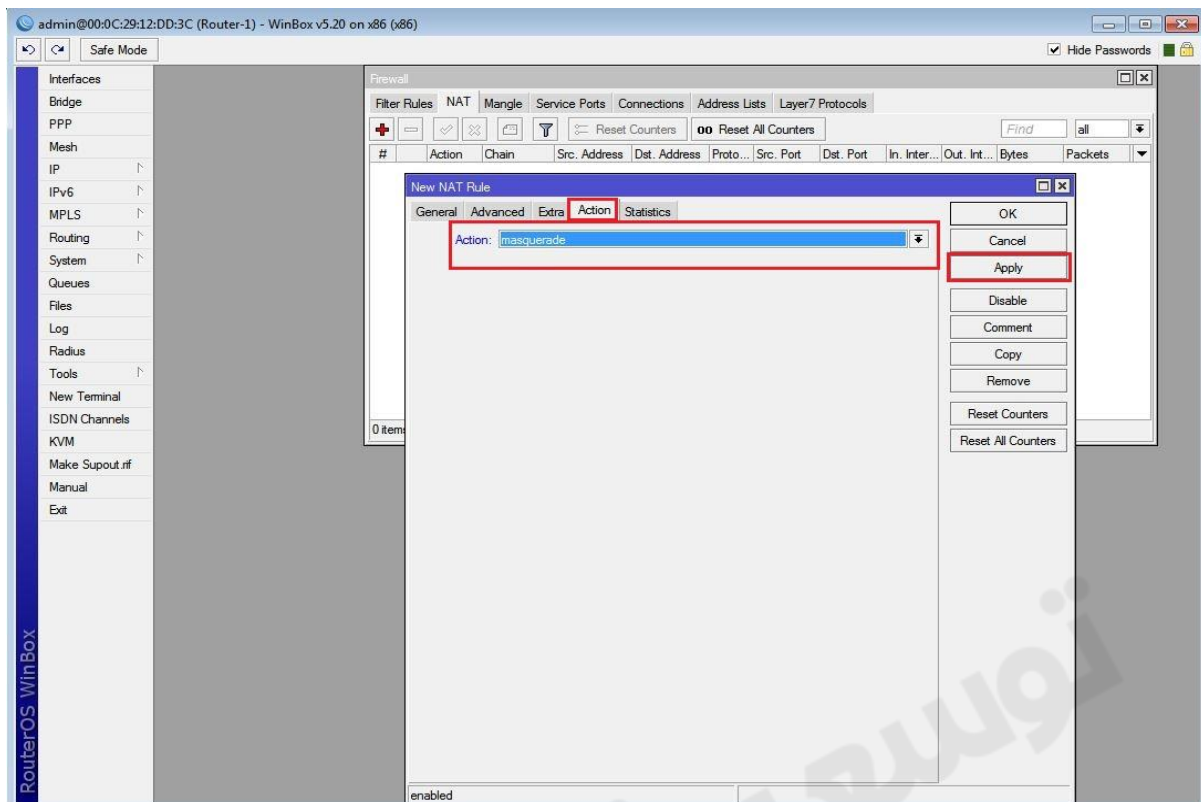

تعریف Default Route در R3 :

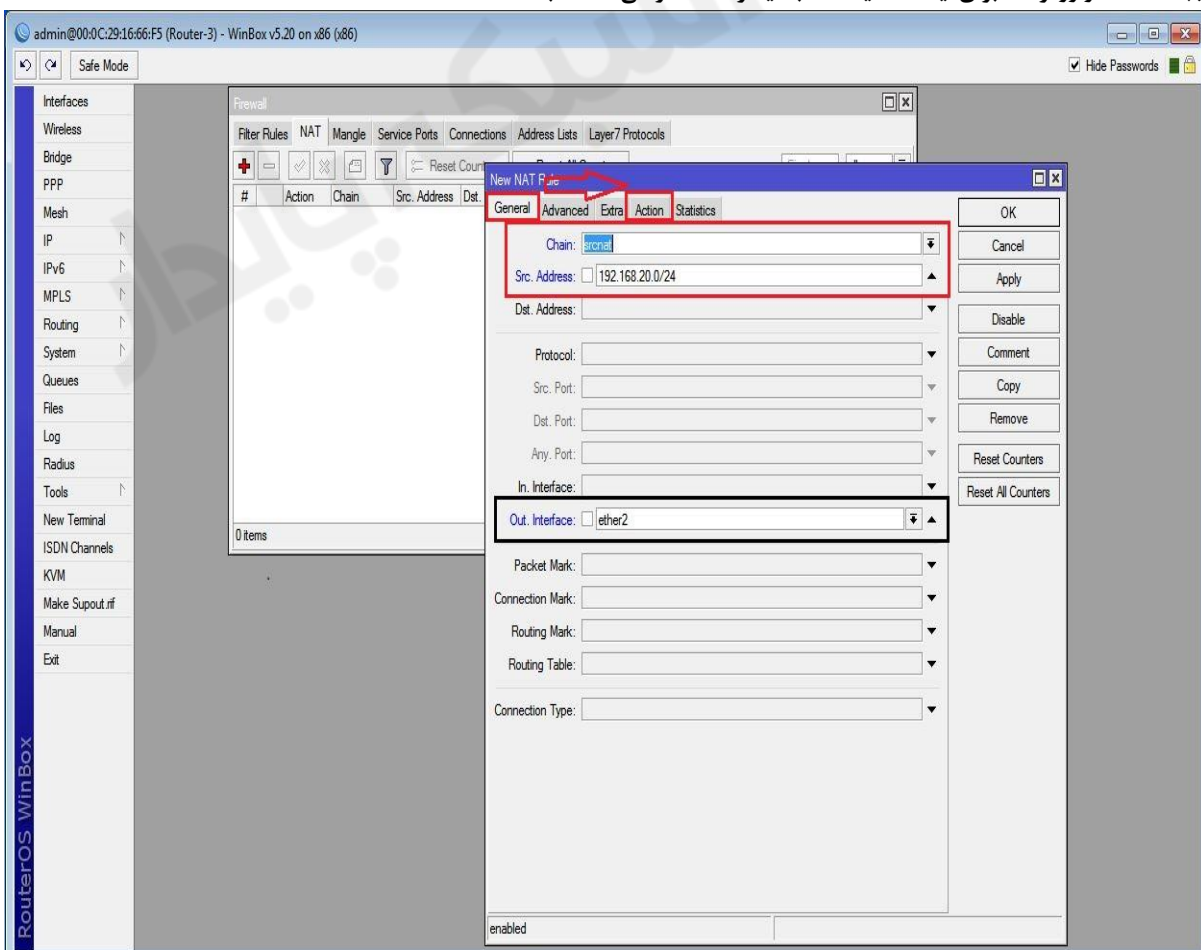

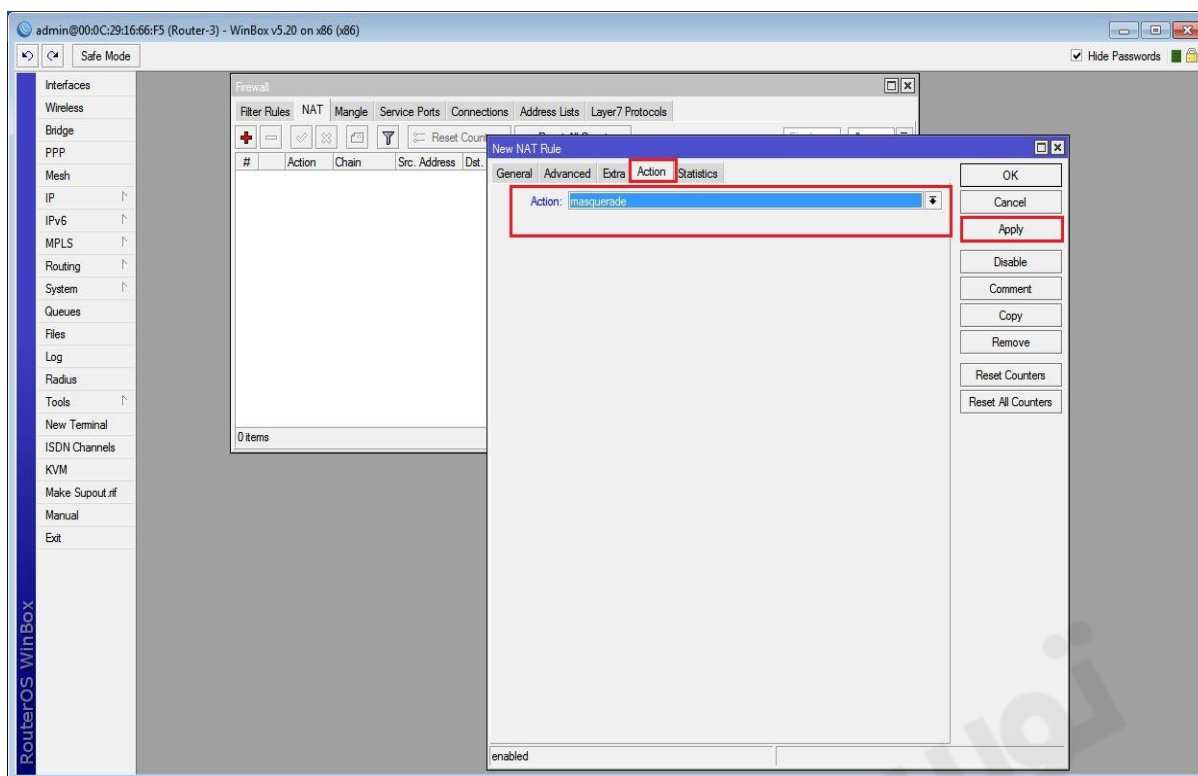
ایجاد Nat در روتر R1 برای اینکه کلاینت ها به اینترنت دسترسی داشته باشند.

ایجاد Nat در روتر R3 برای اینکه کلاینت ها به اینترنت دسترسی داشته باشند.

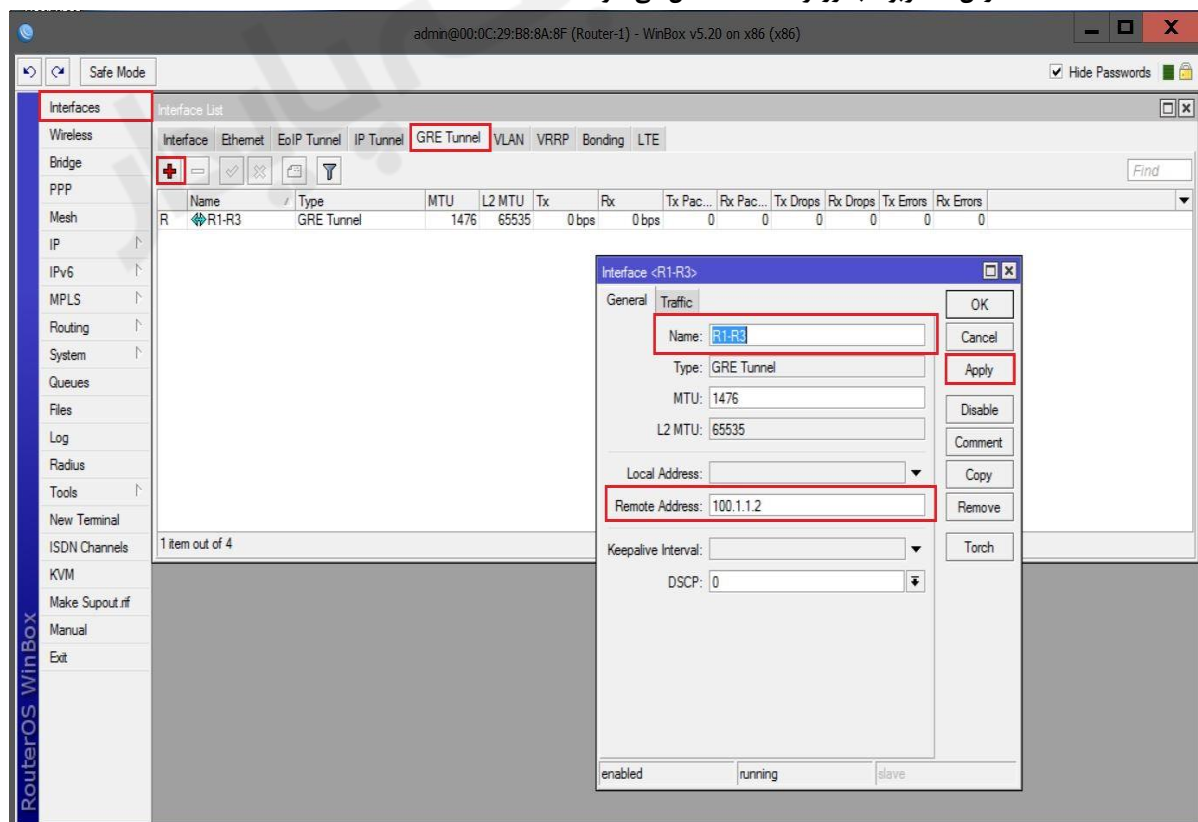

تعریف کارت شبکه مجازی GRE در روتر R1 :

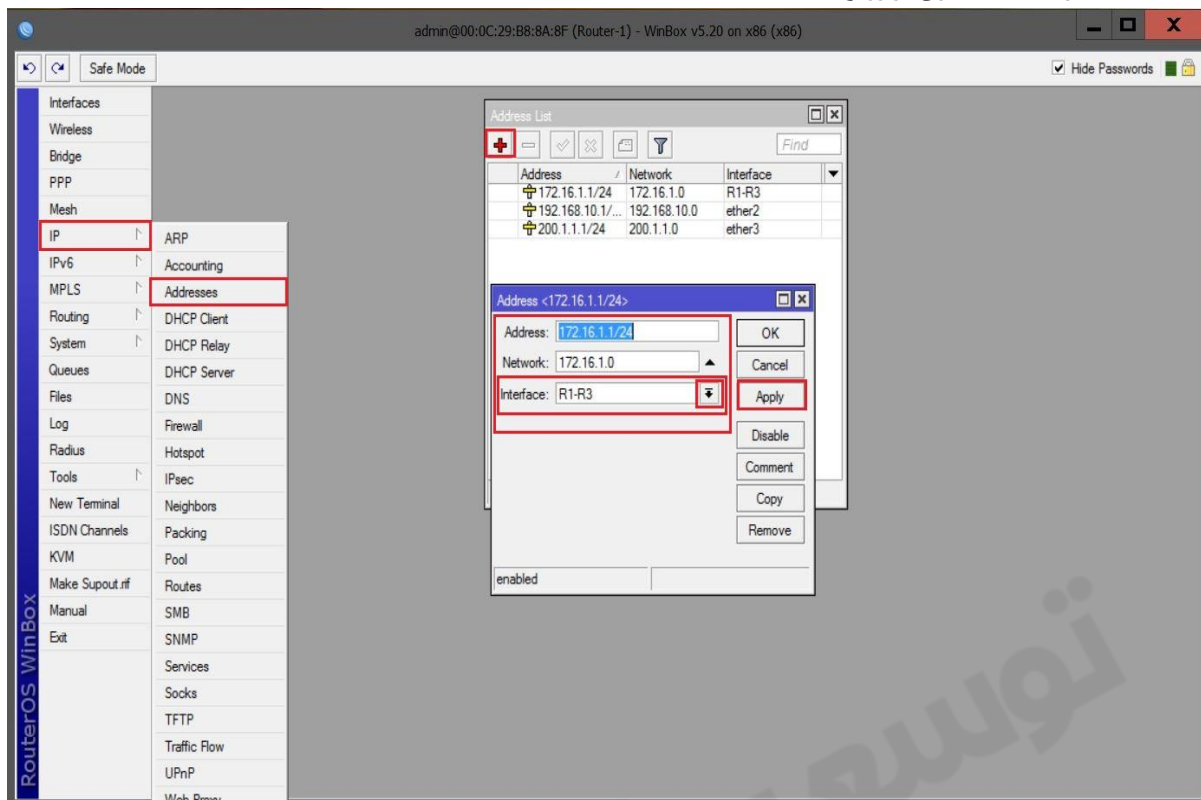
برای اینکار از منوی اصلی بر روی **Interface** کلیک کرده و از پنجره باز شده به تب **GRE Tunnel** رفته بر روی **Add** کلیک می کنیم و تنظیمات زیر را انجام می دهیم :

Name : یک نام برای کارت شبکه مجازی IP/IP انتخاب می کنیم.

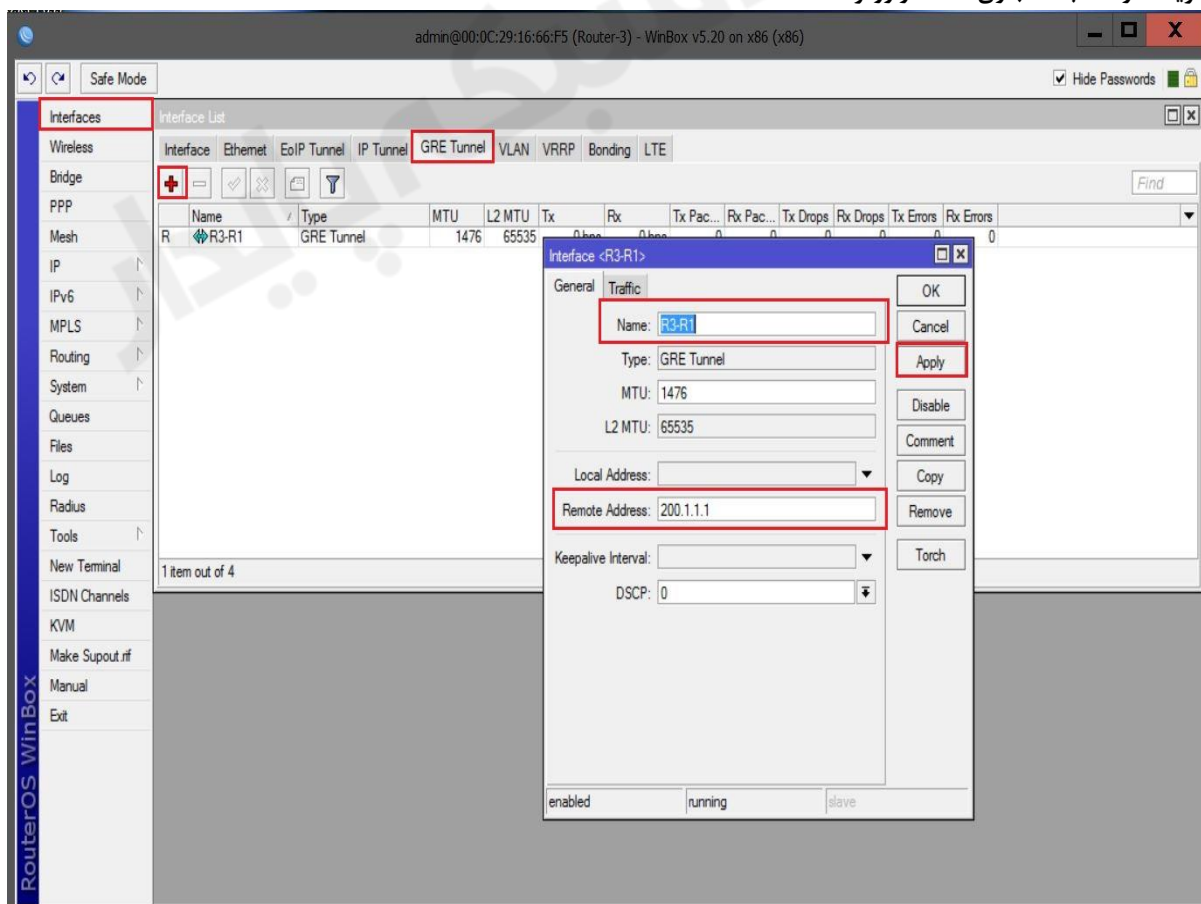
Remote Address : آدرس IP مربوط به روتر مقصد مشخص می شود.

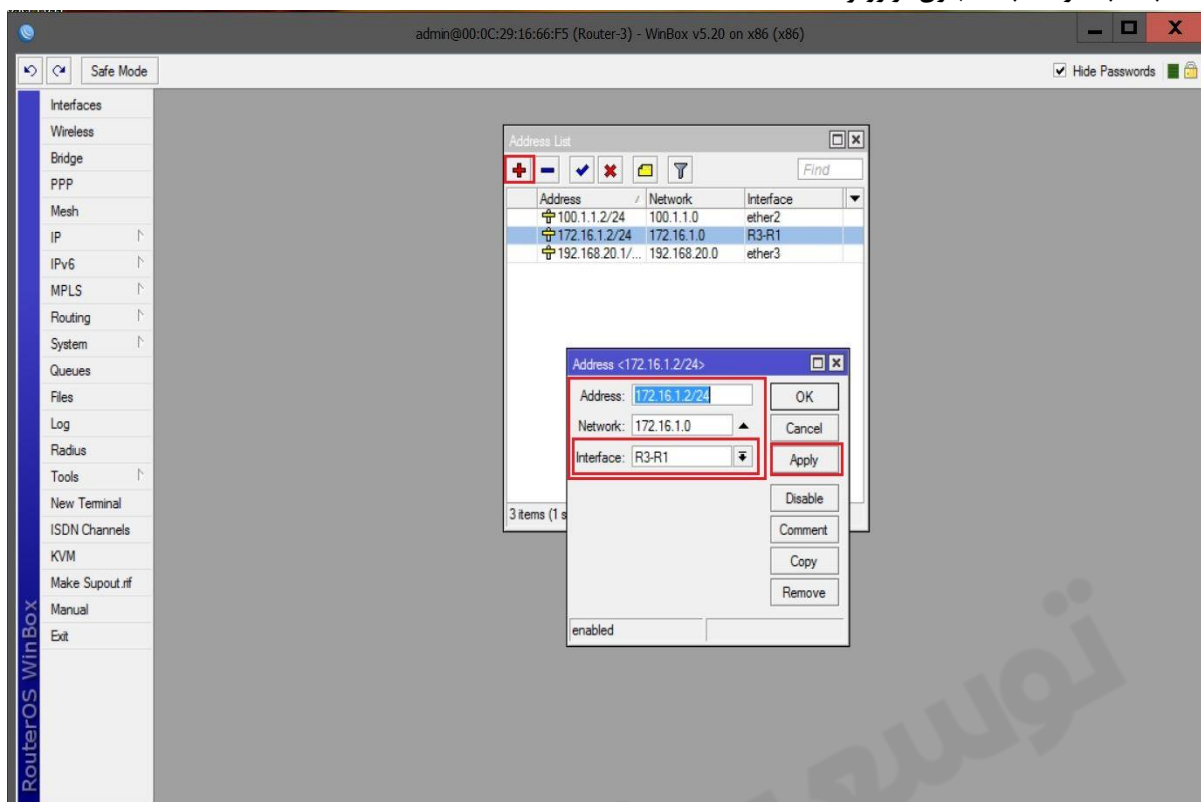
انتساب IP به کارت شبکه مجازی در روتر R1 :

تعریف کارت شبکه مجازی GRE در روتر R3 :

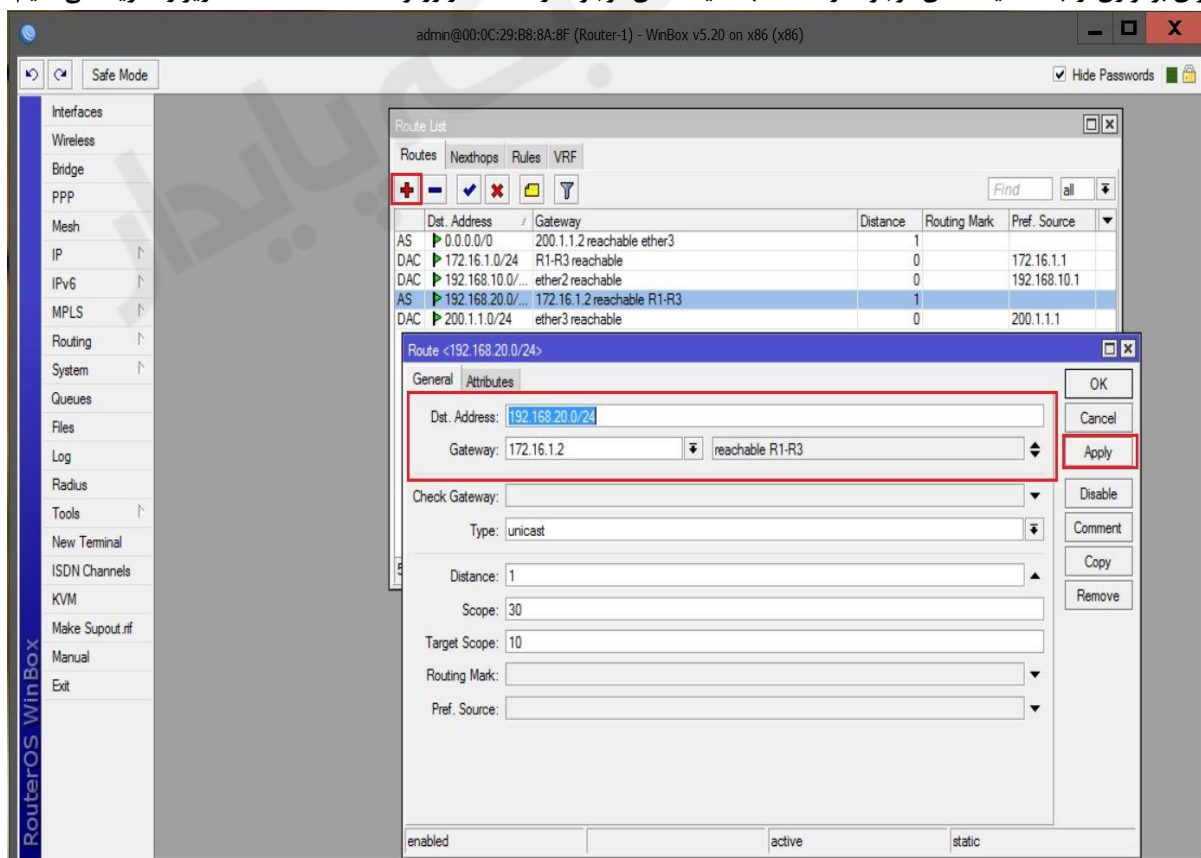

انتساب IP به کارت شبکه مجازی در روتر R3 :

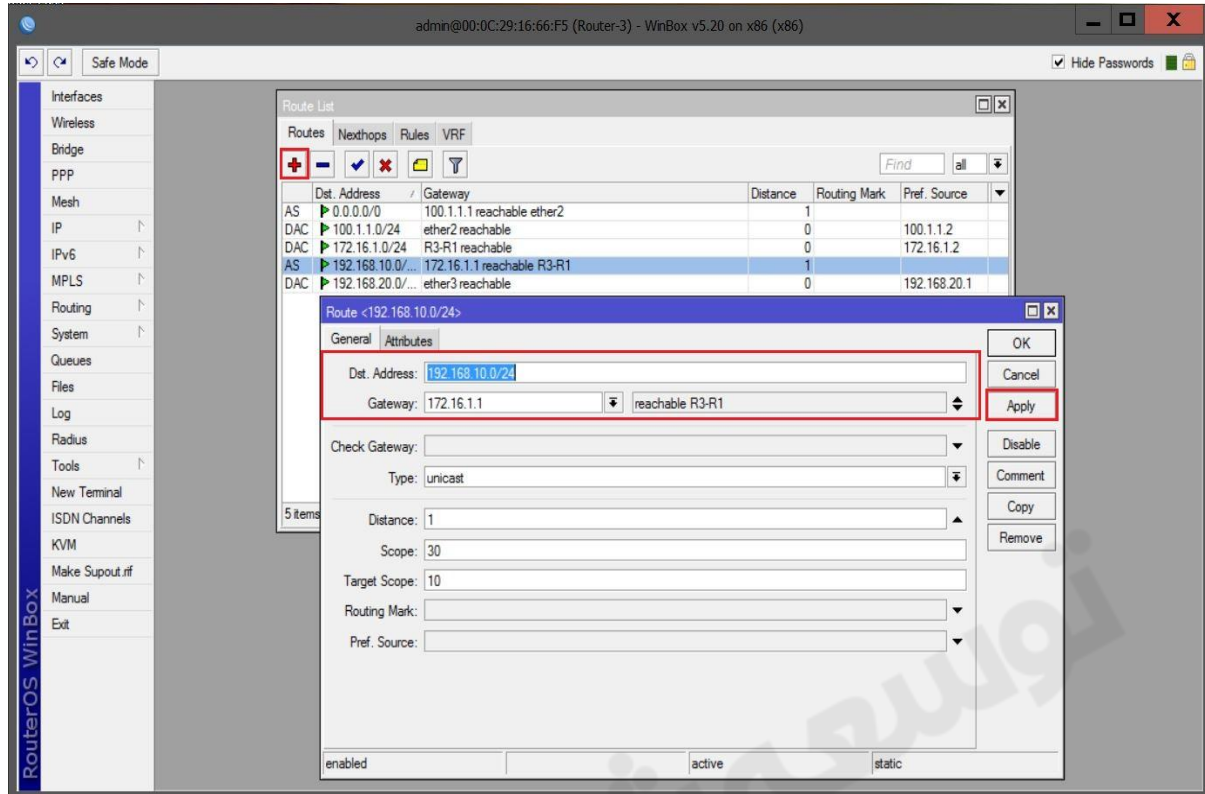
تعریف Static Route در روتر R1 :

برای برقراری ارتباط کلاینت های موجود در Lan-1 با کلاینت های موجود در Lan-2 در روتر R1 ، Static Route زیر را تعریف می کنیم.

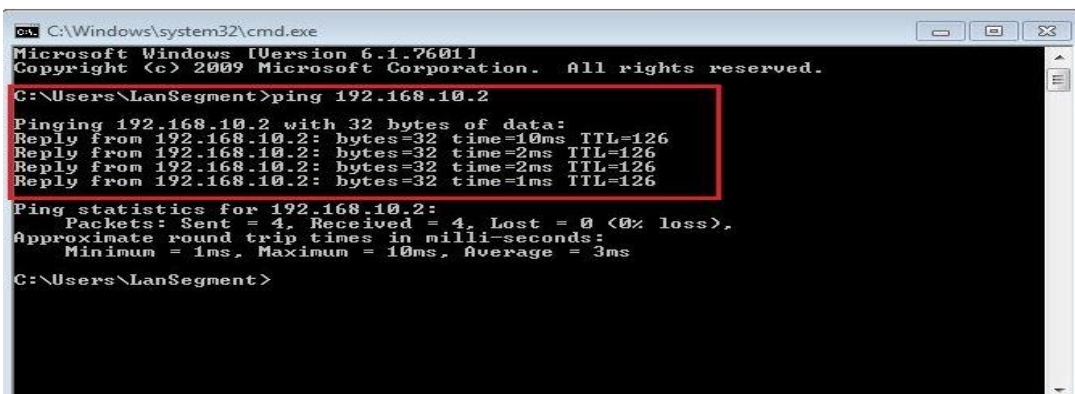
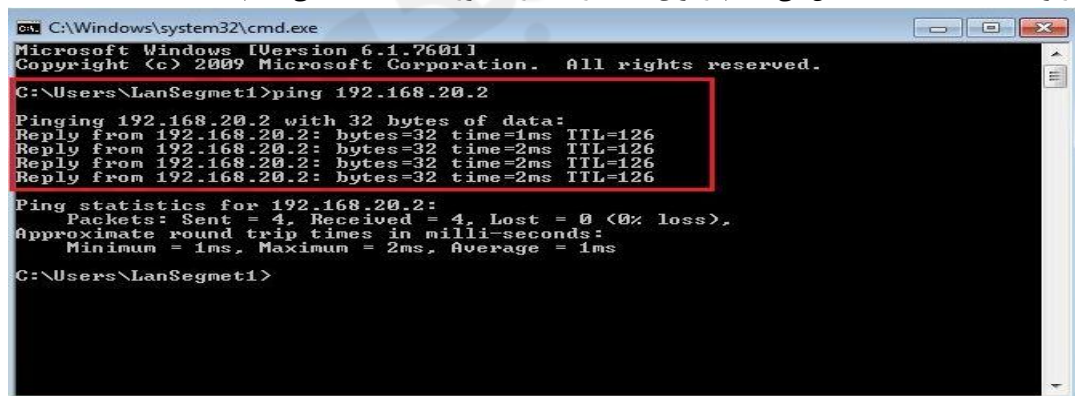
تعریف Static Route در روتر R3 :

برای برقراری ارتباط کلاینت های موجود در Lan-2 با کلاینت های موجود در Lan-1 در روتر R3 ، Static Route زیر را تعریف می کنیم.

تنظیمات کلاینت :

طبق سناریو به کلاینت ها IP اختصاص می دهیم و برای تست ارتباط از دستور Ping استفاده می کنیم.

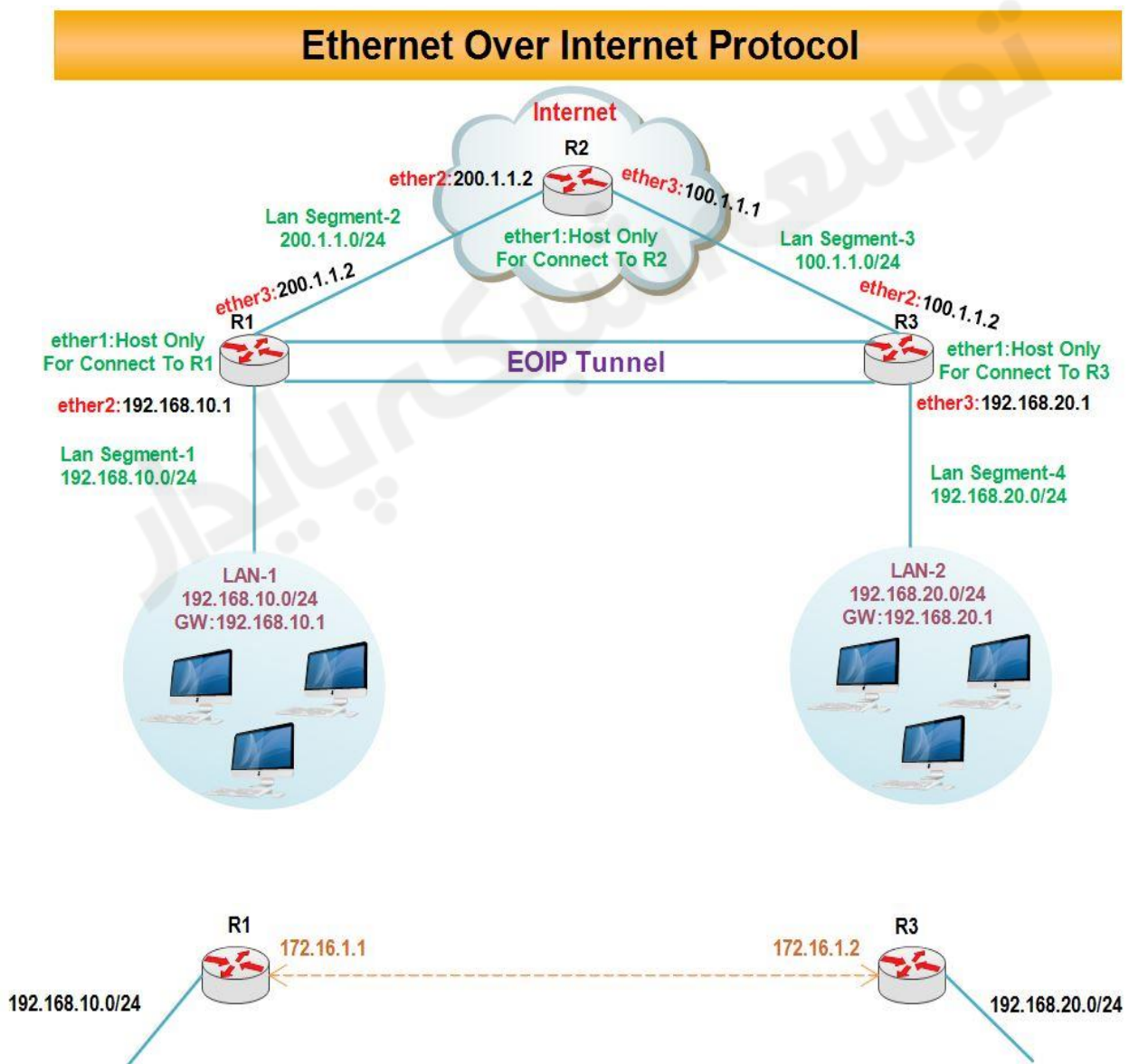
فصل شانزدهم : EOIP Tunnel

EOIP مخفف کلمه Ethernet Over Internet Protocol می باشد که توسط شرکت میکروتیک معرفی شده است. بنابراین Open Standard نیست و در سیستم عامل های دیگر اعم از سیسکو و ویندوز و این مدل تانل وجود ندارد.

EOIP را می توانیم به دو صورت پیاده سازی کنیم : بصورت لایه دو و به صورت لایه سه ، در ادامه به کانفیگ هر دو خواهیم پرداخت.

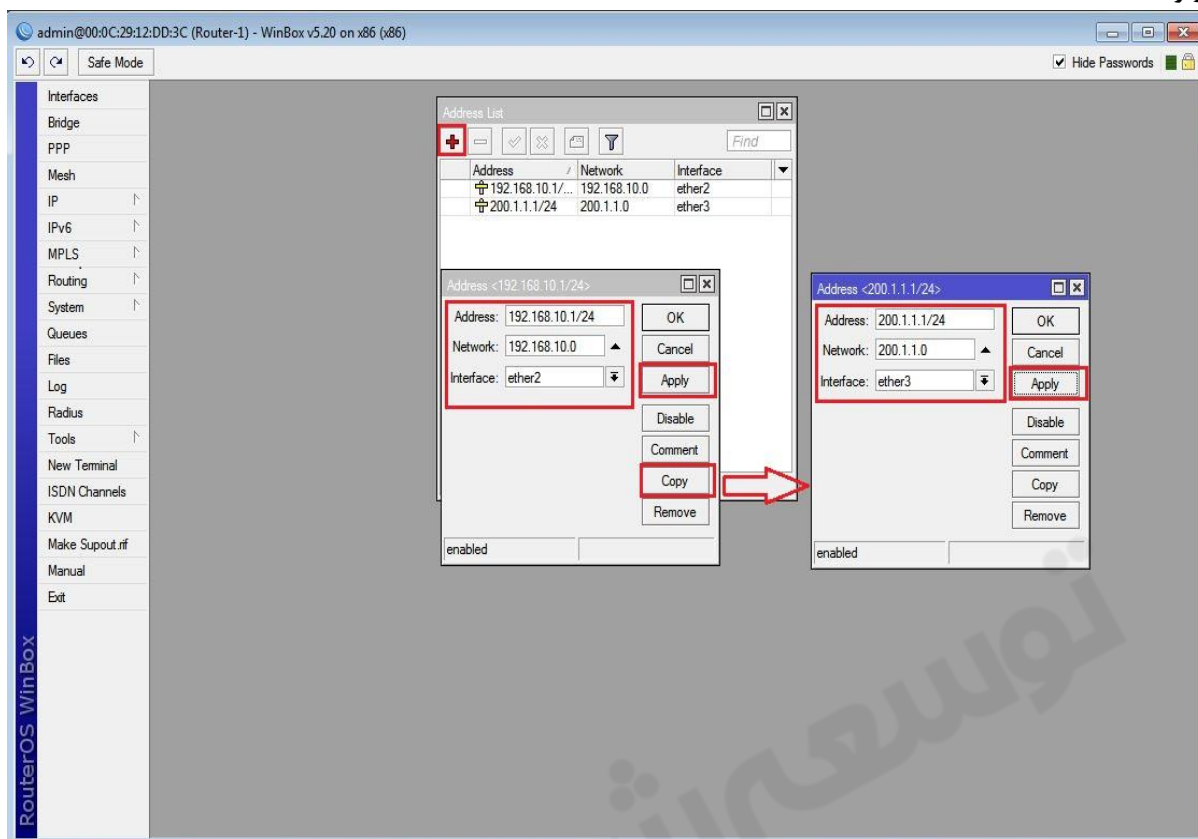
کاربرد EOIP Tunnel زمانی است که بخواهیم دو شبکه را با هم یکپارچه کنیم به طوری که هر شبکه در یک Broadcast Domain باشند و از منابع موجود در هر شبکه ، از راه دور بهره ببریم. در این حالت چنانچه در یکی از شبکه ها یک DHCP سرور وجود داشته باشد شبکه دیگر که با استفاده از این پروتکل به آن متصل شده است می تواند از آن سرور ، سرویس بگیرد. برای استفاده از EOIP باید روترهای میکروتیک به یکدیگر Tunnel بزنند . این Tunnel بر روی بستر اینترنت برقرار می شود و سپس با استفاده از Bridge بین Tunnel برقرار شده و کارت شبکه روتر که به سمت شبکه داخلی است ارتباط برقرار می کنیم.

سناریو ۱ : هدف از بررسی این سناریو ، پیاده سازی پروتکل EOIP بصورت لایه ۳ می باشد.

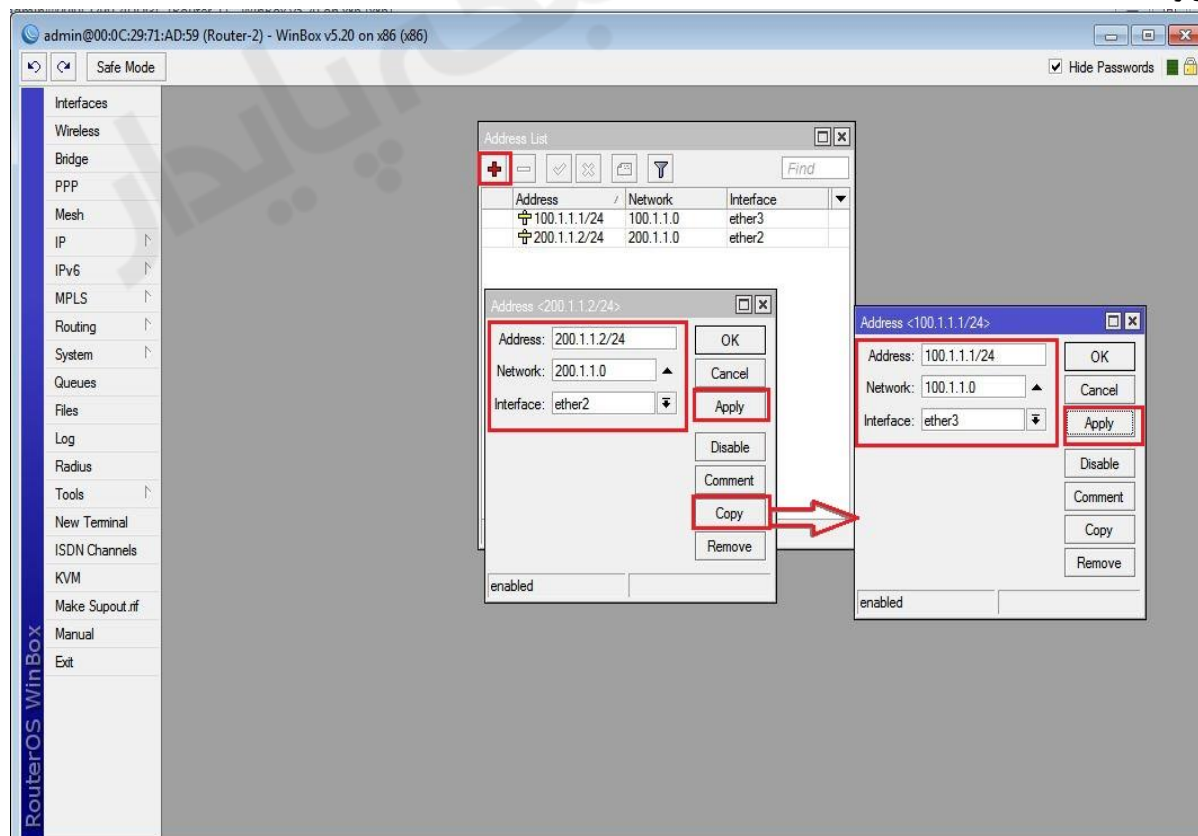

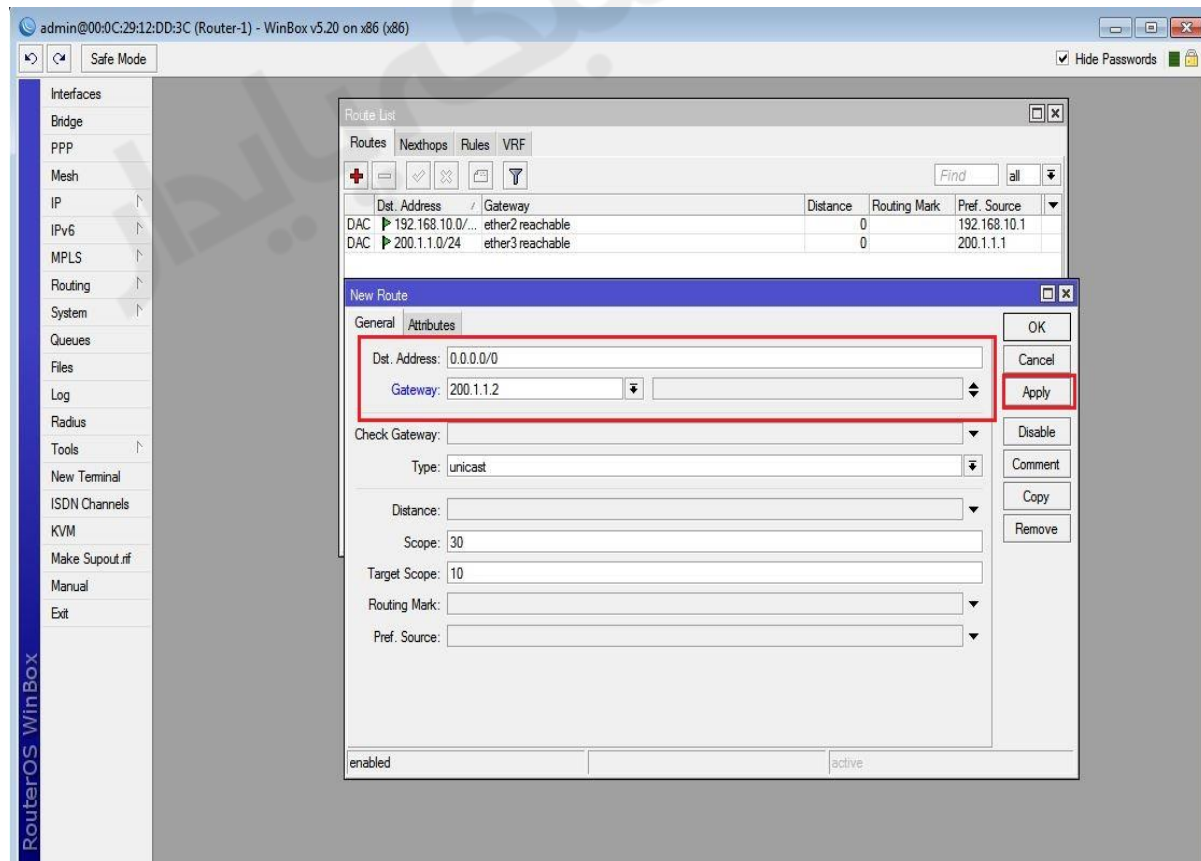
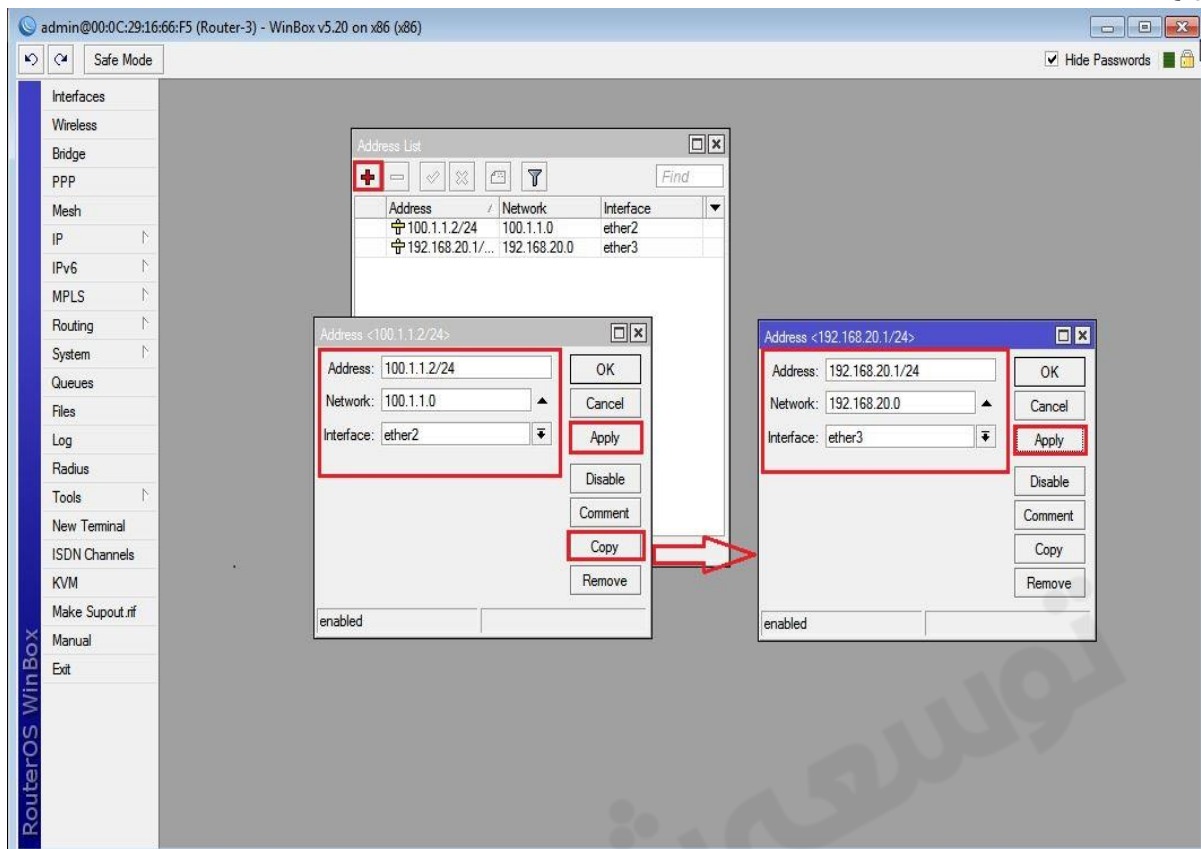
انتساب IP به کارت های شبکه روترها :

روتر R1 :

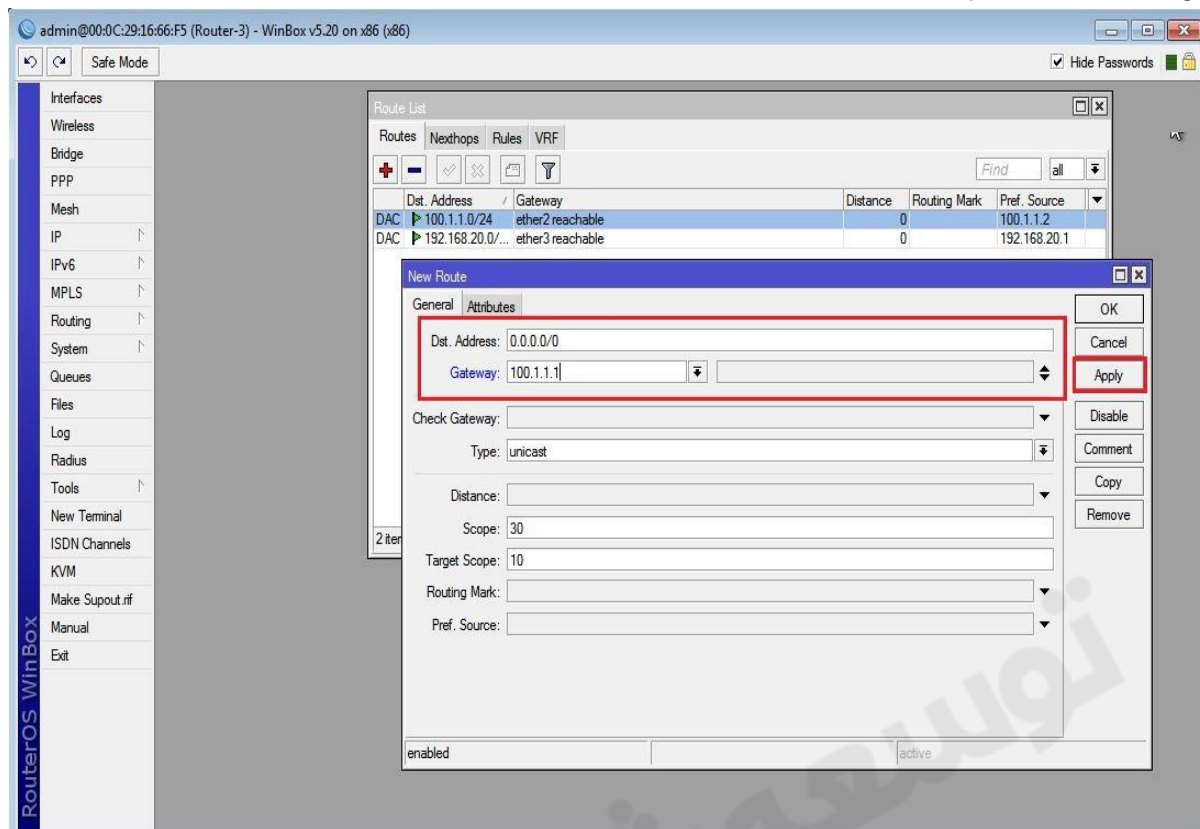

روتر R2 :

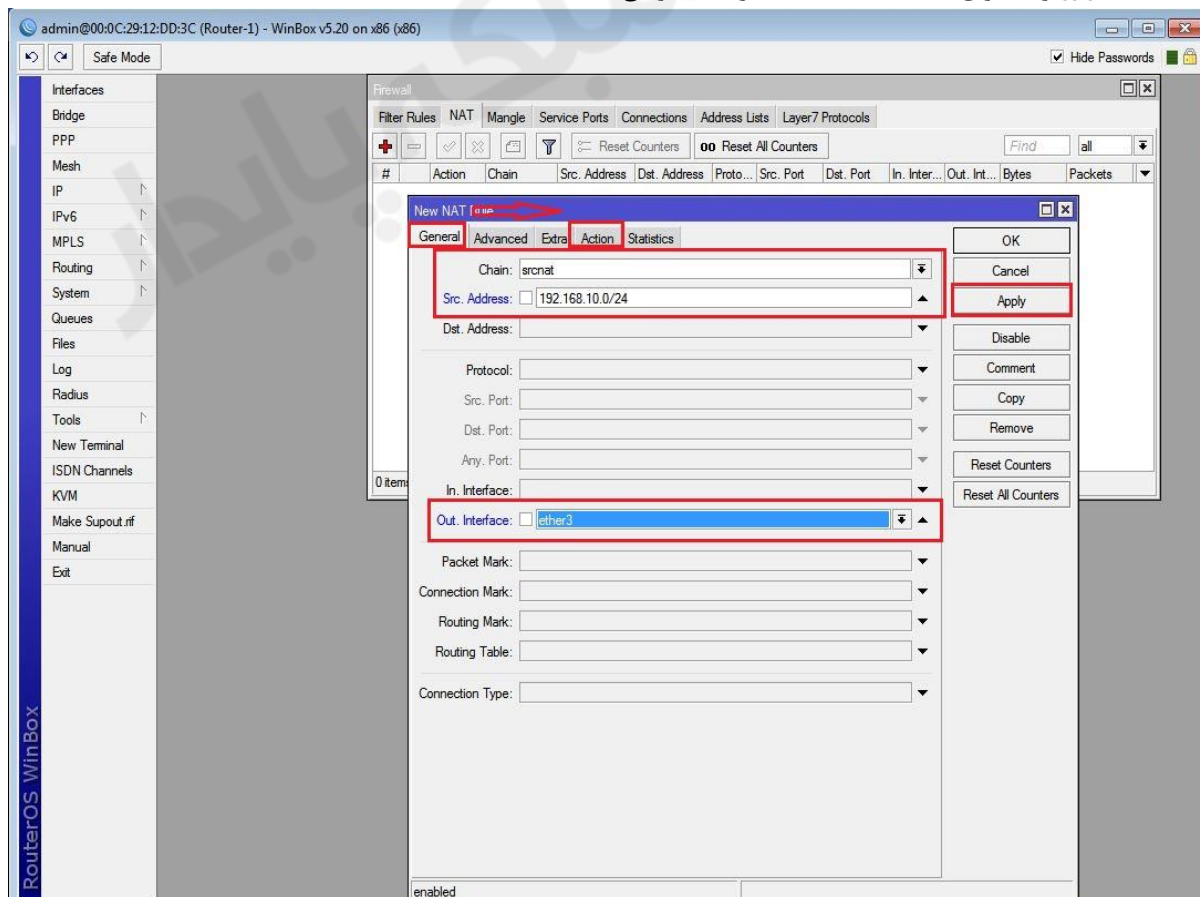

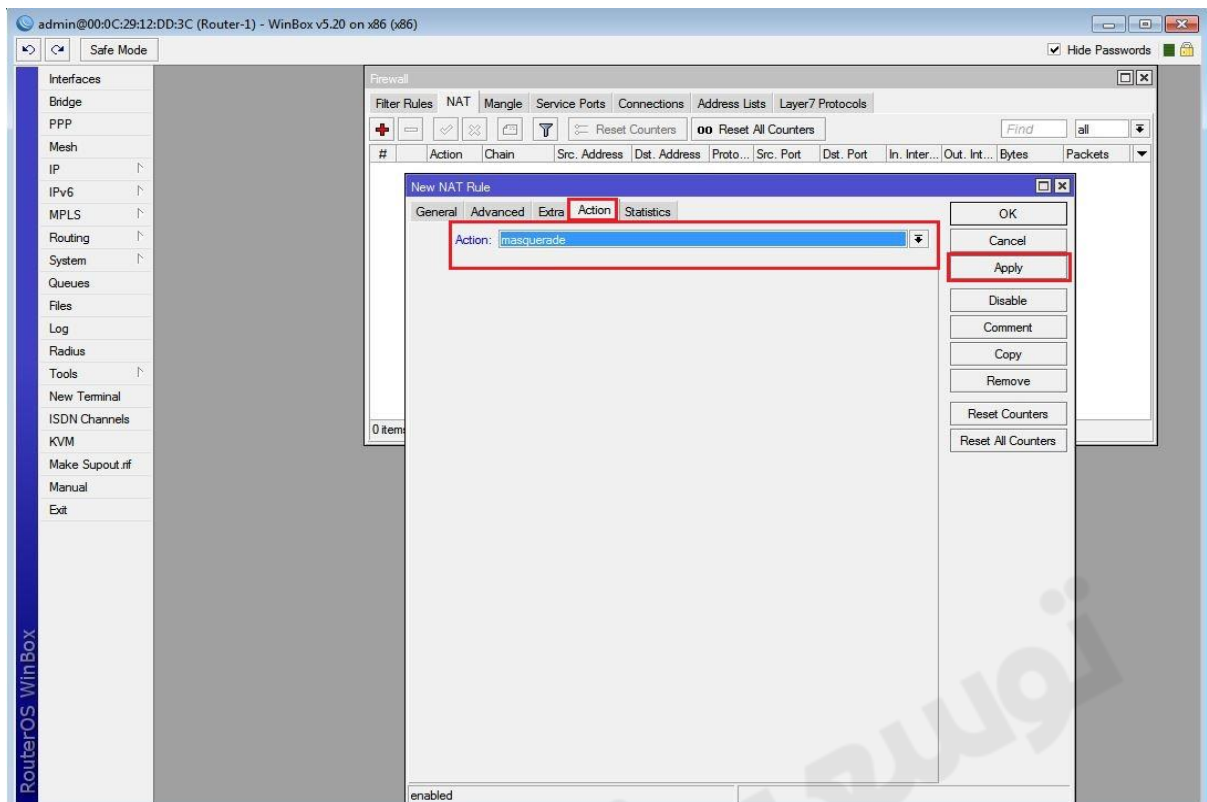

تعریف Default Route در R3 :

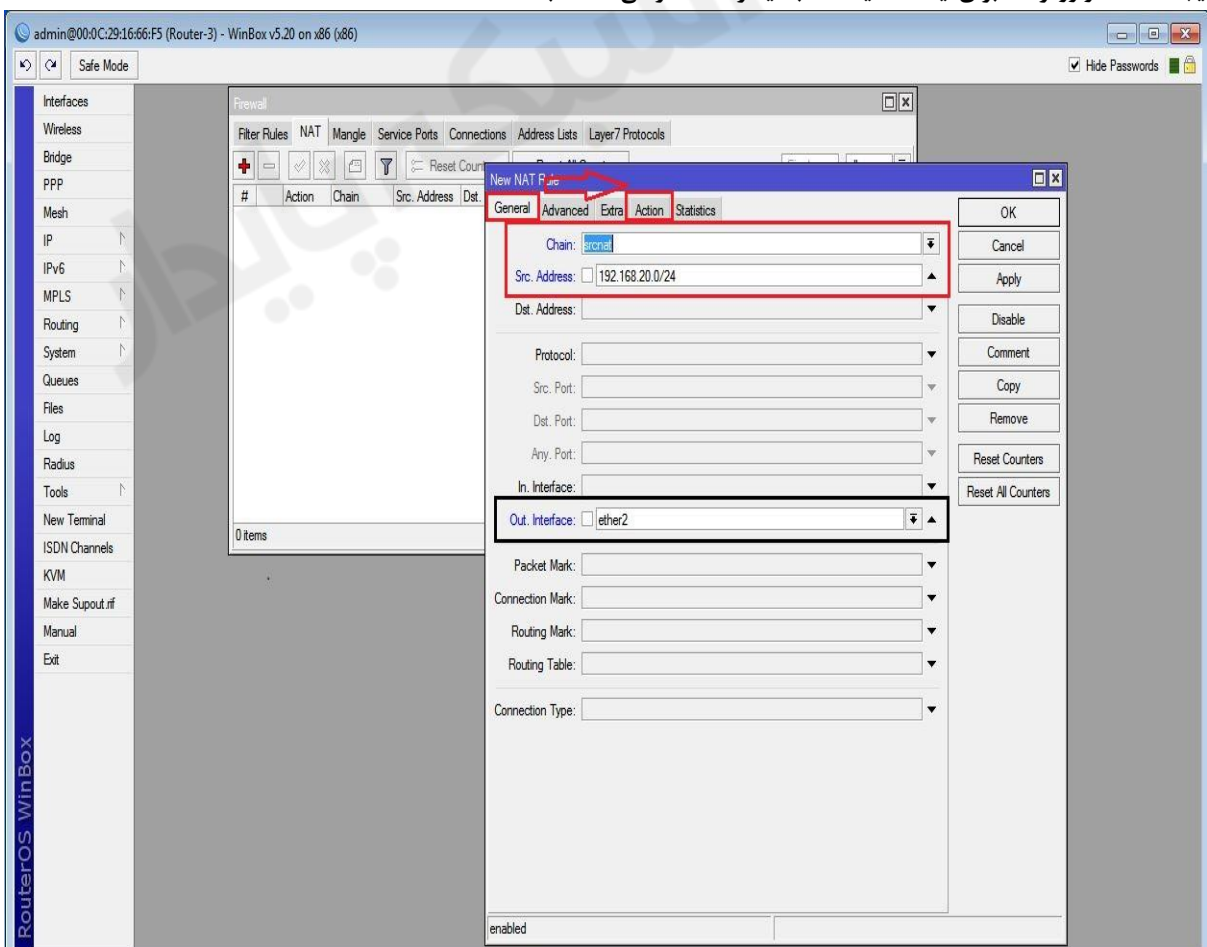

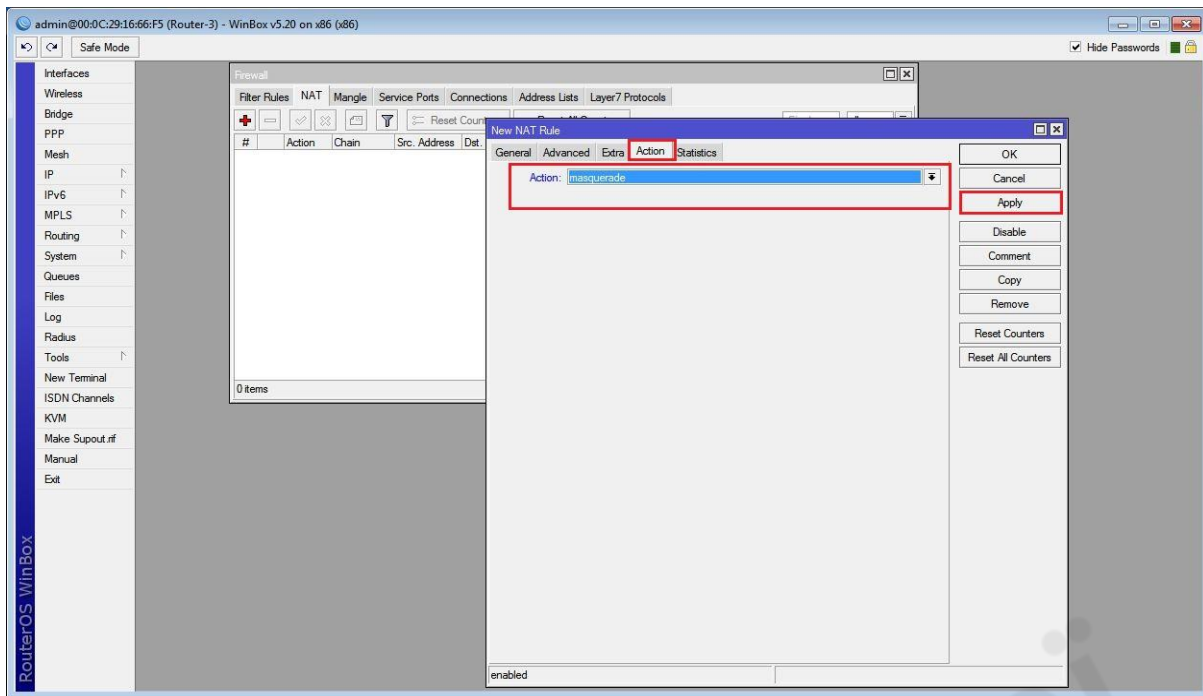
ایجاد Nat در روتر R1 برای اینکه کلاینت ها به اینترنت دسترسی داشته باشند.

ایجاد Nat در روتر R3 برای اینکه کلاینت ها به اینترنت دسترسی داشته باشند.

تعریف کارت شبکه مجازی EOIP در روتر R1 :

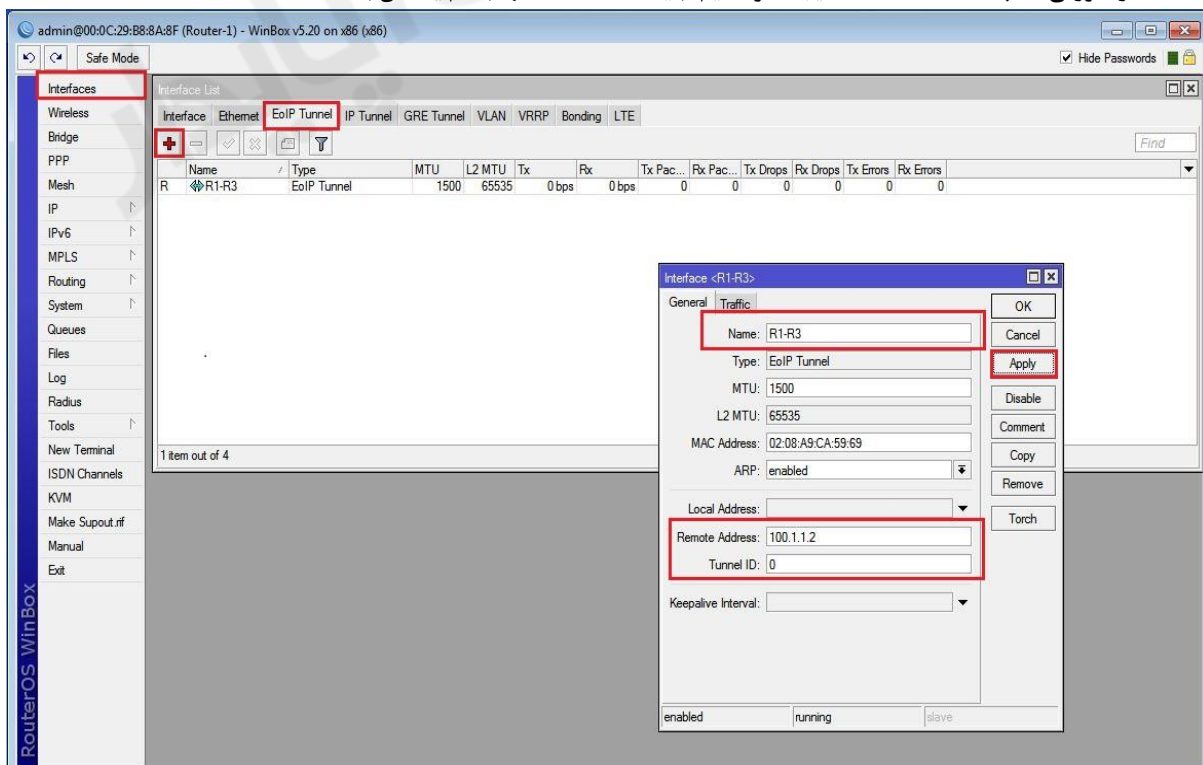
برای اینکار از منوی اصلی بروی **Interface** کلیک کرده و از پنجره باز شده به تب **EOIP Tunnel** رفته بر روی **Add** کلیک می کنیم و تنظیمات زیر را انجام می دهیم :

Name : یک نام برای کارت شبکه مجازی **IPIP** انتخاب می کنیم.

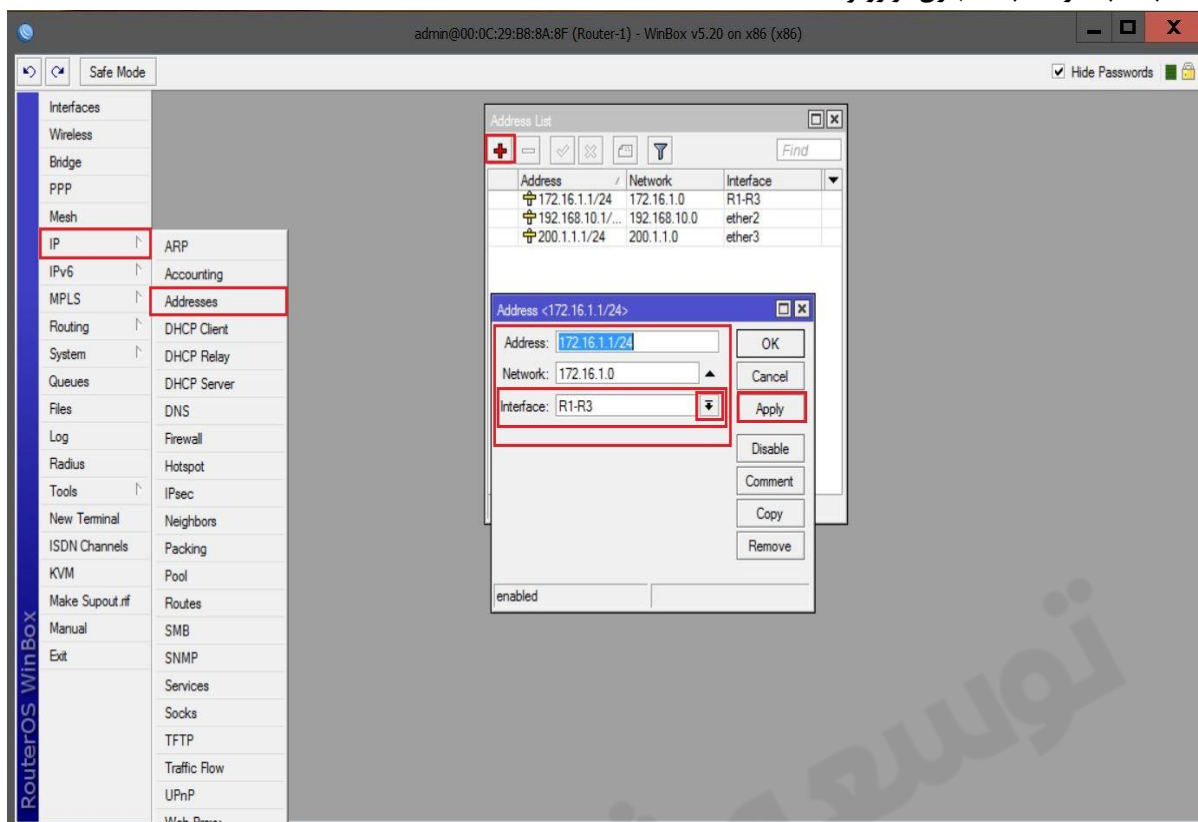
Remote Address : آدرس IP مربوط به روتر مقصد مشخص می شود.

Tunnel ID : در این قسمت باید یک شماره برای **Tunnel** وارد کنیم که بصورت پیش فرض 0 می باشد. این شماره باید در دوتا روتر یکی باشد وگرنه ارتباط برقرار نمی شود.

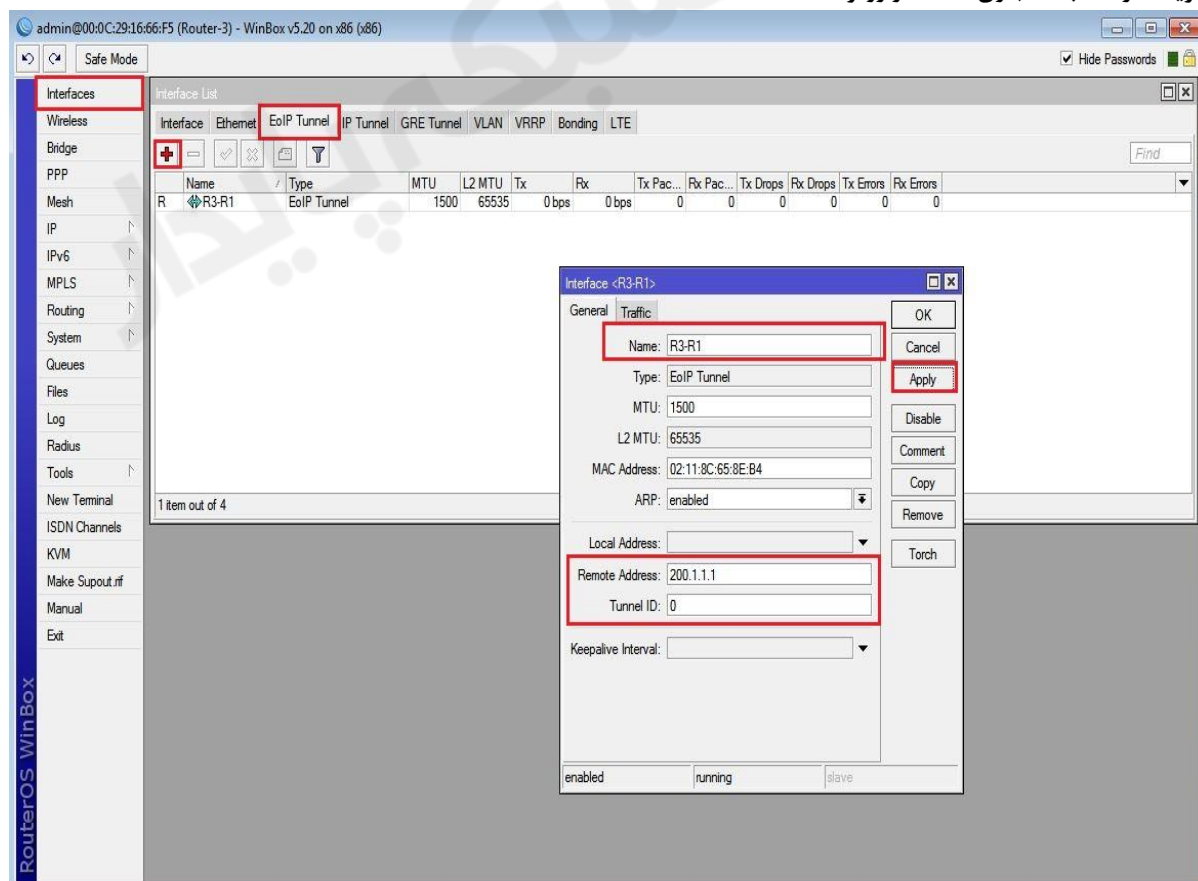
*نکته : در صورتی که چند **EOIP Tunnel** ایجاد کرده ایم نباید **Tunnel ID** آنها با هم یکسان باشد.

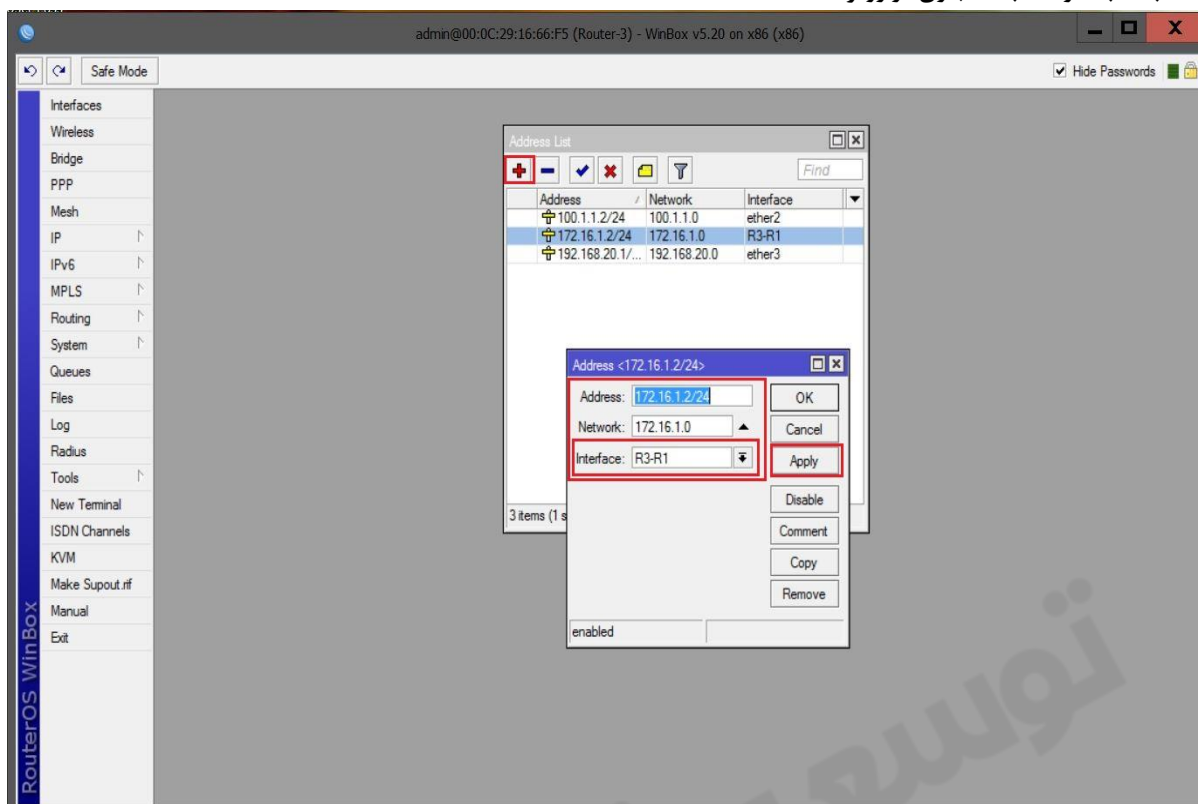
انتساب IP به کارت شبکه مجازی در روتر R1 :

تعریف کارت شبکه مجازی EOIP در روتر R3 :

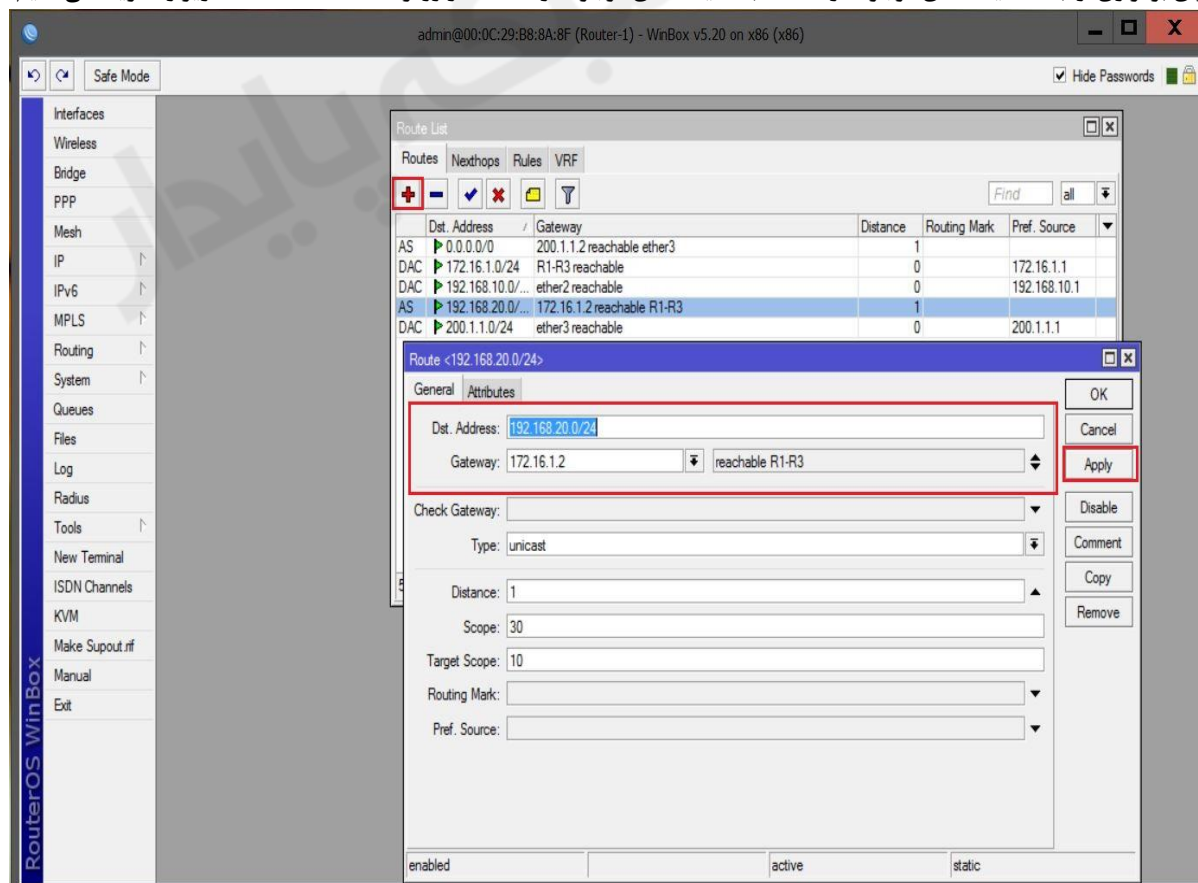

انتساب IP به کارت شبکه مجازی در روتر R3 :

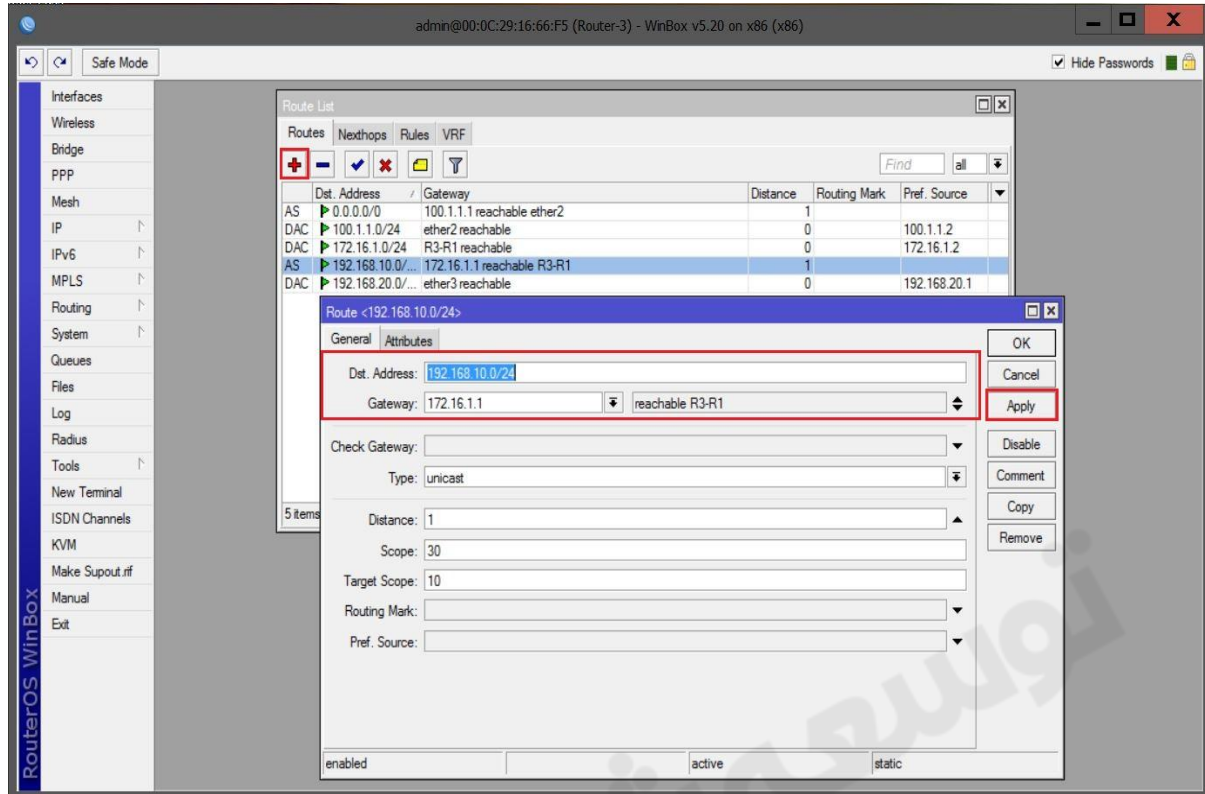
تعریف Static Route در روتر R1 :

برای برقراری ارتباط کلاینت های موجود در Lan-1 با کلاینت های موجود در Lan-2 در روتر R1 ، Static Route زیر را تعریف می کنیم.

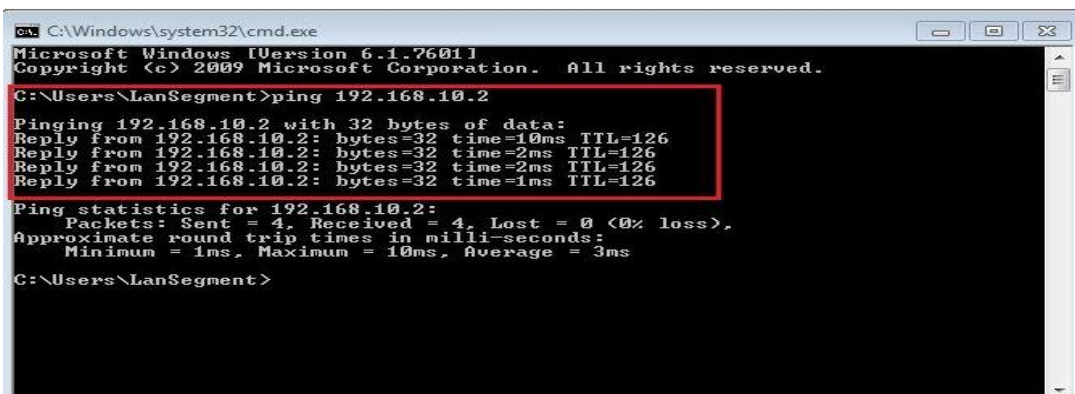
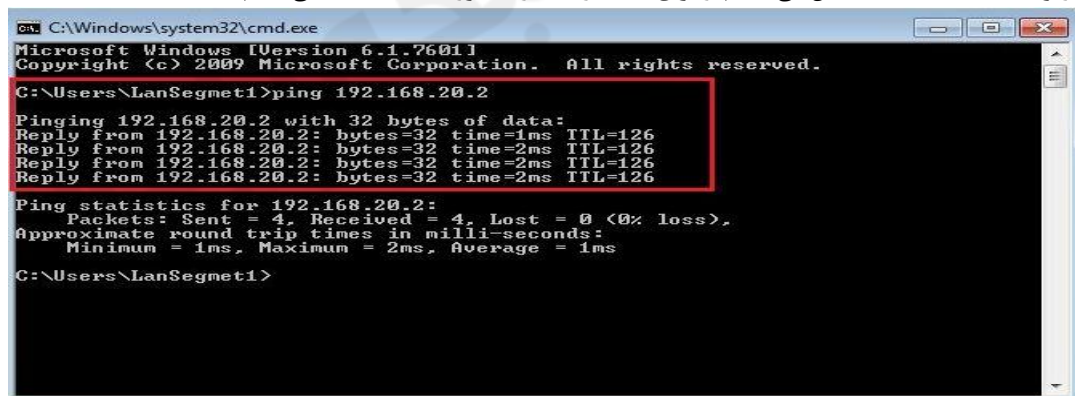
تعریف Static Route در روتر R3 :

برای برقراری ارتباط کلاینت های موجود در Lan-2 با کلاینت های موجود در Lan-1 در روتر R3 ، Static Route زیر را تعریف می کنیم.

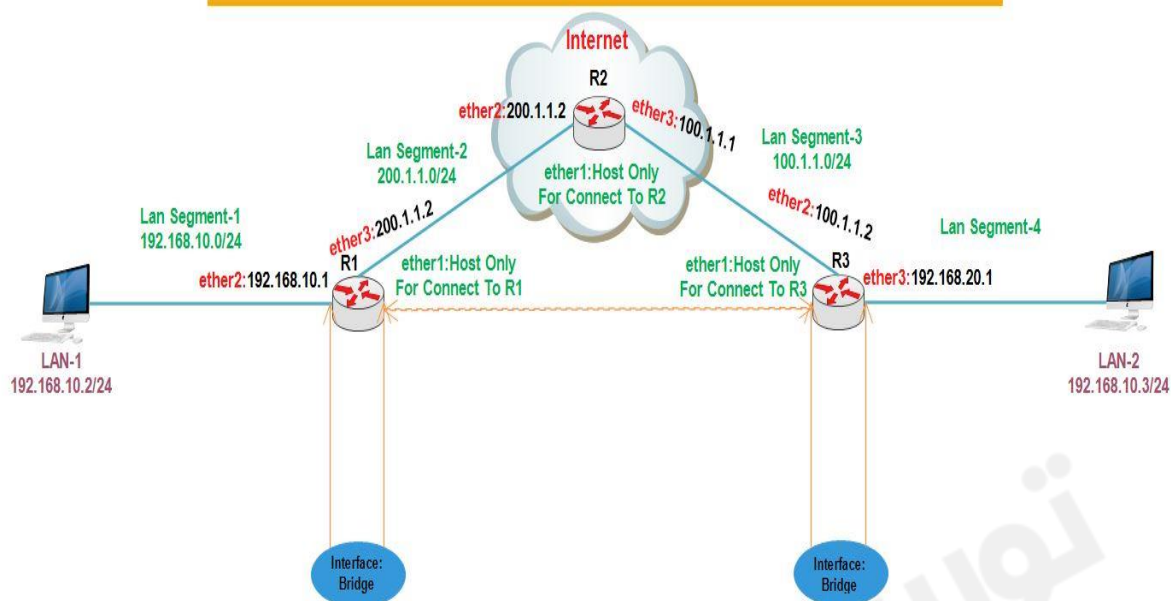
تنظیمات کلاینت :

طبق سناریو به کلاینت ها IP اختصاص می دهیم و برای تست ارتباط از دستور Ping استفاده می کنیم.

سناریو ۲: هدف از بررسی این سناریو ، پیاده سازی پروتکل EOIP بصورت لایه ۲ می باشد.

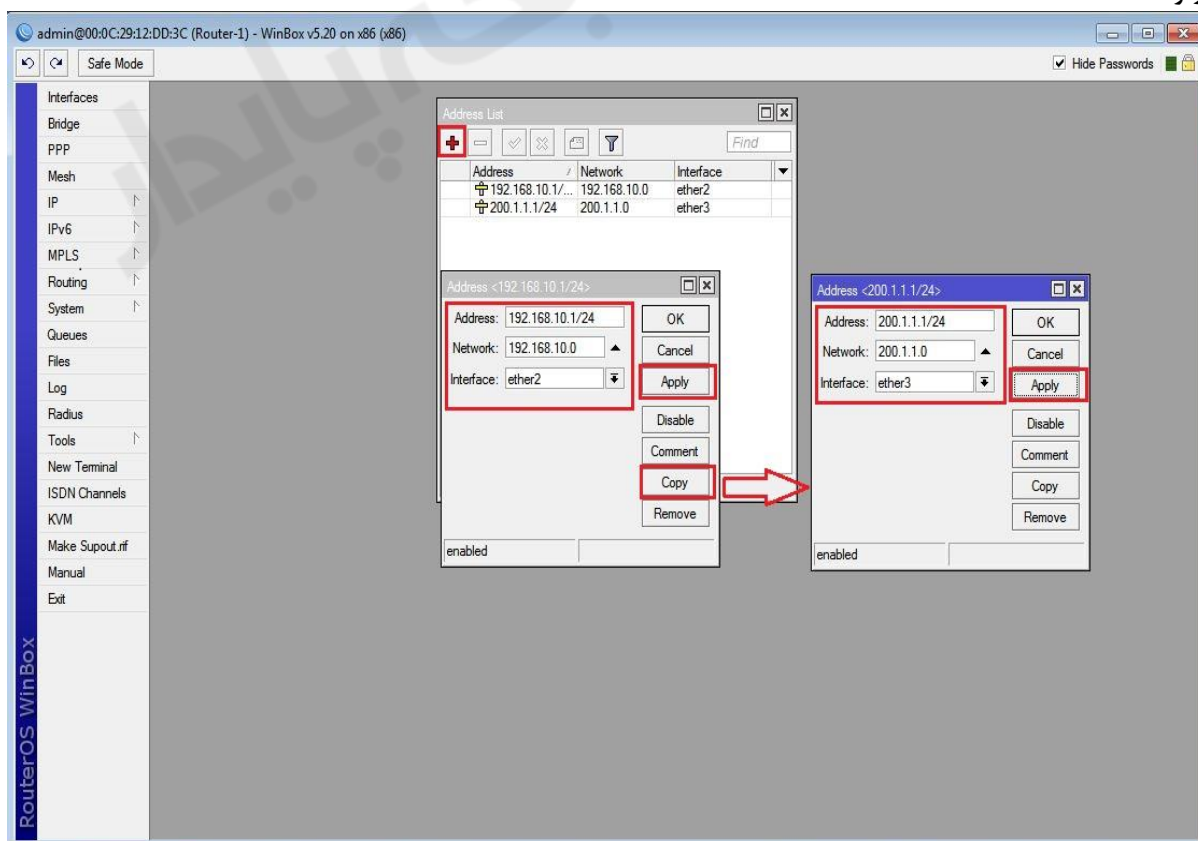
Ethernet Over Internet Protocol

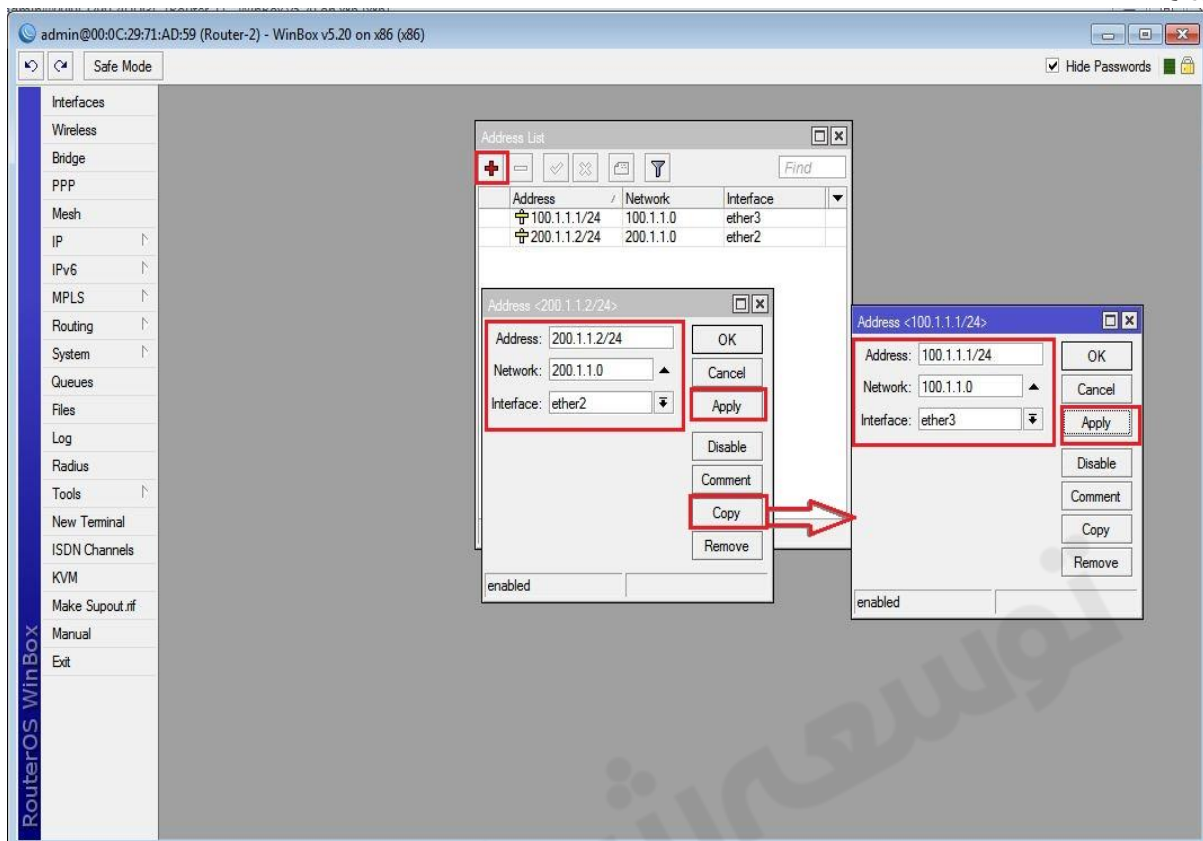
*نکته: برای پیاده سازی EOIP Tunnel بصورت لایه ۲ ، باید Net ID دو شبکه یکی باشد و نیازی به تعریف کردن Gateway در کلاینت ها نیست.

انتساب IP به کارت های شبکه روترها :

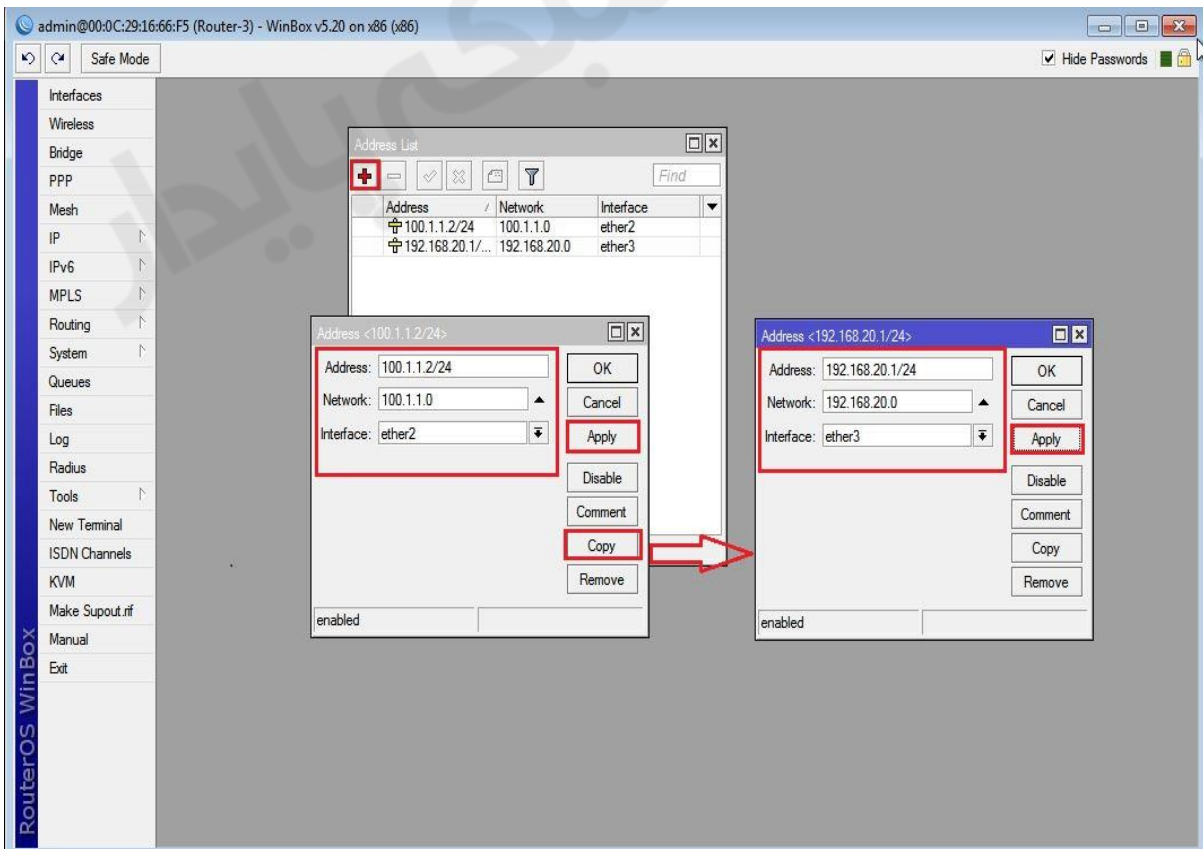
روتر R1 :

روتر R2:

روتر R3:

تعریف Default Route در روتر R1 :

The screenshot shows the RouterOS WinBox interface for Router-1. The 'Routes List' window is open, displaying a table of routes. Below it, the 'New Route' dialog is open with the 'General' tab selected. The 'Dst. Address' is set to '0.0.0.0/0' and the 'Gateway' is set to '200.1.1.2'. The 'Apply' button is highlighted with a red box.

Dst. Address	Gateway	Distance	Routing Mark	Pref. Source
DAC 192.168.10.0/24	ether2 reachable	0		192.168.10.1
DAC 200.1.1.0/24	ether3 reachable	0		200.1.1.1

New Route Dialog (General Tab):

- Dst. Address: 0.0.0.0/0
- Gateway: 200.1.1.2
- Check Gateway: (empty)
- Type: unicast
- Distance: (empty)
- Scope: 30
- Target Scope: 10
- Routing Mark: (empty)
- Pref. Source: (empty)

Buttons: OK, Cancel, **Apply**, Disable, Comment, Copy, Remove.

تعریف Default Route در R3 :

The screenshot shows the RouterOS WinBox interface for Router-3. The 'Routes List' window is open, displaying a table of routes. Below it, the 'New Route' dialog is open with the 'General' tab selected. The 'Dst. Address' is set to '0.0.0.0/0' and the 'Gateway' is set to '100.1.1.1'. The 'Apply' button is highlighted with a red box.

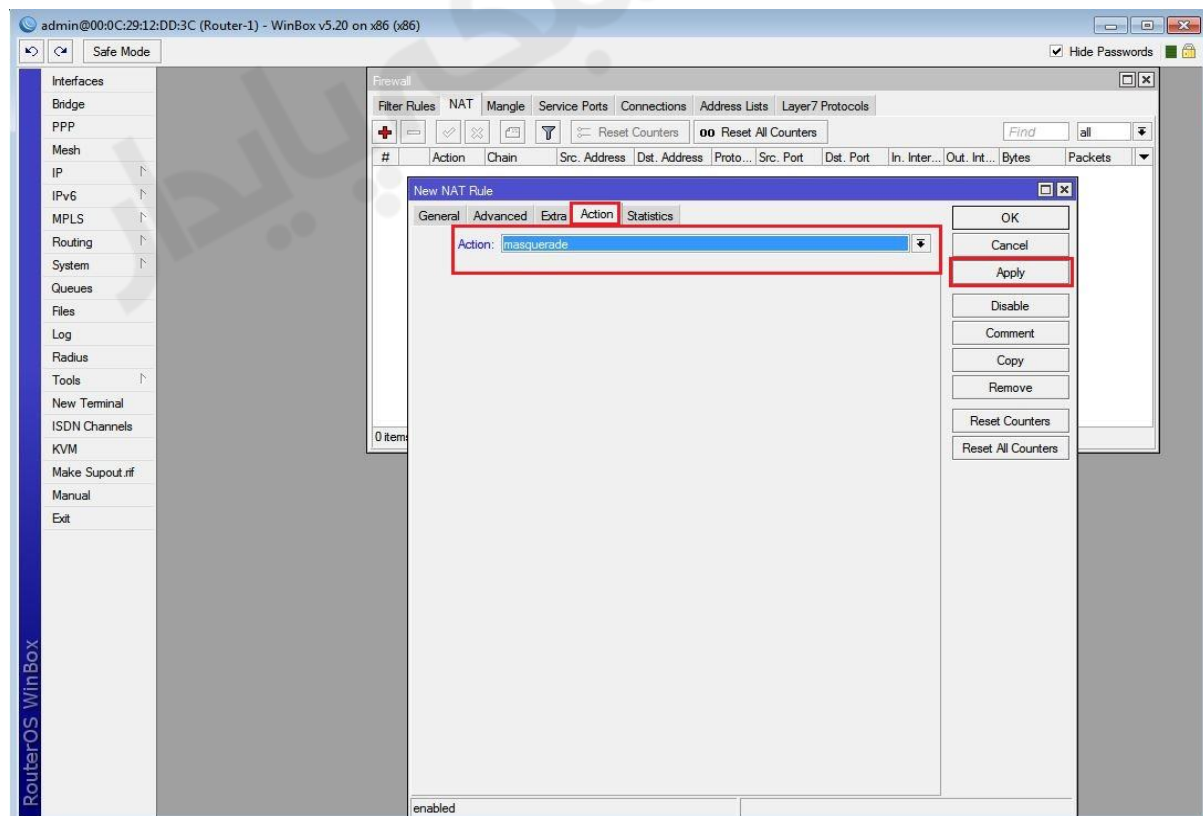
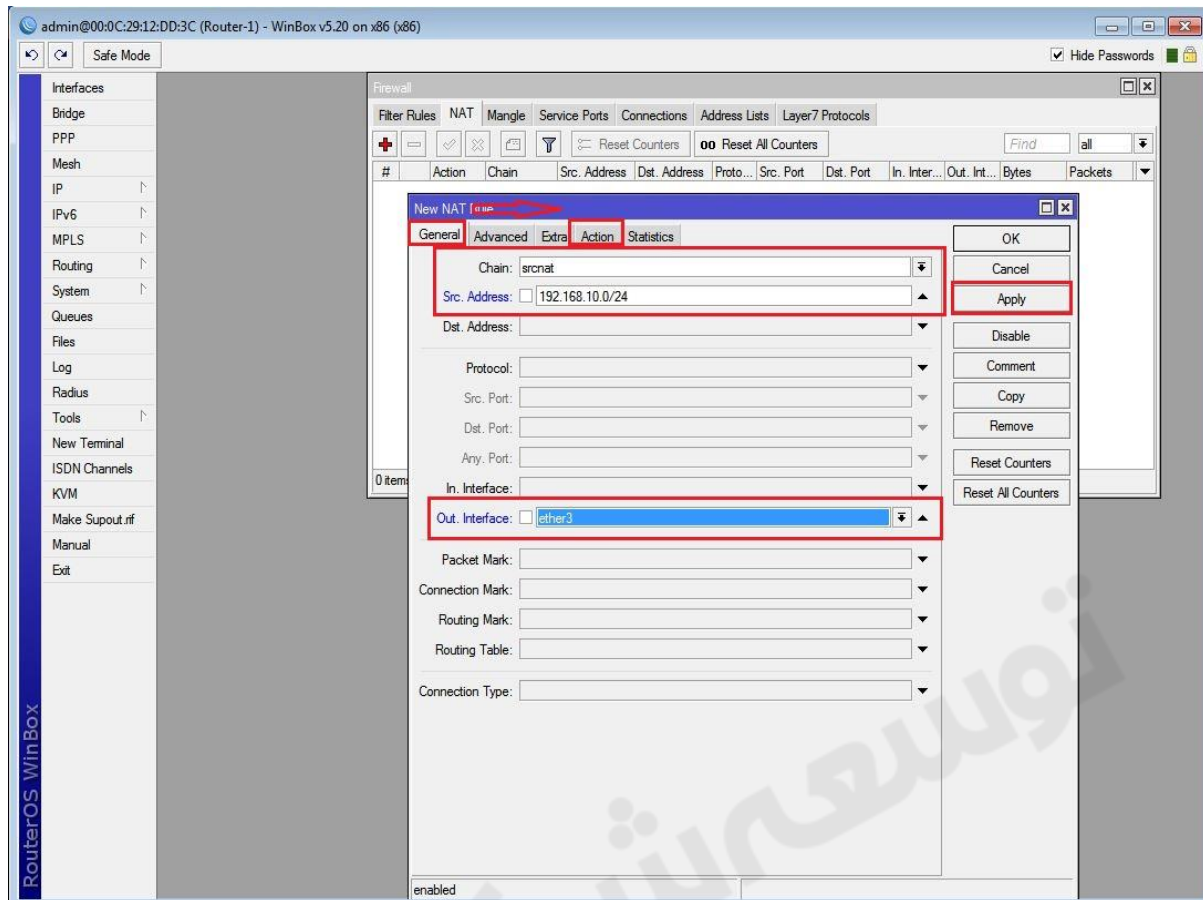
Dst. Address	Gateway	Distance	Routing Mark	Pref. Source
DAC 100.1.1.0/24	ether2 reachable	0		100.1.1.2
DAC 192.168.20.0/24	ether3 reachable	0		192.168.20.1

New Route Dialog (General Tab):

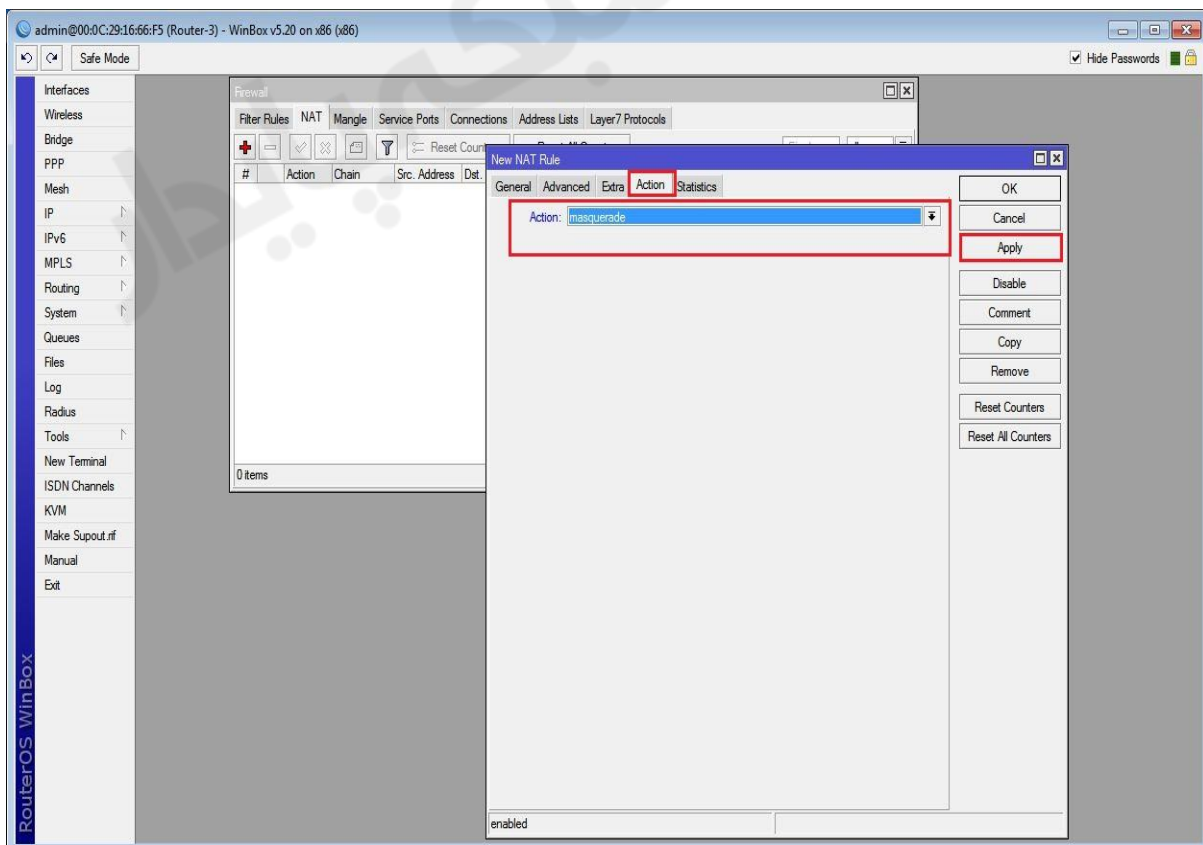
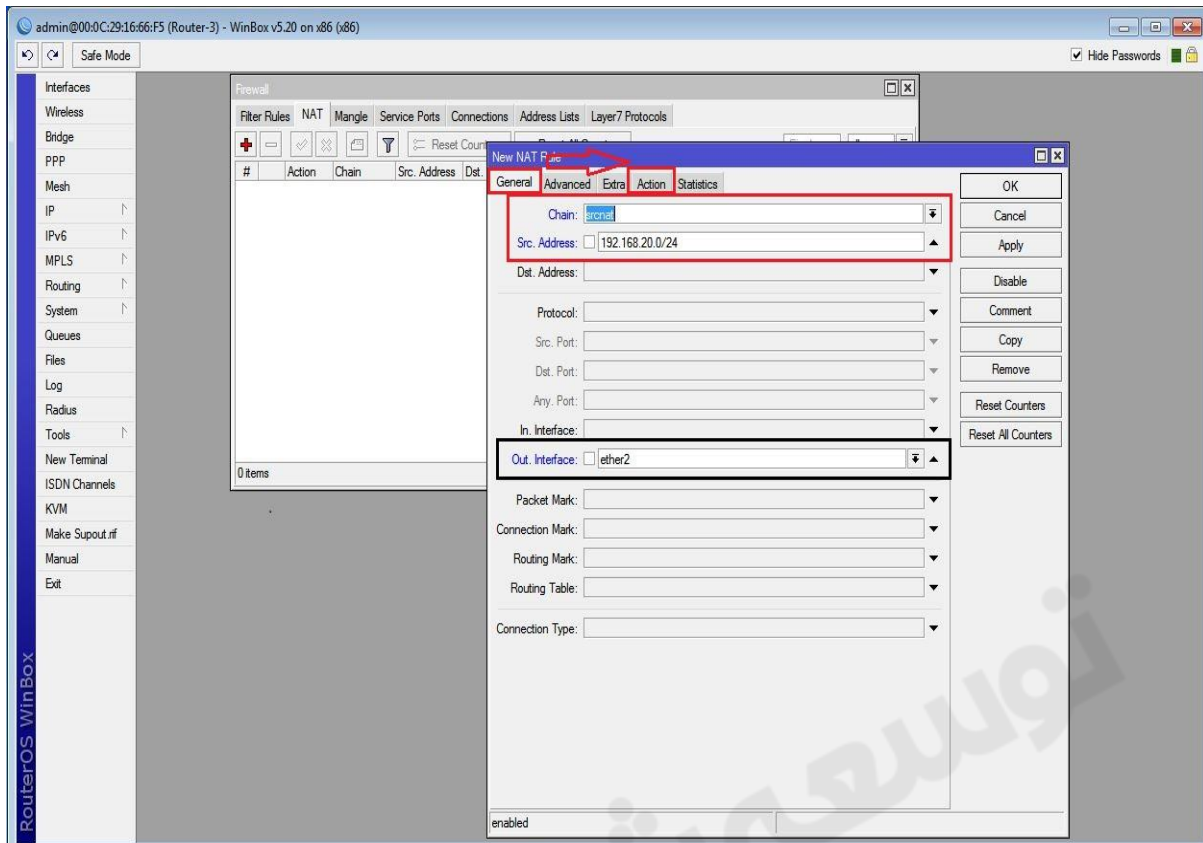
- Dst. Address: 0.0.0.0/0
- Gateway: 100.1.1.1
- Check Gateway: (empty)
- Type: unicast
- Distance: (empty)
- Scope: 30
- Target Scope: 10
- Routing Mark: (empty)
- Pref. Source: (empty)

Buttons: OK, Cancel, **Apply**, Disable, Comment, Copy, Remove.

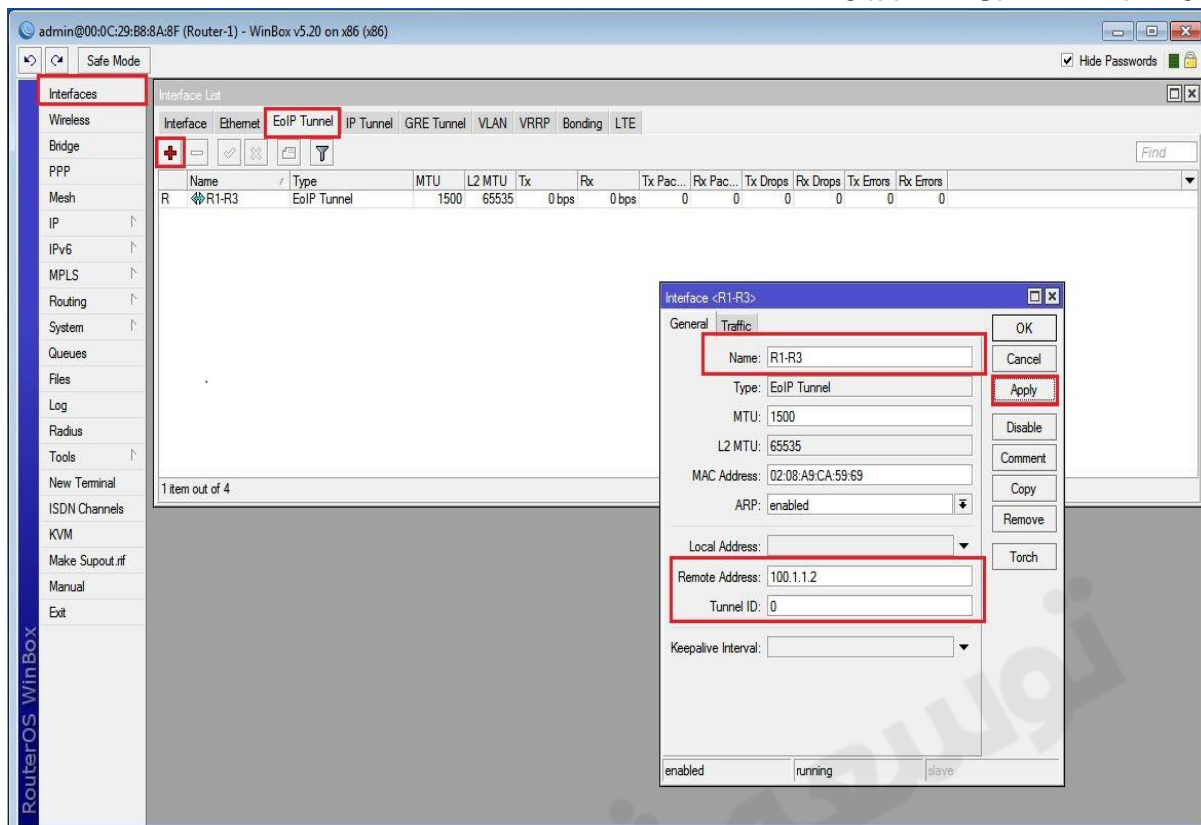
ایجاد Nat در روتر R1 برای اینکه کلاینت ها به اینترنت دسترسی داشته باشند.

ایجاد Nat در روتر R3 برای اینکه کلاینت ها به اینترنت دسترسی داشته باشند.

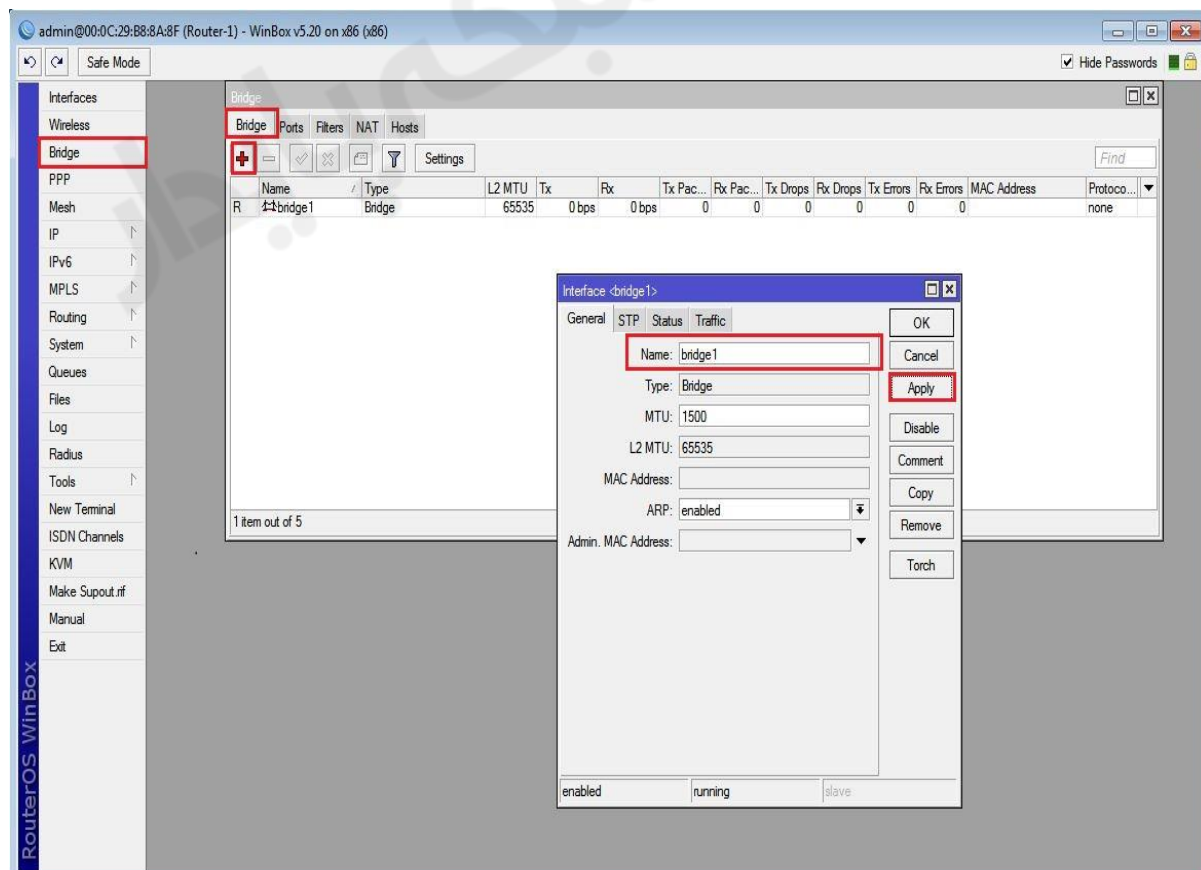

تعریف کارت شبکه مجازی EOIP در روتر R1 :

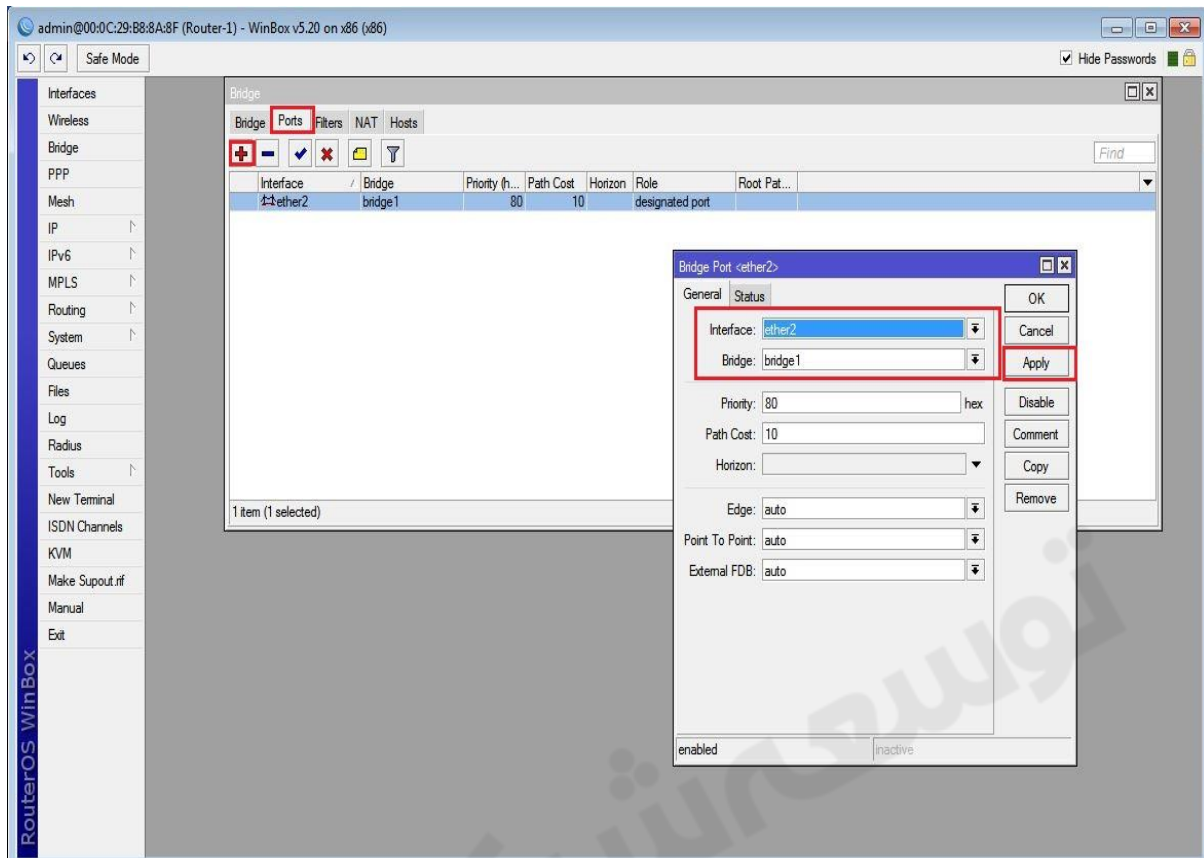
ایجاد کارت شبکه مجازی Bridge در روتر R1 :

برای این کار از منوی اصلی Bridge را انتخاب و از پنجره باز شده از تب Bridge بر روی Add کلیک می کنیم.

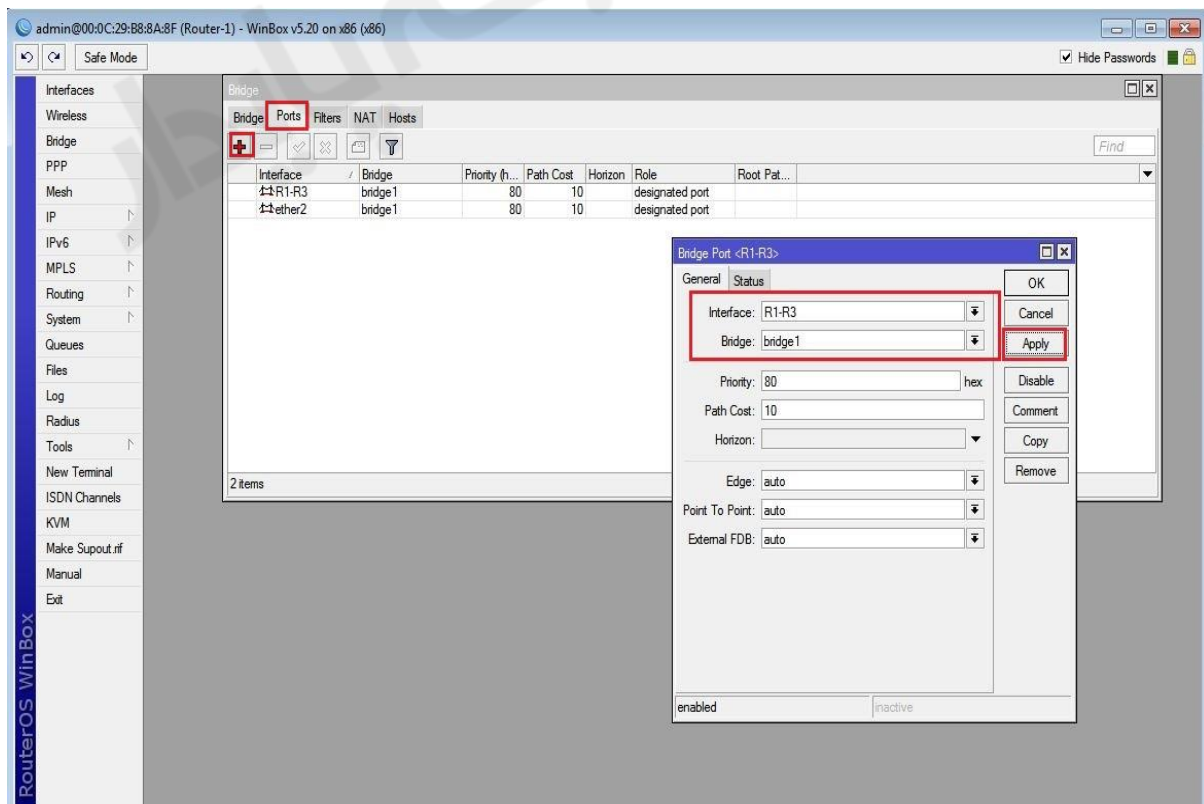

ارتباط کارت شبکه داخلی روتر با کارت شبکه مجازی Bridge در روتر R1 :

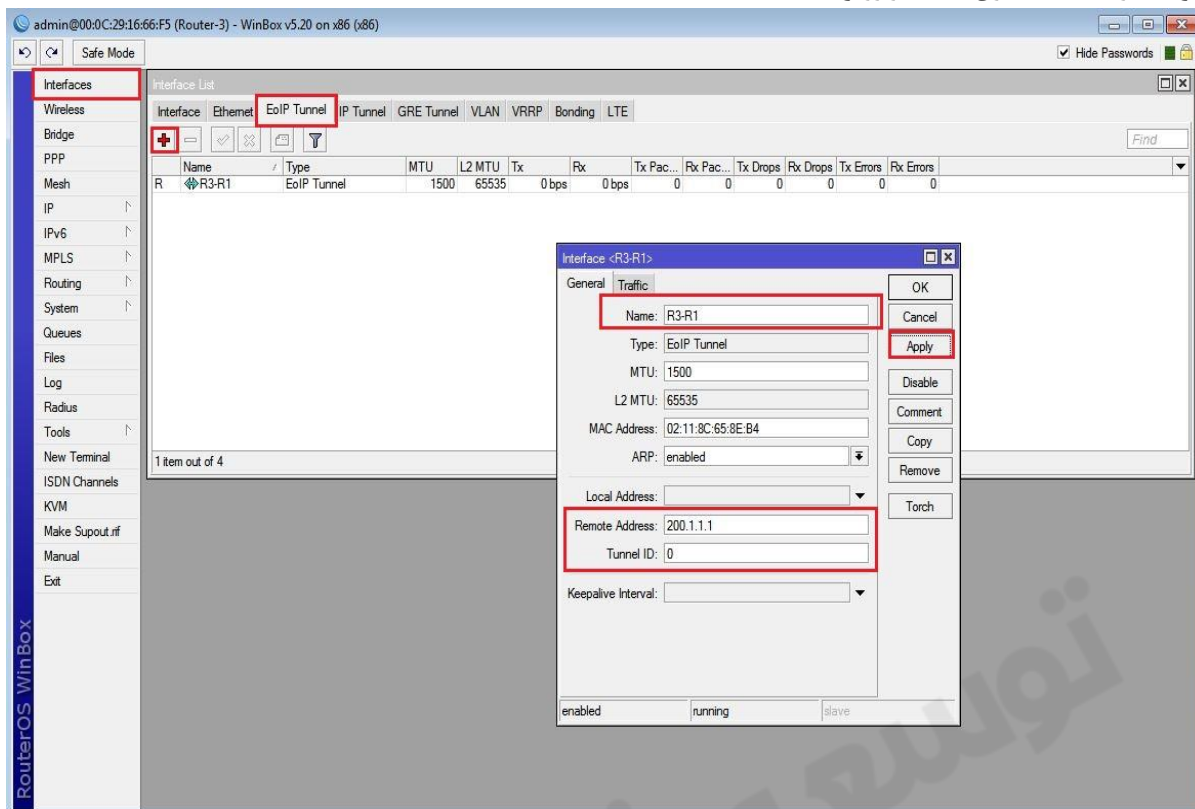
برای این کار به تب Port می رویم و بر روی Add کلیک می کنیم و تنظیمات را طبق عکس زیر انجام می دهیم.

ارتباط کارت شبکه مجازی EOIP با کارت شبکه مجازی Bridge در روتر R1 :

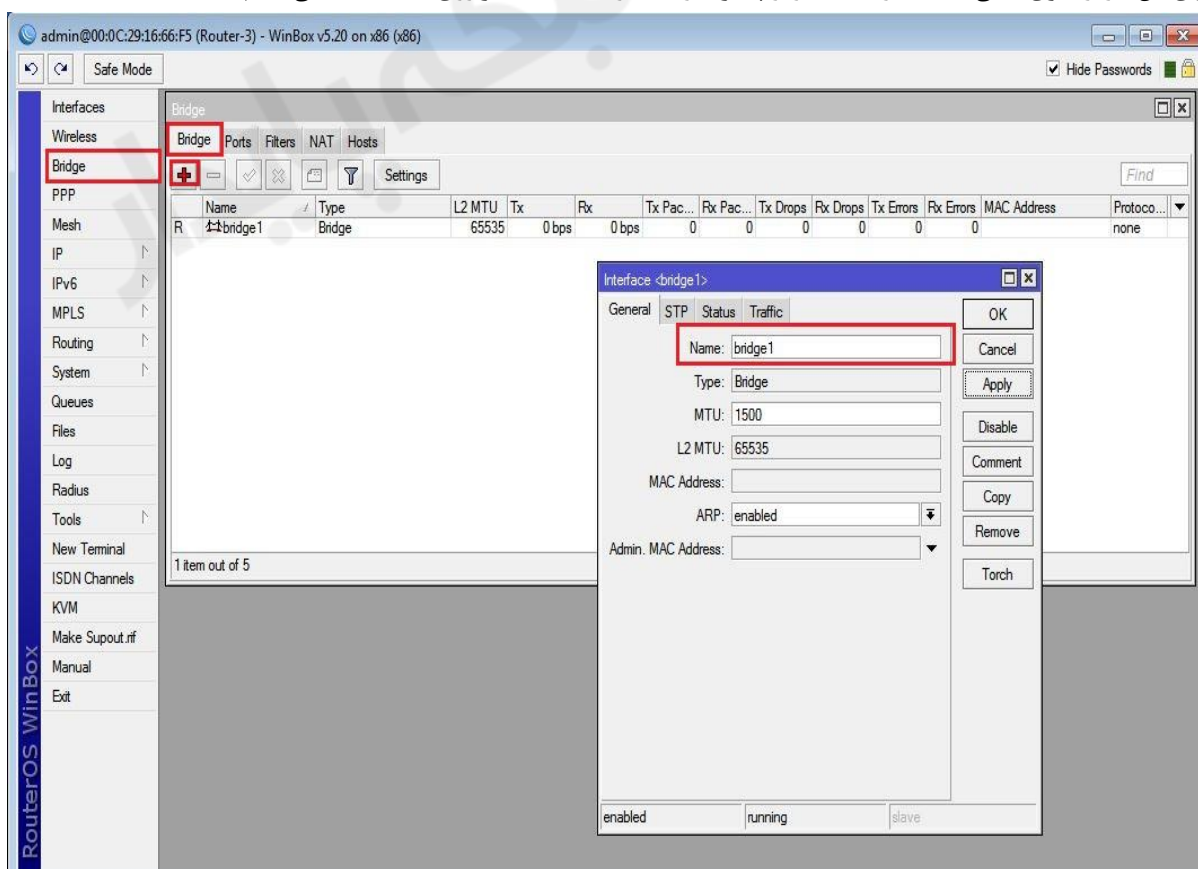

تعریف کارت شبکه مجازی EOIP در روتر R3 :

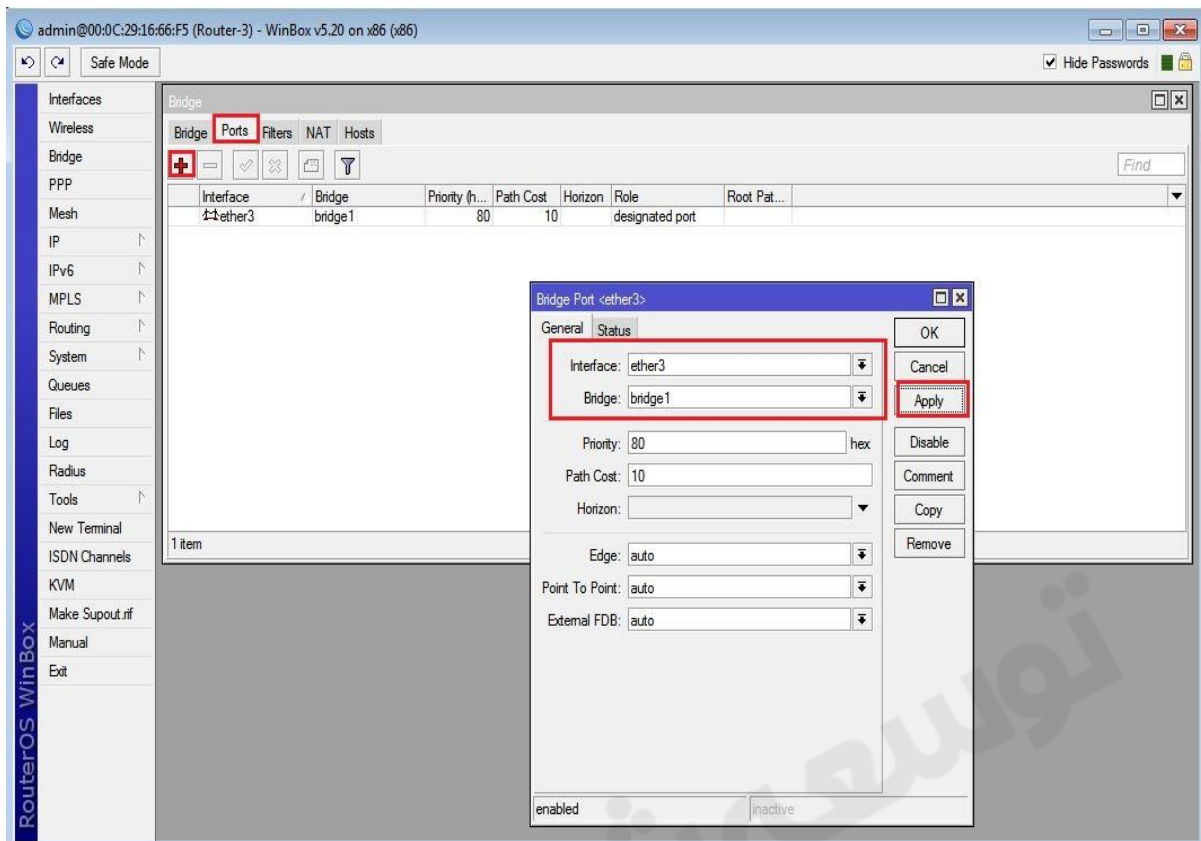

ایجاد کارت شبکه مجازی Bridge در روتر R3 :

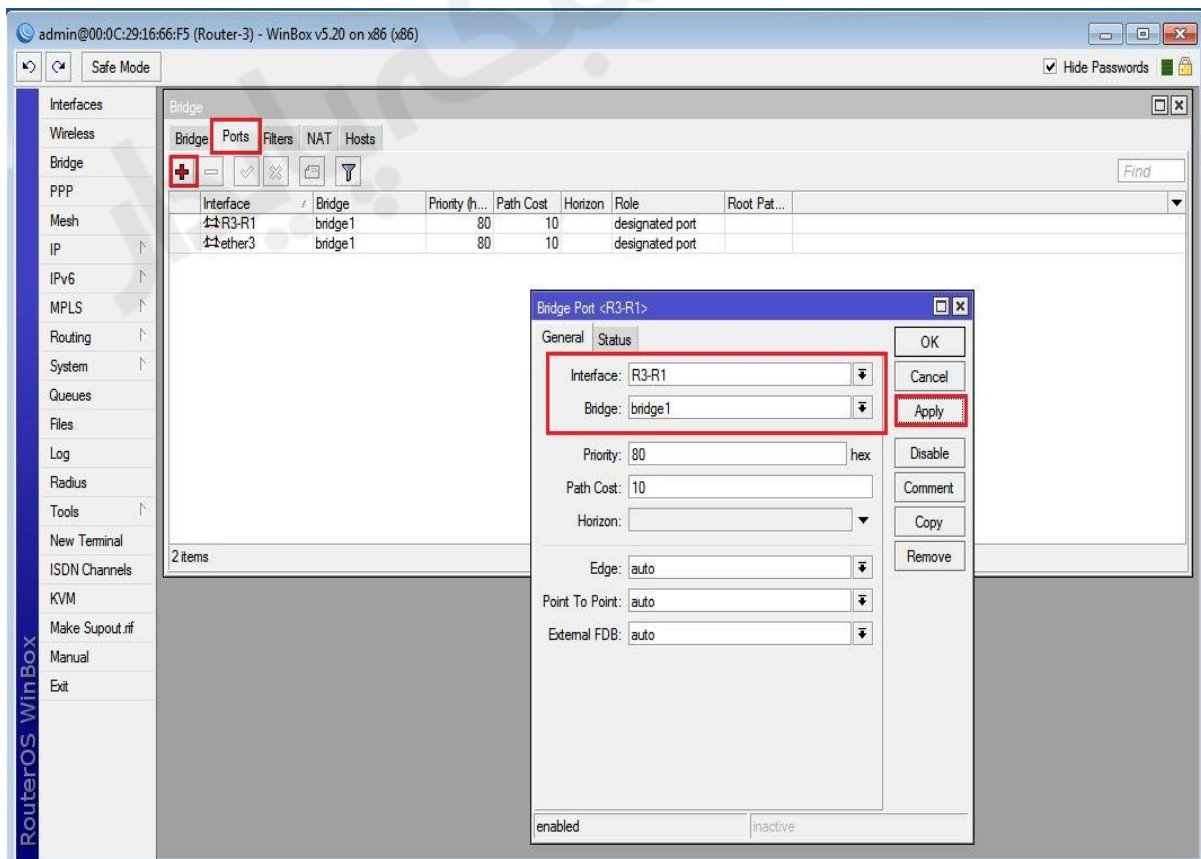
برای این کار از منوی اصلی Bridge را انتخاب و از پنجره باز شده از تب Bridge بر روی Add کلیک می کنیم.

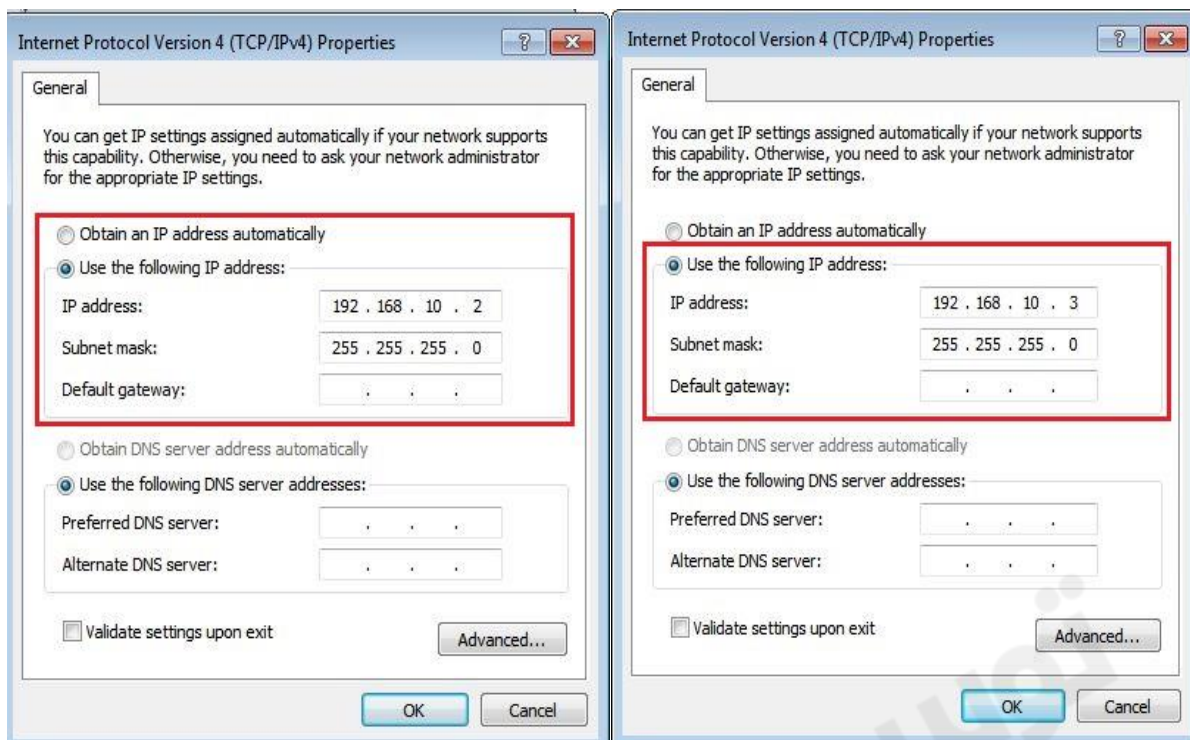

ارتباط کارت شبکه داخلی روتر با کارت شبکه مجازی Bridge در روتر R3 :

ارتباط کارت شبکه مجازی EOIP با کارت شبکه مجازی Bridge در روتر R3 :

تست برقراری ارتباط بین کلاینت ها :

```

C:\Windows\system32\cmd.exe
Microsoft Windows [Version 6.1.7601]
Copyright (c) 2009 Microsoft Corporation. All rights reserved.

C:\Users\ehsan>ping 192.168.10.3

Pinging 192.168.10.3 with 32 bytes of data:
Reply from 192.168.10.3: bytes=32 time=1ms TTL=128
Reply from 192.168.10.3: bytes=32 time<1ms TTL=128
Reply from 192.168.10.3: bytes=32 time=2ms TTL=128
Reply from 192.168.10.3: bytes=32 time=2ms TTL=128

Ping statistics for 192.168.10.3:
    Packets: Sent = 4, Received = 4, Lost = 0 (0% loss),
    Approximate round trip times in milli-seconds:
        Minimum = 0ms, Maximum = 2ms, Average = 1ms

C:\Users\ehsan>

```

```

C:\Windows\system32\cmd.exe
Microsoft Windows [Version 6.1.7601]
Copyright (c) 2009 Microsoft Corporation. All rights reserved.

C:\Users\LanSegment>ping 192.168.10.2

Pinging 192.168.10.2 with 32 bytes of data:
Reply from 192.168.10.2: bytes=32 time=3ms TTL=128
Reply from 192.168.10.2: bytes=32 time=2ms TTL=128
Reply from 192.168.10.2: bytes=32 time=2ms TTL=128
Reply from 192.168.10.2: bytes=32 time=1ms TTL=128

Ping statistics for 192.168.10.2:
    Packets: Sent = 4, Received = 4, Lost = 0 (0% loss),
    Approximate round trip times in milli-seconds:
        Minimum = 1ms, Maximum = 3ms, Average = 2ms

C:\Users\LanSegment>

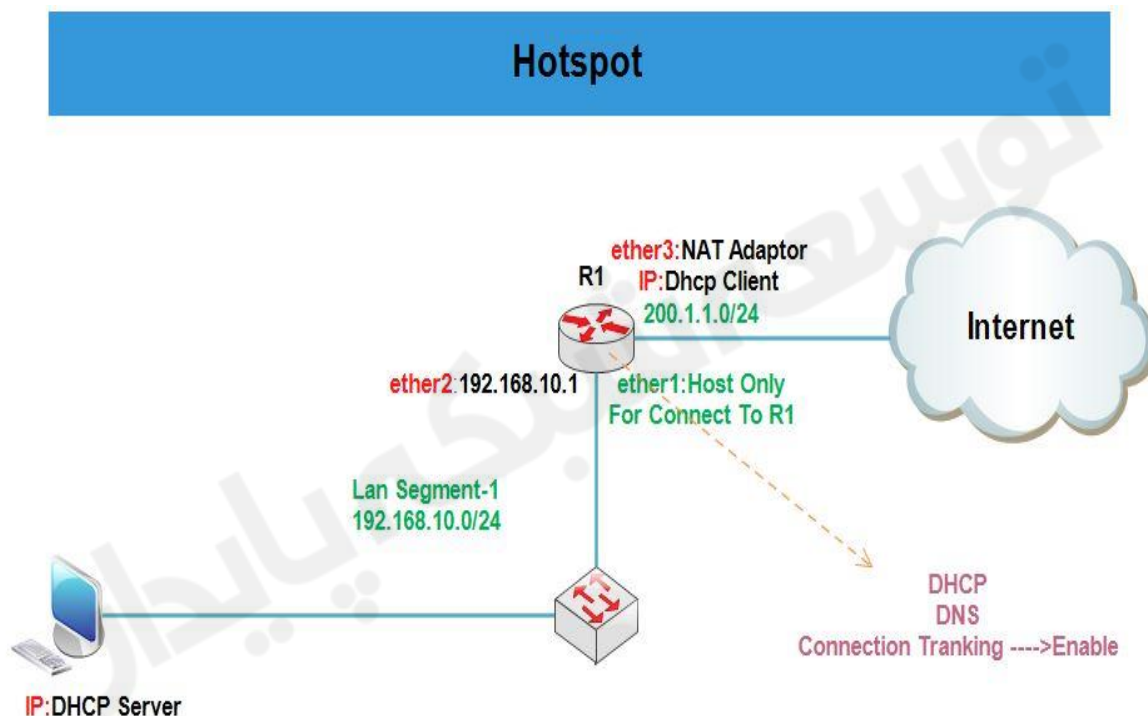
```


فصل هفدهم : Mikrotik Hotspot Gateway

Hotspot یک نقطه دسترسی عمومی است برای کامپیوترهایی که بصورت کابلی یا بی سیم به شبکه متصل شده اند. در واقع **Hotspot** امکانی برای اعتبار سنجی (**Authentication**) کاربران جهت اتصال به شبکه به وجود می آورد.

ویژگی خاص **Hotspot** نیاز نداشتن به نرم افزار و یا تنظیمات خاص سمت کاربر می باشد که باعث سهولت بیشتر برای کاربران معمولی می شود ، فقط کافی است در سمت کاربر یک مرورگر وجود داشته باشد. با باز کردن مرورگر درخواستی مبتنی ارسال صفحه وب به **Hotspot** فرستاده می شود و **Hotspot** تمامی درخواست ها را به صفحه پیش فرض **Rediret** می کند (صفحه پیش فرض قابل تغییر است).

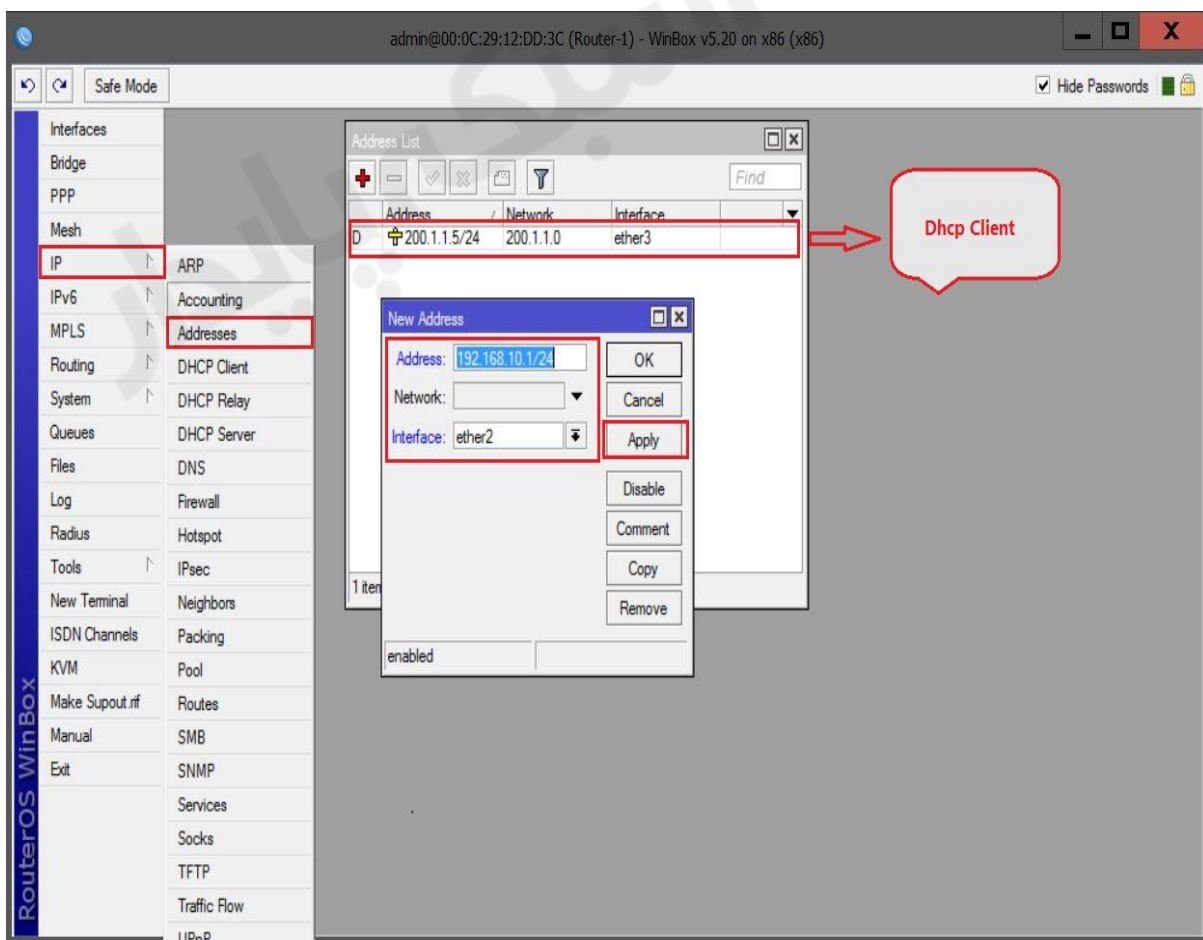
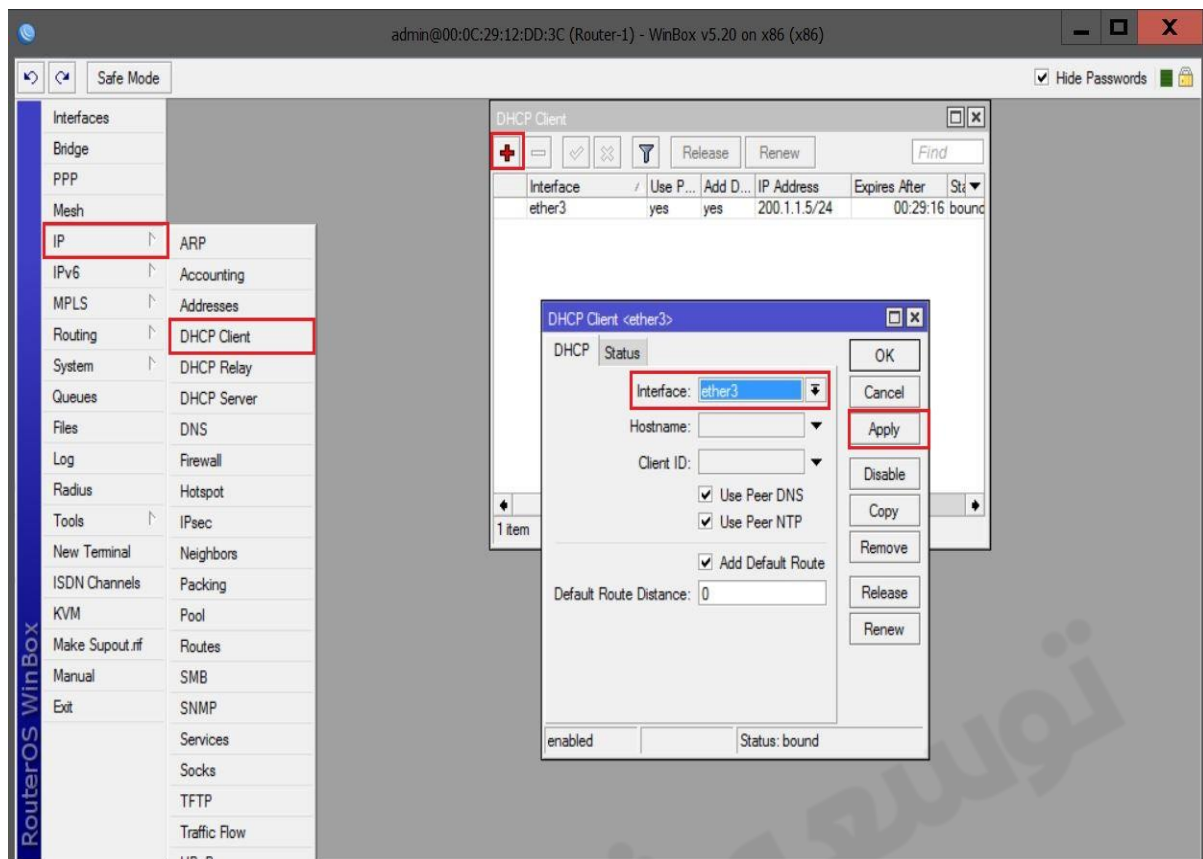
سناریو ۱ : نصب و راه اندازی سرویس **Hotspot** بر روی میکروتیک

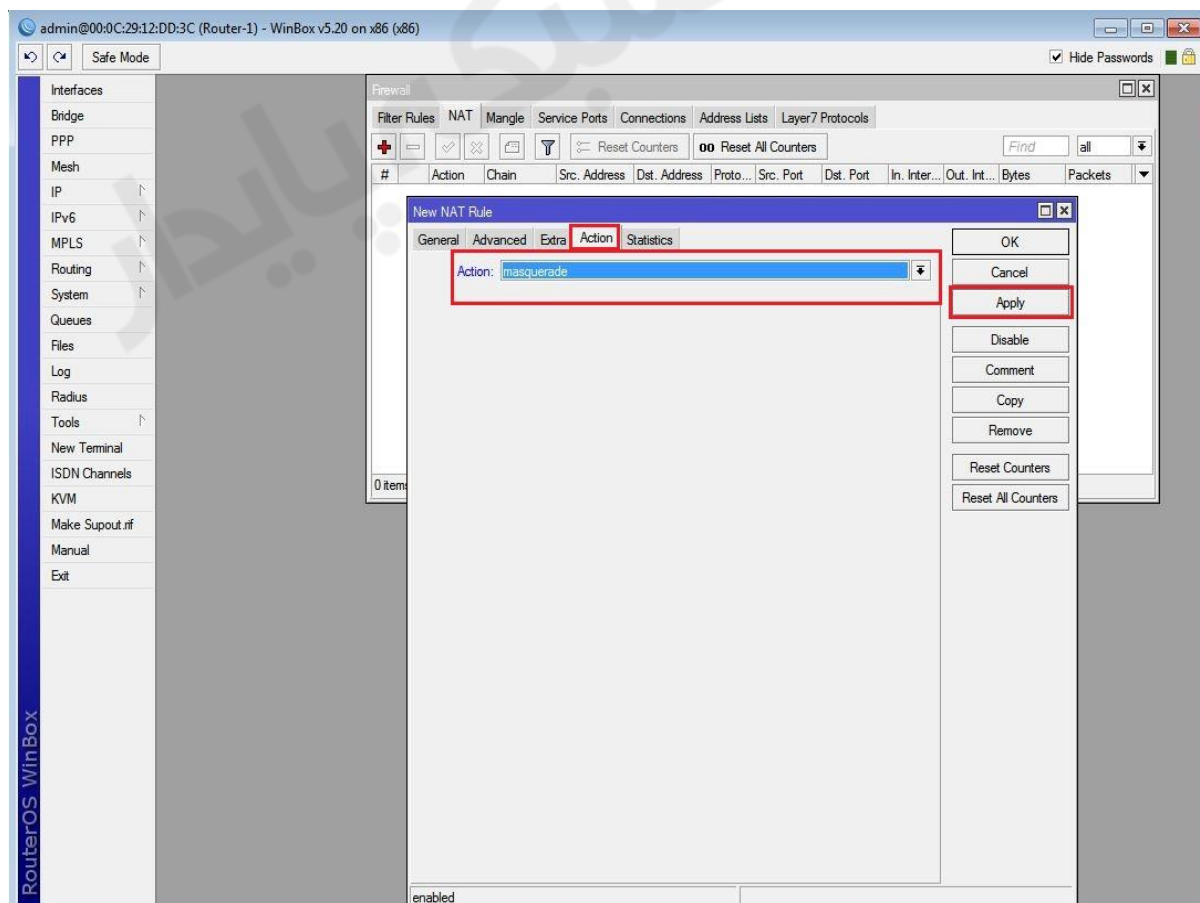
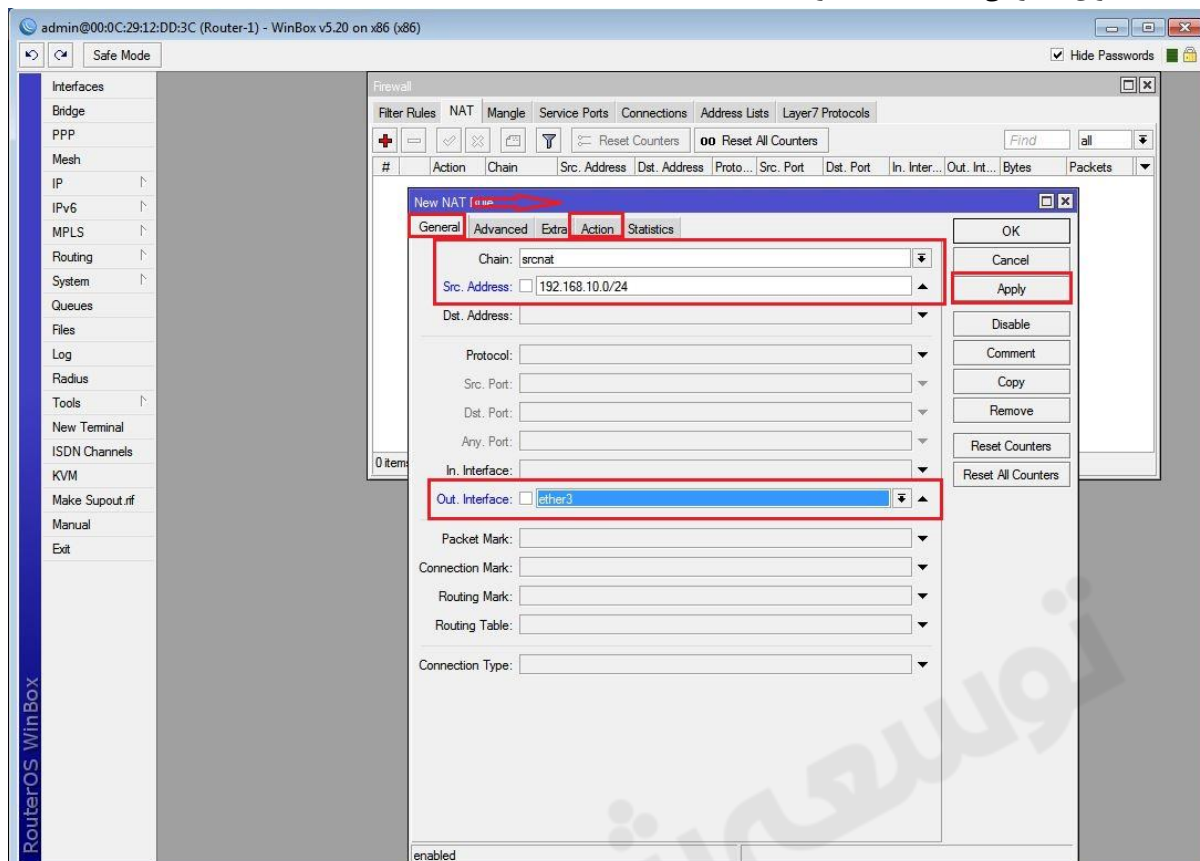
هدف این سناریو این است که سرویس **Hotspot** را بر روی روتر میکروتیک راه اندازی کنیم به صورتی که کلاینت ها از **DHCP** سرور **IP** دریافت کنند و در صورتی بتوانند به اینترنت دسترسی داشته باشند که نام کاربری و رمز عبوری که در **Hotspot** تعریف شده است را داشته باشند.

انتساب **IP** به کارت های شبکه روتر **R1** :

همان طور که در سناریو مشخص کردیم **Ether3** باید از **Dhcp Client** (**Vmware**) آدرس **IP** دریافت کند. برای این کار از منوی اصلی گزینه **IP** و از زیر منوی باز شده **Dhcp Client** را انتخاب میکنیم. در پنجره باز شده بر روی **Add** کلیک و از تب **Dhcp** اینترفیس مورد نظر را انتخاب و **ok** را میزنیم.

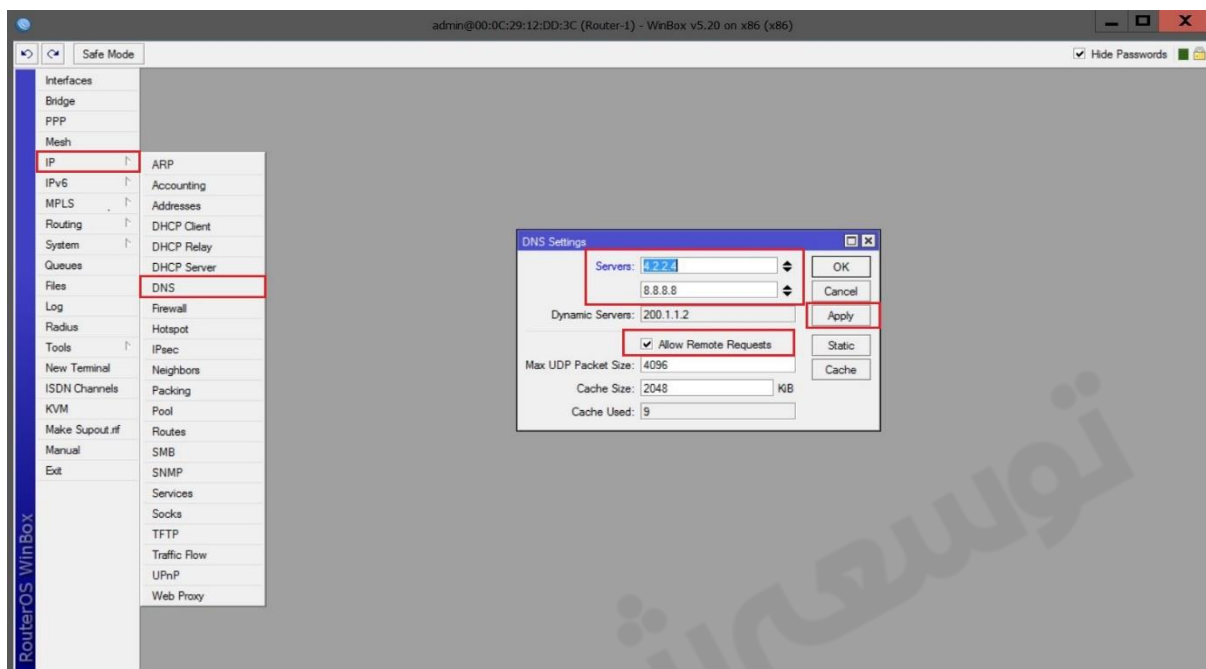
ایجاد Nat برای دسترسی کلاینت ها به اینترنت :

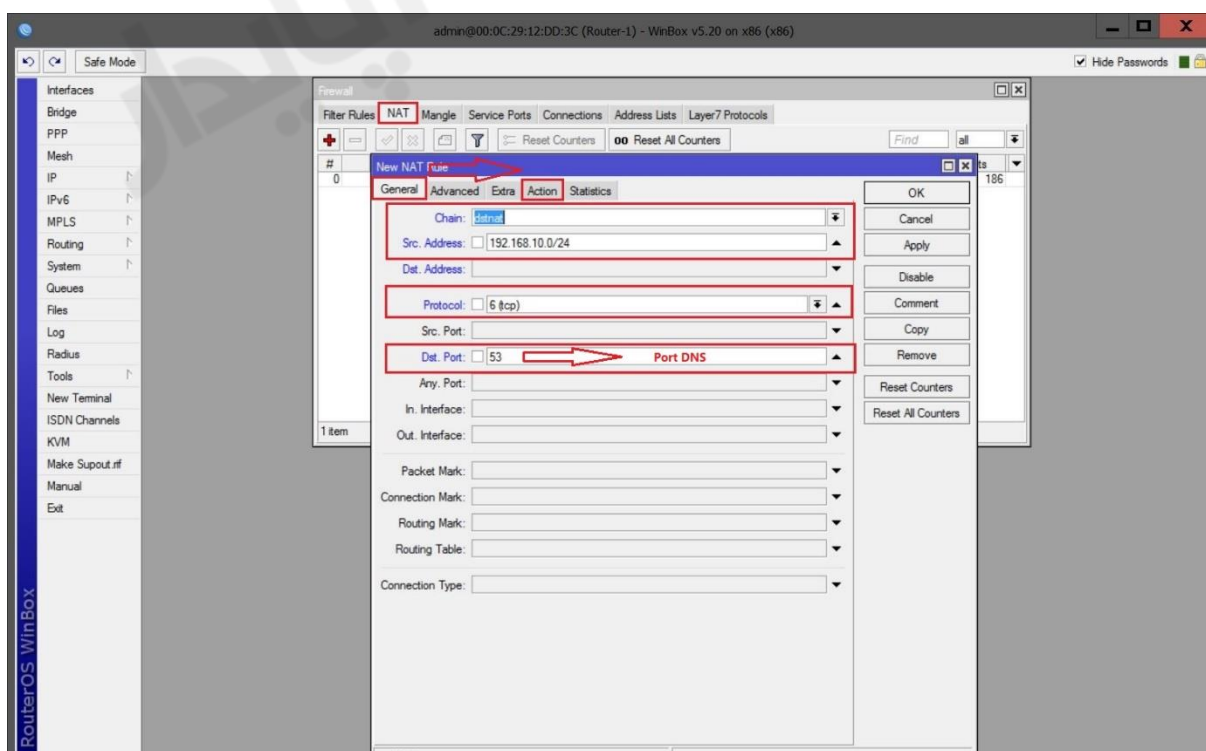
نصب و راه اندازی DNS :

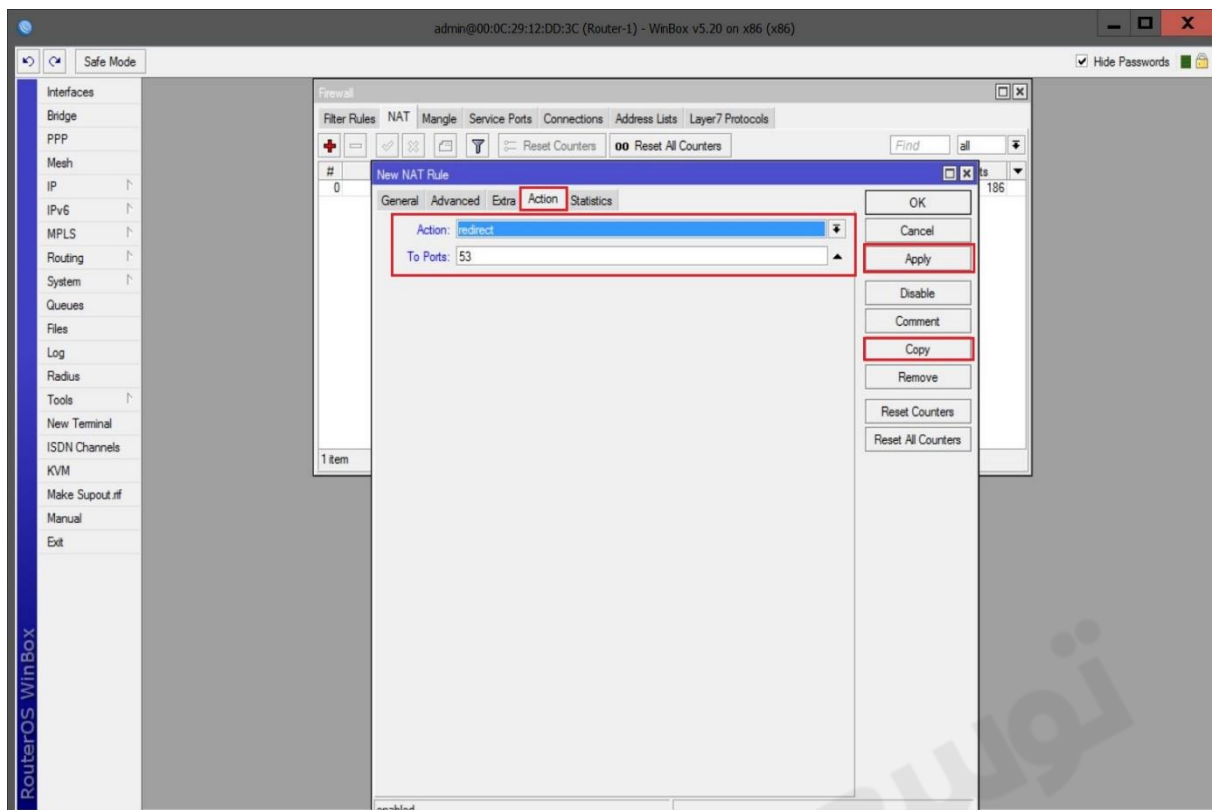
برای این کار از مسیر اصلی گزینه IP را انتخاب و از زیر منوی باز شده بر روی DNS کلیک می کنیم. از پنجره باز شده تنظیمات را طبق عکس زیر انجام می دهیم.

به این نکته توجه داشته باشد در صورتی که تیک گزینه **Allow Remote Request** فعال شود روتر شما به عنوان DNS سرور شناخته شده و ممکن است در معرض حملات و آسیب های DNS ای از طریق اینترنت قرار گیرد.

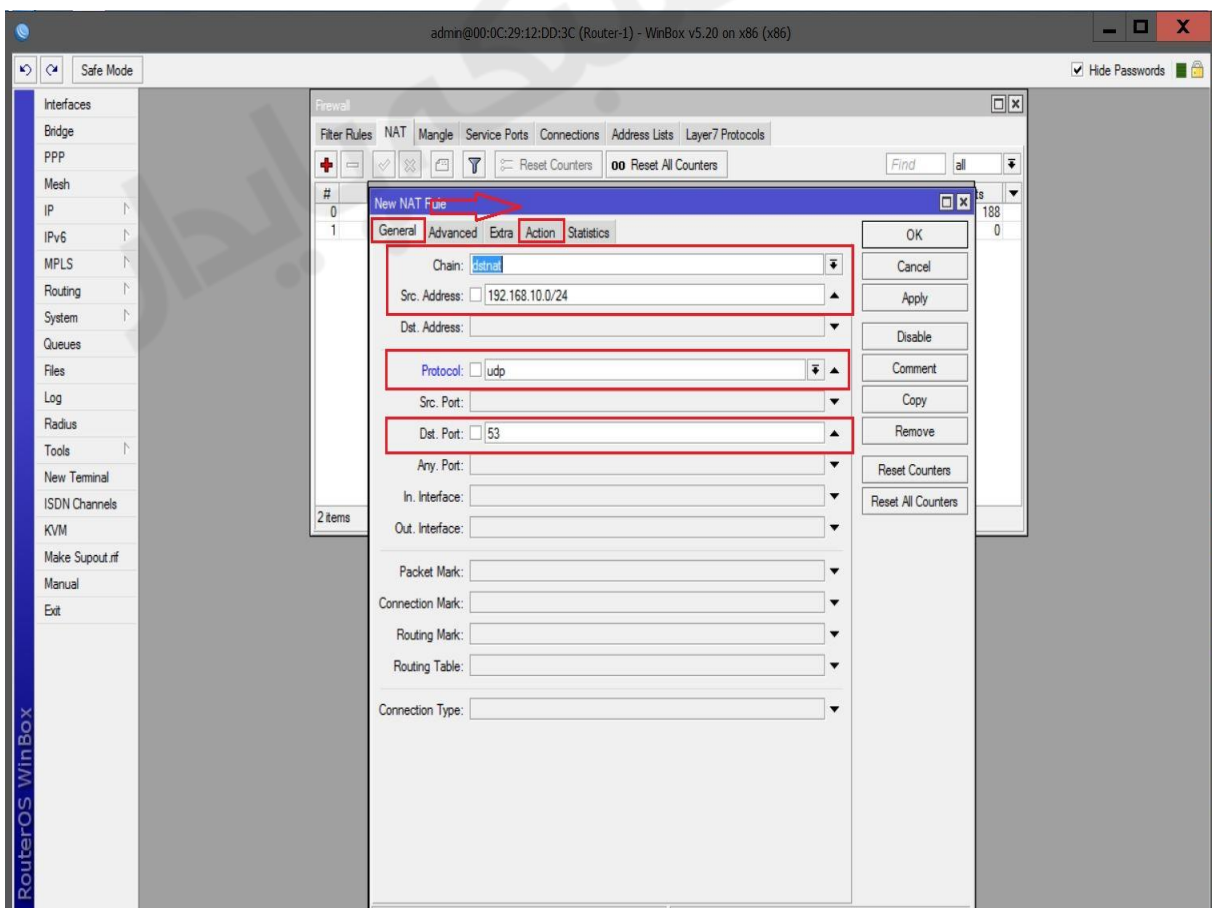

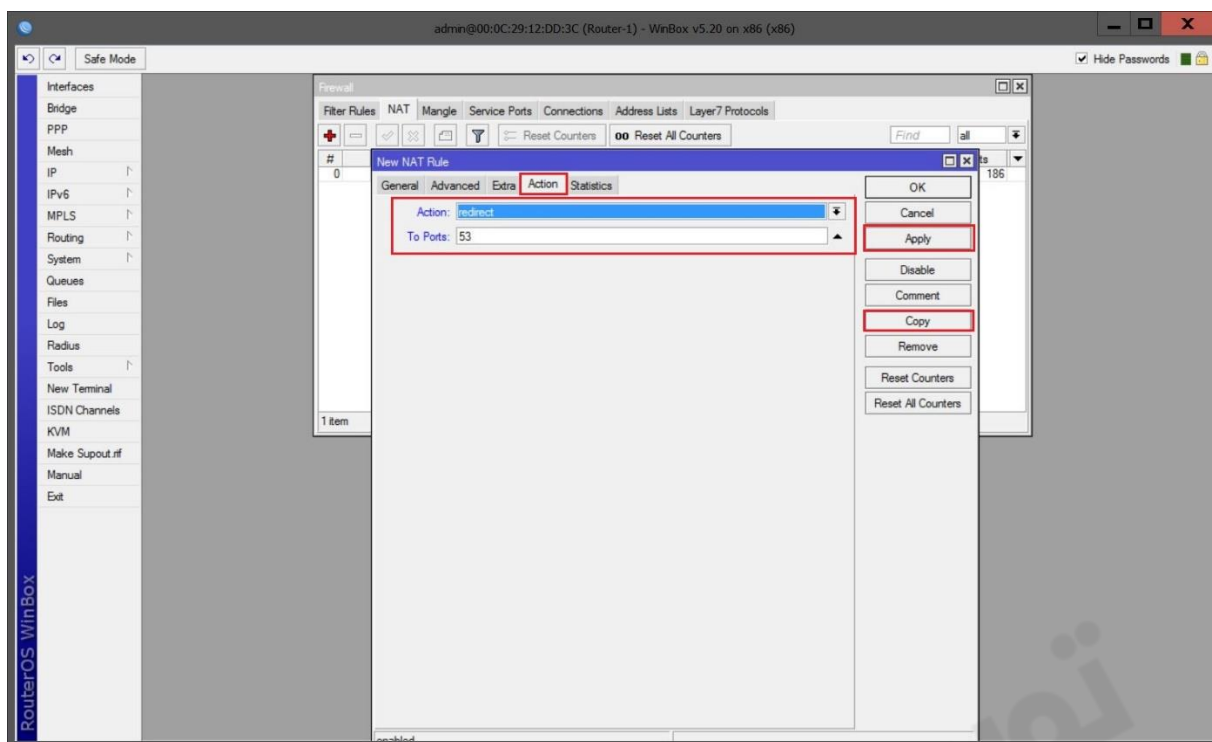
با این تنظیمات پروسه **Resolve** (تبدیل اسم به IP و یا IP به اسم) انجام میشود اما در صورتی که کاربر به هر علتی IP آدرس DNS را بصورت دستی و اشتباه وارد کند پروسه **Resolve** اتفاق نمی افتد برای جلوگیری از این مشکل به مسیر زیر رفته و کارها را طبق تنظیماتی که در عکس های زیر مشاهده می کنید انجام میدهم :

*نکته : چون DNS هم از TCP و هم از UDP پشتیبانی می کند به همین دلیل هر دو آن را تعریف می کنیم و 53 نیز پورت پیش فرض DNS می باشد.

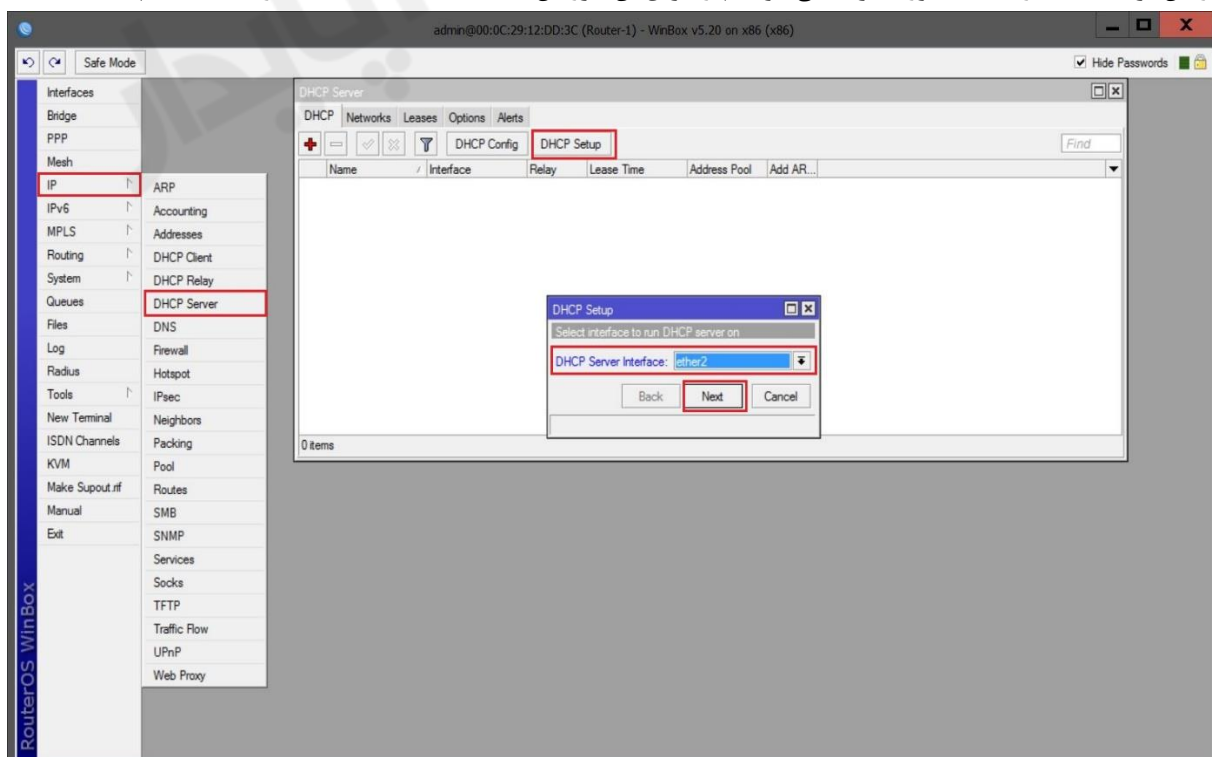

به این ترتیب با این تنظیمات درخواست های DNS ای بر روی پورت DNS میکروتیک Redirect می شود. حال اگر کاربر به هر علتی در تنظیمات DNS سیستم خود هر آدرسی را وارد کند حتی اگر آدرس شده اشتباه بود یا یک IP آدرس نامتعارف بود ، چون تمامی درخواست های DNS ای بر روی پورت DNS میکروتیک ارسال می شوند ، پروسه Resolve درخواست ها با موفقیت انجام می پذیرند.

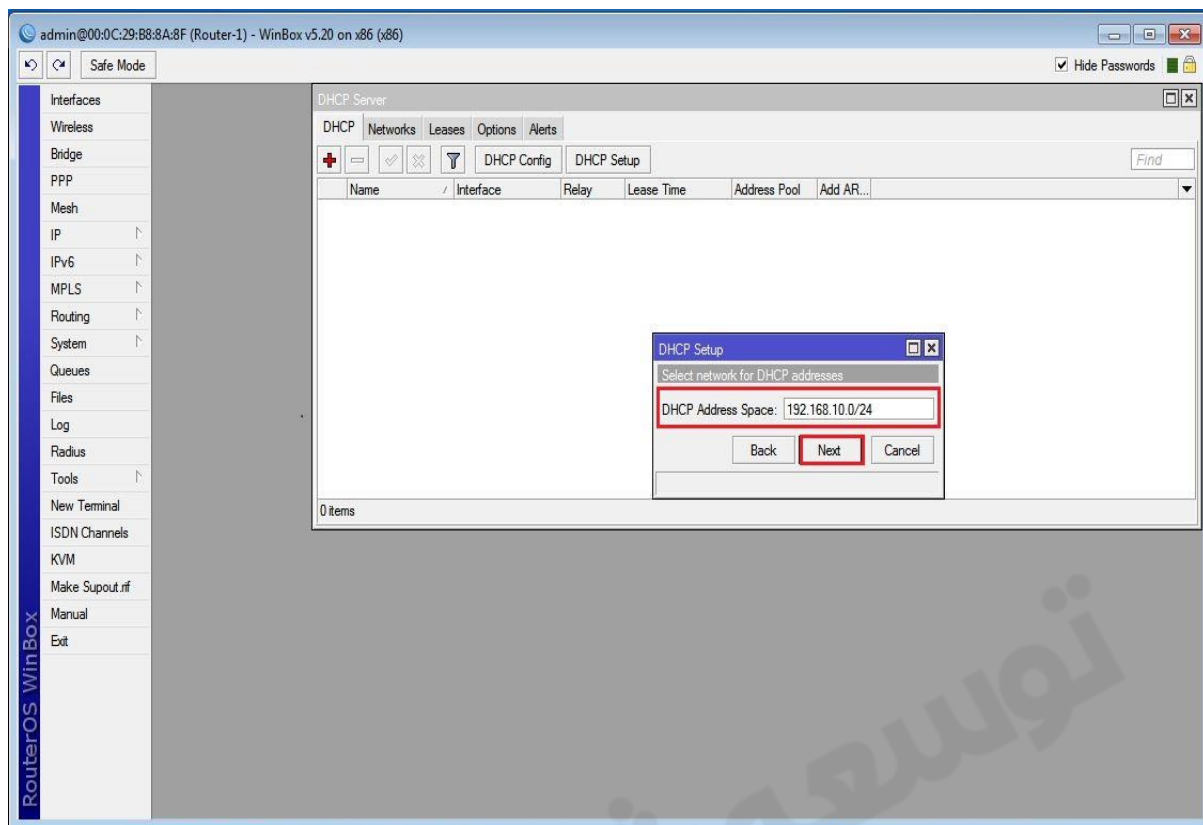
نصب و راه اندازی DHCP سرور :

برای این کار از منوی اصلی گزینه IP را انتخاب و از زیر منوی باز شده DHCP Server را انتخاب می کنیم. از پنجره باز شده و از بخش DHCP گزینه DHCP Setup را انتخاب می کنیم .

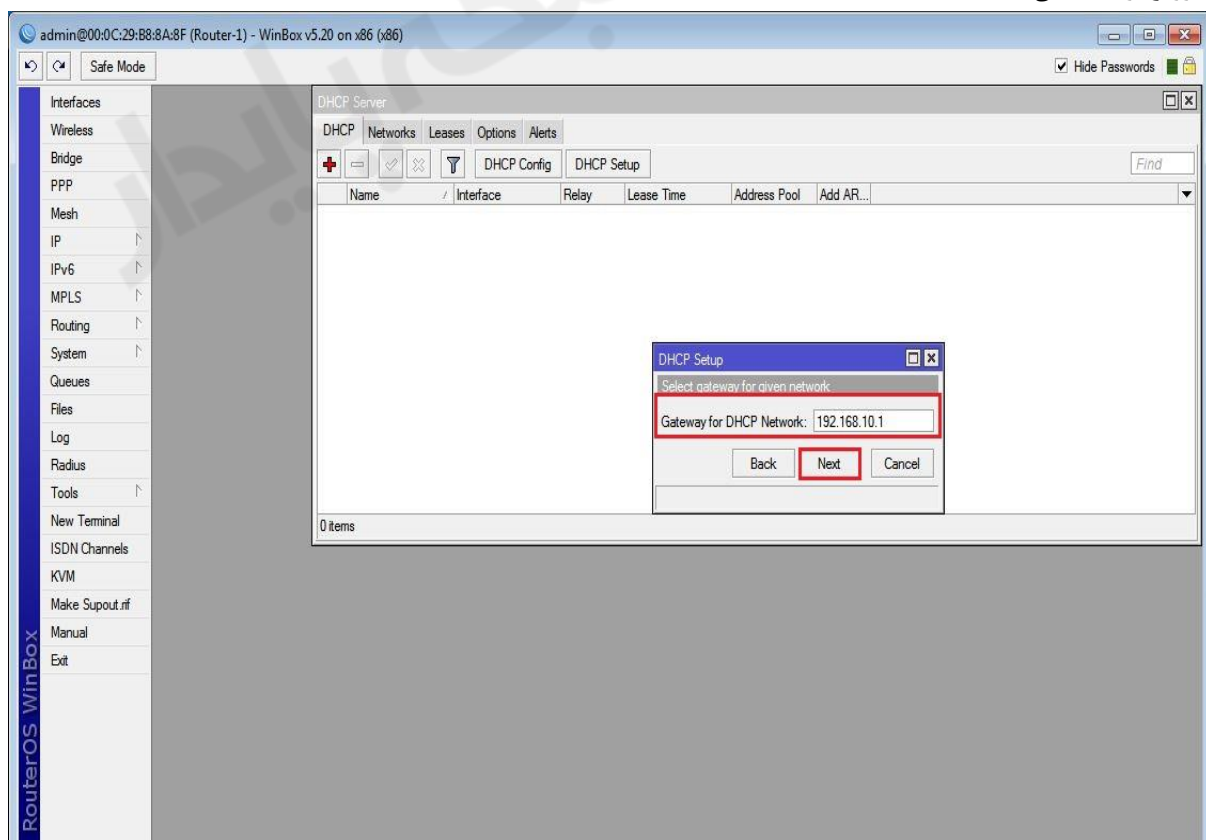
در این مرحله باید کارت شبکه مورد نظر که می خواهیم از طریق آن سرویس DHCP به کلاینت ها IP دهد را انتخاب کنیم.

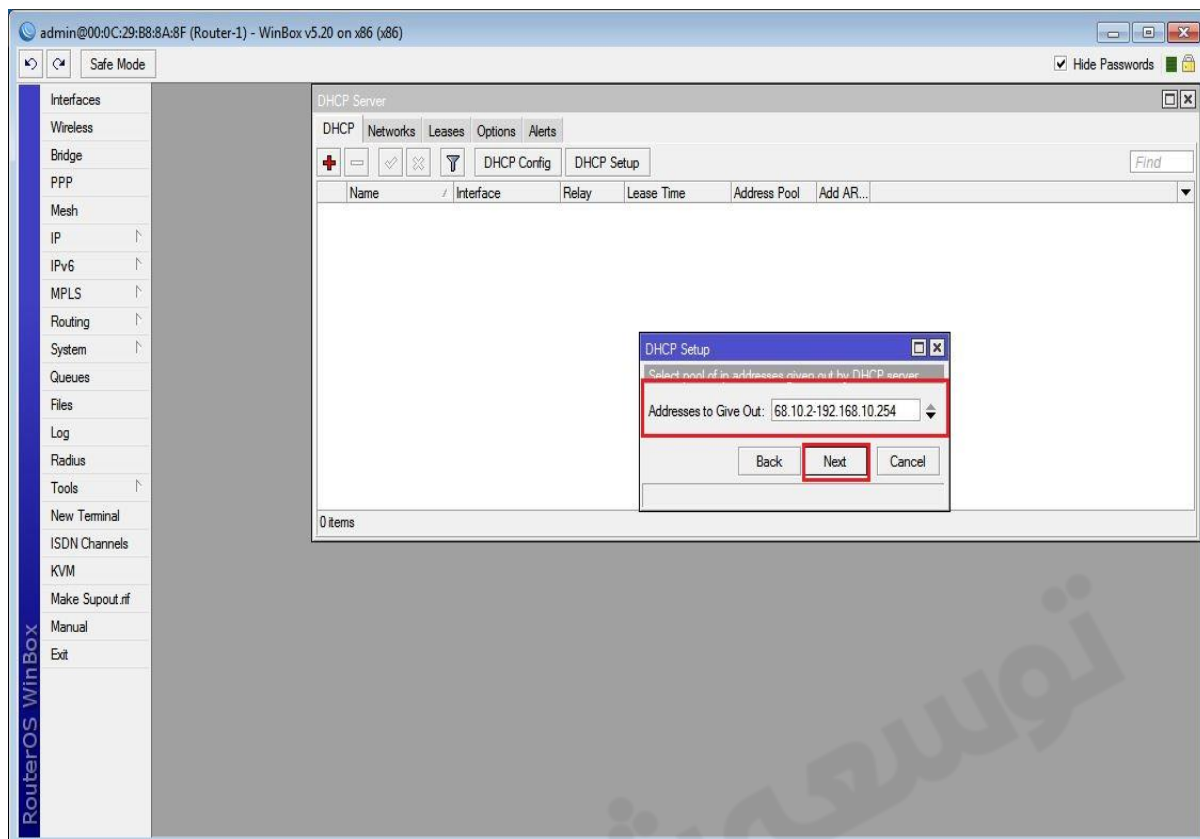
در این مرحله محدوده IP مربوط به شبکه ایی که می خواهیم DHCP در آن فعال باشد را انتخاب می کنیم.

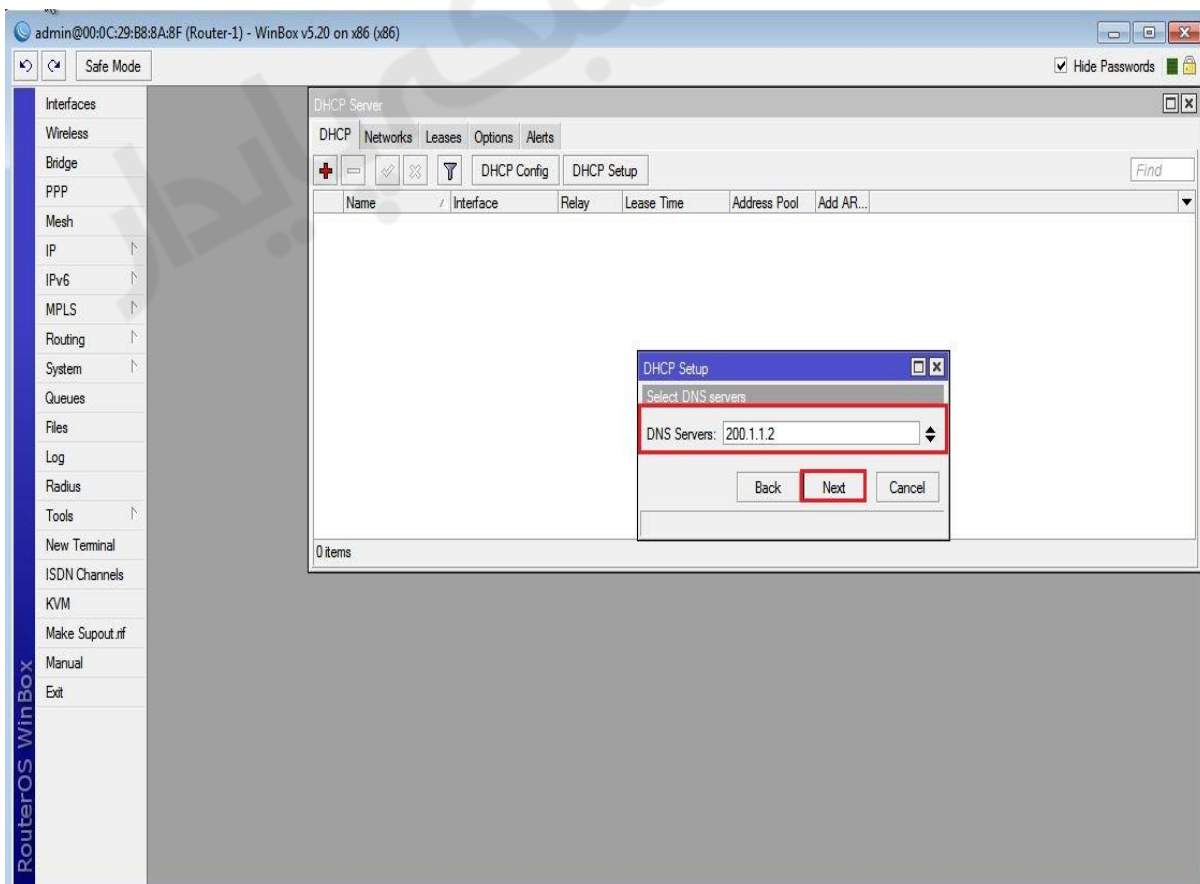
در این قسمت **Gateway** (دروازه) مورد نظر که می خواهیم برای کلاینت ها را **Set** کنیم را وارد میکنیم. این **Option** در حقیقت IP مربوط به روتر در شبکه می باشد.

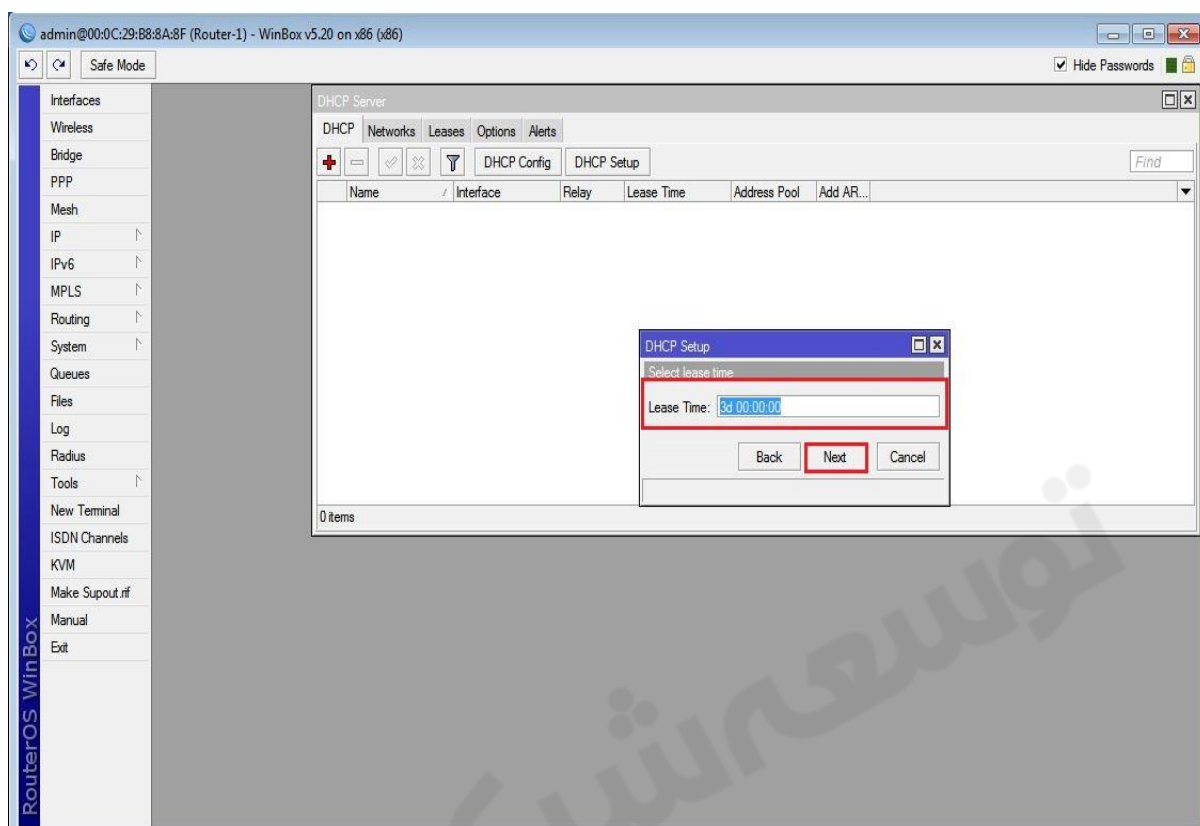
در این قسمت Pool یا محدوده ایی از IPها را که می خواهیم DHCP برای کلاینت ها شبکه در نظر بگیرد را انتخاب می کنیم.

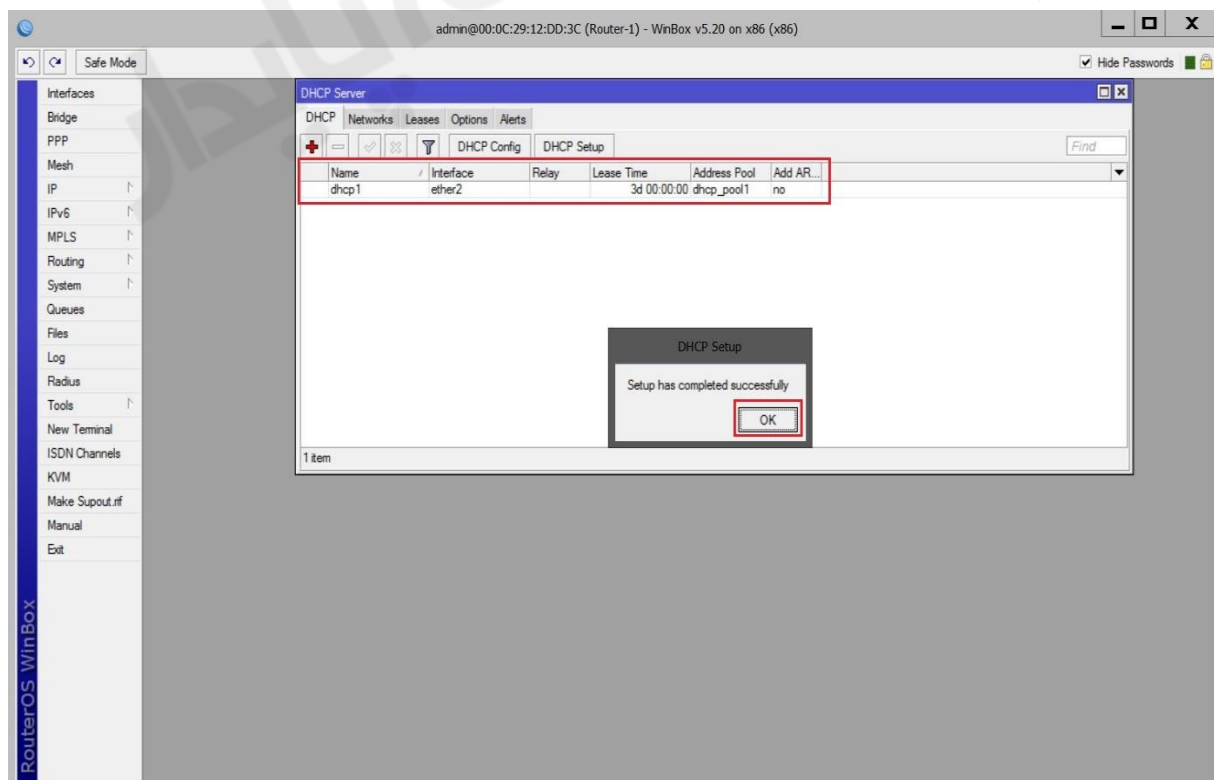
آدرس مربوط به DNS سرور موجود در شبکه را وارد میکنیم.

در این قسمت مدت زمانی که IP به کلاینت تخصیص داده می شود را انتخاب می کنیم. بصورت پیش فرض ۳ روز این IP به کلاینت اختصاص داده می شود و بعد از این مدت IP از کلاینت گرفته می شود و چنانچه درخواست برای IP از سیستم دیگری زودتر به DHCP Server برسد این IP به کلاینت دیگر اختصاص داده می شود.

و در نهایت پس از این مرحله DHCP راه اندازی شده و شما با پیغام زیر رو به رو خواهید شد :

: NTP (Network Time Protocol)

تنظیمات تاریخ و ساعت و آپدیت بودن آن بر روی روترها و سویچ های سخت افزاری ، خصوصا در مواقعی که از میکروتیک فایل پشتیبان تهیه می شود و یا Hotspot راه اندازی می شود و... بسیار حائز اهمیت است. اگر تاریخ و زمان را بصورت دستی تغییر دهید ، با خاموش شدن روتر تغییرات ایجاد شده به حالت قبل باز می گردد.

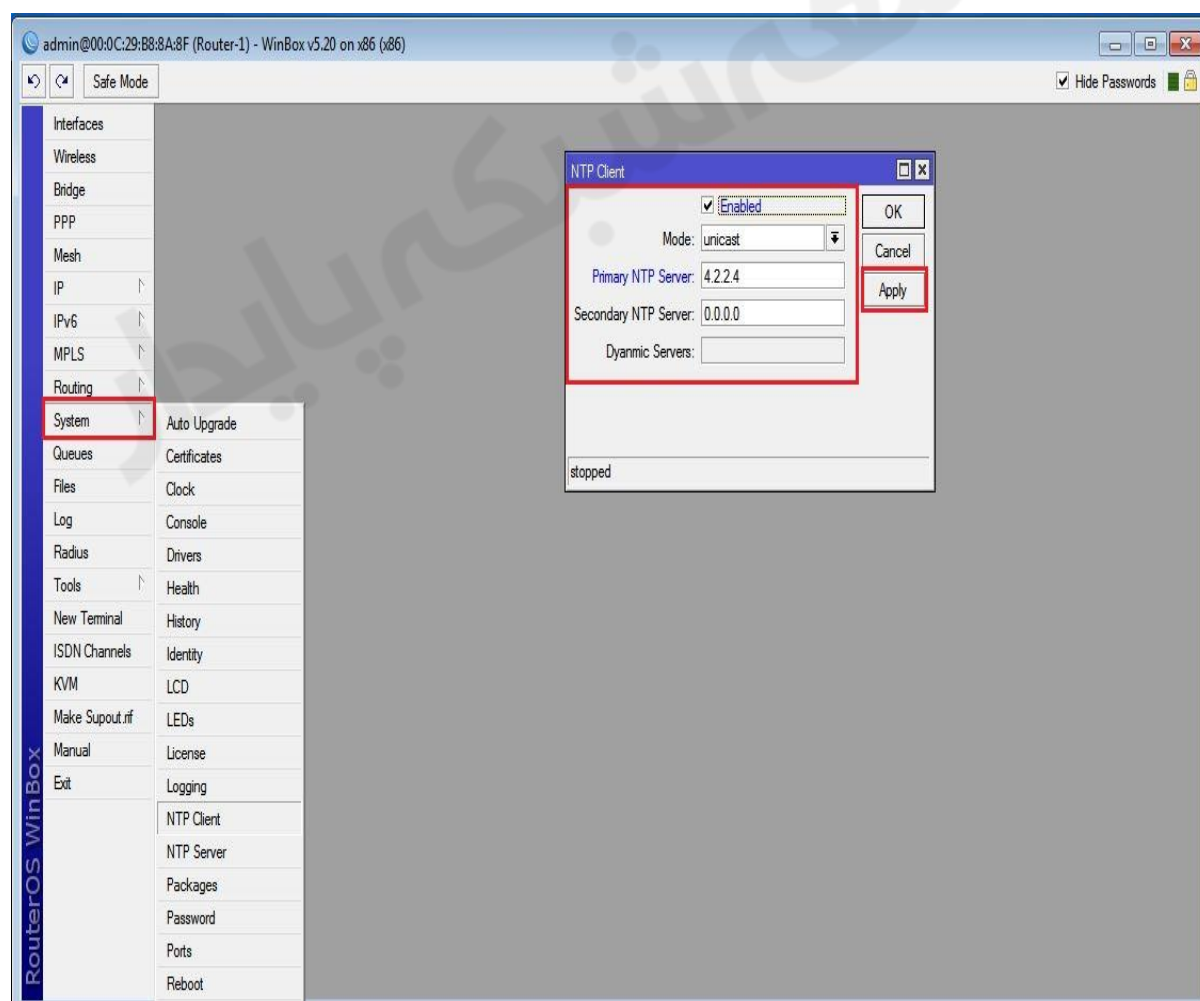
برای به روز بودن تنظیمات ساعت و تاریخ می توان به سرورهایی متصل شد که بصورت خودکار ساعت و تاریخ را تنظیم می کنند به این سرورها NTP Server گفته می شود و برای تنظیم زمان از پروتکل NTP استفاده می کنند. NTP مخفف Network Time Protocol است و پروتکلی برای تنظیم زمان سرورها و کلاینت ها با ساعت جهانی می باشد. در سیستم عامل میکروتیک می توان NTP را به صورت کلاینت (NTP Client) یا سرور (NTP Server) راه اندازی نمود. NTP سرور با پروتکل UDP و با شماره پورت 123 کار می کند.

: تنظیم NTP Client

برای اینکار از منوی اصلی بروی System رفته و از زیرمنوی باز شده NTP Client را انتخاب می کنیم. در پنجره NTP Client تیک Enable را فعال می کنیم و در قسمت Mode گزینه Unicast را انتخاب می کنیم.

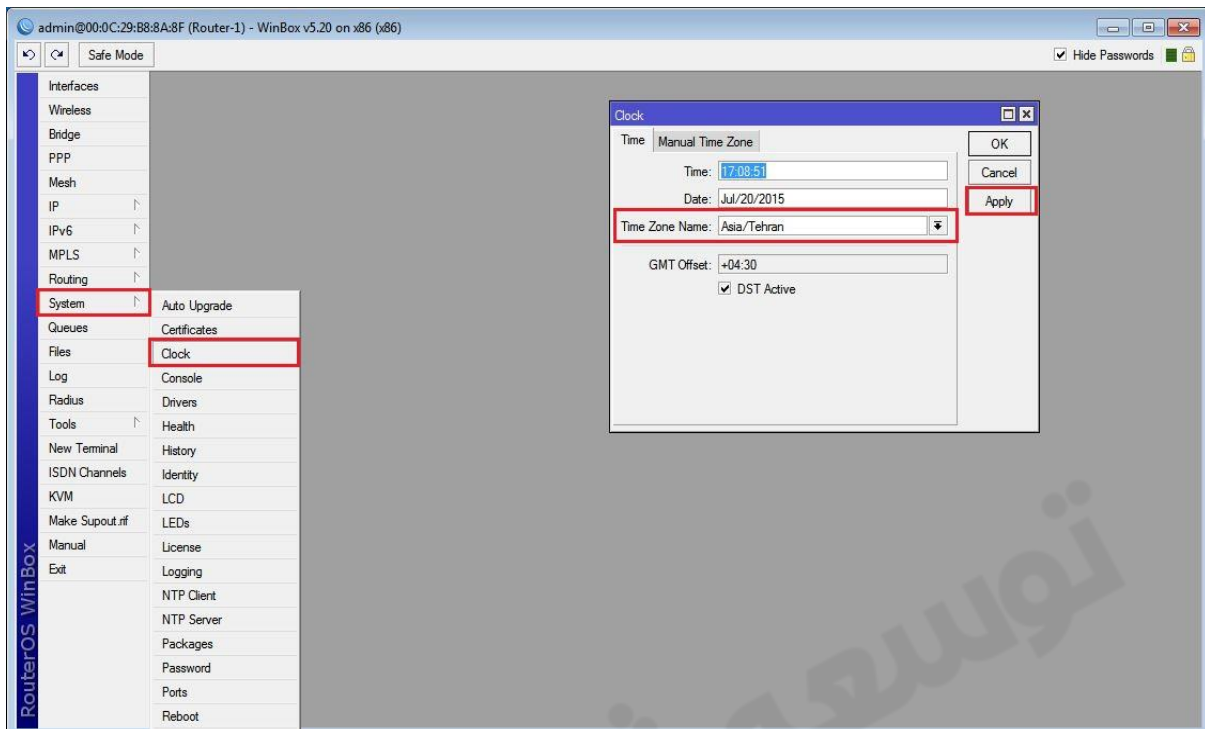
Unicast : در این مد NTP Client فقط با سرورهایی کار می کند که در دو فیلد Primary NTP Server و Secondary NTP Server درج شده است ، پس از متصل شدن به سرور با آنها سینک می گردد.

Primary NTP Server : در این فیلد نام و یا IP یکی از NTP Server هایی که وجود دارد را وارد می کنیم.

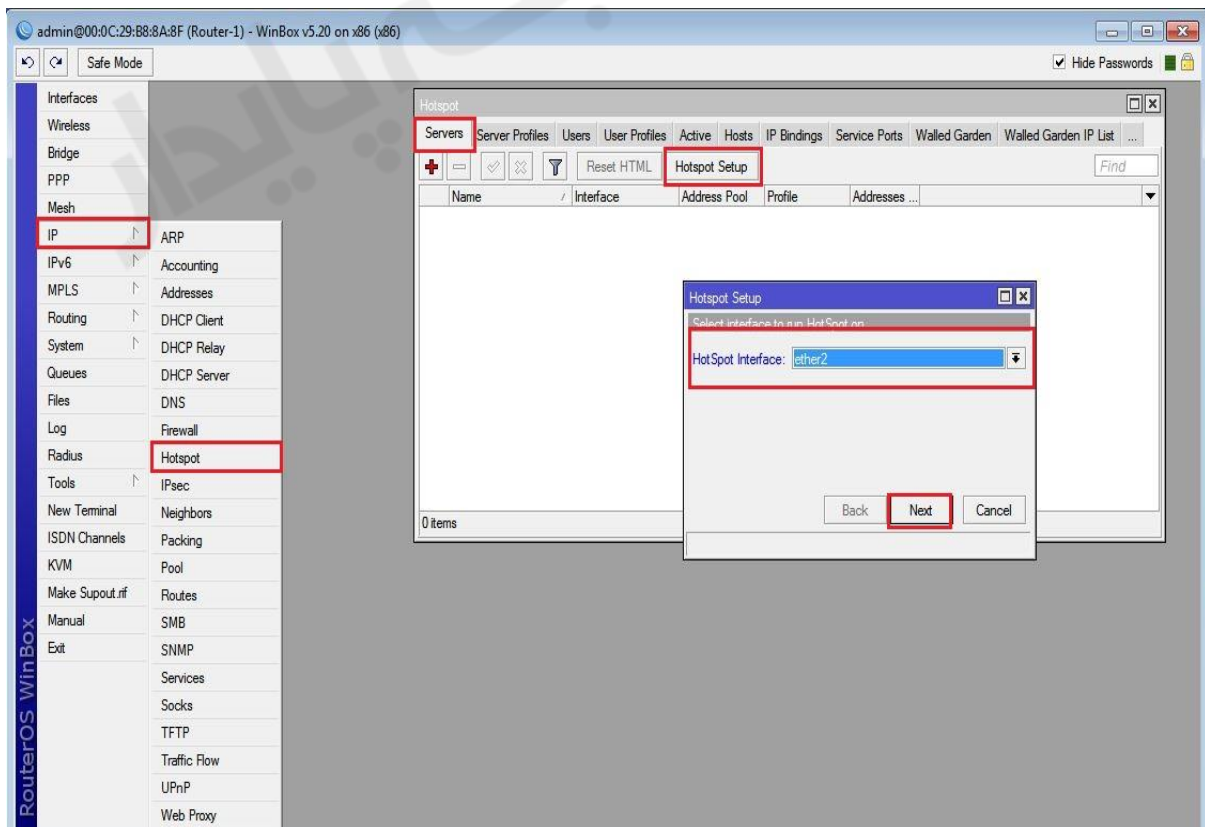
تنظیم ساعت و تاریخ سیستم :

برای اینکار از منوی اصلی بروی **System** رفته و از زیرمنوی باز شده **Clock** را انتخاب میکنیم و از پنجره باز شده **Time Zone Name** را برابر **Asia/Tehran** قرار می دهیم.

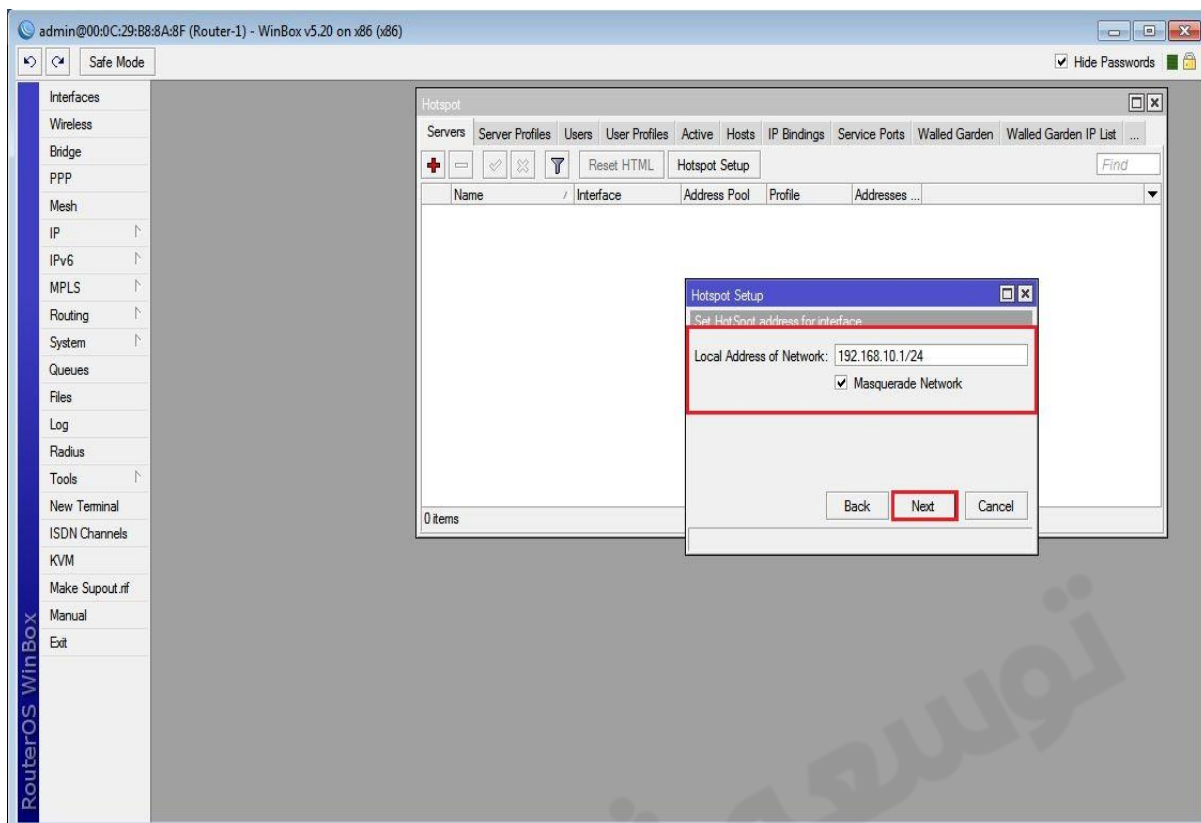

نصب سرویس **Hotspot** :

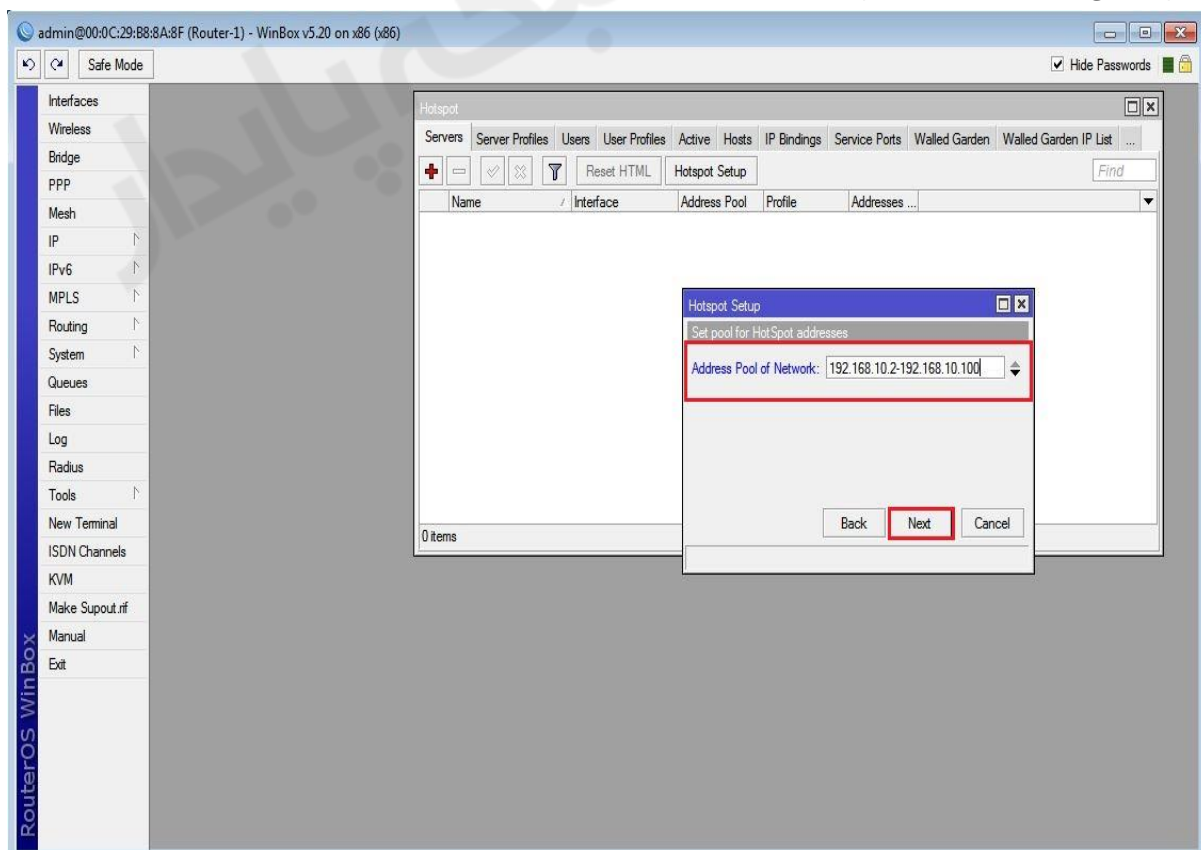
برای نصب این سرویس از منوی اصلی بروی **IP** رفته و از زیرمنوی باز شده به تب **Servers** رفته و **Hotspot Setup** را انتخاب می کنیم. در این مرحله اینترفیسی که **Hotspot** بروی آن باید سرویس دهی کند را انتخاب میکنیم.

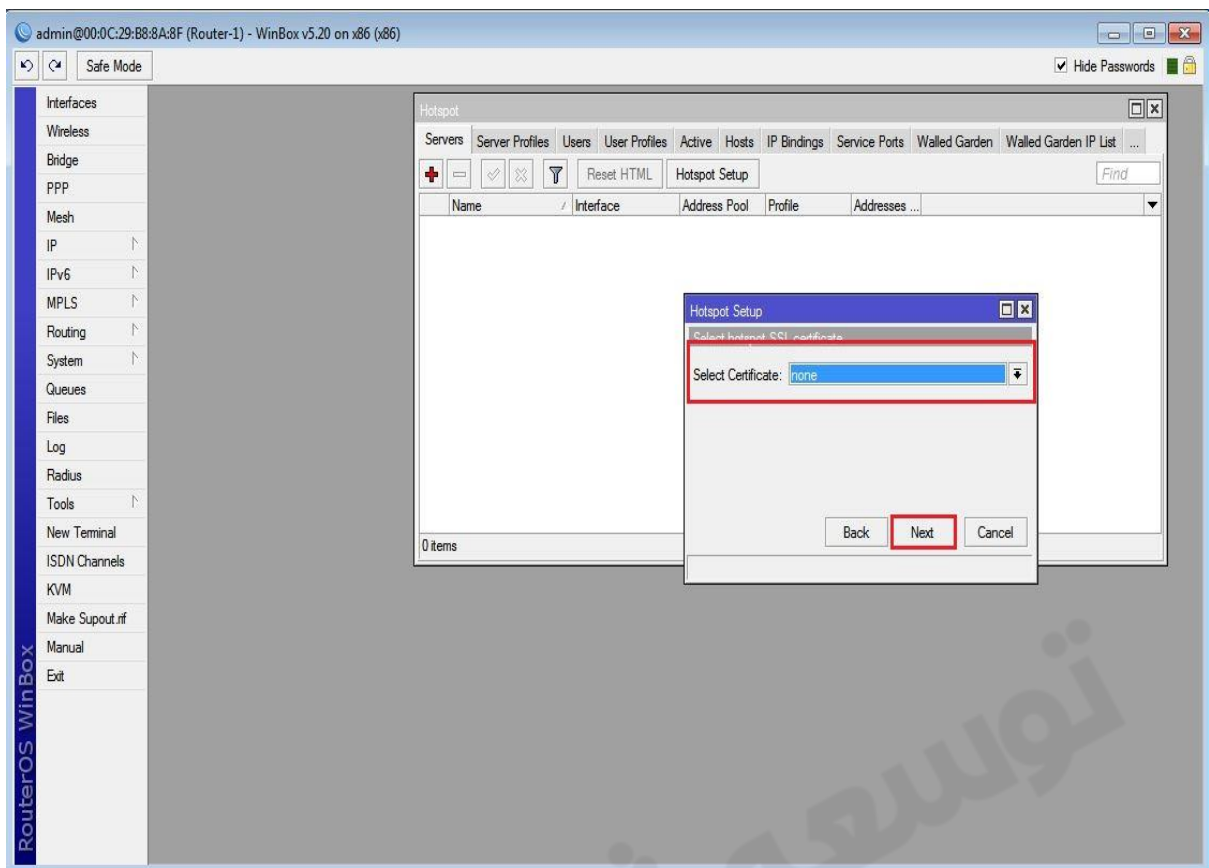

در این مرحله رنج آدرسی که برای سرویس Hotspot استفاده خواهد شد نمایش داده می شود.

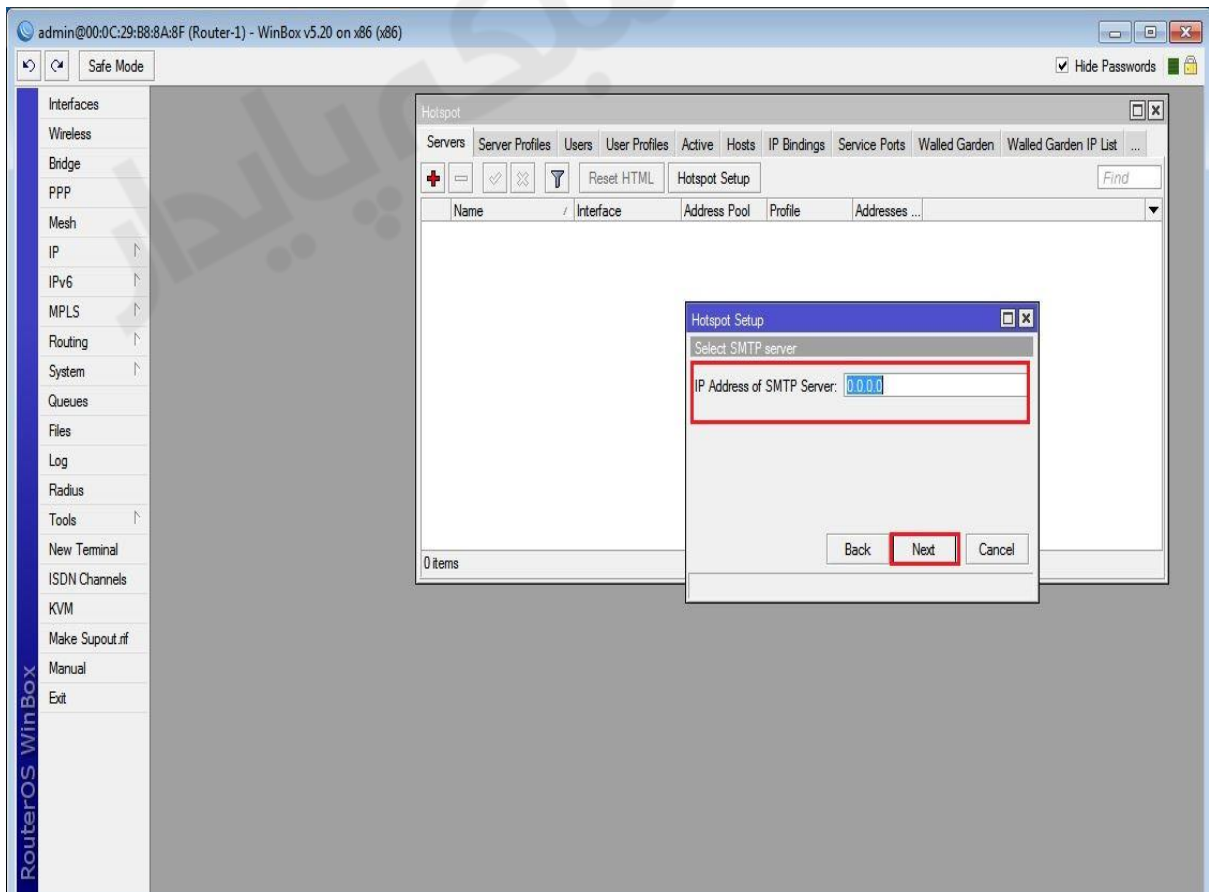

در این مرحله Pool مربوط به DHCP سروری که به کلاینت ها Hotspot آدرس IP اختصاص می دهد تنظیم می شود. این Pool حتما باید از رنج آدرسی باشد که بر روی اینترفیس Hotspot وجود دارد.

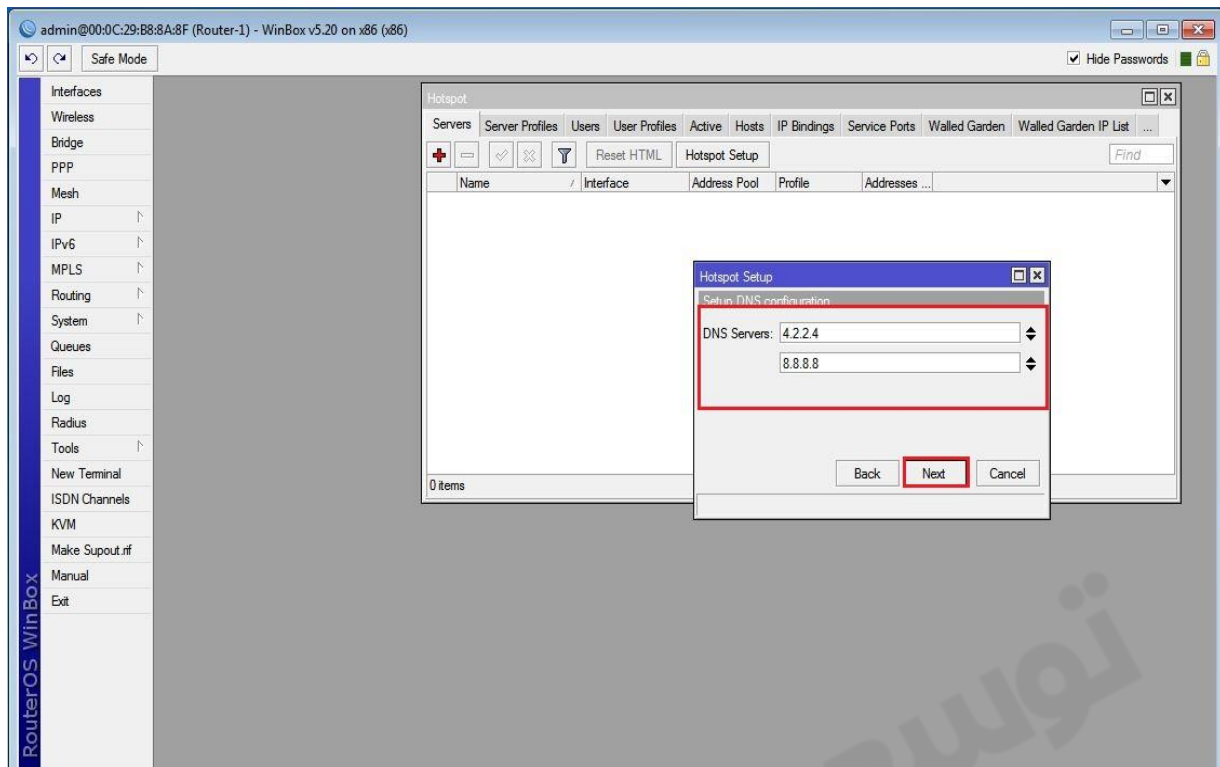

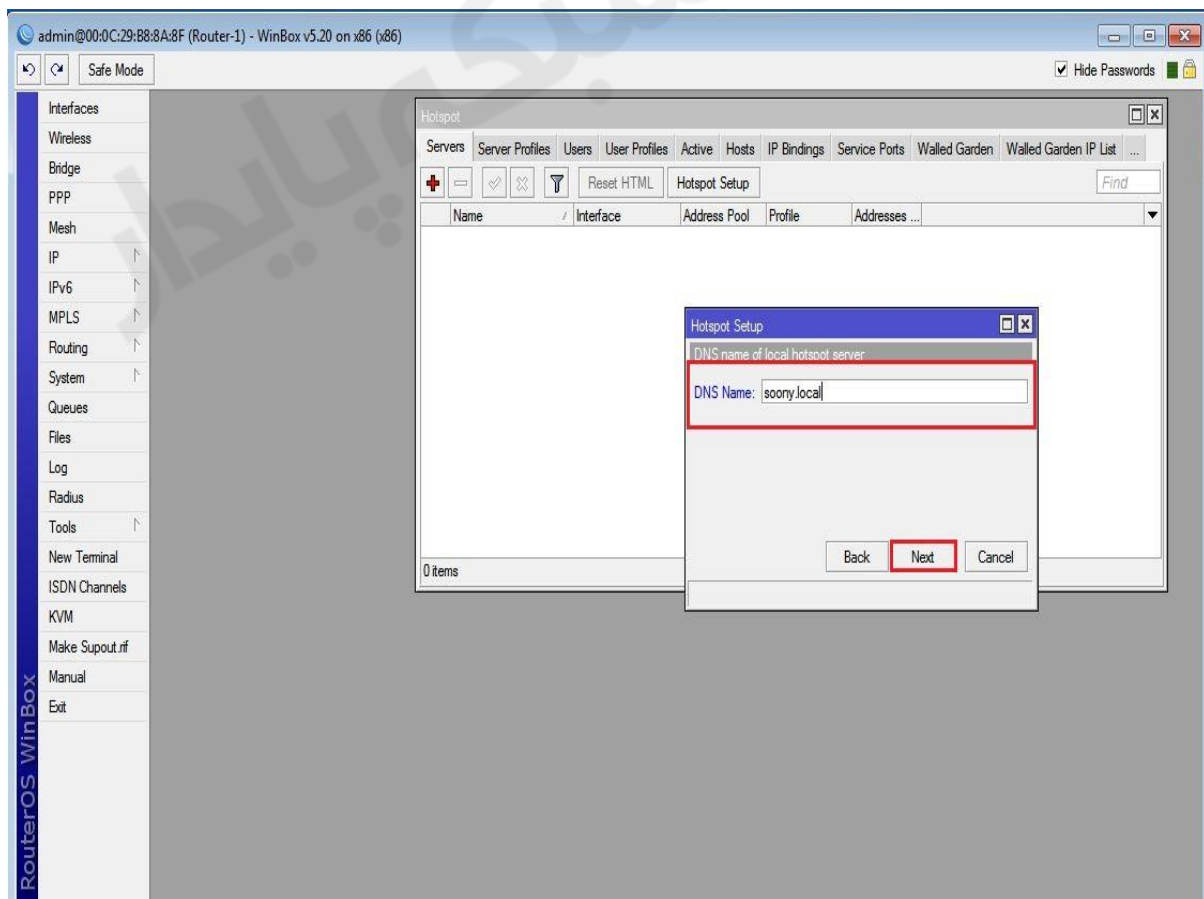
اگر در شبکه SMTP سرور برای ارسال ایمیل وجود داشت آدرس IP آن را در این قسمت وارد می کنیم.

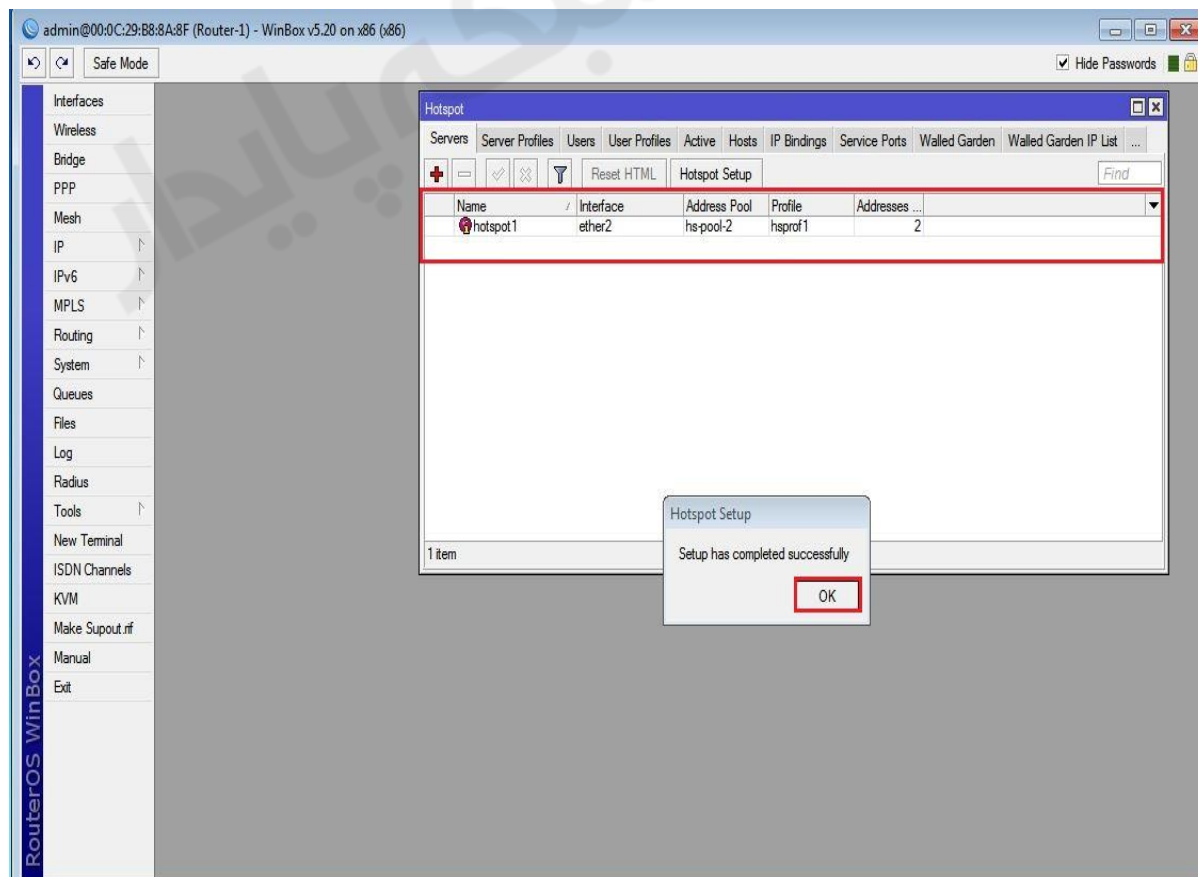
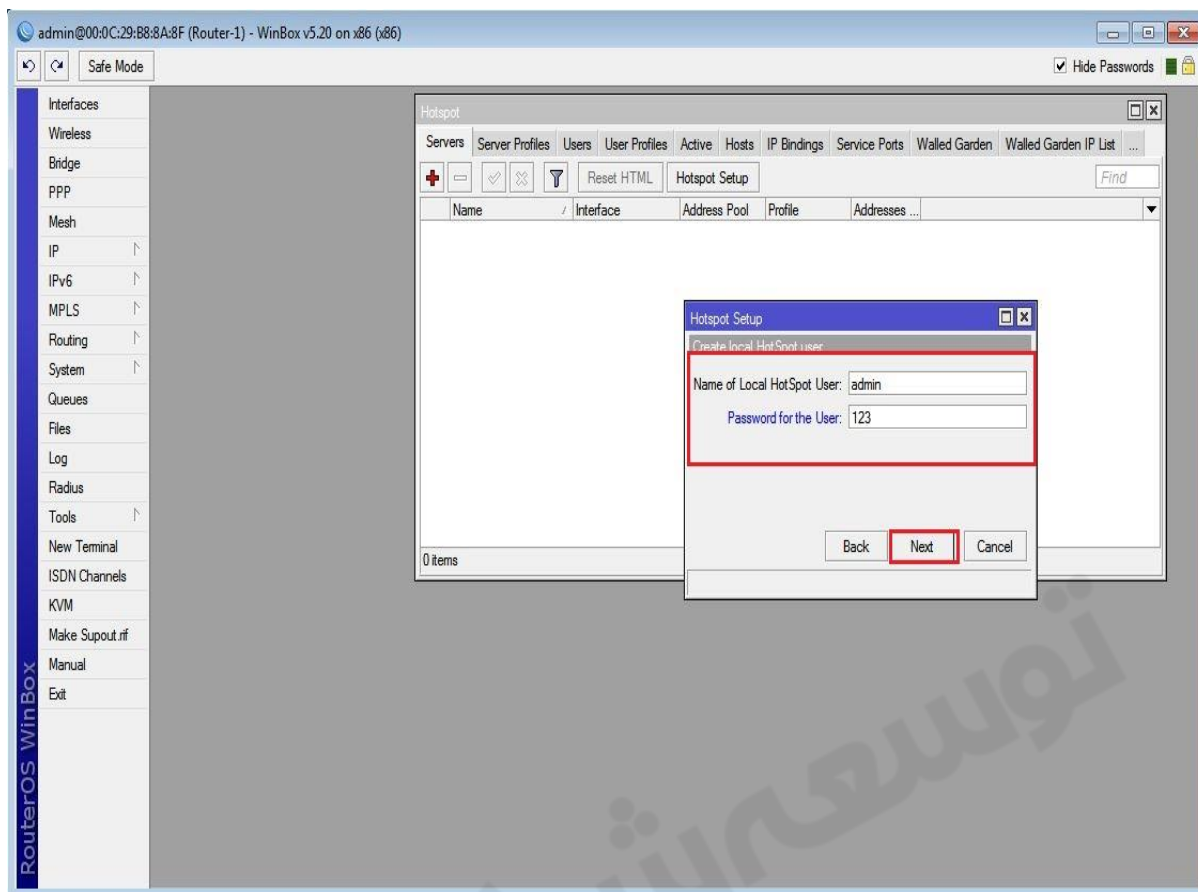
آدرس DNS سرور را وارد میکنیم.

اگر دامنه ای دارید که صفحه وب میکروتیک از طریق آن باز شود آدرس را در این مرحله وارد می کردید.
*کلاینت ها برای مشاهده اطلاعات و همچنین خروج از Hotspot از این ادرس استفاده می کنند.

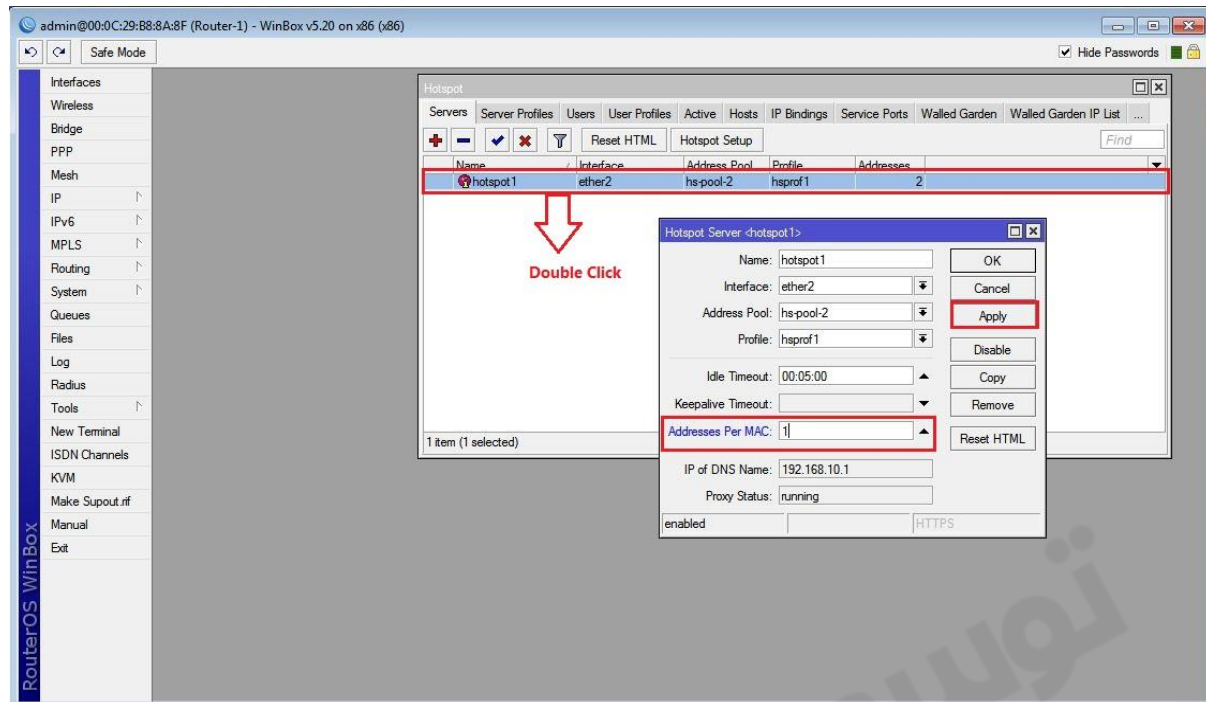

در این مرحله یک کاربر بر روی میکروتیک برای سرویس Hotspot ساخته می شود.

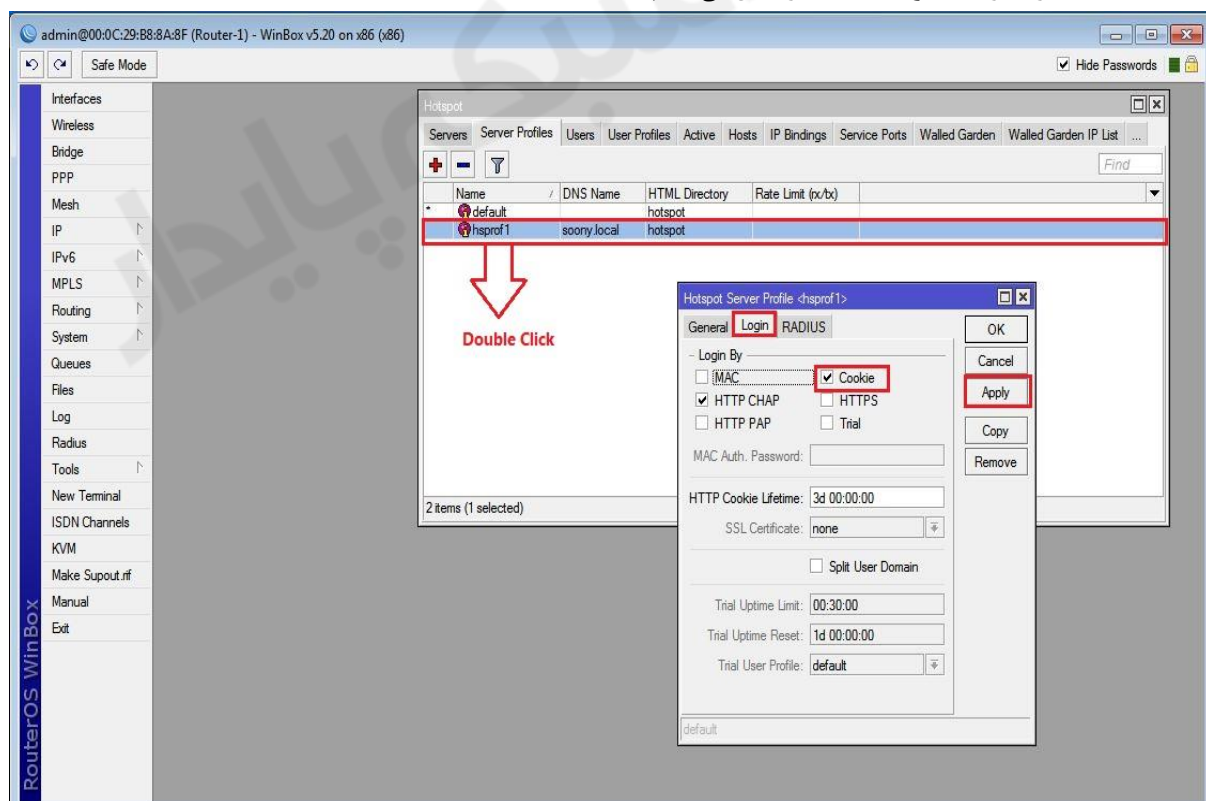

حال برای امنیت بیشتر دو عملیات زیر را انجام می دهیم :

(۱) از پنجره Hotspot به تب Servers رفته و بروی Hotspot ایجاد شده دابل کلیک می کنیم و **Addresses Per Mac=1** قرار میدهیم.

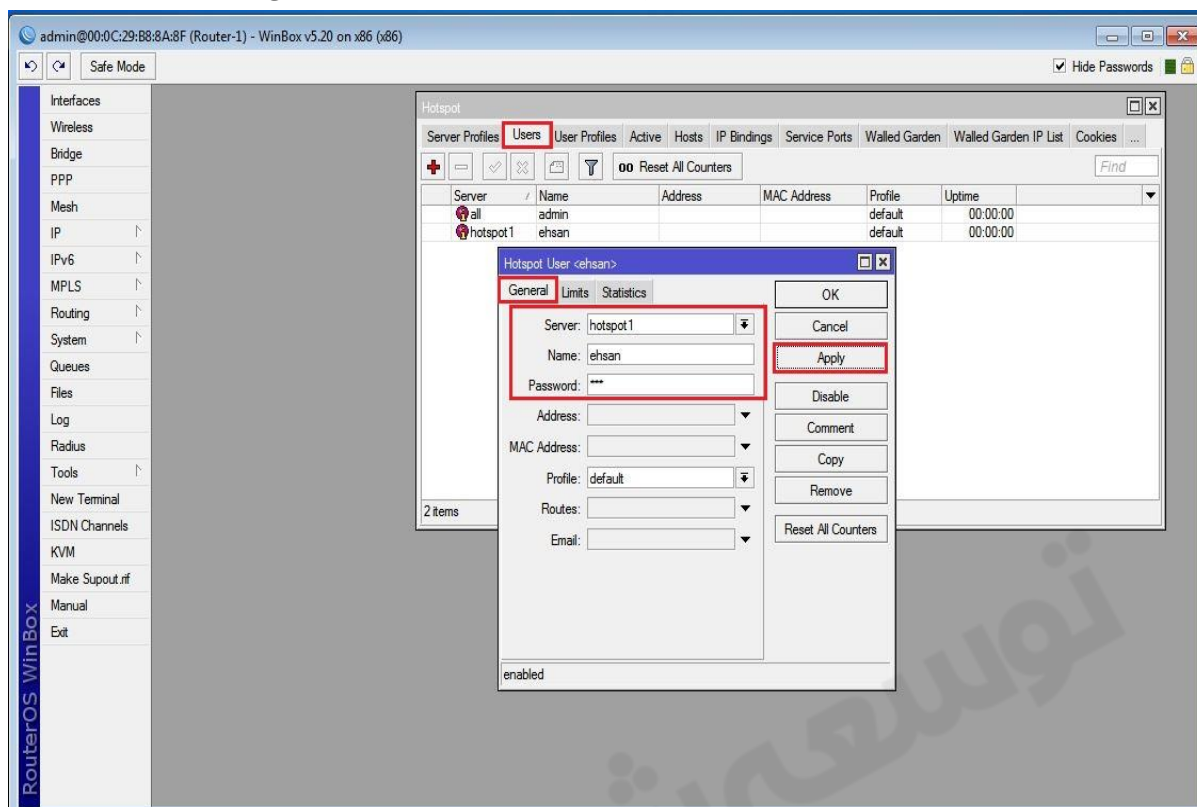
(۲) از پنجره Hotspot به تب Server Profile رفته و بروی پروفایل ساخته شده (در اینجا Hsprof1) دابل کلیک کرده و از پنجره باز شده به تب Login رفته و تیک گزینه Cookie را فعال می کنیم.

تا این مرحله Hotspot کامل راه اندازی شده است و آماده سرویس دهی از طریق کاربران Local (کاربرانی که بروی میکروتیک ساخته می شوند) می باشد.

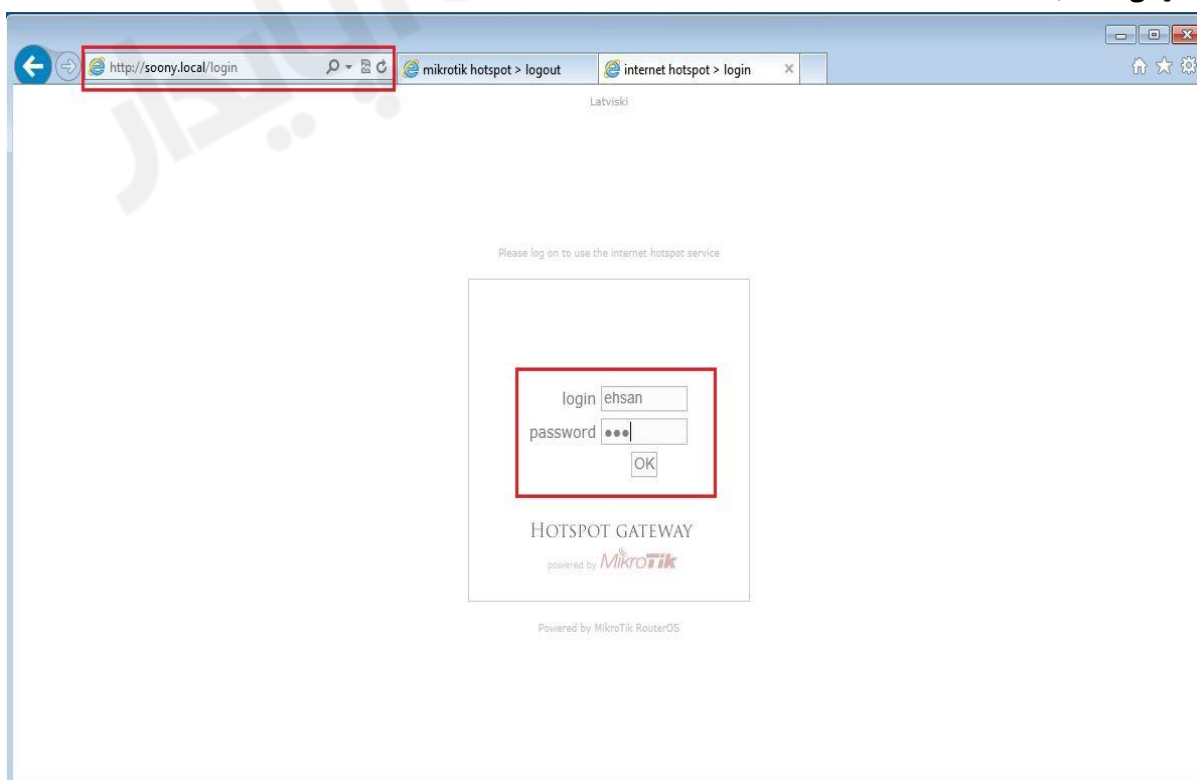
ایجاد User :

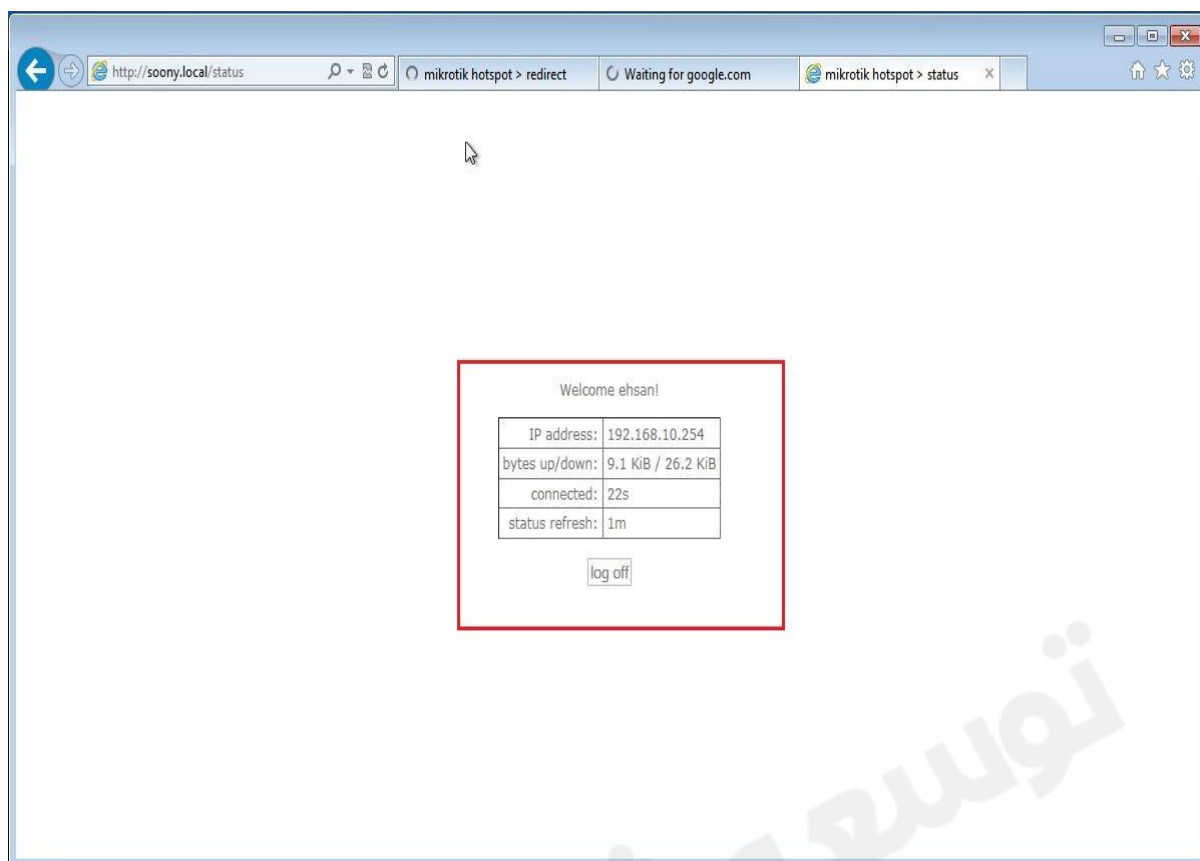
برای ایجاد کاربر به تب User رفته و بر روی ADD کلیک میکنیم و هر چندتا کاربر که نیاز باشد را ایجاد می کنیم.

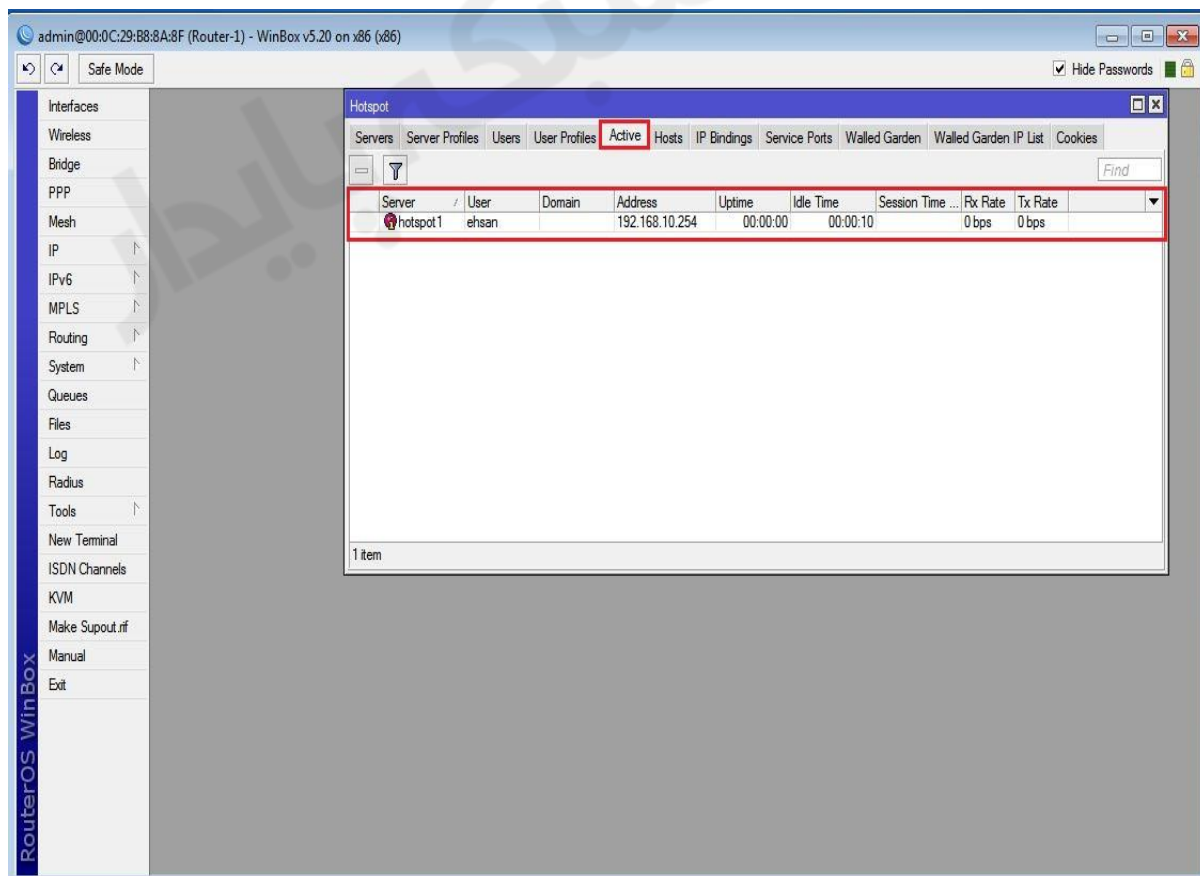
تنظیمات کلاینت :

طبق سناریو کلاینت باید از DHCP سرور IP دریافت کند. و با این تنظیمات که بر روی روتر انجام دادیم کلاینت ها باید به Hotspot دسترسی داشته باشد.

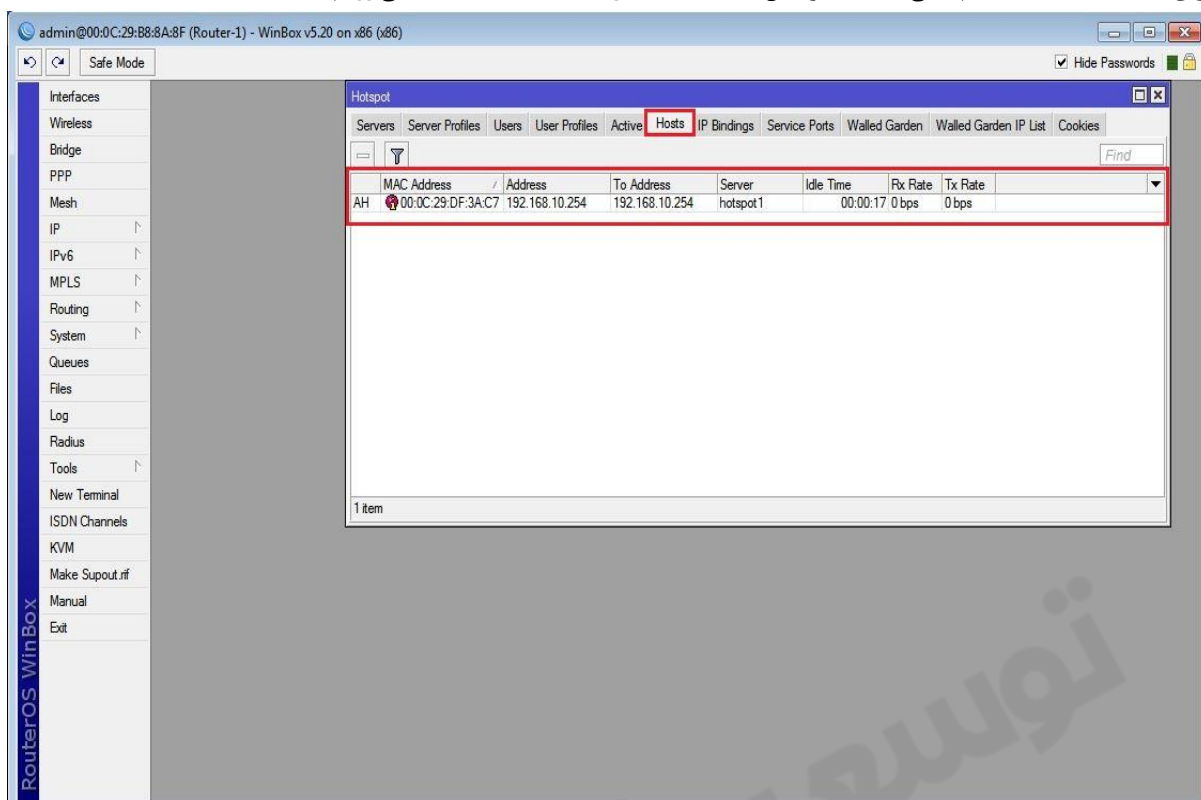

برای مشاهده کاربران متصل به Hotspot به تب Active می رویم.

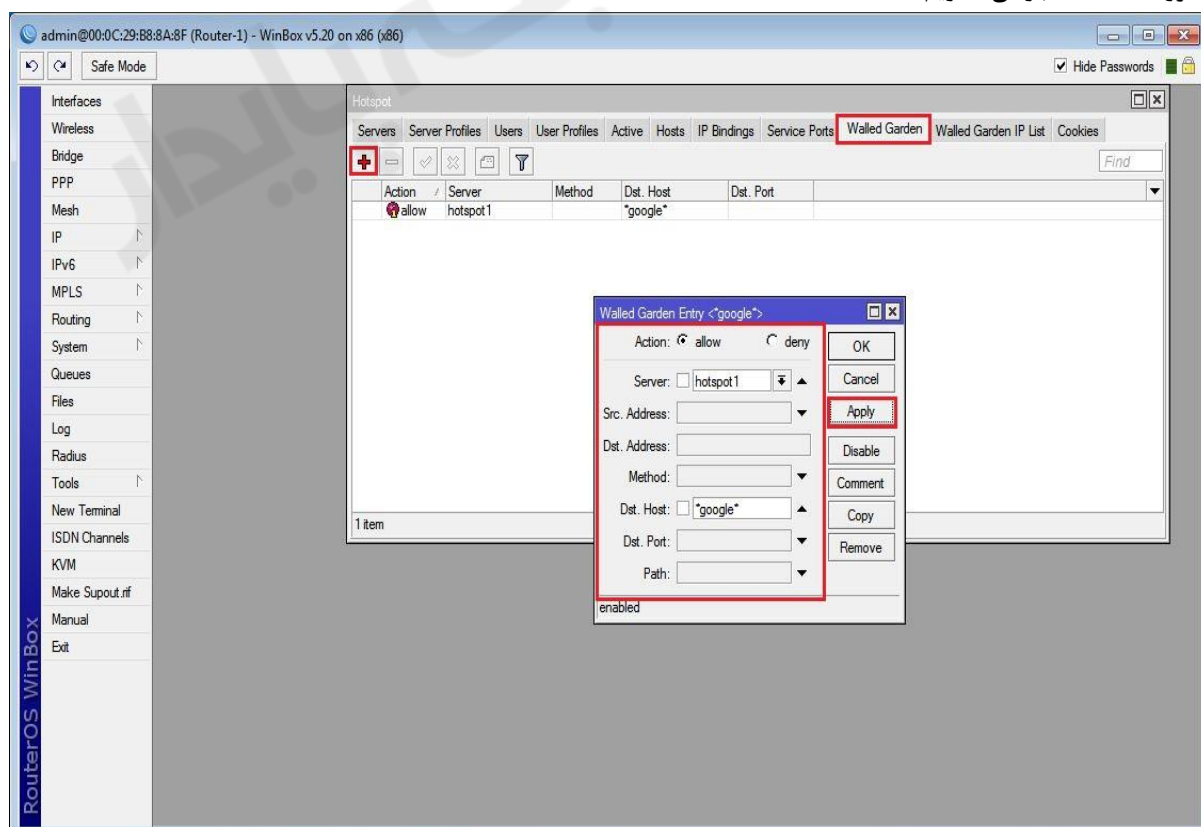

برای مشاهده لیست سیستم هایی که به اینترنت Hotspot متصل هستند به تب Hosts می رویم.

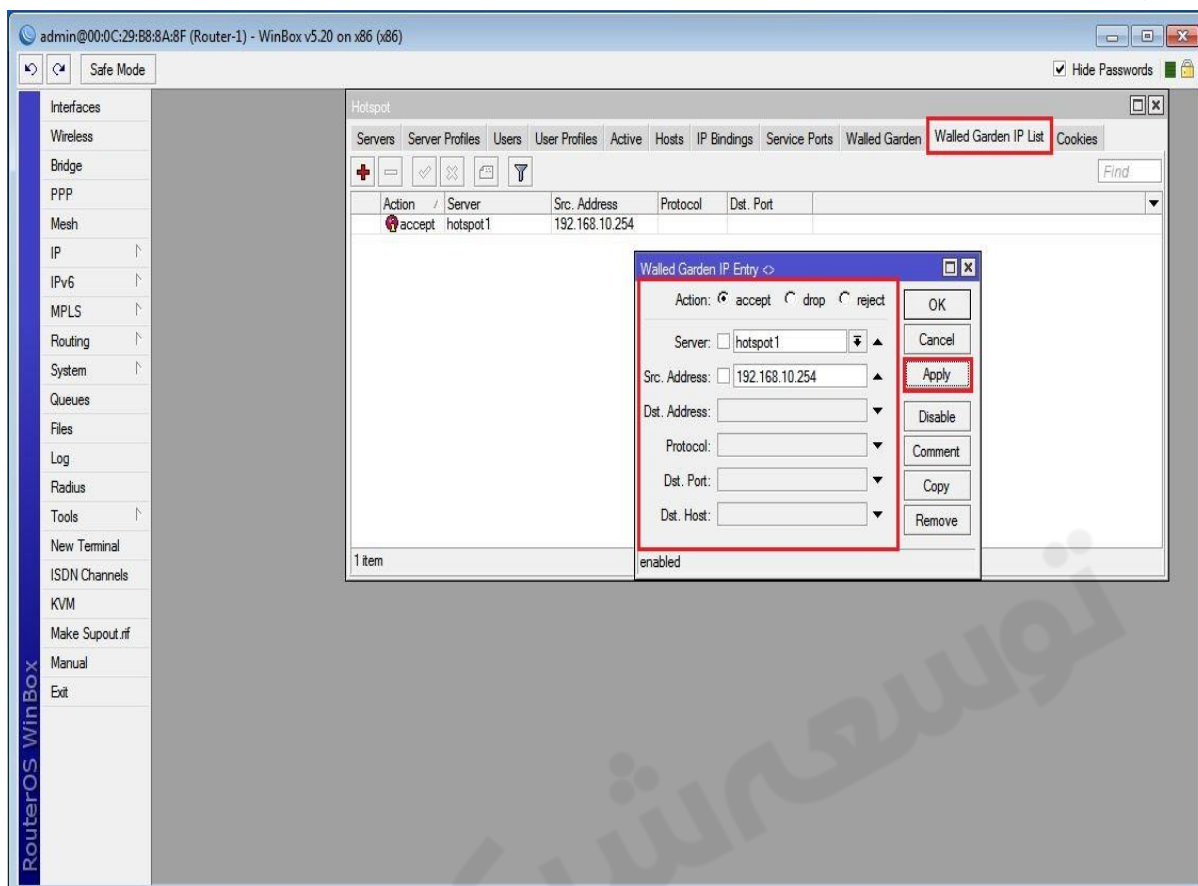

باز گذاشتن دسترسی به یک سری از سایت ها بدون احراز هویت :

برای این کار به تب Walled Garden رفته و بروی Add کلیک میکنیم و براساس نیاز سایتها را برای کاربران بدون نیاز به یوزرنیم و پسورد Hotspot باز می گذاریم.

دسترسی کاربری خاص به اینترنت از طریق Hotspot بدون نیاز به احراز هویت :
برای این کار به تب Walled Garden IP List رفته و بروی Add کلیک میکنیم.

سناریو ۲: نصب و راه اندازی سرویس Hotspot میکروتیک به همراه اکانتینگ User Manager

۱. تنظیمات اولیه میکروتیک (DHCP – DNS – NTP Client)

۲. نصب و راه اندازی Hotspot

۳. تنظیم Radius در میکروتیک

۴. نصب و راه اندازی User Manager

*مراحل ۱ و ۲ را در سناریو قبل انجام دادیم از اینجا به بعد مراحل ۳ و ۴ را انجام می دهیم.

چرا سرویس اکانتینگ را با استفاده از امکان User Manager میکروتیک استفاده می کنیم ؟

User Manager یک اکانتینگ ساده میکروتیک برای مدیریت کاربران است که پکیج مدیریتی تحت وب می باشد و با استفاده از Radius به همه روترها متصل می شود.

امکاناتی که User Manager در اختیار مدیران شبکه قرار می دهد شامل تعریف گروه های کاربری ، امکان گزارش گیری از سایت های بازدید شده توسط کاربران از زمان اتصال و Disconnect کاربران ، اختصاص دادن پهنای باند به هر کاربر و اعمال محدودیت برای آنها می باشد.

تنظیم Radius در میکروتیک :

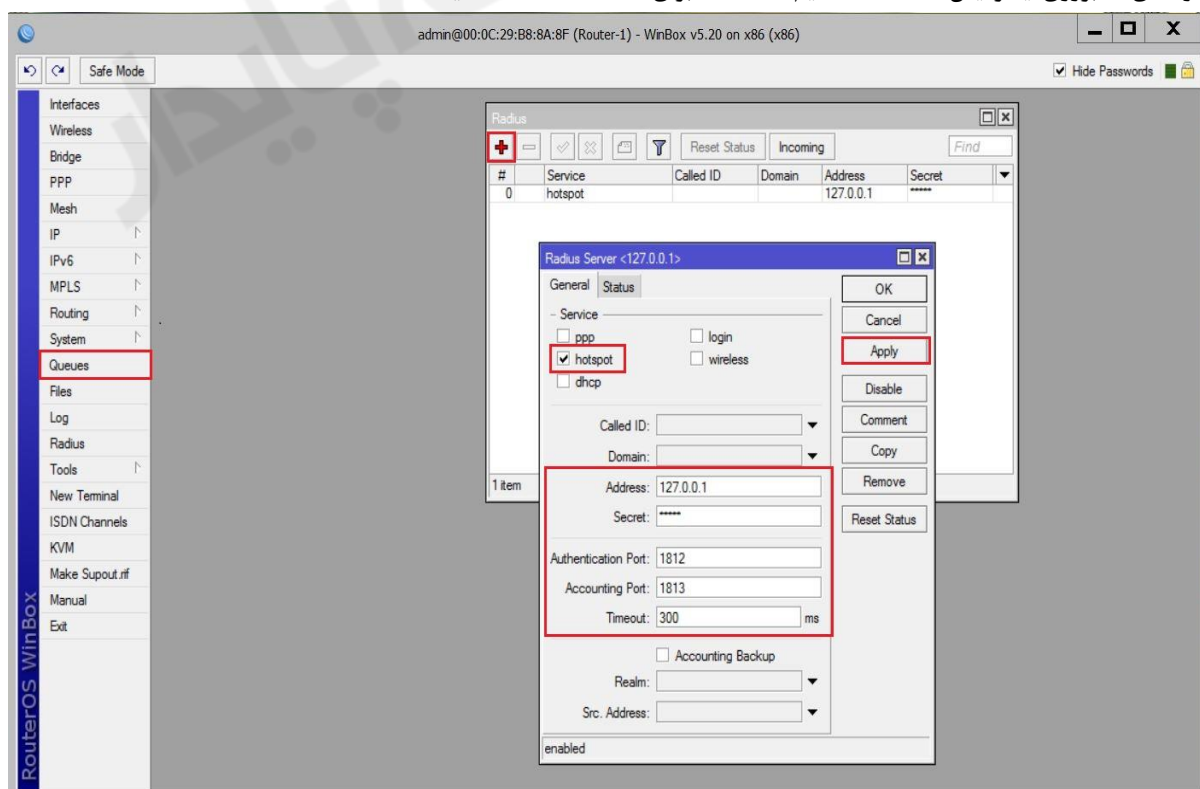
برای اینکه کاربران Hotspot توسط Radius در روترهای میکروتیک احراز هویت شوند در ابتدا لازم است که یک Radius Client برای ارتباط با User Manager ایجاد کنیم. برای اینکار از منوی Radius را انتخاب میکنیم و از پنجره باز شده بر روی Add کلیک میکنیم.

تیک گزینه Hotspot را فعال کرده و تنظیمات را مشابه عکس زیر انجام می دهیم.

*چون سرور رادیوس بر روی همین دستگاه نصب شده است آدرس آن را 127.0.0.1 وارد می کنیم.

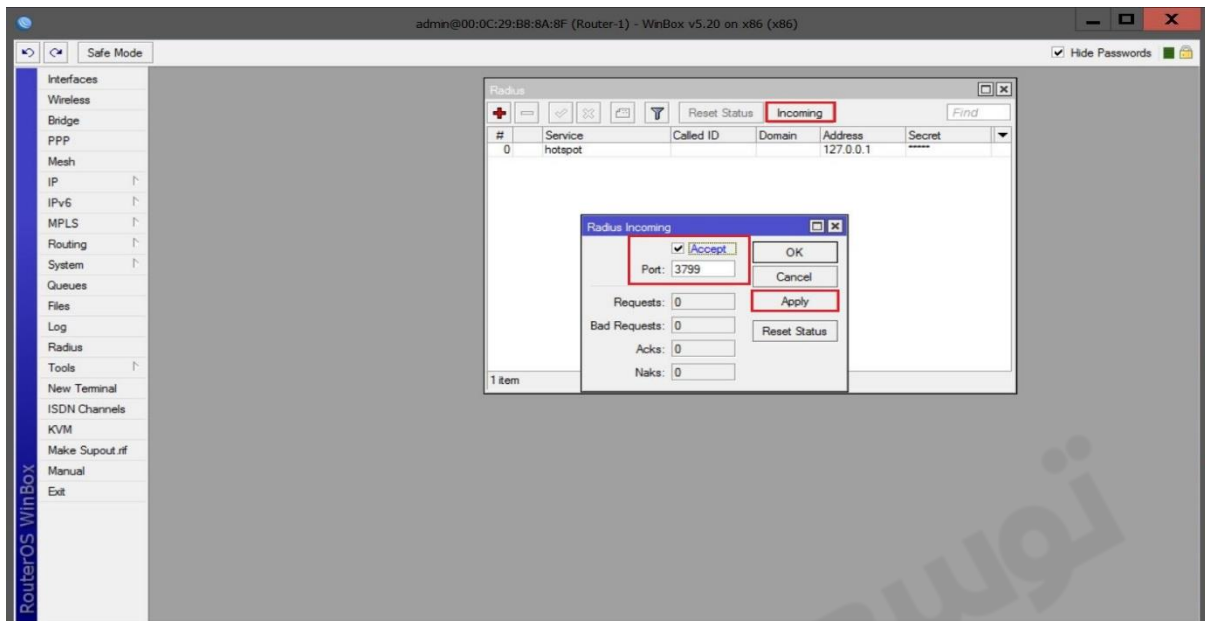
*کلمه وارد شده در Secret را به یاد داشته باشید چرا که در زمان تنظیم User Manager هم می بایست وارد شود.

*از IP ی که بر روی اینترفیس Hotspot تنظیم شده است برای Radius استفاده نکنید.

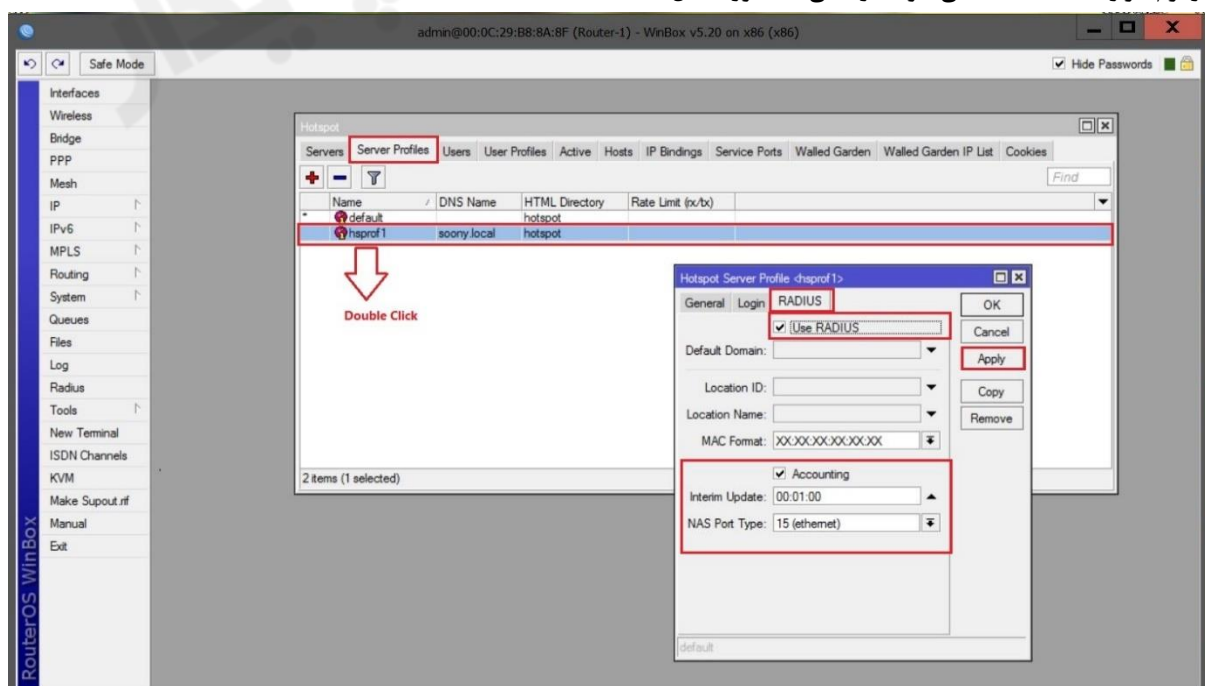
در مرحله بعد از پنجره Radius بر روی Incoming کلیک کرده و از پنجره باز شده تیک گزینه Accept را فعال می‌کنیم و Port=3799 قرار می‌دهیم.

*این گزینه برای این است که اگر Session Time کاربرها تمام شد ارتباط آن کاربر را قطع کند. روش کار این پورت به این صورت است که اگر هرگونه تغییری که Radius Server در رابطه با کاربران انجام می‌دهد روی کاربران اعمال شود.

حال باید در Hotspot تعریف کنید که از Radius Client برای اعتبارسنجی استفاده کند. برای اینکار از تب Server Profile بر روی Hotspotی که قبلاً ایجاد کردیم دابل کلیک می‌کنیم و از پنجره باز شده از تب Radius، تیک گزینه Use radius را فعال می‌کنیم و Interim Update را تنظیم می‌کنیم.

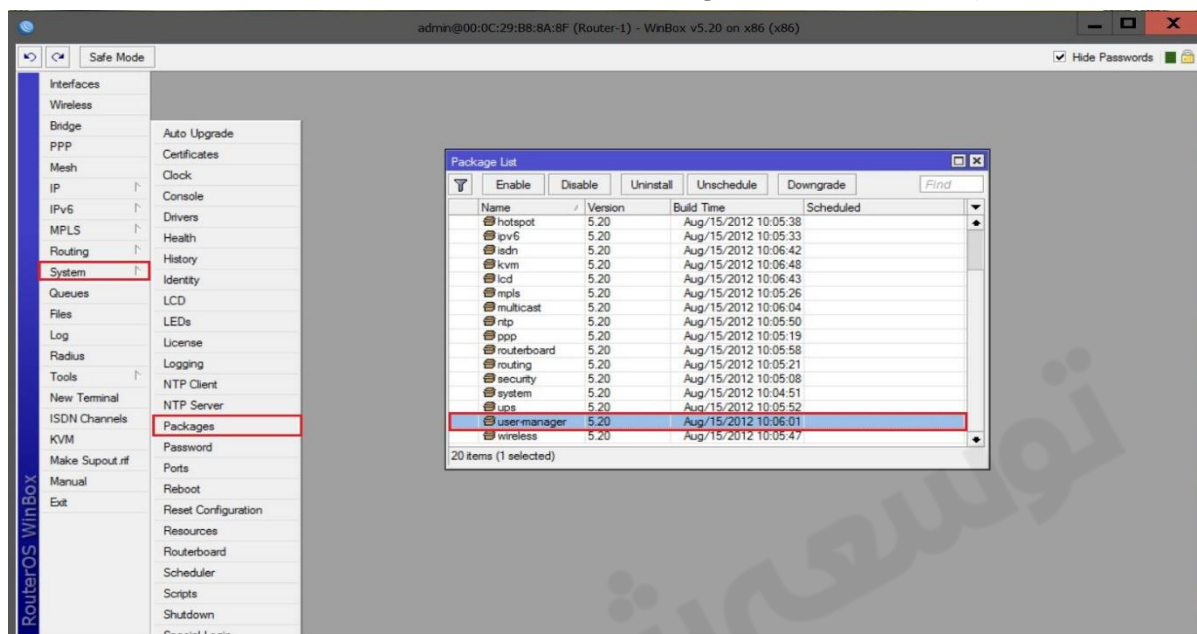
Interim Update: پکت‌های اعتبارسنجی کاربران و مشخص کردن اینکه چه کاربری Disconnect شده است را به سمت Radius Server می‌فرستد تا Radius آن کاربر را قطع کند. معمولاً Interim Update را روی یک دقیقه تعیین می‌شود یعنی اینکه هر یک دقیقه یکبار ارتباط کاربران چک می‌شود و به سمت Radius Server پیغامی مبنی بر اینکه ارتباط برقرار است یا نه، فرستاده می‌شود. قسمت Interim Update را باید طبق تنظیمات Radius Server خود انجام دهید وگرنه کاربران شما از لیست Online User ها در نرم افزار Radius حذف می‌شوند در حالی که هنوز متصل هستند.

نصب و راه اندازی User Manager :

برای استفاده از User Manager می بایست Package مربوط به آن در میکروتیک نصب شده باشد. برای چک کردن آن از منوی اصلی System و از زیرمنوی باز شده Package را انتخاب می کنیم. همان طور که در عکس زیر مشاهده می کنید پکیج User Manager نصب می باشد.

در صورتی که User Manager وجود نداشت آن را از سایت میکروتیک براساس نسخه OS ی که نصب کرده ایم دانلود می کنیم و در این قسمت نصب می کنیم سپس یکبار سیستم را ریستارت می کنیم.

برای تنظیم کردن User Manager به آدرس زیر از طریق مرورگر خود بروید :

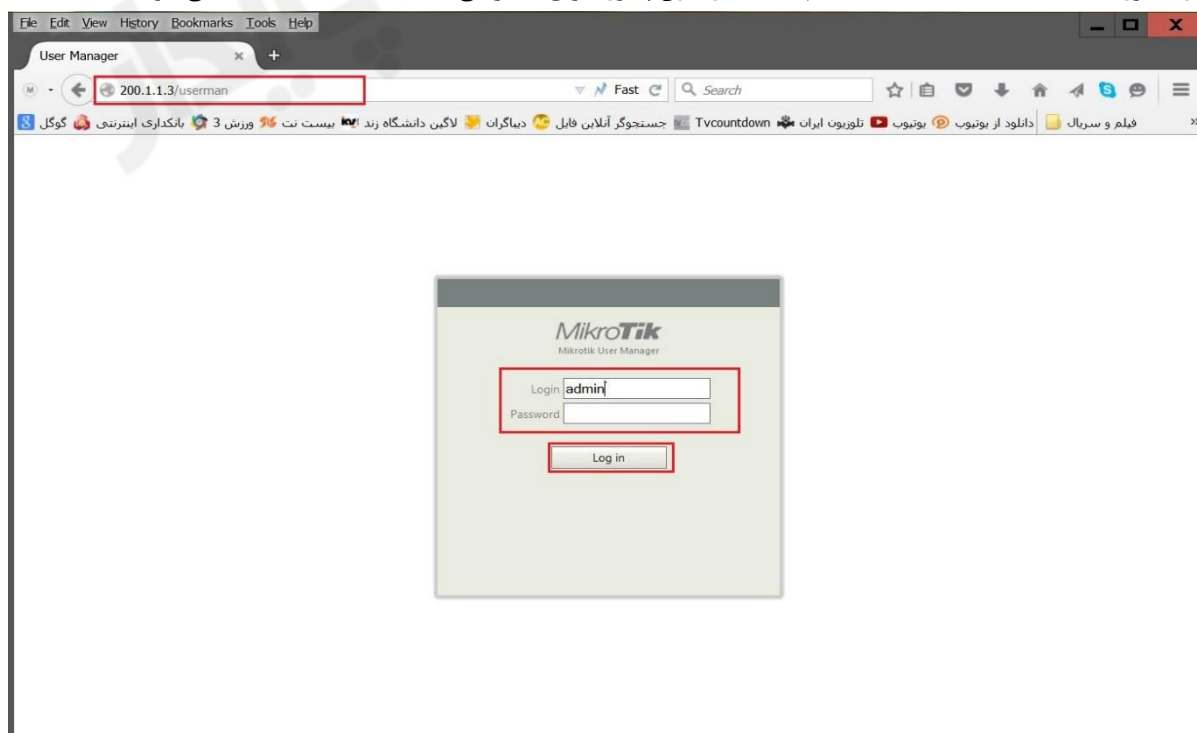
[HTTP://Mikrotik IP Address / Userman](http://Mikrotik IP Address / Userman)

[HTTP://200.1.1.3 / userman](http://200.1.1.3 / userman)

طبق این سناریو :

بعد از اینکه آدرس را در مرورگر وارد کردید باید یوزرنیم و پسورد را وارد کنید.

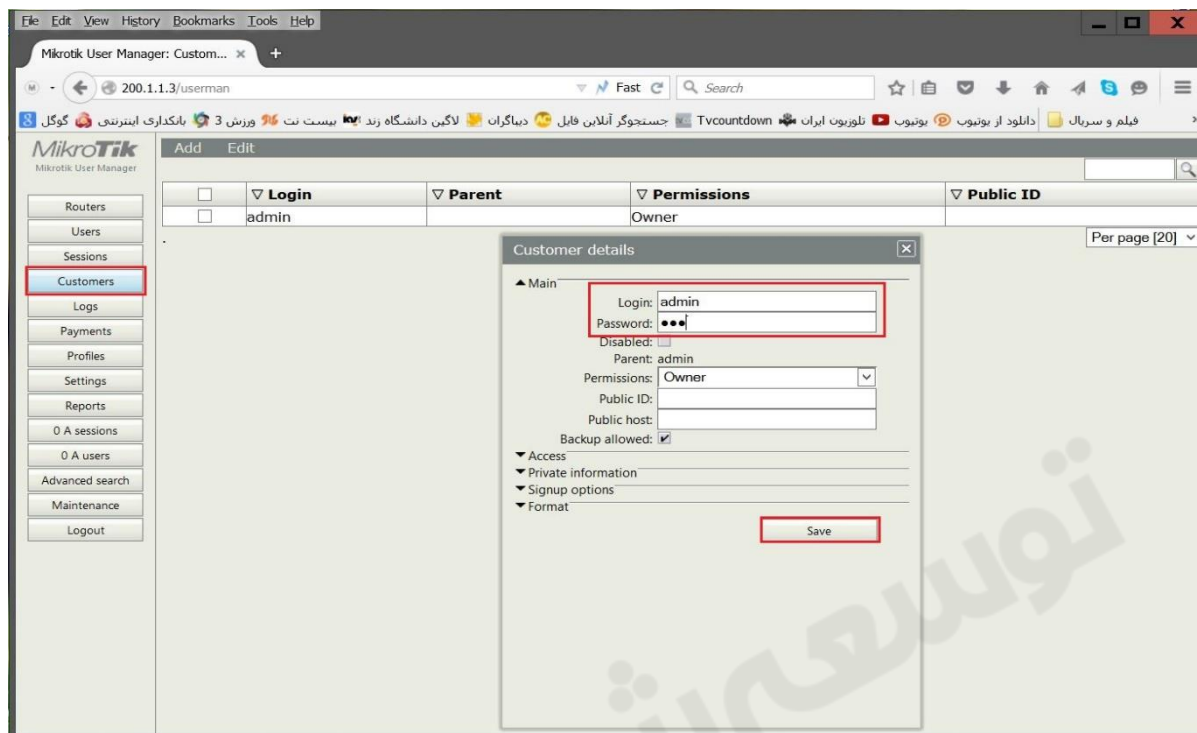
*از میکروتیک نسخه ۳ به بعد یک User بنام Admin و بدون پسورد برای دسترسی به User Manger ساخته می شود.

*دقت داشته باشید برای دسترسی به User Manager باید اگر فایروال را فعال کرده اید دسترسی ایجاد کنید.

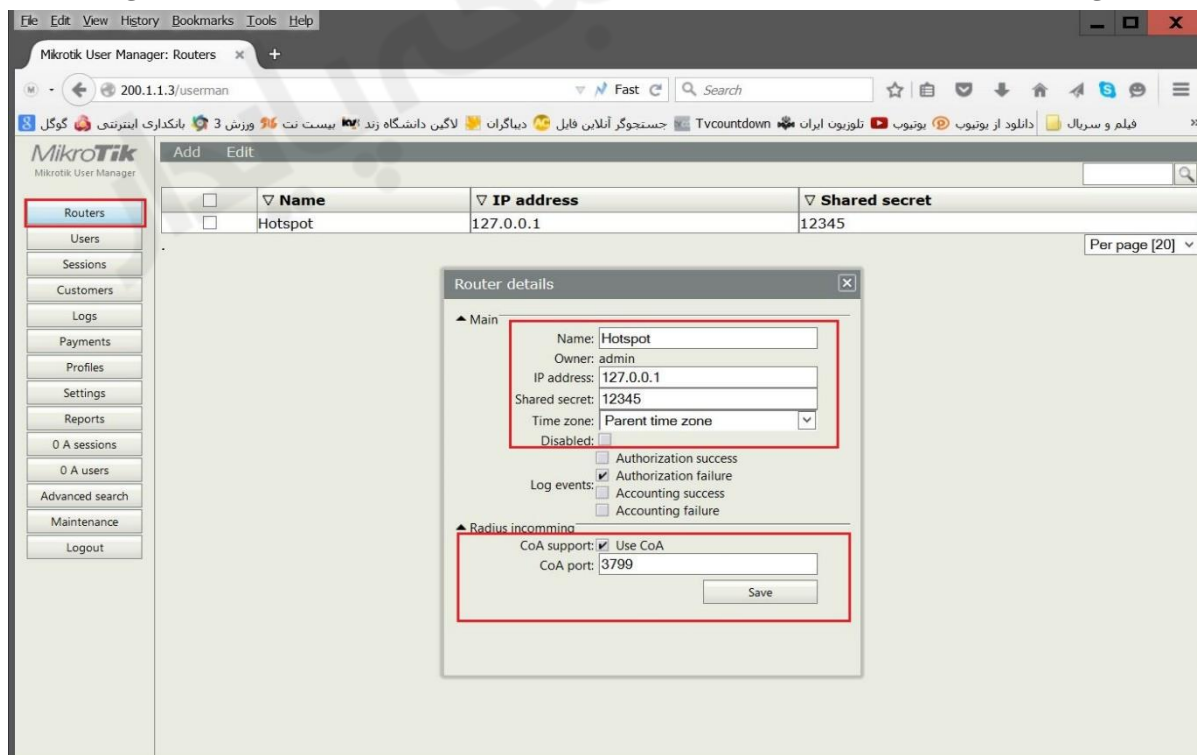
*سرویس WWW باید حتما فعال باشد.(IP→Service)

اولین کاری که بعد از ورود به User Manager میکنیم این است که برای دسترسی به صفحه وب مدیریت User Manager پسورد تنظیم می کنیم.از منوی اصلی گزینه Customer را انتخاب کرده و برای Admin پسورد ست می کنیم.

اتصال User Manager به میکروتیک :

از منوی اصلی گزینه Routers را انتخاب کرده و از پنجره باز شده بروی Add→New کلیک کرده و تنظیمات را انجام می هیم.

اتصال میکروتیک به User Manager برقرار شد.هم اکنون کاربر ساخته شده در User Manager میتواند از سرویس Hotspot استفاده کند.

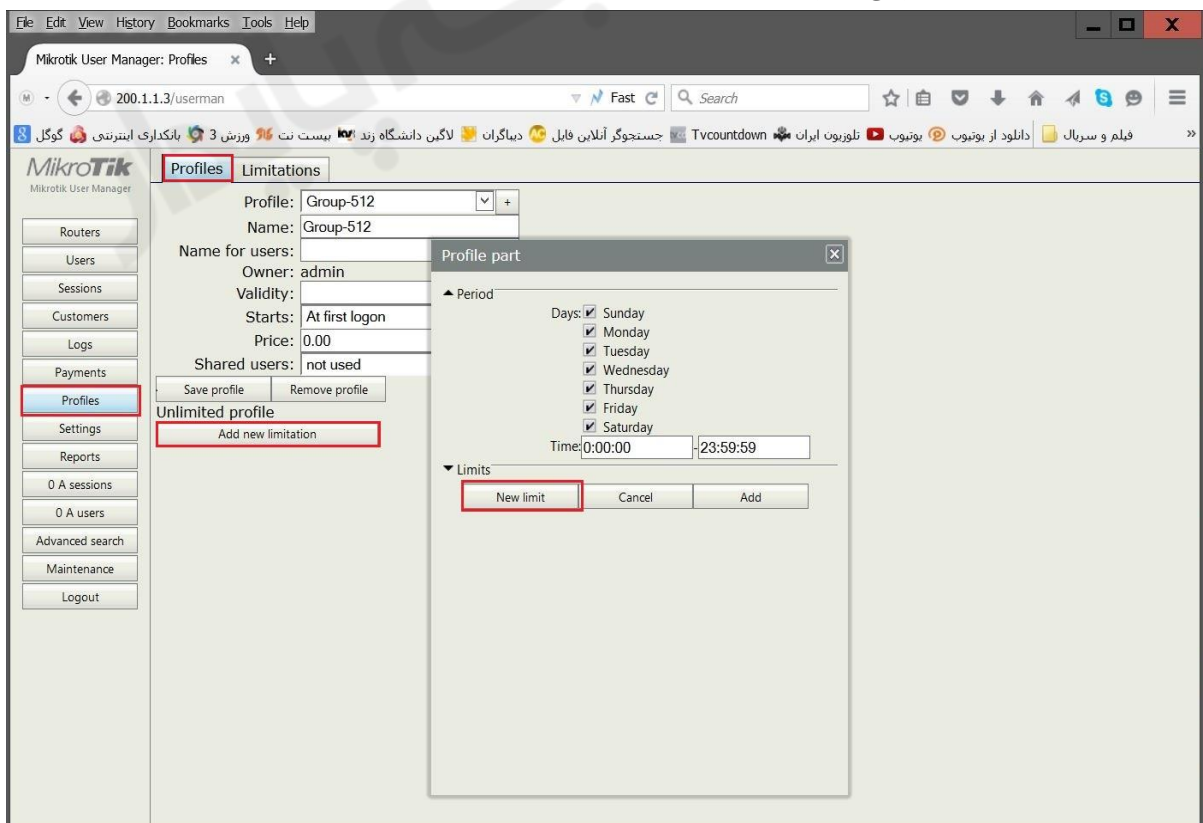
برای ساختن User ابتدا می بایست یک Profile ایجاد کرد سپس محدودیت های لازم را به Profile اختصاص داد و در نهایت User را با Profile مورد نظر ایجاد کرد.

ساخت Profile :

از منوی اصلی Profiles را انتخاب کرده از پنجره باز شده به تب Profile رفته و بر روی Add کلیک می کنیم و یک نام برای Profile انتخاب می کنیم.

برای ایجاد محدودیت که کاربران در چه روز و ساعتی به اینترنت دسترسی داشته باشند بر روی Add New Limitation کلیک کرده و از پنجره باز شده تنظیمات را انجام می دهیم.

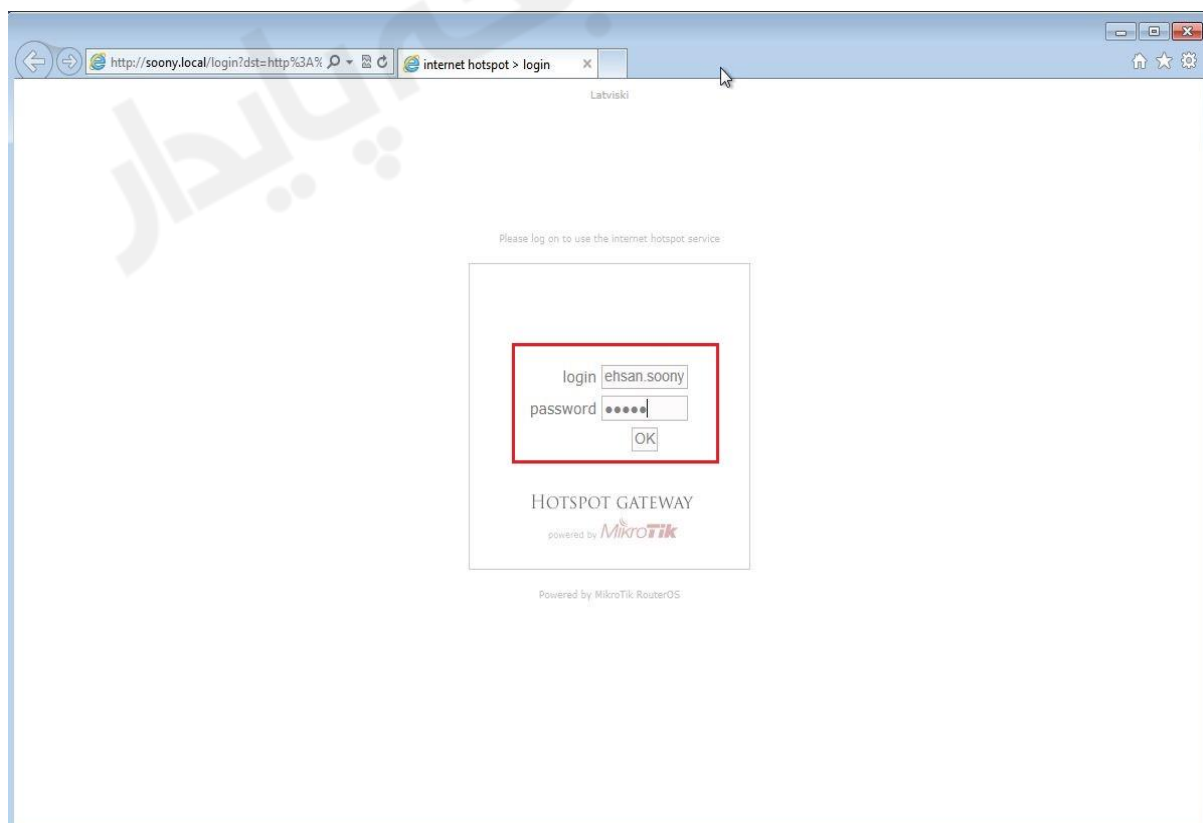
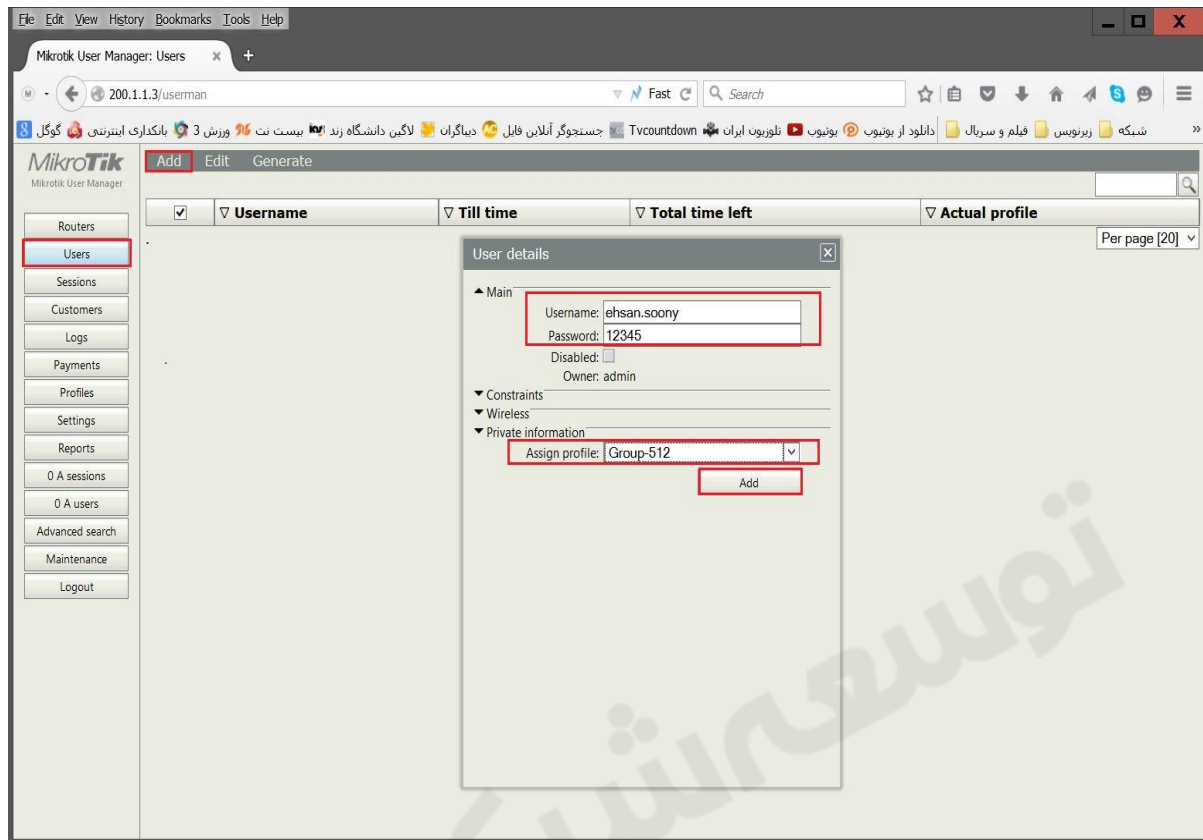
برای ایجاد محدودیت میزان دانلود ، میزان آپلود ، UpTime ، سرعت دانلود و بر روی New Limit کلیک کنید.

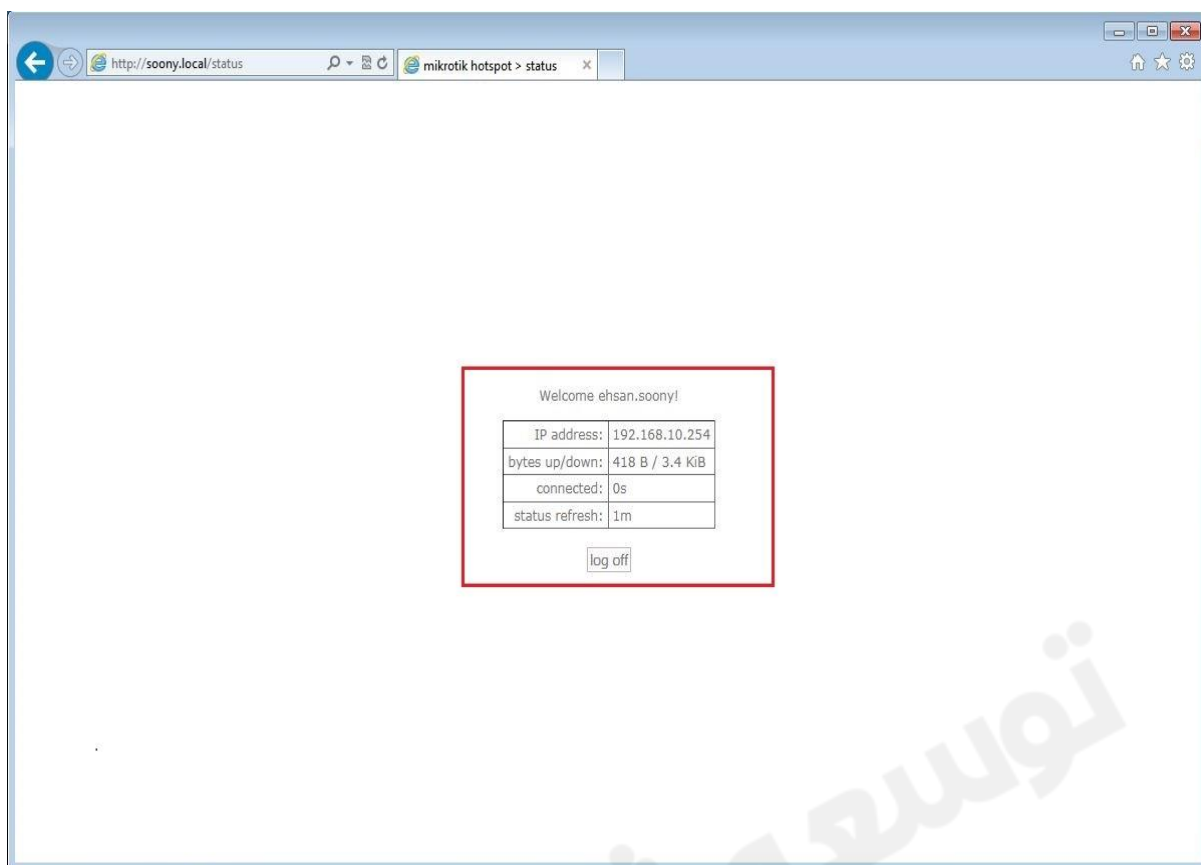
The screenshot shows the MikroTik User Manager web interface. The 'Limitations' tab is selected for the profile 'Group-512'. A 'Profile part' dialog is open, showing the 'Period' section with days from Sunday to Saturday selected and a time range from 00:00:00 to 23:59:59. The 'Limits' section in the dialog has a 'New limit' button highlighted. On the right, the 'Limitation details' panel is expanded, showing fields for 'Limits' (Download: 20M, Upload: 15M, Transfer: 1024K, Uptime: 160s) and 'Rate limits' (Rate limit, Burst rate, Burst threshold, Burst time, Min rate). The 'Constraints' section at the bottom has an 'Add' button highlighted.

The screenshot shows the MikroTik User Manager web interface. The 'Limitations' tab is selected for the profile 'Group-512'. The 'Profile limitations' table is visible, showing a table with columns for 'Active' status, 'Constraints', and buttons to 'Add new limitation' or 'Remove selected limitations'. The table contains two rows: one with 'Active' checked and 'Always' selected, and another with 'Active' checked and 'Always' selected. The constraints listed are: Download limit: 20.0 Mib, Upload limit: 15.0 Mib, Transfer limit: 104857.0 Kib, and Uptime Limit: 2m40s.

ساخت کاربر :

برای اینکار از منوی اصلی **Users** را انتخاب کرده از پنجره باز شده **Add→One** را انتخاب می کنیم و از پنجره باز شده برای کاربر یوزرنیم و پسورد و **Profile** تنظیم می کنیم.

از قسمت Sessions می توانیم مشخصات کاربری که به Hotspot متصل شده است را ببینیم.

